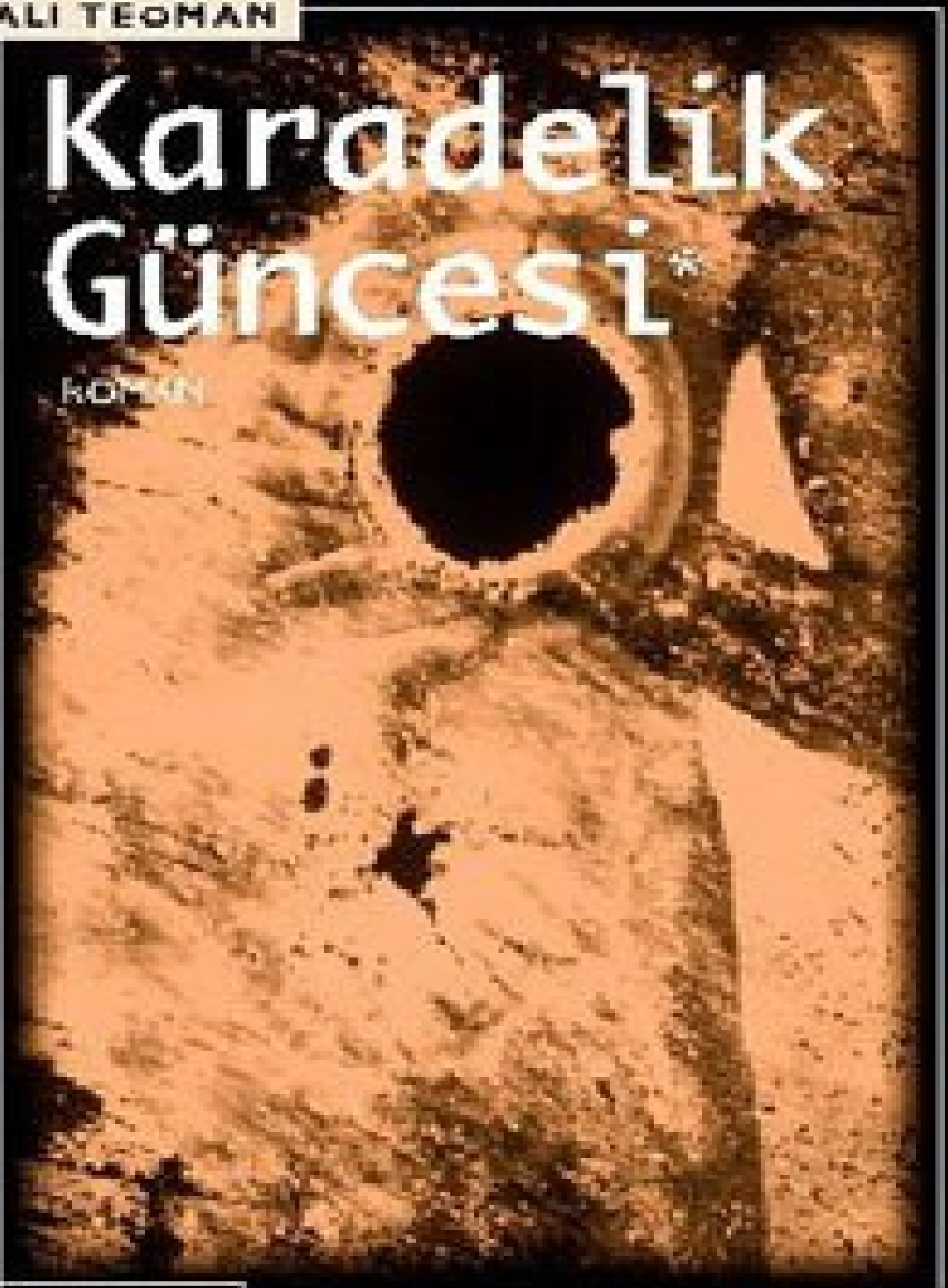
ALI TEOMAN

Karadelik Güncesi

ROMAN

KARADELİK GÜNCESİ

Ali Teoman

Roman

* SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel.: (212) 516 96 85 Faks: (212) 516 97 26
http://www.selyayincilik.com
E-mail: posta@selyayincilik.com

KARADELİK GÜNCESİ*

ALİ TEOMAN 1962 yılında İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini İstanbul Alman Lisesi'nde, yüksek öğrenimini ise İTÜ Mimarlık Fakültesi ve Sorbonne Üniversitesi Plastik Sanatlar Fakültesi'nde tamamladı. 1989-1993 yılları arasında iş ve öğrenim nedenleriyle Londra, Milano ve Paris'te bulundu. Bu dönemde, diğer uğraşlarının yanısıra sokak müzisyenliği de yaptı. 1993 yılında İstanbul'a döndükten sonra, yazı çalışmalarına daha çok zaman ayırabilmek amacıyla mimarlığı bıraktı ve çeşitli üniversitelerde İngilizce okutmanı olarak çalıştı. Halen Boğaziçi Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu'nda İngilizce okutmanlığı görevini yürütmektedir. Evlidir.

Karadelik Güncesi Ali Teoman'ın Uykuda Çocuk Ölümleri (Yapı Kredi Yayınları, 2002) ile başladığı Konstantiniye Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır. Bu romanlar farklı karakterlerin öykülerini anlattıkları için birbirlerinin devamı sayılamazlar, ama aynı gerçeküstü, fantastik, grotesk atmosfere, zaman ötesi bir İstanbul'a konumlanmış olmaları nedeniyle, olayların üzerinde geçtiği benzer bir artalan oluştururlar. Bu İstanbul hem altın ve gümüş paralarla alışveriş edilen, hem bilgisayar kullanılan, hem hamamlara gidilen, hem çelik strüktürlü gökdelenlerde çalışılan, hem atlı kupa arabalarına binilen, hem girift bir metro ağıyla kaplı, değişik dönemler, yapılar, buluşlar ve olayların iç içe geçtiği tuhaf bir İstanbul'dur. Bir romandaki karakterler ve öyküler, diğerinde arka planda görünebilir. Üçlemeyi oluşturan romanların herbiri aynı konuya odaklanmamakla birlikte, sanki aynı nesneye değişik bir yönden yaklaşmaktadır.

D. için.

Senin yalnızca KAMIŞ olmana karşılık gelen bir GARİP ÇUKUR'um: Karanlığı vazife edinmiş, uzun ve ıssız bir çukur.

["İt Cazı", küçük İskender]

Bizi kuşatan kirli sesin dibinden erişecek haber yok.

Yalnızca daha kötü bir Zaman'a erişmek için beklettiğimiz güç tutuyor bizi burada.

["Ağırlaştırıcı Sebepler Divanı", Enis Batur]

İçlerinde toprak vardı,
ve kazıyorlardı.

["Hiçkimsenin Gülü", Paul Celan]

Sedef kakma konsolun üzerindeki Çin malı dijital saat pazartesi sabahı tam 6'da kısa aralıklarla çalmaya başladığında, Dava Vekili İbrahim Nemrûd boğuntulu karabasanlarla delik deşik rahatsız bir uykudan çoktan uyanmış, yatakta gözleri kapalı olarak sırtüstü yatıyor, haftasonu uyuşukluğundan sıyrılmaya çabalayan dev metropolün huzursuz sabah gürültülerini dinliyordu. Çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı bu. Sabah karanlığına uyanmaktan hep nefret etmişti. Henüz küçük bir çocukken, okula gitmek için sabah erkenden kalkması gereken günlerde, annesinin onu kahvaltıya çağıran sesini duymazdan gelir, hiç olmazsa birkaç dakika daha yatağının koruyucu sıcaklığından kopmamak için gözlerini sımsıkı yumup uyurmuş gibi yaparak çevresini dinlerdi. Annesinin sabrı taşıp söylene söylene odasına gelmesine dek sürerdi bu tatlı ımızganma anları ve genellikle sertçe azarlanması, üzerindeki yorganın hışımla sıyrılıp alınması ve, eğer bu anlamsız bilmezden gelme oyununu sürdürmekte direnirse, saçı ya da kulağı çekilerek, hatta kimi kez tokatlanarak yataktan kaldırılmasıyla sonuçlanırdı. Kimi kez hayli tatsız sonuçlar doğurabilen bu tuhaf alışkanlığını, üniversitede hukuk öğrenimi görürken üç sınıf arkadaşıyla aynı evi paylaştığı yıllarda, daha sonra uzak bir taşra kentinde geçirdiği yedeksubaylığı döneminde ve nihayet evlilik yaşamında da tüm güçlüklere göğüs gererek sürdürmüştü. İlk dersleri kaçırması ona avukatlık diplomasına mal olmuş olabilirdi. Pek başarılı sayılamayacak zahmetli ve uzatmalı bir öğrenimin sonunda mezuniyet sınavını veremeyip, avukatlık yerine dava vekilliğiyle yetinmek zorunda kalmıştı. Sabah içtimalarına hep geç kalması yüzünden, askerliği boyunca aşağı yukarı tüm haftasonu tatillerini cezalı olarak garnizonda geçirmişti. Bu sıradışı sabah keyiflerinin evliliği üzerinde de olumsuz bir etkisi olup olmadığını sormaya başlamıştı kendi kendisine bir süredir. Ne var ki bu uyku ile uyanıklık arası sabah nöbetlerinin hiçbir yararını görmediği de söylenemezdi. Kırk yaşını yeni doldurmuştu ve bu kırk yıl süresince belki de en iyi öğrendiği şey, insanlar, hayvanlar ve taşıtları çıkardıkları seslerden ayırdetmekti. Bir körün olağanüstü gelişmiş duyma yetisiyle karşılaştırılabilecek bir beceriydi bu. Az önce duyduğu boğuk homurtu, sokağın birkaç kulaç altından geçen metronun sesi olmalıydı sözgelimi. Ondan hemen sonra, tekerlek

gıcırtıları ve nal takırtılarıyla saka gelmiş, bakkala bir düzine büyük boy damacana bırakıp boşları alarak gitmişti. Gözlerini açmakla açmamak arasında kararsız kaldığı tam şu anda, birkaç sokak ötedeki Bozdoğan Kemeri'nin ana caddedeye bakan her iki cephesine kurulmuş dev mültivizyon ekranlarından yükselmekte olan iç gıcıklayıcı koto ezgisi eşliğinde, mahallenin topal attarı Hüseyin Efendi, elinde gergedan boynuzu bastonuyla sokağın aşınmış parke taşları üzerinde ağır aksak sekerek küçük ve izbe dükkânına doğru yürüyordu. İbrahim Nemrûd bu gri ve soğuk temmuz pazartesisine uyanmamak için dijital saatin sinir bozucu bir tekdüzelikle yinelenen tiz sinyallerine çocukça bir bekiniyle elinden geldiğince direnmeye çalıştı. Nihayet sonu başından belli bu savaştan yorulup gözlerini isteksizce açtığında, perdeleri sımsıkı çekili yatak odasının naftalin ve lavanta kokulu loşluğu oldu onu karşılayan. Her sabah yaptığı gibi gözlerini tavana dikerek, son depremin ardından iyice belirginleşmiş olan tavan sıvasındaki kirli çatlakları izledi bir süre yattığı yerden bezgin bakışlarla. Eski bir coğrafya atlasındaki ırmaklar gibi dallanıp budaklanarak bütün tavanı kaplayan inceli kalınlı bu çatlakları artık ezberlemişti neredeyse; eline bir kâğıt alıp, hiç bakmadan tavanın ayrıntılı bir haritasını çizebilirdi. Çatlaklardan biri özellikle dikkatini çekmeye başlamıştı son zamanlarda. Perde kornişinin hemen üzerinden başlayan bu kılcal çatlak, bitkisel motifli kartonpiyeri yarıp gitgide derinleşerek tavanı bir uçtan bir uca çaprazlama kat ediyor ve yılankavî bir kıvrımla karşı duvardan aşağıya inip ahşap süpürgeliğin altında gözden yitiyordu. Bir gece geç saat ya da bir sabah tanyeri henüz ağarmadan, derinlerden gelen bir sarsıntıyla odanın bu çatlaktan yarılıp ikiye bölünüvereceği ve onun da yatağıyla birlikte, döşemede açılan bu geniş yarıktan aşağı, dipsiz, karanlık bir uçuruma yuvarlanacağı duygusuna kapılıyordu nedense kimi zaman ve bu tuhaf düşünce onu ürpertiyordu. Gayrı ihtiyarî bir hareketle elini uzatıp yatağın boş duran sağ tarafını yokladı. O zaman anımsadı karısının üç ay kadar önce evi terketmiş olduğunu. Giderken, on bir yaşındaki oğullarını da yanında götürmüştü kadın. Bu ayrılığın üzerinden onca zaman geçmiş olmasına karşın, iki kişilik büyük bronz karyolada tek başına yatmaya hâlâ alışamamıştı İbrahim Nemrûd; on beş yıllık birliktelikleri süresince olduğu gibi, ona

ayrılmış olan bölgenin sınırlarını aşmıyor, yatağın bir süre öncesine dek karısına ait olan sağ tarafına geçmemeye özen gösteriyordu. Elinde değildi, mesleği gereği titizlikle savunmak zorunda olduğu hak ve mülkiyet ilkelerini özel yaşamında çiğneyemezdi. Bu tatsız anılar biraz kendisine getirmişti onu. Gözlerini ovuşturarak ağır ağır doğrulup yatağın kenarına oturdu. Konsolun üzerindeki dijital saat hâlâ aynı kararlılıkla çalmayı sürdürüyordu. Saati susturduktan sonra, gri linolyum zemine basan, koyu renk yün çoraplar içindeki taraklı ve şişkin ayaklarına baktı. Genellikle yaptığı gibi, önceki gece pijamasının paçalarını çoraplarının içine sokarak yatmıştı. Soğuğa karşı aldığı bir önlemdi bu. İri gövdesinin kalın bir kıl örtüsüyle kaplanmamış tek yeri olan el ve ayakları öteden beri çabuk üşürdü. Apartman yönetim kurulunun aldığı karar gereği, kalorifer gece saat 10'da söndürülüyordu. Elektrikli ısıtıcılar aşırı sarfiyata yol açarak aylık elektrik faturasının kabarmasına neden olduğu için, en iyi çare sıkı giyinmekti. Homurdana homurdana banyoya doğru yürürken, neredeyse bir haftadır giyilmekten teri emerek keçeleşmiş olan çoraplarının gevrek sertliğini hissetti ayaklarında. Yüzüne birkaç kez su çarptıktan sonra, lavabonun üzerindeki aynalı banyo dolabından tıraş takımını çıkardı. Fildişi saplı usturasını duvardaki çengele asılı deri kayışta bilerken, aynadaki görüntüsüne takıldı gözü ve kendini tanımakta zorlandı bir an. Aynadan ona bakan bu yüz, bir başkasının, bir yabancının yüzüydü sanki. Son zamanlarda aynaya her bakışında bu tuhaf duyguya kapılıyordu. Oysa her sabah tıraş olurken gördüğü surattı bu. İri bir kaya ya da kütük parçasından yontulmuş olduğu izlenimi veren, dikdörtgen biçimli bir kafası, basık ama geniş bir alnı ve ileri doğru çıkık, köşeli bir çenesi vardı. Hemen hemen boyunsuz olduğu ve hafifçe kambur durduğu için, bu kunt kafa, etli omuzlarının arasına gömülmüştü. Eğri büğrü bir patatesi andıran kırmızımsı burnu, geometrik yüz çizgileriyle keskin bir çelişki oluşturuyordu. Dudakları ise, burnunun tersine, ince ve renksizdi. Samur fırçayı tıraş sabununa sürterek iyice köpürttükten sonra, macun kıvamına gelen beyazımsı köpüğü yüzüne yaydı ve sabunun sakal diplerine işleyerek sert kılları yumuşatması için bir an bekledi. Kalın parmaklarının arasında her an kırılıverecek cam bir biblo gibi tuttuğu fildişi saplı usturayı sessiz bir besmeleyle yüzüne değdirirken, ona şimdi bunca

yabancı gelen bu suratın, gençlik yıllarında neye benzediğini anımsamaya çalıştı. Kolay değildi bu. Belleğini epeyce zorlaması gerekti yirmili yaşlardaki halini gözünün önüne getirebilmek için. Hâlâ eskisi gibi gür olan kısa kesilmiş kumral saçları, son yıllarda özellikle şakaklarında enikonu kırlaşmaya başlamıştı. On yıl kadar önce, saçındaki ilk akı keşfettiğinde, canı sıkılmıştı biraz; ama sonra, akların sayısı her geçen gün artarken, yavaş yavaş alışmıştı bu duruma. Kır saçların onu daha olgun gösterdiğini düşünerek avutuyordu kendisini. Teni, gençliğe özgü o sağlıklı parlaklığa ve kaygan pürüzsüzlüğe hiçbir zaman sahip olmamıştı gerçi, gençken de yaşından büyük göstermişti hep, ama en azından alnındaki kırışıklıklar yoktu o zamanlar. Şimdi bir baştan bir başa inceli kalınlı çizgiler katediyordu bu geniş ve basık alnı. Aradan geçen zamanda fazlaca somurtmuş, kaş çatmış olmalıydı. Eskiden de çok neşeli bir insan değildi, ancak son yıllarda iyice unutmuştu gülmeyi. Değişmeye çalışmıştı, ama başka türlüsü gelmemişti elinden. Ayrıca zamanla, ağzının iki yanında, burnundan çenesine doğru inen derin çizgiler oluşmuş ve ağzı, kurumuş ırmak yataklarının çevrelediği çorak bir tepecik gibi, hafifçe ileri doğru fırlamıştı. Yoğun iş temposu nedeniyle yıllardır gece geç yatıp sabah erken kalktığı için, yorgun gözlerinin çevresinde mor halkalar vardı. Zaten hayli küçük olan çipil gözleri, bu yüzden daha da küçülmüş, yuvalarına batmış gibiydi. En son ne zaman bir hafta ya da daha uzun bir süre tatil yapmış olduğunu anımsayamıyordu. Keskin bir acıyla irkilerek geri çekildi birden. Acıyan yere dokununca, parmağına bir damla kan bulaştı. Aynaya baktığında, dudağının hemen üzerinde, ince, kırmızı bir çizginin yavaş yavaş kabarmakta olduğunu gördü. Dalgınlıkla usturayı kaçırmış, dudağının üstünü hafifçe kesmişti. Yüzünü ekşiterek yaraya baktı. Son günlerde giderek daha dalgın olmaya başlamıştı. Sürekli ufak tefek sakarlıklar yapıyor, birşeyleri kırıyor, birşeyleri unutuyordu ve hiç hoşuna gitmiyordu bu durum. Beceriksizlik ve dikkatsizlikten hep nefret etmişti. Başkalarında kınadığı bu tür sinir bozucu davranışları şimdi kendisinde görmek, dehşete düşürüyordu onu. Elinden birşey gelmiyordu ama. Bulanık bir su akıyordu sanki yaşamının ortasından ve o bu suyun akıntısına kapılmış, umutsuzca çırpınarak uzak bir lağım çukuruna doğru sürükleniyordu. Kanı bir

parça pamukla kuruttuktan sonra, tıraş takımlarının durduğu kutuya uzanıp yaldızlı kâğıda sarılı ufak kantaşını aldı ve yaranın üzerine bastırdı. Yüzünü yine ekşitmesine neden oldu bir kez daha hissettiği keskin acı. Az sonra, kol yenleri eprimiş gri takım elbisesinin üzerine geçirdiği lekeli paltosu, siyah fötr şapkası, şemsiyesi ve evrak çantasıyla sokaktaydı. Isırıcı bir temmuz ayazı karşıladı onu dışarıda ve sert bir karayel yağmur damlalarını yüzüne çarptı. Paltosunun yakalarını kaldırıp şemsiyesini açarak ana caddeye doğru hızlı adımlarla yürüdü. Sabahın bu erken saatinde, sokak hemen hemen boştu. Köşeyi döneceği sırada, apartmanların önüne çıkarılmış eğri büğrü çöp bidonlarının içinde yorulmaz bir hamaratlıkla eşinen alacalı mangustlardan biriyle göz göze geldi. Hayvan, bidonun kenarında bir an heykel gibi kıpırtısız dikilerek boncuk gözleriyle onu izledikten sonra, çevik bir hareketle çöplerin içine daldı yeniden. Ana caddede, arka sokakların tersine, yoğun bir taşıt ve yaya trafiği vardı. Şemsiyesini kapatıp metro istasyonuna indi. Sultanahmet yönüne gidecek treni beklerken, çevresine sıkıntıyla göz gezdirdi. Her sabah içine karıştığı bu kalabalıkta bir kez olsun tanıdık bir çehre görememek tuhafına gidiyordu. Sonra, karşı duvardaki büyük boy reklam panosuna takıldı gözü. Buğday sarısı saçları kısacık kesilmiş bir gençkız, dudaklarında Mona Lisa'yı andıran, belli belirsiz, gizemli ve kışkırtıcı bir gülümsemeyle ellerini iki yana açmış, kendisini izleyenlerin gözlerinin içine bakıyordu. İbrahim Nemrûd, afişin siyah artalanı üzerine büyük boy kırmızı harflerle yazılmış olan sloganı birkaç kez pek birşey anlamadan okudu: *Yazgıya boyun eğmeyin! Geleceğiniz kendi ellerinizde!* Alttaki ufak yazıları sökmeye çalışırken, Edirnekapı'dan gelen tren boğuk tıslamalarla gözüktü tünelin ucunda. Peronda kaynaşan insan kalabalığını itip kakarak hıncahınç dolu vagonlardan birine güçlükle attı kendisini ve otomatik kapı kapanırken, çantasını son anda içeri çekebildi. Önce Beyazıt, ardından Çemberlitaş duraklarında biraz boşalır gibi oldu tren. Son durak Sultanahmet'te, geriye kalan yolcularla birlikte metrodan indi. Peronu giriş holüne bağlayan uzun koridorda, ne olduğu tam olarak seçilemeyen, boğuk bir müzik yankılanıyordu. İlerledikçe, müzik netleşti. Komalı sesleri kulağı tırmalayan, iç gıcıklayıcı bir Uzakdoğu ezgisiydi bu. Koridorun sağa sert bir dönüş yaptığı köşede, duvardaki

bir nişin içinde, yere bağdaş kurmuş, kucağına yatırdığı santur benzeri tuhaf bir telli çalgıyı okşarcasına ağır devinimlerle çalan dazlak kafalı, matruş çehreli, hırpanî kılıklı genç adamı gördü. Metro idaresinin tüm çabalarına karşın istasyonlardan ayağını kesmeyi başaramadığı sokak çalgıcılarından biriydi bu. Önüne serdiği, kirli, çitişik mendilin üzerinde bir avuç bakır metelik, birkaç tane delikli kuruş ve bir de rengi kararmış mecidiye çeyreği vardı. İbrahim Nemrûd bu görüntü karşısında yüzünü buruşturdu. Sokak çalgıcılarını işe yaramaz birer serseri, toplumun sırtından geçinen birer asalak, bir tür dilenci olarak görürdü. Hatta dilenciden bile daha aşağıydılar onun gözünde, çünkü dilenciler hiç olmazsa sakatlıkları nedeniyle elleri iş tutmayan zavallılardı, bu yüzden dilenmek zorundaydılar; oysa sokak çalgıcıları, gücü kuvveti yerinde, sağlıklı, genç insanlardı genellikle; yalnızca çalışmak istemedikleri, toplum düzenine karşı çıktıkları için yapıyorlardı bu işi. Üstelik çaldıkları tuhaf adlı müziklerin hepsi—*reggea, funk, rap, hiphop, new age, ethnic*—baş ağrıtmaktan başka hiçbir işe yaramayan bir kuru gürültüden ibaretti. Hele bu dazlak gencin çaldığı Uzakdoğu müziğinden özellikle nefret ediyordu. Son zamanlarda gitgide yaygınlık kazanmaya başlayan bu müzik türü, radyoda, televizyonda ve kentin her yanındaki dev mültivizyon ekranlarında sürekli çalınır olmuştu. Aslında İbrahim Nemrûd bir müzik düşmanı değil, tam tersine, bir müzikseverdi; beğenilerinde biraz tutucuydu yalnızca, o kadar. Lise yıllarından beri iyi bir klasik batı müziği dinleyicisiydi. Özellikle barok dönem yapıtlarını, Bach'ı, Vivaldi'yi, Albinoni'yi seviyordu. Aslında belki biraz da bu yüzden, yani klasik müzik sevgisi nedeniyle, bir türlü ısınamamıştı bu ne idüğü belirsiz müziklere. Yürüyen merdivenlerle meydana çıktığında, yüzüne yeniden soğuk hava çarptı. Yağmur kesilmişti. Metro çıkışındaki çopur suratlı simitçiden hergünkü kahvaltısı olan iki simiti alırken, az ötede dikine yere saplanmış bir transatlantik gövdesi gibi tehditkâr bir kararlılıkla göğe yükselmekte olan, füme cam cepheli, doksan dokuz katlı SULTA (*Sultanahmet Adliyesi*) gökdelenine saygı ve korku arası bir duyguyla baktı. İşlek bir karınca yuvası gibi, günün her saatinde binlerce insanı kendisine çekiyordu bu dev bina. Alt katlarda duruşma salonları yer alıyordu, üst katlar ise hukuk bürolarına ayrılmıştı. Ana girişin

hemen yanındaki büyük mermer yazıtta belirtildiği gibi, binanın yüz kat değil, doksan dokuz kat inşa edilmiş oluşunun simgesel bir anlamı vardı: Yüz sayısının temsil ettiği yetkin bütünden bir eksiklik, adalet sisteminin ister istemez içinde barındırdığı ufak yanılma payını simgeliyordu. Belki tedirgin edici, ancak herşeye karşın göze alınması, hatta teşvik edilmesi gereken bir riskti bu, çünkü tıpkı siyahın beyazı ya da karanlığın ışığı görünür kılması gibi, küçük de olsa bir adaletsizlik olasılığının varlığı, adaleti olumluyor, onun paha biçilmez değerini ortaya koyuyordu. Adalet ve adaletsizlik arasındaki bu hassas denge, kafasını hep meşgul etmişti İbrahim Nemrûd'un. Bunu uzun uzun düşünmüş, ancak bir sonuca varamamıştı. Belki de kesin bir çözümü yoktu bu sorunun. Onun bürosu görkemli SULTA gökdeleninde değil, gökdelene birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki *Yerebatan Sarayı* YERSARAY'daydı. Ayasofya Camii'nin hemen karşısında yer alan bu dev Bizans sarnıcı, beton plaklar, prekast elemanlar ve çelik asma sistemlerle yeraltına doğru genişletilerek dava vekili bürolarının içinde toplandığı muazzam bir iş hanına dönüştürülmüştü. Gökdelendeki büroların kirası, onun kısıtlı bütçesi için fazlasıyla yüksekti. Büyük hukuk şirketleri ve tanınmış avukatlar burada büro kiralama lüksüne sahip olabilirdi ancak. Onun gibi adı sanı duyulmamış dava vekilleri ise, yeraltındaki sefil fare deliklerinde, sarnıcın hava ve ışıktan yoksun rutubetli bodrumlarındaki daracık hücrelerde dirsek çürütmek zorundaydılar. İbrahim Nemrûd'un en büyük düşü, günün birinde SULTA gökdeleninde küçük de olsa bir büro edinmekti. Ama bunun boş bir düş olduğunu biliyordu; küçük davalar ve mütevazı ücretlerle yetinmek zorunda olan, kırk yaşına gelmiş vasat bir dava vekili için, düşten de öte bir olanaksızlıktı bu. Kafasında sürekli evirip çevirdiği düşüncelerle, simitçinin buruşuk bir gazete kâğıdına sardığı simitleri paltosunun cebine sokup karşı kaldırıma geçti ve üzeri rengârenk reklam panolarıyla donatılmış su terazisinin yanından YERSARAY'ın girişine doğru yürüdü. Saat 7'ye gelirken, sarnıcın alt katlarından birindeki odasındaydı. İçine yalnızca bir masa, iki koltuk, bir dosya dolabı ve bir elbise askısı sığabilen, basık tavanlı, penceresiz, tüm iç yüzeyleri gri plastik karolarla kaplı, standart bir çalışma modülüydü bu ve İbrahim Nemrûd'un iri gövdesi bu ufacık odayı hemen hemen tümüyle

dolduruyordu. Dosya dolabının yanından güçlükle sıyrılarak masanın arkasına geçip koltuğa oturdu, cuma akşamından kalma dağınıklığı üstünkörü düzelttikten sonra, telefonun almacını kaldırıp 9'u tuşladı ve çay ocağından demli bir çay ısmarladı. Ardından, masanın yanında duran transistörlü radyoyu açtı. Herzaman dinlediği klasik müzik istasyonuna ayarlıydı radyo. Hoparlörden dingin bir Bach fügünün cızırtılı tınıları yükselirken, gözlerini yumup koltuğunda arkasına yaslanarak derin bir soluk aldı ve bir süre kıpırtısız durdu. Az sonra kapı tıklatıldığında, açtı gözlerini. Gelen, sarnıcın tek gözlü çaycısıydı. Adam, elindeki askılı tepsiden aldığı, içi bulanık renkli bir sıvıyla dolu, ağzı birkaç yerinden kırık bardağı masanın üzerine bıraktı. Çayın demli olup olmadığını sordu İbrahim Nemrûd. Çaycı bu soruya karşılık olarak tek gözünü kısıp ters ters bakmakla yetindi ve kendisine uzatılan markayı alıp gitti. İbrahim Nemrûd, çay tabağının kenarında duran ve dökülen çayla ıslandıkları için erimeye yüz tutmuş üç parça küp şekeri, deneyimden kaynaklanan bir ustalıkla, kaşığıyla alıp bardağa attı ve çayı karıştırırken, on yıldan uzun süredir her gün kimbilir kaç kez gördüğü çaycının adını nedense bir türlü anımsayamadığını düşündü. Kimbilir belki de hiçbir zaman öğrenmemişti bu adı. Ilık ve demsiz çayın yavan tadı damağına yayılınca, hafifçe ekşitti yüzünü ve gazete kâğıdından çıkardığı bayat simitleri ikiye kırıp çaya banarak aceleyle yedi. Simit kırıntılarını elinin tersiyle yere süpürdükten sonra, çantasını açıp evden getirdiği dosyaları çıkardı, önceki akşam bıraktığı yerden çalışmaya başladı. Bir süredir cuma akşamları bürosundan çıkarken, üzerinde çalıştığı dosyaları yanına alıyor, haftasonunda evde çalışmaya devam ediyordu. Gerçekten işlerinin yoğunluğu yüzünden mi, yoksa cumartesi pazar günleri evde yalnız başına oturup sabahtan akşama dek televizyon izlemekten canı sıkıldığı için mi eve iş getirmeye başladığını bilemiyordu tam olarak. Sarnıç haftasonlarında açık olsa, bürosuna gelip orada çalışmayı yeğlerdi. Karısı onu terkedeli beri, evde huzur bulamaz olmuştu. Artık yavaş yavaş oturmaya başlayan bu rutin, iki haftada bir, oğlunu alıp sinemaya götürdüğü pazar günleri bozuluyordu yalnızca. Gerçi karısıyla henüz resmen ayrılmamışlardı, ama kadın daha şimdiden ondan boşanıp oğullarının velayetini almışçasına, dediğim dedik bir yargıç buyurganlığıyla getirmişti bu

hükmü ve İbrahim Nemrûd onun fikri sorulmadan alınmış bu karara karşı çıkacak cesareti kendisinde bulamamıştı. Bunun nedeni, karısına için için hak veriyor oluşuydu belki de. Birlikte oturdukları sırada, oğluyla baş başa bütün bir gün geçirdiğini anımsamıyordu. Bir davadan ötekine koşuşturmakla geçen yoğun bir haftanın ardından, kimseyle iki çift laf edemeyecek denli yorgun ve isteksiz olurdu genellikle; köşesine çekilip kafasını dinlemek, iki satır birşey okumak, çocukluğundan beri sürdürdüğü pul koleksiyonunun başında, elinde pertavsız, saatlerce düşünceye dalmak isterdi. Mutlaka halledilmesi gereken ivedi bir iş çıkardı ya da kimi zaman, biryere gidilmesi, birtakım belgelerin teslim alınması, bir müvekkil ya da bir meslektaşla görüşülmesi gerekirdi. Bayram günleri ise sıkıcı aile ve dost ziyaretleriyle geçerdi. Şimdi, oğlunu ancak iki haftada bir görebildiği bu ayrılık döneminde, sözde birlikte geçen on yılı aşkın sürede onu aslında ne denli az tanımış olduğunu anlıyordu. Oğlu için de aşağı yukarı aynı durum sözkonusuydu. Neredeyse yabancıydılar birbirlerine. Çocuğun nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını, derslerinde başarılı olup olmadığını, okuldan arta kalan zamanlarında ne yaptığını yeni yeni öğreniyordu İbrahim Nemrûd. *Ethnic techno* adı verilen tuhaf bir müzik türünü dinlediğini ve bir süredir okuldaki modern dans topluluğunda yer aldığını öğrendiğinde, hayli şaşırmıştı. Elektronik klavye ve bas gitar eşlikli, tekdüze bilgisayar ritmlerinin oluşturduğu bulanık bir artalan üzerine serpiştirilmiş ney, tanbur, kemençe, sitar, santur, ud ve benzeri Doğu enstrümanlarının serbest doğaçlamalarından oluşan, tanımı güç bir müzikti bu. Bir gün, sinemadan sonra gittikleri muhallebicide, oğlu hep yanında taşıdığı kulaklıklı diskçalarından ona bu müziği ilk kez dinlettiğinde, yüzünü buruşturarak tiksintisini dışa vurmaktan alamamıştı kendisini. O anda oğlunun gözlerinde beliren düşkırıklığı ifadesini unutmuyordu. Dans konusunda da durum pek farklı değildi. Rus kompozitörlerinin bale süitlerini pek sık olmamakla birlikte severek dinlemesine karşın, bir gösteri olarak klasik baleden hiçbir zaman hoşlanmamıştı İbrahim Nemrûd. Zaten dansın hiçbir türüne ilgi göstermemişti yaşamı boyunca. Gençken üniversite arkadaşlarıyla gittiği müzikli danslı toplantılarda, cezbeye kapılmışçasına gövdelerini birbirlerine yapıştırarak tango yapan çiftleri şaşkın

gözlerle izler, tümüyle anlamsız ve gülünç bulduğu bu jimnastik hareketlerinden nasıl bir zevk alınabileceğine akıl erdiremezdi. Nişanlılıkları ve evliliklerinin ilk dönemlerinde, karısının ısrarları üzerine, onu birkaç kez Tepebaşı'ndaki dansinghollere götürmüş, zincirlerinden boşanmışçasına çalan bir zenci cazbant eşliğinde, dans pistindeki diğer çiftlerin hareketlerine öykünmeye çalışmıştı boş yere. Sorun, ritm duygusunun hiç olmayışıydı. Karısı, profesyonel bir dansçı gibi en zarif figürlerle onun çevresinde dönerken, o, ormandan yeni kesilmiş ham bir ağaç kütüğü denli kıvrak olabiliyordu ancak iri ve hantal gövdesiyle. Kafasını, omuzlarını, kollarını ve kalçalarını hemen hemen hiç oynatmaksızın, baston yutmuşçasına dimdik ve kaskatı, dev bir hacıyatmaz gibi sağa sola yalpa vurup duruyor ve hayli eğlendirici bir görüntü oluşturuyordu çevreden bakanlar için. Zaten karısı da kısa süre sonra onun kesinlikle umutsuz bir vaka olduğunu anlamış, dansa götürülmek için başının etini yemez olmuştu. Oğlunun dansa ilgi duymasını, çocuğun annesine çekmiş oluşuyla açıklıyor ve, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, aslında buna enikonu yeriniyordu İbrahim Nemrûd. Daha önce birkaç kez karısının zoruyla televizyonda izlediği *modern bale* adlı tuhaf danstan ilk görüşte nefret etmişti. Şimdi oğlunun yarı çıplak bir halde, yabancı insanların gözleri önünde, gülünç akrobatik figürler yapıyor olduğunu öğrenmek rahatsız ediyordu onu. Oğluyla birlikte vakit geçirdikçe, hemen hemen hiçbir ortak zevklerinin olmadığı gerçeğini kavramaya başlamıştı üzüntüyle. İbrahim Nemrûd yeni müziklerden ne denli nefret ediyorsa, oğlu da onun en sevdiği klasik müzik yapıtlarını o denli sıkıcı buluyordu. Çocuğa bir kez bütün gözlerden kıskançlıkla sakladığı pul koleksiyonunu göstermek istemiş, karşısında sıkıntıdan oflayıp puflayan bir çehre bulunca, vazgeçmek zorunda kalmıştı. Onca yıl aynı evde yaşayıp aynı yemekleri yemiş olmalarına karşın, damak zevkleri bile tümüyle farklıydı. İbrahim Nemrûd çocukluğundan beri bol salçalı et yemeklerini, baharatlı kızartmaları, acılı kebapları severdi. Oğlu ise önceki yıl vejetaryen olmuştu, bir lokma bile et koymuyordu ağzına. Tüm bu çatışmaların içinde, sinema tek ortak ilgi alanları gibi görünüyordu. Tuhaf bir biçimde, ikisi de fantastik filmlerden hoşlanıyorlardı. İbrahim Nemrûd bu ortak ilgiyi keşfettiğinde, hem şaşırmış, hem de bunun ileride belki daha başka

alanlarda da aynı heyecanı paylaşmalarını sağlayacak bir atlama taşı olabileceğini düşünerek sevinmişti. Bu yüzden, iki haftada bir pazar günleri biraraya geldiklerinde, mutlaka sinemaya gidiyorlardı. İbrahim Nemrûd'un o gün girmesi gereken beş dava vardı. Gerçi önemsiz alacak ve icra davalarıydı bunlar, ama gerekli belgelerin hazırlanması ve resmî yazışmaların yapılması çok vakit alıyordu. Kendi kendisine eziyet etmekten zevk alan çileci bir keşiş gibi, kılı kırk yaran bir dikkat ve neredeyse şehvete varan bir titizlikle yerine getiriyordu her ufak formaliteyi. Teşrifata zaten hep önem vermişti, ama karısı evden ayrılalı beri marazî bir hal almıştı bu durum. Yazdığı basit bir başvuru dilekçesini bile defalarca gözden geçiriyor, her sözcüğün, her noktalama işaretinin üzerinde uzun uzun duruyor, düşünüyor, kararsız kalıyor, karalıyor, değiştiriyor, dilekçeyi yeniden, yeniden ve sonra yeniden yazıyordu. Sürekli yoğunluğundan yakındığı işlerinin kolaylaşmasını ve çabuk bitmesini sağlamıyordu tabii bu aşırı titizlik, ama onu oyalıyordu en azından, ki belki onun asıl istediği de buydu. Henüz ilk dosyaya göz gezdirmekteydi ki, masasının üzerinde duran telefon çalmaya başladı. Almacı kaldırdı. Arayan, daha önce birkaç davada yardımcı olduğu bir avukatın sekreteriydi. Onun için yeni bir işleri olduğunu söylüyordu. Elindeki davaların yoğunluğu nedeniyle bu öneriyi geri çevirmek istedi ilkin, ama sekreter ısrar edince, gönülsüzce de olsa, avukat Hakkı Huzur'la görüşmeyi kabul etti.

İbrahim Nemrûd bir saat kadar sonra *İtina ve Maharet Danışmanlık* İTİMAD'ın merkezindeydi. Adliye gökdeleninin en tepesinde, hemen hemen bütün katı kaplayan, alçak bölme duvarlarıyla ufak çalışma birimlerine ayrılmış muazzam bir havuz büroydu bu; hiç durmamacasına devinen yüzlerce çalışanıyla, dev bir arı kovanını andırıyordu. Daha önceki iş görüşmelerinde buraya çağrılmamıştı İbrahim Nemrûd, talimatları telefonla ya da yazılı olarak almıştı. Bu seferki dava önemli olmalıydı. Giriş holündeki danışma bankosundan onu yönlendirdikleri koridorda yürürken, telaşla bir bölmeden ötekine koşuşturan, siyah kolluklu, kolalı yakalı kâtipleri, dosya dolaplarını karıştıran, gözlüklü şaşkın stajyerleri, bir an durup dinlenmeksizin bilgisayarlarının klavyesini tıkırdatan, ağzı sakızlı genç daktilo kızları görebiliyor ve bu hummalı çalışma başını

döndürüyordu. Avukatın odası, çalışma mekânının öteki ucundaydı. Moda dergilerinden fırlamış bir manken denli göz alıcı ve ölü bir balık denli soğuk sekreterin açtığı gösterişli kapıdan girdiğinde, ne yöne gideceğini bilemedi önce. Bir cephesi yerden tavana dek tümüyle cam, Sultanahmet ve Ayasofya Camilerini ve Topkapı Sarayını kuşbakışı gören, duvarları koyu renk lambri kaplı, geniş bir salondaydı. İlk şaşkınlığını üzerinden atınca, salonun öteki ucunda, bir saltanat kadırgasını andıran masif maun çalışma masasının ardında ayağa kalkmış, edepli bir diplomat tavrıyla onu beklemekte olan ufak tefek avukatın silik karaltısını gördü ve oraya doğru yürüdü. Yüzüne bile bakmaksızın, nezaket icabı bir selamlaşmayla, masanın karşısındaki büyük deri koltuğa buyur etti onu avukat. İbrahim Nemrûd ceylan derisi koltuğun davetkâr yumuşaklığına gömülürken, karnında hafif bir burulma hissetti ve sabah kahvaltısının ardından mide ilacını almamış olduğunu anımsadı.

"Sizinle daha önce de birlikte çalışmıştık," diye vakit geçirmeden söze girdi avukat. İbrahim Nemrûd olumlayıcı anlamda başını sallarken, 'birlikte çalışmak' sözünün incelikli bir örtmeceden başka birşey olmadığını düşündü acı acı. Avukatın kimi karmaşık davalarda köpeğe kemik atarcasına onun önüne attığı angarya ayak işleriydi sözkonusu olan ve tabii aldığı ücret de yaptığı işin yüküyle oransız ölçüde düşüktü. Rekabetin hayli sıkı olduğu hukuk piyasasında tutunabilmek ve ailesini geçindirebilmek için bu tür ufak işlere gereksinimi vardı ne yazık ki. Zaten dava vekilleri hep ufak işlerle yetinmek zorundaydılar; önemli davalar, iyi para getiren büyük işler, avukatların ve büyük hukuk şirketlerinin tekelindeydi. Sonra, artık geçindirecek bir ailesi olmadığını anımsadı.

"Ben ve ortaklarım o davalarda bize verdiğiniz hizmetten son derece memnunuz," diye devam etti avukat. "Gördüğümüz kadarıyla, işinizi tam yapmayı seven, sağlam karakterli, güvenilir bir insansınız. İşte bu yüzden, bir kez daha yardımınıza müracaat etmeye karar verdik."

İbrahim Nemrûd, kendisine yapılan bu cömert iltifatı alçakgönüllü bir baş eğişle kabul etti.

"Biliyorsunuz, ben ve ortaklarım aynı anda birçok dava üzerinde çalışıyoruz ve her işe yetişmemiz ne yazık ki mümkün değil.

Dolayısıyla, nispeten daha önemli davalara öncelik tanımak mecburiyetindeyiz. Ama bu durum, müvekkillerimizin istisnasız hepsine hak ettikleri yüksek düzey hizmeti vermeyeceğimiz anlamına gelmiyor tabii. İşte bu noktada, sizin gibi çalışkan gençler devreye giriyor."

Avukatın üzerine basarak telaffuz ettiği 'genç' sözcüğü, huzursuzlukla kıpırdanmasına neden oldu İbrahim Nemrûd'un. Sözlerinin iyice anlaşıldığından emin olmak için bir an durakladıktan sonra, tiz bir sesle devam etti avukat: "Elimizde hiç de önemsiz sayılamayacak, ancak öteki davaların aciliyeti sebebiyle üzerine eğilemediğimiz bir miras davası var. Tahmin edebileceğiniz gibi, biraz zaman alıcı bir araştırmayı gerektirebilecek bir dava bu."

Bunları söylerken, masanın üzerindeki ince dosyayı sakin bir tavırla dava vekilinin önüne sürdü. İbrahim Nemrûd dosyayı alıp kapağını kaldırıyordu ki, sabırsız bir el hareketiyle onu durdurdu avukat.

"Dosyaya göz atmadan evvel bir dakika beni dinlemenizi rica edeceğim. Sizinle oturup bu davanın teferruatını tartışmayı, inanın, çok isterdim. Ama az sonra, saat 8.30'da, bir müvekkilimle çok mühim bir toplantıya katılmam gerektiği için, şu anda buna maalesef hiç vaktim yok. Programımın yoğunluğunu herhalde siz de takdir edersiniz. Ortaklarım ve ben aynı anda yüzlerce dava üzerinde çalışmak zorundayız ve bu da bütün zamanımızı alıyor. İnanın, sizinle bu kısa görüşmeyi yapacak vakti bile zor buldum. Siz dosyayı daha sonra uzun uzun tetkik edersiniz nasıl olsa. Araştırmalarınızda size lazım olabilecek bütün bilgilerin orada mevcut olduğunu göreceksiniz. Bunun dışında şayet birtakım ilave bilgi ve belgelere ihtiyacınız olursa, sekreterimi aramakta tereddüt etmeyin. Size elinden geldiğince yardımcı olacaktır. Şimdi, müsaade ederseniz, davayı size ana hatlarıyla özetlemeye çalışayım: Uzun yıllardır hizmet verdiğimiz saygıdeğer bir müvekkilimiz, bir hafta kadar önce vefat etti. Rahmetlinin avukatları olarak, vasiyetnamenin yerine getirilmesi tabii ki bize düşüyor. Şu anda kesin bir rakam telaffuz etmek istemiyorum; muhasebe bölümümüz hâlâ hesaplar üzerinde çalışıyor; fakat her halükârda hayli ehemmiyetli bir meblağın sözkonusu olduğunu söyleyebilirim. Her neyse, bu şimdilik konu dışı… İşin sizi

alakadar eden kısmına gelirsek: Önümüzdeki güçlük, varislerden birinin bulunamıyor oluşu. Bu zatın adı… evet, Seyfettin Stigma… Kimliği hakkında elimizde birtakım bilgiler var, ancak halihazırdaki adresi bilinmiyor. Bu da kısa bir araştırma yapmak gerektiği anlamına geliyor tabii. Sizden isteğimiz, bu şahsı bizim namımıza bulup vasiyetnameyi kendisine tebliğ etmeniz. Daha önce bizim için yaptığınız işlerden, bu tür araştırmalar konusunda hayli tecrübeli ve becerikli olduğunuzu biliyoruz. Dosyadaki bilgi ve belgelerden yola çıkarak sözkonusu şahsı kısa müddette bulacağınıza eminiz."

İbrahim Nemrûd kaygılı bir ifadeyle elindeki dosyaya baktı. Daha önce yapmış olduğu buna benzer birkaç araştırmanın sıkıntılı anısı geliyordu gözlerinin önüne. Miras davaları, en karmaşık davalardı. Hele işin içine bir de kayıp kişilerin bulunması girdiğinde, böyle bir araştırma, içinden çıkılması olanaksız hale gelebilirdi. Avukatın onu inandırmaya çalıştığı denli kolay olmayacağından emindi bu işin. Masa başından yürütülebilecek, sıradan, basit bir araştırma sözkonusu olsa, onu çağırmak gereğini duymazlardı. İşi, yanlarında boğaz tokluğuna çalışan stajyerlerden birine yaptırırlar ve ona verecekleri ücretten tasarruf etmiş olurlardı. Bu tanınmış avukatların ne denli paragöz olduklarını önceki deneyimlerinden çok iyi biliyordu. Birkaç gün, hatta kimbilir belki bir hafta boyunca onu kapı kapı dolaştıracak, bütün zamanını alacak, zor ve sıkıcı bir araştırmayla karşı karşıyaydı büyük olasılıkla ve zaten yoğun olan işlerinin yanında, üç kuruş fazla kazanmak için bir de bu yükün altına girmeyi hiç istemiyordu. Avukatı düpedüz reddetmeyi de göze alamıyordu ama, ileride ondan gelecek işlere gereksinimi olabilirdi. Bu yüzden, kurnazca bir taktikle, yüksek bir ücret talep ederek avukatın işi ona vermemesini sağlamanın en doğru çözüm olacağını düşündü.

"Açık söylemek gerekirse, şu sıralarda işlerim hayli yoğun," diye girdi söze, "Ama eğer ücret konusunda anlaşabilirsek, sizin için bu araştırmayı yapmayı üzerime alabilirim belki. Düşünüyorum da…"

"Evet, evet, tabii, ücret meselesi…" diye yüzünü ekşiterek sözünü kesti avukat. Lafı uzatmak istemediği anlaşılıyordu. "İki yüz sizin için de uygun olur mu acaba?"

İbrahim Nemrûd şaşkınlığını belli etmedi; avukatın bu denli yüksek bir ücret önereceğini ummamıştı. İki yüz mecidiye oldukça iyi bir paraydı. On altın lira ederdi, ki aşağı yukarı bir aylık kazancına denkti bu. Daha az paralara çok daha güç işler yapmıştı. Böyle hatırı sayılır bir meblağı gözden çıkardığına göre, onun yardımına gerçekten çok gereksinimi olmalıydı avukatın. Ve tabii ondan istenecek işin zorluğu konusunda da iyi bir ipucuydu bu durum. Bir an ilk kararından dönüp işi kabul etmeyi düşündüyse de, nedenini bilemediği tuhaf bir inat vazgeçirdi onu bundan.

"Açgözlülük ettiğimi düşünmenizi istemem, ancak bu tür etraflı bir araştırmanın tabiatı itibarıyla getireceği külfet nazar-ı dikkate alınırsa, beş yüz daha uygun bir rakam olacak gibi geliyor bana," dedi kaşlarını kaldırarak. Hayli cömert bir öneriyi iki buçuk katına çıkarmak cüretini göstererek, avukatı bu işten yeterince soğutmuş olduğundan emindi.

"Nasıl? Beş yüz, öyle mi?" dedi avukat biraz sıkıntılı bir sesle ve çelimsiz gövdesini büyük maroken koltuğun içinde iyice büzerek, kalın kemik çerçeveli gözlüklerinin arkasından güvensiz bakışlarla onu birkaç saniye süzdü. Bir an çok ileri gitmiş olduğunu düşündü İbrahim Nemrûd ve ileride gereksinimi olabilecek iyi bir iş kaynağını anlamsız bir kapris yüzünden belki de sonsuza dek kurutmuş olmanın yakıcı pişmanlığını duydu.

"Sıkı pazarlık ediyorsunuz doğrusu," diye sessizliğini bozdu avukat. "Peki, öyle olsun, beş yüz… İki yüzü peşin, geri kalanı işi bitirdiğinizde."

İbrahim Nemrûd hiç beklemediği bu yanıt karşısında ne söyleyeceğini bilemedi ilkin, sonra tereddüt dolu bir sesle konuştu: "Biliyorsunuz, daha önceki işlerimizde prensip olarak ücretin yarısının peşin ödenmesi konusunda anlaşmaya varmıştık. Yani demek istiyorum ki…"

"Evet, haklısınız, bunu tamamen unutmuşum, yarısı peşin… Ve bu da iki yüz elli eder, değil mi?"

Avukatın tüy kalemini masanın üzerindeki gümüş zarflı hokkaya banarak törensel bir edayla imzalayıp ona uzattığı çeki ceketinin iç cebine koyarken, ağzının içinde teşekküre benzer anlaşılmaz birşeyler geveledi İbrahim Nemrûd. Avukat ise artık onu

dinlemiyordu. Ona olan ilgisini bir anda yitirmiş, hatta onun orada olduğunu tümüyle unutmuştu sanki. Görüşmenin sona erdiğini anlatmak istercesine ayağa kalkıp ona sırtını dönmüş, hülyalı bakışlarla pencereden dışarısını, Marmara'nın sisli ufkunu kaplayan gri bulutları seyre dalmıştı. İbrahim Nemrûd, masanın üzerindeki dosyayı aceleyle çantasına yerleştirdi ve kendisinin yarı cüssesindeki bu adamın kunt ilgisizliği karşısında ezilip büzülerek selam verdikten sonra, odada birden hüküm sürmeye başlayan sessizliği bozmaktan çekinircesine, parmaklarının ucuna basa basa kapıya doğru yürüdü. Ama hantal gövdesinin yol boyunca oraya buraya çarparak bir iskemleyi devirmesine, yanından geçtiği raftaki bordo ciltli bir kitabı yere düşürmesine, duvarda asılı bir Ayvazovski tablosunu çarpıltmasına engel olamadı. Nihayet odadan çıkmayı başardığında, kan ter içinde kalmıştı. Hukuk şirketinin bir karınca yuvası gibi kıvıl kıvıl kaynaşan geniş çalışma mekânından hızla geçip kendini dışarı, asansör holüne attı. Ancak adliyenin kapısından çıktıktan sonra, alnında biriken terleri mendiliyle silmek için bir an durduğunda akıl edebildi aceleyle ceketinin iç cebine tıkıştırmış olduğu çeki çıkarıp iyice bakmayı. Saman rengi bir BANQUO (*Banque Ottomane*) çekiydi bu ve üzerinde avukatın can sıkıcı düzgünlükteki elyazısıyla *İşbu çekin hamiline 250 (iki yüz elli) altın lira ödeyiniz* yazıyordu.

Elif, lam, mim…

İşte ilk harfleri yazıyorum bu deftere, ilk çetrefil imler, yazgının ilk elgin resimleri…

Harf: Kutsal simge. Birşey başlarken, bir başka şey bitiyor, bir devran açılıp bir devran kapanıyor, bir süreç evriliyor ötekine. Olması gerektiği gibi, hep olması gerektiği gibi…

Bu defteri senin için, yalnızca senin için tutuyorum, sana seni anlatmak için. O yazıyı okuduğun anki halini gözümün önüne getirebiliyorum sözgelimi. Önce tam anlayamıyorsun. Kaşların çatılıyor hafifçe. Yazıyı bir daha, bir daha okuyorsun: İki yüz elli altın lira! Duralıyorsun ve aptal bir ifade beliriyor yüzünde. Kafan karıştığında hep olduğu gibi, alt dudağın aşağı sarkıyor, ağzın hafifçe aralanıyor, dilin ağzının içinde amaçsızca dolanıyor. Ağzın sulanıyor resmen! Hiç ummadığı bir anda önüne koskocaman bir çukulatalı pasta konmuş küçük bir çocuğu andırıyorsun bu halinle, biliyor musun? İki yüz elli altın lira… Bu beş sözcük, toplam dokuz heceden oluşan bu beş kısa, kıpkısa sözcük, binlerce

kez yankılanıyor kafanın içinde. Başın dönüyor, sersemliyorsun, sıcak bir ter fışkırıyor saç diplerinden. Hayatın boyunca bu kadar parayı bir arada görmedin. Neredeyse iki yıllık kazancına eşdeğer bir para bu. İşi bitirdiğinde bir bu kadar daha alacağın düşünülürse, dört yılda kazanacağın parayı tek kalemde kazanacaksın. Şaşılacak birşey yok aptala dönmende. Paraya karşı inanılmaz bir zaafları var senin gibi küçük insanların. Yumuşak karnınız para. Ne denli aklı başında, ciddi, ağırbaşlı olursanız olun, paranın yüzünü gördüğünüz anda, güneş görmüş kar gibi gevşeyip eriyiveriyorsunuz. Sizi can evinizden vurmak bu denli kolay işte! Kolay bir av oluyorsunuz kurnaz avcıya. Bu yüzden hem acıyorum sana ve senin gibilere, hem de sizi sonsuzca hor görüyorum. Ama sakın senden nefret ettiğimi sanma! Seni böyle görmek, bilsen, aslında nasıl hoşuma gidiyor. Anlatılmaz bir sıcaklık, bir sevecenlik var yüreğimde senin için. N'apalım, bu da benim zaafım olsun. Mümkün olsa, o halinin fotoğrafını çekip duvarıma asmak isterdim, öteki fotoğraflarının yanına... O müstesna an, kâğıt üzerinde sabitlenmiş ve ölümsüzleşmiş olurdu böylece.

Evet, ölümsüzlük: Bilmem, bu sözcüğün senin için, benim için, bizim için hâlâ bir anlamı var mı?

Elif, lam, mim.

İbtida!

İbrahim Nemrûd'un aklına ilk gelen, avukatın bir yanlışlık yapmış olabileceği oldu. Biraz daha soğukkanlı düşününce, bunun saçma bir düşünce olduğunu anladı ama. Avukat, hele bu kadar yüksek bir meblağ sözkonusu olduğunda, basit bir yanlışlık yapacak denli savruk bir adam değildi. Bu para, ondan beklenen hizmetin karşılığı olarak ona verilmiş olmalıydı. Birden anlatılmaz bir hafiflik hissetti. Üstünden bir yük kalkmıştı sanki. Onun için birçok sorunun çözümü demek olabilirdi bu. Bu ayki ev kirasını ve kredi kartı borcunu öderken, herzamankinin tersine, sıkıntıya girmeyecekti. Yeni aldığı bilgisayarın taksitlerini zamanında yatırabilecekti. Para artırmak için kahvesinden ve sigarasından vazgeçmesi gerekmeyecekti. Hatta kimbilir, karısıyla oğlunun eve dönmelerini bile sağlayacaktı belki bu para. Yüzünde kâh mutlu kâh kaygılı bir ifade beliriyor, coşku ve kuşku arasında sürekli gidip geliyordu. En beklenmedik anda başına bir devlet kuşu konmuştu. Onun için küçük bir servet demek olan bu parayı bir an önce güvence altına almalıydı. Çeki bu kez son derece dikkatli bir biçimde, katlanıp buruşmamasına özen göstererek,

ceketinin iç cebine yerleştirdi ve hızlı adımlarla Firuzağa Camii'ndeki BANQUO şubesine gidip kredi hesabına yatırdı. Çok daha rahat hissediyordu şimdi kendisini. Bu işi bitirince, hiç vakit geçirmeksizin YERSARAY'daki odasına döndü ve vasiyetnamede adı geçen kişinin adresi ve telefonunu öğrenmek için BİLİNSE'yi (*Bilinmeyen Numaralar Servisi*) aradı. Bilgisayar tuşlarının telaşlı tıkırtı salvosunu izleyen kısa sessizliğin ardından, şen şakrak bir sesle, müjde verircesine bildirdi sonucu memure: Kayıtlarda Seyfettin Stigma adlı bir aboneye rastlanmıyordu. İbrahim Nemrûd teşekkür edip telefonu kapattı. Kolay yolu denemiş, bir sonuç elde edememişti. Pek şaşırtmamıştı ama onu bu durum, bu gibi işlerin nadiren kolay yoldan halloduğunu biliyordu. Çoğunlukla olduğu gibi, bu kez de zor ve zahmetli yoldan gitmesi gerekecekti. Avukatın verdiği dosya, masasının üzerinde açık duruyordu. Dosyadaki belgeleri bir kez daha gözden geçirdi: Vasiyetnamenin noter tasdikli bir fotokopisi; esrarengiz varisi vasiyetnameden haberdar etmek için gönderilmiş ve hukuk bürosuna geri gelmiş olan, üzerinde kargacık burgacık harflerle *Alıcı bu adreste oturmuyor* yazılı, iadeli taahhütlü mektup; ölen kişiyle varis arasında yıllar önce yapılmış üç beş sayfalık bir yazışmanın fotokopileri; birkaç eski, soluk fotoğraf ve davayla ne ilgisi olabileceğini çıkaramadığı bir gazete kesiği. Hepsi buydu. Oysa daha çok belge çıkmasını beklemişti İbrahim Nemrûd dosyadan. Uzun ve zorlu bir araştırma olacağa benziyordu. Kapı kapı dolaşması gerekecekti. Araştırmaya nereden başlaması gerektiğini düşündü. Eldeki tek somut ipucu—ki tabii eğer buna da ipucu denebilirse—Seyfettin Stigma'nın vasiyetnamede ve postadan geri gelmiş zarfın üzerinde yazılı olan eski adresiydi: *Malihulya Çıkmazı, Garabet Apt. No.1/7, Cihangir*. Hep elinin altında bulundurduğu kent haritasını açıp baktı. Epeyce uğraşması gerekti aradığı sokağı haritanın üzerinde bulabilmek için. Cihangir'in Çukurcuma'ya bakan tarafındaki daracık bir çıkmaz sokaktı bu. Haritanın üzerinde ancak bir arpa tanesi kadar yer işgal ediyordu ve adı ufacık, ipince harflerle, kısaltılarak yazılmıştı: *M.Ç.* İskambil kâğıtlarındaki maçaları çağrıştırdı ona bu kısaltma. Poker oynamayı severdi. Üç eski okul arkadaşıyla yıllardır sürdürdükleri bir poker kareleri vardı. Ayda bir biraraya gelip bir parti çevirirlerdi birkaç mecidiyesine. İşlerinin yoğunluğu nedeniyle, bu çok sevdiği poker

partilerini de kaçırır olmuştu son zamanlarda. Şimdi bu beş yüz altın, ona biraz nefes aldıracaktı. En azından bir süre için daha az davaya girip kendisine ve ailesine daha çok zaman ayırmayı düşünüyordu. Tanıdıkları ve yakınlarına ise bu paradan kesinlikle söz etmemeliydi. Eğer bunu yapacak denli tedbirsiz davranırsa, kan kokusu almış akbabalar gibi bir anda başına üşüşeceklerini, ondan ellerinden geldiğince borç koparmaya çalışacaklarını biliyordu. Tüy kalemini masanın üzerindeki hokkalardan birine batırıp sokağı kırmızı mürekkeple daire içine aldı. Parmağı haritanın üzerinde, düşünceye daldı bir an ve sonra verdi kararını. Zaman zaman birlikte çalıştığı dava vekili arkadaşlarından birini arayıp o günkü davalarına girmesini rica etti. Arada sırada böyle ufak tefek yardımlar yaparlardı birbirlerine. Onun yokluğunu kimse farketmezdi nasıl olsa. Davalar ya yargıcın ya da taraflardan birinin isteğiyle ileri bir tarihe ertelenecekti büyük olasılıkla. Eğer bu ertelemeyi yargıç ya da karşı taraf talep etmezse, arkadaşı talep edecekti. İşlerini böylece yoluna koyduktan sonra, Seyfettin Stigma dosyasını çantasına yerleştirip çıktı. Henüz öğlen olmamıştı, akşama çok vardı. Elini çabuk tutarsa, hayli yol alabilirdi bu sürede.

Tünel Meydanı her zamanki gibi kalabalıktı. İbrahim Nemrûd, Cadde-i Kebir boyunca kibrit kutusu gibi yan yana dizilmiş ufak Çin lokantalarının önünden yürüyüp Tomtom Kaptan Sokağı'na saptı. Dik yokuş kıvrıla büküle Çukurcuma'ya indirdi onu. Aradığı sokağı bulabilmek için, paltosunun cebindeki haritayı açıp bakması gerekti birkaç kez, ama bu da pek işe yaramadı. Harita çok küçük ölçekliydi ve bu nedenle hemen hemen okunaksızdı. Yol soracak birilerini aradı çevrede, ne var ki sabahın bu erken saatinde sokak boştu. Bir kapının önüne bağdaş kurmuş pirinç ayıklayan, başı yazmalı, elleri kınalı, yüzü buruş buruş yaşlı bir kadın, dediklerinden hiçbir şey anlamadan baktı suratına. Gazete kâğıtları ve paçavralardan yapılma bir topla futbol oynayan, saçları sıfır numaraya vurulmuş birkaç raşitik çocuk ise, sokağın adını duyduklarında gülüşerek tuhaf el işaretleri yaptılar ve İbrahim Nemrûd'a aldırmaksızın oyunlarına devam ettiler. Daracık ve eğri büğrü sokaklardan oluşan bu taş labirentin içinde çevresine bakınarak dolaşmayı sürdürdü İbrahim Nemrûd. Bir süre sonra, aslında birkaç sokaktan oluşan dar bir alanın içinde çemberler

çizip durduğunu, dönüp dolaşıp hep aynı noktaya çıktığını anladı ve umutsuzluğa kapılır gibi oldu. Sonra birden hiç ummadığı bir anda karşısına çıkıverdi aradığı sokak. Önünden birkaç kez geçtiği izbe apartmanlardan birinin kapısına yaslanmış, sıkıntıyla çevresine bakınırken, az ötedeki loş bir köşede, göz hizasının biraz altında duvara tutturulmuş olan paslı *Malihulya Çıkmazı* levhasını gördü. Aslında tam anlamıyla bir sokak da değil, gri suratlı apartmanların arasına sıkışmış dar bir aralıktı bu. Onu bu yüzden bir türlü bulamamıştı, farkına bile varmaksızın birkaç kez geçip gitmişti önünden. Duvar dibine dizili çöp tenekelerine değmemeye dikkat ederek aralığın ucuna yürüdü. On beş yirmi adım sonra, dar geçit, taş döşeli geniş bir iç avluya açıldı. Avlu yüksekçe bir taş binayla çevrelenmişti. Binanın avluya bakan pencerelerinin hiçbirinde ışık gözükmüyordu. Camı kırılmış olan kimi pencereler, içeriden mukavva parçaları ve gazete kâğıtlarıyla kapatılmıştı. İbrahim Nemrûd avluyu geçip, üzerinde boyası yer yer dökülmüş ama süslü harflerle *Garabet Apt. No.1* yazan ferforje kapıdan girdi. Apartman holünde ağır bir kavrulmuş soğan ve lahana kokusu karşıladı onu. 7 numaralı daireyi bulması gerekiyordu. Hol otomatiğini yakmak için duvardaki düğmeye birkaç kez bastıysa da ışık yanmadı. Merdiven kovasının ortasına sonradan eklendiği anlaşılan tel kabinli asansör de çalışmıyordu. İster istemez merdiven küpeştesine tutunarak, çatı penceresinden düşen donuk gün ışığının cılız aydınlığında, merdivenden el yordamıyla çıkmaya başladı. Her sahanlığa açılan ikişer kapı olduğuna bakılırsa, 7 numara üçüncü ya da dördüncü katta olmalıydı. Ancak kapıların ve zillerin üzerinde daire numarası yazmadığı için, İbrahim Nemrûd hangi kapıyı çalacağını bilemiyordu. Şansını denemeye karar verdi ve üçüncü kattaki dairelerden birinin zilini çaldı. Kapı açılmadı. Biraz bekleyip bir kez daha ve bu sefer daha uzun çaldı zili. Tam dönüp karşıki dairenin zilini çalmak üzereydi ki, yaklaşmakta olan hafif ayak sesleri işitildi içeriden.

"Kim o?" dedi zayıf bir ses.

İbrahim Nemrûd bir an duraladıktan sonra, "Afedersiniz," dedi nazik ama kararlı bir tavırla, "Hukukî bir mesele için gelmiştim, bir miras davası… Birisini arıyorum da…"

“Seyyar satıcıların apartmana girmesi yasaktır,” dedi ses aksi bir tınıyla.

“Kusura bakmayın, anlatamadım,” diye bekindi İbrahim Nemrûd, “Seyyar satıcı değilim ben. Lütfen bir dakika açar mısınız?”

Birkaç saniye süren kısa bir sessizlik oldu. İçerideki kişinin kararsızlık geçirdiği anlaşılıyordu. Sonra, kilitte üç kez dönen anahtarın, çekilen sürgünün ve kaldırılan kol demirinin sesi duyuldu ve kapı hafifçe aralandı. Uzun beyaz saçları darmadağın bir yaşlı adamın suratı belirdi aralıkta ve İbrahim Nemrûd’u ince metal çerçeveli gözlüklerinin ardından delici bakışlarla baştan aşağı süzdü.

“Ne istiyorsunuz?” dedi kuşkuyla, “Eğer seyyar satıcı ya da dilenciyseniz…”

“Hayır, hayır! Dedim ya, birşey satmıyorum. Burada oturan birini arıyorum yalnızca. Daha doğrusu eskiden burada oturmuş olan birini. Yardımcı olabilirseniz, sevinirim. En fazla birkaç dakikanızı alacağım, inanın.”

Dostça bir pırıltı belirdi yaşlı adamın gözlerinde.

“Ya, öyle mi? Kusuruma bakmayın, ben yine o arsız ve yapışkan seyyar satıcılardan biri zannetmiştim. Bilseniz, öyle düzenbaz oluyorlar ki… Buyrun, buyrun, içeri gelin, kapı aralığında durmayalım böyle.”

Bunu söylerken, zinciri çıkarıp kapıyı açmıştı yaşlı adam. İbrahim Nemrûd bu beklenmedik daveti kabul edip etmemek konusunda kısa bir tereddüt geçirdi, sonra bunun bir zararı olmayacağını düşünerek içeri girdi. Duvar kenarlarına bir sürü ıvır zıvırın yığılmış olduğu loş bir holdeydi. Kapının hemen karşısında, altın yaldız çerçeveli, sırı yer yer dökülmüş bir boy aynası vardı. Aynada yansıyan görüntülerine bakınca, kendi iri cüssesiyle yaşlı ev sahibinin ufacık, kara kuru, kırılgan gövdesi arasındaki abartılı fark yadırgattı İbrahim Nemrûd’u. Bu halleriyle, farklı boyutlardaki iki fotoğraftan yapılmış beceriksiz bir kolaj ya da perspektifi bozuk bir resim gibiydiler.

“Bu taraftan buyrun,” dedi yaşlı adam nazik bir el hareketiyle. Kapıyı kapattıktan sonra, kilitleyip sürgülemiş, zinciri takmış ve kol demirini vurmuştu. Duvarlarında irili ufaklı yağlıboya tablolar ve sepya renkli fotoğraflar asılı olan dar uzun bir koridordan geçerlerken, ev sahibinin sarsak adımlarla yerde sürüklediği havı

dökülmüş pantufla terliklere gözü takıldı İbrahim Nemrûd'un. Terliklerin arkasından görünen çorapların topuk kısımları erimişti. Yaşlı adam aynı çorapları onyıllardır giyiyor olmalıydı. Koridorun bitiminde, yüksek tavanlı, geniş bir salona girdiler. Onların içeri girmeleriyle birlikte, salonda ani bir hareket oldu ve İbrahim Nemrûd'un tam olarak seçemediği ufak bir karaltı, mobilyaların arasında tiz ciyaklamalarla kendini oradan oraya atarak bir perdenin arkasında gözden yitti.

"Merak buyurmayın, Beşir bu," dedi yaşlı adam sevecen bir gülümsemeyle, "Biraz çekinir yabancılardan, ama bir defa alıştı mıydı da yanınızdan ayrılmaz."

"Torununuz mu?" diye sordu İbrahim Nemrûd kayıtsız bir tavırla.

"Evet," dedi yaşlı adam, "torunum sayılır. Annesi Dürrüşehvar da böyleydi bunun. Hele yabancı erkeklerin yanında âdeta bir kaçgöç yaşanırdı. Oooo, aman efendim, o ne iffet, o ne naz! Böyle tırnağının ucu görünmeyecek… Eee, oğlu da ona çekmiş tabii. Beşir, korkma, çık bakayım oradan. Gel, merhaba de. Bak, bu muhterem beyefendi bizi ziyarete gelmiş."

Bir hareket olmadı. Çevresine göz gezdirdi İbrahim Nemrûd. Salon, çoğunun üzeri örtülü, irili ufaklı mobilyalarla tıkış tıkış doluydu. Kapının yanında, adam boyunda bir sarkaçlı duvar saati duruyordu. Tavandan sarkan melek motifli bir pirinç avizenin altında, üzeri kitap, defter ve kâğıt yığınlarıyla dolu, büyük bir oval masa vardı.

"Beşir, misafire çok ayıp oluyor ama!" dedi yaşlı adam sesinde belirgin bir dargınlık tonuyla. Sonra İbrahim Nemrûd'a dönerek alçak sesle ekledi: "Şimdi gelir. Bazen otoriter olmayı da bilmek lazım."

Ufak karaltının arkasında yokolduğu ağır kadife perde hafifçe kımıldandı ve sırmalı apoletli kırmızı bir üniforma giymiş, kafasında uzun püsküllü bir fesi olan, en fazla iki karış boyunda bir şebek çıktı ortaya. Yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi süklüm püklüm gelip yaşlı adamın eprik hırkasına tırmandı ve boynuna sarılıp sızlanmaya başladı. Yaşlı adam da tuhaf sesler çıkararak onun gıdığını okşuyor, burnunu sıkıyordu. Sonra İbrahim Nemrûd'un yanına yaklaştı ve şebeğe sabırsız kaş göz işaretleri yapmaya başladı. Şebek, incecik parmaklı, kıllı elini İbrahim Nemrûd'a uzattı. "Merhabalaaar!" dedi

yaşlı adam sevinç dolu bir sesle. İbrahim Nemrûd tiksintiyle yüzünü buruşturur gibi oldu bir an, ama sonra kendini topladı ve ona uzatılan bu minicik eli, sağ elinin işaret ve başparmakları arasında hafifçe tutarak sıktı. Şebek, başını saygılı bir tavırla eğerek selamladı onu. Şebekle yaşlı sahibinin ne denli birbirlerine benzediğini düşündü İbrahim Nemrûd. Gerçekten de bir dede-torun ya da baba-oğul gibi, diye geçirdi içinden.

"Bir şebek için hayli ilginç bir kıyafet," dedi birşey söylemiş olmak için.

"Değil mi, Efendim?" diye başını salladı yaşlı adam, "Giyimine pek düşkündür Küçük Bey. Gayet titizdir. Herşeyi temiz ve ütülü olsun ister. Geniş bir gardrobu vardır. En çok da büyük komutanların, cihan fatihlerinin, hükümdarların kılığına girmeyi sever. Bu onun Enver Paşa kostümü. Nasıl buluyorsunuz? Benzemiş, değil mi?"

"Hem de nasıl!" dedi İbrahim Nemrûd kuru bir sesle. Sonra, cebinden çıkardığı kartvizitini yaşlı adama uzattı. "İzin verirseniz, sizi niçin böyle uygunsuz bir zamanda rahatsız ettiğimi açıklayayım. Adım İbrahim Nemrûd, dava vekiliyim. Hukukî bir araştırma için burada bulunuyorum."

Şebek, uzatılan kartviziti çevik bir hareketle İbrahim Nemrûd'un elinden kapıp parmaklarının arasında evirip çevirmeye başladı. Kuşkucu bir tavırla bir iki kez kokladıktan sonra, ağzına götürüp incecik sivri dişleriyle küçük bir parça kopardı köşesinden. Avurdunda biraz gevelediği bu kâğıt parçasını yüzünü ekşiterek yere tükürdü. Bu görüntü karşısında bir an sol kaşı hafifçe kalktı İbrahim Nemrûd'un. Şebeği tutup tokatlamak geldi içinden. Böyle şımarık hareketlere dayanamazdı. Ama kendine hakim olup sakin bir sesle sürdürdü sözünü: "Aslına bakarsanız, bu apartmanda oturan birisini aramak için geldim buraya. Siz uzun süredir burada oturduğunuza göre, onu tanıyor olabilirsiniz. Adı Stigma, Seyfettin Stigma…"

Yaşlı adamın yüzü aydınlandı birden.

"A, tanımaz mıyım? Tabii, tabii… Bak, Beşir, bu beyefendi Seyfettin Bey'i arıyormuş. Hey gidi! Hem de en iyi dostlarımdan biriydi Seyfettin Bey. Gelin, bakın, ne göstereceğim size."

Üzerinde kitap, defter ve kâğıt yığınlarının yükseldiği büyük orta masasına doğru yürüdü. İbrahim Nemrûd onu izledi. Yaşlı adam,

şebeği kucağından bırakmaksızın, masanın üzerindeki yığınları karıştırdı ve uzunca bir aramadan sonra, içlerinden bordo ciltli, büyük boy envanter defterlerini andıran birkaç defteri çekip aldı.

"İşte buldum. Bunların ne olduğunu biliyor musunuz?"

Soru dolu bakışlarla, başını iki yana salladı İbrahim Nemrûd.

"Seyfettin Bey'le birlikte az dirsek çürütmedik bu defterlerin başında. Onun kıymetli fikir ve gayretleri olmasaydı, belki de hiçbir zaman bu noktaya gelemeyecekti bu eşsiz çalışma. Kendisini müspet ilme adamış, nadir bir münevverdi Seyfettin Bey. Malumunuz, onunla meslektaş sayılırız. Ben onun gibi mektepli değilim gerçi, ama çalışma sahamız hemen hemen aynıydı."

"Kusura bakmayın, sözünüzü kesiyorum, ama hangi iş alanı bu söz ettiğiniz?"

"Aman efendim, asıl siz kusura bakmayın, kendimi takdim etmedim size. Halbuki en basit âdab-ı muaşeret kaidesidir, değil mi? Yaşlılığıma verin, unutkanlık işte… Efendim, bendeniz Nabi Talimler, altmış küsur yıllık hayvan terbiyecisiyim. Meslek hayatım boyunca, en vahşisinden en munisine, her cinsten ve her çeşitten yüzlerce hayvan terbiye ettim: Gorilinden gergedanına, suaygırından zürafasına, karıncayiyeninden ahtapotuna, artık siz tahmin edin…"

"O halde," dedi İbrahim Nemrûd, "dostunuz Seyfettin Bey de hayvan terbiyecisiydi, öyle mi?"

"Yo, hayır, veteriner hekimdi o. Ama, anlıyorsunuz tabii, iş sahamız aynıydı: Alem-i hayvanat her ikimizin de alakasının esas merkezini teşkil ediyordu. Hayvan deyip geçmeyin! O hayvanlar, ki biz insanların en vefalı dostlarıdır, hatta kendi hemcinslerimizden bile daha vefalı belki… Seyfettin Bey'le tanışmam şöyle oldu: Ben aslen Samatya'lıyım. Çok genç yaşta evden kaçıp sirklerde çalışmaya başladım. Hayatımın ilk kırk yılı, sirk arabalarıyla şehirden şehire, ülkeden ülkeye, kıtadan kıtaya gezerek geçti. Brezilya'dan Mançurya'ya, Bavyera'dan Zanzibar'a, dünyanın dörtbir köşesini dolaştım desem, yeridir. Nihayet bu dur durak bilmez gezginci hayatından yorulduğumu hissettiğimde, yuvaya dönen bir güvercin gibi, doğduğum şehre döndüm ve o zamana kadar biriktirdiğim üç beş kuruşla bu daireyi satın aldım. Seyfettin Bey'le de o zaman tanıştık işte. Kısa sürede dost olduk ve ortak alakamızı keşfedince, hemen kafa

kafaya verip beraberce bir sürü proje ürettik. Mesela HAVALE (*Hayvanat-ı Vahşiyye Âlemi*) adında mufassal bir ansiklopedi çıkardık bir ara, kuşe kâğıda basılmış, renkli resimli, enfes birşey... Cağaloğlu'nda bir matbaayla anlaşmıştık, her ay bir fasikül neşrolunuyordu. Maddeleri beraberce yazıyorduk, resimleri ise Seyfettin Bey çiziyordu kendi elcağızıyla. El hüneri gayet kuvvetliydi aziz dostumun, çizdiği resimleri görseniz şaşarsınız. Buralarda biryerde birkaç fasikülü olacak o ansiklopedinin, arasam bulurum ya... Bir yıl kadar muntazaman çıktı ansiklopedi, ama sonra devam ettiremedik maalesef. Malî destek bulamadığımız için, proje akim kaldı. Halbuki tamamlayabilmiş olsak, emin olun, kültür dünyamız dev bir temel eser daha kazanmış olacaktı. Hâlâ her aklıma geldiğinde yerinir, esef ederim. Her neyse, olan oldu bir kere... Benim size asıl göstermek istediğim başka birşey. Mesleklerimiz itibariyle, Seyfettin Bey hayvanların bedenleriyle ilgilenirdi, ben ise ruhlarıyla. Bir bulmacanın birbirini tamamlayan iki parçası gibiydik yani... İşte şimdi göreceğiniz çalışmanın nüvesi de bu şekilde oluştu. İlk fikir hangimizden çıktı, şimdi tam olarak hatırlayamıyorum, ama bunun fazlaca ehemmiyeti de yok zaten: Felsefe ve sanatın tersine, ferdî yeteneklerin ön plana çıktığı afakî bir disiplin değildir müspet ilim. Bu alandaki bütün mühim buluşlar, uyumlu bir takım çalışmasının eseridir. Ne yazık ki memleketimize gereken önem verilmiyor bu tür şeylere ve..."

"Sözünü ettiğiniz bu çalışmanın konusu neydi?" dedi İbrahim Nemrûd.

Birden gözleri parladı hayvan terbiyecisinin ve elini muzaffer bir tavırla havaya kaldırarak salladı: "Ruhiyat, efendim, ruhiyat-ı hayvaniye tabii! Yani hayvan ruh ilmi ya da, Frenkçe adıyla, animopsikoloji. Evet, Beyefendi, yanlış duymadınız, bu çalışma yapıldı. En ince teferruatına kadar bu defterlerde yazılı herşey. Unutmayınız: Hakikat teferruatlıdır. Esas olan, bu teferruatın içinde kaybetmemektir kendimizi. Belki inanmayacaksınız, ama ruh tahlili alanında son derece mühim gelişmeler kaydettik ve ilk animopsikanalizi de biz yaptık."

"Nasıl? Animopsikanaliz mi dediniz?" dedi İbrahim Nemrûd sesinde belirgin bir kuşku tınısıyla, "Bunun yapılabildiğini

bilmiyordum doğrusu. Hayvanlara psikoterapi uyguladığınızı mı söylüyorsunuz yani?"

"Öyle elbette! Bunda şaşılacak ne var? Siz hayvanların da biz insanlar gibi bir ruhu olmadığını mı zannediyorsunuz yoksa? Ah, çok yanılıyorsunuz, aziz dostum! Hayvanların da bir ruhu olur, hatta en az bir: Şizofreniden mustarip hayvanlar da vardır çünkü. Bunu size ispatlayacağım."

Hayvan terbiyecisi, kucağındaki şebeği masanın üzerine bırakıp salonun arka tarafına doğru yürüdü. Şebek, masanın üzerine iner inmez, az önce hayvan terbiyecisinin İbrahim Nemrûd'a gösterdiği bordo kaplı defterlerden birini açmış, hokkaya bandığı tüy kalemle boş bir sayfaya hızlı hızlı birşeyler karalamaya başlamıştı. İbrahim Nemrûd, şebeğin ne yazdığını görebilmek amacıyla defterin üzerine eğildi, ama hayvan terbiyecisi onu ısrarla yanına çağırdığı için, bu kargacık burgacık yazıyı sökmesine fırsat kalmadan, şebeği bu hararetli uğraşıyla baş başa bırakıp masadan uzaklaşması gerekti. Hayvan terbiyecisi, tavandan sarkan bir zincire asılı büyük bir kafesin üzerindeki örtüyü çekip almıştı. Kafesin içinde, ön ve arka ayaklarıyla tünek tahtasına tutunup başaşağı sarkmış, uzun tüylü bir hayvan vardı.

"Evet, yanılmadınız," dedi hayvan terbiyecisi, "Balta girmemiş Amazon ormanlarında yaşayan, üç parmaklı bir tembelhayvan... Acaib-ül mahlukattan, çok af buyurun, memeli bir hayvandır kendisi. Ağaçların üzerinde yaşar, fevkalade ağır hareket eder, boynunu 180 dereceden fazla döndürebilir ve beslenme, def-i hacet, cima ve ibadet gibi elzem ihtiyaçlar haricinde hemen hemen bütün ömrü uykuda geçer. Her uzvunda sadece üçer parmağı olduğundan, ancak on ikiye kadar olan sayıları idrak edebilir; daha büyük sayıları idrak kabiliyetinden ise mahrumdur. Mesela, bir tembelhayvana *Kırk Haramiler*'i, *Seksen Günde Devr-i Alem*'i, *Bin Bir Gece Masalları*'nı ya da *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*'ı okumaya çalışmak, beyhude bir çabadır; bu sayıları anlaması mümkün olmadığı için, kısa sürede sıkılıp esnemeye başlar, gözleri kapanır ve uykuya dalar. Ama bu durumun ilmin inkişafına mühim katkıları da olmuştur. Mayalar, İnkalar ve Azteklerin, aritmetikte kullandıkları on ikilik sayı sistemlerini, tembelhayvanın bu tamamen kendine has özelliğini

gözlemleyerek geliştirdikleri rivayet olunur. Malumunuz, sözkonusu kavimlerde tembelhayvan mukaddes addolunurdu. Hıristiyanlıktaki Teslis akidesinin ilk ilhamının da tembelhayvandan alındığını iddia eden kimi âlimler vardır. Tembelhayvanın başlıca muarızı, ağaçlara tırmanabilen, boa ve anakonda gibi iri yılanlardır. Uykusunun ziyadesiyle derin olması sebebiyle, kendisini çevreden gelecek tehlikelere karşı korumaktan aciz olan bu munis hayvancağız, bu sinsi yaratıklar için çok kolay bir av olur, hatta sırf bu yüzden soyunun tükenmesi tehlikesiyle karşı karşıyadır. Burada gördüğünüz örnek, soyunun son temsilcilerinden biri. Ben ona Tıfl-ı Naim ismini taktım, ama kısaca Naim diyorum. Bu halim selim hayvanın psikanalizle ne gibi bir ilgisi olduğunu merak ediyorsunuzdur. İzah edeyim. Efendim, Naim bana ilk geldiğinde, akut insomniyadan şikâyetçiydi. Tasavvur edebiliyor musunuz: Uykusuzluktan mustarip bir tembelhayvan! Susuz bir deniz ya da yakmayan bir ateş gibi birşey... Seyfettin Bey'in yakın müşahadesinde, hemen seanslara başladık. Biraz çekingenlik etti önce, açılmak istemedi. Tembelhayvanlar, malumunuz, tabiatları icabı ziyadesiyle ketum ve merdümgiriz olurlar. Ama neyse ki birkaç seansın sonunda, bize itimat etti ve ilerleme kaydettik. Titiz müşahadeler neticesinde, Naim'in sürekli tekrarlanan bir dizi kâbus yüzünden uykusuzluk çektiği anlaşıldı. Bu kâbuslardan biri şöyle birşeydi: Naim henüz birkaç aylık bir yavru iken, annesiyle beraber ulu bir okaliptüs ağacının yüksek dallarının birinden sarkarak rahat ve asude bir şekilde uyukladığı sırada, dev bir boa yılanının ağacın gövdesine sarınarak onlara doğru gelmekte olduğunu görür. Annesini tehlikeye karşı uyarmaya çalışır, ancak âdeta sesi kısılmıştır; ne kadar çabalarsa çabalasın, sesini annesine duyuramaz. Boa ağır ağır yaklaşır, yanlarına gelir ve annenin uyurken açık duran ağzından içeri girer. Önce kafası, sonra gövdesi, son olarak da kuyruğu, annenin ağzının içinde kaybolur. Anne, o koskoca yılanı kâmilen yutmuş, hiçbir şey olmamışçasına, mışıl mışıl uyumaya devam etmektedir. Sık sık tekrarlanan bir diğer rüya şöyleydi: Naim, sıcak bir öğleden sonra, tek başına bir ağacın dalından sarkmış, uyuklamaktadır. Birden belli belirsiz bir kımıltı hisseder. Buna bir anlam veremez ilkin. Ama az sonra, dallarının birinden sarkmakta olduğu kalın ağaç gövdesinin âdeta canlı bir varlıkmışçasına harekete geçtiğini, hastalıklı

titremelerle eğilip büküldüğünü, ileri geri gidip geldiğini anlar. Bu tuhaf görüntü karşısında korkuya kapılarak başka bir ağaca atar canını, ama bu ağaç da diğerinden farklı değildir, sarsılmakta, kımıldanmakta, kıvranmaktadır. Az sonra, ormandaki bütün ağaçların aynı şekilde canlandığını anlar dehşetle. Kımıldanan ağaç gövdelerinden müteşekkil bir ormanda tek başınadır. Üçüncü rüyada ise hadiseler şu şekilde cereyan ediyordu: Naim'le babası, bir mango ağacının dallarına asılmış, ağacın meyvelerinden yemektedirler. Babanın topladığı mangoların hepsi olgun, etli, dipdiri yemişlerdir. Baba bunları iştahla gövdeye indirir. Yavrunun nasibine ise nedense hep ufak, kara kuru, pörsümüş, ya çok ham ya da tohuma kaçıp acımış olanları düşer. Yavru bir türlü iyi bir mango bulup yiyemez. Sonra birden yüksekçe bir dalda nefis bir mango ilişir gözüne. Tam istediği gibi, iri ve taptazedir, pürüzsüz derisi kızgın güneşin altında allı yeşilli parlıyordur. Olanca gücünü kullanarak, kan ter içinde, bin bir zahmetle o yüksek dala tırmanır ve elini heyecanla mangoya uzatır. Ama tam o anda, arkadan usulca yaklaşmış olan babası ondan evvel davranarak bu güzel yemişi dalından hoyratça koparıp onun gözlerinin önünde, ağır ağır, tadını çıkara çıkara, kemal-i afiyetle yer. Bu rüyaları itinayla kayda geçirdikten sonra, Seyfettin Bey'le beraber oturup tahlil ettik. Vaziyet âyan beyan ortadaydı: Rüyaların her üçü de bariz şekilde Oedipus kompleksinin farklı safhalarına işaret ediyordu. İlk rüyayı şöyle tefsir ettik: Burada yılan, babanın tenasül uzvunu, dolayısıyla da babayı temsil etmekteydi. Yavru henüz çevresinde olup bitenleri anlamlandıramayacak kadar küçükken, muhtemelen annesi ve babasının cimaına şahit olmuş ve bu görüntü genç dimağına kazınmıştı. Babası, tenasül uzvuyla annesinin içine girip ona sahip oluyor ve böylelikle de onu yavrudan ayırıyordu. İkinci rüyanın tabiri, bizzat Seyfettin Bey'e aittir: Yavru artık tenasül uzvunun, namıdiğer fallusun kudretini anlamıştır. Etrafına bakar ve falluslarla, yani ondan çok daha güçlü yetişkin erkeklerle kuşatılmış olduğunu görür. O, onların güce dayalı, zalim dünyasında, acemi bir müptedi olarak ilanihaye zayıf ve zavallıdır, âdeta bir hiçtir. Fallus, mutlak iktidarı temsil eder. İlk ikisinden sonra, üçüncü rüyanın tefsiri daha kolay oldu: Yavru, kendi erkekliğini aramaktadır. Amacı, lezzetli yemişi, yani annenin cinselliğini elde etmektir. Bunu kendi iktidarına bir

tehdit olarak gören baba, yavrunun tenasül uzvunu koparıp yer. Gün gibi aşikârdı ki, bu rüya da iğdiş edilme korkusunun açık bir temsiliydi. Naim, kendi narin erkekliğini, babasının haşin ve kudretli erkekliğinin tehdidi altında hissediyor ve bu durum onu tahteşşuur ziyadesiyle rahatsız ediyordu. Uyku uyuyamamasının sebebi de buydu, uyku ülkesi kâbuslara aitti çünkü. Kısacası, son derece tipik bir Oedipus kompleksi tablosu vardı karşımızda. Seyfettin Bey'le beraber derhal terapi seanslarına başladık ve Naim'in yavruluk döneminden kalma cinsel problemleriyle yüzleşmesini sağlayarak, onu için için yiyip bitiren bu sinsi insomniya illetinin üstesinden gelmesine yardım ettik. Ve zannederim, hayli muvaffak da olduk bu gayretimizde."

"Nasıl anlıyorsunuz ki bunu?" dedi İbrahim Nemrûd dudak bükerek, "Yoksa gazeteye teşekkür ilanı mı verdi hastanız?"

"Tabii ki hayır! Şan şöhret için yapmadık biz bu işi. Tek gayemiz, âlem-i hayvanata, ve tabii bu vesileyle de âlem-i beşeriyete bir nebze olsun faydamızın dokunmasıydı. Şayet bunu yapabildiysek, ne mutlu bize… Naim'in insomniyasını tedavi edip edemediğimiz meselesine gelince: İşte iyileştiğinin canlı ispatı! Bakınız, kendisi şu anda mışıl mışıl uyuyor, değil mi? Yedinci uykusunda hem de… Eminim ki, rüyasında da uyuduğunu görüyordur. Ah, Tabiat Ana, sen nelere kadirsin! Ne gizemli güzellikler saklı senin doğurgan bağrında! İşte, tüneğinden sarkmış, huzur içinde uyuyan bir tembelhayvan: Mutluluğun en kısa tanımı."

Tembelhayvan, uykusunda hafifçe kıpırdanmaya başlamıştı. Hayvan terbiyecisi, tembelhayvanı daha fazla rahatsız etmemeleri gerektiğini anlattı işaret parmağını dudaklarına götürerek ve kafesin örtüsünü örttü. İkisi birlikte salonun pencere tarafına doğru yürüdüler. Pencereden bakınca, binaların arasındaki dar bir boşluktan SULTA gökdeleninin çelik bir ziguratı andıran çatısını gördü İbrahim Nemrûd.

"Bu anlattıklarınız gerçekten çok ilginç," dedi temkinli bir tavırla, "Ama ben aslında dostunuz Seyfettin Bey hakkında biraz bilgi almak istiyordum sizden. Artık burada oturmuyor, anladığım kadarıyla."

"On yıl kadar önce mezbahadan emekli olduğunda, sağlık nedenleriyle başka bir yere taşınması gerekti," dedi hayvan terbiyecisi

başını üzüntüyle sallayarak, "Beraberce öyle uyumlu çalışıyorduk ki oysa… İstikbale matuf nice hayallerimiz, projelerimiz vardı…"

"Yaaa? Seyfettin Bey'in mezbahada çalıştığını bilmiyordum."

"Evet, mezbahada görevliydi kendisi. Eh, bu da veteriner hekimlik mesleğinin ayrılmaz bir parçasıdır, değil mi? Kesimin gerektiği şekilde yapılıp yapılmadığını ve tüketime arzedilecek etlerin sağlığa uygun olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Kendi ifadesiyle, çok sevdiği hayvanlara, ebediyete intikallerinde refakat ederek onlara karşı son vazifesini ifa etmiş oluyordu böylece. Fevkalade sadık bir hayvan dostuydu. *Hayvan Sevenler Derneği* HASED'in en faal üyelerinden ve en ateşli hayvan hakları savunucularından biriydi. İnanır mısınız, kırk küsur yıl mezbahada çalışmış olmasına rağmen, taviz vermez bir vejetaryendi. Ağzına bir lokma et bile koymaması bir yana, süt, yağ, peynir gibi hayvanî gıdaları da suret-i katiyyede sokmazdı evine. Tamamen meyva ve sebzeyle, tahılla, hatta zaman zaman sadece otlarla beslenirdi."

Böyle bir diyetin yavanlığını düşünerek yüzünü buruşturdu İbrahim Nemrûd. Et yemek hakkında oğluyla yaptığı uzun ve sonuçsuz tartışmalar gelmişti aklına.

"Peki hâlâ görüşüyor musunuz onunla?"

"Maalesef hayır. İkimiz de hayli yaşlandık artık ve bu şehirde bir yerden bir yere gitmenin ne kadar zor olduğunu herhalde siz de biliyorsunuz. Bir yere gitmek üzere sokağa çıkmak, sonu müphem bir maceraya atılmak gibi birşey. Bir sabah en iyi niyetlerle evden çıkıyorsunuz bir yere gitmek için ve günün sonunda dönüp de arkanıza baktığınızda, ancak bir arpa boyu yol gitmiş olduğunuzu anlıyorsunuz—o da en iyi ihtimalle! Sokak cehennemdir, inanın bana: Gafil yolcuya geçit vermeyen çıkmaz sokaklar; köstebek yuvası gibi kazılmış, tuzaklarla dolu sokaklar; dönüp dolaşıp aynı yere çıkan, sinsi, riyakâr sokaklar… Ama en kötüsü nedir, biliyor musunuz? Sokak adlarının sürekli değiştirilmesi… Hem belli bir düzen içinde de yapılmıyor bu. Kimi zaman yepyeni, ne idüğü belirsiz bir ad veriliyor bir sokağa, kimi zaman ise bir sokağın adı başka bir sokağın adıyla, hatta bazen aynı mahalledeki bir yan sokağınkiyle takas ediliyor. Sağda zannettiğinizin artık solda, yukarıda zannettiğinizin artık aşağıda olduğunu görüyorsunuz. Tek tutamak noktanız, üzerine

bastığınız güvenli zemin de ayağınızın altından çekilip alınmış oluyor böylece. Üstelik gündüzün de yapmıyorlar bu değişiklikleri. Kimse farkına varmasın diye geceyarısından sonra, ortalıktan el ayak çekildiği, herkesin derin uykuda olduğu saatlerde yapıyorlar. Sürekli değişen bir coğrafyada yaşamaya mahkûm edildiklerinin farkına varmıyor insanlar. Sabahları işe gidip akşamları eve dönüyorlar binlerce defa geçtikleri yollardan. Kafalarını kaldırıp sokak levhalarına bakmak akıllarına gelmiyor. Oysa bu dünya, bildikleri o eski dünya değil artık. İnsan bir şehir haritası alıp baktığında, bir türlü bulamıyor aradığı sokağı. Gerçeğin bir izdüşümü olması gereken harita, gerçeğe uymuyor, gerçek değişmiş oluyor çünkü. Evet, yanlış duymadınız: Gerçek değişkendir. Posta hizmetleri de bu yüzden aksıyor zaten. POSTİŞ (*Posta İşleri*) yeni sokak adı değişikliklerini gösteren haritalar bastırıyor her ay posta memurlarının işini kolaylaştırmak amacıyla, ama yapılan değişikliklerin tespit edilip haritaya geçirilmesi için geçen kısa sürede yepyeni değişiklikler meydana gelmiş, bir kez değiştirilmiş olan bir sokak adı birkaç kez daha değiştirilmiş, hatta kimi istisnaî durumlarda o sokağa tekrar eski adı verilmiş bile olabiliyor. Gönderilen mektupların doğru adrese ulaşması tamamen tesadüflere ya da posta memurlarının özel yeteneklerine kalıyor tabii bu durumda. Kimi posta memurları, koku alma hassaları olağanüstü gelişmiş mahir av tazıları gibi oluyor; inanılmaz bir kolaylıkla uyarlayabiliyorlar kendilerini değişikliklere; âdeta birer sairfilmenam gibi insiyaki bir güdüyle sokaktan sokağa, binadan binaya dolaşarak ellerindeki mektupları doğru adrese teslim ediyorlar. Gözleri hemen hemen kapalı, bir serseri mayın ya da lodos akıntısına tutulmuş lagar bir denizanası misali sokak aralarında dolaşan bu vazifeşinas insanları, zannederim, siz de görmüşsünüzdür. Ancak maalesef onların da soyu tükenme tehdidi altında artık. Gün geçmiyor ki, bu cesur ve fedakâr insanlardan biri, beynennevm-ve-l'yakaza bu arayışında, gabî bir vatmanın ya da sarhoş bir sürücünün dikkatsizliği neticesinde bir tramvayın ya da bir kupa arabasının altında kalarak telef olmasın. İşte bu sebepten, aziz dostum Seyfettin Bey buradan ayrıldıktan sonra, onunla mektuplaşma imkânımız olmadı. Kimbilir kaç mektup yazıp yolladım kendisine, kaç bayram tebriği attım, hiçbirine karşılık alamadım ama. Belki hiçbir zaman

yerine ulaşmadı mektuplarım, ya da —olur a!— içlerinden birkaçı ulaştıysa bile, benim elime geçmedi onun yazdığı cevaplar."

"Kendisine mektup yazdığınıza göre, sizde Seyfettin Bey'in yeni adresi olmalı," dedi İbrahim Nemrûd memnun bir ifadeyle.

"Evet, tabii, var elbette."

"Bakın, evvelce de dediğim gibi, hukukî bir mesele için onu bulmam gerek. İşin mahremiyeti nedeniyle fazla ayrıntı vermem doğru olmaz, ama size şu kadarını söyleyebilirim ki, kendisi yüklü bir mirasın varislerinden biridir. Tümüyle onun lehine bir durum sözkonusu yani. Bu durumda, bana onun adresini vermekte bir sakınca görmezsiniz, sanırım."

"Ah Beyefendiciğim, bunu duyduğuma ne kadar memnun oldum, anlatamam," dedi hayvan terbiyecisi sevinçle, "Talih kuşu kimi zaman gerçekten hak edenlerin başına da konuyormuş demek ki! Kimbilir, Seyfettin Bey gibi güzide bir münevverin ilmî çalışmalarını idame ettirmesini sağlayacaktır belki de bu para, ki bu vaziyette bütün insanlık için hakikaten çok mühim bir vazife ifa etmiş olursunuz. Tabii ki veririm size onun adresini. Durun bakayım, şuralarda biryerlerde olacaktı…"

Hayvan terbiyecisi, masanın üzerindeki kâğıt yığınlarının arasında birşey aramaya başlamıştı. Bir yandan da kendi kendine anlaşılmaz birşeyler mırıldanıyordu. Bir süredir ortalarda gözükmeyen şebek, masanın üzerine fırlayıp sahibinin yanına gitti. Onlar tembelhayvanla ilgilendikleri sırada, giysilerini değiştirmiş olmalıydı. Tuhaf bir kılık vardı şimdi üzerinde. Sırtına bir tür Helen zırhı giymiş, beline kısa bir kılıç kuşanmış, başına da çift boynuzlu bir miğfer takmıştı. Kitap ve defter yığınlarının arasında heyecanla oradan oraya koşturarak hamarat bir telaşla her tarafı karıştırıyor, eline geçirdiği irili ufaklı kâğıt parçalarını getirip hayvan terbiyecisinin önüne koyuyordu. İbrahim Nemrûd'la bir an göz göze geldiğinde, durakladı, gözlerini faltaşı gibi açarak ona ürkek ürkek baktı ve başındaki çift boynuzlu miğferi hafifçe kaldırıp selam verdikten sonra, işine devam etti. Birden bunun Zülkarneyn kılığı olduğunu anlayarak yüzünü ekşitti İbrahim Nemrûd.

"Hay Allah!" dedi hayvan terbiyecisi, "Adresi bir kesekâğıdının arkasına yazmıştım, gayet iyi hatırlıyorum. Bir dakika, yoksa çikolata

kâğıdı mıydı? Beşir çikolatayı çok sever de, hani şu balbadem olanlarını… Ağzının tadını bilir köftehor. Ama Seyfettin Bey'e mektup yazmayalı da epey oldu tabii, en azından birkaç sene. Kimbilir nereye girmiştir şimdi o kâğıt parçası… Tüh, bulamayacağım galiba!"

İbrahim Nemrûd kaşlarını çattı. Tam sonuca ulaştığını sandığı anda bütün çabalarının boşa gittiğini görmek, düşkırıklığına uğratmıştı onu.

"Evreka!" diye sevinçle bağırdı hayvan terbiyecisi ansızın. İbrahim Nemrûd irkildi.

"Buldunuz mu?" dedi heyecanla.

"Buldum. Daha doğrusu buldum sayılır. Nerede bulabileceğimi buldum, ki esas olan da bu. Gelin benimle."

Koridordan geçip giriş holüne geldiler. Hayvan terbiyecisi, vestiyerdeki çengelde asılı olan paslı büyük anahtarı aldı.

"Seyfettin Bey'le kapı komşusuyduk," diye açıkladı İbrahim Nemrûd'a, "Karşı dairede otururdu kendisi. Giderken, eşyalarının bir kısmını burada bıraktı ve dairesinin anahtarını da bana emanet etti göz kulak olmam için. Yeni evine yerleştikten sonra, buradaki eşyaları aldırmaktı niyeti, ama herhalde yer darlığı yüzünden buna imkân bulamadı."

Kilidi açıp sürgüyü çektikten ve kol demirini kaldırıp zinciri çıkardıktan sonra, kapıyı açtı. Birlikte sahanlığın karşı tarafına geçtiler. Boyası dökülmüş kapının üzerindeki silik 7 rakamını o zaman gördü İbrahim Nemrûd. Hayvan terbiyecisi, elindeki anahtarla kapıyı açtı. İçeri girer girmez, keskin, tuhaf bir koku çarptı suratlarına. Dairenin çok uzun zamandır havalandırılmadığı belliydi. Her taraf bir parmak tozla kaplanmıştı. Sararan duvar sıvası, yer yer çatlamış ve dökülmüştü. Köşelerde, üzerlerinde kurumuş sinek ölüleri asılı örümcek ağları vardı. Holden koridora geçtiler. Girişteki koku daha belirginleşmiş, ağırlaşmıştı şimdi. Birden bu kokuyu tanıdı İbrahim Nemrûd: Bu, kâfuru kokusuydu. Onu bir anda yıllarca geriye, çocukluğuna götürdü bu keskin koku. Babası, kelebek koleksiyonu yapardı. Çalışma odasındaki bir rafta dizili duran, boy boy, renk renk ecza şişelerini anımsıyordu. Babası, tüm ev halkına, ama özellikle de ona, yasaklamıştı kapısı hep kapalı duran bu odaya girmeyi. Güneşli pazar günleri kırlarda kelebek avına çıkar ve dönüşte çalışma odasına

kapanıp burada tek başına saatler geçirirdi. Yassı cam kutular içinde, salonun duvarlarında asılı dururdu beyaz bir kartonun üzerine gümüş iğnelerle tutturulmuş rengârenk kelebekler. Bir gün babası evde yokken, gizlice girmişti çalışma odasına. Korka korka bütün dolaplarla çekmeceleri açmış, bütün kutuların içine bakmıştı. Hiçbir şeye dokunmamış, ama gördüğü herşeyi, ancak küçük çocuklara özgü o doyurulmaz merakla, sanki tüm ayrıntılarını belleğine kazımak istercesine, teker teker, dikkatle incelemişti. Burada ondan gizlenen birşey olduğunu biliyor, ama bunun ne olduğunu bulamıyordu. Bunca yıl sonra o hırsızlama andan tek aklında kalan, içe işleyen o keskin koku, onu hem ürküten hem de anlaşılmaz bir biçimde kendisine çeken o kâfuru kokusuydu yalnızca. Şimdi düşününce, ortaokul yıllarından beri pul koleksiyonu yapmasını ve hatta—tuhaf ama—eti bu denli sevmesini kâfuruya bağlıyordu. Hâlâ gizli gizli babasının çalışma odasında dolaşıp durduğunu ve ne olduğunu bilemediği birşeyleri aradığını düşündü ve bu düşünce çok rahatsız etti onu.

"Hmmm, dur bakayım… Hangi odadaydı acaba?" diye kendi kendine mırıldanıyordu hayvan terbiyecisi. Kısa bir tereddütten sonra, koridordaki kapılardan birini açtı. Kapı açıldığında, ilk önce pek birşey seçemedi İbrahim Nemrûd. Odanın pencereleri gazete kâğıtlarıyla kaplanmış olduğu için, içerisi yarı yarıya karanlıktı. Sonra, gazete kâğıtlarının aralıklarından süzülen zayıf ışıkta, oda ve içindekiler yavaş yavaş somut bir görünüme büründü. Bir an soğuk bir ürperti geçti İbrahim Nemrûd'un sırtından. Art ayaklarının üzerine kalkarak iri pençelerini ileri doğru uzatmış dev bir boz ayıyla burun burunaydı.

"Küçük zooloji parkımızı nasıl buldunuz?" dedi hayvan terbiyecisi çocuksu bir neşeyle, "Hemen hemen dünya üzerindeki bütün hayvanlardan birer nümune vardır burada. Bakın, bir devekuşu sözgelimi. Onun hemen yanında bir karıncayiyen. Ve şurada da bir su kaplumbağası. Ya şu köşedeki pelikana ne demeli?"

"Nasıl oluyor da…" diye söze başladı İbrahim Nemrûd, ama arkasını getiremedi. Gözü, az ötedeki görkemli bir ibise takılmıştı.

"Aziz dostum Seyfettin Bey, mükemmel bir veteriner olmasının yanısıra, çok usta bir taksidermistti de," dedi hayvan terbiyecisi, "Evvelce de dediğim gibi, çok sevdiği hayvanların sadece yaşamlarıyla

değil, ölümleriyle de yakından ilgileniyordu ve tabii ölümden sonrasıyla da… Ölümden sonra da bir yaşam vardır, bilir misiniz? Madde yokolmaz, bozunur ve dağılır sadece. Gereken işlemler zamanında yapıldığı takdirde, bu nahoş süreç tamamen durdurulamasa bile, gözün seçemeyeceği kadar yavaşlatılabilir en azından, ki zaten esas olan da budur. Eski Mısırlılar bu gerçeğin çok iyi farkındaydılar ve ölülerini, sanılanın tersine, öbür dünyaya hazırlamak için değil, bu dünyada olabildiğince uzun tutabilmek için tahnit ederlerdi. Seyfettin Bey, Mısır medeniyetinin büyük bir hayranıydı. Genç yaşında kendi kendine hiyeroglif yazısını öğrendikten sonra, Eski Mısır'ın *Ölüler Kitabı*'nı orijinalinden defalarca okumuş ve bu dev eseri dilimize kazandırmak için uzun yıllar emek vermişti. O tercüme çalışmasını tamamlayıp tamamlayamadığını bilemiyorum, ama muhtemelen bu kitaptan aldığı ilhamla, belki de hayatının en mühim işi olan başka bir büyük projeye girişti. Tropik memleketlerden özel olarak hayvanlar getirtiyor ve onları acısız bir yöntemle uyuttuktan sonra, yeniden hayata kazandırmak üzere tahnit ediyordu."

"Onları yaşatmak için öldürdüğünü mü söylemek istiyorsunuz yani?" dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla, "Bu çok saçma!"

"Öldürmek, yanlış bir ifade. Onların bu eza cefa dolu hayattan mümkün olan en rahat şekilde ayrılmalarına yardımcı oluyordu, diyelim. Bir tür ötanazi… Dediğim gibi, sadık bir hayvan dostuydu Seyfettin Bey ve salt hamiyetinden yapıyordu bunu. Ayrıca, soylu bir amacı, göz kamaştırıcı bir ideali vardı. İstiyordu ki, günün birinde esrarengiz bir virüs tüm hayvan türlerini dünya yüzünden silse bile, bu hayvanların hepsi onun tahnit ettiği nümuneler sayesinde sanki hâlâ canlıymışçasına bu dünyadaki varoluşlarını sürdürebilsinler. Dolayısıyla, *ültimotip* adını vermişti bu nümunelere."

"Eğer ölmüşlerse, varoluşlarını nasıl sürdürebilirler ki?" dedi İbrahim Nemrûd hafifseyen bir tavırla, "Üstelik de bu mezbelelikte…"

"Yanılıyorsunuz. Varolmak algılanmaktır. Eğer birşey tek bir kişi tarafından bile algılanıyorsa, vardır. Siz ve ben onları algılıyoruz, öyleyse varlar. Hem 'varolmak' dediğiniz nedir ki zaten? Sahip olmadığı özellikler atfetmeyin ona. Tümüyle görüntüden ibarettir aslında varlık, kuşkulu bir olumsallığın geçici bir süre için

algılanabilir bir kalıba dökülmüş halinden başka birşey değildir. Mutlak varlık yoktur. İçerik geçicidir, kalıcı olan görüntüdür yalnızca."

İbrahim Nemrûd, odayı tıka basa dolduran tahnit edilmiş hayvanların arasında, iri gövdesiyle birşeylere çarpıp devirmemeye dikkat ederek, ağır adımlarla dolaşıyor ve sanki gündelik yaşamlarının herhangi bir anında donup kalmış olan bu yaratıkları merakla inceliyordu. Onun bu halini dudaklarında hafif bir gülümsemeyle izlemekte olan hayvan terbiyecisi, sürdürdü sözlerini: "Ne kadar da gerçek ve canlı gözüküyorlar, değil mi? Evet, gerçekten de işinin ustasıydı Seyfettin Bey, son derece titiz bir zanaatkâr, hatta bence düpedüz bir sanatkârdı. Eflatun'u düşünün. Eninde sonunda, doğayı taklit etmek değil midir sanat? Nitekim Seyfettin Bey'in tahnit ettiği bir hayvanı canlısından ayırt etmek hemen hemen imkânsızdır."

"Bazıları fena sayılmaz," dedi İbrahim Nemrûd başını sallayarak, "Ama bence biraz abartıyorsunuz. Örneğin şuradaki şebek hiç de gerçeğe benzemiyor. Baksanıza, canlı olmadığı her halinden belli."

"Nasıl? Hangisi?" diyerek İbrahim Nemrûd'un gösterdiği yere baktı hayvan terbiyecisi. Gözleri faltaşı gibi açılmış ufak bir şebek, tıkız bir yabandomuzunun sırtına binmişti. Bu haliyle, atını dörtnala kaldırmaya hazırlanan usta bir jokeyi andırıyordu. Yanına gittiklerinde, şebek aniden çevik bir hareketle hayvan terbiyecisinin kucağına atlayıp boynuna sarıldı. Bu beklenmedik görüntü karşısında afallamıştı İbrahim Nemrûd.

"Beşir bu," dedi hayvan terbiyecisi, şebeğin başını okşarken, "Bizi izlemiş olmalı. Benimle birlikte buraya gelip bu doldurulmuş hayvanlarla oynamaya bayılır."

Şebeğe dönerek parmağını salladı sonra: "Sen niye elbiselerini çıkarttın bakayım? Ayıp değil mi? Hadi, hemen git, giyin!"

Şebek, hayvan terbiyecisinin kucağından yere atlayıp hızla uzaklaştı.

"Evet, evet, çok güzel," dedi İbrahim Nemrûd sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak, "Seyfettin Bey'in adresini verecektiniz bana."

"Ha, tabii, az kalsın unutuyordum. Kusura bakmayın, yaşlılık işte, n'aparsınız… Yanlış odaya gelmişiz, diğer odalardan birinde olacak herhalde."

Koridora açılan bütün odalara tek tek baktılar. Hepsinde de tahnit edilmiş, irili ufaklı, çeşit çeşit hayvanlar vardı. Suaygırı, fil, ayıbalığı, hatta zürafa bile eksik değildi bu dev koleksiyonda. Boyu odaya sığmayan zürafa, döşemenin üzerine yan yatırılmıştı. Burasının bir tür KAYB (*Kayıp Yaratıklar Bürosu*) olduğunu düşündü İbrahim Nemrûd. Sonra başka bir imge geldi gözlerinin önüne: Ak sakalı göbeğine dek inen, kartal bakışlı ve buyurgan, çağdaş bir Nuh Peygamber'di Seyfettin Bey. Çok sevdiği hayvanları yaşam tufanından kurtarıp ölüm ülkesinin kıyılarına salimen ulaştırmak için kendi dermeçatma gemisini inşa etmişti.

"Aaa, evet, işte burada!" diye sevinçle ellerini çırptı hayvan terbiyecisi odalardan birine girdiklerinde. Altı arşına üç arşın boyutlarında ve iki arşın yüksekliğinde, kocaman bir tahta sandık duruyordu odanın ortasında. Sandığı kapağı açıktı ve üzerinde büyük kırmızı harflerle *Dikkat! Kırılacak eşya! Bu tarafı yukarıda tutunuz!* yazılıydı. Açık duran kapaktan içeri göz attığında, sandıkta iri bir gergedan olduğunu gördü İbrahim Nemrûd.

"Seyfettin Bey'le hiç haberleşme imkânı bulamadığımı söylemiştim ya hani size," dedi hayvan terbiyecisi, "Bu tamı tamına doğru değil aslında. Benim mektuplarım onun eline geçti mi, bilmem, ama onun yolladığı şu sandık bana ulaştı en azından. O buradan taşındıktan birkaç yıl sonra bir gün, bu sandık özel kuryeyle geldi ve bir de mektup çıktı içinden. Yeni bitirdiği bu nümuneyi diğerleriyle birlikte burada muhafaza etmemi rica ediyordu aziz dostum. Sandığın üzerinde gönderenin adresi de vardı tabii. Bakın, şurada."

Sandığın kapağına yapıştırılmış eprik dosya kâğıdının üzerindeki adresi, defterine not etti İbrahim Nemrûd.

Dr. Seyfettin Stigma
Üftade Sok. Saraçzade Konağı, No.23
Beykoz – Konstantiniye

"Beykoz'a taşındı demek arkadaşınız," dedi İbrahim Nemrûd.

Başını sallayarak onayladı hayvan terbiyecisi:

"Dediydim ya, sağlık nedenleriyle... Uzun yıllardır nefes darlığı çekiyordu kendisi. Dediğine göre, ırsiymiş. Malum, şehir havası hiç yaramıyor astım hastalarına. Doktorlar kır havasını tavsiye ettilerdi, o da emekli olur olmaz kaçtı şehirden."

“Son bir ricam daha olacak. Sizde Seyfettin Bey’in bir fotoğrafı var mı acaba?”

“Fotoğraf mı? Hayır, maalesef… Ne acıdır, değil mi? Onca yıllık dostumun bir tanecik fotoğrafı bile yok bende.”

“Anlıyorum. O halde, biraz tarif edebilir misiniz onu bana? Kaç yaşında? Boyu bosu, eşkali nasıldır?”

“Benim gibi yaşlı değildi, gençti. Bakın, ben ihtiyarladım artık, seksenimi çoktan aştım, ben diyeyim seksen üç, siz deyin seksen beş, hesabını bile tam bilemiyorum, ipin ucu kaçıyor bir yaştan sonra. O gençti ama, hani şimdi olsun olsun da yetmiş beş olsun… Ziyadesiyle kadit ve tavil bir zattı. Sizden aşağı yukarı üç dört parmak daha uzundu boyu. Galiba ceddi Rumeliliymiş. Sırp mı, Hırvat mı, Arnavut mu, şimdi tam hatırlayamıyorum. Kendi memleketinin asilzade bir ailesindenmiş. Hakikaten de gayet asil ve mağrur bir adamdı. Sakal bıyık bırakmaz, temiz tıraşlı dolaşırdı hep. Saçlarını kendisi tıraş ederdi, sıfır numaraya vururdu makinayla. Askerî liseye gitmiş, oradan kalma bir alışkanlık olacak. Giyimine kuşamına gayet titizdi. Kolalı gömlek ve redingot giyer, boyunbağı takardı hep. Potinlerini bir gün bile boyasız göremezdiniz. Çalışırken de beyaz laborant önlüğü olurdu mutlaka sırtında. Son derece disiplinliydi. Lastik eldivenlerini eline geçirir, monoklünü sol gözüne takıp pertavsızıyla pürdikkat incelerdi önündeki nümuneyi. Örnek bir insan, örnek bir ilim adamıydı yani… Maalesef artık böyle insanlar kalmadı.”

“Güçlü bir şahsiyetmiş, anladığım kadarıyla,” dedi İbrahim Nemrûd saygılı bir tavırla başını sallayarak, “Ya ailevî durumu? Evli miydi? Çocukları var mıydı?”

“Mesleğiyle evli olmak nedir, bilir misiniz, Beyefendi? O da benim gibi hayatını mesleğine, ilim ve fenne adamıştı. Böyle insanlar evlenemezler ve zaten evlenmemelidirler de. Sade bir insan için en tabii bir keyfiyet, bir meziyet, hatta bir zaruret sayılan aile hayatı, bizim gibilere maalesef men edilmiştir. Yalnızlıktır bilginin bedeli.”

“Yakın akrabaları var mıydı peki?”

“Bir yeğeni vardı galiba, ama hiç görüşmezlerdi. Tam bilemiyorum ya, sanki bir tür dargınlık ya da soğukluk var gibi gelirdi bana aralarında. Gerçi özel meselelerinden bahsetmezdi hiç, ama bir keresinde, hiç unutmam, o ender anlardan birinde, birlikte bir iki

kadeh içtiğimiz ve eski günleri hatırlayarak hüzünlendiğimiz bir akşam, ikiz kızkardeşinin bir fotoğrafını göstermişti bana. Yılların tesiriyle yıpranmış ve solmuş, eski bir fotoğraftı bu, ama genç kadının narin güzelliği ve yüz hatlarındaki şaşırtıcı benzerlik seçilebiliyordu yine de. İkizlerde umumiyetle olduğu gibi, iki kardeş gençliklerinde pek düşkünlermiş birbirlerine, içtikleri su ayrı gitmezmiş. Sonra kız evlenmiş ve ilk çocuğunu doğururken vefat etmiş henüz yirmili yaşlarının ortalarında. Bu beklenmedik ölüm çok büyük bir darbe olmuş dostuma. O günden sonra elini eteğini dünya işlerinden çekip kendini tamamen ilme vermiş. Hiçbir zaman açıkça söylememesine rağmen, yeğeniyle arasının şekerrenk oluşunun sebebi de buydu gibi gelir bana. Kızkardeşinin vakitsiz ölümüne onun sebep olduğunu düşünmüş, bu kayıptan onu mesul tutmuş. Manasız bir dargınlık işte… Ne yaparsınız, büyük adamlar bile çocukça davranabiliyorlar bazen. Ama bu, onun kıymetini azaltmaz elbette."

İbrahim Nemrûd bütün söylenenleri dikkatle not alıyordu. Hayvan terbiyecisinin sözü bitince, yazdıklarının altına bir çizgi çekti.

"Çok teşekkürler, Nabi Bey," dedi defteri cebine koyarken, "Bana gerçekten de çok yardımcı oldunuz. Daha fazla rahatsız etmeyeyim ben artık sizi, izninizi isteyeyim."

"Fakat, Beyefendi," diye karşı çıktı hayvan terbiyecisi, "koleksiyonun en değerli parçasını göstermedim size henüz. Bunu mutlaka görmelisiniz. Bu bir…"

"Bir dahaki sefere inşallah," dedi İbrahim Nemrûd nazik ama kararlı bir tavırla ve ekledi: "Seyfettin Bey'e selamınızı söylerim."

Hayvan terbiyecisinin ısrarlarına aldırmaksızın, apartman holüne çıkıp merdivenlerden indi. Avluyu geçerken, kafasını kaldırıp arkasına baktığında, pencerelerin birinden mahzun mahzun onun gidişini izlemekte olan hayvan terbiyecisini gördü. Yaşlı adamın kucağındaki şebek bu kez Tutankhamon kılığına girmişti ve onun arkasından sahibi gibi üzgün bir ifadeyle el sallıyordu. Aralıktan geçip sokağa çıktığında, ikindi ezanı okunmaya başlamıştı. Umduğundan uzun kalmıştı hayvan terbiyecisinin evinde. Öğle yemeği saatini de geçirmişti bu yüzden ve şimdi midesinin yandığını hissediyordu. Beykoz'a ertesi gün gitmeye karar verdi. Ayaküstü birşeyler atıştırmak üzere Tünel'e doğru yürüdü. Çin lokantalarının önünden

hızla geçip meydana bakan salaş kebapçılardan birine girdi ve bir dönerli pide ısmarladı. Dönerci, pidesine tatlı-ekşi sos isteyip istemediğini sorduğunda, ters ters baktı adama. Uzak Doğu lokantaları yerden mantar gibi bitmeye başlayalı beri, herşeye tatlı-ekşi sos koymak moda olmuştu. Bankonun kenarına ilişip hızlı hızlı yedi pidesini. Karaköy'e metroyla inmek yerine, Yüksekkaldırım'dan aşağı yürümeyi yeğledi. Pulcu dükkânlarının önüne geldiğinde, durup vitrindeki rengârenk pullara baktı. O sabah bankaya yatırdığı iki yüz elli altın geldi aklına ve tatlı bir hafiflik hissetti yeniden. Dükkânların birinde çoktandır gözüne kestirdiği bir zeplin pulu vardı, ama ay sonunu güçlükle getirdiği için alamamıştı bir türlü. Şimdi o pulu alabilirdi, hatta başkalarını da. Bu davayı tamamlayınca, pulu almaya karar verdi. Onun için bir tür ödül olacaktı bu. Dükkânın önünden ayrılmak üzereydi ki, bir an durakladı ve birden karar değiştirip içeri girdi. Pulcu, istediği pulu bulmak için defterleri karıştırırken, yüzünde mutluluğa benzer bir ifadeyle, büyülenmişçesine izledi adamı. Pulun fiyatı iki buçuk altındı. Bunu biliyordu zaten, daha önce birkaç kez sormuştu. Pazarlık etmeye kalkışmadı. Parayı kredi kartıyla ödedikten sonra, pulun içine yerleştirildiği ufak zarfı ceketinin iç cebine koyup dükkândan fırladı ve ıslıkla bir Bach füg çalarak, neredeyse hoplaya zıplaya, bir hamlede indi Karaköy'e. Oradan Sultanahmet'e giden bir tramvaya atlayıp pencere kenarına oturdu. Tramvay köprünün üzerinden ağır aksak geçerken, küpeşteden sarkarak balık tutanları, gelip geçenlere ufak tefek eşyalar satmaya çalışan seyyar satıcıları ve her telden çalan sokak çalgıcılarını izledi. Sultanahmet Meydanı'nda tramvaydan indiğinde, iş çıkış saati olmak üzereydi. Eve gitmeden önce, bürosuna uğramaya karar verdi. Odası herzamanki gibi rutubetli ve havasızdı. Paltosunu çıkarırken, telesekreterde mesaj olduğunu gördü ve aygıtın düğmesine bastı. Fikret Fincancızade'nin boğuk sesi duyuldu odanın içinde. Akşam saat 7'deki toplantıyı anımsatıyor, onları bu kez atlatmamasını söylüyordu. Bunu nasıl olup da unuttuğuna şaştı İbrahim Nemrûd. Öyle ya, ayın yedisiydi bugün. Her ayın yedisinde, akşam saat 7'de, YERSARAY'daki *Dava Vekilleri Tavernası* DAVET'te üç eski okul arkadaşıyla buluşup geceyarısına dek poker oynardı. Kendisine izin verdiği küçük lükslerden biriydi bu. Aylardır gidemediği için,

neredeyse tümüyle aklından çıkmıştı. Arkadaşları bir süredir onu aramayı kesmişlerdi. Onun yerine kareyi tamamlayacak bir başkasını bulmuş olduklarını düşünmeye başlamıştı. Ancak ondan umudu bütün bütüne kesmemişlerdi demek ki. Bu düşünce sevindirdi İbrahim Nemrûd'u ve yüzünde gülümsemeye benzer birşey belirdi. Koltuğuna kurulup radyoyu açtı. Albinoni'nin *Adagio*'su çalıyordu. Ceket cebindeki zarfı çıkardı, cımbızla alıp deri sumenin üzerine koyduğu zeplin pulunu masa lambasının ışığı altında pertavsızla uzun uzun inceledi. Kemik rengi bir fon üzerine mor mürekkeple basılmış, iki buçuk kuruşluk, ufak bir puldu bu. Üzerinde, şişkin gövdesiyle bir balinayı andıran dev bir zeplinin resmi vardı. Pulu dikkatle incelediğinde, yarım ay biçiminde dizilmiş *Millî Zeplin Araştırmaları Cemiyeti – MİZAC* yazısının hemen altında, sağ alt köşedeki bordürün erörlü olduğunu gördü. Ancak pertavsızla ve çok çok dikkatli incelendiğinde görülebilen ilginç bir erördü bu. Bordürü oluşturan dört ince çizgiden biri, anlaşılmaz bir biçimde öteki üçünün içinde eriyip gidiyor ve bordür sağ alt köşede üç çizgiye düşüyordu. Bunun nasıl olduğunu anlamak için tüm dikkatini vererek baktığında, kafası karıştı. Çizgiler iç içe girip birbirine dolanarak arapsaçına dönüyor, görüntü bulanıyordu. Gözlerini ovuşturdu. Pulcu bu erörün fark varmamış olmalıydı. Eğer görmüş olsa, daha yüksek bir fiyat isterdi mutlaka. İyi bir alışveriş yapmış olduğu düşüncesi pekişti İbrahim Nemrûd'un kafasında ve bu onu rahatlattı.

İbrahim Nemrûd saat 7'ye doğru odasını kilitleyip çıktı. Gündüz saatlerinde iş takibine gelenlerle dolup taşan YERSARAY'ın yüksek tavanlı orta holü, mesai bittiği için tenhalaşmıştı. Ellerinde evrak çantalarıyla çıkışa doğru yürüyen bir iki dava vekili ve uzun bir iş gününden arta kalan çöpleri toplamaya gelmiş birkaç bezgin temizlikçi vardı holde yalnızca. Sarnıcın sessiz saatleriydi bunlar. Mesai bitiminden sonra çalışmayı sürdürmek isteyen dava vekilleri için, geceyarısına dek açık olurdu sarnıç. Daha sonra, sabah saat 6'da yeniden açılmak üzere kapatılırdı kapılar. İbrahim Nemrûd holün alt ucundaki dar geçide doğru yürüdü. DAVET, Gorgon başının bulunduğu en dip bölümdeydi. Mermer sütunlara asılmış prefabrike hücre bloklarının oluşturduğu dev arı kovanının içinde incecik bir su yolu gibi kıvrıla büküle ilerleyen çelik kostrüksiyon geçit, tavandan sarkan

opal fanusların donuk ışıltısıyla aydınlanıyordu. Geçitte yürürken, sarnıcın zeminindeki bir karış bulanık suda ağır salınımlarla yüzmekte olan iri Japon balıklarına takıldı gözü. Bu balıklar hep bir ürperme duygusu uyandırırdı onda. Ne zaman, nerede ortaya çıkacakları hiç belli olmazdı. Bir gölge gibi usulca, sezdirmeden yaklaşırlardı insana. Geçitte yürüyen bir kişi, bir an duraklayıp arkasını döndüğünde, hemen ayaklarının altındaki suda iri bir karaltının kıpırtısız beklemekte olduğunu görürdü. Sinsi ve açgözlü hayvanlardı bunlar. Suya bir lokma ekmek düşecek olsa, nereden çıktığı anlaşılamayan, pörtlek gözlü, tıkız, sevimsiz bir Japon balığı peydah olurdu hemen ve ekmek parçasını şaşırtıcı bir oburlukla bir hamlede yutuverirdi. Sarnıcın bakımından sorumlu kişilerin onları niçin itlaf ettirmediklerini anlayamıyordu İbrahim Nemrûd. Güzel değillerdi, düpedüz çirkindiler hatta ve hiçbir yararları olmadığı gibi, zararları bile vardı belki. Hemen hemen bir domuz yavrusu büyüklüğündeki bu Japon balıklarının gizli gizli sarnıcın duvarlarını oydukları ve günün birinde bu oyuntular yüzünden yapının birden göçüvereceği söylentisi dolaşıyordu sarnıç sakinlerinin arasında. İbrahim Nemrûd boş söylentilere kulak asmazdı gerçi, ama ciddi sonuçları olabilecek böyle bir iddianın enine boyuna araştırılması gerektiğini düşünüyordu. DAVET'e vardığında, arkadaşları Gorgon başını cepheden gören bir masaya kurulmuş, alçak sesle sohbet ederek onu bekliyorlardı. Üçü de üniversiteden sınıf arkadaşıydılar. Pek sık görüşemiyorlardı artık, ama üniversite yıllarında çok yakın olmuşlardı. Bir grupları vardı o zamanlar, heryere birlikte gider, herşeyi birlikte yaparlardı. Üniversite öğrencileri, genellikle mitoloji, tarih ve edebiyattan alınmış adlar taktıkları, bir tür *Sosyal Kulüp* (SOKUL) olarak nitelendirilebilecek gruplar kurarlardı kendi aralarında. ADİ (*Advocatus Diaboli*) adında, hayli kalabalık bir grup vardı sözgelimi. Bu grubun üyeleri, hukukun kayıtsız şartsız üstünlüğünü savunuyorlardı. Hukukun egemen olduğu bir ortamda suç ortadan kalkardı, çünkü temelde yoruma açık bir dizge olan hukuk, suçun kesin olarak kanıtlanması olasılığını hemen hemen sıfıra indiriyordu. Hukukun işlevsel güzelliği de buradaydı zaten, ki buna *Şiirsel Adalet* (ŞAD) denebilirdi. Mezun olduktan sonra, yalnızca suçu kesinlikle sabit görülen kişilerin davalarını alıp müvekkillerini

beraat ettirmek için ellerinden geleni yapmaya ant içmişlerdi. Bunu *Hipokrit Andı* (HAND) olarak adlandırıyorlardı. Feminist eğilimli kız öğrenciler ise NEMF (*Nemesis'in Fedaileri*) adı altında radikal bir grup kurmuşlardı. Amaçları, adalet sistemindeki erkek egemenliğine son vermekti. Bunu sağlamak için, ilk olarak adliye tuvaletlerindeki pisuarların kaldırılmasını hedefleyen geniş kapsamlı bir kampanya düzenlemişlerdi. Bir başka grup, ileride yargıç ve savcı olmak amacındaki kimi öğrencilerce kurulmuş olan MUTLAG (*Mutlak Günah*) grubuydu. Bu grubun üyeleri, suç ve ceza kavramları arasındaki ilişkiyi sorguluyorlardı. Nasıl ki her suç bir cezayı gerektirirse, her ceza da mutlaka bir suçu gerektirirdi. Yargı herzaman kesin ve şaşmazdı, sanık hep suçluydu, haksız ceza olamazdı. Ceza, suçlu bulunan bireyin kendi duyuncunu araştırarak derinlerdeki suçluluğunun bilincine varmasını sağlar ve böylece bir anlamda kökeninde yatan suçu yoktan varedip kendi kendisini doğrulardı. İbrahim Nemrûd ve arkadaşları ise lisedeyken en sevdikleri yazar olan Alexandre Dumas'nın ünlü romanından esinlenerek, kendilerine SİK (*Silahşorlar Kulübü*) adını vermişlerdi. Dört kişilik, küçük, içe dönük bir gruptu bu. Fikret, ağırbaşlılığı ve kalenderliği nedeniyle Athos adını almıştı. Grubun beyni oydu ve son kararları genellikle o verirdi. İbrahim Nemrûd'a iri cüssesi ve yeme içmedeki ölçüsüzlüğü yüzünden oybirliğiyle Porthos adı uygun görülmüştü. Ardı arkası kesilmeyen gizli gönül maceraları, Kenan'a Aramis adını kazandırmıştı haklı olarak. Taşradan gelmiş saf ama atak bir delikanlı olan Saadettin ise elbette Dartagnan olabilirdi ancak. Kendi aralarında gizlice haberleşebilmek için, profesörlerin ve öğrencilerin anlayamadığı, özel, şifreli bir dil geliştirmişlerdi. Mezuniyet yıllığında birbirleri için yazmış oldukları yazıları unutamıyordu İbrahim Nemrûd. Arada sırada o eski güzel günleri yadetmek istediğinde, cildi artık bozulmaya yüz tutmuş olan yıllığı çıkarıp bakardı.

SİK

Silahşorlar Kulübü

Layiha: *Umumî zannın aksine, sayıları 4'tür ve bu veçheyle 3'ün esas itibariyle 4 olduğunu serahaten isbat ve ilm-i riyaziyeyi kâmilen tebdil, tağyir ve inkılap eylemişlerdir, şöyle ki, her 3'ün 1'i olması gayet tabiidir ve 3 ile 1'in cemmi umumiyetle 4 olmağla, 3 esasen 4'tür, o halde 3 kerre 3 dahi 16 olmak icabeder,*

nitekim bu nokta-i nazardan hareketle 1 zait 6 eşittir 7, ki bu rakam zaten 2 kerre 3'ün 1'inden ibaret olup, bunun 2 misli, yani 14, 4 nakıs 1 eşittir 3 olduğundan, işbu nazariye ilmen sabit olmuş olur. Defter, kitap, kâğıt, kalem, silgi, mürekkep ve sair kırtasiye malzemesi, kulüp azası tarafından bilfiil silah olarak istimal olunabilir. Kulübümüzün alamet-i farikası [3+1

] olup bu işaretin görüldüğü mahaller faaliyet sahamız dahilindedir.

Esbab-ı Mucibe: *Dünyamız bir müddettir dahilî ve haricî şer kuvvetlerinin işgali altındadır. Şöyle ki, kendilerine "pîr-i fosur" [meali: fosurtu üstadı, yüksek sesle yellenerek fosur fosur uyuyan şahıs] sıfatını yakıştıran birtakım menhus zevat, hile ve desiseyle ve hatta cebren ve kahren universumun tekmil fâk-ültelerini zapteyleyip bütün tereshanelerine girmiş, yekûn talebanı bilfiil hacir altına almış olabilirler. Bu zalim mütegallibenin elinde muasır ilim ve fennin en kahredici nümerolojik silahları bulunabilir. Hatta ve hatta bilumum yâran bu dehşetengiz vaziyet muvacehesinde dahi derin bir gaflet ve dalalet içinde olabilir ve bunların içinden mütegallibeyle teşrik-i mesai edecek kadar tıynetsiz ve yalaka olanlar çıkabilir.*

Mani Festo Kontra Punto: *İşbu fevkalade namüsait ahval ve şerait tahtında dahi, ey Silahşor Genç, en birinci vazifen kara cübbeli küffarın şedit savletine sineni kahramanca siper etmek ve 3'ün 1'inin en temel düsturu uyarınca 5'ten şaşmayıp 6'yı aşmayarak Goethe'ü kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, yenindeki palamut kornukopyada mevcuttur. İmdi hepberaber terennüm edelim: 1'imiz 3'ümüz, 3'ümüz 1'imiz için, küffar rağmına elhak 3 kerre tek atış: Şak şak şak! Kâinatın bütün silahşorları, çiftleşin!*

3+1 SİLAHŞORLARIN EFRAD-I UMUMİYESİNİ GÖSTERİR CETVEL

Reis: *Athos, namıdiğer Fikret Fincancızade. Üstaddır. Postnişindir. Şeyhtir. El verir, sır vermez. En büyük ideali, her işte olduğu gibi elbette hukuk mesleğinde de en üst mertebeye erip hakim olmak ve böylelikle vaziyete hakim olarak kanun ve nizamın bekaasını temin etmektir. Bu gözü ateşli arkadaşımıza Zennubiyet Mintanı'nda güzel muvaffakiyetler diliyoruz.*

1. Aza: *Porthos, namıdiğer İbrahim Nemrûd. Cümle azanın içinde bir incidir. Üstelik yedi ummanın en cesim incisi olması hasebiyle, fevkalade kıymetlidir. Reis-ül-küttaptır. Ezberindeki kitaplar bir kütüphaneyi doldurur. Bu kitapların arasında Kaymak Tabağı'nın da olduğu rivayet edilmektedir. İstikbalin en heybetli ağır ceza avukatı olacağı hemen hemen katî olduğundan, cemiyetimiz azaları sinir oldukları bilumum eşhas hakkında daha şimdiden taammüden cinayet planları yapmaya başlamışlardır.*

2. Aza: *Aramis, namıdiğer Kenan Kavanozoğlu. Zam ve para işlerinden mesul murahhas azadır. Porthos gibi iri bir inci değilse de, kendi çapında nadide bir mücevherdir. Her daim parlar ve şavkıyla biz bendegânını dahi nurlara gark eyler. Cemiyet-i nisvan indinde gayet muteber olan bu arkadaşımızın, ileride sadece boşanma davalarının en aranan avukatı değil, aynı zamanda birçoğunun da bizzat sebebi olacağına kaniyiz.*

3. Aza: *Dartagnan, namıdiğer Saadettin Sucugil. Adem Baba'dır. Mutasarrıftır. Bu aza tamah eder. Ne çare ki aza tamah çok ziyan getirir. Bu sebeple, kendisini bir miktar genişletip bolartmak lazımdır. Lakin onun bu güç işin de bilhakkın üstesinden geleceğinden ve se penç sene akabinin en pahalı şirket avukatı olacağından zerrece şüphe etmiyoruz. Amin!*

Üniversite yılları boyunca içtikleri su ayrı gitmeyen silahşorlar, öğrenimlerinin bitiminde de aynı yazgıyı paylaşmışlardı ilginç bir biçimde. Belki de birbirlerine yürekten bağlılıklarının bir sonucuydu bu. *Adalet Akademisi* ADAK'a giren avukat adaylarının ancak yarısı öğrenimlerinin sonunda avukat olmaya hak kazanırdı. Mezuniyet sınavını veremeyen öteki yarısı ise, ellerine tutuşturulan bir KADİP'le (*Kalfalık Diploması*) yetinmek ve dava vekili olmak zorundaydı. Silahşorlar işte bu ikinci yarının içindeydiler. Yaşamlarındaki ilk önemli başarısızlık olmuştu bu. Bu konuda konuşmayı sevmezlerdi. Aralarında sessiz bir anlaşma vardı sanki. *Mezuniyet İmtihanı* MİM bir tür tabuydu onlar için. Darbenin ilk şokunu atlattıktan sonra, bir daha bu konuyu açmamışlar ve—ne denli tatsız olursa olsun—bu gerçekle yaşamayı öğrenmişlerdi. Bunun nedeni, iş hayatına atıldıktan sonra boğuşmak zorunda kaldıkları güçlükler ve düşkırıklıklarının, bu ilk başarısızlığın nahoş anısını fersah fersah gölgede bırakmış oluşuydu belki de. Aslında üniversite yıllarında hiçbiri kötü birer öğrenci değildi. Olamazlardı da zaten, üniversite giriş sınavında milyonlarca adayın arasından sıyrılıp bir fakülteye girmeyi başarmışlardı, ki azımsanmayacak bir başarıydı bu. Ufacık ayrıntıların bile yaşamsal farklar doğurabildiği tekinsiz bir arenaydı ama ADAK ve onlar bu yeni iklimin yabancısıydılar. Athos aralarında en zeki olanlarıydı ve dolayısıyla da avukatlık diplomasına en yakın görünendi. Ama belki hali vakti yerinde bir aileden geldiği için, kendini sıkmayı hiç sevmezdi, fazlasıyla rahat ve umursamazdı, onun için pek önemli değildi sanki avukat olmak. MİM'i geçemediğini öğrendiğinde, o

herzamanki umursamaz haliyle gülümsemiş, çok da fazla üzülmemişti—ya da öyle görünmüştü en azından. Porthos, kavrayışı biraz ağır olmasına karşın, son derece çalışkan ve disiplinli bir öğrenciydi, günlerce eve kapanıp ders çalışırdı, yüzlerce sayfalık hukuk kitaplarını sözcüğü sözcüğüne ezberlemek gibi inanılmaz bir yeteneği vardı. Bir fil belleğine sahip olduğunu söyleyerek takılırdı ona Aramis. Ama ne yazık ki Porthos'un işine yaramadı bu olağanüstü yetenek, ezberlediklerini yan yana getirip MİM'de sorulan soruyu yanıtlamayı başaramadı çünkü, daha doğrusu zamanında yanıtlayamadı. Aslında umut verici bir başlangıç yapmıştı, devam edebilse başaracaktı belki de, süre yetmemişti ama sorunun yanıtını tamamlamasına, zil çalmış ve gözetmen kuru bir sesle kalemleri bırakmalarını söylemişti. Sınav kâğıdını gözetmene verirken, geçebileceğine olan inancını hâlâ tümüyle yitirmemişti Porthos. Çapkın silahşor, Aramis, iyi çocuktu, tek kusuru biraz havaî oluşuydu. Çok çalışkan değildi, hatta keskin bir espri yeteneği olmasına karşın, olağanüstü zeki de sayılmazdı, ama kurnaz, becerikli ve işbilirdi ve dört yıllık hukuk öğrenimi boyunca ders kitaplarının kapağını tek bir kez bile kaldırmamış olmasına karşın, bir biçimde geçmeyi başarmıştı sınavlarını. MİM'de şansı yaver gitmedi ama ve onun adı da KADİP alanlar listesine yazıldı. Silahşorların sonuncusu, Dartagnan, bütün taşralı gençler gibi hırslı ve çalışkandı, arkadaşlarını şaşırtan pırıltılı bir zekâsı vardı ve onlarla aynı koşullara sahip olsaydı, başarılı olurdu büyük olasılıkla. Ancak onun yumuşak karnı, ailesinin yoksul oluşuydu. Doğu illerinden birinde tapu kadastro memuru olan babası çok az para gönderebiliyordu ona. Bu yüzden, bir yandan öğrenimini sürdürürken, bir yandan da garsonluk, bulaşıkçılık, tezgâhtarlık gibi ayak işlerinde çalışarak geçimini sağlamak zorundaydı. Doğal ayıklamanın görünmez eli, keşfetmekte gecikmedi bu zayıflığı. O aslında savaşı daha en başından yitirmişti.

"Ooo, Üstadım!" diye ayağa kalkarak kollarını iki yana açtı Athos, "Suretinizi gören peygamber oluyor."

Porthos'un yüzü aydınlandı. Öteki ikisi de onu karşılamak için ayağa kalkmışlardı.

"Silahşorların en köftehoru!" diye atıldı Aramis, "Beslenmene herzamanki gibi dikkat ettiğini görmek beni gönendirdi. Hâlâ kereste

mikâbı gibisin maaşallah."

"Nasıl olmasın ki?" dedi Dartagnan sırıtarak, "Tıpkı Lat, Menat ve Uzza gibi bir güzel turnadır bu adam."

"Hatta aynalı bir sazan," diye ekledi Aramis, kuşu balığa çevirerek, "Selam sana, Yüce Câlut!"

Porthos arkadaşlarının ellerini sıkarken, görüşmedikleri altı ay süresinde üçünün de çok değişmiş olduklarını düşündü. Athos hayli yorgun görünüyordu. Yine sadık at uşağıyla birlikte ücra bir hana kapanıp günlerce içmişti belki. Aramis'in kırılgan tavırlarında, soylu ve zengin hanımefendilerden biriyle yaşanmış başarısız bir gönül macerasının izleri vardı. Dartagnan ise belli belirsiz topallıyordu. Yine bir hiç yüzünden kızıl bir şafak vakti dar bir arka sokakta küstah bir asilzadeyle düello yapmış ve adamı dört yerinden şişledikten sonra, onu tutuklamaya gelen Kardinal Richelieu'nün muhafızlarıyla kapışmış olsa gerekti. Sonra birden bir kuşku uyandı Porthos'un içinde. Yanılıyor olabilir miydi? Değişmiş olan onlar değil, kendisi miydi yoksa? Gayrı ihtiyarî elini yüzüne götürdü.

"Muhterem zevceniz ve mahdum bey nasıllar?" dedi Athos, "Afiyettedirler inşallah."

Porthos acemice gülümsemeye çalıştı, ama dudakları çarpıldı yalnızca ve ağzının içinde anlaşılmaz birşeyler geveledi. Ona ayrılmış olan iskemleye otururken, arkadaşlarının yüzlerine kaçamak bir bakış attı. Birşeyin farkında olmadıklarını görünce, içi rahatladı biraz. Arkasına yaslanıp çevresine göz gezdirdi. Taverna, pazartesi akşamları genellikle olduğu gibi, hayli tenhaydı. Onlardan başka iki masa daha vardı. Belli ki günün stresinden sıyrılmak için bir tek atmaya gelmiş, az sonra evlerine gidecek olan yorgun dava vekilleriydi bunlar. Gecenin ilerleyen saatlerinde tümüyle onlara kalacaktı taverna. Tam karşısındaki tepetaklak duran Gorgon başına baktı. Tavandan damlayan sularla ıslanmış olan mermer baş, halojenlerin buğulu ışığında gümüşsü bir ışıltıyla parlıyordu. Nedense hep tedirgin edici birşeyler bulmuştu bu başın gizemli ifadesinde. Yerini arkadaşlarından biriyle değiştirmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti bundan, açıklama yapmak istemiyordu. Yanlarına gelen yaşlı garson bir arzuları olup olmadığını sordu titrek bir sesle. Athos garsona içkileri getirmesini söyledi. SİK'in geleneksel içkisi, absent

karıştırılmış votkaydı. Üniversite günlerinde öğrenciler arasında çok tutulan bir içkiydi bu. Votka yiğitlik ve açıkyürekliliğin, absent ise entelektüellik ve bohemliğin simgesiydi. Artık pek rağbet gören bir içki değildi absentli votka, pek az yerde bulunuyordu. Daha hafif, egzotik meyva kokteylleri modaydı şimdi. Ama dört silahşor, gençlik günlerinden kalma bu alışkanlığı yıllardır yaptıkları poker partilerinde inatla sürdürüyorlardı. Garson, âdet olduğu üzre, gümüş zarflı öküz boynuzu kadehlerde getirdi içkiyi. Aramis bir kibrit çakıp hepsinin içkisini tutuşturdu. Mavimsi bir alev yükseldi kadehlerden. İçki henüz yanarken, kadehini kaldırıp coşkuyla bağırdı Athos:

"Üçümüz birimiz, birimiz üçümüz için!"

Porthos, Aramis ve Dartagnan, hepbir ağızdan yinelediler:

"Üçümüz birimiz, birimiz üçümüz için! Kâinatın bütün silahşorları, çiftleşin!"

Ateş söner sönmez, hepbirlikte bir dikişte yuvarladılar içkilerini. Votkanın buruk tadı yayıldı Porthos'un damağına ve içki bir ateş topu gibi değdiği yeri yakarak midesine indi.

"Mukaddes murabba nihayet yeniden tamamlandı," dedi Athos. Sonra Porthos'a dönerek ekledi: "Senin yokluğunda, aziz dostum, Çin brici oynamaktan imanımız gevredi. Bu iki münafık hiç utanmadan el birliği edip habire üttüler beni."

"Teveccühünüz," dedi Dartagnan kıs kıs gülerek, "Bizim için müstesna bir zevkti."

"Aziz dostumuz Porthos'un yeniden aramıza katılışının şerefine, potu bir kuruştan oynamayı teklif ediyorum," dedi Aramis gösterişli bir el hareketiyle, "Bu akşam hep hatırlanacak bir akşam olmalı."

Genellikle potu on paradan oynarlardı. Bir kuruş, dört katıydı bunun. Porthos tedirginlikle kıpırdandı yerinde.

"Bu öneriyi destekliyorum," dedi Dartagnan.

"Kabul edenler?" diye sordu Athos. Aramis ve Dartagnan ellerini kaldırdılar. O sabah bankaya yatırdığı iki yüz elli altın geldi Porthos'un aklına ve bir rahatlama hissetti. O da kaldırdı elini.

"Kayıtlara geçsin: Oybirliğiyle kabul edilmiştir," dedi Athos, "Aramis, kartları dağıt."

Aramis desteyi karıştırdıktan sonra, Dartagnan'a kestirip dağıtmaya başladı. Kâğıtlar dağıtılırken, hepsi masaya birer kuruş

sürdüler. İçkiler tazelenmişti. Ama bu kez hepbirlikte içmediler, herkes kendi içkisini tutuşturup ağır ağır yudumladı. Porthos kâğıtlarına göz atınca, iki papaz ve üç küçük kâğıt olduğunu gördü elinde.

"İşler nasıl?" dedi Athos değiştirmek istediği kâğıtları masanın üzerine koyarken.

"Hep aynı, şöyle böyle…" diye yanıtladı Porthos, "Ya senin?"

"Bildiğin gibi… Piyasa biraz durgun bu günlerde."

"Daha da bir süre böyle olacakmış," dedi Dartagnan sıkkın bir tavırla.

Porthos papazları elinde tutup üç küçük kâğıdı değiştirdi. Teker teker açtı gelen kâğıtları. Sonuncusu kupa papazıydı.

"Papazı bulduk, desene," dedi Aramis kötü kötü gülerek, "İşimiz iş, adliye kapılarında müşteri avına çıkarız artık."

"Yükseltiyorum," dedi Porthos çenesini sıvazlayarak, "Bir mecidiye…"

"Ben yokum," diyerek elindeki kâğıtları masaya atıp arkasına yaslandı Athos. İçkisini yudumlarken, "Tuhaf birşey geldi geçenlerde başıma," diye sürdürdü sözünü, "Bir sabah erkenden, saatin sesiyle uyandım. Zembereği arızalı olduğu için kesik kesik çalıyordu. İş çıkışı bir saatçiye uğrayıp onartmaya bir türlü fırsat bulamamıştım. Oysa sarnıcın hemen karşısındaki sokağın içinde küçük bir saatçi dükkânı olduğunu biliyordum. Ne zaman önünden geçsem vitrini karanlık olan bir dükkândı bu. Ana caddedeki insan ve taşıt kalabalığının içine girmektense, tenha arka sokaklardan geçerek ulaşmayı yeğliyordum metro istasyonuna. İşte o küçük dükkân da kendime çizmiş olduğum birkaç rotadan birinin üzerindeydi. Bu dükkânın artık çalışmayan, sahibince terkedilmiş, karanlığa gömülerek günün birinde el değiştirmeyi bekleyen o köhne dükkânlardan biri olduğunu sandım uzun süre. Ta ki günün birinde, o zamana dek nasılsa gözümden kaçmış, bana pek garip gelen birşeyin ayırdına varana dek. Vitrini dolduran, irili ufaklı, çoğu artık ancak bitpazarları ya da antikacı dükkânlarında bulunabilecek denli eski ve yıllardır tozu alınmamaktan neredeyse renk değiştirmiş saatlerin sararmış kadranlarındaki kılcal saniye kolları, talimli bir ordu düzeniyle, birbirlerinin ritmine ayak uydurarak ilerliyorlardı. Bu belli belirsiz

kımıltıyı ilk kez keşfettiğimde, bunun nasıl daha önce farkına varmadığıma şaşarak dükkâna yaklaştım, burnumu vitrine dayayıp saatlerin gizli efendisini görebilmek umuduyla içeri baktım. Vitrinde dizili, çoğu gotik katedralleri anımsatan bronz saat mahfazalarının arasından görebildiğim, boyutları, çeperleri ve içindeki mobilyalar belirsiz, bakışlarıma geçit vermeyecek denli loş bir mekândı. Kimi zaman hafif bir parıltıyla kımıldayan bir sarkaç, bir akrep, bir yelkovan, ya da eski bir duvar saatinin tepesindeki yuvasından çıkıp görünmeyen darı tanelerini gagalamak istercesine boşlukta eğilip kalkan hotozlu bir guguk kuşu dışında, içeride birilerinin bulunduğunu gösterecek ne bir iz ne de bir kımıltı fark edebildim. Bir an aklıma, bir bahane uydurup içeri girmek geldi ve gözlerim alçak dükkân kapısının yıllar yılı tutulmaktan aşınmış pirinç kulpuna çevrildi, ama sanki bu bir anlık cüretimden kendim de ürkmüşçesine çabucak vazgeçtim bundan. O gün eve gidene dek o loş vitrindeki saatleri ve onlara hükmeden gizemli kişiyi düşünüp durdum. Bu düşünceyi ancak yemekten sonra koltuğuma kurulup akşam gazetesini okurken atabildim kafamdan. Ama ertesi gün yine geçtim aynı sokaktan ve neden olduğunu bilmeksizin, adımlarım beni yine o dükkânın önüne götürdü. Günler, haftalar, aylar boyunca, her akşam iş çıkışı eve dönerken, beş on dakikamı bu dükkânın vitrinindeki saatlerin gizli ama hamarat işleyişlerini izlemekle geçirir oldum. Bir süre sonra, vitrindeki her saati artık ayrı ayrı tanıyor, herbirini ötekilerden farklı kılan ayrıntıları seçebiliyordum. Kimi zaman saatlerden birinin yelkovanı yavaşlar ya da nadiren durmuş olurdu. Bu yavaşlama ve duruşlar bir günden uzun sürmezdi ama. Ertesi gün yine dükkânın önüne geldiğimde, önceki gün ötekilerine ayak uydurmakta güçlük çekmiş olan o saatin tıkır tıkır çalışmakta olduğunu görür, bu canlanış bana dükkân sahibinin görünmez varlığı hakkında elle tutulamayacak, ancak yine de yadsınması olanaksız bir ipucu verirdi. Böyle anlarda kapıyı açıp içeri dalıverme fikri kışkırtırdı beni, ama hemen vazgeçerdim bundan. Oysa ilk bakışta çok kolay gibi gözükürdü böyle birşey yapmak. Oradan geçerken vitrindeki saatlerden birine gözümün takıldığı bahanesini ileri sürebilir, sözkonusu saatin satılık olup olmadığını, eğer satılıksa fiyatının ne olduğunu sorabilirdim pekala. Ya da çok daha basit, kol saatimin her

gün üç beş dakika geri kaldığını, bir baktırmak istediğimi söyleyebilirdim. Yalan da olmazdı bu. Bana babamdan, babama ise Rus Harbi gazisi dedemden kalma, eski ama ne yazık ki sıra işi, değersiz bir aile yadigârıydı bu saat. Yalnızca kapıyı açıp içeri adım atmam yeterli olacaktı. Üstelik kapı hiç de öyle korkulacak bir engel gibi gözükmüyordu. Demir çerçeveli, yağmur suyu nedeniyle bir hayli paslanmış ve boyaları pul pul dökülmeye başlamış, boydan boya cam bir kapıydı bu, bana ciddi bir engel oluşturması düşünülemezdi. Ama ne olursa olsun, göze alamıyordum bunu. Hele kapı kasasının hemen üzerine tutturulmuş ufak bir deve çıngırağı olduğunun farkına vardığımda, bütün bütüne vazgeçtim bu düşüncemden. Kapı kanadının açılırken küçük çıngırağa çarparak çıkaracağı ses, bir tür huşu telkin eden dükkânın loş sessizliğini saygısızca bozacakmış gibi geliyordu bana. Öte yandan, kapının açık olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki kapı kulpuna elimi attığım anda, kapının kilitli olduğunu farkedecektim; belki ben işten çıktığım saatte dükkân sahibi kapısını çoktan kilitleyip evinin yolunu tutmuş oluyordu; ya da belki yalnızca arada sırada belirsiz saatlerde uğruyordu dükkâna. Tabii bu durumda kapıyı şöyle bir yoklamamda hiçbir sakınca olamazdı. Ne var ki ben bunu yapmaya yine de çekiniyordum. Nitekim aylar sonra bir gün, tedbirli davranmakla iyi etmiş olduğumu anladım. O akşam fazla mesaiye kalmam gerekmişti. Evime gitmek üzere evrak çantamı ve şemsiyemi alıp sokağa çıktığımda, havanın kararmış olduğunu gördüm. Geç saatlerde metro seferlerinin arası uzadığından, saat başındaki metroyu yakalayabilmek için acele etmem gerekliydi. Ana caddenin beni rahatsız eden araç trafiği ve insan kalabalığı, akşamları zayıflamış oluyordu. Bu durumda, daha kısa olan bu yolu yeğlememem için hiçbir neden yoktu. Ama ben, bilinçli bir karardan çok, doğrudan doğruya alışkanlıktan, ayaklarım beni hemen hemen her gün yürüdüğüm yola sürüklediği için, saatçi dükkânının sokağına sapıverdim. Oysa bu akşam karanlığında, üstelik iş saatleri dışında insanların neredeyse tümüyle terkettiği bu bölgede elektrik tasarrufu uygulaması nedeniyle sokak lambaları yakılmazken, gün ışığının olduğu saatlerde bile içinde hiçbir şey seçemediğim dükkânda herhangi birşey görmeyi umamazdım. Yine de vitrinin önünden geçerken, başımı çevirip içeri şöyle bir göz atmaktan alamadım

kendimi. Birkaç saat kadranının donuk beyazlığı dışında hiçbir şey seçemedim önce, ama sonra donup kaldım. Saatlerin oluşturduğu, sarkıtlı dikitli, ağır bronz çerçevenin içinde, titrek bir kızıllık ilişmişti gözüme. Heyecanla vitrine yaklaşıp, birçok kez yapmış olduğum gibi, sanki başımı vitrinden içeri sokmak istercesine, burnumu cama dayadım. İçerde, kestiremediğim kadar uzakta, mekânın gölgeli derinliklerinde, bir masanın üzerindeki bir çay tabağına dikilmiş, yarı yarıya eriyip akmış, güdük bir mumun titrek fitili, çevresine zayıf bir ışık veriyordu. Masanın başında, bana dönük ama yüz hatları seçilemeyen, ak sakallı, kemik çerçeveli gözlüklü, başı takkeli bir ihtiyar, mumun titrek alevinin oynak gölgesinde, olduğundan daha da büyükmüş gibi görünen, kalın parmaklı, iri elleriyle, önünde duran bir kol saatini onarıyordu. Birdenbire nedenini anlayamadığım büyük bir korkuya kapıldım ve panik içinde paltomun eteklerini savurarak gara doğru koşmaya başladım. Ayak seslerim, parke taş kaplı, dar ve karanlık, ıssız arka sokaklarda, tek bir penceresinden bile en ufak bir ışık sızmayan, asık suratlı bina cephelerinde düzensiz yankılar yapıyordu. Trenin kapıları kapanırken, soluk soluğa, sonuncu kompartmana dar attım canını."

"Senin de hep böyle tuhaf öykülerin vardır zaten," dedi Dartagnan kâğıtları dağıtırken, "Nereden de bulursun bunları, bilmem ki…"

"O saatçiyi ben de biliyorum galiba," dedi Porthos alnını kırıştırarak, "Ama hangi sokaktaydı, çıkartamıyorum şimdi."

"Hangi sokak olacak, Zemberek Sokağı, Rakkas Apartmanı tabii ki," diye güldü Aramis, "Ben kart almayacağım."

"Olunca, bari tam olsun," dedi Athos ve önündeki sikkelerden birkaçını masanın ortasına sürdü: "Beş mecidiye."

"Öyleyse bir de şunu dinle," dedi Dartagnan, "Eminim ki, en çok Porthos'un hoşuna gidecek bu. Geçen gün bir haciz için Üsküdar'a gitmiştim. İşim bittiğinde, vakit neredeyse ikindi olmuştu. Oradaki ufak lokantalardan birinde birşeyler yemeye karar verdim. Yemeğimi bitirmek üzereydim ki, lokantanın kapısı açıldı ve içeriye elli yaşlarında, gözlüklü, kısa saçlı, devetüyü paltolu bir adam girdi. Dışarıda çiselemekte olan yağmur, eski paltonun üzerinde koyu renk lekeler bırakmıştı. Açılan kapıdan içeri dolan soğuk hava, kapıya yakın bir masada oturan orta yaşlı iki kadını rahatsız etti. Kadınlar

konuşmalarını kesip kızgın bakışlarla yeni geleni süzdüler. Adam kapıyı telaşla kapattı. Lokanta, içine ancak yedi sekiz masa sığabilen, küçük, loş bir salondu. Öğle yemeği zamanı geçtiği için, masaların çoğu boştu. Adam bir masa seçmekte zorlandı. Pencere kenarındaki bir masaya yöneldiyse de, kararsızlıkla duraklayarak çevresine bakındı. Bakışları iki kadının oturmakta olduğu masanın hemen arkasındaki masaya takıldı. Oraya doğru bir adım atacak oldu, ama kadınların bakışlarındaki suskun düşmanlık caydırdı onu ve adımını geri çekti. Lokantadaki öteki insanların ve onun bir masa seçip oturmasını bekleyen şef garsonun fark etmesinden çekiniyormuş gibi, başını hafifçe öne doğru eğip çevresine bir kez daha ürkek ürkek göz gezdirdi. Birden topuklarının üzerinde dönerek en köşedeki masaya doğru hızlı ve kararlı adımlarla yürüdü ve sanki birisinin bu yeri ondan önce kapmasından korkuyormuşçasına sandalyeyi aceleyle çekip oturdu. Yanından geçtiği masalardan birinin köşesine takılan paltosunun kemeri, dürülü durduğu cebinden kurtulmuş, yere sarkmıştı. Adam talaş tozuna bulanmış olan kemerini yerden kaldırıp gabardin pantolonunun dizine sürterek temizledikten sonra, yeniden özenle rulo yapıp cebine yerleştirdi. Bu arada şef garson masaların arasından kıvrakça dolanıp onun oturduğu köşeye yaklaşmış, sipariş almak üzere küçük bloknotunu gösterişli bir edayla cebinden çıkarmıştı. Adam başını kaldırıp masasının yanında dikilmekte olan garsonu görünce, irkilerek sandalyesinde hafifçe geri kaykıldı. Garson ve adam bir an bakıştılar. Adam, garsonun yüzüne şaşkınlık ve korku arası bir ifadeyle bakıyordu. En sonunda alçak sesle 'Buyrun?' diye kekeledi. Garson vakur bir sesle sordu: 'Buyrun, Beyefendi?' 'Çok rica ederim, Efendim, siz buyrun!' 'Efendim?' Adam yanlış birşey söylemiş olduğunun farkına vararak paniğe kapıldı. Hatasını düzeltmek için birşeyler söylemeye çalıştı, ama ağzının içinde geveledi̇ği sözcükler, garsonun sert bakışları altında eriyip gitti. 'Siparişinizi alayım, Beyefendi,' diye üsteledi garson. 'Af buyurunuz, ne siparişi, Efendim?' 'Beyefendi, buraya yemeğe gelmediniz mi? Bir yemek sipariş etmeyecek misiniz?' Adamın yüzünde birdenbire bir rahatlama ifadesi belirdi. 'Aaa, tabii, yemek!' dedi elini alnına vurarak, 'Hay Allah, nasıl da aklımdan çıkıvermiş! Ziyade affınızı istirham ederim! Efendim, bugün, efendim, yemeklerden acaba hangi

yemeklerimiz vardı, efendim?' Şef garson, adamın yüzüne bakmaksızın, tekdüze bir sesle, günün yemeklerini saydı. Konuşurken, uzun pos bıyıklarının sarkık uçları oynuyordu. Sayma işi bitince, bakışlarını yeniden gözlüklü müşterinin yüzüne dikip kımıltısız durdu. Adam, birilerinden yardım istercesine, kararsızlık içinde, sıkıntılı bir ifadeyle bir süre çevresine bakındıktan sonra, sanki öteki müşterilerin duymasından çekinir gibi, alçak sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı. 'Efendim, ben, Efendim…' 'Evet, buyrun!' Garson siparişi yazmak için kalemini hazırlamış, bekliyordu. 'Evet, Efendim, ben bir şey alayım… Eee, şey… Kakule ve zencefil soslu hipopotam fileminyon.' 'Garnitür olarak kavun püresi mi, zeytinyağlı frenkelması mı, yoksa kızarmış patates mi alırdınız?' 'Efendim, kavununuz kelek miydi acaba?' 'Rica ederim, Beyefendi, gayet tabii kelek!' dedi garson, 'Patron her sabah sebze halinden kendi eliyle seçip alır. Piyasada bundan daha has kelek bulamazsınız.' 'Öyleyse kavun püresi alayım, Efendim. Fakat içine miktar-ı kâfide çürük yumurta sarısı ilavesiyle hall-i hamur ediyorsunuzdur, değil mi?' 'Maalesef bugünlük çürük yumurtamız kalmadı, Beyefendi. Aşçıbaşı onun yerine hakiki Alman malı ekşitilmiş üzüm ağdası tavsiye ediyor.' 'Eh, peki n'apalım, öyle olsun.' 'Müskirat ve meşrubat, Beyefendi?' 'Efendim, üzerinize afiyet, son zamanlarda ziyade gazim var. Bana şöyle ufak bir maşrapa kininli balık yağı getiriverseniz?' 'Hay hay, Beyefendi, bir maşrapa kininli balık yağı… Başka?' 'Eksik olmayınız, Efendim, bu kadar.' Garson siparişleri yazdığı yaprağı bloknottan koparıp mutfağa yöneldi. Adam bitkin bir halde arkasına yaslandı ve hohladığı gözlük camlarını pantolonunun cebinden çıkardığı kirli ve çitişik bir mendille silmeye girişti. Tam bu sırada…"

"Gerçekten çok güzel bir öykü, ama birtakım fahiş hatalar yüzünden, maalesef tam bu noktada çıkmaza giriyor," diye bilgiç bir edayla Dartagnan'ın sözünü kesti Aramis, "Bütünün ayrıntılardan oluştuğunu unutmamalısın."

"Nasıl yani?" dedi Dartagnan biraz bozularak.

"Bak, açıklayayım. İlk olarak, hipopotam fileminyon, kakule ve zencefil sosuyla servis edilmez. Bu sosta baharat olarak genellikle tarhun, tarçın ve demirhindi kullanılır, bu bir. Bu tür küçük lokantalarda, kızarmış patates gibi nadir bir yemeğin bulunması

olasılığı çok düşüktür, bu iki. Kinin, balık yağıyla gitmez, bu da üç. Balık yağı normal olarak kımız, eğer o bulunamıyorsa, hindistan cevizi sütüyle karıştırılır. Ancak en önemlisi, sözkonusu müşteri aslında vejetaryendir ve dolayısıyla da ne hipopotam fileminyon ne de balık yağı ısmarlaması düşünülemez. Bu son ayrıntı, öyküyü tümüyle anlamsız kılıyor tabii. Bu yanlışlıkları düzeltebilmek için, öyküyü sanırım biraz başa almak gerekecek. Şöyle: Gözlüklü müşteri kemeriyle meşgulken, şef garson masaların arasından kıvrakça dolanıp onun oturduğu köşeye yaklaşmış, sipariş almak üzere küçük bloknotunu gösterişli bir edayla cebinden çıkarmıştır. Adam başını kaldırıp masasının yanında dikilmekte olan garsonu görünce, irkilerek sandalyesinde hafifçe geri kaykılır. Garson ve adam bir an bakışırlar. Adam, garsonun yüzüne şaşkınlık ve korku arası bir ifadeyle bakar. En sonunda alçak sesle kekeler: 'Buyrun?' Garson bakışlarını adamın yüzünden ayırmaksızın konuşur: 'Demirhindi soslu bir hipopotam fileminyon rica ediyorum, Beyefendi.' 'Garnitür olarak kavun püresi mi, zeytinyağlı frenkelması mı, yoksa çiğ patates mi alırdınız, Efendim?' 'Aşçıbaşı bugünlük çürük yumurta sarısı kalmadığını söylediğine göre, Alman malı ekşitilmiş üzüm ağdası soslu bir kavun püresi alayım.' 'Eh, peki n'apalım, öyle olsun,' der adam ve garsonun siparişini ceketinin iç cebinden çıkardığı altın uçlu bir dolmakalemle masa örtüsünün kenarına not ettikten sonra, yeniden sorar: 'Müskirat ve meşrubat, Efendim?' 'Kımızlı balık yağı kokteyli.' 'Hay hay, Efendim. Başka bir arzunuz?' 'Eksik olmayın, Beyefendi, bu kadar.' Adam siyah deri evrak çantasını açar ve garsonun siparişlerini birer birer çantadan çıkarıp masanın üzerine koyar. Eli titrediği için, masa örtüsüne bir damla kımızlı balık yağı kokteyli damlamıştır. Adam, daha önce gözlüğünün camlarını silmekte kullandığı çitişik mendille bu dolgun damlayı özenle sıyırıp masayı temizler. Garson, adamın karşısındaki iskemleye oturur ve büyük bir iştahla, uzun pos bıyıklarının sarkık uçlarını oynata oynata yemeğini yemeye koyulur."

"Ama bir dakika!" diye atıldı Porthos, "Gözlüklü adam lokantaya girdiğinde elinde siyah bir evrak çantası yoktu! Bu sefer kötü yakaladım seni: Kent!"

“Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor,” dedi Aramis sol kaşını kaldırarak, “Ama gerçek şu ki, benim ful asım senin kentini döver. Paralar, Beyler, paralar!”

“Kes lütfen,” dedi Athos karıştırdığı desteyi Aramis’in önüne sürerek, “Hep kazanamazsın bu oyunda.”

“Madem laf öyküden açıldı, bir tane de ben anlatayım bari,” dedi Aramis masaya bir altın lira sürerken, “Asmalımesçit’te bir meyhaneden çıkıyorum geçen akşam. Soğuk ve ıslak bir hava. Yerde su birikintileri var. Çevredeki bütün ışıklar sönmüş. Öteki meyhane ve pavyonlar kapanmış olmalı. Kapı önlerine bırakılmış çöp bidonlarının içinde birkaç kirloz mangust eşiniyor. Tepeleme doldurulmuş teneke bidonlardan kaldırıma ve yolun kıyısına bira kutuları, buruşturulmuş kâğıt parçaları, yemek artıkları ve daha bir sürü irili ufaklı süprüntü saçılmış. Sokak lambalarının ölgün ışığında baygın bir eğimle kıvrıla büküle yükselen sokaktan Tünel’e doğru yavaş yavaş yürüyorum. Kırık pencere camları gazete kağıtları ve koli kartonlarıyla yamanmış köhne bir binanın köşesinde, üstü başı dökülen derbeder bir sarhoş duvara yaslanarak kaldırıma kusuyor. Az ileride, loş bir kapı aralığından birdenbire sıyrılıveren bir gölge, ateşimi istiyor. Ceplerimde arandığım kibrit kutusunu çopur suratlı yabancıya bırakıp yürüyorum. Birkaç adım sonra caddedeyim. İsveç Konsolosluğu’nun yüksek demir parmaklıkları, asık suratlı bir ciddiyetle geceye nöbet tutuyor. Bir an duraksıyorum. Taksim’e yönelecek oluyorum önce, ama çabucak cayıyorum bu kararımdan ve sol koldaki kitapçılarla büfelerin önünden geçip Yüksekkaldırım’a dönüyorum. Gece halini ilk kez görüyorum daha önce gündüzün yüzlerce kez geçmiş olduğum bu yokuşun. Dükkânlar kepenklerini indirmiş. Bütün binalar gri yüzlü. Herşeyin üzeri ince bir toz tabakasıyla kaplanmış sanki. Ortalıkta hiçkimse gözükmüyor. En ufak bir devinim, bir kımıltı bile yok. Sokak donuk bir natürmort denli solgun, durağan, ıssız. Sokak lambaları yanmıyor, yine de çevremi görmeme yetecek denli ışık var. Birdenbire göğün siyah ve karanlık değil, daha önce nedense gözüme çarpmamış olmasına karşın, hafifçe ışıltılı bir lacivert olduğunu fark ediyorum. Yıldızlardan gelmiyor bu ışıltı, gökte tek bir yıldız bile yok. Bu eksiklik, gitgide dikleşerek aşağı doğru inen sokağın dipsiz kuyusuna her an batıverecekmiş gibi duran

dolunayı, bu parlak beyaz porselen tabağı, pürüzsüz lacivert kadife fon üzerinde daha da belirgin kılıyor. Ay orada, aşağıda, yokuşun denize bitiştiği noktanın hemen üzerinde, içi helyum doldurulmuş, kusursuz yuvarlaklıkta dev bir balon gibi havada asılı duruyor ve karşı konulmaz bir güçle kendisine doğru çekiyor beni. Gözlerimi bu ışık kuyusundan ayırmaksızın, sakin adımlarla yokuşaşağı yürüyorum. Sonra belli belirsiz bir gıcırtıyla bozuluveriyor bu dinginlik. Arkamı dönüp sesin geldiği yöne bakıyorum. Az önce önünden geçtiğim mevlevihanenin kapısı usulca aralanıyor ve ilk anda ne olduğunu kavrayamadığım, biçimsiz, iri bir karaltı süzülüyor dışarı. Devasa bir kırkayak olmalı bu, diye düşünüyorum. Ancak sonra yavaş yavaş bacakları, kolları, kafaları ve melon şapkaları seçiyorum. Birörnek koyu renk takım elbise giymiş üç kişi bir sanduka taşıyorlar. Biçiminden, boyutlarından ve ağırlığından, bunun bir tabut olması gerektiğini anlıyorum. Aramızda on on beş adım ya var ya yok. Görülmemek için, loş bir kapı aralığına çekiliyorum. Adamlar, sırtlarındaki ağır yükleriyle birlikte, gizlendiğim yerin önünden geçip gidiyorlar. Araya güvenli bir mesafe koyduktan sonra, sessizce onları izlemeye başlıyorum. Tabutu taşırken epeyce zorlandıkları belli oluyor. İki adımda bir duraklayıp alçak sesle anlaşılmaz birşeyler mırıldanıyorlar aralarında, sonra yer değiştirip yine yola koyuluyorlar. Üç kişi oldukları için, mutlaka birisi önde ya da arkada tek başına kalıyor ve doğal olarak ağırlık hep bu tek kalanın omuzlarına yükleniyor. Adamlardan birisinin öteki ikisine oranla neredeyse bir karış kısa oluşu, daha da güçleştiriyor işi. Kısa ve tıknaz olan bu adam hangi uçtan tutarsa tutsun, denge bozuluyor ve tabut o yöne eğiliyor hemen. Birkaç adım böyle topallayarak gittikten sonra, duraklayıp yine el değiştiriyorlar. Hayli telaşlı oluşlarına bakılırsa, aceleleri var, biryere yetişmeleri gerekiyor. Elleri ayaklarına dolaşıyor, inanılmaz sakarlıklar yapıyorlar, tabut devrilecek gibi oluyor, ama her defasında son anda toparlanmayı başarıp yollarına devam ediyorlar. Dördüncü bir kişiye gerek duydukları belli. Bir an, onlara yardım önermek, tabuta omuz vermek geçiyor içimden, ancak bu düşünceden çabucak vazgeçiyorum. Öylesine telaşlılar ki, onlara yardım edeceğim derken, akıllarını daha çok karıştırabilir, işlerini daha da güçleştirebilirim. Üstelik, bir süredir onları izliyor olmama karşın,

bunun farkında değiller ya da eğer beni fark ettilerse bile, bunu bana belli etmiyorlar. Belki benim varlığım onları rahatsız edebilir, kendi özel meselelerine bir yabancının karışmasını istemezler. Onların bu olası çekingenliklerine saygı duyduğum için, işlerine karışmamanın en doğrusu olacağına karar veriyorum ve aradaki mesafeyi koruyarak sürdürüyorum onları izlemeyi. Hızlı adımlarla yokuşaşağı iniyoruz. Adamların sokağın parke taşları üzerindeki telaşlı ayak tıpırtıları, gecenin sağır boşluğunda yankılanıyor. Bir köşeden sola, bir yan sokağa kıvrılıyoruz. Etraf daha da kararıyor. Sokak kıvrıla büküle ilerliyor. Yönümü saptamaya, nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyorum, ancak hepsi birbirinin benzeri karanlık bina cepheleri en ufak bir ipucu bile vermiyor bana. Burasının daha önce hiç geçmediğim bir sokak, Galata'nın sapa bir köşesi olduğunu anlıyorum. Artık yalnızca merakımdan izlemiyorum adamları, yolumu yitirdim ve beni bu labirentten yine ancak onlar çıkarabilir. Birkaç kez duraklar gibi oluyoruz, sonra yine apar topar koyuluyoruz yola. Birkaç köşe daha dönüyoruz, birkaç dar ve karanlık sokaktan daha geçiyoruz. En son girdiğimiz sokak, sıvasız bir tuğla duvarla bitiyor. Duvarın dibindeki parke taşları yerlerinden çıkarılmış ve toprağa bir çukur kazılmış. Adamlar tabutu çukurun yanıbaşına bırakıyorlar. Yine bir kapı aralığına gizlenerek onları gözetliyorum. Sırtlarında ağır bir yükle yapmak zorunda kaldıkları bu uzun koşuşturmacadan sonra, soluk soluğalar. Yüzleri alı al moru mor, alınlarında boncuk boncuk ter birikmiş. Melon şapkalarını başlarından çıkarıp, neredeyse teatral denebilecek abartılı devinimlerle, oflaya puflaya kendilerini yelliyorlar. Üçü de, bu tür ağır işlere alışkın olmadıkları her hallerinden anlaşılan, yaşını başını almış, kerli ferli adamlar. Üstleri başları temiz, yüzleri tıraşlı. Bir tören için hazırlanmışlar sanki, bayramlıklarını giymişler. Kim olabileceklerini, tabutun içinde –tabii eğer bu bir tabutsa– kimi taşıdıklarını, gecenin bu saatinde burada bu tabutla ne yaptıklarını düşünüyorum. Tabutun içindeki bir arkadaşları mı acaba? Eksikliği kendisini derinden duyuran bir dördüncü kişi mi? Kahvede her akşam kurulan okey karesinin dördüncü oyuncusu mu? Yoksa çok sevdikleri kadim içki masası dostlarının cenazesi için mi geldi bu adamlar buraya? Eğer öyleyse, bu cenaze töreni niçin bu denli gizli ve niçin bir

mezarlıkta değil de burada yapılıyor? Rahmetlinin son vasiyeti miydi yoksa çok sevdiği mahallesine gömülmek? Yoksa… Yoksa gizli bir tarikat ya da yasadışı bir örgüt mü burada sözkonusu olan? Birdenbire adamlardan birisinin, kısa boylu olanının, benim bulunduğum yana doğru bir işaret yaptığı hissine kapılıyorum. Yanılmış da olabilirim ama, çünkü adam elindeki şapkasıyla yellenmeye devam ediyor. Ne var ki az sonra, yanılmamış olduğumu anlıyorum, çünkü bu kez adam doğrudan doğruya bana bakarak kaş göz işaretleri yapıyor, yanlarına gitmemi istediğini belli ediyor açıkça. Kısa bir duraksama geçirdikten sonra, gizlendiğim kapı aralığından çıkıp çekine çekine yanlarına gidiyorum. Ama adamlar benimle ilgilenmiyorlar bile, sanki ben orada değilmişim gibi, kendi aralarında konuşmaya, işaretleşmeye ve bir yandan da ellerindeki şapkalarla yellenmeye devam ediyorlar. Kulak kesilmeme karşın, kısa ve kesik tümcelerin, anlamsız sözcük parçalarının, fısıltıların, tıslamaların, hırlamaların, homurtuların gelişigüzel biraraya gelmesiyle oluşan bu telaşlı konuşmadan birşey çıkaramıyorum. Kısa boylu tıknaz adam, konuşmasını kesmeksizin, eğilip tabutun kapağını açıyor. İçinin boş olduğunu görüyorum ve beni nedense pek şaşırtmıyor bu. Sonra öteki ikisi, yine yüzüme bile bakmadan ve konuşmalarına ara vermeksizin, kollarıma girip beni tabutun içine yatırıyorlar. Karşı koymuyorum. Kısa boylu adam kapağı kapatıyor. Herşey karanlığa gömülmeden önce en son gördüğüm, tabut kapağının içindeki boy aynası ve aynadaki kendi çarpık yansım oluyor. Çekiç seslerinden, kapağı sıkıca çivilediklerini anlıyorum. Adamların konuşmaları kesintisiz, tekdüze bir mırıltı olarak uzaktan uzağa işitiliyor. Sonra tabut kımıldıyor, havaya kalkıyor ve hafif bir sarsıntıyla yumuşak bir zemine oturuyor. Kapağın tahtalarına çarpan ilk kürek toprağın kof sesini duyuyorum."

"Beyler, bu kadar gevezelik yeter," dedi Athos, "Saat geceyarısına yaklaşıyor, son el olacak bu. Porthos, dostum, haydi yap bakalım şu kartları."

Porthos, kâğıtları ağır hareketlerle karıştırıp sağında oturan Athos'a kestirdikten sonra, dağıtmaya başladı. Saatlerdir masanın başından kalkmaksızın, sürekli içki ve sigara içerek oynuyorlardı. Silahşorların dördünde de bariz yorgunluk belirtileri baş göstermişti. Ceketler çıkıp iskemlelerin arkasına asılmış, kravatlar gevşetilmiş,

gömlek kolları sıvanmıştı. Omuzların düştüğü, sırtların kamburlaştığı, burunların kızardığı, gözlerin kan çanağına döndüğü anlardı bunlar. Tavernanın havalandırması iyi çalışmadığı için, birbiri ardına yakılan sigaraların dumanı masanın üzerinde yoğun bir bulut oluşturmuştu. Silahşorların yüzlerini güçlükle seçebiliyordu bu duman bulutunun içinde Porthos. Yine de ellerinde hangi kâğıtlar olabileceğine ilişkin ufak da olsa bir ipucu arıyordu bu yorgun yüzlerde; bir ası, bir peri, bir üçlüyü ya da olası bir blöfü ele verecek jestleri, mimikleri, tikleri yakalamaya çalışıyordu. İlk başlarda birkaç el kazanıp beş on mecidiye kâra geçmiş, şanslı gününde olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama sonra, yavaş yavaş, anlaşılmaz bir biçimde dönmüştü şansı. Önce kazandıklarını yitirmiş, sonra cepten yemeye başlamıştı. Gitgide yükselmişti oyun. Kaybını telafi edebilmek için her elde daha girişken, daha pervasız oynamak zorunda kalmış, sonuçta daha beter kaybetmişti. Şimdi en az on altın içerdeydi. Onun için korkunç bir kayıptı bu, on altın ortalama olarak bir aylık kazancı ederdi. Bu son el, kaybettiklerini geri almak için son şansıydı.

"Dört kart," dedi Aramis.

"Hayrola, elin iyi galiba?" dedi Athos alaycı bir tonda. Aramis sinsi sinsi sırıtmakla yetindi. Bu sırıtışı tanıyordu Porthos. Adı gibi emindi bu kez okkalı bir blöf geleceğinden.

"Eh, kare ası buldun herhalde," dedi Dartagnan sırıtarak. "Ful benim neyime yetmez? İki kart."

"Sen üçlüyü bul da hele, fulü sonra düşünürsün," diye terslendi Athos. "Söz bir, Allah bir: Tek kart."

Öteki üçü kâğıt değişimlerini tamamlayana dek, kendi eline bakmadı Porthos. Athos'un istediği tek kartı verdikten sonra, birkaç dakikadır önünde kapalı durmakta olan kâğıtları alıp yüzüne yaklaştırdı. İlk kâğıt kupa asıydı. Kâğıtları yelpaze biçiminde açmaya başladı. Asın ardından sinek yedilisi ve maça valesi geldi. Dördüncü kâğıdın karo ası olduğunu görünce, nefesini tuttu ve son kâğıdı parmaklarının ucuyla ağır ağır sola doğru kaydırdı karo asının altından. Sol üst köşedeki siyah A harfiyle onun altında yer alan üç yapraklı yoncayı gördüğünde durdu ve hayal görmediğinden emin olduktan sonra, usulca kapattı yelpazeyi. Şakakları zonklamaya başlamıştı. Ayağına gelmiş olabilirdi oyunun başından beri beklediği

fırsat. Şimdi sakin olması gerekiyordu. Çenesini sıvazladı ve derin bir nefes alıp arkasına yaslanarak çabucak bir hesap yaptı kafasından. Tam desteyle oynuyorlardı. Öteki üç oyuncunun kâğıt değişiminden sonra, eğer ona gereken kartlar hâlâ destedeyse, iki kartta kare ası yakalaması olasılığı 2/25, tek kartta ful ası bulması olasılığı ise 3/25'ti. Bu durumda ful, doğru seçim gibi görünüyordu. Eli karo yedilisine gitti. Sonra, onun da tam olarak anlayamadığı birşey oldu. Aklı karıştı bir an. Tam karşısında olanca görkemiyle duran uğursuz Gorgon başı, donuk ve bekingen bakışlarıyla onu da kendisi gibi taşa çevirivermişti sanki. Düşte hareket ediyormuşçasına, yediliyle birlikte valeyi de çekip kapalı olarak masanın üzerine koydu ve destenin üstündeki iki kartı, ne olduklarına bakmaksızın elindeki kâğıtlara ekledi.

"Artırmayı üç altınla açıyorum," dedi Aramis küçümser bir tavırla, "Nasıl, bu size uyar mı?"

Pot iyice yükselmişti. Mecidiyeyle değil, altınla oynuyorlardı epeydir. Dartagnan gördü, Athos ise üç altın daha artırdı. Sıra kendisine geldiğinde, değiştirdiği kartlardan ilkine baktı Porthos. Karo valesini görünce, boğazına birşey tıkandı ve başı dönmeye başladı. Açgözlülüğüne, mantığının sesini dinlememiş oluşuna lanet okuyordu. Sonra, hiç olmazsa üç ası olduğunu düşünerek yatıştırmaya çalıştı kendisini ve ikinci kartı öylesine, salt birşey yapmış olmak için açtı. Ortasında çapkın bakışlı bir meleğin oturduğu dev maça işareti, tıpkı bulutların arasından usulca sıyrılıveren parlak bir dolunay gibi, görkemle belirdi gözlerinin önünde.

"Athos'un altı altınını görüyorum ve üzerine dört altın daha ekliyorum," dedi içinde kabaran coşkuyu gizlemeye çalışarak. Ötekiler kaçsalar bile, şu anda masanın üzerindeki para kayıplarını karşılamaya yeterdi.

"Kötü çocuk!" dedi Aramis yüzünü ekşiterek, "Beni kimbilir hangi hain tuzağın içine çekmeye çalışıyorsun, ama kaçmayacağım. Bu senin on altının, ve işte, üste beş daha…"

"Doğrusu elinizde ne olduğunu çok merak ediyorum, Beyler," dedi Dartagnan sinirli sinirli gülerek, "Sırf bu yüzden görüyorum şu kahrolası on beş altınınızı."

Athos sıkıntılı bir tavırla başını kaşıdı ve poflayarak masanın üzerine attı elindeki kâğıtları.

“Merakını gidereyim öyleyse,” dedi Porthos, “Ve Aramis, dostum, sen de bir daha benim karşımda blöf yaparken iyi düşün. Eskidi bu numaralar artık. Bu beşibiryerde senin on beş altınını karşılar herhalde. Haydi, açın bakalım ellerinizi.”

“Kusura bakma, Kocaoğlan, seni biraz üzeceğim,” diye atıldı Dartagnan, “Gek gek geriniyorsun, ama buna ne diyeceksin bakalım: Kare papaz!”

“Allah için, iyi el doğrusu…” dedi Porthos kartlarını masaya sererken, “Ama benim bildiğim aslar papazlardan iyidir. Değil mi, Athos?”

“Vay canına!” diye bağırarak ayağa fırladı Dartagnan masadaki kare ası gördüğünde. Athos pos bıyıklarını oynatarak sessiz sessiz gülmeye başlamıştı. Porthos köpek havlamasına benzer bir kahkaha atarak masanın ortasındaki paralara uzandı.

“Ayıp ediyorsun ama,” dedi Aramis gücenik bir tavırla.

“Hiç de değil!” diye karşılık verdi Porthos, “İstesem, daha da yükseltirdim sizi. Şükret ki, iyi tarafıma geldi, yapmadım. Ha, ama bak, eğer eve gidecek paran kalmadıysa, benden bir mecidiye çalışır helalinden. Bu da sana bir kıyağım olsun, azizim Aramis. Hem, arkadaşlar arasında böyle ufak tefek iyiliklerin lafı mı olur?”

“Kusura bakma mecidiyem kalmamış, bununla idare et artık,” diyerek delikli bir bakır kuruş fırlattı Porthos’un önüne Aramis ve elini masaya açtı:

“Kupa damdan floş… Kızlarla aram iyidir, bilirsin.”

Athos ve Dartagnan’dan hayret nidaları yükseldi. Porthos ise afallamış, beyninden vurulmuşa dönmüştü. Yuvalarından uğramış, inanamayan gözlerle, kartları eline alıp sanki çetrefil bir yazıyı sökmeye çalışırcasına uzun uzun inceledi ve sonra tek bir söz söylemeden, külçe gibi çöktü iskemlesine. Aramis bu arada masanın üzerindeki paraları toparlayıp kesesine doldurmuştu bile.

“Hey, Porthos,” diye sessizliği bozdu Athos, “Bu akşam sen hiç hikâye anlatmadın.”

Porthos sustu. Anlatacak bir öyküsü yoktu.

İbrahim Nemrûd ertesi sabah yataktan ancak 9’a doğru kalkabildi. Dijital saat herzamanki gibi tam 6’da çaldığında, güçlükle uyanmış, saati kapatıp yeniden uykuya dalmıştı. Birkaç saat sonra nihayet

yataktan kalkmayı başardığında ise, başında korkunç bir ağrı vardı. Önceki gece içmiş olduğu kadehler dolusu absentli votka ve düzinelerce filtresiz sigara yüzünden ağzının içi leş gibiydi. Bu denli çok içki ve sigara içmeye alışık değildi. Arada sırada akşamları bir iki kadeh şarap ya da pek keyifli olursa bir duble rakı içerdi. İçtiği sigara ise günde yarım paketi aşmazdı genellikle. Ama poker partilerinde durum farklı oluyordu ister istemez. Oyunun gerilimiyle sigara üstüne sigara yakılıyor, kadehler sürekli dolup boşalıyordu. Ancak önceki gece, ölçü büsbütün kaçmıştı. Daha önce böyle amansızca içtiğini anımsamıyordu. On ikinci kadehten sonra saymayı bırakmıştı. Ötekiler bir yerden sonra yavaşlamışlar, o ise aynı hızda sürdürmüştü içmeyi. Hepsinden çok içmiş, ama sarhoş olmamıştı yine de. Tuhaf bir dayanıklılığı vardı içkiye, istese bile sarhoş olamazdı. İri gövdesi içkiyi sünger gibi emiyor ve sanki her tarafından fışkıran terle birlikte hemen dışarı atıyordu. Bir tür savunma tepkesiydi bu. Denetimini yitirmekten öylesine korkuyordu ki, sarhoş olmayı kesinkes yasaklamıştı kendisine. DAVET'ten çıkışta hepbirlikte Sultanahmet Meydanı'na yürümüşlerdi. Geceyarısı kalkan son metroyu kaçırdıkları için, taksi tutmaları gerekiyordu. Meydana çıktıklarında, etraf bomboştu. Alman Çeşmesi'nin önünde bir hayalet gemi gibi miskin miskin pinekleyen, sıska atları da en az yaşlı arabacısı denli yorgun ve bezgin tek bir kupa arabasından başka hiçbir taşıt görünmüyordu ortalıkta. Sarıyer tarafında oturan Aramis ve Dartagnan'ın arabayı tutmasına karar vermişlerdi. Evleri daha yakında olan Athos ve İbrahim Nemrûd ise yürüyerek gideceklerdi. Arakadaşlarının bindiği araba uzaklaşırken, onlar da konuşa konuşa, ağır adımlarla Beyazıt'a doğru yürümeye başlamışlardı. İbrahim Nemrûd o zaman öğrenmişti dostunun işlerinin son zamanlarda hiç de iyi gitmediğini. Athos bir süre önce borsada oynamaya başlamış, ama yanlış yatırımlar sonucunda yalnızca babasının bıraktığı mirası yitirmekle kalmayıp üstelik gırtlağına dek borca batınca, Göksu'daki aile yadigârı konağı satıp Gedikpaşa'daki eski bir apartmanda ufak bir daireye taşınmak zorunda kalmıştı. Yine de pek üzgün görünmüyordu. Herhangi önemsiz bir olayı, sözgelimi önceki gün oynanmış, sıralamayı etkilemeyecek bir maçın sonucunu bildirir gibi umursamazlıkla, hatta neredeyse kendisiyle dalga geçerek anlatmıştı

bunları. İbrahim Nemrûd bu beklenmedik haberle enikonu sarsılmıştı. Hemen klasik bir mirasyedi senaryosu canlanmıştı gözlerinin önünde. Athos evli değildi gerçi, ama bakması gereken yatalak bir annesi ve evde kalmış iki kızkardeşi olduğunu biliyordu. Bir an ona bir miktar borç vermeyi önermek geçmişti aklından, ama sonra bundan çabucak vazgeçmişti. Arkadaşının durumuna üzülüyordu elbette, ama kendi durumunu da düşünmesi gerekliydi. Bu çıkışsız dramın bir parçası olmayı istemiyordu. Beyazıt'a geldiklerinde, Athos yeni adresiyle telefon numarasını kartvizitinin arkasına yazıp ona vermiş, vedalaştıktan sonra, Gedikpaşa'ya inen karanlık sokaklardan birine sapmıştı. Yolun geri kalanını daha hızlı adımlarla yürümüştü İbrahim Nemrûd. Isırıcı bir rüzgârın süpürdüğü bomboş caddelerden geçerken, kafasından kabaca bir hesap yapmış ve o gece en az yirmi beş altın kaybettiğini anlamıştı. Onun mütevazı bütçesi için muazzam bir kayıptı bu, büyük olasılıkla o güne dek poker partilerinde kaybettiklerinin toplamından fazlaydı. O sabah bankaya yatırdığı iki yüz elli altınlık çek olmasa, bu yüzden düpedüz dehşete kapılabilirdi. Ama şimdi, belki biraz da içkinin etkisiyle, tuhaf bir kayıtsızlık, tatlı bir rahatlık hissediyordu. Evet, biraz para kaybetmişti, ama daha çok parası vardı, kaygılanması gerekmezdi. En azından Athos gibi elinde avucunda ne varsa yitirip yolun sonuna gelmemişti. Bu düşünce onu daha da rahatlattı ve biraz utandı bundan. Eve vardığında, saat 1'i geçiyordu. Bu uzun akşamın ardından ölesiye bitkindi. Şapkasını, paltosunu ve ayakkabılarını alelacele çıkarıp üzerindeki giysilerle attı kendisini yatağa ve daha başı yastığa değer değmez, sonradan anımsayamayacağı tuhaf düşlerle dolu, tedirgin bir uykuya daldı.

Elif, lam, mim...

Hayfa!

Düşlerinin çoğunu daha sonra neden anımsayamadığını düşündün mü hiç? Oysa gece yaşamımızdır düşler, gündüz yaşamımızdan hiç de daha az gerçek olmayan bir yaşam, yaşamımızın gölgede kalan yarısı, ayın karanlık yüzü... O karanlığa bakmaya kim cesaret edebilir ki? Sen karanlığa baktığında, karanlık da sana bakar çünkü, genleşir, deprenir. Gözlerini kısarsan, karanlığın içinde birşeylerin kıpırdandığını görürsün. İnce bir duman hafifçe salınır uzamın derinliklerinde. Bu devingen biçimlerde güvenilmez bir kahve falını okumaya

çalışırsın. Şuradaki gölge bir kunduz mudur, bir balina mı, bir sırtlan mı, bunların hepsini içeren elgin bir yaratık mı yoksa, bilemezsin. Biri sanırken diğeri, öteki sanırken bir başkası galip gelir, kararsızlığın dikenli bağrında öksüz bırakır seni. Bir yumru gelip tıkanır boğazına, yutkunmaya çalışırsın, gitmez.

Geceleri en çok ne yaparız, bilir misin? Dalgın dalgın bakarız içimizdeki durgun ve karanlık suya. Suyun yüzeyi dipten gelen güçlü bir darbeyle kıpırdanır, sudaki görüntümüz dalgalanır, çarpılır, bulanır. İnanabilir miyiz bunun bizim yansımız olduğuna? Söyle, sudaki biz, biz miyiz?

Ayın karanlık yüzü.

Işığı yutan karadelik: Süpernova!

Elif, lam, mim.

Muamma...

Sirkeci'den bindiği Boğaz vapuru onu 10.30'a doğru Beykoz iskelesine çıkardığında, İbrahim Nemrûd'un başı hâlâ ağrıyordu. Yataktan kalkar kalkmaz, tıraş bile olmaksızın telaşla toparlanıp sokağa fırlamıştı. Dışarıda puslu, soğuk bir hava vardı. Metroyla Sultanahmet'e gitmiş, oradan tramvaya atlayıp rıhtıma inmişti. Uyku sersemliğini üzerinden atabilmek için vapurun rüzgârlı kıç güvertesinde tek başına oturup simit ve çayla sabah kahvaltısını ederken, yanındaki sıranın üzerinde bulduğu önceki günün gazetesine göz gezdirmişti. Evlerinden kaçan ve aylardır izleri bulunamayan çocuklarla ilgili bir haber vardı baş sayfanın altlarında. Polis, çocukların bir dilenci çetesinin eline düşmüş olduklarından kuşkulanıyordu. Haberin devamını okumak için gazetenin sayfalarını karıştırmış, ama devam bölümünün bulunması gereken iç sayfanın eksik olduğunu anlamıştı. Birisi gazetenin kuponlarını kesmek için bu sayfayı almış olmalıydı. İçinde can sıkıcı bir eksiklik duygusuyla inmişti Beykoz'da vapurdan. Günün ilerlemiş bir saati olmasına karşın, iskelenin bekleme salonu boştu. Köhne iskele binasından çıkıp caddenin karşısına geçti ve ilk gördüğü eczaneye girip bir türlü geçmeyen baş ağrısı için bir ilaç istedi. Yeşil renkli hapı kendisine uzatılan bir bardak klorlu musluk suyuyla yutarken, bön bakışlı eczacı kalfasının sağ kolunun çolak olduğunu fark etti. Saraçzade konağının nerede olduğunu sordu adama. Tuhaf bir biçimde arkaya bükülmüş olan sakat kolunu bir kazın güdük kanadı gibi çırparak tarif etti ona adresi eczacı kalfası. Söylediklerinden anlaşıldığı kadarıyla, tepeye

çıkan bir sokağın sonundaki eski bir konaktı bu. Eczacı kalfasına teşekkür edip çıktı ve gösterilen yönde yürümeye başladı. İki katlı, cumbalı, kiremit çatılı, çoğu yıkılmaya yüz tutmuş ahşap evlerin arasından kıvrıla büküle, gitgide dikleşerek tepeye tırmanan arnavut kaldırımı yokuş, nihayet her iki yönde göz alabildiğine uzanan yüksek taş duvarlarla çevrili bir bahçeye getirdi onu. Üzerinde *Saraçzade Konağı No.23* yazan bahçe kapısının çıngırağını uzun aralıklarla birkaç kez çaldı, gelen giden olmadığını görünce, aralık duran ferforje kapıyı itip bahçeye girdi. Sık çalılar, yabanıl otlar ve yapraksız dalları birbirine dolanmış ulu ağaçlarla kaplı büyük bir koruda buldu kendisini. Korunun içlerine doğru uzanan basılmış toprak yolun sonunda, debdebeli günlerini çok gerilerde bıraktığı anlaşılan üç katlı bir ahşap konak, devasa bir korkuluk görkemiyle yükseliyordu. Birilerini görmek umuduyla çevresine bakınarak konağa doğru yürüdü. Cümle kapısına çıkan alçak mermer merdivenin önünde durduğunda, ona belki de yanlış bir adres verildiğini, burasının uzun süredir metruk olduğunu düşünmeye başlamıştı. Camlarının çoğu kırık olan perdesiz pencerelerin hiçbirinde ışık görünmüyordu. Cephe kaplamalarının büyük bölümü sökülmüş, alttan yapının ahşap karkası çıkmıştı. Birkaç miskin karganın tünediği saçak uçlarından, çürüyüp yırtılmış çinko dereler sarkıyordu. Konak ıssız bir dokta sökülmeyi bekleyen kağşamış bir gemi kadavrası duygusunu uyandırdı onda. Birkaç basamak merdiveni çıkıp yumurta tutan bir kartal pençesi biçimindeki pirinç kapı tokmağını üç kez vurdu. Tokmağın madenî sesi, karanlıkta bir anlığına çakan bir kıvılcım gibi, korunun sık çalılıklarında kuru bir çınlamayla söndü. Bir kez daha çaldı kapıyı ve "Kimse yok mu?" diye seslendi. Kapının açılmayacağını anlayınca, mermer sahanlıktan inip yandaki toprak patikadan konağın arkasına dolandı. Patika, verimsiz sebze tarhlarının olduğu genişçe bir alana getirdi onu. Çapalanmış toprakta tohuma kaçmış birkaç kabak, kuruyup büzüşmüş bir iki patlıcan ve yarım düzine kadar eçiş büçüş domates göze çarpıyordu. Birden az ötedeki çalılıkların arkasında bir hareket hissetti ve o yöne yürüdü. Sık çalı kümesini dönünce, üzerlerinde cepken ve potur, başlarında keçe külah ve ayaklarında yemeni olan üç adamın küreklerle toprağı kazmakta olduklarını gördü. Adamlar onu görmemişler, işlerine devam ediyorlardı. Ancak

yanlarına vardığında fark ettiler onun orada olduğunu ve başlarını kaldırıp şaşkın şaşkın yüzüne baktılar. Adamlardan ikisi İbrahim Nemrûd'dan daha uzun boylu ve iri yapılıydılar. Yer yer ak düşmüş gür saçları omuzlarına dökülüyor, kırçıllı sakalları göbeklerine iniyordu. Onlardan daha yaşlı olduğu anlaşılan üçüncü adam ise, öteki ikisinin tersine, küçük bir çocuk denli ufak tefek ve çelimsizdi, tek bir tüy bile yoktu buruş buruş olmuş avuç içi kadar suratında.

“Kolay gelsin,” dedi İbrahim Nemrûd, “Kusura bakmayın. Epeyce çaldım kapıyı, kimse gelmeyince girdim. Evin beyini arıyordum ben.”

“Ha?” dedi yaşlı adam ince boynunu ileri doğru uzatarak.

“Evin beyi,” diye açıkladı İbrahim Nemrûd, “Eğer eski komşusu ve arkadaşı Bay Nabi Talimler’den yanlış bir adres almadıysam, kendisi burada oturuyor olmalı. Hukukî bir mesele için görüşmem gerek kendisiyle. Ben bir dava vekiliyim.”

“Ney? Devedikeni mi?”

“Dava vekili, Efendim, dava vekili… Esasen geliş sebebim bir vasiyetname konusu…”

“Haysiyetli bamya kurusu mu dedin? O ne ki?”

“Anlatamadım. Diyorum ki, bir miras meselesi…”

“Kiraz fasulyesi yoğ,” dedi yaşlı adam ellerini iki yana açarak, “Hazirandaki ayazda ürün kırıldı tüm. Börülce kaldıydı biraz, ondan vereyim istersen.”

“Yine anlatamadım galiba,” diyerek kaşlarını çattı İbrahim Nemrûd. Kendisiyle alay edildiğini düşündüğü için sinirlenmeye başlamıştı. “Bakın, kısaca şöyle söyleyeyim size: Seyfettin Bey’le görüşmek istiyorum.”

“Haaa, Seyfettin Bey mi?” dedi yaşlı adam sevinçle, “Beyefendinin arkadaşı mısın sen? Öyle söylesene! Kusura kalma, kulaklarım ağır işidir de biraz…”

“Şimdi anlaşıldı,” dedi İbrahim Nemrûd ve yaşlı adamın duyabilmesi için sesini yükselterek yineledi: “Diyordum ki, ben dava vekiliyim. Adım İbrahim Nemrûd. Bir miras davası nedeniyle Seyfettin Bey’le görüşmeye geldim. Eğer beni ona götürebilirseniz…”

“Tabii, tabii, derhal,” dedi yaşlı adam, “Emrin olur. Hele bir yol bekle.”

Tek bir söz bile etmeksizin dönüp, ellerinde küreklerle çukurun başında dikilmiş hülyalı hülyalı onları seyretmekte olan iki iriyarı adamın suratına okkalı birer şamar patlattı. Adamlar hemen yeniden işe koyuldular.

“Zamane gençleri çok tembel oluyor, Beyim,” dedi yaşlı adam hayretle ona bakan İbrahim Nemrûd’a, “Ama evlat işte, n’ideceksin, katlanıyoruz.”

“Bunlar oğullarınız, öyle mi?” dedi İbrahim Nemrûd inanmayan bakışlarla, “Size pek benzedikleri söylenemez doğrusu, ama birbirlerine iki su damlası denli benziyorlar.”

Başını sallayarak onayladı yaşlı adam:

“He ya! İkizdir bunlar. Adları Merdan ve Mestan. Biri ne yaparsa, öbürü de mutlaka öyle yapar. Bir an boş bırakmaya gelmez kerataları, kaytarıverirler hemen, öylece durup bel bel bakarlar uzaklara. Sanırsın ki, âlem-i gaybın sırr-ı esrarını çözecekler. Ya da güleş tutarlar haşarı kedi yavruları gibi yerlerde yuvaklana yuvaklana, batırırlar üstlerini başlarını. Ama sofraya oturdular mı da, maazallah, lop lop götürürler ekmeği. Somun pehlivanıdır bunlar, somun! Ah, ah, ben bunların yaşındayken…”

“Afedersiniz, merakımı hoş görün: Kaç yaşındalar oğullarınız?”

“Daha ufaktır bunlar be yahu, elli yaşında ya var ya yoklar.”

Kendisinden on yaş büyük iki koca adamın hâlâ babalarından dayak yiyor oluşu garibine gitmişti İbrahim Nemrûd’un.

“Dövmek yerine sözle ikaz etseniz,” dedi yaşlı adama, “Dayak, geçerli bir yöntem sayılmıyor artık çocuk eğitiminde.”

“Nerdeee? Laftan anlamazlar ki!”

“Anlarlar, Efendim, anlarlar, niye anlamasınlar? Güzellikle söylemeyi deneyin bir.”

“Yok, Beyim, bildiğin gibi değil. Ben biraz ağır işidirim ya, bunlar hepten sağır dilsizdirler doğuştan. Ne iyi, ağzı var dili yok diyeceksin, amma kazın ayağı öyle değil işte. Düşün ki, nasıl laf anlatırsın duvar gibi sağır böyle iki haytaya? Ama, çok şükür, dayak cennetten çıkmadır, demiş atalarımız. Temizinden iki sille indim miydi kulak tozlarına, meramımı nasıl hemencik anlarlar da hamarat hamarat çalışadururlar, bak! Bu dünyada taşa bile laf geçirirsin, yumruğunu pekçe tut yeter ki.”

“Neyse, sizin bileceğiniz iş,” dedi İbrahim Nemrûd sözü uzatmamak için, “Onlar sizin oğullarınız sonuçta, aile içi ilişkilerinize karışmak bana düşmez. Siz konağın bahçıvanısınız, anladığım kadarıyla.”

“He ya, öyleyiz elhamdülillah. Bundan on yıl evvelsine kadar şu konak senin bu konak benim nerede iş bulursam orada bağçevanlık yapar idik. Tekaütlüğünde bu konağı alınca, Seyfettin Bey getirip

kondurdu bizi buraya. O zamandan beri onun sayesinde burada oturuşluyuz çok şükür. Çok iyi adamdır Seyfettin Bey. Ayıptır söylemesi, kendisi bizim memleketlimiz olur ta Üsküp'ten. Elbette o zadegândır, prenstir, biz çulsuz takımızdanız, ama memleketli memleketlidir yine de. Aynı türküyü çığırıp aynı aşı yersin. Hey gidi güzelim Skopye, nasıl da buram buram tüttü şimdi gözümde!"

Poturunun cebinden çıkardığı eprik ama son derece süslü bir kartviziti İbrahim Nemrûd'a uzattı:

"Aha, bu da kartım. Seyfettin Bey bastırttıydı. Her ciddi iş adamının mutlak bir kartvizitası olmak gerekirmiş."

Bayram Bağcıoğlu
Serbağçevan
Saraçzade Konağı, Beykoz

"Çok teşekkür ederim," dedi İbrahim Nemrûd kartviziti cebine koyarken, "Seyfettin Bey şu anda evde mi acaba? Kendisiyle bir an önce görüşsem iyi olacak. Daha sonra halletmem gereken başka işlerim var da…"

"Elbette, elbette, hemen," dedi bahçıvan, "Buyur şu taraftan."

Toprak patikadan konağın arkasına yönelmeden önce, ağır hareketlerle çalışmayı sürdüren iki oğluna, yakındaki bir ağacın dallarına tünemiş uyuklayan birkaç karganın ürkerek havalanmasına neden olan, öncekinden de şiddetli birer tokat aşk etti ve İbrahim Nemrûd'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, gevrek gevrek gülerek açıkladı:

"İki tokat bir tokattan iyidir, Beyim. Testi kırılmadan evvel alacaksın tedbirini. Testi kırıldıktan sonra, ne etsen faydasız. Hem zaten günlük tayınlarını almazlarsa, içleri rahat etmez bunların. N'olacak işte, edepisler!"

"Edepsizler," diye düzeltmeye çalıştı İbrahim Nemrûd, ama bahçıvan onu duymamıştı, kendi kendisine söylenerek yürümeye devam ediyordu. Patika, tek katlı birkaç izbe barakayla çevrelenmiş bir taş avluya getirdi onları. Bu derme çatma barakaların arasında, konaktan çok daha büyük ve görkemli, cam bir yapının yükseldiğini görünce, şaşırdı İbrahim Nemrûd. Konağın arkasında kaldığı için, daha önce farkına varmamış olmalıydı bu yapının. Dört köşesinde soğan kubbeli kuleleri olan, kırma çatılı, tonozlu, kemerli, cumbalı,

cihannümalı, dışı tümüyle cam ve yer yer ayna kaplı bir tür sırça saraydı bu. Konağın tersine, oldukça bakımlı görünüyordu. Gökyüzünü kaplayan kurşunî bulutlar, bulanık bir ışıltıyla yansıyordu parlak cam ve ayna yüzeylerinde. Bahçıvan, romatizmanın çarpılttığı kemikli elini duvardaki bir elektronik gözün üzerinden geçirince, sivri kemerli kapı sessizce yana kayarak açıldı. Kapının üzerinde asılı metal levhada gotik harflerle yazılmış *XANADU* sözcüğünü okudu İbrahim Nemrûd. Dar bir hole girdiler. Arkalarındaki kapı kapanırken, önlerinde daha alçak ikinci bir kapı açıldı. Aynı anda, nemli, sıcak bir hava ve iç bayıltıcı bir koku çarptı İbrahim Nemrûd'un yüzüne. Kapıdan geçince, biçim biçim, renk renk, irili ufaklı, çoğu tuhaf görünüşlü yüzlerce bitkiyle tıka basa dolu, içine konağı rahatça alabilecek yükseklikte, ucu bucağı gözükmeyen bir mekânda buldu kendisini. Tümüyle çelik konstrüksiyon bir yapıydı bu. Çatıdaki adam boyu kafes kirişler, bu geniş açıklığı tek bir hamlede bir baştan bir başa katediyordu. Ne işe yaradığını anlayamadığı aygıtlar ve büyük cam fanuslar sarkıtılmıştı tavandan. Derinden derine gelen boğuk bir homurtu, içeride biryerlerde birtakım makinaların çalışmakta olduğunu anlatıyordu. Belli belirsiz bir su şırıltısı ve tropik ormanları anımsatan hayvan ve böcek sesleri eşlik ediyordu bu homurtuya. Dışarıdan bakıldığında, sayısız girinti çıkıntısıyla karmaşık bir labirent olduğu izlenimini veren yapı, aslında göz alabildiğine geniş bir mekânı örten dev bir kabuktan başka birşey değildi. Beceriksizce reverans yaparak yerlere kadar eğildi bahçıvan.

"Zennâdu'ya hoşşşşşgeldiniz! Yedi düvel dört iklimin en büyük butânik müzesidir burası. Bir emsali daha yoktur. Dünya üzerinde olup da burada olmayan tek bir nebat gösteremezsiniz. Az uğraşmadı Seyfettin Bey burayı inşa etmek için. Herşey en son teknulûjiye uygun hazırlandı. Hararet, nem ve gün ışığı, bilgi sarayıyla kontrol edilir. Sulama ve gübreleme, otumâtik cihazlarla yapılır. İnsan aklının icat ettiği en mütekâmil fennî metodlarla ziraat yapıyoruz burada."

"Seyfettin Bey mi yaptırdı bu binayı?" dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla. Gördükleri karşısında hayli etkilenmişti.

"He ya, o yaptırdı elbet. Hiçbir fedakârlıktan kaçınmadı. Bütün servetini harcetti bu yolda. Hatta çok sevdiği resim koleksiyonunu bile bu işe malî kaynak sağlamak için haraç mezat sattı."

“Öyleyse vereceğim haberi duyunca, sevinecek. Bir akrabasından yüklü bir miras kaldı kendisine. ”

Bahçıvan, İbrahim Nemrûd’un son sözlerini duymamıştı. Birlikte seranın içinde dolaşırlarken, heyecanla devam etti konuşmasına.

“Dediydim ya, biz aslen Rumeli göçmeniyiz, memleketimiz Üsküp. Balkan Harbi patlayınca, ailesini ve varını yoğunu bir arabaya koyup Edirne’ye kaçmış rahmetli pederim. Nur içinde yatsın, yükte hafif pahada ağır eşyası bir mendile sığmış, öyle derdi. Oradan da Konstantiniye’ye gelip bu konakta iş tutmuş. Bağçevanlık bizde aile mesleğidir. Dedem de bağçevanmış Üsküp’te, onun dedesi ve hatta dedesinin dedesi de. Pırasanın, kerevizin, yerelmasının ve ama ille de lahananın en âlâsını biz yetiştiririz. Lahana deyip de geçme, Beyim, başlı başına bir dünyadır lahana. Bir nazik ve nadide nebattır, gövermez her iklimde. Yerini sevmedi miydi büzülür kalır. Suyuna, gübresine dikkat edeceksin, ihtimamla üzerine titreyerek, şefkatle sevip okşayarak yetiştireceksin, serçe parmağının ucuyla dokunacaksın lahanaya. Narin bir gül goncasıdır o. Hakikat, lahana yetmiş iki çeşit zerzevatın bir gülüdür. Neden dersen, lahananın eyisi de, tıpkı gül gibi, katmer yapraklı olur. Zinhar bıçak vurulmaz lahanaya, büyük günahtır, çarpılırsın alimallah! Lahananın bir bir soyacaksın yapraklarını. Dıştaki yaprağı soydun mu, altından daha ince, körpe, yeni doğmuş çocuk cildi kadar pürüzsüz, süt gibi bembeyaz bir başka yaprak çıkar ve onun altından da bir başkası. Derler ki, lahananın cücüğünde zerre kadar bir inci saklıdır, lahana incisi, sihirli bir dürr-i şehvar. Yaaa, Beyim, ne sandıydın? Sadece midyeye mi hastır inci yapmak? Hayır, vallahi de tallahi de hayır! Lahana da inci yapar, hem de en âlâsını… Toprağın midyesidir lahana. Arzın gıdasını soğurur, su ve gübreyle hall-i hamur eder ve hiçbir insan elinin yapamayacağı kadar mükemmel bir cevher yaratır bundan. Rivayet odur ki, o minnacık zerre, Lokman otudur. Onu bulup yiyen bahtiyar kişi, anında gencelir, kuvvetlenir, ölümsüzlüğe erer. İşte bu yüzden, lahananın cücüğüne, insanı sihriyle cezbeden o muhayyel noktaya ulaşmak için, saatlerce, bazen günlerce, hatta haftalarca oturup yapraklarını soyman gerekir bir bir. Ve, inanır mısın, yine de ulaşamazsın lahananın cücüğüne. Ben garip, şu seksen küsur yıllık ömrümde kaç lahana soydum kimbilir, kaç uykusuz gece

geçirdim kandilin titrek ışığında, ama bir kez bile bulamadım lahananın cücüğünü. Lahananın cücüğü, erilemeyen sırdır. Bilirsin ki, orada, hemen elinin altında, avucunun içindedir, ama onu bulamazsın, kaygan bir bilya gibi kaçıp gider parmaklarının arasından. Soyduğun lahana gitgide küçülür, küçülür, küçülür, bir fındık kadar, bir leblebi kadar, bir pirinç tanesi kadar kalır. Elinde cımbız, pertavsızın altında, bin bir zahmet ve meşakkatle soyarsın yaprakları. Bulamazsın ama, varamazsın o gizli noktaya, o saadete nail olamazsın. Un ufak olur, eriyip gider, toza toprağa karışır lahana. Sen elin böğründe kalakalırsın. Ya da kimi zaman, tam tersine, lahana bir türlü ufalmaz. Soyduğun yaprağın yerinde o lahza bir yenisi biter sanki. Beyhude yere yolup durursun yaprakları. Bütün bir gün, bütün bir gece soyarsın ve bu dur durak bilmez, helak edici çalışmadan bitkin, başını kaldırıp bir de bakarsın ki, yanın yören silme yaprak dolmuş, ama ellerinin arasındaki lahana hep o ilk soymaya başladığın boydadır. Yarabbi, sen nelere kadirsin! Rabbimin toprak ve su ve hava üzre mukim kıldığı türlü çeşitli mahlukat, senin ilminin de, aklının da, havsalanın da alamayacağı kadar esrarlıdır, Beyim."

"Onca lahana yaprağını ne yapıyorsunuz peki?" dedi İbrahim Nemrûd.

"Ne olacak, kapuska tabii!" dedi bahçıvan ağzını şapırdatarak, "Bol pirinç ve kıymayla… Üzerine bir tutam da nane ektin miydi, yeme de yanında yat!"

"Evet, nane," dedi İbrahim Nemrûd yüzünü buruşturarak, "Nefret ederim."

"Yok, yok, akıl sır ermez bu nebatata," dedi bahçıvan ve büyük bir saksıya dikilmiş, iri yapraklı, sapsarı çiçekli, tuhaf bir bitkiyi göstererek ekledi: "Şuna bak mesela."

"Nedir o? Değişik bir lahana türü mü?"

"He ya! Şimdi diyelim ki, sen bir sineksin, Beyim. Kusura bakma, teşbihte hata olmaz, şöyle en irisinden bir atsineği… N'aparsın? Uçarsın, değil mi? Konup kalkarsın taşa, toprağa, nebata, haşa huzurdan tezeğe… Her çiçekten ayrı bal yaparsın."

"Arıdır o, arı, sinek değil!" diye düzeltti İbrahim Nemrûd, ama bahçıvan onu duymamıştı. Aynı coşkuyla sürdürüyordu konuşmasını.

“Sabahtan beri uçup duruyorsun. Artık karnın acıktı. Etrafını kolaçan ediyorsun. Bu nebatın sarı çiçekleri seni cezbediyor. Ağzına tat verecek birşeyler bulmak ümidiyle gidip konuyorsun o çiçeğe. Hah, bak işte, şu sensin!”

Birdenbire ortaya çıkan iri bir eşekarısı, pes perdeden bir vızıltıyla, sarı çiçeklerin çevresinde dönmeye başlamıştı tembel tembel. Hangi çiçeği seçeceği konusunda kararsız gibiydi. Sonunda gidip sarı çiçeklerden birine kondu. Arı çiçeğe konar konmaz, bitkinin büyük taç yaprakları harekete geçerek ağır ağır kapanmaya başladılar. Arı boş yere debelenip duruyordu havalanmak için, ama ince ayakları çiçeğin tüylü yüzeyine yapışmıştı, kurtaramıyordu kendisini. Sonra yapraklar iki büyük çene gibi yavaşça çiçeğin üzerine kapanarak arıyı yuttu.

“Kime niyet, kime kısmet, Beyim,” dedi bahçıvan muzipçe göz kırparak, “Tabiatın kanunudur bu: Ava giden avlanır.”

“İlginç,” dedi İbrahim Nemrûd. Beklemediği bu görüntü karşısında biraz tedirgin olmuştu. “Bu tür et yiyen çiçeklerin yalnızca tropik iklimlerde yetiştiğini sanıyordum.”

“Bizim bilgi sarayı var ya, o terâpik iklim dediğini burada yaratıyor. Aslında sana bir sır vereyim mi? Seyfettin Bey’in gizli prujelerinden biridir bu.”

“Hangisi? Bu böcek yiyen çiçek mi?”

“He ya! Keskin zekâsıyla, bunun müthiş bir silah olabileceğini anlamıştı Seyfettin Bey ve bu konuda NEHAR’a (*Nezaret-i Harbiye*) dört başı mamur bir teklif götürdü. Bu nebatın çeşitli aşılarla tekâmül ettirildiğini ve çok daha büyük, adam boyunda yetiştirildiğini tasavvur et. Bunlardan binlercesini sınır boylarına dikersin. Al sana en âlâsından mayın tarlası! Sınırı geçmek isteyen düşman leşkerinin hepsini kemal-i afiyetle yerler, komazlar birini bile. Hem mayından çok daha ucuz, hem de teknulûji harikası o nevicat silahlar gibi tabiata zarar vermiyor. Yahut bunları tayyarelere doldur, düşman memleketlerine paraşütle indir, düşmanın kıtlığına kıran getirirler alimallah. Bunların hepsinin gayet teferruatlı hesaplarını yapmış ve hatta bu nebatların seri halinde üretileceği büyük seraların planlarını çizmişti Seyfettin Bey, ama bu dahiyane prujeye gereken ehemmiyet gösterilmedi tabii. Bu konuda kimbilir kaç istida yazdı Beyefendi, kaç

telgraf çekti, kaç vekilin kapısını aşındırdı… Devletin üst kademelerinde hakim olan basiretsizlik, Seyfettin Bey gibi güzide âlim ve münevverlerin ortaya attığı yüksek fikirlerin inkişafına imkân tanımıyor maalesef. Hal böyle olunca, memleket elbette kalkınamaz! Söyle, geri kalmışlık bir kader midir, Beyim?"

"Haklısınız," dedi İbrahim Nemrûd, "Yalnız tam olarak anlayamadığım bir nokta var. Bildiğim kadarıyla, Seyfettin Bey veterinerdir ve tabii dolayısıyla da uzmanlık alanı bitkiler değil, hayvanlardır. Nasıl oluyor da…"

"Doğrudur, mesleğine âşık bir baytar ve armatür bir büyülog olan Seyfettin Bey buraya ilk geldiğinde, maksadı büyük bir labirentuvar kurup hayvanlar üzerinde ilmî tetkikler yapmaktı. Hatta bu yolda epey para ve emek de sarfetti. Fakat bir müddet sonra çalışmaları yavaş yavaş hayvanlar âleminden nebatlar âlemine kaydı. Bunun sebebi, zannımca, bir gün kendi ağzından dinlemek bahtiyarlığına erdiğim ve bizzat onun icadı olan TÜRTEMEL (*Türlerin Temeli*) nazariyesinde gizlidir. Dar-ı Vin nam meşhur İngiliz âliminin isbat ettiği üzre, insanoğlu maymundan, yani hayvandan südur etmiştir, ki Seyfettin Bey'in hayvanata olan müstesna ilgisinin esas sebebi de zaten budur: O hakikî bir hümâ-yı nisid idi ve insanı anlamak için evvela hayvanı anlamak gerektiğini gayet iyi biliyordu. Dolayısıyla, heyecanlı bir hayranı ve takipçisi olduğu Dar-ı Vin'in nazariyesi üzerinde uzun ve teferruatlı tetkiklerde bulundu. Fakat, kaderin garip bir cilvesidir, bu tetkikler neticesinde vardığı nokta, çok sevdiği, âdeta taptığı Dar-ı Vin'i reddetmeye götürdü onu. Dar-ı Vin çok mühim bir noktada yanılıyordu: Dünya üzerindeki hayat evvela denizlerde başlayıp oradan karaya ve havaya yayılmamıştır. Hayatın esas kaynağı, elbette ki hak olan arz, yani toprak, ve hatta toprağın en derinleri, yerin yedi kat altıdır. Nitekim hak kitabı olan Kuran-ı Kerim'de de topraktan geldiğimiz ve nihayetinde toprağa döneceğimiz yazmaz mı? Hak Teala 'Kün!' dediğinde, ilk önce kara mahlukları husule gelmiş, daha sonra bu mahlukların kimisi suya, kimisi havaya sıçramışlardır. İmdi, Seyfettin Bey'in fikrine göre, birşeyi layıkıyla anlayabilmek için, onun esasına inmek lazımdır. Dolayısıyla, insanı anlamak için maymuna, maymunu anlamak için kurbağaya, kurbağayı anlamak için böceğe, böceği anlamak için de elbette nebata

bakmak icabeder. Herşeyin başı nebattır. Toprağın kara bağrında tuttuğu, müşfik bir ana gibi besleyip esirgediği tohum, hayatın en özlü hülasasıdır. Zaten bu yüzden nebatlar köklerini toprağın derinlerine salarlar. Söyle, sen hiç kökleri topraktan dışarı, havaya doğru inkişaf etmiş bir nebat gördün mü, Beyim? Hayvan ve insan, köklerinden kopmuş, öz benliğini unutmuş, esas tabiatlarının aksine hareket eden, dolayısıyla da er geç yokolmaya mahkûm, zavallı mahluklardır. Hele hele uçan kuşu taklide uğraşan insan, çorağa düşmüş yoz bir tohumdur ve dünya üzerindeki günleri sayılıdır. İstikbaldeki efendilerimizin önünde eğilelim, çünkü dünya günün birinde nebatlara kalacak. Bizim marazlı bedenlerimiz toza toprağa karışıp yokolmuşken, onlar bizim etimiz ve kemiğimizle beslenerek dünya üzerinde devlet ve afiyetle hüküm sürüyor olacaklar."

Bahçıvan bu noktada konuşmasına ara verip, o anda yanından geçmekte oldukları ufak saksıya dikilmiş, cılız bir bitkinin önünde saygılı bir tavırla yerlere kadar eğildi. İbrahim Nemrûd kısa bir duraksama geçirdi ona katılıp katılmamakta, sonra omuzlarını silkerek hafif bir baş selamı vermekle yetindi. Saksının üzerine iliştirilmiş karton etikette *Osurukotu* yazdığını gördü biraz daha dikkatli bakınca ve aynı anda havadaki iç bulandırıcı kokuyu hissederek yüzünü buruşturdu. Bahçıvan sürdürdü konuşmasını.

"Seyfettin Bey, Dar-ı Vin'in nazariyesini bu şekilde tashih ettikten sonra, bir adım ileriye gitti ve nebatların cemiyet hayatı hakkında kendi nazariyesini geliştirdi. Bu gördüğünüz seranın inşaı da işte bu zamana rastlar. Kendisinin bu konuda yazılmış İÇNEBAT (*İçtimaiyat-ı Nebatiye*) adında yedi ciltlik bir eseri vardır. Bu dev eser, maalesef henüz neşrolunamadı, elyazması halinde müstakbel naşirini bekliyor. Farkındasınız, dahiyane bir sıçramayla, büyülûjiden sosyulûjiye geçmiş oluyordu böylelikle Seyfettin Bey. Ama zaten deha kendisini biz sıradan insanlar için tahayyülü bile imkânsız olan böyle keyfî sıçramalarda göstermez mi? Seyfettin Bey'in bu nazariyesi, insanlık için çok mühim bir terakkidir, çünkü filhakika nebatlar âlemi bize kendi cemiyet hayatımız hakkında fevkalade kıymetli malumatlar verir. Nebatlar da, tıpkı biz insanlar gibi, fert olarak, ama cemiyetler halinde, birbirleriyle dayanışma ve yardımlaşma içinde yaşayan mahluklardır. Onlar da doğarlar, büyürler, bir iş tutarlar, evlenip

çoluk çocuğa karışırlar, hatta zaman zaman boşanırlar ve nihayet vadeleri dolunca da ölürler. Bu düzen her ne kadar ilk bakışta görülemese de böyledir. Şuradaki acura bakın, mesela. Ben bunun çocukluğunu bilirim. Parmak kadardı o zamanlar, şimdi büyüyüp serpildi, yakında damat olacak. Yahut şu hercaî menekşe... Gençliğinde çok canlar yaktı. Ne avokadolar, ne bostan patlıcanları istediydi de hiçbirine varmadı. Şimdi kurudu gitti, yüzüne bakan yok artık. Yaaa, mazbut bir aile hayatı çok mühimdir, Beyim. Boş yere dememişler, çocuksuz insan meyvesiz ağaca benzer diye... Nasıl, senin karın, çocuğun var mı?"

"Var," dedi İbrahim Nemrûd, "Bir oğlan, on bir yaşında..." Devam edecekti, ama sonra vazgeçip sustu.

"Allah bağışlasın," dedi bahçıvan, "Bu devirde çocuk yetiştirmek hakikaten çok zor, Beyim. Benim iki hayta oğlanı gördün. Neler çektim bilsen onları adam edene kadar. Anasız büyüdü bunlar. Nur içinde yatsın, anaları bunları doğururken hakkın rahmetine kavuştu. Kahpe felek işte, n'ideceksin? Ben de bağrıma taş bastım, oğlanlar büyüyene kadar evlenmedim üvey ana cefası çekmesinler diye, onlara hem ana hem baba oldum. Evlat uğruna nelere katlanıyor insan... Ama her adama bir eş lazım, Beyim, kolay geçmiyor soğuk kış geceleri. Neyse ki evlenme çağına geldiler de artık, kıyıverdik bir nikâh. Kız Hanife! Bak, Seyfettin Bey'in arkadaşı gelmiş. Gel de bir merhaba de Beyefendi'ye."

Az ötelerindeki sık bitki öbeği kımıldandı ve on yedi on sekiz yaşlarında, genç irisi, güleç yüzlü, al yanaklı, başı yazmalı, ayakları takunyalı bir kız çıktı ortaya. Çingene pembesi mintanının kolları, dirseklerine dek sıvanmıştı. Elindeki çapadan, saksıları çapalamakta olduğu anlaşılıyordu. Ürkek adımlarla yaklaştı yanlarına.

"Misafirin elini sıksana kız!" dedi bahçıvan, "Pek mahçuptur, amcası."

Kız çapayı bir kenara koyup tombul ellerini mintanının eteğine sildi ve dudaklarında muzip bir gülümsemeyle sıktı İbrahim Nemrûd'un elini. İri siyah gözleri ışıl ışıldı. Kız sanki kendini tutamayıp birden kıkır kıkır gülmeye başlayacak gibi geldi İbrahim Nemrûd'a.

“Memnun oldum,” dedi İbrahim Nemrûd ve bahçıvana dönerek sordu: “Gelininiz mi?”

“He ya!” dedi bahçıvan yüzünde mutlu bir ifadeyle, “Karım. Bıldır evleniverdik be! Altmış sene bekâr hayatından sonra, bir hoş oluyor doğrusu insan. Kız Hanife, hadi koştur da bir yorgunluk kahvesi yapıver bize. Bak, uzak yoldan gelmiş Beyefendi.”

“Kahveniz şekerli mi olsun?” dedi kız İbrahim Nemrûd’a dönerek. Bunu söylerken, dolgun alt dudağını hafifçe ısırmış ve işveli bir tavırla göz kırpmıştı. Bu beklenmedik hareket karşısında hortlak görmüşçesine ürktü İbrahim Nemrûd ve bir an ne yapacağını şaşırdı. Birşeyin farkına varıp varmadığını anlamak için kaçamak bir bakış attı bahçıvana. Sonra gözlerini kızdan kaçırarak, “Orta olsun,” dedi alçak sesle. Kız anlamlı bir gülümsemeyle gerdan kırarak yanlarından ayrıldı.

“Hey gidi!” dedi bahçıvan, geniş kalçalarını sallaya sallaya uzaklaşmakta olan kızın ardından bakarak, “Rabbimin bir lütfu bu kız bana. Şu âhir ömrümde beni mesut etti.”

Ona acıyarak baktı İbrahim Nemrûd. Birden bu yaşlı adama karşı tuhaf bir yakınlık hissetmişti.

“Umarım, mutluluğunuz sürer,” dedi başını sallayarak ve saatine bir göz attıktan sonra, ekledi. “Bu arada epeyce vaktinizi de aldım galiba. Güzel güzel sohbet ediyoruz gerçi, ama aslında kahveyi Seyfettin Bey’le görüşürken içsem, daha iyi olacak. Ona şu malum miras meselesini anlatmam için de iyi bir fırsat olur bu.”

“Ha, tabii, tabii,” dedi bahçıvan, “Şöyle buyrun.”

Çevrelerini yemyeşil bir duvar gibi kuşatan bitkilerin arasında yürümeye başladılar yeniden. İbrahim Nemrûd nereye gittiklerini anlamak için çevresine bakınıyordu, ama seranın içinde o kadar çok dönüp dolaşmışlardı ki, yönlenimini tümüyle yitirmişti artık. Seraya girdikleri noktaya doğru mu, yoksa ters yönde mi yürüdüklerini çıkaramıyordu.

“Zaman hiç durmaz,” diye sürdürdü konuşmasını bahçıvan, “Tabiat hep hareket halindedir. Su buharlaşıp göğe çıkar, orada buluta tahavvül eder ve yağmur olup yağar toprağa. İnsanın fikriyatı da aynen böyledir. Tıpkı cıva gibi, bir an bile duramaz yerinde, bir halden ötekine geçer, değişir, başkalaşır. Seyfettin Bey gibi velut bir âlimin de

ilelebet aynı konuya çakılıp kalması beklenemezdi tabii. Evvelce bahsettiğim nazariyesini ihdas edip İÇNEBAT adlı eserini tamamladıktan sonra, dikkatini cemiyet ilminden ruh ilmine çevirdi yavaş yavaş. Böyle olması kaçınılmazdı, çünkü insan denen bu girift mahluğu bütün veçheleriyle tetkik edip anlamaya çalışıyordu. Esasen bir maddiyat ilmi olan büyülûjiden başlayıp sosyulûjiye, oradan da insanın en karanlık noktasını, yani ruhunu araştıran piskulûjiye geçmişti. Görüyorsun, Beyim, müşahhastan mücerrete, maddeden ruha, den'iden ulviye doğru kararlı bir yükseliş… Dünya üzerindeki en mükemmel varlık olan nebat, burada da en mühim yol gösterici olacaktı elbette. Bu konuda yazılmış muhtelif makaleleri ve RUHNEBAT (*Ruhiyat-ı Nebatiye*) adında bir de kitabı vardır Seyfettin Bey'in, ki bu eser daha önce yazdığı İÇNEBAT'ın bir devamı ve tamamlayıcısı mahiyetindedir. Dakik müşahade ve tetkikler vasıtasıyla nebatların ruh tahlilini yapan Seyfettin Bey, insanlarla nebatlar arasında, belki acemi bir gözün göremeyeceği, fakat aslında gayet kuvvetli bir rabıta olduğunu tespit etti ve buna MÜNNAZ (*Müşahabet-i Nebatiye Nazariyesi*) adını verdi. Bu nazariyeye göre, her insan ruhen belli bir nebata, bir çiçeğe, bir ağaca, bir meyvaya ya da bir sebzeye benzer. Bu muayyen nebat âdeta o şahsın bir ruh ikizi gibidir ve o nebatın ruh tahlili, mezkûr şahsın da halet-i ruhiyesinin anlaşılmasına yardımcı olur. Seyfettin Bey bu nazariyeyi evvela kendisine tatbik ederek kendi nebatının dağorkidesi olduğunu buldu. Sadece başı dumanlı dağların en sarp doruklarında, yalçın kayalıklarda, dipsiz uçurumların kıyısında yetişen, ulaşılması fevkalade zor, nadide bir çiçektir bu. Kırmızı renkli ve ipek gibi yumuşak yapraklarını yiyen kişinin gözüne fer, nefsine kuvvet, zürriyetine ziyade bereket verir. Bu sebeple, ehl-i muhabbet arasında gayet makbul olup dirhemi Mısırçarşısı'nda yüz altın liraya satılır. Fakat nasıl ki her gülün bir dikeni var ise, bu nadide çiçeğin de büyük bir kusuru vardır. Şöyle ki yapraklarının kılcal damarlarındaki tuhaf bir zehir, insanı bir lahzada sarhoş edip aklını başından alır, divaneye çevirir. Bu tehlikeli nebatın faydasını görebilmek için, butânik ve büyülûji ilimlerinden anlamak icabeder. Dağorkidesinin ancak birtakım hususî ameliyelerle elde edilen usaresi katre halinde alınırsa şifalıdır. Aksi takdirde, maazallah, kişiyi helak eder. Bütün tehlikelere

göğüs gerip bin bir zahmetle dağa tırmanarak dağorkidesini taşların arasındaki sarp yuvasından sökmeye muvaffak olan bir nice muhteris maceraperest, göz alıcı renklerle bezenmiş bu çiçeği oburca yemişler ve şehvet ve cehaletlerinin kurbanı olup oracıkta tecennün ederek kendilerini yardan aşağı atmışlardır. Filhakika, Seyfettin Bey ve diğer yüksek âlimler de aynen böyledir. Onların sözleri âkil bir zat için en hakikî mürşittir, ama cühela güruhu bu arifane sözleri yanlış tefsir eder ve kendi mahvına koşar."

Bahçıvan, koynundan ağzı tıpalı ufak bir şişe çıkarıp İbrahim Nemrûd'a gösterdi.

"Eksik olmasın, kendi elcağızıyla hazırladığı âlâ dağorkidesi usaresinden bana da bir miktar verdiydi Seyfettin Bey. Çok şükür, gerçi gücüm kuvvetim yerinde, usareye filan ihtiyacım yok, ama hani olur da lazım olursa diye... Eee, düşmez kalkmaz bir Allah, Beyim, tedbiri elden bırakmamak gerek. İstersen, sana da bir ufak şişe vereyim."

"Yok, çok teşekkürler," dedi İbrahim Nemrûd telaşla, "Midemle ilgili birtakım sorunlarım var, çok gerekmedikçe ilaç almamaya çalışıyorum. Merak ettim, sizin bitkiniz hangisi peki?"

"Hangisi olacak, okkaliptüs tabii!" dedi bahçıvan heyecanla az ötelerindeki ulu bir ağacı göstererek ve ekledi: "Şu boya, bosa, endama bak, Beyim! Aynı ben! İsminden de belli, okka okka bir nebat... Oğullarımın nebatı ise bezelyedir. Nitekim iki bezelye tanesi kadar birbirlerine benzerler."

"İlk bakışta pek anlaşılmıyor gerçi, ama, evet, bir benzerlik var galiba," dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak.

"Ve işte bu da senin nebatın," dedi bahçıvan.

Hemen hemen adam boyundaki iri ve kalın bir kaktüsün önünde duruyorlardı.

"Kaktüs mü?" dedi İbrahim Nemrûd hayretle.

"He ya, kaknûs, uçsuz bucaksız çöllerin ağırbaşlı sakini... Tek başına yaşar. İçine kapanık, mahzun ve ketumdur. Göz yaşlarını içine akıttığı söylenir, bu yüzden bünyesinde bol miktarda su vardır. Kavgacı değildir, ama gerektiğinde kendisini korumayı da bilir. Aç gözlü hasımlarının saldırılarını sivri dikenleri sayesinde savuşturur. Hatta çölün kralı olan deve bile bu dikenler yüzünden kaknûsun

yanına yaklaşmaya cesaret edemez. Fakat dışı her ne kadar sert ve dikenli ise de, içi sulu ve yumuşaktır. Başlıca muarızı olan çöl faresi, dikenli zırhında ufacık bir boşluk bulup burayı kemirerek içine girer ve o koskoca kaknûsu için için yiyip bitirir. İçi boş, kuru, cansız bir kabuk kalır geriye. Düşünsene, Beyim, ufacık bir çöl faresi…"

"Evet," diye başını salladı İbrahim Nemrûd, "Fareleri hiç sevmem."

Seranın yan duvarlarından birindeki alçak kapıya gelmişlerdi. Bahçıvan bir anahtarla kapıyı açtı. Kapıdan geçince, basık tavanlı, loş ve izbe, tek göz bir gecekonduda buldular kendilerini. İbrahim Nemrûd burasının avluyu çevreleyen, seraya bitişik, dermeçatma barakalardan biri olduğunu anladı. Barakaya arka kapıdan girmişlerdi. Açık duran ön kapıdan, avludaki gübre yığını görülüyordu. Bahçıvanın ayağındaki yemenileri çıkardığını görünce, İbrahim Nemrûd da ister istemez ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına koydu ve o sabah çoraplarını değiştirmiş olduğuna şükrederek, zemini kirden rengi dönmüş bir halıyla kaplı olan odaya geçti. Pencerenin kenarında, üzerine güve yenikleriyle dolu eski bir kilim örtülmüş uzunca bir sedir vardı. Sedirin karşısında büyük ekranlı bir televizyon duruyordu. Televizyonun arkasında, sülüs hatla yazılmış, taş baskısı bir *Ya Hafiz* levhası ve sırmalı bir mahfaza içinde büyük boy bir Kuran asılıydı. Bahçıvanın karısı çömelmiş, bir köşedeki ufak gaz tüpünün üzerinde, eğri büğrü bir bakır cezveyle kahve pişiriyordu.

"Fakirhanemize hoşgeldin," dedi bahçıvan mağrur bir edayla ve İbrahim Nemrûd'a sedirde yer gösterdikten sonra, karısına seslendi:

"Kız Hanife, kahveler hazır mı?"

Bahçıvanın karısı, zarfları kararmış, ağızları çatlak, Çin porseleni fincanlara koyduğu kahveyi sedirin önündeki sehpaya bırakırken, yine gizlice göz süzdü dava vekiline. Bu davetkâr bakışı görmezden geldi İbrahim Nemrûd ve gözlerini ekose desenli çoraplarının burunlarından ayırmadı. Yabancıların yanında ayakkabılarını çıkarmaktan hiç hoşlanmazdı. Hele bir kalabalığın içinde yalınayak kalmak, düşlerine girecek denli tedirgin ederdi onu. Denize girmeyi sevmemesinin nedeni de büyük olasılıkla buydu. Karısının ısrarıyla plaja gitmek zorunda kaldığı zamanlarda, soyunma kabininde deniz ayakkabılarını ayağına geçirmeden çıkmazdı dışarı. Çocukluğundan kalma, nedenini bilemediği bir korkuydu bu. Küçükken babasının onu

her bayram götürdüğü erkekler hamamında, her dakikası dayanılmaz bir eziyet olan sıkıntılı saatler yaşadığını anımsıyordu. Daha sonra bir daha hiç gitmemişti hamama. Hatta bu yüzden, askerliğini yaparken aylarca yıkanmadığı olmuştu. Görev yaptığı taşra birliğinde duş kabinleri yoktu. Her manga haftanın belli bir günü hepbirlikte alayın köhne hamamında yıkanırdı. Hep bir yolunu bulup kaytarırdı bu banyo saatlerinden. Sonradan hayal meyal anımsayabildiği karabasanlarında birçok kez yaşadığı sıkıntılı bir sahne vardı. Bir sabah işe geç kaldığı için aceleyle giyinip evden fırlıyor ve metro istasyonunda birdenbire ayağında karısının sedef kakmalı nalınlarıyla sokağa çıkmış olduğunu fark ediyordu. Peronu dolduran yüzlerce insanın bakışlarını hissediyordu çıplak ayaklarında. Ezilip büzülüyor, kalın parmaklı, şişkin tabanlı, taraklı, iri ayaklarını paltosunun etekleriyle, evrak çantasıyla ve şapkasıyla örtmeye, insanlardan saklamaya çalışıyordu, ama yapamıyordu bunu. O denli büyüktüler ki, onları gizlemek olanaksızdı. Derinlerden gelen bir ses uyandırdı onu daldığı düşüncelerden.

"Buyrun, suyunuz..."

Bahçıvanın karısı ona bir bardak su uzatıyordu. Gözlerini kızın çıplak ayaklarına dikmiş, dalgın dalgın bakmakta olduğunu farketti birden. Erkek ayağı gibi büyük ve kaba, yere sağlam basan ayaklardı bunlar. İri topuklarına ve kalın parmaklarına kına yakılmıştı. Başını kaldırıp kızla göz göze geldiğinde, onun da bu bakışların farkında olduğunu ve memnun memnun gülümsediğini gördü İbrahim Nemrûd dehşetle. Kekeleyerek teşekkür edip suyu alırken, eli bir an kızın eline değince, elektrik çarpmışçasına irkildi. Olanların farkına varıp varmadığını anlamak için başını çevirip bahçıvana bakmaya cesaret edemiyordu. Kız elinde plastik bir su bidonuyla barakadan çıkıp avlunun köşesinde gözden yitene dek, çoraplarının burunlarına bakmayı sürdürdü korkunç bir iç sıkıntısıyla. Sonra soğukkanlılığını toplayıp kahvesinden bir yudum aldı. İç bulandırıcı, ekşimsi bir tat yayıldı ağzına. Yüzünü buruşturarak bahçıvana baktı, ama yaşlı adam büyük bir keyifle, höpürdeterek içiyordu kahvesini. Ayıp olmasın diye bir iki yudum daha alıp sehpanın üzerine bıraktı fincanı ve ağzında kalan kötü tadı gidermek için, kızın getirdiği soğuk suyu bir dikişte içti. Suyun tadı kahveden de kötüydü. İçine kinin konmuş gibi acı bir

suydu. Kuyu suyu olmalıydı. Midesinin kaynamaya başladığını hissederek karnını ovuşturdu. Mide haplarını evde unuttuğunun ayırdına vardı birden.

"Nasıl, kahve nefis, değil mi?" dedi bahçıvan hoşnut bir tavırla, "Methetmek gibi olmasın, bizim Hanife çok iyi yapar."

"Evet, çok güzel olmuş, karınızın eline sağlık," dedi İbrahim Nemrûd rahatsızlığını belli etmemeye çalışarak. Sonra karın ağrısının da verdiği sabırsızlıkla ekledi: "Gerçekten çok konukseversiniz, Beyefendi, ama vakit geç oluyor. Ben artık Seyfettin Bey'le görüşsem, diyorum. Kendisi şu anda evdedir, değil mi?"

"Kim?"

"Seyfettin Bey, Efendim, Seyfettin Bey... Diyorum ki, artık Seyfettin Bey'le görüşsem."

"Haaa, Seyfettin Bey mi?" dedi bahçıvan, kendisine söyleneni nihayet anlayabilmiş olmanın sevinciyle, "O burada yok ki!"

"Nasıl? Evde değil mi yani?"

"He ya, değil elbet."

"Ne zaman gelir? Akşama mı?"

"Kim gelir akşama?"

"Seyfettin Bey, yahu!" diye bağırdı İbrahim Nemrûd. Artık sabrı taşmıştı.

"Bağırmaya lüzum yok, Beyim," dedi bahçıvan kaşlarını çatarak, "Duyduk, sağır değiliz herhalde... Seyfettin Bey burada ne arasın? Eyüp'teki PEDER'e taşındı o."

"Yaaa? Babası hayatta mı hâlâ?"

"Yok canım, PEDER, yani *Perendebaz Dergâhı*. Konstantiniye'nin mühim dergâhlarındandır. Şeyhin sadık bir bendesi olarak oraya intisap edip dünyadan el ayak çekti Seyfettin Bey."

"Ne? Nasıl? Ne zaman?" dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla.

"Oluyor birkaç sene... Evvelce de dediydim ya, müşahhastan mücerrete, maddiden ruhiye, cüziden külliye doğru giderek inkişaf etmişti Seyfettin Bey'in fikriyatı. İlm-i maddiye, ilm-i içtimaiye ve ilm-i ruhiyeden sonra varacağı nihaî nokta elbette ki din ve imandı. Bildiğin gibi, baytarlık yaptığı zamanlarda maalesef ateşli bir zındıktı Seyfettin Bey. Böyle yüksek bir âlimin ulvî hislerden bu derece mahrum oluşu hayli garibime gitmişti onu ilk tanıdığım günlerde.

Hatta, ne yalan söyleyeyim, bu yüzden ona olan sevgim ve saygım dahi bir miktar zedelenmişti. Beşerde en büyük meziyet Allah korkusudur, Beyim. Allah korkusu olmadı mı, tıpkı kılavuzunu yitirmiş serseri bir kervan gibi, en olmadık yollara sapar ve nihayet eneiyye batağına saplanıp kalır insan aklı. Neyse ki Seyfettin Bey'in bir âlim olarak kıymetini kısa zamanda idrak ettim de, ilk anda bende uyandırdığı küçümseme ve kızgınlık, yavaş yavaş derin bir hayranlık ve acıma hissine bıraktı yerini. Böylece onun sadık hizmetkârı ve en yakın muhibbi oldum. Maksadım, bu güzel insanı bir şekilde dine döndürmenin çaresini bulmak ve böylelikle dünyada lanetlenen ruhunun hiç olmazsa ruz-i mahşerde mağfiret ve halâsını temin etmekti. Eğer bunda muvaffak olabilirsem, onunla birlikte kendi ruhumun da kurtulacağını, hatta bu büyük sevabın sadece beni değil, yedi göbek sülalemi dahi Hak Teala nezdinde makbul kılacağını hissediyordum. Bu yolda nice gayretler sarfettim, ne zahmetlere katlandım, anlatamam. Onunla her akşam oturup ilmî ve dinî sohbetler yapmaktan tut da, nefesi kuvvetli hocalara muskalar yazdırıp yastığının altına koymaya varana kadar, aklıma gelen her yola baş vurdum. Fakat maalesef gayet kavî bir kâfir inadı vardı Seyfettin Bey'in. Ne kadar dil döktüysem de onu sapık fikirlerinden bir türlü vazgeçiremiyordum. Nuh deyip peygamber demiyordu Seyfettin Bey. Öyle ki kaç defa artık bu işle beyhude yere uğraşmamayı, bu sevdadan vazgeçmeyi düşündüm, hatta geceleyin sessizce odasına girip onu uykuda boğmayı ve sonra da intihar etmeyi geçirdim aklından. Tuhaf bir halet-i ruhiye içindeydim, bu büyük insana hem derin bir hayranlık hem de tarifi imkânsız bir öfke duyuyordum. Ama her defasında ona olan muhabbetim, merhametim ve Allah korkum galip geldi, semeresiz çabamda sebat ettim. Bu minval üzre günler günleri, yıllar yılları kovaladı. Artık bütün ümidimi kaybetmek üzereydim ki, bir gün nihayet hidayete erdi Seyfettin Bey. O mübarek güne şan olsun! Onca zamanda olmayan iş, nasıl öyle bir günde oluverdi, bilmem. Allahın hikmeti işte… Döktüğüm dillerin bunda belki bir nebzecik payı olduğunu düşünmek beni ilanihaye bahtiyar eder. Ama aslında bunda hayret edilecek birşey yok, çünkü ister nebat, ister hayvan, ister insan olsun, Allah korkusu bu dünyada her mahlukun içinde vardır. İş onun farkına

varabilmekte… Şimdi düşününce anlıyorum ki, Seyfettin Bey de esasen ta en başından beri dindar, hem de hakikaten dindar bir kimseydi. Gözünün gördüğü, elinin erdiği herşeye karşı o doyurulmaz merakı, dur durak bilmeyen o çalışma azmi, ilmin her türüne âdeta iptila derecesindeki o marazî alakası, kendi içindeki iman ve Allah korkusunun ümitsiz bir arayışından başka birşey değildi aslında. Biz basit insanların hayatı da basittir, Beyim, kolayca kabulleniriz çünkü biz kaderimizi. Seyfettin Bey gibi hususî insanlar ise, zor yoldan gitmek ve kendi kaderlerini kendileri keşfetmek, hatta belki bizzat yaratmak mecburiyetindedirler, ancak böyle varabilirler çünkü hakikate. Biz ormana baktığımızda, ormanı görürüz sadece, onlar ise orada yüzlerce ağaç görürler. Ormanı görebilmek için ellerinde pertavsızla tek tek her ağacı tetkik etmeleri, her ağaca dokunmaları, kulaklarını her ağacın gövdesine dayayıp içinde yuvalanmış binlerce böceğin hummalı uğultusunu dinlemeleri, her ağacı koklamaları, yalamaları, ağaç kabuğundan bir parça koparıp tadına bakmaları ve sonra bu konuda yazılmış ciltler dolusu kitabı okuyup yine ciltler dolusu kitap yazmaları gerekir. Zor yoldur bu, evet, ama onlar için tek yoldur. Seyfettin Bey de işte bu yolun yolcusuydu. Nebattan, hayvandan ve insandan geçip kendi içinde uzun, upuzun ve tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkmış bir yalnız seyyah, bir gezginci dervişti, konup göçtü buradan. Hidayete erdikten sonra, elini attığı her işte olduğu gibi, din konusunda da hemen derinleşti tabii. *Tevrat*, *İncil* ve *Kuran-ı Kerim*'den başlayıp, ona getirdiğim bütün din kitaplarını göz açıp kapayana kadar yuttu. Odasına kapanıp günler ve geceler boyu gözünü bile kırpmadan okurdu. Geceleri odasında yanan yağ kandilinin sabaha dek sönmediğini bilirim. Öyle ki kısa zaman içinde benim dinî konulardaki mütevazı malumatımı fersah fersah aşmıştı, boy ölçüşemez olmuştum artık onunla. Kazara 'Bismillahirrahmanirrahiym,' diyecek olsam, daha sözümü bitirmeme kalmadan, 'Elhamdülillahi rabbilalemiyn errahmanirrahiym mâliki yevmiddin iyyâke nağbüdü ve iyyâke neste'iyn ihdinassırâtal müstakiym sırâtelleziyne en'amte aleyhim gayrilmağdûbi aleyhim ve leddâliyn,' diye bir çırpıda getiriveriyordu surenin sonunu. Bu duruma hem seviniyor, hem de biraz üzülüyordum. Bu yüce âlim nihayet Hak yolunu bulmuş, ruhu halâsa ermişti. Fakat pek kısa bir

müddet için kesişmiş olan yollarımız, şimdi maalesef tekrar ayrılıyordu. Göz alıcı bir kartaldı Seyfettin Bey, ben ise kendi halinde bir fakir karıncaydım, o beni kendi bahçemdeki ekmek kırıntılarıyla baş başa bırakıp nurlu ufuklara doğru kanat açacaktı elbette, kaçınılmazdı bu. Ve nitekim öyle de oldu. Seyfettin Bey beş vakit namaz kılar olmuştu artık. Sakalını uzatmıştı. Başına sarık sarıyor, sırtında dedesinden yadigâr olduğunu söylediği yeşil bir cübbeyle dolaşıyor, sık sık şehirdeki birtakım yatırları, türbeleri, tekke ve zaviyeleri ziyaret ediyordu. Hidayete erişinden birkaç ay sonra, PEDER'e intisap etti ve eşyalarını toplayıp evlatlığıyla beraber Eyüp'e taşındı. Heyhat, o gün bugündür de göremedim bir daha nur yüzünü ve ne de ondan bir haber aldım."

"Pardon, evlatlığı mı dediniz?"

"He ya, evlatlığı, Şâzinuş..."

"Bir evlatlığı olduğunu bilmiyordum Seyfettin Bey'in."

"Pek sevdiği rahmetli hemşiresinin torunuydu esasında. Şimdi herhalde on bir yaşı civarında olacak. Buraya geldiğinde, dört yaşında ya var ya yoktu. Bir görseydin o halini: Beyaz tenli, saman sarısı saçlı, çelimsiz, mahçup ve masum bir sabi... Ana babası bir trafik kazasında ölmüşler, bu garibim de hem öksüz hem yetim kalmış. Büyük amcası Seyfettin Bey'den başka akrabası, kimi kimsesi yoktu. Bir sahip çıkan olmasaydı, yetimhanede kalacaktı zavallı. Kadının sağlığında, yeğeniyle arası nedense pek iyi değildi Seyfettin Bey'in, ama sevgili hemşiresinin torununu ortada bırakmaya gönlü razı olmadı tabii. Eee, böyle yüce ruhlar âlicenap da olurlar. Kanunî muameleleri yapıp çocuğu evlat edindi ve öz evladıymış gibi baktı ona. Çocuk da iyi çıktı ama haaa! Helal süt emmiş bir iyi aile çocuğuymuş. Gayet terbiyeli ve itaatkârdı, âdeta ağzı var dili yoktu, yaşına göre fevkalade ağırbaşlıydı, çelebiydi, babalığının sözünden katiyen çıkmaz, büyüklerine saygıda kusur etmezdi. Biz hizmetkârlar kendi aramızda Küçükefendi derdik ona. Seyfettin Bey de evlatlığını çok sever, dizinin dibinden ayırmazdı, bizzat meşgul olurdu talim ve terbiyesiyle. Pek kısa bir zamanda kendi ilminin büyük bir kısmını öğretti ona. Çocuğun da öğrenmeye fevkalade istidadı varmış zahir. Daha o küçük yaşta, büyülûji, sosyulûji, piskulûji ve sair ilimlerden anlıyor, birkaç ecnebî lisanı âdeta ana dili gibi konuşuyordu. Belli ki kendisine ilmî

tetkiklerinde yardımcı olacak çırağı ve belki de ileride bu mühim çalışmaları onun bıraktığı yerden devralıp yürüterek neticeye ulaştıracak halefi olarak görüyordu Seyfettin Bey bu zeki ve terbiyeli çocuğu. Daha sonra Rabbin inayetiyle hidayete erdiğinde, evlatlığının da dinî akidelerini ikmal etmesi hususuna gayet ehemmiyet verdi. Çocuk evvelce ailesinden herhangi bir din terbiyesi almamıştı zannımca. Herhalde bu yüzden olacak, ilk başta biraz karşı koydu buna. Fakat Seyfettin Bey sert ama şefkatli bir baba gibi, hem tatlılıkla ve hem de icabettiği zaman cebren ikna etmeyi bildi onu. Bir müddet sonra çocuk da girdi tabii Hak yoluna ve sevimli mi sevimli bir küçük molla olup çıktı. Günde beş vakit abdest alıp namaz kılıyor, ramazan ayında oruç tutuyor, *Kuran-ı Kerim*'i sular seller gibi ezbere baştan sona okuyordu. Onun bu hali hem babalığını hem bizi ne kadar mesut ediyordu, bir bilsen… Yedi yaşını bitirdiği gün, çocuğu kendi elcağızıyla bir güzel sünnet etti Seyfettin Bey. Ben de kirvesiydim."

"Bir baytarın çocuk sünnet etmesi doğru birşey mi sizce?" dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak, "Bu işi uzmanına bıraksa, daha iyi ederdi gibime geliyor. Son derece hassas bir konu bu. Benim de bir oğlum olduğu için çok iyi biliyorum. Sonradan ortaya çıkabilecek bedensel ve ruhsal komplikasyonları düşününce…"

"He ya, kunspirasyon, Seyfettin Bey de öyle derdi hep," dedi bahçıvan coşkuyla, "O mübarek günü ömrüm oldukça unutamam. Yavrucak, Seyfettin Bey'in elindeki usturayı görünce, onu sımsıkı tutan kollarımın arasında kurbanlık bir kınalı kuzu gibi çırpınmış, ağlamış, yalvarmış ve nihayet korku ve acıdan bitap düşüp kendinden geçmişti. Elhak işinin ehliydi Seyfettin Bey, eli gayet hafifti. Usturayı şöyle bir sallamasıyla, şık-şık, bir çırpıda tamamlayıverdi ameliyatı. Allah herkese böyle güzel sünnet nasip eylesin!"

İbrahim Nemrûd gayrı ihtiyarî elini bacaklarının arasına götürdü. Birden kendi sünneti gözünün önünde canlanmış, tedirgin olmuştu. Pek de hoş anıları yoktu bu konuda.

"Eh, haliyle bir miktar acı olacak tabii, ama böylesi daha iyi," diye sürdürdü sözünü bahçıvan, "Neden dersen, çocuğun içindeki Allah korkusunu kuvvetlendirir bu. Filhakika, dinimizce erkeklerin imanının kadınlara göre daha kuvvetli olduğu kabul edilir, çünkü her Müslüman erkek geçmek zorundadır bu acı fakat fevkalade lüzumlu

tecrübeden. Kimbilir, belki de sırf bu sebeple vacip kılınmış bile olabilir dinimizde sünnet. Seyfettin Bey de bunu bildiği için, sünnet esnasında iptal-i his tesiri yaratan birtakım ilaçların kullanılmasına şiddetle karşıydı. Çocuğun en tabii bir his olan acıyı, doya doya, sonuna kadar tatması gerektiğini, bedenen ve ruhen ancak bu yolla arınıp olgunlaşabileceğini söylerdi. Bütün büyük adamlar gibi Seyfettin Bey'in de çileci bir tabiatı vardı, iradesini güçlendirmek için âdeta eziyet etmeyi severdi kendisine ve bu âlî fikirleriyle çevresindekileri irşat etmekten de geri durmazdı. Benim hayta oğlanları da o sünnet ettiydi zaten danalar gibi böğürte böğürte."

"Nasıl?" dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla, "Seyfettin Bey buraya taşındığında, oğullarınızın yaşı kırka yakın olmalı."

"N'aparsın, Beyim, fukaralık işte," dedi bahçıvan ellerini iki yana açarak, "Hayat gailesinden bir türlü fırsat ve para bulamadıydık bizim oğlanları sünnet ettirmeye. Sağolsun, Seyfettin Bey sayesinde o iş de mükemmelen halloldu. Yoksa, Allah bilir, daha hâlâ sünnetsiz dolaşıyor olacaktı benim haytalar. Seyfettin Bey usturayı vurduğunda, köftehorların yeri göğü inleten bağırtılarını bir duyacaktın ama! Onlara hiç belli etmeden, ince ince plan yapıp gizlice hazırlandıydık Seyfettin Bey'le. Yoksa, maazallah, bir farkına varsalar, anında kırarlardı kirişi. Ondan sonra da koydunsa bul! Evvelce kararlaştırdığımız gibi, ben bunları bir bahaneyle avludaki kazığa zincirledim bir güzel ve birkaç gün aç susuz bıraktım takatleri kesilsin diye. Sonra, kıvama geldiklerine kanaat getirince, Seyfettin Bey'le beraber hiç aman vermeden ümüklerine çöküp hallettik işi. O yaşa gelmiş adamın maslahatı da haliyle gayet kart ve kavî oluyor, Beyim, hani balta vursan işlemez neredeyse. Seyfettin Bey, ki yaşına rağmen fevkalade idmanlı ve babayiğit adamdı, usturayı üçüncü çalışında ancak muvaffak olduydu kesmeye. İyi de oldu ama. Eee, ne demişler: Allahın hakkı üçtür. Ve nitekim o günden sonra daha bir uslu, daha bir saygılı ve itaatkâr oldu benim oğlanlar. Allahıma binlerce, milyonlarca, milyarlarca şükür!"

"Merakımı mazur görün," dedi İbrahim Nemrûd, "Gerçi konuyla da çok ilgili değil, ama eğer izin verirseniz, Seyfettin Bey hakkında son birşey daha sormak istiyorum size. Kendisi bunca yıl hiç evlenmedi mi gerçekten?"

“Ne demek istediğinizi anlıyorum,” diye üzgün bir tavırla başını salladı bahçıvan, “Haklısınız, çocuksuz insan meyvasız ağaca benzer. Ama, heyhat, hiç evlenmedi Seyfettin Bey. İşiyle evliydi o.”

“Evet, daha önce görüştüğüm arkadaşı da aynen böyle söylemişti. Ama Seyfettin Bey gibi sağlıklı ve aktif bir insanın âdeta bir keşiş hayatı sürmesi biraz tuhaf geliyor bana. Hani nasıl diyeyim, birtakım hanım arkadaşları olmuş olmalı mutlaka.”

“Haşa sümme haşa!” diye elini kaldırdı bahçıvan gözlerini belerterek, “Sizi tenzih ederim! Seyfettin Bey’in harama uçkur çözebileceğini nasıl düşünürsünüz? Bu tür den’î zaafların çok fevkinde bir şahsiyetti o. Fuhşa asla tevessül etmezdi. Dediydim ya, çelik gibi bir iradesi vardı kendisinin. Günlerce ağzına tek bir lokma koymadan çalıştığını bilirim. Hiç olmazsa bir dilimcik kuru ekmek yesin diye ne diller dökerdik… İşte böyle, başka türlü bir adamdı Seyfettin Bey. Hey gidi! O güzel günleri hatırlıyorum da… Ama zor anları da olurdu tabii. O da etten kemikten bir insandı nihayet. İradesini bu derece zorlamak, zamanla zayıf düşürür, perişan eder insanı. Bir erkeğe kadınsızlık en büyük eziyettir, Beyim, kendimden bilirim. Karım vefat ettikten sonra, o uzun ve soğuk geceler kolay geçmedi…”

İbrahim Nemrûd duyduklarından rahatsız olmuştu. Gerisini dinlemek istemiyordu. Bundan sonrası onu ilgilendirmiyordu zaten. Öğrenmesi gerekeni öğrenmişti.

“Anlıyorum,” diyerek ayağa kalktı, “Daha fazla zamanınızı almayayım ben artık. Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok yardımcı oldunuz bana. Seyfettin Bey’i Eyüp’teki dergâhta ziyaret ettiğim zaman, bu yardımlarınızdan kendisine söz edeceğim.”

“Biraz daha kalsaydın, Beyim,” diye sızlandı bahçıvan, “Nefis zeytinyağlı pırasa pişirdiydi Hanife. Beraberce yerdik.”

Ama İbrahim Nemrûd ayakkabılarını giyip avluya çıkmıştı bile. Bahçıvan yalınayak koşturdu peşinden. Hiç olmazsa karısının yapmış olduğu kereviz reçelinden bir lokma tatması için yalvarıyordu İbrahim Nemrûd’a. Avlunun köşesini dönünce, az ötedeki çalılığın içinde bahçıvanın oğulları ve karısını gördüler. Üçü de yarı çıplaktı. Kız fistanını indirip eğilmişti. Kardeşlerden biri, kızı geniş

kalçalarından sıkıca tutmuş, sert hareketlerle arkadan düzüyordu. Öteki kardeş ise kızın başını ayı pençesini andıran iri elleriyle kıllı bacaklarının arasına bastırmıştı. Adamın bilek kalınlığındaki cinsel organını iki eliyle kavramış, iştahla yalıyordu kız. Kendilerini yaptıkları işe öylesine kaptırmışlardı ki, bahçıvan ve dava vekilinin geldiğini fark etmemişlerdi, yabanıl homurtular ve boğuk inlemelerle devam ediyorlardı bu tuhaf jimnastiğe. İbrahim Nemrûd bu görüntü karşısında donup kalmış, ne yapacağını şaşırmıştı. Bahçıvan, karısı ve oğulları arasında hızla gidip geliyordu bakışları. Bahçıvanın ise büyük bir öfkeye kapıldığı belliydi. Kıpkırmızı bir suratla burnundan soluyor, hırsından titriyor, dişlerini gıcırdatıyordu. İbrahim Nemrûd bir an yere yığılivereceğini sandı adamın.

"Yezitler!" diye tısladı bahçıvan çürük dişlerinin arasından ve yerdeki kalın bir odunu kaparak ileri atıldı. Onu durdurmak için birşeyler yapmak istedi İbrahim Nemrûd, ama o harekete geçene dek, bahçıvan çalılığın yanına varmıştı bile. Elindeki budaklı odunu, oğullarının kafasına gözüne amansızca indirirken, tiz bir sesle bağırıyordu bir yandan da:

"İşle oynaşı birbirine karıştırmayın diye size kaç defa tembih etmedim mi ben, bre tembeller, bre kalpazanlar, bre baba sözü dinlemezler! Hani dikilecek fideler ne oldu? Bostan dolabı döndürüldü mü? Lahanalar sulandı mı? Hem ananız sizin akranınız mı ki, onunla oynarsınız? Sizde büyüğe saygı hiç yok mudur?"

İki kardeş, ayak bileklerine indirmiş oldukları poturları hareketlerini engellediği için hiçbir yere kaçamıyorlar, hantal hareketlerle eğilip bükülerek amansızca inen odun darbelerinden korunmaya çalışıyorlardı. Kız ise fistanını aceleyle toplayıp aradan sıyrılmıştı. Bahçıvanı durdurmaya çalışıyor, oğullarını dövmemesi için ağlamaklı bir sesle ona yalvarıyordu.

"Yo, Hanife, tutma beni!" diye bağırıyordu bahçıvan, "Bırak, şu nankörlere hadlerini bildireyim. Haytalığı artık iyice ele aldılar son günlerde. Görsünler bakalım, tembellik etmek, baba sözü dinlememek nasılmış, edepisler!"

Bahçıvanı durduramayacağını anlayan kız, kenara çekilip ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı. Olanları tedirginlik içinde birkaç adım uzaktan izleyen İbrahim Nemrûd, kavgayı ayırmak için araya girip

girmemek konusunda kararsızdı. Ne yapacağını bilemez durumda, dikilip duruyordu öylece. Kızla göz göze geldi bir an. Kızın yüzündeki çaresizlik ifadesi birden çapkın bir gülümsemeye bıraktı yerini ve hafif bir baş hareketiyle İbrahim Nemrûd'a barakaları işaret etti. İbrahim Nemrûd'un kendine gelmesini sağladı bu tekinsiz bakış. Hemen toparlandı ve ardına bile bakmaksızın, hızlı adımlarla, kaçarcasına yürümeye başladı iki yanı ağaçlı yoldan aşağı doğru. Bahçe kapısına vardığında, bahçıvanın tiz sesi korunun som ıssızlığında yankılanıyordu hâlâ:

"Mel'unlar! Nankörler! Edepisler!"

İbrahim Nemrûd bürosuna döndüğünde, ikindi ezanı okunuyordu. Araştırmaya devam etmek için vaktin artık geç olduğunu düşünmüş, PEDER'e ertesi gün gitmeye karar vermişti. Ayrıca şeyhle görüşebilmek için büyük olasılıkla önceden randevu alması gerekecekti. İnternete girip dergâhın numarasını buldu ve ertesi sabaha bir randevu alabilmek umuduyla numarayı çevirdi. Paydos saati yaklaştığı için hatlar yoğundu. Numara birkaç kez yanlış düştü. Önce kulakları ağır işiten bir muhasebeciyle, ardından işi başından aşkın, sinirli bir borsa simsarıyla muhatap olması gerekti. Nihayet üçüncü denemesinde doğru düşürebildi numarayı. Fondaki ağır tempolu tasavvuf musikisinin üzerinde çınlayan şuh kadın sesi, PEDER'e ulaştığını, az sonra halkla ilişkiler temsilcilerinden biriyle görüşebileceğini bildirdi. İbrahim Nemrûd hiç hoşlanmadığı bu müziği duymamak için almacı kulağından uzaklaştırmak üzereyken, hat bağlandı. Telefondaki memura konuyu kısaca özetleyip ertesi gün şeyhle görüşmesinin mümkün olup olmadığını sordu. Memur, randevu defterine göz atmaya gerek duymaksızın, o akşam saat 10'da PEDER'e gelmesini söyleyince, biraz şaşırdı İbrahim Nemrûd ve yanlış anlamadığından emin olmak için randevu saatini doğrulatmak gereğini hissetti.

"Bu akşam saat 10'da," diye yineledi memur coşkulu bir sesle, "Gelirken flamanızı getirmeyi unutmayın. En büyük PEDER, başka büyük yok!"

İbrahim Nemrûd bu son sözlerden pek bir anlam çıkaramadıysa da, bunun üzerinde fazlaca durmadı, teşekkür edip telefonu kapattı. Saat henüz 5'e geliyordu. Demek ki önünde en az dört saati vardı.

Bunun birkaç gündür ihmal ettiği dava dosyalarına bakmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü ve masasının üzerindeki belge yığınlarının arasına gömülerek çalışmaya daldı. Ama daha ilk dava dosyasına bakıyordu ki, çalan telefonla bölündü çalışması. Arayan karısıydı. Bu İbrahim Nemrûd için hoş bir sürpriz olmuştu. Hafif bir yürek çarpıntısıyla kadının hatrını sordu, bir iki utangaç kompliman yapmaya çalıştı, ama aynı sıcak karşılığı bulamadı. İfadesiz bir sesle, olabildiğince kısa yanıtlar veriyordu karısı. Laf olsun diye yapıldığı belli olan anlamsız bir konuşmanın ardından, oğullarının okul masrafları için bir miktar para gerektiğini söyledi. İbrahim Nemrûd'un canı sıkıldı. Ama bunun nedeni cebinden para çıkacak oluşu değil, sevecen yaklaşımına umduğu karşılığı bulamamasıydı. Ertesi güne bir banka havalesi yapacağını söyleyip yarım ağızla iyi akşamlar diledi ve telefonu kapattı. Birden müthiş keyifsiz ve yorgun hissetti kendisini. Koltuğa gömülüp düşüncelere daldı. Dağılmakta olan evliliğini düşünüyordu. Karısıyla üniversite yıllarında tanışmıştı. Yaşadığı yarı bohem öğrenci hayatına karşın, daha önce kız arkadaşı olmamıştı. Arkadaşlarının tersine, bitirim meyhaneleri, içki âlemleri, izbe genelevler ve geçkin fahişelerle sınırlı kalmıştı bohemlik onun için. Arkadaşları da tıpkı onun gibi arada sırada geneleve gidiyorlardı, ama hepsinin gizli gizli mektuplaştıkları, tenha parklarda, loş muhallebicilerde buluştukları, birlikte sinemaya gittikleri sevgilileri, yavukluları, sözlüleri de vardı. Hatta Aramis dul kadınlarla dost hayatı yaşıyordu. İbrahim Nemrûd'un ise, her ayın ilk cumartesi günü babasının elini öpüp o ayki harçlığını aldıktan sonra gittiği Galata genelevleri dışında, kadınlarla hemen hemen hiç ilişkisi olmamıştı. SİK üyelerinin alay konusu oluyordu bu yüzden. *Aylıkçı*, *Umumhaneler Umum Müdürü*, *Karındeşen Jack*, *Ölü Gömücü* gibi tuhaf adlar takıyorlardı ona. Birlikte gittikleri partilerde onu birkaç kez kızlarla tanıştırmaya çalışmışlardı, ama bu bir işe yaramamıştı. İbrahim Nemrûd selamlaşma faslından sonra, kıza söyleyecek hiçbir şey bulamıyor, orada öylece oturup boş boş uzaklara bakarak içkisini içiyordu. Pek seyrek olarak konuştuğunda ise, kendisini büsbütün aptal durumuna düşürecek bir pot kırıyordu mutlaka ve pişman oluyordu ağzını açtığına açacağına. Elinde değildi, kadınların yanında kafası karışıyor, dili dolanıyordu. Kızlar iki lafı biraraya getirmekten

âciz bu durgun genç adamdan çabucak sıkılıyorlar, kalkıp başka erkeklerin yanına gidiyorlardı. Kimisi ise hayli eğlenceli buluyordu bu durumu, hatta sırf bu yüzden özellikle onun üzerine gelen, rolleri değişerek ona asılan kızlar bile oluyordu. O zaman iyice çekingenleşiyordu İbrahim Nemrûd, küçük bir çocuk gibi surat asıyor, içine kapanıyor ve bir yolunu bulup çabucak uzaklaşıyordu oradan. Karısıyla da bu öğrenci toplantılarından birinde tanışmıştı. O geceyi hiç unutmuyordu. Dolmabahçe Sarayı'nın rıhtımında, kendilerinden birkaç dönem büyük bir sınıfın mezuniyet balosu vardı. Silahşorlar hayli yüklü olan giriş ücretini ödememek için garson kılığında arka kapıdan girmişlerdi saraya. Öğrencilerden oluşan bir tango orkestrası, rıhtımın ortasına kurulmuş yüksekçe bir podyumda günün popüler parçalarını çalıyordu. Arkadaşları kızları dansa kaldırırken, o herzamanki gibi bir kenara çekilip içkisini yudumlayarak çevresini seyretmişti. İçki bedava olduğu için, art arda yuvarlamıştı kadehleri. Geceyarısına doğru, içtiği içkiler yüzünden bumbar gibi şişen idrar kesesi, onu tuvalete gitmeye zorlamıştı. Rıhtımı hıncahınç dolduran kızlı erkekli kalabalığı yararak kendisine bir yol açmaya çalışırken, biraz alkolün etkisi, biraz da herzamanki sakarlığıyla bir kıza çarpmıştı. Kızın elindeki şarap kadehi üzerine devrilince, yalnızca böyle özel günlerde giydiği gri takım elbisesi baştan aşağı kırmızı şarap lekesi olmuştu. Bu can sıkıcı kazaya tümüyle İbrahim Nemrûd'un dikkatsizliği yol açmış olmasına karşın, sanki herşey kendi suçuymuş gibi binlerce kez özür dileyerek peçetesiyle onun üzerini temizlemeye çalışmıştı kız, ancak lekeyi daha beter yaymaktan başka bir işe yaramamıştı bu umutsuz çaba. Ama bu durum İbrahim Nemrûd'u kızdırmamış, tam tersine, hayatında ilk kez kendisi kadar sakar birisiyle karşılaştığı için tuhaf bir rahatlama hissetmesine neden olmuştu. Sonra birer içki alıp rıhtımın kalabalıktan uzak bir köşesine çekilmişler ve balo bitene dek havadan sudan, ailelerinden, yaşamlarından konuşmuşlardı. Bir kızla bu denli rahat konuşabilmesine şaşmıştı İbrahim Nemrûd. Kızın adının Ahcar olduğunu öğrendiğinde ürpermişti. Onu ilk duyduğu anda çarpan bu adı o akşamdan sonra bir mantra gibi defalarca kendi kendine mırıldanarak yinelemiş ve her defasında başka bir anlam bulmuştu bu gizemli sözcükte. Ahcar bir tapu kadastro memurunun dört kızından

en büyüğüydü ve ailesiyle birlikte Kadırga'da oturuyordu. O daha on iki yaşındayken, ardında onurlu bir ad, aile yadigârı küçük bir ahşap ev, yetersiz bir dul maaşı ve biri henüz kundakta dört yetim bırakarak ani bir kalp krizi sonucunda ölmüştü babası. Ancak mutfak masraflarını karşılayabilen bu güdük maaş ve annesinin dikiş dikerek kazandığı parayla kıt kanaat geçinmişlerdi yıllarca. Ahcar parasal nedenlerle liseden sonra öğrenimini sürdürememişti. Cağaloğlu Halkevi'ndeki kurslara devam ederek daktilo, bilgisayar ve Japonca öğrenmiş, aile bütçesine katkıda bulunabilmek için, yurtdışına kuru gıda satan bir şirkette sekreterlik yapmaya başlamıştı. Ailenin en büyük çocuğu olarak, henüz okul çağında olan kardeşlerinin yetiştirilmesinde annesine yardım etmesi gerekiyordu. Baloya gelmesi ise tümüyle bir rastlantıydı. Üniversitede okuyan kız arkadaşlarından biri, mezuniyet balosundan önceki gün birden hastalanmış, Ahcar'a telefon edip, eğer isterse onun biletiyle baloya gidebileceğini söylemişti. Ahcar duraksamadan kabul etmişti bu öneriyi. İş ve ev arasına sıkışmış yaşamında, dışarı çıkmaya, gezip eğlenmeye pek az fırsat bulabiliyordu. Ancak böyle bir baloda giyebilecek bir gece elbisesinin olmayışı kara kara düşündürüyordu onu. Annesi hemen yardımına koşmuş, kendi eski giysilerinden birini birkaç ufak değişiklikle onun üzerine uyduruvermişti. Dolgun omuzlarını açıkta bırakan, uzun beyaz tülden, hayli eski moda bir tuvaletti bu. Şimdi düşününce, onu o zaman ve daha sonra, on beş yıllık evlilikleri boyunca, güzel bulup bulmadığını bilemiyordu İbrahim Nemrûd. Onu sevmediği anlamına gelmiyordu bu. Ancak sorun genel olarak kadın güzelliği konusunda herhangi bir fikrinin olmayışıydı. Ona göre güzel kadın, başka erkeklerin güzel olduğunu söyledikleri kadındı. Aslına bakılırsa, yalnızca kadın güzelliğiyle de sınırlı değildi bu durum, hemen hemen hiçbir alanda görsel beğenisi gelişmemişti. Klasik müzik dışında güzel sanatların hiçbir dalına ilgi duymazdı; renk uyumu konusunda bir renk köründen daha sağduyulu değildi; hatta giysi seçiminde bile başarısızdı; bir yardım eden olmasa, kendisine en uymayacak giysileri alıp çıkardı mağazadan. Yine de bu sakar kız tuhaf biçimde çekici gelmişti ona o gece. Genç hukuk öğrencisi, konuşmaları boyunca gözlerini ondan alamamıştı. Uzun boylu, sağlam yapılı, balık etinde bir kızdı Ahcar. Göğüsleri iri,

kalçaları geniş, el ve ayak bilekleri kalındı. Duru beyaz teni, dalgalı kumral saçları ve donuk bakışlı koyu ela gözleriyle, mermerden yontulmuş bir ana tanrıça izlenimi uyandırmıştı İbrahim Nemrûd'da. Balonun bitiminde kızı evine bırakmış, ilk tenha sokak köşesinde pantolonunun fermuarını indirip saatlerdir kıza belli etmemek için kıvrandığı çişiyle bir binanın duvarını doya doya sarıya boyamıştı. Duvardan aşağı süzülüp arnavut kaldırımından sokağa doğru ağır ağır akan ufak sidik ırmağıyla birlikte müthiş bir yük kalktığını hissetmişti üzerinden. O geceden sonra sık sık görüşmüşler, birkaç ay sonra da ailelerinin onayını alarak nişanlanmışlardı. Evlenmek için ise İbrahim Nemrûd'un hukuk öğrenimini ve askerlik hizmetini bitirmesini beklemeleri gerekmişti. İbrahim Nemrûd'un avukatlık diplomasını alamaması, gelecek için yaptıkları planları biraz gölgelemişti gerçi, ancak herşeye karşın üç yıllık bir bekleyişin sonunda nihayet evlenebilmiş olmaktan ikisi de mutluydular. Bu uzun bekleyiş her ikisinin de cinsel isteğini kamçılamıştı. Nişanlılıkları boyunca el ele tutuşmaktan öteye geçmemişti ilişkileri. İkisi de eşler arasında evlilik öncesi cinselliğin yanlış olduğu konusunda hemfikirdiler. Evlendiklerinde Ahcar bakireydi, ilk cinsel deneyimini kocasıyla yaşayacaktı. İbrahim Nemrûd ise bu konuda hayli deneyimliydi, ama o da ilk kez para ödemesi gerekmeden ve yalnızca pantolonunu değil tüm giysilerini çıkararak birlikte oluyordu bir kadınla. İlk başlarda enikonu yadırgadığı bu duruma alışması biraz zaman almıştı. Ama her defasında alttan alta suçluluk hissetmekten alamıyordu kendisini. Sanki bir yasağı çiğniyor, girilmemesi gereken biryere izinsiz giriyordu. Üstelik tuhaf bir biçimde hoşuna gittiğini de anlamıştı bunun ve bu durum onu tedirgin etmişti. Ahcar gerdek gecesi İbrahim Nemrûd'un cinsel organını ilk kez gördüğünde ürkmüştü. Bunun nedeni, sözkonusu cinsel organın olağandışı boyutuydu. Onu sevişmeye razı edene dek akla karayı seçmişti İbrahim Nemrûd. Cinsel organlarının büyüklüğüyle övünen erkeklerin tersine, çocukluğundan beri hep bir sıkıntı kaynağı olmuştu bu organ onun için. Bu yüzden hep bol kumaş pantolonlar giyerdi. Henüz beş altı yaşlarındayken, birkaç komşu çocuğuyla birlikte ona banyo yaptıran yaşlı bir temizlikçi kadının, cinsel organını avucunda tartarak, yarı sitemkâr yarı cilveli bir edayla, "Aaa,

eüzübillah, büyüdüğünde Rabbim şerrinden saklasın!" dediğini anımsıyordu. Sünnetini yapan sünnetçi de benzer bir tepki vermişti. Babası onu hamama götürdüğünde, peştemalını sıyırıp oğlunun cinsel organını oradaki erkeklere gururla gösterirdi. Çevreden "Maaşallah!" nidaları yükselirken, utancından yerin dibine geçerdi İbrahim Nemrûd. Yaşamının değişik dönemlerinde muayene olduğu kaldığı doktorlar—ki bu muayeneler ruhsal bir işkenceydi onun için —bu genel yargıyı tıbbî açıdan doğrulamışlardı: Cinsel organı, anatomi kitaplarının *Acaibat* bölümlerine girmeyi hak edecek boyutlardaydı. Hatta bir keresinde bir doktor, cinsel organını fotoğraflarla belgeleyip uluslararası bir tıb kongresinde tebliğ olarak sunmak için iznini istemişti, ama bu uygunsuz öneriyi kesin bir dille reddetmişti İbrahim Nemrûd ve o doktorun muayenehanesinden içeri bir daha adım atmamıştı. Bu yüzden gençliğinde genelev kadınlarıyla da başı derde girmişti birçok kez. Onu odadan kovalayan, hatta çift tarife isteyen kadınlar olmuştu. Durumu ne kadar gizlemeye çalıştıysa da, aynı genelevlere gittikleri ve aynı kadınlarla yattıkları için silahşorlar arasında kısa sürede duyulmuştu bu sıradışı özelliği. Genelev kadınları ne yazık ki ağzısıkılıklarıyla tanınmıyorlardı. Athos'un evinde toplanıp kafayı iyice çektikleri bir gece, kulüp üyeleri pantolonunu indirip cinsel organını onlarınkiyle karşılaştırması için onu zorlamışlardı. Uzun ısrarlardan sonra razı olmuştu. Titiz bir ölçüm sonucunda, kalkık durumda bir karıştan iki parmak kadar uzun olduğunu saptanmıştı cinsel organının, ki arkadaşlarınınkinin hemen hemen iki katına denk bir ölçüydü bu. Bunun üzerine, "epe ve flöre yerine balta ve gürz istimaliyle haksız rekabet yaratması ve bu cihetle silahşorluk düsturunu çiğneyerek meslek ahlakını ayaklar altına alması sebebiyle kulüpten derhal ihracının lüzumu" konusunda bir dilekçe vermişti kulübün yönetim kuruluna Aramis. İbrahim Nemrûd'un cinsel organının anatomisi gerçekten de hayli ilginçti. İnik durumda, biçimi ve rengiyle tohuma kaçmış orta boy bir patlıcanı andıran organ, kalktığında ürkütücü bir boyuta ulaşıyordu. Organın başı, biyoloji kitaplarında görüldüğü gibi mahrutî değil, daha çok tıkız ve toparlak bir kültür mantarı biçimindeydi. Bu görkemli baş, hemen hemen bilek kalınlığındaki sapa dar bir boğumla eklemleniyordu. Teleskopik bir aygıt gibi tam boyuna açıldığında bile üzerindeki

kırışıklıklar tümüyle kaybolmayan kalın sap, tatlıcı vitrinindeki bir tepsinin ortasında olanca görkemiyle duran azman bir sarığıburmayı andırıyordu. Dikkatli bir göz, lastik gibi gergin, sert ve güçlü, büklüm büklüm kaslar olduğunu fark ededilirdi kırışıklarla kaplı bu yüzeyin altında. Kimi zaman bu kaslardan biri ani bir tikle seğirince, organ binicisini sırtından atmak isteyen huysuz bir aygır gibi sinirli bir hareketle silkiniyor, sıtma nöbetine tutulmuşçasına titriyor, iri başını sağa sola oynatıyor, sonra yavaş yavaş sakinleşerek herzamanki ağırbaşlı duruşuna dönüyordu. Orta bölümünde en geniş çapına ulaşan organ, buradan sonra tuhaf bir biçimde incelmeye başlıyor, kasıkların arasında gövdeye bitiştiği noktada neredeyse iki parmak kalınlığına düşüyordu. Bu görüntü hep tedirgin etmişti İbrahim Nemrûd'u. Eğilip bükülmesi olanaksız çelik bir çubuk gibi gövdesine takılmış olan cinsel organının, eğer fazlaca zorlanırsa, bu en zayıf noktasından kırılıp kopuvereceği kaygısından kurtulamıyordu bir türlü. Bu yüzden cinsel ilişki sırasında organını yanlış bir açıda sokup kanırtmamaya çok dikkat ederdi. Sevişirken karısı altta, İbrahim Nemrûd üstte olurdu hep. İbrahim Nemrûd soyunup özenle katladığı giysilerini komodinin yanındaki sandalyeye yerleştirirken, karısı yatağa sırtüstü uzanıp yorganı burnuna çeker, sessizce onu beklerdi. Yorganın altına giren İbrahim Nemrûd, iri gövdesiyle kadının üzerine çıkıp etli bacaklarını rahatça aralarına girebileceği gibi iki yana ayırırdı. Göreve zaten hazır olan organının kalkması için yeterdi bu kısa hazırlık. Öpüşmekten hiç hoşlanmazdı. Bunu yalnızca gereksiz değil, aynı zamanda da yapmacık, aşırı bir sevgi gösterisi olarak görürdü. Hele dudak dudağa öpüşmek, düpedüz tiksindirici birşey gibi gelirdi ona. Sinema salonlarının karanlığına sığınıp soluk bile almaksızın birbirlerini yemek istercesine iştahla öpüşen çiftleri hiç anlamazdı. Dudakların birer vantuz gibi birbirine yapışması, dillerin birbirine dolanması, tükürüğün bir ağızdan ötekine aktarılması son derece sağlıksız şeylerdi. Annesiyle babasının onca yıllık evlilikleri boyunca öpüştüklerini hiç görmemişti. Babası en fazla elini öperdi annesinin, ki bu da yalnızca evlilik yıldönümü ya da yılbaşı gibi çok özel günlerde uygulanan bir ritüeldi. Sekiz on yaşlarındayken bir akşam, babasıyla birlikte eve döndükleri sırada, kuytu bir sokak köşesinde öpüşen genç bir çifte rastlamışlardı. Daha önce dudak

dudağa öpüşen iki insan görmemişti İbrahim Nemrûd. İlk anda ne olduğunu kavrayamamış, erkeğin kızı boğmaya çalıştığını sanmıştı. O bu ayrıksı sahneyi hayret ve biraz da dehşetle izlerken, babası yüzünü ekşiterek "Tükürük helvası!" diye tiksintiyle tıslamıştı dişlerinin arasından ve eklemişti: "Edepsizler!" Öpüşmek, hep o akşamın ürkütücü anısı olarak kalmıştı İbrahim Nemrûd'un kafasında. Bu yüzden, cinsel ilişki sırasında da öpüşmezdi. Neyse ki karısından da bu yönde ısrarlı bir talep gelmemişti hiçbir zaman. Fazlaca uzatmadan, sakin ama kararlı tek bir darbede girerdi kadının içine İbrahim Nemrûd. Genelev günlerinden kalma bir alışkanlıktı bu. Bu yüzden genelev kadınlarının şiddetli protestolarıyla karşılaştığı olmuştu, ama başka türlüsü gelmiyordu elinden. Bir kazma sapı gibi dikilmiş organıyla orada öylece durduğunda, son derece gülünç hissediyordu kendisini. Bu tuhaf uzantıyı bir an önce biryerlere saklayıp bu tedirgin edici histen kurtulmak istiyordu. Neyse ki karısının cinsel organı geniş ve gevşekti. İlk zamanlarda biraz zorlanmış, ama sonra alışmıştı kadın. Gözlerini yumup dudaklarını ısırarak, hafif bir iç geçirmeyle kabul ederdi İbrahim Nemrûd'u içine. Organının dölyoluna iyice oturduğunu hissedince, sırtını kamburlaştırıp kadının üzerine abanarak, tekdüze bir ritimle, ağır ağır gidip gelmeye başlardı İbrahim Nemrûd ve giderek hızlanırdı. Tüm gövdelerini saran kalın yorganın altında, kımıltılı, tuhaf bir kümbet oluştururlardı. Genellikle birkaç dakikadan uzun sürmezdi sevişmeleri. Bu süre boyunca ikisi de konuşmazlardı. Sevişirken kadının gözleri hep kapalı olurdu. İbrahim Nemrûd çok merak ederdi kılcal damarlarla kaplı bu solgun göz kapaklarının ardından ne düşünceler geçtiğini. Bu yüzden kimi kez onu gözlerini açmaya ve birşeyler söylemeye zorlamak için, sevişmenin sonlarına doğru, iri gövdesinin ağırlığını öne doğru vererek kadının içine güçlü bir darbe vururdu. Daha sıkı yumardı gözlerini kadın. İbrahim Nemrûd'la göz göze gelmek istemezdi sanki. Gözlerini açması için ikinci, üçüncü, dördüncü bir vuruş gerekirdi. Kadına gözlerini açtırmayı nihayet başardığında, acı, şaşkınlık, kızgınlık, korku, kösnü ve anlatılması olanaksız derin bir tatmin karışımı tuhaf bir ifade görürdü bu geçirimsiz, donuk gözlerde ve bu ürpertirdi onu. Ama yine de tek söz söylemezdi kadın. Yalnızca orgazma ulaştığında, bir yabanıl hayvan

böğürtüsünü andıran, kısa, boğuk bir inilti çıkardı dolgun dudaklarının arasından. Hep geceleri ve herzaman aynı pozisyonda sevişirlerdi. Bu pozisyonu ilk gece İbrahim Nemrûd belirlemişti, ama karısı da hiçbir zaman yakınmamıştı bu durumdan. İkisi de en başından beri sorgusuz sualsiz tek geçerli yöntem olarak benimsemişlerdi bunu ve başka bir pozisyon denemek akıllarına gelmemişti. Ancak İbrahim Nemrûd'un sık sık gündüşlerine giren ve onu hayli tedirgin eden tuhaf bir sahne vardı. Düşünde karısını belinden kavrayıp yatak odasındaki seccadenin üstünde toraman bir koyun gibi dizleri üzerine çökertiyor, güçlü eliyle ensesinden bastırarak alnını yere değdiriyordu. Sonra, bu beklenmedik durumun her ikisini de saran heyecanıyla neredeyse odaya sığmazcasına büyümüş olan bilek kalınlığındaki organını sert bir hareketle arkadan sokuyordu karısının içine ve onu çığlık çığlığa bağırtana dek, acımasız darbelerle, derin derin vuruyordu. Bu düşünden hiçbir zaman söz etmemişti karısına, hatta söz etme olasılığını aklının ucundan geçirmeye bile cesaret edememişti. Tam olarak bilememesine karşın, bunun karısı için sıkıntılı bir durum olacağına ilişkin bulanık bir düşünce vardı kafasında. Ancak tuhaf bir biçimde, yine aynı nedenle, bunu yapmayı tüm benliğiyle arzuladığını hissediyordu. Herşeye karşın, evliliklerinin ilk yıllarında enikonu canlı bir cinsel hayatları olduğu söylenebilirdi. Aşağı yukarı her gece sevişirlerdi. Bu konuda birbirlerine tek bir söz söylemeseler bile, karısının da en az onun kadar bu düzenli ilişkiden haz aldığını düşünürdü İbrahim Nemrûd. Kafasındaki ideal birliktelik kavramına hayli yakın bir durumdu bu. O, evin erkeği olarak çalışıp para kazanıyor, geçimlerini sağlıyordu. Karısı ise evlendikten sonra onun isteğiyle işinden ayrılıp evinin hanımı olmuştu, evi çekip çeviriyor, kocasının rahat etmesi için elinden geleni yapıyordu. Ne var ki daha sonra pek de onun düşündüğü gibi gitmemişti işler. İlk başlarda her gün sevişirken, birkaç yıl içinde yavaş yavaş haftada bire, on beş günde bire düşmüştü bu sıklık. Karısı doğum yaptıktan sonra ise, ancak ayda bir sevişir olmuşlardı. Hatta o bile olmuyordu kimi zaman. Bu can sıkıcı duruma akla yakın bir açıklama getirmeye çalışıyordu. Karısı zaten hiçbir zaman cinsel isteğini açıkça ortaya koymaz, sevişmeyi başlatan taraf olmazdı. İnisiyatifi ona bırakır ve uysalca kabul ederdi onun kararını.

İlk zamanlarda bir sorun olmamıştı bu. İbrahim Nemrûd hep zinde ve istekliydi. Ancak ilerleyen yıllarla birlikte işleri günden güne artınca, durum değişmişti. Gün boyu ağır iş yükü altında eziliyor, akşam yorgun argın eve geldiğinde, biraz dinlenmekten başka birşey düşünecek durumda olmuyordu genellikle. Onun sevişmeye hali olduğunda ise, bu kez karısı yorgun, meşgul ya da isteksiz oluyordu. Farkına bile varmaksızın, zamanla birbirlerinden soğumuş, uzaklaşmışlardı. Nihayet birkaç yıl önce, İbrahim Nemrûd'da ilk iktidarsızlık belirtileri baş göstermişti. Sevişmek için soyunup yatağa girdikleri bir gece, bir türlü sertleşmemişti cinsel organı. Bu ilk kez başına geliyordu. Paniğe kapılmış, ne yapacağını şaşırmıştı. Bunun önemli olmadığını, üzülmemesini, bir dahaki sefere daha iyi olacağını söylemişti karısı, ama İbrahim Nemrûd kadının yüzünde belli belirsiz bir küçümseme ifadesi gördüğü düşüncesinden kurtulamıyordu. O geceden sonra birçok kez yinelenmişti bu can sıkıcı durum. İlkgençlik yıllarından beri ona başarıyla hizmet etmiş olan cinsel organ, baba sözü dinlemeyen asi bir oğul gibi, emirlerine itaat etmek istemiyordu artık. Bir doktora danışmayı düşünmüş, ama buna cesaret edememişti. Hiç tanımadığı birisini bu mahrem sorununa ortak etmek düşüncesi, onu son derece tedirgin ediyordu. Derdine bir çare bulabilmek umuduyla, her gün okuduğu gazetenin cinsel sorunlar köşesi CİMA'yı (*Cinsî Meseleler Âlemi*) izlemeye başlamıştı. Profesör S.K.C. adında bir doktor, okuyucuların yazdığı mektupları yanıtlıyordu her gün yayımlanan bu köşede. Bekâretten mastürbasyona, doğum kontrolünden zührevî hastalıklardan korunma yöntemlerine, geniş bir yelpaze içinde kendisine yöneltilen her türlü soruyu enine boyuna tartışıyor ve çözüm önerileri getiriyordu Profesör S.K.C. İbrahim Nemrûd gizli gizli, neredeyse yüzü kızararak okurdu bu yazıları. Köşeyi birkaç ay dikkatle izledikten sonra, nihayet cesaretini toplayıp bir mektup yazmaya karar verebilmişti Profesör S.K.C.'ye. Söze nasıl girmesi, nasıl bir üslup kullanması, bu hassas sorunu nasıl anlatması gerektiğini uzun uzun düşünmüş, ölçüp biçmişti. Uyduruk bir rumuzla *İsrafil X* olarak imzaladığı mektubu postaya verdikten sonra, bu denli ileri gittiğine pişman olmuştu, ama geri dönmek için çok geçti artık. Mektup yayımlanana dek geçen birkaç hafta süresince içi içini yemiş, uykuları

kaçmıştı. Her sabah gazeteyi eline alıp CİMA'nın bulunduğu orta sayfayı açtığında, gerçek kimliğini gözler önüne seren bir yazıyla karşılaşacağı düşüncesiyle soğuk terler döküyordu. Mektubun yayımlanması durumunda karısının bundan haberi olmaması için, eve aldıkları gazeteyi sudan bir bahaneyle değiştirmiş, kapıcıya bundan böyle başka bir gazete bırakmasını söylemişti. Profesör S.K.C.'nin köşesinin yayımlandığı gazeteyi ise sabahları metro çıkışındaki seyyar gazete müvezzilerinden alıp bürosunun tüm gözlerden uzak, sessiz ve güvenli yalnızlığında okuyordu. Yazarını bunca sıkıntıya sokan mektup, tam artık İbrahim Nemrûd onun mutlu bir kaza sonucunda gazeteye ulaşmamış ya da ulaştıysa bile öteki mektupların arasında gözden kaçmış ve belki de çoktan çöp tenekesini boylamış olduğu düşüncesiyle kendisini avutmaya başladığı bir sırada yayımlanmıştı. Biri sübyancılık, öteki sodomiyle ilgili iki okuyucu mektubu arasında, *Hukuk ve İktidar: Hayalî Bir Dava* başlığıyla çıkmıştı İbrahim Nemrûd'un yazısı ve hemen altında Profesör S.K.C.'nin hayli ayrıntılı yanıtı yer alıyordu.

HUKUK VE İKTİDAR: HAYALÎ BİR DAVA

Sayın S.K.C.

Bu mektubu size Sarıgazi-Samandıra'dan yazıyorum. Biraz sonra açıklamaya çalışacağım gibi, sorum aslında kendimle ilgili değildir. Yazılarınızı bir süredir dikkat ve takdirle izlemekteyim. Değerli yorumlarınız ve öğütlerinizle gençleri aydınlatarak ülkemize gerçekten çok büyük bir hizmet verdiğinizi söylememe lütfen izin veriniz. Sözü fazlaca uzatmadan konuya geleyim. Geçenlerde bir sohbet sırasında bir dostum bana hayli ilgimi çeken bir olay anlattı. Kafama takılan bu tuhaf olayı şimdi sizinle paylaşmak ve bu konudaki görüşünüzü almak istiyorum. Belki böylece, aynı konuda sıkıntı çeken başka kişilere de bir yararımız dokunmuş olur. Dostumun anlattığına göre, uzak akrabalarından birisinin önemsiz ama hayli can sıkıcı bir rahatsızlığı varmış. Kırk yaşları civarında, evli ve bir çocuk babası olan bu kişi, bir süredir yinelenerek gördüğü bir rüyayla boğuşmaktaymış. Sözkonusu kişi bu sıkıntılı rüyada karısıyla cinsel ilişki kurmak amacı ve isteğiyle soyunup yatağa giriyor, ancak—çok af buyurunuz—cinsel organının gereğince sertleşmemesi yüzünden girişimi sonuçsuz kalıp kendisi de bu durumdan hayli rahatsızlık duyarak neredeyse ağır bir ruhsal bunalımın eşiğine geliyormuş. Oysa bu kişinin daha önceleri böyle bir sorunu olmadığı gibi, karısıyla yıllardır son derece mutlu ve doyurucu bir cinsel

yaşamları varmış. Konuyu bana anlatıldığı biçimde böylece özetledikten sonra, sorularıma geçeyim. İlk sorum, bu durumun normal olup olmadığıdır. İkinci olarak, eğer normalse, sözkonusu kişi bu talihsiz durumdan kurtulmak için ne yapabilir? Üçüncü olarak, böyle bir sorunun kaynağı nedir? Bu bedensel bir sorun mudur, yoksa işin ruhsal bir yanı da olabilir mi? Ayrıca, bu tür bir rahatsızlık kimi meslek gruplarına mı özgüdür? Örneğin hukukla uğraşan kişilerin bu rahatsızlığa özel bir eğilimleri var mıdır? Ve son olarak, acaba bu durum sözkonusu kişinin mutlu evliliğini olumsuz yönde etkileyebilir mi? Daha önce de belirttiğim gibi, konu her ne kadar benimle doğrudan ilgili değilse de, bunlar merak ettiğim ve bir süredir kafamı kurcalayan karmaşık sorunlardır. Bu ve benzeri konulardaki engin deneyim ve uzmanlığınızla sorularımı yanıtlamak lütfunu gösterirseniz, dostumun akrabası adına size müteşekkir olacağım. Mektubuma ayırdığınız değerli vakit ve zahmetlerinize daha şimdiden çok teşekkür eder, başarılarınızın sürmesini dilerim. Saygılarımla.

Okurunuz İsrafil X

* * *

Muhterem İsrafil Bey,

Evvela, bu hususa benim ve muhterem karilerimizin dikkatini çektiğiniz için size teşekkür etmek isterim. Temas ettiğiniz mesele, hakikaten de birçok şahsı alakadar eden ve içtimaî hayatımızda ciddî bir yara olan gayet mühim bir meseledir. Mektubunuzdan anladığım kadarıyla, dostunuzun uzak akrabasının hayalî problemi, tıb ilminde 'enpotans' veya 'iktidarsızlık' olarak tavsif ettiğimiz rahatsızlığa benziyor. Bu vaziyet, gençlik devrini geride bırakmış erkeklerde sıkça görülür. Başa bela olan bu illetin muhtelif sebepleri vardır ve çareleri de bu sebeplere göre farklılık arz eder. Şayet bu hal aşırı yorgunluktan ileri geliyor ise, "afrodizyak" tabir edilen kudret-i cinsiyeyi artırıcı maddelerin istimali yoliyle izalesi mümkündür. Bu babda, bilhassa "padişah macunu" tavsiyeye şayandır. Türlü baharat ve şifalı otlardan mamul bu macundan sabah akşam aç karnına bir tatlı kaşığı yutmak icabeder. Bu doz, cima edilecek günlerde iki katına çıkarılır ise, arzu edilen tesirin temini kolaylaşır. Her asrî erkeğin çekmecesinde bulunması elzem olan bu fevkalade macun ve sair maddeler, Mısır Çarşısı'ndan makul bir bedel mukabilinde temin edilebilir. Fakat sizin de gayet isabetle işaret ettiğiniz gibi, mezkûr şahsın problemi bedenî olmaktan ziyade ruhî gibi gözüküyor. Böyle bir ruhî rahatsızlığın sebepleri neler olabilir? İşte bu noktada tıb ilminin sahasından çıkıp ruhiyat ilminin sahasına giriyoruz. Filhakika, insan ruhu bir muammadır. Son derece girift ve karanlık dehlizlerden mürekkep bu

hayalî âlemin içinde ne fırtınalar koptuğunu kim bilebilir? "Psikanaliz"—yani tahlil-i ruhiye—ilminin mucidi meşhur ruhiyat âlimi Zigismund Fröyd'ün dirayetle iddia ve isbat ettiği gibi, esasen bütün erkek evlatlar "Oedipus kompleksi" denen fikr-i sabitten mustarip olmaları hasebiyle, büluğa erdiklerinde, validelerinin aşkı için pederleriyle rekabete girip, hatta gizli gizli valideleriyle cima etmek emeli beslerler. Bu vaziyet, bibaht pederin halet-i ruhiyesine ziyadesiyle menfî tesir ederek "libido"sunun—yani şehvanî arzusunun—zafiyete uğramasına sebebiyet verir. Bu gayet tehlikeli bir durumdur, zira hain evladın hakikaten de böyle menfur emelleri olabilir. Bu vaziyette yapılması icabeden, nush, tekdir ve tedib yoliyle hain evladın yola getirilmesi, şayet bu mümkün olmuyor ise, bu sapık sevdadan vazgeçene kadar kendisine mikdar-ı kâfide darbedilmesidir. Hatta bazı ağır vakalarda, hain evladın leylî mektebe verilerek evden uzaklaştırılması cihetine dahi gidilebilir. Haklı olarak, hukukun iktidarsızlık meselesiyle bir ilgisi olup olmadığını soruyorsunuz. Elbette vardır. Hukuk, esas gayesi iktidarın devamını temin olan, mazbut ve mücessem bir müessesedir. Nitekim, adalet mülkün temelidir. Lakin, malum olduğu üzre, hukukun icraında ortaya çıkan birtakım engel ve tıkanıklıklar, iktidarı zayıflatır ve buradan hükûmet buhranı doğar. Son derece ciddî bir içtimaî mesele olan bu halin âlem-i ruhiyedeki refleksiyonu ise iktidarsızlıktır. Bu veçheyle, hukuk mesleğine intisap etmiş olan eşhasın bu noktaya hususiyetle dikkat göstermeleri icabeder. İktidarsızlığın mesut bir izdivaç üzerindeki menfî tesirleri meselesine gelince... Muhterem İsrafil Beyefendi, bu hususta kafanızda uyanan şüphe ve endişeleri gidermeyi inanın ki çok arzu ederdim, fakat bir müsbet ilim adamı olarak ne kadar acı da olsalar hakikatleri söylemek mecburiyetindeyim. Heyhat, iktidarsızlık illeti nice mesut yuvayı dağıtmış, nice namus ve şeref ehli erkeğin mahvına sebep olmuştur. Niçün derseniz, cins-i latif tabiati itibariyle cimaya ziyade düşkün olur. Peygamberimiz Efendimiz'in (S.A.V.) isabetle buyurduğu üzre, erkeğin nefsi bir ise, kadınınki ikidir. Bu cihetle, bir erkeğin zevcesini her daim azamî cinsî tatmin halinde tutması, izdivacın bekası için elzemdir. Şahsî tecrübelerime istinaden söyleyebilirim ki, mesut kadın, kocasıyla haftada asgarî üç kerre cima eden kadındır. Allah'ın hakkı nasıl üç ise, kadının hakkı da üç olmak gerekir. Bu üçün biri dahi nakıs olsa, bu vaziyet bir aile faciasına yol açabilir. Elde olmayan sebeplerle bu kesret seyrelmiş ise, acilen yukarıda bahsolunan tedbirlerin alınması ve hatta icabında karı koca beraberce bir ruh hekimine müracaat edilmesi zaruridir. Zannederim, böylelikle suallerinizi cevaplamış oldum. Merakınızın zail olduğunu umarım. Şayet kafanızı meşgul

eden başka meseleler olur ise, bana tekrar yazmaktan çekinmeyiniz. Dostunuzun akrabasına ve muhterem karilerimize bir nebze faydam dokundu ise, ne mutlu bana! En samimî temennilerimle, Efendim.

İbrahim Nemrûd yazıyı birkaç kez dikkatle okuyup Profesör S.K.C.'nin yorum ve önerileri üzerinde uzun uzun düşünmüş, bunlardan ancak birkaçının kendi durumuna uygun düştüğü ve uygulanabilir olduğu sonucuna varmıştı. Her baba gibi o da oğlunu birçok kez çıplak görmüştü. Onun ince kollarını, sıska bacaklarını, dar omuzlarını, kılsız gövdesini ve tombulca bir bamyayı andıran ufak cinsel organını, kendi iri, güçlü, kıllarla kaplı, erkeksi gövdesi ve gelişkin cinsel organıyla karşılaştırdığında, henüz ne kadın ne erkek sayılabilecek bu çelimsiz yaratığın, karısının sevgisi için onunla yarışabileceği, dahası gizli gizli annesiyle çiftleşme hayalleri kuruyor olabileceği düşüncesi aklına yatmıyordu. Yine de tümüyle emin olmak için, mektubunun gazetede yayımlanmasını izleyen günlerde oğlunu birkaç kez değişik bahanelerle soyundurup gövdesini incelemiş, izleniminin doğru olduğunu kanaat getirince, içi rahat etmişti. Ne var ki hukuk ve iktidar arasındaki etkileşimli ilişki onu düşündürüyordu. Profesör S.K.C. ilginç bir noktaya parmak basmıştı. Bir dava vekili olarak meslekî alandaki başarısızlıkları cinsel yaşamını olumsuz yönde etkiliyor ve, aynı biçimde, cinsel iktidarsızlığı meslekî başarısızlıklara yol açıyor olabilirdi. Tehlikeli bir kısır döngüydü bu. Kırk yaşından sonra mesleğini değiştiremeyeceğine göre, bu konuya bundan sonra daha dikkat etmesi gerekliydi. Öte yandan, karısıyla birlikte bir psikiyatra gidip cinsel sorunlarını tartışmak düşüncesi ona tümüyle olanaksız görünüyordu. Böyle birşey yapmaktansa, yaşam boyu iktidarsız kalmayı yeğlerdi. Bu durumda, cinsel gücü artırıcı maddelerin kullanımı kalıyordu geriye. Yazıyı okumasının hemen ertesi günü, Profesör S.K.C.'nin tavsiyesine uyarak Mısır Çarşısı'na gidip büyük bir kavanoz padişah macunu almıştı. Bürosundaki dosya dolaplarından birinin alt rafında, eski dava dosyalarının arkasına gizlediği yeşil renkli bu kavanozdan, sabah işe geldiğinde ve akşam eve gitmeden hemen önce, bir tatlı kaşığı macun atıyordu ağzına. Tahin-pekmez bulamacı kıvamında ve çocuk dışkısı renginde, iç bayıltacak denli tatlı, ama aynı zamanda da belli belirsiz bir ekşiliği olan, bol baharatlı, acımsı bir macundu bu. Bu karışık tat, karısının

ısrarıyla bir kez denemek zorunda kaldığı Çin yemeklerini anımsatıyordu ona. Macunun tadı damağına yayıldığında, içi kalkıyor, gözleri yaşarıyor, soluğu tıkanıyordu. Kusmamak için kendisini zor tutarak bin bir güçlükle yutuyordu ağzında gitgide büyüyen kıvamlı macun lokmasını. Uzunca bir süre macun kürüne aksatmaksızın devam etmiş, olumlu bir etkinin ortaya çıkmasını sabırla beklemişti. Bir bakıma olmuştu da bu. Macunu henüz iki haftadır kullanıyordu ki, bir karşılıksız çek davası sırasında birden sertleşmeye başlamıştı cinsel organı. Pantolununun içindeki belli belirsiz kımıltıyı hissettiğinde, önceki gece özenle hazırladığı savunma konuşmasını ağırbaşlı bir tonda yargıca okuyordu. İlk önce buna bir anlam verememiş ve yanıldığını düşünerek elindeki metni okumayı sürdürmüştü. Ama sonra, cinsel organı birden inanılmaz bir güçle kalktığında, sesi titremiş, boğazına birşey takılmış, kalakalmıştı okumakta olduğu upuzun tümcenin orta yerinde. Gözleri dehşetle büyümüş ve yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde, kimseye belli etmemeye çalışarak aşağıya çevirmişti bakışlarını. Üzerindeki uzun dava vekili cübbesi, dikleşen organın etkisiyle hafifçe gerilmişti. Ama somut suç kanıtı, cübbenin bol kıvrımları arasında gizleniyordu neyse ki. Kekeleyerek oturuma kısa bir ara vermesini rica etmişti yargıçtan. Sabahtan beri sayısız anlamsız davaya bakmış olan yargıç bu isteğini memnuniyetle kabul ettiğinde, oturuma katılanların şaşkın bakışları arasında mahkeme salonundan telaşla fırlayıp adliyenin birer dehlizi andıran uzun ve loş koridorlarında cübbesinin eteklerini uçura uçura koşarak tuvalete gitmiş, boş bulduğu bir kabine girip kapıyı arkasından sürgülemişti. Elleri titrediği için, epey uzun sürmüştü cübbesinin ve pantolonunun düğmelerini açması. Nihayet külodunu indirmeyi başardığında, olanca görkemiyle çıkmıştı cinsel organ ortaya. Daha önce pek seyrek olduğu denli güçle, şahlanırcasına kalkmıştı organ. Avının üzerine atılmaya hazır yırtıcı bir hayvan gibi bütün kasları gerilmiş, üzerindeki damarlar şişip kabarmıştı. Orada, bacaklarının arasında, düşmanca bir suskunlukla öylece duruyordu. Onun inmesini sağlamak için aklına gelen herşeyi denemişti. İki eliyle tutarak eğip bükmeye çalışmış, aşağı doğru bastırmış, iri başını morarana dek tokatlamıştı. Bunların hiçbiri işe yaramamıştı ama. Cinsel organ, gövdesinin söz geçirmeyi başaramadığı bir parçasıydı

artık. Onunla tüm bağlarını koparmış, özerkliğini ilan etmişti. Sahibinin emirlerini dinlemiyor, onun bu çaresiz haliyle sinsi sinsi alay ediyordu. O zaman, karşı konulmaz, baş döndürücü bir orgazmın, içinde yavaş yavaş kabarmakta olduğunu hissetmişti. Engel olmak için çırpınmıştı, ama boşunaydı çabası. Toprağın derinlerinden yıkıcı bir darbeyle yüzeye çıkan öfkeli bir deprem dalgası gibi azametle gelmişti orgazm. İyice gerilmiş olan cinsel organ, çevresindeki herşeyi aşağılarcasına, aylardır içinde biriktirdiklerini yabanıl bir hırsla tükürürken, gözlerini yumup başını arkaya atarak göğsünden yükselen hırıltılı inlemeyi bastırmaya çalışmaktan başka birşey gelmemişti elinden. Öylece sessiz ve kımıltısız kalmıştı. Gözlerini açtığında, en az bir kahve fincanını dolduracak kadar meninin, tam karşısındaki fayanstan aşağı yavaş yavaş süzülmekte olduğunu görmüştü. Bulanık renkli, kıvamlı, yapışkan sıvı, tuvale bolca yağlıboya sıvaştırılarak yapılmış soyut bir resmi andıran, titrek, kabartılı, tuhaf bir desen oluşturuyordu amonyak buharının sararttığı beyaz fayansların kaygan yüzeyinde. Bu görüntü onu kendisine getirmişti. Artık yavaş yavaş küçülüp pörsümeye başlamış olan organını toparlayıp külodunun içine tıktıktan sonra, pantolonunun ve cübbesinin önünü iliklemiş, uzunca bir parça tuvalet kâğıdı koparıp suç mahallindeki kanıtları soğukkanlılıkla ortadan kaldıran deneyimli bir katil titizliğiyle fayansları temizlemeye girişmişti. Ancak fayanslardan birinin ortasındaki incecik çatlağa kaçmış olan birkaç damla meniye ulaşmayı başaramamıştı bir türlü. Nihayet bunun umutsuz bir çaba olduğunu anlamış ve vazgeçmek zorunda kalmıştı. Menili tuvalet kâğıdını kubura atıp sifonu birkaç kez çektikten ve kâğıdın lağıma gittiğine emin olduktan sonra kabinden çıkmış, fayansları silerken yapış yapış olan ellerini lavaboda sabunla yıkamış ve aceleyle mahkeme salonunun yolunu tutmuştu. Koridorlardan geçerken, ellerini koklayıp durmuştu sürekli. Parmak uçlarında hâlâ keskin bir meni kokusu vardı ya da ona öyle geliyordu. Ayrıca, kendisinden bir parçayı fayanstaki çatlakta bırakmış olmak düşüncesi onu son derece huzursuz ediyordu. Salona vardığında, herkes çoktan yerini almış, onu bekliyordu. Yargıcın kınayıcı bakışları altında ezilip büzülmüş, fazlaca uzayan önemli bir telefon görüşmesine ilişkin yarım yamalak birşeyler gevelemişti ağzının

içinde. Sonra dava dosyasını açıp belgelere yoğunlaşmış, eski dinginliğine kavuşmaya çalışmıştı. Tam konuşmasına kaldığı yerden devam edeceği sırada, cübbesinin eteğine takılmıştı birden gözü ve o zaman görmüştü uğursuz lekeyi. Bir mercimek tanesi boyutunda, ufak, beyazımsı bir lekeydi bu, cübbenin parlak havlı mor kadifesinin üzerinde mat bir nokta oluşturuyordu. Külodunu aceleyle toplarken, cinsel organının ucundan sarkan son bir meni damlası, cübbenin eteğine düşmüş olmalıydı. Şimdi, alaycı bir sessizlikle ona bakıyordu leke. Tabii artık yapılabilecek birşey yoktu. Güçlükle getirmişti oturumun sonunu. Davayı kaybettiğine ilişkin kararı okuyan mübaşirin tekdüze sesini, saklamakta zorlandığı bir ferahlamayla dinlemişti. Hemen sarnıçtaki bürosuna gidip cübbesinin eteğindeki lekeyi çıkarmak için akşama dek uğraşmıştı. Su, sabun, alkol, hiçbir şey işe yaramamıştı ama. Meni, kumaşın içine işlemiş, donup sertleşmişti. Ne o gün ne de daha sonra başarabilmişti lekeyi çıkarmayı. Tatsız bir anı olarak, cübbesinin eteğindeki rahatsız edici varlığını hep sürdürmüştü leke. Bunu izleyen günlerde de devam etmişti cinsel organının zamansız sertleşmeleri. Metro bekler ya da sokakta yürürken, süpermarkette alışveriş yapar ya da bürosunda bir müvekkiliyle görüşürken, nedensiz yere, birdenbire dikilmeye başlıyordu organ. Ama artık buna hazırlıklıydı. Bacaklarının arasındaki karıncalanmayı hissettiği anda, hemen tenha bir yere gidip bu utandırıcı durumun geçmesini bekliyordu. Kimi kez yarım saat, hatta daha uzun sürdüğü oluyordu bunun, ama adliye tuvaletinde yaşadığı o korkunç sahneyi bir kez daha yaşamamaya kararlıydı. İşin tuhafı, cinsel yaşamının öncekinden pek de farklı olmamasıydı. İlk zamanlarda macun sayesinde eski cinsel gücüne yeniden kavuşacağını ummuş, bütün bu sıkıntılara sabırla göğüs germişti. Ancak çok geçmeden anlamıştı durumun hiç de böyle olmadığını. Onu en olmadık anlarda, en olmadık yerlerde sıkıntıya sokan cinsel organı, eve adımını atar atmaz uysallaşıyor, süt dökmüş kediye dönüyordu. Karısıyla sevişmek için yatağa girdiğinde, boş yere bekliyordu cinsel organının sertleşmesini. Pörsük bir pırasa gibi süklüm püklüm duruyordu cinsel organ bacaklarının arasında. Bu acınası görüntü karşısında, kapkara bir umutsuzluğa gömülüyor ve gözlerini karısının gözlerinden kaçırarak sırtını dönüp bir an önce uykuya dalmaya

çalışıyordu. Kimi zaman—ki pek seyrek oluyordu bu—sisin içinde bir an çakıp sönen bir deniz feneri gibi, hafifçe sertleşiyordu cinsel organ. Pek isteksiz, yarım yamalak bir sertleşmeydi bu, ama bu bile yetiyordu onu umutlandırmaya. Bu ele geçmez fırsatı kaçırmamak için hemen karısının içine giriyor ve olanca dikkatini vererek, ağır ağır gidip gelmeye başlıyordu. Ne var ki çok geçmeden, henüz ne İbrahim Nemrûd ne de karısı boşalmayı başarabilmişken, sertliğini yeniden yitiriyordu cinsel organ. Üstelik padişah macunu almaya başladıktan sonra, zaten öteden beri çekmekte olduğu hazımsızlık had safhaya varmıştı. Tıpkı müzmin basur gibi, sindirim bozukluğu da babasından devraldığı kalıtımsal bir özellikti. Bu yüzden, üniversite yıllarından beri yediklerine dikkat etmesi ve hazım ilaçları kullanması gerekmişti. Ancak şimdi macunun içindeki güçlü baharatlar düpedüz yıkıcı bir etki gösteriyordu zayıf sindirim sistemi üzerinde. Salgılanan asitler midesini kavuruyor, karın boşluğunun içinde dönenerek diyaframını sıkıştıran gazlar acıyla kıvranmasına neden oluyordu. Mide yanmalarını engellemek için bürodaki masasının çekmecesinde mutlaka galeta bulundurur, midesinin boş kalmamasına dikkat ederdi. Gazdan kurtulmanın tek çaresi geğirmek ya da yellenmekti. Görgü kurallarına herşeyden çok önem veren İbrahim Nemrûd için gerçekten de çok can sıkıcı bir durumdu bu. Geğirmek bir dereceye kadar kabul edilebilirdi belki, ama yellenmek ona affedilmez bir suç, neredeyse bir cinayet gibi görünüyordu. Çocukluğunda gazını tutamadığı zamanlar babasının yüzünde beliren küçümseyici ifade ve ardından işittiği hakaretler geliyordu hep aklına. Bu yüzden ilk başlarda, gazın onu her sıkıştırışında, yalnız başına bile olsa, iyi terbiye edilmiş bir çocuk gibi, doğruca tuvalete koşmuştu. Ama öylesine sık oluyordu ki bu, bir süre sonra böyle başa çıkamayacağını anlamış ve ister istemez kabullenmek zorunda kalmıştı durumu. Uluorta gaz çıkarması sözkonusu değildi tabii, ama yalnızken sık sık yapıyordu bunu. Sözgelimi bürosunun yalnızlığında oturmuş, bir dosya üzerinde çalışırken, midesinde o uğursuz burulmayı hissettiği zaman, dirseklerini koltuğun kolçaklarına dayayarak hafifçe öne doğru eğilir, bağırsaklarında toplanan gazı çıkarırdı. Kof, kokusuz bir gazdı bu ve genellikle kendisini zorlamasına gerek kalmaksızın, iftar topu patlarcasına, gürültülü ve uzun bir salvo halinde çıkardı. Büro

hücrelerinin duvarları ses yalıtımlı olduğu için bu tuhaf gürültünün dışarıdan duyulması tehlikesi yoktu. Gözlerini kısarak tadına varırdı bu hırsızlama hazzın. Gövdesindeki tüm kaslar gevşer, gergin yüz hatları yumuşar, dudaklarının arasından belli belirsiz bir rahatlama nidası çıkardı. Ancak herzaman böyle kolay olmazdı bu. Kimi kez, sakladığını vermemek için sımsıkı kapanmış cimri bir avuç gibi, bir türlü bırakmak istemezdi bağırsaklar içlerindeki gazı. O zaman dişlerini sıkıp soluğunu tutarak ıkınması gerekirdi. Gövdesinin içinde biryerlerde ince bir meşin kayış gerilirdi sanki gitgide. Doğum yapan bir kadın kararlılığıyla, kısa ve kesik nefesler alıp vererek, yavaş yavaş, sabırla iterdi içindeki devingen gaz topunu rektuma doğru ve her ıkınmada mutlu sona biraz daha yaklaştığını hissederdi. Sonra, bir şişe tıpasının açılmasının andıran ilk ufak patlama duyulurdu birden ve bir makinalı tüfek tarrakası gibi diğerleri izlerdi onu. Son gaz kabarcığı da pamuklu külodunun yumuşak kıvrımlarında eriyip yokolurken, büyük bir rahatlama hissiyle yaslanırdı arkasına. Böyle anlarda, gaz çıkarmanın en az cinsellik denli eşsiz, olağanüstü bir haz olduğunu düşünürdü. Gazıyla yaşamayı ve bundan mutlu olmayı öğrenmişti nihayet. Ancak nasıl ki her güzel şeyin bir sonu varsa, bu erinçli barışıklık dönemi de çok uzun sürmemişti. Bir süre sonra, gazını tutmakta artık enikonu zorlandığını fark etmişti dehşetle. Başka insanların bulunduğu ortamlarda, sözgelimi adliyedeki bir duruşma sırasında ya da bürosunda bir müvekkiliyle görüşürken, birden sıkıştırıyordu gaz, ve gaz çıkarmanın rahatlığına alışan İbrahim Nemrûd herkesin gözü önünde gürül gürül yellenmemek için güç tutuyordu kendisini. Bir gün iş çıkışı metroyla eve dönerken, birdenbire korkunç bir burulma hissetti karnında. Akşamüzeri ağzına attığı bir kaşık macunun etkisi olmalıydı bu. Gaz bağırsaklara inmiş, bir an önce dışarı çıkmak için rektumu zorluyordu. Hıncahınç doluydu bindiği vagon. O kalabalığın ortasında gazını salıvermemek için vargücüyle savaştı ve bunda hayli başarılı da oldu. Duruşunu sürekli değiştiriyor, ağırlığını bir sağ bir sol ayağına vererek karnının içindeki gazın devinimini engellemeye, onu güvenli bir noktada denetim altında tutmaya çalışıyordu. Bir ip cambazının iki sırık arasına gerili ip üzerindeki ürkütücü akrobasisini andıran, son derece incelikli ve riskli bir denge hareketiydi bu. En ufak bir yanlışlık,

korkunç sonuçlar doğurabilirdi. Metro her durakta durduğunda, insanlar inip biniyorlar, yanından geçerken ona dikkatsizce çarpıyorlardı. Bu sarsıntı anlarında iyice güçleşiyordu gazın çıkmasını engellemek. Birkaç kez o kritik kopma noktasının eşiğinden insanüstü bir çabayla son anda döndü. Sabırsızlıkla sayıyordu durakları. Her durak onu kurtuluşa bir adım daha yaklaştırıyordu. Nihayet Fatih durağından bir durak önce, metrodan inmek için kendisine yol açmaya çalışan şişman bir kadın onu hoyratça itti. Gövdesini öne doğru eğerek bu sert itmenin etkisini dengelemeye çalıştı, ama başaramadı bunu. Bağırsaklarında dakikalardır sıkışarak yoğunlaşan gaz karşı konulmaz bir basınçla dışarı çıkarken, onu ele verecek olan uğursuz gürültünün beklentisiyle titredi. Beklediği olmadı ama. Hafif bir soluk denli sessizce, kimseye sezdirmeden çıktı gaz. Korktuğuna uğramadığı için büyük bir ferahlama hissetti. Ne var ki birkaç saniye sonra, dayanılmaz bir koku kapladı ortalığı. Soluk almayı güçleştiren, ağır ve yapışkan, inatçı bir kokuydu bu, kısa sürede bütün vagona yayılmıştı. Ayaklarının dibinde bir lağım çukuru açılmıştı sanki. İlk önce yakınındakiler, daha sonra bütün yolcular, kaşlarını çatıp burunlarını tıkayarak, kuşkuyla bakmaya başladılar birbirlerine. Tren hareket halinde olduğu için, kimse yerinden kıpırdayamıyordu. Bu kınayıcı bakışlar doğrudan doğruya kendisine yönelmemesine karşın, utancından yerin dibine geçti İbrahim Nemrûd. Fatih durağında, başı önüne eğik, kaçarcasına indi metrodan. Padişah macununu bir daha ağzına sürmemeye yemin etti. Macunu bıraktıktan sonra, gaz sorunu biraz hafifledi gerçi, ama hiçbir zaman tümüyle yokolmadı. Birkaç aylık padişah macunu kürü sonucunda iyice bozulan sindirim sistemi, sürekli olarak gaz üretiyordu artık. Öte yandan, iktidarsızlık sorununa çözüm bulma umutları da böylece suya düşmüş oluyordu. O günden sonra bir daha sertleşmedi cinsel organı ve karısıyla ilişkisi bütün bütüne koptu. Bir süre sonra, eskiyen yorganlarını yenilemek bahanesiyle, iki ayrı yorgan yaptırdı karısı. Artık geceleri aynı yatakta, ama ayrı yorganların altında, birbirlerine sırtlarını dönerek uyuyorlardı. Hep olduğu gibi, bu durum hakkında da konuşmuyorlardı hiç. Ama İbrahim Nemrûd, fırtına öncesi ufukta toplanan kara bulutlar gibi, dile getirilmeyen bir sıkıntının biriktiğini hissediyordu aralarında.

Şimdi düşününce tam olarak anımsayamıyordu, ama bir yıl, hatta belki daha uzun sürmüş olmalıydı bu tedirgin bekleyiş. Nihayet üç ay kadar önce bir akşam, işten eve geldiğinde, karısının mutfak tezgâhı üzerine bıraktığı birkaç satırlık notu bulmuştu. Oğlunu alıp kızkardeşlerinden birinin evine gittiğini, bir süre ayrı kalmalarının ikisi için de iyi olacağını yazıyordu karısı. Yaşamı boyunca başına gelen bütün kötü şeyler gibi, bu durumu da asık suratla, ama sessizce kabul etmişti İbrahim Nemrûd.

İbrahim Nemrûd, Eyüp'te tramvaydan indiğinde, saat henüz 9.30 olmasına karşın ortalıktan el ayak çekilmişti. Çevredeki evlerin pencerelerinde hiç ışık yoktu. Meydanı boş bulunca metruk bodrumlar ve boş arsalardaki kovuklarından çıkan, kürkleri yağa bulanmış birkaç mangust, tuhaf homurtularla kaldırım kenarına dizili çöp tenekelerinin içinde eşiniyorlardı. Çoğu yanmayan sokak lambalarının ölgün ışığı altında, elindeki kent planını dikkatle inceleyerek insansız sokaklarda yürüdü. PEDER'i bulmanın sandığı kadar kolay olmayacağı anlaşılıyordu. Ortalıkta yol sorabileceği kimsenin olmaması işi güçleştiriyordu. Randevusuna geç kalacağı düşüncesiyle canı sıkıldı ve bunu önceden hesap edip biraz daha erken yola çıkmamış olduğu için kendisine kızdı. Ancak korktuğuna uğramadı. Dergâhın kapısına geldiğinde, saat 10'u yalnızca birkaç dakika geçiyordu. Kubbeli, tek katlı, bakımsız, ufak bir taş yapıydı bu. Bir dergâhtan çok bir sebili, hatta bir türbeyi andırıyordu. Kapının yanındaki zile dokununca, yangın alarmına benzeyen ürkütücü bir sesle çınladı sokak. Bu gürültünün çoktan yatmış olan insanları uykularından uyandıracağını düşünerek yerin dibine girdi. Neyse ki kapı açılana dek geçen on beş yirmi saniye boyunca ne bir pencerede bir ışık yandı, ne de çekilen bir perdenin ardında bir mahalle sakininin öfkeli yüzü belirdi. İbrahim Nemrûd bu mahalledeki insanların uykularının hayli ağır olması gerektiği sonucuna vardı. Kapı nihayet açıldığında, cübbesinin etekleri yerleri süpüren, başı sarıklı, sakalı bıyığı kırlaşmış bir derviş belirdi eşikte ve kenara çekilerek onu içeri buyur etti.

"Afedersiniz," dedi İbrahim Nemrûd kısa bir duraksamanın ardından alçak kapı lentosuna çarpmamak için başını eğerek içeri

girerken, “Yanlış gelmedim umarım. Burası *Perendebaz Dergâhı* PEDER, değil mi?”

“Burası siz neresi olmasını isterseniz orasıdır,” dedi derviş elini ağırbaşlı bir edayla göğsüne götürüp temenna çakarak, “Yollar farklı olabilir, ama hepsi de aynı yere çıkar sonuçta. Gitmeleri gereken yerden başka biryere gidebileceklerini sananlar, gafillerdir.”

Kuşkucu bir tavırla alt dudağını sarkıttı İbrahim Nemrûd. Gizem kisvesine bürünmüş bu tür bilgiçlikler onda hep şarlatanlık izlenimi uyandırırdı. Kırk yıldır yaşadığı bu kentte durumun ne yazık ki hiç de böyle olmadığını, karmaşık bir labirentten pek de farkı olmayan bu sokaklarda insanın rahatlıkla yolunu şaşırıp gitmek istediği yerden bambaşka biryere varabileceğini söylemek geçti içinden, ama o anda bunu tartışmanın yersiz olacağını düşünerek başını salladı:

“Haklısınız, sanırım. Bu geç saatte rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın. Ben Dava Vekili İbrahim Nemrûd. Akşam üzeri telefon edip saat 10’da şeyh efendiyle randevu almıştım. Birkaç dakika geciktim galiba.”

“Hepimizin kaderle randevusu vardır. Yer ve saat çok önceden belirlenmiştir. Kimse randevusuna geç kalamaz. Ne bir nefes erken ne bir nefes geç, hep tam zamanında varırız varmamız gereken yere. Buyrun, bu taraftan gidelim.”

İbrahim Nemrûd dervişin gösterdiği yönde yürüdü. Derinden derine hummalı bir uğultu duyulmaya başlamıştı. Bunu önce büyük bir motorun gürültüsüne, ardından fırtınalı deniz sesine benzetti. Giriş holünün dibindeki alçak bir kapıdan geçip basık tavanlı, dar ve uzun, karanlık bir koridorda yürümeye başladılar. Dervişin elindeki yağ kandili olmasa, önlerini göremeyeceklerdi. Uğultu her adımda güçleniyordu. Çok sayıda insan hepbir ağızdan bir ilahi okuyordu sanki. Dergâhta bir gece âyini yapılmakta olabileceği geldi İbrahim Nemrûd’un aklına. Birçok el ve ayak tempo tutuyor, birçok ağız şarkı söylüyordu, ama ses çok boğuk olduğu için sözleri seçmek olanaksızdı. Koridorun sonunda çift kanatlı bir demir kapı vardı. Derviş belindeki zünnarın ucuna asılı büyük boy paslı bir anahtarla kapıyı açtı. Bir anda bomba patlamışçasına gürültü ve ışığa boğuldu koridor. İbrahim Nemrûd bu ani ses ve ışık şokuyla sersemlemiş olarak kapıdan geçtiğinde, nerede olduğunu anlayamadı ilkin. Sonra

gözlerinin önündeki görüntü yavaş yavaş belirginleşti: Dev bir stadyumun tribünlerindeydiler. Tribünleri tıka basa dolduran binlerce taraftar, türbe yeşili ve erguvanî flamalar sallıyor, coşkuyla tezahürat yaparak hepbir ağızdan şarkılar söylüyorlardı. Herbiri birer minare gibi göğe uzanan ışık kulelerinin her yandan ışıl ışıl aydınlattığı stadyumun ortasındaki çim sahada bir futbol maçı oynanmaktaydı. İbrahim Nemrûd gördükleri karşısında afallamış bir halde bakışlarını dervişe çevirdi.

"Ama bu-bu…" diye kekeledi, "Ben burasının bir dergâh olduğunu sanıyordum."

"Spor da bir ibadettir," dedi derviş, "Tasavvur ediniz ki, şu anda on binlerce müminin yüreği aynı ulvî heyecanla çarpıyor: Âdeta cezbeye kapılmış dev bir yürek… Allahın hikmetine akıl sır ermez, en akla hayale gelmedik biçimlerde tezahür edebilir ilahî inayet. Dergâh külliyesi dahilindeki yüz bin kişilik *Perendebaz Stadyumu* PEREST'te her salı gecesi unutulmaz maçlar düzenlenir. Dergâhın futbol takımı İMGE (*İman Gençlik*), birkaç yıldır DARAL'da (*Dergâhlar Arası Amatör Lig*) mücadele ediyor. Yeni bir takımız, kulübümüz sadece beş yaşında. Bu zaman zarfında henüz şampiyonluğa ulaşamamış olsak bile, hep dişli bir ekip olduk, üst sıralara oynadık. Bu sezon İran, Umman, Mısır ve Cezayir dergâhlarından birkaç esaslı transferle takımı kuvvetlendirdik, ekibin başına da efsanevî teknik direktör Trablusşamlı Molla Henâzir'i getirdik. Eskiden sıkı defans yapıp kaptığımız toplarla kontratağa çıkardık, bu yıl belki biraz riskli ama kesinlikle çok daha parlak bir hücum futboluyla kök söktürüyoruz rakiplerimize. Kısacası, takımımızın istikbali hakikaten de pek parlak, nurlu ufuklar bizi bekliyor. Geçen hafta deplasmanda hayli çekişmeli geçen bir maç sonunda FARG'la (*Farabî Gücü*) 2-2 berabere aldık, üstelik hakem çok bariz bir penaltımızı vermedi. Bu gece ise gençlerimiz ligin favori takımlarından KADİD'le (*Kadı İdmanyurdu*) oynuyorlar. Şu anda 1-0 öndeyiz, ama skor tabelası her an değişebilir, mollalarımız fink atıyor çünkü rakip yarıalanda. Bakın!"

İbrahim Nemrûd dervişin gösterdiği yere baktı. Gerçekten de erguvanî şalvarlar giymiş bir grup molla, sahanın yeşil zemini üzerinde dertop olmuş, yerde yuvarlanıyordu. Türbe yeşili cepkenler giymiş diğerleriyse, yerde yuvarlanan mollaların peşinden koşarak

onları yakalamaya çalışıyorlar, ancak bunu beceremiyorlardı. İbrahim Nemrûd sabırsızlıkla söylendi:

"Peki ama benim randevum ne olacak? Şeyh Efendi'yle saat 10'da randevum vardı."

"Merak buyurmayınız, randevunuz unutulmadı elbette. Dergâhımız bu gibi konularda son derece titizdir. Muhterem Şeyh Hazretleri Ekselans Majesteleri Haşmetmeap Altes şeref tribününde sizi bekliyorlar. Uğurlu ayaklarının dibindeki minderi bilhassa sizin için ayırttı, ki sadece en hatırlı misafirlere nasip olan büyük bir şereftir bu. Şu taraftan buyrun."

Hoplayıp zıplayan, tepinen, bağıran, kendinden geçmiş taraftar kalabalığının arasına dalıp ilerlemeye başladılar. Taraftarlar kendilerini maça o denli kaptırmışlardı ki, aralarından geçmek isteyen bu iki kişiye yol vermiyorlar, onları itip kakıyorlar, tezahürata katılmaları için durdurmaya çalışıyorlardı. Derviş ve İbrahim Nemrûd bir süre durup taraftarlarla birlikte takımı destekleyen bir şarkı söylemek zorunda kaldılar. Yollarına devam etmelerine ancak bundan sonra izin verildi. İbrahim Nemrûd sinirlenmeye başlamıştı.

"Kusura bakmayın, ama birşeyi anlayamıyorum," dedi paltosunun eteğine asılan kepçe kulaklı adamı elinin tersiyle sertçe iterek, "Dergâhınız nasıl oluyor da futbolla bu kadar ilgileniyor?"

"Dergâhımızın tarihçesi hakkında pek bilgi sahibi olmadığınız anlaşılıyor," dedi derviş mağrur bir edayla, "PEDER'in kuruluşu, Sultanlar Sultanı Fatih Sultan Mehmet Han'ın Konstantiniye şehrini Allahın inayetiyle fethettiği zamanlara dayanır. Sultan Mehmet, daha önce İslam orduları şehri kuşattıkları zaman, Eyüp nam mübarek zatın bu tepe üzerinde şehitlik şerbetini içip aynı yere defnedilmiş olduğu biliniyordu. Hz. Eyüp'ün kabrini buldurup üzerine bir türbe yaptırdı ve burada bir dergâh inşaı için emir verdi. Dergâhımızın ilk şeyhi olan Şeyh Vanî, sultanın silah arkadaşı ve zamanının meşhur bir kemankeşiydi. Eyüp iskelesinden fırlattığı bir okun Haliç'i aşıp Okmeydanı'na düştüğü rivayet olunur. Meydanın güneybatı tarafındaki Mevlevî sikkeli isimsiz taş, Şeyh Vanî'nin o unutulmaz atışının anısına dikilmiştir. Gününün önemli bir spor adamı olan ve sağlam kafanın ancak ve ancak sağlam vücutta bulunabileceği düsturuna inanan Şeyh Vanî, müritlerinin sporun her dalıyla

uğraşmaları için azamî gayret sarfetmiş ve onlar aracılığıyla tüm halkı spor yapmaya teşvik etmiştir. Dergâhımızın ismi de buradan mülhemdir: 'Perendebaz' o devirde bugünkü 'sporcu' ya da 'atlet' karşılığında kullanılan bir lafmış. Dolayısıyla dergâhımızın müritleri en başından beri okçuluk, binicilik, matrakçılık, kılıç-kalkan, güreş ve benzeri ata sporlarıyla uğraşırlar. Dikkatinizi çekerim, günümüzde Olimpiyat oyunlarında yer alan spor dallarının önemli bir bölümü PEDER'in öncülüğünde gelişmiştir. Mesela gülle atma bu sporlardan biridir. O zamanlar bilinmeyen bir spor olan gülle atmanın piri, otuz ikinci yeniçeri ortasına mensup, aynı zamanda dergâhımızın müridi olan Leblebici Osman lakaplı topçu neferidir. Bu zata Leblebici lakabının verilmesinin sebebi, en ağır top güllelerini âdeta birer leblebi tanesi gibi çıplak elleriyle atmasıymış. Konstantiniye'nin muhasarası esnasında ortasına ait balyemez topunun bir Bizans mancınığı isabeti neticesinde kullanılamaz hale gelmesi üzerine, bu gürbüz delikanlının beheri altmış okka çeken gülleleri birbiri ardına çıplak elleriyle şehir surlarına fırlatarak büyük bir gedik oluşturduğu ve şehrin düşmesini sağlayan nihaî saldırının bu gedikten yapıldığı söylenir. Gösterdiği yararlık nedeniyle Sultan Mehmet tarafından taltif edilen Leblebici Osman, bizzat mucidi olduğu bu güzel sporu ileriki yıllarda daha geliştirmiş ve ilerleyen yaşına rağmen zamanının geçilemeyen bir cihan şampiyonu olarak kalmıştır. Gerçi o günün şartlarında kayıtlar iyi tutulmadığı için rekorlarının tam olarak ne olduğu hakkında elimizde maalesef yeterli bilgi yoktur, ama ihtimal ki kendisine ait rekorlar halen günümüzde dahi kırılamamış olsun. Feleğin ne garip bir cilvesidir ki, bu cihan şampiyonunun ölümü de kendisine şan ve şöhret kazandıran, çok sevdiği bu spor yüzünden olmuştur. Leblebici Osman'ın gülle atıcılığına getirdiği, ancak günümüzde maalesef unutulmuş mühim bir yenilik, dikey gülle atışıdır. O zamanlar muteber olan *Ufkî Endaht*'a (UFKEN) nazaran *Şakulî Endaht* (ŞEN) olarak adlandırdığı bu atış tarzı, muhakkak ki tüm atış tarzlarının fevkinde, fevkalade zor bir atıştır. Bu tarzda gülle ileri doğru değil, yukarı doğru atılır, ki atışın esas zorluğu da buradadır: Yatay atışın tersine, dikey atış tamamiyle cazibe-i arziyeye karşı yapılır, yani çok daha fazla güç gerektirir. Tabiatiyle, bu atışların ölçümü de gayet zordur. Yine kendisinin icat ettiği dahiyane bir ölçüm

yöntemi, gülleye bir zincir bağlayıp atış esnasında sağılan zincirin uzunluğunu ölçmekmiş. Buradan mülhem, bu atış tarzına şaka yollu AĞU (*Ağır Uçurtma*) veya ZORO (*Zor Oyunu*) da dermiş. Bu kudretli şampiyonun bu tarzda birkaç minare boyu yüksekliğe gülle attığı söylenir. En sevdiği idmanlardan biri, Kâğıthane çayırına çıkıp orada uçurtma uçuran çocukların uçurtmalarını attığı güllelerle düşürmekmiş. Küçük çocukların uçurtmalarını düşürmesine bakarak Leblebici Osman'ın kötü bir adam olduğunu düşünmeyin sakın. Kâinatta biz fanilerin idrakine kapalı bir düzen vardır. Uçurtmaları düşürülen bu zavallı çocukların aslında masum birer sabi değil, renk renk uçurtmalarının türlü türlü hareketleri vasıtasıyla birbirleriyle işaretleşen bir çetenin olduğunu farz edin: Amacı güçlü cihan imparatorluğunu temelinden yıkmak olan bir gizli teşkilat… Evet, şaşırmayın, hiçbir şey göründüğü gibi basit değildir, zarf ve mazruf nadiren uyar birbirine. Leblebici Osman'ın bugün *Dergâh Kütüphanesi* DERK'te bulunan güncesindeki notlar, onun böyle sinsi bir komplodan şüphelendiğini açıkça ortaya koyuyor. Dolayısıyla, bu uçurtma düşürme idmanlarını aslında bir tür güvenlik devriyesi olarak da düşünebilirsiniz. Günümüzde hava savunmasında kullanılan uçaksavar sistemlerinin Leblebici Osman'ın dikey atışından alınan ilhamla geliştirildiği hakkında elimizde mühim deliller bulunuyor. Dergâhı avukatları bu konuda BETİM'de (*Beynelmilel Ticaret Mahkemesi*) büyük silah şirketleri aleyhine milyonlarca altınlık bir patent davası açmaya hazırlanıyorlar. Bu, işin bambaşka bir veçhesi tabii. Leblebici Osman'ın bugün bile esrarını koruyan ölümüne gelirsek, bu konuda farklı rivayetler var. Devrin önde gelen vakanüvislerinden birine göre bu talihsiz hadise şöyle cereyan ediyor: Rüzgârlı bir pazar günü herzamanki idmanı ya da devriyesi için Kâğıthane çayırına çıkan Leblebici Osman—ki kayıtlara göre o sıralar yaşı yetmişi mütecavizdir—köçek taifesinden birkaç Rum kopilinin, fevkalade büyük ve gösterişli, dolap şeklinde bir uçurtma uçurmakta olduklarını görür. Böyle cesim bir âletin hayırlı bir işte kullanılmayacağı âşikârdır. Sinsi köçekler kimbilir yine ne fesat peşindedirler. Leblebici Osman derhal avucunu tükürükleyip yanında getirdiği en ağır güllelerden birini aslan pençesini andıran sağ elinde tartar, gözlerini kısıp nişan alır, ve bir besmele okuduktan

sonra, bu musibeti vurup düşürmek gayesiyle gülleyi olanca gücüyle havaya fırlatır. Ama uçurtma çok yüksekte olduğundan, ilk atış kısa düşer, gülle hedefe isabet etmez. Yaşlı kurdun bu başarısızlığı utanmaz Rum kopillerini pek sevindirmiş, kâfir veletler Leblebici Osman'ı parmaklarıyla birbirlerine göstererek gülüşmeye başlamışlardır. Bunun üzerine iyice hırslanan Leblebici, yanında getirmiş olduğu gülleleri birbiri ardısıra uçurtmaya fırlatmaya başlar. Ancak gözünü karartan bu yoğun öfke içinde farkına varmadığı birşey vardır: Hava bozmuş, yağmur çiselemeye başlamıştır. Birden çakan feci bir şimşek, Leblebici Osman'ın o anda fırlattığı gülleye isabet eder ve güllenin zincirinden aşağı iletilen elektrik akımı Leblebici'yi şiddetle çarpar. Koca şampiyon, kelimenin tam manasıyla yıldırım yemiş asırlık bir çınar gibi boylu boyunca yere yıkılır. Bir diğer vakanüvis ise Leblebici Osman'ın şehadetini şöyle anlatır: Leblebici Osman nişan alıp gülleyi fırlatmıştır. Uçurtma atış menzili içindedir ve Leblebici Osman'ın bu mesafeden hedefe isabet ettirememesi mümkün değildir. Ama hiç olmayacak şey olur, atılan gülle uçurtmaya isabet etmez ya da en azından isabet etmemiş gibi görünür. Menhus uçurtma olanca heybetiyle semada salınmaya devam etmektedir. Gülle ise, sanki görünmez bir el tarafından gök katına çekilivermişçesine, bir anda ortadan yokolmuştur. Leblebici Osman bu beklenmedik durum karşısında şaşkına döner. Gülleyi fazlaca kuvvetli fırlattığını, bu yüzden uçurtmayı ıskalayıp çok yukarılara yükselen güllenin yere düşmesinin biraz uzun sürdüğünü düşünür, elini gözlerine siper ederek gökyüzüne bakmaya başlar. Bu sırada menhus uçurtma salına salına Leblebici Osman'ın tam tepesine gelmiştir. O anda dolabın altındaki gizli bir kapak açılır ve bir müddettir burada hapsolan gülle hızla aşağı düşer. Leblebici Osman pürdikkat ufku taramakla meşgul olduğu için gülleyi görmez. Başına geleceklerden bihaberdir. Gülle olanca ağırlığıyla kafasına düşünce, cansız yere serilir. Hakikaten de tarihimizdeki en kurnazca planlanmış suikast vakalarından birisidir bu. Olaya kaza süsü verilmiş, bu caniyane planı yapan kişiler yakalarını adaletin pençesinden sıyırmışlardır. Böylece, memleket için kimbilir daha ne faydalı işler yapabilecek mühim bir şahsiyet, birtakım gizli güçlerin menfur komplosu neticesinde şehitlik şerbetini içip hakkın rahmetine

kavuşmuş olur. Ruhuna el fatiha! Dergâhımızın tarihinde Leblebici Osman gibi daha nice şampiyonlar ve vazife şehitleri vardır. Ancak bildiğiniz gibi, zamanla yeni yeni spor dalları türedi ve cemiyetimizin ata sporlarına ilgisi maalesef giderek azaldı. Bunun üzerine bir süre önce, PEDER'de asırlardır yaşatılan geleneksel sporlara, cemiyette rağbet gören yeni spor dallarının eklenmesine karar verildi. Bu önemli reform hamlesinin ilk adımı olarak dergâh bünyesinde öncelikle bir uzakdoğu sporları okulu, bir futbol takımı, bir buz pateni kulübü ve bir de su balesi ekibi kuruldu. Maksadımız, böylelikle daha geniş kitlelere ulaşabilmek. Her mürit, eskiden beri yaptığı ata sporunun yanısıra, bu yeni spor dallarından en az birine iştirak etmek mecburiyetinde. Mesela ben, şeyhimizin tavsiyesi üzerine, derhal su balesi ekibine yazıldım."

"Su balesi mi?" dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak, "Siz mi? Ama bildiğim kadarıyla yalnızca kadınların yaptığı bir spordur bu."

"Bunu biz de biliyoruz. Bu sporu seçmemizin sebebi de bu zaten. Ama cemiyetteki kadın-erkek ayrımını ortadan kaldırmayı amaçlayan kendini bilmezlerden olduğumuzu sanmayın sakın! Haşa, sümme haşa! Kadınla erkek bir olur mu hiç? Bizim gayemiz, halihazırda maalesef kadınların inhisarında olan, dolayısıyla da kadınlara erkekler üzerinde manasız bir üstünlük taslama imkânı tanıyan bir sporu, erkeklerin de mükemmelen yapabileceğini, hatta kadınlardan daha iyi yapabileceğini isbat ederek cinsler arasındaki güç dengesinin bozulmasına mani olmak. O denge ki, şayet bozulursa, maazallah, dünyanın altı üstüne gelir…"

"İyi ama su balesi yapmak için mayo giymeniz gerekmiyor mu? Yani erkek vücuduyla kadın vücudu arasındaki farklar…"

Okuldaki modern bale topluluğunun yılsonu gösterisinde oğlunun rengârenk taytlar içindeki hali gelmişti İbrahim Nemrûd'un gözlerinin önüne. Kötü bir koku almışçasına yüzünü ekşitti.

"Elbette, elbette!" diye atıldı derviş, "Bunu biz de düşündük tabii. Ama merak etmeyin, bu durumun telafisi için elden gelen herşeyi yapıyoruz. Bakın!"

Derviş durup uzun yeşil cübbesinin eteklerini beline dek sıvayınca, kılları alınmış bir çift çıplak bacak çıktı ortaya. Derviş kırmızı

dantelden bir kadın külodu giymiş, ayaklarına yüksek topuklu burnu açık iskarpinler geçirmişti. Özenle pedikür yapılmış olan ayaklarının iskarpinlerin açık burunlarından gözüken tırnakları, parlak kırmızı ojeliydi.

"Ekipteki arkadaşlar her mübarek cuma günü öğle namazından sonra dergâh hamamında buluşarak hem yıkanıp şartlanıyor, hem de birbirimizin bacaklarındaki kılları ağdayla alıyoruz. Biraz can yakıyor tabii, ama vazife uğruna nelere katlanılmaz ki? Hele de bu kadar ulvî bir maksada hizmet için olunca… Şeyh Hazretleri sırf bizim için yurtdışından hususî kremler, nemlendiriciler, güzellik müstahzaları getirtiyor. Bacaklarımızın teni bunlar sayesinde kaymak gibi yumuşak ve pürüzsüzdür. İnanmazsanız, dokunun."

"Yok, gerekmez, size inanıyorum," dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak.

"Yo, yo, sadece görme duyusuyla takdir etmeniz mümkün değil," diye ısrar etti derviş, "Bunun yanında mutlaka dokunma duyusuna da müracaat etmeniz lazım. Ne demişler: Dokunmak inanmaktır. Çekinmeyin, dokunun lütfen! Aramızda yabancı yok nasıl olsa…"

Çevrelerindeki birkaç taraftar, takımlarına tezahürat yapmayı bırakmış, coşkulu övgülerle dervişin çıplak bacaklarını okşamaya başlamışlardı. Hatta içlerinden biri, kılığından tulumbacı olduğu anlaşılan palabıyıklı, dazlak kafalı, bıçkın görünüşlü bir adam, ağzını şapırdatıp gözlerini devirerek dervişin önce sol bacağını, ayak bileğinden uyluğuna dek iştahla yalamaya başlamıştı.

"Bakın, sportif faaliyetler sayesinde PEDER'in halkla nasıl bütünleştiğini görüyor musunuz?" dedi derviş gururla, "Ama siz hâlâ dokunmadınız. Aaa, vallahi darılırım! Dokunun, efendim, dokunun! Utanacak, çekinecek ne var? Gayet tabii birşey bu. Bakın, herkes nasıl dokunuyor."

İbrahim Nemrûd bu ısrarlar karşısında dervişin bacağına dokunmak zorunda kaldı. Dazlak kafalı adamın yaladığı yerlere değmemeye çalışarak iri eliyle dervişin sağ uyluğunu hafifçe okşadı, ama bütün çabasına karşın adamın tükürüğü parmak uçlarına bulaşınca, elini tiksintiyle geri çekti. Dervişin bacağı gerçekten de gençkız teni denli gergin ve pürüzsüzdü.

“Evet, haklısınız, gerçekten çok güzel olmuş,” dedi tiksintisini güçlükle gizlemeye çalışarak, “Ama ya sakalınız? Kılsız bacaklarınızla bir çelişki oluşturmuyor mu?”

“Bravo, çok isabetli bir noktaya temas ettiniz,” dedi derviş heyecanla, “Evet, su balesi uğruna sakalımızı tıraş etmeyi de düşündük, hatta bu konu hakkında Şeyh Hazretleri’nden bir içtihat da rica ettik. Kendisi sakalın her ne sebeple olursa olsun tıraş edilmesini caiz bulmadı. Malumunuz, sakal sünnettir. Ama esasen bunun gösteriye bir zararı da olmuyor. Bildiğiniz gibi, su balesinde umumiyetle bacaklar yukarıda, baş ise suyun altındadır. Dolayısıyla, bahsettiğiniz bacak-sakal tenakuzu zaten çok göze batmaz. Bacak varken sakal yoktur ortada, sakal varken de bacak. Ne kadar tuhaf, değil mi? Allahın hikmetleri sonsuzdur ve onlara akıl sır ermez. Ayrıca özel bir koregrafi hazırlayarak başın su üstünde olduğu zamanı asgariye indirdik. Yarım saatlik bir gösteride, gösterinin bir başında bir de sonunda olmak üzere, başımızı sadece iki defa suyun üstüne çıkarıyoruz. Bu kadar uzun müddet suyun altında nefessiz durmak kolay olmuyor tabii. Nefesimizi açmak için özel uzmanlar denetiminde uzun ve zorlu çalışmalardan geçtik. İlk başta hiçbirimiz suyun altında bir dakikadan fazla nefessiz duramıyordu. Yavaş yavaş açıldık sonra; iki dakika, üç dakika, beş dakika derken, şimdi hemen hemen yarım saate kadar yükselttik performansımızı. Hedefimiz, bir saatlik bir gösteriyi başımızı hiç suyun üzerine çıkarmadan bitirebilmek. Bu zorlu çalışmalar esnasında birkaç arkadaşımız PEDER’in mübarek Zemzem suyuyla doldurulmuş olimpik yüzme havuzunda boğularak ya da nefesini su altında birkaç dakika daha fazla tutabilmek uğruna ciğerleri patlayarak hakkın rahmetine kavuştu. Ama bütün bu zorluklar, olumsuzluklar, tehlikeler yıldırmadı gözümüzü, aksine bizi daha da hırslandırdı, dört elle sarıldık işimize ve nihayet uzun çalışmaların sonunda mutlu sona ulaştık. Şimdi o arkadaşlarımızı bize doğru yolu gösteren birer vazife şehidi olarak her gün rahmetle anıyoruz. Allah herkese böyle şerefli bir ölüm nasip etsin.”

“Amin!” diye mırıldandı İbrahim Nemrûd ağız alışkanlığıyla ve sonra bunu söylemiş olmaktan dolayı bir tedirginlik hissetti. Ama boş yere tedirgin olduğunu anladı, çünkü çevreden onu yankılarcasına

amin sesleri yükseliyordu. Dervişin bacaklarını okşamakta olan taraftarlar, ellerini göğe açarak dualar mırıldanmaya başlamışlardı. Bu sesleri duyan başkaları, maçı izlemeyi bırakıp dua eden arkadaşlarına katıldılar. Yavaş yavaş çevrelerinde hummalı bir arı kovanı gibi kıvıldayan bir kalabalık oluştu. Az önce dervişin bacaklarını yalayan dazlak kafalı tulumbacı ayağa fırlayıp sağ elinin işaret parmağını yukarı kaldırarak gür bir sesle tekbir getirdi. Bundan sonra göz açıp kapayana dek mahşer yerine döndü ortalık. Önce bulundukları tribün, daha sonra yan tribünler, en sonunda da tüm stadyum onlarla birlikte dua okuyup tekbir getirmeye başladı. İbrahim Nemrûd'un gözü sahaya takıldı bir an ve oyuncularla hakemlerin de maçı bırakıp seyircilere katıldıklarını gördü şaşkınlıkla. Çevrelerindeki seyircilerden birkaçı, gömleklerinin yakalarını yırtıp kendilerini yere çalarak sara nöbetine tutulmuşçasına debelenmeye başladılar. Kolları ve bacakları titriyor, dönen gözlerinin akları görünüyor, ağızları köpürüyordu. Yekvücut halinde devinen bu kıvıltılı insan yumağının içinde ne yapacağını şaşırmıştı İbrahim Nemrûd. Başı dönüyor, kulakları zonkluyordu. Bir adım ötesinde duran dervişe seslendi, ama sesini duyuramadı. Derviş ellerini göğe kaldırmış, davudî bir sesle bakara suresinden ayetler okuyor ve her ayetin sonunda tekbir getiriyordu. İbrahim Nemrûd'la dervişin çevresini saran devingen çember gitgide daraldı. Kendisini bir anda yüzlerce elin üzerinde havaya kaldırılmış buldu İbrahim Nemrûd. Onu bırakmaları için bağırıyor, çevresine yumruklar ve tekmeler savuruyor, ama onu yakalayan ellerden kurtulamıyordu. Yardım istemek için dervişe bakınca, onun da eller üzerinde kaldırılmış olduğunu gördü. Ama İbrahim Nemrûd'un tersine, derviş halinden memnun gibiydi. İki eliyle birden zafer işareti yapıyor, arada sırada "En büyük dergâh bizim dergâh!" diye bağırıyordu. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, koro halinde bir "Bismillah!" nidası yükseliyordu kalabalıktan. Kalabalık, fırtınalı bir deniz gibi dalgalanarak onları eller üzerinde tribünün en üst noktasına doğru uçururcasına taşıdı. Birkaç dakika süren bu çalkantılı yolculuğun sonunda ayakları nihayet yeniden sert zemine bastığında, oturma yerlerinde sırma püsküllü kırmızı atlas minderlerin olduğu kubbeli bir mekânda buldu kendisini İbrahim Nemrûd. Minderlerde kimisi

sarıklı, kimisi kavuklu, kimisi ise siyah takım elbiseli adamlar oturuyorlardı. Onu tutsak almış olan ellerin egemenliğinden kurtulur kurtulmaz, içgüdüsel bir hareketle ceketinin iç cebindeki cüzdanını yokladı. Cüzdanın hâlâ yerinde olduğunu görünce, içine su serpildi. Buruşmuş olan giysilerini düzelterek üstüne başına bir çeki düzen vermeye çalıştı.

"Şeyh Hazretlerini selamlasana, gafil!" diye kulağına fısıldadı usulca yanına yaklaşmış olan derviş.

Çevredeki devinim bir anda durulmuş, ortalık iğne düşse duyulacak denli sessizleşmişti. İbrahim Nemrûd kafasını kaldırınca, tam karşısındaki sedef kakmalı kerevetin üzerinde, yüzü peçeli, başı sarıklı, mor bir kaftana bürünmüş, ufak tefek bir adamın oturmakta olduğunu gördü. Soğuk bir ürperti geçti sırtından ve ne yapacağını bilemeyerek öylece ayakta dikildi.

"Etekle! Etekle!" diye fısıltılar yükseldi çevreden. İbrahim Nemrûd ne yaptığının tam olarak farkında olmaksızın, bir robot gibi dizlerinin üzerine çöküp yere kapanarak mor kaftanın eteğini öptü. Bu görüntü kale arkalarındaki dev ekranlarda yüzlerce kez büyütülerek stadyuma yansıdı. Işık kulelerindeki hoparlörler hafifçe cızırdadı ve metalik bir kadın sesi çınladı tüm stadyumda:

"İşte örnek bir vatandaş! İşte gerçek bir kahraman! İşte Dava Vekili İbrahim Nemrûd!"

Kısa bir sessizliğin ardından, tribünlerden müthiş bir alkış tufanı koptu. Herkes yere kapanmış olan İbrahim Nemrûd'un ekranlardaki görüntüsünü birbirlerine göstererek, yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle, avuçları patlarcasına alkış tutuyor, "Yaşa! Nur ol!" nidalarıyla, gırtlakları yırtılırcasına bağırıyordu. Utancından yerin dibine girmişti İbrahim Nemrûd. İri cüssesiyle dev bir tespih böceği gibi dertop olmuş, başını yerden kaldırmaya cesaret edemiyordu. Sonra bir gong çalındı ve hoparlördeki ses yeniden duyuldu:

"Şeyhimizin iradesidir: Maça devam oluna!"

Hakemin düdüğüyle birlikte, maç kaldığı yerden başladı. Tribünler hemen eski düzenlerini almış, morlu yeşilli flamalar sallanmaya başlamıştı. Kollarına giren iki derviş, İbrahim Nemrûd'u yerden kaldırıp şeyhin ayaklarının dibindeki mindere oturttular. Al yanaklı bir kahveci çırağı, gümüş bir tepsi içinde bir fincan kahve getirip

İbrahim Nemrûd'un önüne koydu. Bir diğeri, eline uzun bir çubuk tutuşturup şeref tribününün ortasındaki mangaldan maşayla aldığı bir közle çubuğun lülesindeki tütünü yaktı. İbrahim Nemrûd bu ikramlar karşısında iyice sersemlemiş, ezilip büzülmüştü.

"Afandi!" dedi şeyhin yanıbaşında dizlerinin üzerinde oturmakta olan sırma cepkenli, kırmızı fesli iriyarı zenci, "Muhtaram Dava Vakili Abrahim Nimrod! Afandi Hazratlari sizi salamlayorlar. Salamalaykum!"

"Aleykümselam, Efendim, aleykümselam!" diye karşılık verdi İbrahim Nemrûd telaşlı bir saygıyla.

"Afiyattasiniz inşallah?"

"Teşekkür ederim, Efendim, saye-i âlilerinde sıhhat ve afiyette dert üstü, murat üstüyüm. Peki ya Şeyh Hazretleri? Onlar da iyiler mi?"

"İyilar, Afandim, iyilar, aksik olmayiniz. Lakin bir miktar gaç kalmaniz sababiyla, Afandi Hazratlari zatinizi bir mikdar marak attilar."

"Çok özürler dilerim, Efendim, elde olmayan sebeplerle geç kaldım. Yoksa Şeyh Hazretleri'ni bekletmek haddime mi düşmüş?"

Zenci, şeyhin kulağına eğilip birşeyler söyledi, sonra yeniden İbrahim Nemrûd'a döndü:

"Afandim, sabab-i ziyaratiniz?"

"Efendim, fuzulî yere kıymetli vaktinizi almamak için, müsaadenizle hemen konuya gireyim. Ben buraya bir miras meselesiyle ilgili olarak Seyfettin Bey'i görmeye geldim. Öğrendiğime göre, kendisi bir müddet önce evlatlığı Şazinuş'la birlikte dergâhınıza intisap etmiş."

Şeref tribünündeki bütün başlar birden İbrahim Nemrûd'a çevrildi. İbrahim Nemrûd düzinelerce gözün sınayıcı bakışları altında ezilip büzülerek başını öne eğdi. Zenci, şeyhle birşeyler fısıldaştıktan sonra, İbrahim Nemrûd'a döndü:

"Şayh Hazratlari sizinla bizzat konuşmak arzu adarlar."

İbrahim Nemrûd, zencinin kalkıp onu buyur ettiği şeyhin yanıbaşındaki mindere oturdu. Onu kıskançlıkla karışık tuhaf bir korkuyla süzdüklerini hissetti tribündekilerin. Bu denli kısa bir süre içinde şeyhin ayakucundaki minderden yanındaki mindere yükselmenin pek az kimseye nasip olan bir onur olduğunu seziyor ve

buna layık olamayacağı, çoğunlukla yaptığı gibi bu kez de bir pot kırarak herşeyi berbat edeceği kaygısıyla içi içini yiyordu.

"Hoşgeldiniz, Sayın Dava Vekili," dedi şeyh alçak sesle. Derinden gelen, cılız ve titrek, tiz bir sesi vardı.

"Hoşbulduk, Efendim."

"Seyfettin Bey'le görüşmek istiyorsunuz demek?"

"Evet, Efendim, eğer siz de uygun bulursanız…"

"Niçin bulmayayım, bulurum elbette. Ama burada asıl sorun, benim uygun bulmam değil, tanrının da uygun bulması gerek."

"Tabiatiyle, Efendim, tabiatiyle," diye hızlı hızlı konuştu İbrahim Nemrûd yanlış birşey söyleyerek şeyhi gücendirmiş olmak endişesiyle, "Elbette evvela Allah! Silsile-i meratibi ihlal etmek katiyen umurum değildir. Filhakika…"

"Beni yanlış anladığınızı sanıyorum, Sayın Dava Vekili," diye sözünü kesti şeyh. Yüzünü örten peçenin ardında hafifçe gülümsediği hissediliyordu. "Üstelik tuhaf bir biçimde eski, neredeyse arkaik bir dil kullanmakta direniyorsunuz. Pek yaşlı da sayılmazsınız oysa. Açıkçası, daha çağdaş bir dil kullanmanızı beklerdim. Biliyorsunuz, kullanılan dil, bir ölçüde kişinin düşüncelerini de belirler. Ancak bu yine de sizin bileceğiniz iş elbette. Her neyse… Seyfettin Bey'e gelince: Benim değil, tanrının—yoksa 'yazgının' ya da düpedüz 'yaşamın' mı demeliydim?—iznini almanız gerektiğini söylediğimde, bambaşka birşeyi kastediyordum. Seyfettin Bey'le ne yazık ki görüştüremem sizi. Yaşam buna izin vermez."

İbrahim Nemrûd'un kafası karışmıştı.

"Niçin, Efendim?"

"Çünkü yaşam Seyfettin Bey'le ilişkilerini kesti."

"Af buyurun, anlayamadım."

"Seyfettin Bey kişisel gelişimini bütünledi, demek istiyorum."

"Anlayışsızlığımı bağışlayın, ama yine anlayamıyorum."

Şeyh, sarığını titreten boğuk bir kahkahayla kıkırdadı.

"Kısacası, Sayın Dava Vekili, evrendeki tüm canlılar gibi, Seyfettin Bey de doğdu, yaşadı ve öldü. Bu arada başka şeyler de yaptı tabii, kimisi ilginç, kimisi sıradan, sıkıcı, bayağı, dahası belki de hayli nahoş şeyler, ama başınızı ağrıtmamak için gereksiz ayrıntıları atlıyorum. Bütünün ayrıntılardan ve yalnızca ayrıntılardan oluştuğunu ve

şeytanın—ah o isyankâr melek!—ayrıntıda gizli olduğunu unutuyor değilim elbette, ancak son çözümlemede önemli olan yalnızca başlangıç ve bitiş noktalarıdır ne de olsa, tabii herhangi bir 'önem' sözkonusu olabilirse eğer… Değil mi ki, ne denli dolambaçlı olursa olsun, sonuçta iki nokta arasına çizilmiş bir çizgidir yaşam: Resmin tümü gözönüne alındığında, kısa, kıpkısa, gözardı edilmesinde sakınca olmayan titrek bir çizgi, biraz uzaktan gözler kısılarak bakıldığında ise bir nokta, belli belirsiz bir benek, bir leke, bir toz zerresi, hatta belki o bile değil, yalnızca bir göz aldanması, bir varsanı, bir hiç…"

"Hiç mi? Ama na-nasıl?" diye kekeledi İbrahim Nemrûd.

"Aslını astarını soruyorsanız, kusura bakmayın, bilemeyeceğim. Ama öğrenmek istediğiniz—Allah aşkına, bunu öğrenmek istiyor musunuz gerçekten de?—sözkonusu dönüşüm sürecinin kabaca ne biçimde gerçekleştiği ise, şöyle özetleyebilirim: Birkaç yıl oluyor. Kasım ayıydı galiba. Seyfettin Bey bir sabah PEDER'deki hücresinin helasında ölü bulundu. Gasilhanede yıkandı, cenaze namazı kılındı, yoldaşlar sandukasını omuzladılar, imam efendi talkını verdi ve Seyfettin Bey—ya da bir zamanlar 'Seyfettin Bey' olarak adlandırdığımız et ve kemik yığını—yalın bir törenle DERKABR'e (*Dergâh Kabristanı*) gömüldü. Nokta, satırbaşı…"

"Hepsi bu mu yani?" dedi İbrahim Nemrûd düşkırıklığıyla.

"Evet, hepsi bu."

İbrahim Nemrûd bir anda çökmüştü. Bunca zahmetinin boşa gittiği anlamına geliyordu bu. Ona bu işi vermiş olan avukat bu durumda büyük olasılıkla ödeme yapmayı reddedecekti. Hatta vermiş olduğu iki yüz elli altınlık öndeliği geri isteyecekti belki de. Bu düşünce İbrahim Nemrûd'u ürpertti.

"Hayır, hayır, hepsi bu olamaz," diye mırıldandı kendi kendine, "Birşeyler olmalı, mutlaka birşeyler olmalı."

"Aslında evet, birşeyler vardı," dedi şeyh küçümser bir edayla, "Birtakım kitaplar, defterler, dosyalar, çizimler, vesaire… Kâğıt, bir yığın kâğıt… Yazıya çiziye pek düşkündü sizin şu Seyfettin Bey. Ne demeli: Anlamsız bir dünyevî saplantı… Bir iki tanesini evlatlığı Şazinuş aldı, geri kalanların hepsini hamamın külhanında yaktık. Tam bir hafta sürdü külhancıbaşının o muazzam kâğıt yığınını

eritmesi. Yoldaşlar Seyfettin Bey'in ruhuna fatihalar okuyarak yıkandılar. Neyse, üzülmeyelim: Bakın, sonuçta yine de bir işe yaramış demek ki onca emek…"

"Ne? Ne dediniz siz?" diye heyecanla bağırdı İbrahim Nemrûd.

"Aman Sayın Dava Vekili, bu kadar heyecanlanacağınızı bilseydim, alıştıra alıştıra söylerdim. Evet, Seyfettin Bey'den kalan herşeyi yaktık, en ufak parçasına kadar. Ne o, yoksa siz de yazı denen o puta sahip olmadığı bir değer atfedenlerden misiniz? Zındıklığın ilginç bir türüdür bu ve ilacı ateştir."

"Hayır, hayır, benim söylemek istediğim o değil. Seyfettin Bey'in birtakım elyazmalarını evlatlığı Şazinuş'a verdiğinizi söylediniz, değil mi?"

"Evet, bildiğimiz kadarıyla başka bir yakını yoktu çünkü kendisinin. Daha iyi bir fikriniz mi vardı?"

İbrahim Nemrûd artık onu dinlemiyordu. Bir anda nerede olduğunu unutmuş, kendi kendisine heyecanla konuşmaya başlamıştı.

"Seyfettin Bey'in eşyaları evlatlığı Şazinuş'a verildi, çünkü tek varisi oydu. Eğer Şazinuş, Seyfettin Bey'in yasal varisiyse, ona intikal eden mirasların da varisidir. Miras hukukunda bu özel duruma ilişkin bir içtihat okuduğumu anımsıyorum. Varisin öldüğü durumlarda, miras varisin varisine intikal eder. SİLVER (*Silsile-i Veraset*) adı verilir bu ilkeye. Öyleyse Seyfettin Bey'in ölmüş olması önemli değil. Anlaşmanın koşullarını yerine getirmek için Seyfettin Bey'in evlatlığı Şazinuş'u bulmam yeterli olacak. Tabii ya, niçin daha önce düşünemedim bunu!"

"Nihayet gerçeği görmenize sevindim," dedi şeyh başını sallayarak, "Evet, Seyfettin Bey'in ölümü gerçekten de hiç önemli değil. Koca deryada ha bir katre az, ha bir katre fazla, ne fark eder? Ancak öte yandan…"

"Lütfen!" diye şeyhin sözünü sertçe kesti İbrahim Nemrûd, ama hemen ardından kendini toplayıp sesini yumuşattı: "Çok özür dilerim, saygısızlığımı bağışlayın, bir an çok heyecanlandım da… Şeyh Hazretleri, Seyfettin Bey'in evlatlığı Şazinuş'u mutlaka bulmam gerek. Onu nerede bulabileceğimi söylerseniz, bu hakir kulunuzu anlatılmaz saadetlere gark edersiniz."

"Aceleniz olduğunu görüyorum," dedi şeyh gülümseyerek, "Tümüyle anlamsız bir kaygı bence. Değil mi ki herkesin yazgısı belirlenmiştir, hızlı ya da yavaş, er ya da geç, ama bir gün mutlaka varırız varmamız gereken noktaya. Öyleyse acele etmek niye? Ama neyse, madem öyle olmasını istiyorsunuz, öyle olsun! Seyfettin Bey öldüğünde, Şazinuş henüz yedi sekiz yaşlarında küçük bir çocuktu. Kimi kimsesi olmadığı için PEDER'e mürit yazmak istedik, ama birtakım yasal engeller çıktı. Bürokrasinin nasıl işlediğini bilirsiniz. Sonuçta onu Üsküdar'daki *Öksüzler Evi* ÖKSE'ye yolladık ister istemez ve o zamandan beri bir daha haber alamadık. Bilmem, size yardımcı olabildim mi?"

"Hem de nasıl, Şeyh Hazretleri," dedi İbrahim Nemrûd sevinçle, "Emin olun, beni dünyanın en mutlu insanı yaptınız."

"Kasten değildi, inanın," dedi şeyh boğuk bir kahkaha atarak, "Ama dikkatli olun: Mutlu bir ömrün sonuna bakmalı."

İbrahim Nemrûd şeyhe binlerce teşekkür edip eteğini öptü ve hâlâ devam etmekte olan maçı izleyen coşkun seyirci kalabalığını yararak dergâhtan çıkıp Eyüp'ten geçen son metroya güçlükle yetişti. Eve döndüğünde, saat geceyarısını geçmişti. Kulaklarında hâlâ maçtaki müthiş tezahüratın uğultusu vardı. Geçirdiği uzun ve hareketli günün ardından kendisini hayli yorgun hissediyordu. Herşeye karşın tatlı bir yorgunluktu bu. İki gündür öteki işlerini ihmal edip bütün zamanını bu karışık miras davasına ayırmak zorunda kalmıştı gerçi, ama sıkı çalışması nihayet meyvesini vermişti. Çok önemli bir ipucuna ulaşmıştı, büyük olasılıkla ertesi gün kesin bir sonuca bağlanacaktı yaptığı araştırma. On bir yaşında kimsesiz bir çocuk ÖKSE'den ayrılmış olamazdı nasıl olsa. Artık kapı kapı dolaşması gerekmeyecekti. En başta bu araştırmanın onu belki de haftalarca uğraştıracağını düşünerek biraz kaygılanmıştı, ama şimdi bu kaygılarının yersiz olduğunu, umduğundan çok daha kolay başarıya ulaşacağını anlıyordu. Ertesi gün Seyfettin Bey'in evlatlığını bulup araştırmayı tamamlayacak ve avukatın ona söz vermiş olduğu iki yüz elli altınlık ikinci çeki almaya hak kazanacaktı. Sabah saat 8.15'te Sirkeci'den kalkacak olan Üsküdar vapuruna binmeye karar verdi ve saati 7'ye ayarladıktan sonra, soyunup yatağa girdi. O gece son zamanlarda hiç olmadığı denli tatlı düşlerle dolu, rahat ve dingin bir uyku uyudu İbrahim Nemrûd.

İbrahim Nemrûd ertesi sabah Salacak iskelesinde vapurdan inerken, saat 9'a geliyordu. Valide Sultan Camii'ne dek binaların üzerindeki tabelalara baka baka yürüdü. Saat hayli erken olmasına karşın, cami avlusunda daha şimdiden birkaç seyyar satıcı tezgâh açmıştı. Tesbihten hacıyağına dek bir sürü ıvır zıvır satılıyordu bu tezgâhlarda. İbrahim Nemrûd, güneş gözlükleri takmış bir satıcıyı selamlayıp ÖKSE'ye nasıl gidebileceğini sordu. Satıcı gizemli bir ifadeyle gülümseyerek bir kibrit kutusunun yarısı boyutunda küçümen bir Kuran uzattı ona. İbrahim Nemrûd kısa bir tereddütten sonra, kendisine uzatılan Kuran'ı aldı ve cebinden çıkardığı bir mecidiyeyi satıcının avucuna bıraktı.

"Hayır, hayır, yanlış anladınız," dedi satıcı mecidiyeyi geri uzatarak, "Sizden para istemiyorum. ÖKSE'nin ziyaretçileri bizim velinimetimizdir. Bunlar eşantiyon zaten."

İbrahim Nemrûd teşekkür ederek parayı cebine geri koydu. Hiç tanımadığı birisinden hediye almak onu şaşırtmış ve tedirgin etmişti. Karşılıksız iyilikleri kuşkuyla karşılamak babasından devraldığı bir özellikti. Minyatür Kuran'ı parmaklarının arasında evirip çevirerek satıcının yolu tarif etmesini bekledi, ama adam onun orada olduğunu sanki tümüyle unutmuş, tezgâhındaki kitapları dizmeye dalmıştı.

"Afedersiniz, ÖKSE'ye nasıl gidileceğini anlatacaktınız," dedi İbrahim Nemrûd en sonunda sabırsızlıkla.

"Siz hâlâ burada mıydınız?" dedi satıcı başını kaldırarak, "Kusura bakmayın, ben gittiğinizi sanmıştım."

Birden adamın kör olduğunu anladı İbrahim Nemrûd ve nasıl olup da bunun daha önce farkına varmadığına şaştı.

"Asıl siz kusura bakmayın," dedi alçak sesle, "Ben…"

"Ziyanı yok," dedi satıcı kalender bir gülümsemeyle, "Küçük şeyler gözden kaçar bazen. Ufacık bir tarla faresinin, gözünü kan bürümüş bir düzine tazıdan kaçması gibi tıpkı… Kitap insanın tek gerçek dostudur. Ama dokunmasını bilene tabii. Biliyor musunuz, ben de çocukluğumun büyük bölümünü ÖKSE'de geçirdim. O günlerde merak sardım matbuata. Ah, ne güzel günlerdi onlar!"

Adamın dediklerinden bir anlam çıkaramamıştı İbrahim Nemrûd, ama onu daha fazla rahatsız etmeye çekiniyordu. Bir kez daha teşekkür edip avlunun çıkışına doğru yürürken, hâlâ elinde tutmakta olduğu Kuran geldi aklına. Küçümen kitabı yüzüne yaklaştırarak sayfalarını karıştırdı. Tek bir satır yazı bile bulamadı yüzlerce sayfanın içinde, kitap baştan sona bomboştu. Arka kapağın iç yüzünde, ufacık bir mum resmi ve küçük harflerle dizilmiş bir adres vardı yalnızca: *Öksüzler Evi - ÖKSE*

Zemzem Sokağı, No.17

Üsküdar – Konstantiniye

Elindeki haritanın yardımıyla Zemzem Sokağı'nı buldu. 17 numaralı binanın önünde durduğunda, yanlış geldiği düşüncesine kapıldı bir an. Sokaktaki diğer evlerden farkı olmayan, iki katlı, cumbalı, bakımsız, ufak bir ahşap evdi bu. Oysa o, daha büyük ve görkemli bir bina bekliyordu. Daha önce bir kimsesizler yurdunda bulunmamıştı gerçi, ama nedense böyle bir görüntü vardı kafasında. Zili çalıp bekledi. Beş on saniye sonra sessizce açıldı kapı ve siyah

takım elbise giymiş, kısa boylu ve tıknaz, çekik gözlü bir adam belirdi eşikte. İbrahim Nemrûd hayretle adamın yüzüne baktı.

"Hay?" dedi adam sertçe.

"Çok afedersiniz, yanlış geldim herhalde," dedi İbrahim Nemrûd tereddütle, "ÖKSE'yi arıyordum da ben…"

"Ooooo, sososososo!" diye hindi sesine benzer tuhaf bir ses çıkardı adam ve İbrahim Nemrûd'u yerlere dek eğilerek saygıyla selamladıktan sonra, heyecanla ekledi: "Dolu geldi, dolu geldi! Bulası, bulası! Buylun, buylun!"

İbrahim Nemrûd kafası hayli karışmış durumda içeri girdi. Adamın her sözü yinelemesinin nedenini anlayamıyor, bu işte bir yanlışlık olması gerektiğini düşünüyordu. Çevresine göz gezdirince, bu kanısı güçlendi. Basık tavanlı, loş bir holdeydi. Zemin, su yeşili bir muşambayla kaplıydı. Duvarların bağdadî sıvası sararmış, yer yer çatlamıştı. Sol tarafta, hafif bir kavisle üst kata çıkan dar bir ahşap merdiven vardı. Kapının hemen yanında, bir zamanlar beyaz bir pamuklu fanila olmuş olması gereken paçavralaşmış bir yerbezinin üzerine dizili birkaç çift boy boy terlikten, evde dört beş kişilik bir ailenin yaşadığı anlaşılıyordu. İbrahim Nemrûd ayakkabılarını çıkarıp terlik giymesi gerekeceğini düşünerek tedirgin oldu biraz, ama adam yalnızca şapkası ve paltosunu çıkarmasını isteyince, rahatladı. Adam şapkayla paltoyu duvardaki paslı bir kancaya astıktan sonra, merdivene yöneldi. Basamakları her adımda gıcırdayan merdivenden üst kata çıktılar. Sahanlığa vardıklarında, adam bir kapıyı açıp onu nazik bir hareketle içeri buyur etti. Kapıdan geçen İbrahim Nemrûd, afalladı bir an. Daire planlı, çok büyük bir mekân uzanıyordu önünde. Dairenin çapı yüz elli arşın, yüksekliği ise bir buçuk minare boyu kadar olmalıydı. Çatı, tepe noktasında konik bir ışıklığı olan, nervürlü, kubbemsi bir strüktürle örtülmüştü. İbrahim Nemrûd'un üzerinde durmakta olduğu, dört adım genişliğindeki küpeşteli galeri, mekânı çepeçevre sarıyordu. Nervürlerden iri baklalı zincirlerle sarkıtılmış devasa yağ kandili avizelerinden çevreye titrek sarımsı bir aydınlık yayılmaktaydı. Aşağıda, alçak separatörlerle sayısız hücreye bölünmüş yuvarlak alanın içinde, beyaz gömlekler giymiş yüzlerce çocuk, masalarındaki bilgisayar ekranlarının başında harıl harıl çalışıyorlardı. Becerikli parmakların hiç durmamacasına bastığı

tuşların tıkırtısı, yüksek kubbenin çeperlerinde yankılanarak çoğalıyor, dev bir makinanın tekdüze ritmine dönüşüyordu. Bir karınca yuvasının hummalı kıvıltısını andıran bu görüntü, İbrahim Nemrûd'un başını döndürdü ve dava vekili yere düşmemek için bronz küpeşteye tutundu.

"Hoşgeldiniz!" dedi neşeli bir ses. İbrahim Nemrûd arkasını dönünce, siyah takım elbiseli, sinekkaydı tıraşlı, jöle sürdüğü saçlarını ortadan özenle ayırarak taramış olan genç bir adam gördü.

"Öz-özür dilerim," diye kekeledi, "Yanlışlık yapmış olmalıyım. ÖKSE'yi arıyordum ben. Kör bir Kuran satıcısı burayı tarif etti bana. Oysa burası bir… bir…"

"Evet, kesinlikle doğru, bir basımevi, *Üsküdar Matbaası* ÜM! Burasını bulamamanız sözkonusu değildi zaten, bütün yollar buraya çıkar çünkü. Matbaamız yalnızca metaforik anlamda değil, coğrafî olarak da dünyanın merkezindedir. Dünya piyasasında çalışan uluslararası bir matbaayız biz. Yedi düvel dört iklimden müşterilerimiz var. Üstelik yalnızca bilinen Batı dillerinde değil, Kiril, İbranî, Arap, Sanskrit, Aramî, Çin, Japon ve Kore alfabeleriyle bile basım yapıyoruz. Koreli müşterilerimizden biriyle az önce karşılaştınız. Kapıcımız beş dakikalığına tuvalete gittiği için, o açmış size kapıyı. Dahası, çiviyazısı ve hiyeroglifle, Rünik alfabeyle, Uygur, Göktürk ve Aztek alfabeleriyle bastığımız yapıtlar bile var. Elinizdeki minyatür Kuran özel bir basım tekniği olan Braille yazısıyla, yani *Körler Alfabesi* KALFA'yla basılmıştır. Geleneksel kâğıt baskı teknikleri dışında, bilgisayar teknolojisinin olanak sağladığı mültimedya çalışmalarımız da oluyor. *Sağır Dilsiz Alfabesi* SADA'yı kullanarak yayımladığımız VCD ve DVD'ler var sözgelimi."

"Tuhaf! Oysa ben burasının yalnızca bir kimsesizler yurdu olduğunu sanıyordum."

"Üzülmeyin, artık kanıksadığımız bir yanlış anlama bu. Ayrıca bütün bütüne bir yanlış anlama da sayılmaz, çünkü aynı zamanda ve öncelikle bir kimsesizler yurdudur kurumumuz. Amacımız, ebeveynlerini yitirmiş çocukların yaşamlarına yön vermelerine yardımcı olmak, bir anlamda onları yaşama hazırlamak. Kutsal bir amaç, kısacası… Yurdumuzda yetişen çocuklar, daha sonra yayın dünyasında önemli görevler üstleniyorlar. Alçakgönüllü bir iddia

olmayacak belki bu, ama aslında böylelikle ülkemizin entelektüel ortamına çok önemli katkılarda bulunduğumuz söylenebilir. Önde gelen yayınevleri ve matbaaların yönetim kadrolarına bakın, çoğunun bizim yurdumuzdan yetişme kişiler olduğunu göreceksiniz. Yayın dünyamız öksüz ve yetimlerin emin ellerinde. Esasen ben de bu yurtta yetiştim. Kendimi tanıtayım, izin verirseniz: Hasan Hüseyin Fellah, ÖKSE müdür muavini."

Genç adamın uzattığı kartviziti alırken, başını salladı İbrahim Nemrûd: "Memnun oldum. Ben de Dava Vekili İbrahim Nemrûd."

"Elbette, elbette! Hukuk alanında da hayli yayınımız var. *Muvazzaf Hukukçular Birliği* MUHBİR'in aylık bültenlerini yıllardır biz basıyoruz sözgelimi. Dava vekilleri son derece titiz ve üretken insanlardır. Siz de birşeyler yayımlatmak istiyorsunuz, sanırım. Yo, çekinmeyin, herkes birşeyler yayımlatmak istiyor günümüzde, herkesin söyleyecek birşeyleri var. Yeni bir meslekî dergi ya da bir yıllık mı? Bir anı kitabı mı yoksa? Merak etmeyin, fiatlarımız son derece uygundur. Ayrıca sizi hukukçular için uyguladığımız özel indirimden de yararlandırabiliriz, ki bu da…"

"Hayır, hayır," diye kesti İbrahim Nemrûd müdür muavininin sözünü, "Nazik önerinize çok teşekkür ederim, ama benim amacım birşey yayımlatmak değil. Ben bir miras davası nedeniyle bulunuyorum burada."

"Anlıyorum, hukukî bir mesele," diye gülümsedi müdür muavini, "Bu durumda sizi hukuk müşavirimizle görüştüreyim. Kendisi sorularınızı yanıtlamaktan zevk duyacaktır."

"Korkarım yine tam olarak anlatamadım," dedi İbrahim Nemrûd, "Aslında konu biraz karışık, ama kısaca özetlemeye çalışayım: Birkaç yıl önce yurdunuza gelmiş olan bir çocukla acilen görüşmem gerek. Kendisi yüklü bir mirasın tek varisi."

"İlginç," dedi müdür muavini kaşlarını kaldırarak, "Bundan emin misiniz?"

"Evet, evet, kesinlikle!"

"Bağışlayın, ama takdir edersiniz ki, bu alışılmadık bir durum. Bir öksüze miras kalması her gün karşılaştığımız birşey değil."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama evvelce de söylediğim gibi, hayli karışık bir dava bu."

“Sizi müdürle görüştüreyim o halde,” dedi müdür muavini, “Ancak o yardımcı olabilir size. Bu taraftan buyrun.”

Galerinin ucundaki kemerli kapıdan zemini mermer kaplı oval bir hole, oradan da sağlı sollu kapıların açıldığı, geniş ve uzun, loş bir koridora geçtiler. Koridorun duvarlarında büyük boy çerçeveler asılıydı. Havada belli belirsiz bir ecza kokusu vardı. İbrahim Nemrûd dikkatli bakınca, çerçevelerin içindeki mantar levhalara iğnelenmiş, renk renk, irili ufaklı yüzlerce böcek olduğunu gördü. Babasının kelebek koleksiyonunu anımsattı ona bu görüntü ve içi bulandı. Onun mantar levhalarla ilgilendiğini gören müdür muavini, bunların yurttaki öğrencilerin yaptıkları elişi çalışmalarından örnekler olduğunu söyledi. Duyulur duyulmaz bir sesle konuşuyordu. Koridora ayak bastıkları andan itibaren, az önceki candan, neşeli, kendisine güvenli hali gitmiş, ürkekleşmişti. Onun bu hali İbrahim Nemrûd’u de etkilemişti ister istemez. Ne olduğunu bilemediği bir tehlikenin beklentisiyle başını omuzlarının arasına çekip sırtını kamburlaştırmış, çevresini kuşkulu bakışlarla süzerek usulca atıyordu adımlarını. Koridorun en ucundaki kapının önünde durdular. Müdür muavini üstüne başına çeki düzen verdikten sonra, kapıyı hafifçe tıklattı.

“Gir!” diye sert bir ses geldi içeriden.

“Müdür Bey’in canı bugün yine biraz sıkkın herhalde,” diye fısıldadı müdür muavini ürkek bir ifadeyle, “Aslında çok iyi bir insandır. Altın gibi bir kalbi vardır. Ama öfkelendiği zaman, gözü dünyayı görmez. Böyle günlerde hep suyuna gitmek gerek. Kızdırmamaya çalışın. Söylediklerine karşı çıkmazsanız, bir sorun olacağını sanmıyorum.”

İbrahim Nemrûd müdür muavininin arkasından odaya girdi. Kapının tam karşısındaki devasa masada oturmakta olan müdür, önündeki deri sumenin üzerine serdiği büyük boy parşömene birşeyler yazmakla meşguldü. İçeri girenlerin kim olduğuna bakmak için başını kaldırmak zahmetine girmeksizin işine devam etti. Müdür muavini hızlı ama sessiz adımlarla odanın ortasına doğru ilerlemiş, masanın iki adım berisinde durup hazırola geçmişti. Ne yapması gerektiğini bilemediği için yüzünde şaşkın ve sıkıntılı bir ifadeyle kapının önünde dikilmekte olan İbrahim Nemrûd’u telaşlı bir baş

hareketiyle yanına çağırdı. İbrahim Nemrûd elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak müdür muavininin yanına gitti ve kısa bir tereddüdün ardından, o da müdür muavini gibi hazırola geçti. Ancak müdür muavini ona kaş göz işaretleri yapmayı sürdürüyordu. İbrahim Nemrûd yine farkına varmaksızın bir pot kırmış olabileceği korkusuyla çevresine bakındıysa da, olağandışı hiçbir şey göremedi. Ne bir mobilya devirmiş, ne de bir vazo kırmıştı. Müdür muavininin gözleriyle işaret ettiği yere, ayakkabılarına bakmayı neden sonra akıl etti. Birer çocuk mezarını andıran ayakkabılarının burunları, masanın önündeki seccadenin püsküllerine basıyordu. Müdür muavininin gözlerindeki dehşet ifadesinden, kesinlikle yapılmaması gereken birşey yaptığını ve bu yüzden belki de büyük bir cezayı hak ettiğini anladı, hemen toparlanarak müdür muavininin hizasına çekildi. Müdüre kaçamak bir bakış attığında, adamın elindeki yazıyla meşgul olduğu için durumun farkına varmadığını anlayarak rahatladı. Müdür yazmayı sürdürürken, müdür muavini ve İbrahim Nemrûd birer yontu gibi kımıltısız ve dimdik, hazırolda beklediler. Odada öylesine mutlak bir sessizlik egemendi ki, havada uçan bir sineğin vızıltısını işitebiliyordu İbrahim Nemrûd. Sinek pencere camına çarpınca, vızıltı sustu. Şimdi daha da sessizleşmişti oda. Müdür elindeki kamış kalemi hokkaya batırdığında, hafif bir şıpırtı duyuluyor, kalemin ucu parşömenin pürüzlü yüzeyinde kayarken, kalın bir mukavvanın yavaş yavaş yırtılmasını andıran, tuhaf, iç gıcıklayıcı bir hışırtı çıkıyordu. Kalem parşömenin üzerindeki ufak bir engebeye takılınca deri sumenin üzerine sıçrayan bir mürekkep damlasının oluşturduğu ufak kabarcık, içine su doldurulup üçüncü kat penceresinden avlunun taşlarına atılan bir naylon torba gibi büyük bir gürültüyle patladı. Bu ses irkiltti İbrahim Nemrûd'u ve müdürle müdür muavininin kıllarının bile kıpırdamamasına şaştı. Bu durumdan fazlasıyla tedirgin olmaya başlamıştı. Dikkatini başka birşeye vererek çevresinde olan biteni duymamaya çalıştı. Dikkat çekmemek için başını fazlaca çevirmemeye özen göstererek odaya göz gezdirdi. Duvarlarda, üzerinde yurtta kalan çocukların siyah-beyaz vesikalık fotoğraflarının bulunduğu, herbirinin altında hangi döneme ait olduğu yazan büyük levhalar asılıydı. Yurdun kuruluş tarihi olduğu anlaşılan 1271'den 1400'lere dek uzanıyordu bu tarihler. İbrahim

Nemrûd bu levhaların yurdun kısa bir tarihçesini oluşturduğunu düşündü. Buradaki yüzlerce, binlerce birbirine benzeyen solgun çehre, görkemli binası ve içindeki sayısız araç gereçle somut bir varlık olan yurdun, soyut ama gerçek özü, özetiydi. Saat düzeniyle işleyen dev bir makina, hepsi birbirinin eşi, standart insanlar üreten bir tür fabrikaydı yurt.

"Dikkat!"

Birden sert bir komut yankılanmıştı odada. İbrahim bu sesle irkilerek daldığı düşüncelerden ayıldı. Hemen ardından daha da sert ikinci bir komut izledi ilkini.

"Hazrol!"

Düşünceye daldığı sırada hafifçe gevşeyerek duruşunu bozmuş olan İbrahim Nemrûd, bu komutla birlikte ellerini gövdesinin yanlarına yapıştırıp topuklarını birleştirdi, sırtını dikleştirerek göğsünü ileri çıkarttı. Askerlik günlerinden kalma bir alışkanlıkla tekmil vermek üzereyken, kendini gelerek hafifçe aralanan dudaklarını yeniden birbirine yapıştırıp sustu. Başını çevirmeye cesaret edemiyordu. Yan gözle bakınca, ayağa kalkmış olan müdürün, masanın yanından dolaşarak onlara doğru geldiğini gördü. Orta boylu, sağlam yapılı, şakaklarında kırlaşmaya başlayan saçları asker kesimi, elli yaşlarında bir adamdı müdür. Üzerinde haki renkli, yukarıdan aşağıya bütün düğmeleri sıkı sıkıya iliklenmiş bir redingot vardı. Gözleri küçük, bakışları deliciydi. Kartal gagasını andıran burnunun altındaki özenle kırpılmış badem bıyık, ona saygın bir görünüm veriyordu. O anda babasını anımsadı İbrahim Nemrûd ve aslında birbirlerine hiç benzemeyen bu iki adam arasında yine de ne olduğunu tam olarak çıkartamadığı tuhaf bir benzerlik olduğunu düşündü.

"Evet, ne var yine?" dedi müdür sert bir sesle. Tam karşılarında duruyordu şimdi.

"Bağışlayın, Sayın Müdürüm, ben…" diye açıklamaya girişti müdür muavini.

"Keees! Yeter!" diye bağırdı müdür sabırsızlıkla. Küçük gözlerinden ateşler saçıyordu. "Sabahları 10.30'dan önce rahatsız edilmek istemediğimi söylememiş miydim ben size?"

Müdür muavini yutkundu. Gözleri dehşetle büyümüştü.

“Elbette, Efendim, ancak…”

“Sus! Cevap verme! Emirlere karşı mı geliyorsun? Çıkar defteri!”

“Efendim…”

“Defter!” diye bağırdı müdür ayağını öfkeyle yere vurarak. Müdür muavini ceketinin iç cebinden kara kaplı ufak bir defterle bir dolmakalem çıkardı, elleri titreyerek defteri açtı. Müdür burnundan soluyarak odayı arşınlıyor, enerjik adımlarla çevrelerinde daireler çiziyordu. Nihayet önlerinde durup ellerini arkasında kavuşturdu.

“Yaz!” dedi gözlerini odanın içinde belirsiz bir noktaya dikerek, “Satırbaşı, bir parmak aralık… Bir parmak, dedim, koy parmağı! Ha şöyle! Her işin bir yolu yordamı vardır. Öğrenemiyorsunuz bir türlü. Yaz şimdi: Ben Hasan Hüseyin Fellah, virgül… Emirleri harfiyen yerine getireceğime, virgül… Virgülü koy! Namusum ve şerefim üzerine… Ş’nin çengeli, ş’nin çengeli! Şimdi ‘üzerine’… Ha aferin! Ant içerim, nokta. ‘Ant içerim’in altına çift çizgi…”

Müdür muavini söylenenleri titrek bir yazıyla, ama özene bezene deftere yazmıştı.

“Kırmızıyla kırk kere yazılacak,” diye devam etti müdür, “Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı, Müdürüm.”

“Höyt!” diye gürledi müdür. Müdür muaviniyle İbrahim Nemrûd yerlerinden sıçradılar.

“Ne demek ‘anlaşıldı’? ‘Sağol’ diyeceksin!”

“Sağol!” dedi müdür muavini ağlamaklı bir sesle.

“O ne biçim ‘sağol’ be! Erkekçe söyle, erkekçe! Sağol!”

“Sağol!” dedi müdür muavini sesine bir sertlik tınısı vermeye çalışarak.

“Olmadı! Daha yüksek! Daha yüksek!”

“Sağol!” diye olanca gücüyle, ciğerleri yırtılırcasına haykırdı müdür muavini. Bu acınası çığlık karşısında küçümseme dolu bir ifadeyle gözlerini kıstı müdür: “Yine olmadı ya, hadi neyse… Ben sizin yaşınızdayken, inim inim inletirdim ortalığı sağol çektiğimde. Zamane gençlerinde ruh yok, ruh!”

Sonra redingotunun üst cebinden çıkardığı gümüş köstekli monoklü özenle sağ gözüne yerleştirdi ve delici bakışlarını İbrahim Nemrûd’a dikerek, orada olduğunun sanki daha yeni farkına

varıyormuşçasına, uzunca bir süre onu kuşkuyla baştan ayağa süzdü. İbrahim Nemrûd bu bakışların altında eridiğini hissetti. Süklüm püklüm yere çökmemek için güç tuttu kendisini.

"Kimdir bu?" dedi müdür nihayet müdür muavinine hitaben.

"Dava Vekili İbrahim Nemrûd, Sayın Müdürüm," diye hızlı hızlı konuştu müdür muavini, "Kendisi bir miras davasıyla ilgili olarak çocuklarımızdan birisiyle görüşmeyi arzu ediyor."

"Kimmiş görmek istediği?"

"Şazinuş!" diye atıldı İbrahim Nemrûd kendini tutamayarak, "*Perendebaz Dergâhı* PEDER'den Seyfettin Bey'in torunu Şazinuş Stigma..."

İbrahim Nemrûd'un bu beklenmedik çıkışıyla birlikte oda yeniden uzunca bir süre sessizliğe gömüldü. Müdürün gövdesi yay gibi gerilmiş, burun delikleri kabarmış, beleren gözleri çakmak çakmak olmuştu. Müdür muavininin dehşet dolu bakışları müdürle dava vekili arasında hızla gidip geliyordu. İbrahim Nemrûd yine yapmaması gereken birşey yaptığını anlayarak paniğe kapıldı. Bir an kaçıp gitmeyi düşünerek kapıya doğru kaçamak bir bakış attı, ama yerinden bir adım bile kımıldayacak gücü bulamadı kendisinde. Müdürün delici bakışları onu yerine mıhlamıştı. İçe işleyen bu bakışlar karşısında dizlerinin bağının çözülmek üzere olduğunu hissetti. Özür dilemek istedi, ama anlaşılmaz, boğuk bir inilti çıktı dudaklarının arasından yalnızca. Bu kez çok ileri gittiğini, odadan kovulacağını hissediyordu. Ne var ki hiç umulmadık birşey oldu. Müdürün gergin yüz hatları birden gevşedi ve yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

"Yaaa, Seyfettin Bey ve Şazinuş demek?" dedi keyifli bir sesle, "Elbette, elbette..."

Sonra müdür muavinine döndü:

"Sen hemen tahtanın başına bakayım! Konuğumuzla ben alakadar olurum. Hop, marş marş! Bir ki, bir ki..."

Müdür muavini bu sözler üzerine hemen topuklarının üzerinde çark edip kaz adımıyla odanın uzak köşesindeki kara tahtaya gitti ve kırmızı bir tebeşir alıp az önce kendisine dikte edilmiş olan tümceyi son derece özenli bir elyazısıyla tahtaya yazmaya başladı: *Ben Hasan Hüseyin Fellah, emirleri harfiyen yerine getireceğime...* Müdür bir süre onu

izledikten sonra, İbrahim Nemrûd'a döndü. Yüzünde yumuşak, neredeyse sevecen denebilecek bir ifade vardı.

"Seyfettin Bey'i sağlığında tanıma şansına ermiştim," dedi başını sallayarak, "Son derece yaratıcı bir insandı. Olağanüstü bir imgelem, derin bir sezgi gücü, pırıltılı bir zekâ… Örnek bir bilimadamı… Yalnızca ülkemiz için değil, tüm dünya açısından acı bir kayıp… Onun evlatlığının bizim yurdumuzda yetişmesi bizim için büyük bir onur tabii. Siz niçin görmek istiyordunuz Şazinuş'u?"

Hiç ummadığı bir anda kendisine gösterilen bu yakınlık, İbrahim Nemrûd'u gevşetmişti. Sözü uzatmamaya çalışarak konuyu ana hatlarıyla açıkladı. Müdür onu dinlerken, düşünceli bir tavırla başını sallıyordu.

"Şazinuş Stigma'yı ismen tanıyor olmanız doğrusu her türlü övgüye değer," dedi İbrahim Nemrûd, "Yurdunuzda kaç çocuk olduğu düşünülürse…"

Müdürün yüzünde mağrur bir gülümseme belirdi.

"Bir kez duyduğum bir adı bir daha asla unutmam ben. Tanıdıklar, bende fil hafızası olduğunu söylerler. Bu yurttaki yirmi iki yıllık hizmetim boyunca, binlerce, tam olarak söylemek gerekirse sekiz bin altı yüz kırk üç çocuk geçti elimden, yani yılın her günü için ortalama bir çocuktan fazla. Bu ay içinde kaydı yapılmak üzere dosyaları ADAB (*Adalet Bakanlığı*) tarafından bize yollanan on dört çocuğu saymıyorum. Bakın!"

Müdür masanın arkasındaki duvarda asılı levhalardan birine doğru yürüdü. İbrahim Nemrûd kısa bir tereddütten sonra onu izledi. Levhada saçları sıfır numaraya vurulmuş yüzlerce oğlan çocuğunun siyah-beyaz vesikalık fotoğrafı vardı. Bir an bu fotoğraflardan birinde kendi oğlunu gördüğü sanısına kapıldı, ama bunun yalnızca bir göz aldanması olduğunu anladı. Bu silik fotoğraflar tuhaf bir biçimde birbirlerine benziyorlardı; aynı duruş, aynı bakış, aynı ifadesiz yüz; hepsi aynı fotoğrafın eski bir fotokopi makinasıyla çoğaltılmış kopyaları olabilirdi. Müdür fotoğraflardan birini gösterdi.

"Şazinuş Stigma, 7. koğuş, 77. ranza, 777 numara. Üç yıl önce kasım ayının sonlarına doğru ADAB yetkililerince yurdumuza teslim edildi ve derhal kaydı yapıldı. O sırada sekiz yaşındaydı. Yaşıtlarına oranla ufak tefek, çelimsiz bir çocuktu. Bu nedenle de beden eğitiminde ne

yazık ki hiç başarılı olamadı. Eğitimiyle bir süre bizzat ilgilenmeme karşın, ilk yılın sonunda üst üste üç kez şınav çekmeyi bile beceremiyordu. Birinciyi oflaya puflaya yapar, ikincinin daha yarısında kesilirdi. Üçüncü şınavı çekebilmek için ise on beş yirmi dakika dinlenmesi gerekirdi en azından. Oysa o yaştaki bir çocuğun bir defada rahatlıkla bir düzine şınav çekebilmesi gerekir. Tahmin edeceğiniz gibi, yurdumuzda beden eğitimine özel bir önem veriyoruz. Bilirsiniz, sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. Ayrıca Seyfettin Bey gibi sıradışı bir bilimadamının yanında yetişmesine karşın, matematik ve fen derslerinde de vasat bir öğrenciydi, olabilecek en düşük notları alarak güçlükle geçerdi sınıfını. Öte yandan, tuhaftır, yabancı dillere, edebiyata, felsefeye, mitolojiye, astrolojiye, tarihe, özellikle de dinler tarihine olağanüstü bir ilgisi vardı—bence yaşına pek de uygun düşmeyen, marazî bir ilgi… O yaştaki bir çocuğun yaşıtlarıyla birlikte düzen ve disiplin içinde beden eğitimi çalışmaları yapmasını, onlarla hoplayıp zıplamasını, yarışmasını, alt alta üst üste boğuşmasını, gücünü sınamasını beklersiniz. Oysa sınıf arkadaşları spor yaparken, o sessizce bir köşeye çekilir, kitap okur ya da hülyalı hülyalı etrafını seyrederdi. Yanlış anlamayın, okumak önemlidir elbette, ama okuduğu da kitap olsa bari! Artık nereden buluyorsa, birtakım alelacayip din ve felsefe kitapları, romanlar ve hatta—düşünebiliyor musunuz?—şiir, evet, şiir! Hepsi boş, hepsi safsata! Akla ziyan şeyler bunlar… Üstelik yalnızca okumakla kalmıyor, yazıyordu da. Bir keresinde ufak bir deftere gizlice birşeyler karaladığını görmüş, kara kaplı bu defteri elinden alıp okumuştum. Bir tür günce gibi birşeydi galiba. ‘Galiba’ diyorum, çünkü ne idüğü belirsiz, ipe sapa gelmez şeyler vardı içinde. Yurdumuzda öğrencilerin verilen ödevler dışında yazı yazması kesinlikle yasaktır. Bu yasağa karşı gelenler şiddetle cezalandırılır. Bunun için ona bir hafta boyunca akşam yemeği yememe ve yatakhanenin tuvaletlerini temizleme cezası vermiştim. Peki bu bir işe yaradı mı? Hayır! Gerçi bütün çabama ve dikkatime karşın onu bir daha birşeyler yazarken yakalayamadım, ama her karşılaştığımızda yüzündeki o tuhaf, alaycı ifadeden, benden gizli birtakım işler çevirmekte olduğunu anlıyordum. Nasıl diye sormayın, otuz küsur yıllık deneyimin kazandırdığı bir önsezi… Bedenen güçsüz olmasına

karşın, son derece inatçı bir çocuktu. Ne yaparsanız yapın, kafasına koyduğu birşeyi gerçekleştirmesine engel olamazdınız. Ben de ona ceza vermek için bin türlü başka bahane buldum tabii: Tırnak ve mendil muayenesi (mendili hep buruşuk, tırnaklarının içi hep kir dolu olurdu), yatak ve dolap kontrolü (yatağını hiç düzeltmez, eline ne geçerse dolabının içine atıatıverirdi), gömlek ve pantolon denetimi (yurtta kaldığı süre içinde ne gömleği ne de pantolonuna bir kez bile ütü değdirdiğini sanmıyorum), vesaire… Ama, dediğim gibi, sonuçta değişen hiçbir şey olmadı; ben onu ne denli yola getirmeye çalıştıysam da, o burnunun dikine gitti, kendi bildiğini okudu. O yaşta bir çocuğun böyle uyumsuz ve dikbaşlı olmasını yadırgayabilirsiniz. Ama bence bunda şaşılacak birşey yok. Siz bilmezsiniz, ne fesattır o küçük şeytanlar! Kafalarının içinde ne sinsi tilkiler fır döner, dillerinin altında ne zehirli yılanlar yatar, ne cadı kazanları kaynar masum bakışlarının ardında! Ama asıl kabahat büyüklerde hep. Çocuğu başıboş bırakırsan ya da—daha beteri—yanlış eğitirsen, olacağı budur. Sanıyorum ki, bu saçmalıkları çocuğun kafasına o dergâhta soktular. Seyfettin Bey'i bu yüzden çok kınıyorum doğrusu. Genç bir dimağ, çevresinde olup bitenlerden etkilenecektir elbette. Unutmayın ki, ağaç yaşken eğilir. Ama bir kere olan olmuş tabii. Artık ne desek boş. Şazinuş'u biraz da bu yüzden yurttan uzaklaştırmak zorunda kaldık zaten."

"Uzaklaştırmak mı?" dedi İbrahim Nemrûd düşkırıklığı içinde, "Olamaz! Nasıl yaparsınız bunu?"

Müdürün kaşları çatıldı. Kendisine bu tonda hitabedilmesi hoşuna gitmemişti. İbrahim Nemrûd adamın gözlerinde bir öfke pırıltısının çaktığını gördü.

"Dikkat! Hazrol!" diye bağırdı müdür. İbrahim Nemrûd telaşla toparlanıp hazırola geçti. Bu ani komutla birlikte, odanın öteki ucundaki müdür muavini de yazmayı bırakıp hazırola geçmişti. Müdür muavininin elinden fırlamış olan ufak kırmızı tebeşir, döşemenin üzerinde yuvarlana yuvarlana İbrahim Nemrûd'un ayaklarının dibine geldi.

"Siz zamane gençleri böylesiniz işte!" diye sinirli sinirli söyleniyordu müdür, "Biraz yüz buldunuz mu, tepesine çıkmaya kalkarsınız adamın! Ama ben size haddinizi bildirmeyi bilirim!"

“Bilirsiniz, Efendim!” diye onayladı İbrahim Nemrûd alçak sesle.

“Ne?” diye bağırdı müdür.

İbrahim Nemrûd bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra az önce tanık olduğu sahne geldi aklına ve göğsünü kabartıp başını dikleştirerek “Sağol!” diye vargücüyle haykırdı. Pencere camları, İbrahim Nemrûd’un gür sesiyle zıngırdadı. Müdürün yüzünde memnun bir ifade belirdi.

“Aferin!” dedi başını hoşnutlukla sallayarak. Yeniden yumuşamış görünüyordu. Sonra hazırolda durmuş ürkek bakışlarla onları izlemekte olan müdür muavinine çıkıştı: “Sana durmanı söyleyen oldu mu? Yazmaya devam! Kaytarmak yok! Haydi hop! Hızlı hızlı!”

Müdür muavini hemen yeni bir tebeşir alıp kaldığı yerden yazmayı sürdürdü. Müdür, İbrahim Nemrûd’a dönerek hiçbir şey olmamış gibi sözüne devam etti: “Evet, ne diyorduk? Size yurdumuzun genel eğitim politikasından söz ediyordum galiba. Yurdumuz bir kimsesizler yurdu olmakla birlikte, esasen bir eğitim kurumudur. Geleneksel yurtların tersine, bize teslim edilen çocukları aile yanına vermeyi genellikle tercih etmeyiz. ÖKSE adından da anlaşılacağı gibi, burada gerçek bir ev ve aile ortamı sağlamaya çalışırız onlara. Amacımız, kaderin sillesini yemiş olan bu talihsiz çocukları eğiterek topluma kazandırmak, vatana millete yararlı, örnek birer yurttaş olarak yetişmeleri için gereken herşeyi yapmaktır. Ve, açıkçası, bu çabamızda hayli başarılı da olduğumuzu sanıyorum. Ancak tabii her tarlada birtakım ayrıkotları biter. Çiftçinin görevi, ayrıkotlarını ayıklayarak tarladaki ekinin daha iyi gelişip serpilmesini sağlamaktır. Aksi takdirde, ayrıkotları toprağın suyunu ve besinini emerek çevrelerindeki başakların kurumasına neden olurlar. Sakın yanlış anlamayın, bu ayrıkotlarının kimisi son derece görkemli, göz alıcı, rengârenk çiçekler açan nadir bitkiler olabilir. Ne var ki bu tür tuhaf bitkilerin yeri botanik bahçeleridir, ülkenin tahıl deposu olan tarlalar değil. Ne denli göz alıcı olurlarsa olsunlar, tarladaki ekinin sağlıklı gelişimi açısından bu ayrıkotlarının titizlikle ayıklanmaları, sökülüp atılmaları gerekir. İşte biz bu işleme *Çırak Çıkarma* (ÇIRÇIK) adını veriyoruz. Her çocuk yurda ayak bastığı günden mezun olduğu güne dek deneyimli eğitimcilerin sıkı gözetimi altındadır, ama özellikle ilk yıl bu gözetim en üst düzeyde olur. Her yeni gelen çocuk, bu ilk yıl

boyunca henüz yurdun bir öğrencisi değil, bir öğrenci adayıdır. Yurttaki eğitiminin devam edip etmeyeceğine karar verilebilmesi amacıyla, kendisi için özel olarak atanan üç kişilik bir GÖZKO (*Gözetim Komisyonu*) tarafından günün yirmi dört saati boyunca kesintisiz denetlenir. Bunun için yurdun spor sahalarına, avlularına, hollerine, koridorlarına, dersliklerine, işliklerine, yemekhanelerine, yatakhanelerine, hatta duş ve tuvaletlerine gizli kamera ve mikrofonlar yerleştirilmiştir. Bakın!"

Müdür, masasının üzerindeki bilgisayarın bir tuşuna dokununca, ekran aydınlandı. Fareyle birkaç ikonun üzerine tıklayarak ekranda irili ufaklı pencereler açtı. Pencerelerin herbirinde yurdun başka bir köşesi görülüyordu.

"Gördüğünüz gibi, burada hemen hemen herşey parmaklarımın ucunda," dedi gururla, "GÖZKO'lardaki gözetmenler yalnızca kendi sorumlu oldukları çocuğu izleyebilirler, ama tabii ben yurt müdürü olarak her an herkesi izleme yetkisine sahibim. Bakın hele şuna!"

İbrahim Nemrûd müdürün ekranda işaret ettiği pencereye baktı. On yaşlarında şişman bir oğlan, boş bir derslikteki öğretmen kürsüsünün altına büzülmüştü. Müdür kürsüye zum yapınca, çocuğun elindeki iri ekmek somununu, oburca bir telaşla dişlemekte olduğunu gördü İbrahim Nemrûd. Bilgisayarın hoparlörlerinden çocuğun ağız şapırtısı işitiliyordu. Müdür bir tuşa basıp bilgisayarın önündeki mikrofona hırsla bağırdı: "Hidayet! 333 Hidayet Toraman! Nihayet yakaladım seni, pisboğaz şişko! Gözümü uğrulayabileceğini mi sandın? İşte şimdi yaktım çıranı, hınzır! Tıkın bakalım daha sen!"

Çocuğun gözleri dehşetle büyüdü. Bir anda donup kalmıştı. Elinden bırakmayı akıl edemediği yarısı yenmiş ekmekle kürsünün altında öylece oturuyor, aptal aptal çevresine bakınıyordu.

"Bakın şimdi ne olacak. Ona verilebilecek en güzel ceza bu," dedi müdür kötü kötü gülerek. Birkaç tuşa dokununca, yüzlerce çocuğun beyaz spor giysileri içinde beden eğitimi hareketleri yaptığı büyük bir avluyu gösteren pencerede, avlunun duvarına konmuş dev ekranda şişman çocuğun görüntüsü belirdi. Bütün çocukların kafaları ekrana çevrildi.

"Yurttaki bütün iç iletişim ekranlarından yayımlanıyor şimdi bu görüntü," dedi müdür memnun bir ifadeyle. İbrahim Nemrûd

bilgisayar ekranına bakınca, gerçekten de tüm iç ve dış mekânlardaki ekranlarda şişman çocuğun görüntüsünün belirdiğini gördü. Bütün çocuklar yüzlerinde hınç dolu bir ifadeyle onu birbirlerine gösteriyorlar, aralarında fısıldaşıyorlar, hoşnutsuzlukla kımıldanıyorlardı. Müdür yeniden mikrofona yaklaşarak tiz bir sesle haykırdı: "İşte aramızdaki hain! İşte sinsi bir hırsız! İşte pervasız bir haram yiyici! 12. koğuştan 333 Hidayet Toraman!"

Müdürün havlamayı andıran cırlak sesi bütün ekranların hoparlörlerinde çınladı. Kısa ama tehditkâr bir sessizliğin ardından, çocuklar sıktıkları küçük yumruklarını ekrana doğru sallayarak yabanıl savaş çığlıkları atmaya başladılar. Müdürün yüzünde memnun bir ifade belirdi.

"Öğün saatleri dışında birşey yemek kesinlikle yasaktır," diye açıkladı, "Üstelik o küçük hınzır bu somunu mutfaktan aşırmış olmalı, yani bütün arkadaşlarının hakkını yiyor. Size belki önemsiz gibi görünebilir, ama biz burada böyle şeylere çok önem veririz. Gençlerin eğitiminde en önemli ölçüt disiplin ve adalettir. Düşünün, bu yaşta hırsızlama ekmek yiyen, büyüyünce ne yapmaz! Bu ona iyi bir ders olacak ama. Cezasını ben değil, arkadaşları verecek. Ve inanın benim verebileceğimden daha keskin ve adil bir ceza olacak bu. Şeriatın kestiği parmak acımaz. Çoğunluk herzaman haklıdır. Demokrasiye daha bu yaştan işte böyle alıştırmak gerek genç dimağları."

İbrahim Nemrûd başını tereddütle sallayarak onayladı. Müdür, görevini layıkıyla yerine getirmiş bir adamın kendinden emin tavrıyla klavyedeki bir tuşa dokundu. Ekran kararmadan önce, dehşetten büyümüş gözlerle çevresine bakmakta olan şişman çocuğun yüzünü son kez gördü İbrahim Nemrûd.

"Her neyse, nerede kalmıştık?" dedi müdür, "Ha, evet, yurda yeni gelen öğrenci adaylarının denetlenmesinden söz ediyordum galiba, değil mi? GÖZKO'larda görevli eğitimciler, gözetlemekle yükümlü oldukları çocuğun yurt içi yaşantısını, ana kontrol odasındaki ekranlardan sekizer saatlik vardiyalar halinde dakikası dakikasına izler, notlar alır ve daha sonra bu notlara dayanarak günlük, haftalık ve aylık değerlendirme raporları hazırlarlar. Bu raporlar her ayın sonunda benim önüme gelir. Ben bunları tek tek okur, titizlikle değerlendirir ve bir yıllık deneme süresi sonunda, adayın yurtta kalıp

kalmayacağına ilişkin nihaî kararı veririm. Bunun omuzlarıma ne denli ağır bir sorumluluk yüklediğini sanırım takdir edersiniz. Bir anlamda, bu çocukların yazgısı benim ellerimdedir. Dolayısıyla, karar vermeden önce çok iyi ölçüp biçerim, ince eler sık dokurum, kılı kırk yararım ve bunu yaparken, yalnızca aklıma değil, aynı zamanda da vicdanıma danışırım. Her çocuk, deyim yerindeyse, ayrı bir dünyadır, ayrı bir dikkat ve özen gerektirir. Buradaki eğitimin amacı, bütün bu ayrı dünyaları bir potada eritip kaynaştırarak tek bir dünyaya dönüştürmektir: Toplumumuzun yararına olacak bir dünya; başka bir deyişle, bu coğrafyada varolmasına izin verilebilecek tek dünya. Ülkemizdeki tüm gençleri bu tür bir eğitimden geçirebilsek, inanın, bugün olduğundan çok daha sağlıklı, düzenli, verimli bir toplumda yaşardık. ADAB (*Adalet Bakanlığı*) ve MEN (*Millî Eğitim Nezareti*) bir süredir bu konudaki bir ortak proje üzerinde çalışıyorlar. Yakın bir gelecekte ülkemiz çok daha iyi eğitilmiş bir genç kuşağa kavuşacak. Ülkemizin en mutlu günü olacak o gün…"

"Evet, kesinlikle!" dedi İbrahim Nemrûd saygılı bir tavırla. Müdürün anlattıklarından etkilenmişti.

"Dikkat! Hazrol!" diye sert bir komut verdi müdür, "Hemen laubalileşmeyin böyle! Gevşemek yok! Gözüm her an üstünüzde!"

İbrahim Nemrûd hemen yeniden hazrola geçmişti. Müdür sözüne devam etti: "Şu sizin Şazinuş da az önce sözünü ettiğim ayrıkotlarından biriydi işte: Nadir bulunan, göz alıcı, ilginç, ama ne yazık ki bizim burada yıllardır oturtmak için çaba harcadığımız sağlıklı düzeni bozabilecek, zararlı, dahası tehlikeli bir ayrıkotu. Yalnızca onun eğitimine harcanacak kaynakların boşa gidecek olması değildi sorun. Şazinuş, nasıl anlatayım, biraz tuhaf bir çocuktu, hani büyümüş de küçülmüş derler ya, öyle. Yaşına uymayan davranışları ve düşünceleriyle arkadaşlarının aklını karıştırabilir, onları zehirleyebilir, yoldan çıkarabilirdi. Bu yüzden, üzülerek de olsa, ilk yılın sonunda onu çırak çıkarmaya, bir koruyucu ailenin yanına yerleştirerek yurttan uzaklaştırmaya karar verdim. Ama tanrı bilir ya, hiç de kolay olmadı bu. Onu alacak bir aile bulmak için epeyce uğraştık. Onu almaya gönüllü olan aileleri daha ilk görüşmede kendisinden soğutup kaçırmayı başarıyordu. Bunu özellikle mi yapıyordu, yoksa insanlar ondaki tuhaflığı sezdikleri için mi

kaçıyorlardı, doğrusu bilemiyorum. Her neyse, sonunda onu almayı kabul eden bir aile bulduk."

"Bravo! Çok iyi yapmışsınız!" dedi İbrahim Nemrûd sevinçle, "Onu alan ailenin adresini bana verebilirseniz..."

Heyecana kapılarak ağzından kaçırmıştı bu sözleri. Müdürün yüzünde birden beliren kızgınlık ifadesini görünce, sözünü yarıda kesip topuklarını hızla birbirine vurarak yeniden hazırola geçti ve sesinin en üst kertesinde haykırdı: "Dikkat! Hazrol!"

İbrahim Nemrûd'un gür sesi odada bomba gibi patlamıştı. Pencere camları zıngırdadı. Müdür muavini yazmayı bırakıp hazırola geçmişti, korkudan titriyordu. Müdür önce irkilerek bir adım geri sıçramış, bir an hazırola geçip geçmemekte kararsız kaldıktan sonra, kendisini toparlayıp onu kuşkulu bakışlarla süzmeye başlamıştı. Ayak parmaklarının ucuna kalkıp başını dikleştirerek onun boyuna erişmeye çalışıyordu. Ancak ne denli çabalarsa çabalasın, İbrahim Nemrûd yine de en az yarım kafa boyu uzundu ondan.

"ADAB'la bir ilginiz yok, değil mi, ya da MEN'le filan?" dedi uzun bir susuşun ardından.

"Sağol!" diye yanıtladı İbrahim Nemrûd soruyu. Bakışlarını müdürün ateş saçan gözlerinden kaçırmaya çalışıyordu.

"Peki, aferin!" dedi müdür kuru bir sesle. Sonra, titremesi hâlâ geçmemiş olan müdür muavinine dönerek sert bir sesle ekledi: "Sen ne salak salak duruyorsun öyle? Devam!"

Müdür muavini yüzünü hemen karatahtaya dönüp kaldığı yerden yazmaya devam etti. Eli titrediği için yazdığı harfler tahtanın üzerinde zikzak çiziyordu. Müdür, yüzünü küçümser bir ifadeyle ekşiterek onu bir süre izledikten sonra, İbrahim Nemrûd'a döndü. Biraz sakinleşmiş ve kendine güvenini yeniden kazanmış gibi görünüyordu.

"Bütün gün nelerle uğraşmak zorunda kaldığımı görüyor musunuz?" dedi başını sallayarak, "Böyledir işte bunlar. Sonra da işlerin niçin yürümediği soruluyor... Her neyse, ne diyorduk? Evet, Şazinuş'u iki yıl kadar önce bir ailenin yanına yerleştirdik. Gerçi son derece gizli bilgilerdir bunlar, ama madem ki çok gerekli, sizin için bir istisna yapabiliriz."

Masasının arkasındaki çelik dosya dolapları karıştırdı. Kısa bir aramanın ardından, elinde kara kaplı, bağcıklı, kalın bir dosyayla geri geldi. Gözucuyla bakınca, dosyanın üzerinde *Ümitsiz Vakalar* yazdığını gördü İbrahim Nemrûd ve ilk kez o zaman, yaşamı boyunca herkes tarafından itilip kakılmış bu öksüz çocuğa karşı tuhaf bir yakınlık hissetti. Müdür dosyanın bağcıklarını çözmüş, sayfaları hızla çevirerek mırıldanıyordu.

"Şazinuş Stigma, kayıt belgesi, boy 2 arşından 3 parmak artık, kilo 32 okka 150 dirhem, saç rengi sarı, göz rengi mavi, ten buğday, sol göğsün altında belirgin bir doğum lekesi, GÖZKO'nun aylık raporları, vesaire, vesaire…"

İbrahim Nemrûd kafasını uzatarak sayfalara bir göz atmaya çalıştı, ama müdürün sol kaşının hafifçe havaya kalktığını görünce, hemen yeniden hazırola geçti.

"Evet, işte burada," dedi müdür nihayet, "Koruyucu aile: Şişli, Halaskârgazi Caddesi No.262'de mukim Sürurizadeler. Bay Sürurizade altmış bir yaşında, arkeoloji konusunda uzman. Bayan Sürurizade yirmi dokuz yaşında, evkadını. Altı kızları var, en küçükleri iki, en büyükleri on yaşında. Şazinuş onların yedinci çocuğu oluyor. Altı kızın yanında bir de erkek çocukları olmasını istedikleri için onu almışlar. Ailenin parasal durumu ve sosyal statüsü gayet iyi, yapısı son derece sağlam. Dört dörtlük, mutlu bir aile kısacası… Çok çocuklu aileler, çocuksuz ya da az çocuklu ailelere oranla herzaman daha sağlıklı ve topluma daha yararlıdır. Bir öksüz bundan fazla ne isteyebilir ki? Biz çırak çıkardığımız çocukların uygun ailelerin yanına verilmesine son derece özen gösteririz. Çırak da çıkarılsalar, sonuç olarak bize emanet edilmiş çocuklar, bizim sevgili evlatlarımızdır ne de olsa onlar."

Müdür bunları söyledikten sonra, dosyayı kapatıp masanın üzerine bıraktı. İbrahim Nemrûd cebinden çıkardığı deftere söylenenleri çabucak not etmişti. Müdür sözünü bitirir bitirmez, defterle kalemi telaşla paltosunun cebine tıkıştırıp hazırola geçti.

"Bilmem, bu bilgiler sizi tatmin etti mi?" dedi müdür kaşlarını kaldırarak.

"Sağol!" diye karşılık verdi İbrahim Nemrûd.

“Aferin, sizi sevdim,” dedi müdür hoşnut bir edayla. Elini uzatıp İbrahim Nemrûd’un sol kulak memesini baş ve işaret parmaklarının arasında hafifçe sıkarak okşadı. Bu dokunuş İbrahim Nemrûd’u ürpertti. Başını geri çekerek kulak memesini bu nemli parmakların sevecen ama zorba kıskacından kurtarmak istedi, ancak müdürü yeniden öfkelendirmekten çekindiği için bunu yapamadı, dişini sıkarak dayanmaya çalıştı. Dayanma gücünün sonuna gelmek üzereyken, müdür kulağını bıraktı nihayet.

“Eğer başka sorunuz yoksa, işime dönmek istiyorum,” dedi masasının üzerindeki belge yığınlarını göstererek, “Malumunuz, böyle dev bir kurumun işleri de hiç bitmiyor. Okunması ve yazılması gereken bir sürü rapor var daha.”

Müdür, bu sözleri söyledikten sonra, görüşmenin bittiğini anlatırcasına masasına dönmüş, koltuğuna oturup masanın üzerindeki dosyalardan birini önüne çekmişti. İbrahim Nemrûd topuklarının üzerinde çark edip hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Arkasını dönüp son kez baktığında, müdür muavininin hâlâ müdürün dikte ettiği tümceyi karatahtaya yazmakla meşgul olduğunu gördü. Müdürü başıyla selamladıktan sonra, kapıyı usulca açıp koridora çıktı. Koridor daha önce olduğu gibi loş ve sessizdi. Ortalıkta kimse gözükmüyordu. Bu duruma biraz canı sıkıldı. Yanında ona kılavuzluk edecek kimse yoktu. Çevrede yol soracak birileri de olmadığına göre, çıkışı yalnız başına bulması gerekecekti. Yol bulmak konusunda çok yetenekli olmadığı için biraz kaygılandırıyordu onu bu durum. Ayrıca müdürle konuşurken, bir sıkışma hissetmişti, tuvalete gitmesi gerekiyordu. Geldikleri yöne doğru yürümeye başladı. Bir yandan da çevresine bakınarak üzerinde tuvalet işareti olan bir kapı bulmaya çalışıyordu. Ne var ki koridorun sonuna dek yürümesine karşın, aradığını bulamadı. Oradaki merdivenlerden aşağı inip alt katın koridorlarını arşınlamaya başladı. Burada da tuvalet yoktu. Nihayet bir kat daha aşağı inince, merdiven sahanlığına açılan bir tuvalet buldu. Mekânın ve içindeki donatıların boyutlarından, burasının öğrenciler için yapılmış bir tuvalet olduğu anlaşılıyordu. Lavabolar, aynalar, pisuarlar, klozetler, herşey küçük çocukların boyuna uygundu. Liliputlar ülkesine ayak basmış Gulliver ya da Yedi Cüceler’in evine gizlice girmiş Pamuk Prenses gibi hissetti kendisini.

Mahremiyete aykırı bulduğu için umumî tuvaletlerde pisuar kullanmaktan öteden beri hoşlanmazdı. Ufak tuvalet kabinleri onun iri gövdesine çok dar gelmesine karşın, bin bir güçlükle kabinlerden birine girip kapıyı arkasından sıkıca sürmeledi. Yerdeki sararmış alaturka hela taşının hemen yanında bir taharet musluğu ve musluğun altında da ufak bir plastik ibrik vardı. Contası eskidiği anlaşılan musluk, ibriğin içine damlatıyor, damlayan su, ağzına dek dolmuş olan ibrikten aşağı sızarak ince bir iz halinde hela taşının kenarına, oradan da kubur deliğine akıyordu. İbrahim Nemrûd, kubur deliğinin içindeki bulanık suda, tombul bir solucan gibi kıvrılmış, yumuşak, sarı renkli bir dışkı parçası olduğunu görerek yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Rengi ve boyutundan çocuk dışkısı olması gerektiği anlaşılıyordu bunun. Onun için tanıdık bir görüntüydü bu. Kimi kez evde oğlunun ardından tuvalete girdiğinde, klozetin içinde buna benzer bir dışkı parçasının yüzmekte olduğunu görürdü. Kendisinin bir vapur halatı gibi boğum boğum, kalın, katı ve koyu renk dışkısına hiç benzemeyen, utangaç, süklüm püklüm, neredeyse kişiliksiz bir dışkıydı bu ve dışkı oluşundan çok işte bu kişiliksizliği nedeniyle sinirlendirirdi onu. Dışkıyı akıtmak için sifonun kolunu çekti, ama su yerine kof bir tınlama geldi rezervuardan. Rezervuar bozuk olmalıydı. Söylene söylene sifon kolunu bırakıp pantolonunun fermuarını indirdi. Şişen sidik kesesi boşalırken, büyük bir rahatlama hissetti. O sırada, tam karşısındaki duvarda yer yer silinmiş birtakım kargacık burgacık karalamalar ilişti gözüne. Haylaz öğrencilerin yazdığı yazılar olmalıydı bunlar.

Bunu yazan Ömer
Okuyana gömer
Ömer sen ne kaltaksın
Okuyan sana taksın
Ağzına versem yersin
Kol gibi çok seversin
Ömer sıktın ama sen
Siktirip şurdan gitsen
Oyunca tam oymalı
Sabunlayıp koymalı
Sabunlayıp diyorsun

Düzülmek istiyorsun
Sabunsuz kayayım da
Paşa gönlün tam olsun

Bu yazıları okuyunca, gülümsemekten alamadı kendisini. Öğrencilik günlerinde tuvalet duvarlarına yazdığı benzer dizeler gelmişti aklına. Sonra, bu yazıların biraz aşağısında, taharet ibriğinin hemen üzerindeki fayansta, savruk ama gösterişli bir elyazısıyla yazılmış bir dörtlük gözüne çarptı.

Adımı anmaz mısın
Yüzüme bakmaz mısın
Önünde domalırsam
Kaldırıp sokmaz mısın

İbrahim Nemrûd'un kaşları çatıldı. Açıksaçık bu dörtlük ona karısıyla ilgili gizli cinsel fantazilerini anımsatmıştı. Aklından başka şeyler geçirerek bu uygunsuz düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, ama bunu başaramadı. Yatağın ayakucundaki seccadenin üzerinde iri ve uysal bir koyun gibi domalan karısının imgesi çok canlıydı. Birden cinsel organının kalkmaya başladığını hissetti dehşetle. Çiş etmeyi henüz bitirmediği için organı hâlâ elindeydi. Kalkmasını önlemek amacıyla organın başına önce ufak fiskeler, ardından tokatlar atmaya başladı. Bir yandan da dişlerinin arasından boğuk küfürler savuruyordu. Ne var ki tüm çabaları boşunaydı, fiske ve tokatlar organı sindireceğine daha da azdırmıştı. Koşumlarından boşanmış damızlık bir aygır gibi görkemle şahlanıyordu organ. Daha önce birkaç kez yaşadığı önlenemez ereksiyonlardan birinin olanca şiddetiyle gelmekte olduğunu hissediyordu. Durum tümüyle denetiminden çıkmıştı artık. O gitgide kabaran yakıcı bir ivedilik duygusuyla tokatladıkça, kazma sapı denli sertleşmiş olan organ tuhaf bir hacıyatmaz gibi dörtbir yana sallanıyor, organın ucundan fışkıran sidik, duvardaki fayansların üzerinde zikzaklar çiziyordu. Birkaç damla meniyle kıvamlanarak rengi hafifçe beyazlaşmış olan kalın bir sidik sütunu, fayanstaki yazılara çarptı. Sidiğin çarptığı yerde dağılıp bulanıklaşan mürekkep, ağır ağır fayanstan aşağı akmaya başladı. Geri dönülmez noktanın çok yaklaştığını sezen İbrahim Nemrûd, pantolonun paçalarına, paltosunun eteklerine ve ayakkabılarının üzerine çiş sıçramasına aldırmaksızın, iki eliyle

kavradığı organı eğip bükerek pantolonunun içine sokmaya çalışıyor, ancak her defasında bir yılanbalığı kıvraklığıyla sahibinin elinden kurtulup yeniden dikilen organ, içinde biriktirdiği sidik ve meni karışımını fayansların üzerine öfkeyle tükürmeye devam ediyordu. Birdenbire asma tavandaki hoparlörden gelen metalik bir cızırtı işitildi.

"İbrahim Nemrûd! Dava Vekili İbrahim Nemrûd!" diye havladı cırlak bir ses. İbrahim Nemrûd müdürün sesini hemen tanıdı. "Yakaladım seni, adi otuzbirci! METAL (*Millî Eğitim Talimatnamesi*), 16. Paragraf, 5. Fıkra, 8. Madde: Yurt hudutları dahilinde günün herhangi bir saatinde mastürbasyon yapmak kesinlikle yasaktır. Daha o meymenetsiz suratına bakar bakmaz anlamıştım zaten senin ne mal olduğunu! Kalıbına bakan da adam sanır! Utanmıyor musun lan? Hem de bu yaşta!"

İbrahim Nemrûd'un suratı allak bullaktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri yuvalarından fırlamış, sağ şakağında iri bir damar atmaya başlamıştı. Artık iyice dikilerek zaptedilmez bir hal almış olan cinsel organını pantolonununa sokmaya uğraşırken kan ter içinde kalmıştı. Panik içinde çevresine bakınarak kameranın nerede olduğunu bulmaya çalıştı.

"Sayın Müdürüm!" diye inledi ağlamaklı bir sesle, "Ben birşey yapmadım! Yemin ederim ki yapmadım! Korkunç bir yanlış anlama var! Yalnızca çiş etmek için girmiştim buraya ben, ama sonra…"

"Ya, evet, evet!" diye cırladı müdürün tiz sesi, "Hep öyledir zaten, hep bir mazeret bulunur! Sen onu benim külahıma anlat, rezil herif! Bilmez miyim lan ben senin gibileri! Hepiniz aynısız! Kafanız bir tek şeye çalışır yalnızca! Ama ben sana ne yapacağımı bilirim. Bak gör şimdi, tuvalette gizli gizli otuzbir çekmek nasıl olurmuş!"

İbrahim Nemrûd itiraz etmeye çalıştı, ama bunun bir yararı olmayacağını anlamıştı. Müdürün öfkesi yatışacak gibi gözükmüyordu. İri gövdesine dar gelen tuvalet kabinin içinde güçlükle dönerek kapıyı açıp dışarı çıktı. Bu arada organının yarısından çoğunu olağanüstü bir çabayla pantolonunun içine sokmayı başarmıştı. Son bir gayretle geri kalan bölümünü de içeri tıkıp fermuarı çekmeye çalışırken, gözü lavabonun üzerindeki büyük iletişim ekranına takıldı. Beyninden vurulmuşa döndü bir anda.

Ekranda tuvalet kabininde cinsel organıyla boğuşurkenki hali görülüyordu. Müdür az önce kaydettiği görüntüleri tüm yurda banttan yayımlıyor olmalıydı. Ekran birden dörde bölündü. Her bölümde yurdun başka bir köşesi görülüyordu. Beyaz giysiler içindeki yüzlerce çocuk, alaycı çığlıklarla bağırıp çağırarak dev ekranlardan onun görüntülerini izliyorlardı. Müdürün tiz sesi bütün avlular, koridorlar ve dersliklerde çınlıyordu.

"İşte rezil bir otuzbirci! İşte aşağılık bir kendini bilmez! İşte gözü dönmüş bir harama uçkur çözen!"

Birden korkunç bir acıyla yerinden sıçrayarak tuvaletin yüksek tavanında uzun uzun yankılanan canhıraş bir feryat attı İbrahim Nemrûd. Ekrandaki görüntüleri izlemeye ve müdüre cevap yetiştirmeye çalışırken dikkati dağıldığı için cinsel organının başı fermuara sıkışmıştı. Gözleri kararıp midesi bulanıyordu. Elleri apışarasına kenetlenmiş halde, tuvaletin içinde acıyla dört döndü. Ekrandan sevinçle haykıran sesi işitiliyordu müdürün: "Oh olsun! Keşke kopsaydı! Otuzbirin sonu budur işte!"

İlk acısı geçince, biraz kendisine gelir gibi oldu İbrahim Nemrûd. Durdu, elleri titreyerek cinsel organının başını fermuardan kurtardı. Zonklayan, yakıcı, derin bir sızı kalmıştı geriye. Mosmor olan organın uç kısmındaki yumuşak etin fermuarın dişleri arasına sıkıştığı yerden aşağı, yumurtalıklara doğru incecik bir kan sızıyordu. Sünneti geldi birden gözlerinin önüne. Sekiz yaşından beri unutmaya çabaladığı, hayal meyal, bulanık bir anıydı. O zaman da canının çok yandığını anımsıyordu. O günden olanca açıklığıyla aklında kalan iki görüntü, sünnetçi ağır hareketlerle usturasını kayışa sürterek bilerken, onu kucağına oturtup kollarından sımsıkı tutan ve bir yandan da yaptığı türlü şaklabanlıklarla onu güldürmeye çalışan cüce bir palyaço ve kız gibi ağlayıp sızlamaması, gerçek bir erkek gibi davranması için ona çıkışan babasının öfkeli yüzüydü. Sünnetçi usturayı vururken, içinde kabaran çığlığı babasının korkusuyla bastırmak zorunda kalmış, bu yüzden de babasından kocaman bir aferin almıştı. Şimdi attığı çığlık, o gün atmayı göze alamadığı çığlığın bir telafisi gibi geliyordu ona. Avazı çıktığı kadar doya doya bağırabildiği için biraz rahatladığını hissediyordu. Sünnetin ardından, boğazına tıkanan iri yumruyu güçlükle yutmaya çalışırken, üzülmemesini, budanan dalların daha

gür gümrah boy attığını söylemişti babası. Geçen yıllar babasını haklı çıkarmıştı, ama buna sevinemiyordu. O günden sonra, cüceler ve palyaçolardan nefret etmişti. Mendilini çıkarıp yaralı cinsel organını sardı. Herşeye iyi yanından bakmak gerektiğini, bu acı deneyimin hiç olmazsa bir yararı olduğunu düşünerek kendisini avutmaya çalışıyordu: Başına bela olan cinsel organ, yaşadığı dayanılmaz acı nedeniyle yavaşça yumuşamış, pörsümüş, büzülmüştü. Artık uysal bir kedi gibi kendisini sahibinin güvenilir ellerine bırakan organı daha fazla örselememeye özen göstererek pantolonunun içine yerleştirip fermuarı dikkatle çekti, kendini tuvaletten dışarı atıp nereye gittiğini bilmeksizin koridor boyunca sendeleye sendeleye yürümeye başladı. Kafasındaki tek düşünce, bir an öne bu uğursuz binadan çıkmaktı, ancak bunu nasıl yapabileceğini bilemiyordu. Yön bulmak konusunda zaten çok yetenekli sayılmazdı, ama başına gelen son derece tatsız bu olayın ardından, yönlenimini hemen hemen tümüyle yitirmişti, çıkışın nerede olabileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Müdürün odasından çıktıktan sonra tuvaleti ararken, birkaç merdiven indiğini anımsıyordu yalnızca. Karşısına çıkan ilk merdivenden yukarı çıktı ve kendisini yine her iki yönde uzayıp giden loş ve ıssız bir koridorda buldu. Yurdun az kullanılan bir bölümü olmalıydı burası. Uzaklardan öğrencilerin tekdüze bir uğultuya dönüşen sesleri geliyordu. Kısa bir duraksamadan sonra sağa döndü ve çevresine bakınarak olabildiğince hızlı ilerlemeye başladı. Koridorların duvarlarına kısa aralıklarla konmuş iletişim ekranlarında, onu inatçı bir detektif gibi adım adım izleyen ve her hareketini kusursuz biçimde yansılayan kendi görüntüsü vardı. Müdür, geçtiği yerlerdeki kameraları onun üzerine odaklayarak görüntüyü iletişim ekranları aracılığıyla tüm yurda yayımlıyor olmalıydı. İzini kaybettirmek için birkaç kez yan koridorlara sapmayı denedi, ama hiçbir işe yaramadı bu. Binanın her karışı kameraların denetimi altındaydı ve o gözden kaçamayacak denli iriydi, kameralar her defasında çabucak buluveriyordu onu. Bu amansız köşekapmaca oyunundan artık iyice bunalmaya başlamıştı ki, nihayet üzerinde *ÇIKIŞ* yazan bir ok gördü. Doğru yolda olduğunu anlayarak rahat bir nefes aldı ve okun gösterdiği yönde ilerlemeyi sürdürdü. Kendisini bir an önce dışarı atmak istiyordu, ama her adımda sızlayan yaralı cinsel

organı engel oluyordu hızlı hareket etmesine. Doğru dürüst yürüyemiyor, sünnet olduktan sonra ilk kez sokağa çıkmış gözü yaşlı bir sünnet çocuğu gibi bacaklarını iki yana açarak, yürümekten çok sanki yuvarlanırcasına ilerleyebiliyordu ancak. Öte yandan, gitgide yükselmekte olan uğultu tedirgin ediyordu onu. Adımlarını sıklaştırdı. Kimseyle karşılaşmadan binadan çıkıp gitmek istiyordu. Birdenbire otuz kırk adım ileride ona doğru gelmekte olan yedi sekiz yaşlarında bir çocuk gördü. İrkilerek durdu ve yola devam edip etmemekte kararsız kaldı bir an. Sonra, küçük bir çocuğun onu yolundan döndürmesine izin vermemesi gerektiğini düşünerek yeniden yürümeye başladı. Çocuk da onu görmüştü. Arkasını dönüp seslendi. Yüzlerce çocuk belirdi birden koridorun ucunda. Hepsi de İbrahim Nemrûd'u heyecanla birbirlerine gösteriyorlar, yarı alaycı yarı tehditkâr bir tavırla bağırıp çağırıyorlardı. Koridordaki iletişim ekranlarında müdürün çatık kaşlı yüzü belirdi.

"İşte tuvaletlerimizin kudsiyetini ihlal eden sapık!" diye haykırdı müdür bütün hoparlörlerden, "Onun elini kolunu sallayarak gitmesine izin mi vereceğiz?"

"Bir dakika!" diye karşı çıktı İbrahim Nemrûd, "Kusura bakmayın, ama bana düpedüz iftira ediyorsunuz. Ben sapık filan değilim."

Ama sesi çocukların gürültüsünün arasında kaybolup gitti. Müdürün sözleri çocukları iyice coşturmuştu. Küçük yumruklarını havada sallayıp ürkünç savaş naraları atarak İbrahim Nemrûd'a doğru koşmaya başladılar. İbrahim Nemrûd ellerini kaldırarak onları yatıştırmaya çalıştı.

"Durun, beni dinleyin lütfen! Bakın, burada korkunç bir yanlış anlama var. Beni bir dakika dinlerseniz, size herşeyi açıklayabilirim. Aslında ben…"

Daha fazla devam edemedi, çünkü yüzlerce çocuğun oluşturduğu öfkeli güruh, azgın bir bizon sürüsü gibi son hızla üzerine geliyordu. Bir anda müthiş bir paniğe kapıldı ve yaralı cinsel organının acısını unutarak dönüp gerisin geri vargücüyle koşmaya başladı. Çocuklar en çok on adım arkasındaydılar. Yırtıcı hayvan ulumasını andıran yabanıl çığlıklarını işitiyor, sıcak soluklarını neredeyse ensesinde hissediyordu. Arada sırada omuzunun üzerinden arkasına kaçamak bir bakış attığında, çocukların ona gitgide yaklaşmakta olduklarını

görüyordu dehşetle. Tüm iletişim ekranlarından canlı olarak yayımlanıyordu bu amansız kovalamacanın görüntüleri. Görüntülerin üzerinde, çekişmeli bir futbol maçını ya da heyecanlı bir at yarışını anlatan bir spiker gibi hızlı hızlı konuşan müdürün sesi işitiliyordu: "Evet, sapık Dava Vekili İbrahim Nemrûd şu anda C-Blok birinci kat koridorundan güneye doğru yemekhane istikametinde hızla kaçıyor. 36. ve 67. koğuş efradı, 12. ve 81. koğuşların da katılımıyla onu yakından izliyorlar. Sapığı yakalamaları an meselesi. Kahraman arkadaşlarımızı bu olağanüstü çabaları için yürekten kutluyoruz!"

Bu sözler üzerine, koridorlarda yankılanan uğultulu bir alkış tufanı koptu binanın her yanından.

"Dayanın aslanlarım!" diye bağırdı müdür, "Bulaşıkhane görevlerini yerine getirmekte olan 73. koğuş ve F avlusunda beden eğitimi yapmakta olan 23. ve 55. koğuşlar, koğuş sorumlularının komutasında hızlı bir manevrayla yemekhane çıkışına gelerek devirdikleri masalarla koridora barikat kurdular. Çember daralıyor. Sapık kaçamaz artık! Zafer bizimdir, arkadaşlar!"

Alkış daha da güçlenerek kulakları sağır eden bir gürültüye dönüştü. Önünün kesildiğini anlayan İbrahim Nemrûd, çaresizlik içinde kıvranıyordu. Durup onu izleyenlerle yüzleşmeyi, gerekirse dövüşerek kendisini savunmayı geçirdi aklından. Onlar çocuktu ne de olsa, o ise gücü kuvveti yerinde ve üstelik hayli cüsseli bir yetişkindi. Boyları yarı beline ancak gelen ufacık çocuklardan kaçmayı yakıştıramıyordu kendisine. Ama sonra vazgeçti bu düşünceden. Kendisini tuhaf bir biçimde güçsüz hissediyor, durup dövüşmeye cesaret edemiyordu. Korkaklığına lanet okuyarak koşmaya devam etti. Sol kolunda bir tırmalanma hissetti birden. Başını çevirdiğinde, arkadaşlarından daha hızlı koşan çelimsiz bir çocuğun, koluna asılarak onu durdurmaya çalıştığını gördü. Kolunu ürküntüyle silkince, çocuğun ayakları yerden kesildi; bir an havada uçan çocuk, duvara çarparak koridorun zeminine yığıldı. O sırada bir anlık yavaşlamasını fırsat bilen bir başka çocuk ona yetişmiş, paltosunun eteğine asılıp çekiştirmeye başlamıştı. İbrahim Nemrûd bir yandan koşmayı sürdürürken, bir yandan da paltosunun eteğini çocuğun elinden kurtarmaya çalışıyordu; ama çocuk bir kene gibi yapışmıştı

ona, dava vekilinin uzun adımlarına ayak uyduramadığı için arada sırada tökezlenip düşmesine ve yerlerde sürünmesine karşın, ufacık elleri ve hatta dişleriyle sımsıkı kavradığı paltoyu bırakmamakta kararlıydı. Çocuğun onu yavaşlattığını, peşindeki ipini koparmış kalabalıkla arasındaki mesafenin hızla kapanmakta olduğunu gören İbrahim Nemrûd, sağ ayağıyla arkaya doğru güçlü bir tekme savurdu. Tekmeyi yiyen çocuk, taklalar atarak yuvarlandı, bir köşede büzülüp kaldı.

"Alçak! Hain! Düzenbaz!" diye haykırıyordu müdür. Öfkeden küplere binmişti ve ağzından çıkan sözler güçlükle anlaşılıyordu: "Sapık cani iki kahraman arkadaşımızı kalleşçe safdışı bıraktı, ama üzülmeyin, onlar bu örnek davranışlarının karşılığında GÖT (*Gözüpek Talebe*) nişanını hak ettiler. Şimdi sıra sizde. Onlardan örnek alın! Sapık caninin artık son çırpınışları bunlar. Zafer bizim olacak! İleri!"

İbrahim Nemrûd dakikalardır durmaksızın koştuğu için soluk soluğaydı. Bu denli uzun koşulara alışık değildi. En son on beş yıl kadar önce, askerdeyken spor yapmıştı. O zamandan beri yaptığı tek spor, işe gidip gelirken sokaklarda yürümek ve adliyede merdiven inip çıkmaktı. Gücünün yavaş yavaş tükendiğini, adımlarının ağırlaştığını, bacaklarında dermanın kesildiğini hissediyordu. Bu tempoda daha uzun süre devam edemeyeceği kesindi. Üstelik iki ateş arasında kalmıştı. Şansı yaver gidip ardındakileri atlatmayı başarsa bile, ileride yolu kesmiş olan çocukların eline düşecekti. Hemen birşeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Koridor yan koridorlarla kesişmeden dümdüz ilerlediği için, sağa sola saparak izini kaybettirmesi olanaksızdı. Koridora açılan kapılardan birinin kilitli olup olmadığına bakmak için durması ise sözkonusu bile değildi, hemen yakalanırdı eğer böyle birşey yapmaya yeltenecek olursa. Birden, on beş yirmi adım kadar ilerisinde, koridorun sağ duvarında aralık bir kapı gördü ve kafasında bir umut ışığı yandı. Beklediği fırsat bu olabilirdi. Son gücüyle ileri atıldı. Kapıya ulaştığında, bir an dönüp arkasına baktı. Peşindeki çocuklar ona yetişmek üzereydiler. Yabanıl bir öfkeyle belermiş gözlerini, gerilmiş yüz hatlarını, sıkılı dişlerini ve yırtıcı kuş pençesi gibi açılmış, onu yakalamak için hırsla uzanan ufacık ellerini görebiliyordu. Bu ürkütüntü verici görüntü karşısında daha fazla tereddüt etmeden kapıyı açıp eşikten atladı. Bir anda poyrazın sert

soluğunu hissetti yüzünde. Binanın dışındaydı ve tam zamanında farkına varıp durmasa, önündeki boşluğa tepetaklak yuvarlanması işten bile değildi. Büyük olasılıkla bir zamanlar balkon olarak tasarlanmış, ama nedense natamam bırakılmış, bir karış eninde, güdük bir beton çıkıntının üzerindeydi. Aşağıda, çevre apartmanların arka avlularıyla yurt binası arasına sıkışmış çorak bir arazi vardı. Her yanda yükselen süprüntü yığınlarından, burasının çöplerin atıldığı boş bir arsa olduğu anlaşılıyordu. Aşağı bakınca, İbrahim Nemrûd'un başı döndü. Üzerinde durduğu beton çıkıntı, yerden en az altı yedi kat yüksekteydi. Burasının nasıl bu kadar yüksek olabileceğini anlayamıyordu. Yukarı çıkmak şöyle dursun, binanın içinde birkaç kat aşağı inmişti. Gözleri karardı birden. Çıkıntının ucunda sallandı ve aşağı düşmemek için tutunabileceği birşeyler aradı çevresinde boş yere. Son bir çabayla kollarını iki yana açtı. Dengesini bulduğunu sandı bir an, ama sonra dikkatsizce kımıldattığı sol ayağı boşa gitti. Ayakları yerden kesildi ve daha ne olduğunu bile anlayamadan havada buldu kendisini. Henüz uçmayı beceremeyen iri ve hantal bir kuş yavrusu gibi umutsuzca çırpınarak sırtüstü aşağı düşerken son gördüğü şey, balkon kapısının önüne birikmiş, onun arkasından bakan çocuklardı. Büyük bir meydan savaşı kazanarak düşman ordularını yurtlarından sürüp çıkarmış muzaffer savaşçıların mağrur ifadesi vardı yüzlerinde. Sıkılı yumruklarını sallayarak sevinç çığlıkları atıyorlar, ona arsızca dil çıkarıp nanik yapıyorlar, hepbir ağızdan coşkulu bir şarkı söylüyorlardı: *Dava Vekili yuvarlandı*

Otuz bir çekmeyi kolay mı sandı

Canı yandı

Tra la la la

Bütün düşüşler gibi, İbrahim Nemrûd'un düşüşü de kısa sürdü, ama bu birkaç saniye saatler gibi geldi ona. Nerede okuduğunu anımsayamadığı bir tümce parçası kafasının içinde yankılanıp duruyordu: "Yedi kat gökten yeryüzüne düşen tunç bir örs…" Oysa bu imgenin tersine, bir tüy denli hafif hissediyordu kendisini. Boşlukta asılı kalmış gibiydi. O düşmüyordu da, karşısındaki koskoca taş bina görünmez bir el tarafından göğe çekiliyordu sanki. Balkon ve çocuklar, palamar alıp limandan ayrılan bir geminin güvertesinden kıyıda kalanlara el sallayan yolcular gibi yavaş yavaş ufka doğru

uzaklaştılar. Duman rengi bulutlarla kaplı gökyüzünde ufacık kırmızı bir benek çarptı gözüne. Önce ipi kopmuş bir uçan balon olduğunu sandı bunun; ama sonra, gözlerini kısarak biraz daha dikkatli bakınca, püsküllü bir kuyruğu olduğunu gördü ve bir uçurtma olması gerektiğini anladı. Ufacık bir uçurtmanın bu denli yükseğe çıkmış oluşuna şaştı. Küçük kırmızı uçurtma, çocukların söylediği şarkının ritmine uyarak sağa sola kafa atıyor, yükselip alçalıyor, kendi çevresinde çemberler çiziyordu. Birden kendisinin de bu şarkıyı mırıldanmakta olduğunun farkına vardı ve o anda sırtı yere değdi.

İbrahim Nemrûd yumuşak yatakta yatmaya alışık değildi. Babası yumuşak yatakta yatmanın sağlıksız olduğunu ve diğer bütün lüksler gibi insanın iradesini zayıflattığını söyler, evlenmeden önce yıllar boyu üzerine yalnızca eski bir yorgan serili bir kerevette yattığını övünerek anlatırdı. Bu yüzden evlerindeki şiltelerin hepsi taş gibi sertti. Daha sonra kendi evine çıkınca da sürdürmüştü sert yatakta yatma alışkanlığını İbrahim Nemrûd ve belki de bu sayede hiç bel ağrısı çekmemişti. Karısı önce biraz yakınmıştı bu durumdan, ama bir süre sonra buna o da alışmıştı. İbrahim Nemrûd şimdi kuştüyü bir şiltede ya da bir su yatağında sırtüstü yatıyormuş gibi hissediyordu kendisini ve, babasının sözlerinin tersine, bunun aslında hiç de fena birşey olmadığını düşünmeye başlamıştı. İçine düştüğü kabarık yumak, anlatılmaz bir yumuşaklıkla her yanından sarıp sarmalıyordu onu. İtinayla pamuklara sarılmış kırılgan bir biblo gibi hissediyordu kendisini. Göz kapakları ağırlaşmış, uykuya dalmasına ramak kalmıştı. Ancak bu rahatlık duygusu çok uzun sürmedi. Çürümüş meyva ve sebzeler, yemek artıkları, plastik şişeler, naylon torbalar, yırtık paçavralar ve kâğıt parçalarından oluşan yüksek bir tepenin üzerine düşmüş olduğunu anladı. Yumuşak çöp yığını düşüşünün şiddetini azaltarak biryeri kırılmadan bu kazayı atlatmasını sağlamıştı gerçi, ama şimdi iri gövdesinin ağırlığı altında bir kuyu gibi açılarak onu içine çekiyordu. Kurtulmak için çırpınıyor ve daha derine batıyordu çırpındıkça. Az sonra bir kulaç çapında ve üç dört kulaç derinliğindeki bir kraterin dibindeydi. Çevresindeki hareket durulmuş, herşey dinginleşmişti. Kurtulduğunu düşünerek rahat bir nefes aldı. Sonra, yukarıdan düşen bir muz kabuğu yapıştı kafasına. Hemen ardından çukurun çeperleri yavaş yavaş içe dönmeye başladı

ve çukur, İsrailoğulları geçtikten sonra Firavun'un ordusunun üzerine kapanan Kızıldeniz gibi usulca kapandı. Daha ne olduğunu anlayamadan, üzerine yıkılan koca çöp yığınının altında kalmıştı. Az önce onu büyük bir yumuşaklıkla sarmış olan çöplerin arasında umutsuzca debeleniyordu şimdi. İlk anda havasız kalıp boğulacağını düşünerek dehşete kapıldı, ama sonra yanıldığını anlayarak biraz rahatladı. Çöplerin arasından nefes almasına yetecek kadar hava sızıyordu. Tek yapması gereken, yüzüne yapışan çöpleri temizleyerek ağzının ve burun deliklerinin hep açık kalmasını sağlamaya çalışmaktı. İlk korkuyu atlatıp biraz sakinleştikten sonra, buradan çıkmak için ne yapması gerektiğini düşündü. Çevresi karanlıktı, yönünü bilemiyordu, ama çöp yığınının içinde kendisine el yordamıyla bir tünel açabilirdi. Tünelin ucu biryerlerde dışarı çıkacaktı nasıl olsa. Bu tasarı ona güç verdi, hemen işe koyuldu. Elleriyle kazdığı tünelin çeperlerini, kafası ve omuzlarıyla iterek genişletiyor, iri gövdesinin içinden geçebileceği bir boyuta getiriyordu. Bahçenin altını üstüne getiren kör bir köstebek gibi hissediyordu kendisini. Arada yorulup duruyor, biraz dinlenip yeniden işe koyuluyordu. Bu şekilde epeyce kazdıktan sonra, sağ eli sert birşeye çarptı. Orta parmağının tırnağı kırılmıştı. Hırsla sövdü. Kısa bir inceleme sonucunda, bir binanın, büyük olasılıkla da yurt binasının temel duvarı olduğu kanısına vardı bunun. Böyle bir durumla karşılaşabileceğini önceden düşünmemiş oluşuna yerindi, ama düşünmüş olsa bile elinden birşey gelmezdi. Çöp yığınının içinde tümüyle karanlıktaydı, ne yöne gittiğini bilmesine olanak yoktu. Bunca çabası boşa gitmiş oluyordu böylece. Buradan çıkabilmek için tam ters yönde kazması gerekiyordu. Hayli can sıkıcı bir durumdu bu, ama yapılabilecek birşey yoktu. Başını geldiği yöne çevirip homurdana homurdana yeniden kazmaya başladı. İlk seferden daha uzun süre kazması gerekti bu kez. İlk denemesinde ters yönde ilerlediği için, başladığı noktanın gerisine düşmüştü. Ellerine, kollarına, yüzüne, gövdesinin her yanına yapışan yağlı yemek artıklarına, çürük meyve ve sebzelere, pıyrım pıyrım olmuş paçavralara aldırmaksızın, inatla sürdürdü kazmayı. Karanlıkta olduğu için saatinin kadranındaki rakamları okuyamıyordu, ama en az bir saattir bu çöp yığınının içinde eşinmekte olduğunu tahmin

ediyordu. Yine yanlış bir yönde ilerlemekte olabileceği düşüncesi kaygılandırıyordu onu. Düz bir çizgi üzerinde ilerlemiyor, aynı noktanın çevresinde daireler çiziyordu belki de. Yıvışık bir bulamaca dönüşmüş bu çöp yığınının içinde, daha önce geçtiği bir yerden bir daha geçip geçmediğini anlayabilmek için kerteriz alabileceği hiçbir şey yoktu. Tam umudunu yitirmeye başlamıştı ki, önündeki çöplerin arasından incecik bir ışık sızdığını fark etti. Bu keşfi onu canlandırdı. Yeni bir gayretle, ışığın geldiği yönde kazdı. Az sonra çöp yığınının dış yüzeyinde gövdesinin geçebileceği genişlikte bir delik açmayı başarmıştı. Önce bir kolunu, daha sonra öteki kolunu, ardından kafasını, en sonra da iri gövdesini yarı beline dek yığının içinden çıkardı. Yüzüne çarpan temmuz ayazı içini ferahlattı. Bu ısırgan ayazı bu denli sevebileceğini daha önce hiç düşünmediğini geçirdi aklından. Bir an gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ellerine ve yüzüne bulaşmış olan yapışkan maddeyi silmek için paltosunun ceplerinde bir mendil ararken, az öteden gelen boğuk bir sesle irkildi: "Destur! Oşt! Kışt! Murdar mahluk! Tövbe tövbe!"

Başını sesin geldiği yana çevirince, saçları sakalları birbirine karışmış, yüzleri gözleri kir pas içinde, pejmürde kılıklı iki adam gördü. Adamların sırtında çöplükten toplandığı belli olan yırtık pırtık koyu renk takım elbiseler ve rengi dönmüş frenk gömlekleri vardı. Başlarına ise aynı derecede eski ve yıpranmış, siyah melon şapkalar takmışlardı. Yüzlerinde korku ve tiksinti karışımı bir ifadeyle, İbrahim Nemrûd'u birbirlerine göstererek homurdanıyorlardı: "Veyl ki, yer yarıldı da, içinden bir tuhaf mahluk zuhur eyledi, İsa Can!"

"Hakikat, eyledi, Musa Can!"

"Aman derim, yoksa bu meret acaib-ül mahlukattan mıdır?"

"Ve dahi öyledir, belî."

"Dabbet-ül Arz dedikleri mel'un canavar sakın ha bu olmaya?"

"Vallahi bilmem, amma ihtimal ki budur, Musa Can."

"Öyle ise yandık, İsa Can. Gökten başımıza taş yağacak, yerden ateş fışkıracak."

"Ve dahi hem yağar hem de fışkırır, ki bildiğin gibi değil, Musa Can."

"Sırat bir çetin bilmecedir, kıldan ince, kılıçtan keskincedir. Defterinde bir katre dahi günah yazsa, başın döner, ayağın sürçer,

irişip de geçemezsin."

"Suret-i katiyede geçemezsin, Musa Can, geçemezsin ve dahi maazallah teker meker yuvarlanıverirsin o âteş-i kübranın içine. O ateş ki, insanı kebap eder."

"Kebap eder ve dahi helak eder, İsa Can."

"Elhak eder, Musa Can."

"Şu halde bu yezidi ne yapmalı?"

"Şiddetle darbetmeli, görüldüğü yerde kırmalı, defterini dürmeli!"

"Ânın katli caiz, kanı helal midir, İsa Can?"

"Hem de ananın ak südü gibi, Musa Can!"

"Hele o vakit bir el ver de, bu mel'unu geldiği deliğe sokalım. Sokalım ki, dünyanın altını üstüne getirmesin."

"Amman getirmesin, Musa Can. Değil mi ki, her iki âlemde mübarek, anlı ve de şanlı Zülkarneyn Efendimiz lain Yecüc ile Mecüc'ü İrem Bağları'ndan vura vura defetmiş ve dahi yekinip geri gelmesinler içün demir ile bakırı hall-i hamur edip bir kavî sed inşa etmiştir. Kuvveti bazuya getirecek gün bugündür. Haydi davran!"

"Haydi davran, İsa Can!"

Adamlar ellerindeki hararların içinden bilek kalınlığında uzunca birer sopa çıkardılar. Avuçlarını tükürükleyip besmele çektikten sonra, kararlı adımlarla İbrahim Nemrûd'un üzerine yürüdüler. İbrahim Nemrûd kendisini çöp yığınından kurtarmak için vargücüyle debeleniyor, ama bacaklarına yapışan çöpler yüzünden yerinden kımıldayamıyordu. Bir an sonra adamlar başına dikilmişler, ellerindeki sopaları tehditkâr homurtularla havada sallıyorlardı. İbrahim Nemrûd o denli şaşırmıştı ki, onları durdurmak için tek bir söz bile söyleyemiyordu. Bunun yerine, çöp yığınının içinde tüneller açarken koltuğunun altına sıkıştırmış olduğu evrak çantasını iki eliyle kavrayarak kendisini korumak için içgüdüsel bir davranışla bir kalkan gibi kafasının üzerine kaldırmış, gelecek darbeleri bekliyordu.

"Peh peh peh peh peh! Pek de cesim birşey imiş yahu bu meret, İsa Can!"

"Tallahi de! Menhus bir köstebek gibi de kıvıldanmakta üstelik! Aman, tez pusat üşürelim ki, iflahını hırp diye kesiverelim, Musa Can!"

"Küffar üzre çal kılıcın, İsa Can!"

“Sevaptır, Musa Can!”

“Urun bre!”

“Tutun bre!”

Adamlar ellerindeki sopaları İbrahim Nemrûd’a vurmak üzere havaya kaldırdıkları sırada, gür bir ses duyuldu arkadan: “Hop dedik, Kardaşlar! Yine nedir bu gürültü? N’oluyor? N’apıyorsunuz orada öyle?”

Adamlar sopalarını indirip sesin geldiği yere döndüler.

“Koş, Muhammed Can, koş! Çöplerin içinden Dabbet-ül Arz denen menhus mahluk zuhur eyledi. Onu tez elden defetmek için cengederiz.”

“Dabbet-ül Arz mı? Hele bir yol durun bakalım! Neymiş şu işin aslı, bir de ben göreyim.”

Adamlar kenara çekildiler. Onlar gibi giyinmiş, sakalı göbeğinde, koyu renk iri gözlü bir üçüncü adam ağır adımlarla yaklaştı. İbrahim Nemrûd, bir kalkan gibi kafasının üzerinde tuttuğu evrak çantasını neler olduğunu görmek için indirdiğinde, adamla göz göze geldi. Bir anda geniş bir gülümseme yayıldı adamın yüzüne.

“Hay Allah!” dedi alaylı bir sesle, “Yahu, bu mudur Dabbet-ül Arz çıktı diye yırtındığınız?”

“Elhak, budur!” diye bir ağızdan yanıtladı öteki ikisi, “Haydi, çıkar beylik asanı da aman vermeden yumulalım.”

“Siz aklınızı peynir ekmekle mi yediniz bre!” diye sertçe çıkıştı adam, “Ne Dabbet-ül Arz’ı, ne cini, ne canavarı? Düpedüz bir insan bu be, sizin benim gibi bir insan!”

Sonra onları hâlâ kuşkulu gözlerle izlemekte olan İbrahim Nemrûd’a döndü: “Kusura bakma, Kardaş. Bizim İsa’yla Musa iyi olmasına iyi çocuklardır da, söylemesi ayıp, akılları kıttır biraz, sapla samanı ayırt edemezler. Bu yüzden hemen her gün bir maraza çıkıyor. Ben olmasam, başları beladan kurtulmayacak bunların.”

Kabahat işlemiş çocuklar gibi suçlu suçlu önlerine bakmakta olan öteki ikisine işaret etti.

“Ne öyle kazık gibi dikilip duruyorsunuz, behey gafiller? Haydi bir el verin de, beyefendiyi şuradan çekip alalım. Görmüyor musunuz, sıkışmış, çıkamıyor.”

Bu sözler üzerine adamlar hemen işe koyuldular. Üçü birlikte güçlü kollarıyla İbrahim Nemrûd’u koltuk altlarından tutup çöp yığınının dışına çektiler. İbrahim Nemrûd az önce azılı bir düşmanmışçasına kendisine saldıran bu tuhaf insanların şimdi ona yardım ettiklerine inanamıyor, her an gelebilecek bir darbeyi savuşturmak için yan gözle arkasını kolluyordu.

“Hoş gelmişsin, Kardaş,” diyerek İbrahim Nemrûd’a elini uzattı üçüncü adam, “Ben Muhammed Mustafa. Üsküdar bölgesi çöp ayıklayıcılarındanım. Bunlar da lonca yoldaşlarım İsa’yla Musa. Bugüne bugün Üsküdar havalisinin çöplükleri bizden sorulur evelallah.”

Adamın yüzündeki güven verici, duru ve içten gülümseme, İbrahim Nemrûd’un kafasındaki son kuşku kırıntılarını silip atmaya yetti. Kendisine uzatılan kirli, nasırlı, iri elleri—biraz tiksintiyle de olsa—sıktı. Sonra kendi ellerine baktı ve kendisinin şu anda bu adamlardan çok daha tiksinilecek bir durumda olduğunun ayırdına vardı. Her tarafı vıcık vıcık yağa ve pisliğe bulanmıştı. Paltosunun eteğine yapışmış olan bir muz kabuğunu silkelerken, kendisini tanıttı: “Memnun oldum, Beyler. Ben de Dava Vekili İbrahim Nemrûd. *Sultanahmet Adliyesi* SULTA’da çalışıyorum.”

“Yaaa, Sultanahmet demek?” dedi çöp ayıklayıcısı ilgiyle, “O halde bizim Davud’u da tanırsın belki?”

“Kimi?”

“Davud, canım, Davud Ekber Vakanüvisoğullarıgiller. *Çöp Ayıklayıcılar Loncası* ÇAL’ın Cağaloğlu bölge sorumlusudur kendisi. Yedi göbekten çöp ayıklayıcısıdır ve fevkalade dikkate değer, muhterem bir zattır. İsmiyle müsemma bir devdir her bakımdan. Bizim camiada enikonu bir şöhreti vardır okumuş yazmış bir adam olarak. Takdir edersin ki, çöp ayıklayıcıları arasında ender bulunan bir meziyettir bu.”

“Kusura bakmayın, çıkartamadım,” dedi İbrahim Nemrûd bilgisizliğinden ötürü biraz sıkılarak, “Ama emin olun, adliyeye döner dönmez meslektaşlarımdan soruşturacağım.”

“Sıkma canını!” dedi çöp ayıklayıcısı kalender bir tavırla, “Biz çöp ayıklayıcılar genellikle geceleri çalıştığımızdan, sizin gibi sade vatandaşlarca tanınmayız pek. Ama bundan gocunduğumuzu sanma sakın, doğaldır bu, çünkü yollarımız kesişmez. Bugün burada karşılaşmamız tamamen tesadüf. Gece mesaisinde işleri bitiremediğimiz vakit, gündüzün de çalışmaya devam ederiz, hatta kimi zaman bir an bile gözümüzü kırpmaksızın günler ve geceler boyu çöp yığınlarının içinde eşindiğimiz olur. Eee, şehir bizden hizmet bekler. İnsanlara tüketmemelerini söyleyemezsin, çöpler üst üste yığılır, çöplükler dolup taşar. Eğer biz vazifemizi layıkıyla yerine getirmezsek, maazallah, şehir çöpe boğulur. İşte bu da o uzun günlerden biri. Ben ve yoldaşlarım dün geceden beri çöp ayıklıyoruz burada. İşlerin çokluğundan yakınıyorduk, ama şu işe bak ki, bunun bir esbab-ı mucibesi varmış. Hay hikmetine kurban olduğum! Seni bu çöplerin içinden çekip çıkarmak için yollamış meğer biz fakir kullarını buraya. Madem öyle, konuğumuzsun bugün. Gel, fakirhanemizi şerefyab eyle.”

“Nazik davetinize çok teşekkür ederim, ama inanın, hiç vaktim yok,” dedi İbrahim Nemrûd, “Bir dahaki sefere inşallah.”

“Haşa, mümkünatı yok, katiyen bırakmayız!” dedi çöp ayıklayıcı iri gözlerini daha da açarak ve arkadaşlarına döndü: “Değil mi, Kardaşlar?”

“Vallahi de tallahi de!” diye hararetle onayladı diğer ikisi, “Tanrı misafiridir, bir acı çayımızı içmemiş olmaz ve dahi olabilemez!”

İbrahim Nemrûd bir an önce eve dönüp üzerindeki pis giysilerden kurtulmak istiyordu, ama son birkaç saatte yaşadıkları onu o denli

bitkin düşürmüştü ki, bu ısrarlı daveti geri çevirecek gücü bulamadı kendisinde. İster istemez çöp ayıklayıcıları izledi. İsa ve Musa ellerindeki sopalarla çöpleri iki yana savurarak önden yürüyor, arkadan gelen Muhammed'le İbrahim Nemrûd'a yol açıyorlardı. Muhammed, İbrahim Nemrûd'un koluna girmişti, ona sürekli birşeyler anlatıyordu. Söylediği birşeyi özellikle vurgulamak istediğinde, bir an durup iri, siyah, pırıl pırıl gözlerini İbrahim Nemrûd'un ufak gözlerine dikerek elini tutuyor, güçlü bir biçimde sıkıyordu. İbrahim Nemrûd öteden beri el ele tutuşmaktan hoşlanmazdı. Karısıyla bile ne nişanlılıkları döneminde ne de evlendikten sonra el ele tutuşmuştu. Laubalilik saydığı bu tür yakınlık gösterilerinden titizlikle kaçınırdı. Şimdi hele bir erkeğin onun elini tutması, terli avucunu onun avucuna değdirmesi, içini ürpertiyordu. Ama önde giden iki çöp ayıklayıcının da el ele tutuştuklarına bakılırsa, bu onlar için bir tür dostluk işareti olmalıydı. İbrahim Nemrûd kendisine yardım eden bu insanları gücendirebileceği endişesiyle sesini çıkaramıyor, bu can sıkıcı durumu kabullenmek zorunda kalıyordu. Çöplüğü kuşatan binaların arasındaki loş bir geçitten dar bir arka sokağa çıktılar ve yokuşaşağı yürümeyi sürdürdüler. Kıvrıla büküle ilerleyen sokak, onları yüksek demir parmaklıklarla çevrili bir bahçeye getirdi. Paslı menteşelerinin üzerinde hafif bir gıcırtıyla açılan bahçe kapısından geçince, her yanından yabanıl otların fışkıran, dikenli çalıların neredeyse bel hizasına geldiği bu bakımsız bahçenin ortasında yıkık dökük, ufak bir türbe olduğunu gördü İbrahim Nemrûd.

"Meşhur ve maruf *Müntekim Evliya Türbesi* MEVLİT," diye açıkladı çöp ayıklayıcı, sanki onun kafasından geçen soruyu duymuşçasına, "İsa, Musa ve ben, çöp ayıklayıcılığının yanısıra bu türbenin türbedarlığını da yapıyoruz. Bunun karşılığında TEKTÜK (*Tekke ve Türbeler Komitesi*) burada yaşamamıza izin veriyor. Malum, bugünlerde kiralar ateş pahası… Eh, mübarek bir zatın yanıbaşından daha iyi bir yer de bulamaz insan."

"Yaaa?" dedi İbrahim Nemrûd hayretle, "Türbede yaşamanıza izin veriliyor demek? Oysa ben bu tür dinî mahallerin ikamete kapalı olduğunu sanırdım."

“Şehir nüfusundaki hızlı artış nedeniyle, konut sıkıntısı son zamanlarda maalesef had safhaya vardı,” dedi çöp ayıklayıcı başını bilgiç bir edayla sallayarak, “Bu yüzden devlete, belediyeye ve vakıflara ait tüm binalar birer birer ikamete açılıyor. Kütüphane memurları kitap depolarında, öğretmenler okul tuvaletlerinde, müezzinler minarelerde, hayvanat bahçesi bekçileri ise hayvan kafeslerinde yaşıyorlar. Ailesini yanına alıp, çalıştığı devlet dairesine taşınan tapu kadastro memurları var. *Gülhane Arkeoloji Müzesi* GAM’da bir müze bekçisinin İskender lahdinin içine döşek serdiğini duydum. Bazı ağır ceza hakimleri ise mübaşirler ve kâtiplerle birlikte mahkeme salonlarında yatıp kalkıyorlarmış.”

“Bu mümkün değil!” dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak, “Her gün sabahtan akşama kadar adliyedeyim ben, ama şimdiye dek böyle birşeye ne tanık oldum, ne de bu konuda en ufak bir söylenti çalındı kulağıma. Hem hakimlik makamının gerektirdiği vakar ve ciddiyetle de bağdaşmaz böyle bir durum. Uyduruk bir iddia olmalı.”

“Bir dahaki sefere yanına yörene daha dikkatli bak, Beyim. Bana öyle geliyor ki, burnunun ucunda olup bitenlerden haberin yok senin. Üstelik, sabahtan akşama dek adliyede bulunduğunu söylüyorsun, ama benim söz ettiğim şeyler gece geç saatlerde oluyor zaten. Sabah erken, daireler açılmadan önce, herşey derlenip toparlanıp eski haline getiriliyor kimse birşeyin farkına varmasın diye. Ayrıca bu şekilde herkes işyerine mümkün olan en kısa mesafede, yani doğrudan doğruya işyerinde oturduğu için, şehrin iş saati trafiği de hafiflemiş oluyor. İdeal bir çözüm, senin anlayacağın.”

İbrahim Nemrûd söyleyecek söz bulamadı. Çöp ayıklayıcının iddialarına ilişkin daha önce gözüne çarpmış olabilecek birtakım ayrıntıları anımsamak için belleğini yoklayarak bu sözlerin doğruluk payını tartmaya çalışıyordu. Çöp ayıklayıcılar, türbenin kopuk bir ayakkabı bağcığıyla eğreti olarak tutturulmuş olan kapısını açıp içeri girdiler. İbrahim Nemrûd onları izledi. Ortasında ince uzun bir sanduka bulunan, kubbeli, taş döşeli, altıgen bir mekândı burası. Başucunda iri bir kavuk olan sandukanın üzeri yeşil bir çuhayla örtülmüştü. Çuhanın üzerinde, harflerinin uçları eğri birer yatağan gibi uzayan usta işi bir sülüs yazıyla yazılmış *İntikam Bana Aittir – İNTİBA* cümlesi okunuyordu. İbrahim Nemrûd elinde olmaksızın

ürperdi. Çöp ayıklayıcıya burada sözü edilen intikamın neyle ilgili olduğunu sormak üzereydi ki, adamın az önce ona bu türbede Müntekim Evliya'nın yattığını söylediğini anımsadı. Çöp ayıklayıcılar ellerindeki çuvalları yere bıraktıktan sonra, sandukayı iki ucundan tutup kaldırdılar. Sanduka kenara çekilince, bir kuyuyu andıran karanlık bir dehliz ağzı çıktı ortaya. Dehlizden aşağı son derece dik ve dar bir taş merdiven uzanıyordu.

"Hazire," dedi çöp ayıklayıcı, az önce yakmış olduğu yağ kandilini dehlizin ağzına yaklaştırarak, "Müntekim Evliya aşağıda, toprağın yedi kulaç altında yatıyor. Biz de onun mübarek nurundan bir nebze olsun faydalanabilmek için, sobaya yanaşan kediler misali, kabrinin yanıbaşına sokulduk. Bir görsen, bilhassa kışın nasıl sıcak olur burası! Allah seni inandırsın, hani sanki dev bir tandır, öyle harlı bir nefes fır döner odanın içinde, hararetten boğazı kurur, dili damağına yapışır insanın. Tevekkeli, boşuna dememişler, evliya nefesi… Biz arkadaşlarla yaz kış burada yatıp kalkarız, yemeğimizi burada yeriz, her türlü ihtiyacımızı burada gideririz. Büyük abdest haricinde tabii. İcabettiğinde, dışarı çıkıp bahçedeki mezar taşlarından birinin dibine uyduruveriyoruz onu. Soğuk havalarda biraz zor oluyor gerçi, hani halk arasında 'boku donmak' diye bir tabir vardır ya, aynen öyle, ama n'aparsın, zaruret işte."

"Mezarların üzerine büyük abdestinizi yapmak doğru bir davranış mı sizce?" dedi İbrahim Nemrûd hayretle, "Üstelik de çoğu kişi tarafından kutsal sayılan böyle bir mahalde?"

"Vallahi de tallahi de yerden göğe kadar haklısın, Kardaş," diye başını sallayarak karşılık verdi çöp ayıklayıcı, "Kışın neyse ne, ama yazın mezarların üzerinde hacet giderince, dışkı o sıcakta derhal taa ün edip sinekleniyor, ki bu da gayet gayrı sıhhî bir durum tabii. SAFİNAZ'ın (*Sıhhat ve Afiyet Nazırlığı*) talimatnamelerine göre, büyük abdestimiz geldiğinde, esasen lahitleri açıp içine pislememiz, işimizi bitirince de, lahit kapağını açtığımız gibi itinayla yerine yerleştirmemiz lazım. Böylesi hem çok daha hoş bir görüntü arz ediyor, hem de kötü koku lahdin içine hapsedilerek etrafa rahatsızlık vermesini engellenmiş oluyor. Ama tabii biz bazen tembellikten, bazen de sırf mezarların üzerine pisleyip daha sonra da kıçımızı mezar taşlarının pürüzlü yüzeylerine sürterek temizlemek hoşumuza

gittiği için, bu kötü alışkanlıktan maalesef bir türlü vazgeçemiyoruz. Boşuna dememişler 'alışmış kudurmuştan beterdir' diye…"

"Taharetlenmek için neden taş yerine tuvalet kâğıdı kullanmıyorsunuz ki? Daha pratik olmaz mı bu?"

"Kâğıt mı?" dedi çöp ayıklayıcı iri siyah gözlerini dehşetle açarak, "Tövbe de! Kâğıt fevkalade kıymetli bir nesnedir, taharetlenmek için kullanılır mı hiç? Tövbe tövbe estağfirullah!"

"Anlıyorum, kitap kâğıttan yapıldığı için, değil mi? Siz de kitabı kutsal sayan kişilerden olmalısınız. Kusura bakmayın, nasıl oldu da daha önce düşünemedim bunu."

"Yok, Beyim, ne ilgisi var kitapla mitapla! Kitap da neymiş? Hepi topu bir alay karınca duası… Biz eski defter ve kitapları, gazete ve dergileri, ansiklopedi ve kartpostalları, afiş ve posterleri, velhasıl-ı kelam kâğıt nevinden üzeri yazılı ya da basılı her ne bulursak hepsini toplayıp Kâğıthane'deki büyük kâğıt fabrikalarına kilo hesabı satıyoruz. Bu merkezlerde en son teknolojiyle hall-i hamur edilip yeniden işlenen bu artık kâğıtlardan ambalaj kâğıtları, pazarlarda gördüğün kesekâğıtları, kasapların kullandığı yağlı kâğıtlar ve irili ufaklı kutuların yapımında kullanılan karton ve mukavvalar üretiliyor. Cemiyet hayatının idamesinde ne kadar mühim bir vazife ifa ettiğimizi takdir edersin. Düşün ki, ambalaj bir malın en can alıcı noktasıdır, görüntü içerikten çok daha önemlidir, bir kitabın içi değil kapağıdır asıl önemli olan. Dolayısıyla, kâğıda gözümüz gibi bakarız biz, kâğıt bizim velinimetimizdir."

Dar merdivenden aşağıdaki hazireye inmişlerdi. Türbeden biraz daha genişçe, ama basık tavanlı, sıvasız harman tuğlası duvarlarla çevrili, toprak zeminli, penceresiz bir odaydı bu. Havada keskin bir rutubet ve küf kokusu vardı. Çöp ayıklayıcı elindeki yağ kandilini yukarı kaldırınca, tuğla duvarın dibinde tıkış tıkış üst üste yığılmış yüzlerce kitap olduğunu gördü İbrahim Nemrûd.

"Anlarsın ya, Beyim," dedi çöp ayıklayıcı muzip bir edayla göz kırparak, "Bu hazire bizim için bir manada hazinedir aslında. Topladığımız bütün kitapları burada zulalıyoruz. "

Öteki iki çöp ayıklayıcı, duvardaki bir nişin içinde duran ufak ispirto ocağını yakıp isten kararmış teneke bir çaydanlıkla ateşin üzerine çay suyu koymuşlardı. Yere yeşil muşambadan yapılma delik

deşik bir seccade serdikten sonra, pis bir plastik çamaşır leğeninin içinden çıkardıkları çatlak melamin tabaklarla birkaç eğri büğrü çatal bıçağı bunun üzerine özenle dizdiler. İbrahim Nemrûd birden karnının müthiş acıktığını hissetti ve sabahtan beri birşey yememiş olduğunu anımsadı. Çevresine göz gezdirip elini yüzünü yıkayabileceği bir musluk aradı. Bulamayınca, ellerini cebinden çıkardığı mendiline silip kendisine gösterilen yere oturdu, sofraya gelecek olan yemeği sabırsızlıkla beklemeye başladı. Çay suyu kaynayınca, çöp ayıklayıcılar çaydanlığın içine birkaç avuç çay attılar ve giysilerinin ceplerinden çıkardıkları birtakım yiyecekleri yer sofrasının üzerine dizmeye başladılar. Islanıp fersudeleşmiş birkaç somun ekmek, üç beş çürük domates, tohuma kaçmış iri bir hıyar, iki tane cücüklenmiş kuru soğan, yüzleri buruş buruş olmuş bir avuç siyah zeytin, bir kutu rengi dönmüş margarin, ufak bir kalıp küflü beyaz peynir, durmaktan macun kıvamına gelmiş yarım kavanoz vişne reçeli ve birkaç tane kararmış sosis, göz açıp kapayana dek yığıldı muşambanın ortasına. İbrahim Nemrûd çok aç olmasına karşın, iştahının kaçtığını hissetti ve uğradığı düşkırıklığını belli edecek birşey yapmamak için zor tuttu kendisini. Çöp ayıklayıcılardan biri, ispirto ocağının üzerinde kaynamakta olan çaydanlıktan, bardak olarak kullanıldığı anlaşılan boş konserve kutularına bulanık renkli bir sıvı doldurup herkesin önüne koydu. Kendisine uzatılan çamurlu ve ıslak ekmek somununu istemeye istemeye aldı İbrahim Nemrûd. Çöp ayıklayıcılar muşamba seccadenin ortasında yığılı duran çürük yiyeceklere iştahla saldırmışlar, başlarını kaldırmaksızın, hayvansı homurtularla yemeye başlamışlardı. İbrahim Nemrûd ne yapacağını bilemiyordu. Eline tutuşturulmuş olan ekmek somunuyla öylece kalakalmıştı.

“İkindi kahvaltısını hiç kaçırmayız,” dedi Muhammed elindeki bayat somundan kopardığı iri bir lokmayı avurdunda döndürmeye çalışırken, “Bizim gibi uzun saatler çalışan insanların beslenmelerine bilhassa dikkat etmeleri şart.”

Sonra muşambanın üzerindeki sosislerden birini alıp İbrahim Nemrûd’a uzattı: “Şu enfes firavun faresi sosislerinin mutlaka tadına bakmalısın, Beyim. Rıhtımdaki lüks lokantalardan birinin çöp

tenekelerini karıştırırken bulduk bunları. İsa'yla Musa hepsini gövdelemeden kap bir tane. Her gün çıkmaz böylesi."

"Teşekkürler, ben almayayım," dedi İbrahim Nemrûd içinde yükselen bulantıyı bastırmaya çalışarak.

"Al yahu, al, niye almıyorsun? Al, çekinme!"

"Yok, Muhammed Bey, çekindiğimden değil. Ben esasen vejetaryenim, et yemem. Hem şu anda karnım da pek aç değil zaten. Buraya gelmeden önce mükellef bir öğle yemeği yemiştim."

"Eh, öyleyse günah benden gitti, yemeyenin malını yerler!" dedi çöp ayıklayıcı ve sosisi bir hamlede ağzına tıkıp hamarat hamarat çiğnemeye koyuldu. Bir yandan da gözlerini devirerek ağzını şapırdatıyor, kalın dudaklarının arasından çevreye tükürük ve yiyecek kırıntıları saçıyordu. Lokmaları hızlı hızlı ağzına attığı için, sakalı ve bıyığına yiyecek parçaları takılmıştı. Çenesi hareket ettikçe, bu parçalar fırtınaya tutulmuş bir kalyonun yelken aksamı gibi şiddetle sallanıyor, kimi zaman bu güçlü sarsıntıya dayanamayan bir parça takıldığı yerden kurtulup muşambanın üzerine ya da çay bardağı olarak kullanılan konserve kutusunun içine düşüyordu. Bu görüntü karşısında İbrahim Nemrûd'un içi kalktı yine. Bulantısını bastırabilmek için önündeki çaydan bir yudum aldı, ama ağzına aldığı yudumu gerisin geri püskürtmemek için zor tuttu kendisini ve çaydan çok bulaşık suyunu andıran bu iç bulandırıcı ılık sıvıyı yutabilmek için epeyce uğraştı. O tek yudum nihayet ağzından midesine indiğinde, kan ter içinde kalmıştı.

"Özel harman," dedi çöp ayıklayıcı gururlu bir ifadeyle, "Başka yerde bulamazsın bunu. Çin çayını Seylan ve İngiliz çaylarıyla karıştırıyoruz ve içine yedi çeşit bitki çayı koyuyoruz. Nasıl? İyi, değil mi?"

"Evet, gerçekten de çok iyiymiş," dedi İbrahim Nemrûd güçlükle gülümsemeye çalışarak ve bardağındaki çayın geri kalanını gizlice yan tarafa döktü. Çayın döküldüğü yerde ufak yeşilimsi bir gölcük oluştu, sonra toprak bu zehir rengi sıvıyı yavaş yavaş emdi. Bunu fark eden olup olmadığını anlamak için tedirginlikle çevresine bakındığında, tüm dikkatlerini yemek yemeye vermiş olan çöp ayıklayıcıların durumun farkında olmadıklarını görerek rahat bir nefes aldı İbrahim Nemrûd.

“Siz üçünüz ne zamandan beri birliktesiniz?” diye sordu çöp ayıklayıcıya.

“İsa, Musa! Bakın, Beyefendi ne zamandan beri birlikte olduğumuzu soruyor,” dedi çöp ayıklayıcı elindeki sölpük acuru arkadaşlarına doğru neşeyle sallayarak. Kendilerine soru yöneltilen öteki iki çöp ayıklayıcı, ağızları tıka basa dolu olduğundan, gözlerini koca koca açıp anlaşılmaz sesler çıkararak, çok uzun zaman olduğunu anlatan el işaretleri yaptılar.

“Evet, uzun zaman oldu, hem de çok uzun zaman,” dedi çöp ayıklayıcı ağzını elinin tersiyle silerek, “O kadar uzun zaman ki, o zamanlar zaman bile yoktu belki. Ama ‘uzun zaman’ dediğin de nedir ki? Neye göre uzun? Bir çınarın ömrüne göre mi, bir sivrisineğininkine göre mi yoksa? Bu bakımdan, o kadar da uzun zaman olmamıştır belki. Hatta bize uzun görünen bu zaman, belki de kısa, çok kısa, kıpkısa bir andır, bir türlü sabaha varmayan soğuk bir kış gecesinde bir seyyalenin görünüp yitmesi kadar kısa…”

“Kusura bakmayın, ama bilmece gibi konuşuyorsunuz,” dedi İbrahim Nemrûd.

“Huyum kurusun, bilmeceyi çok severim! Üçümüz de severiz. Öyle değil mi, Musa Can? Bu harap türbenin haziresinde, kandil ışığında geçirdiğimiz uzun –bak, görüyor musun, yine uzun– ve ıssız saatler boyunca, akla hayale gelmez, türlü türlü bilmeceler bildirmeceler sorarız birbirimize. Yoksa başka türlü geçmez vakit. Sen de sever misin bilmeceyi, Beyim?”

Bu soru İbrahim Nemrûd’u çocukluğunun artık çok gerilerde kalmış olan lavanta kokulu gecelerine geri götürdü. Babaannesinin ona yatmadan önce masallar anlatıp bilmeceler sorduğunu hayal meyal anımsıyordu. Bir gün bunu tesadüfen öğrenen babası öfkeden küplere binmiş, bu abuk sabuk hikâyelerin çocuğun aklını hurafelerle doldurmaktan başka hiçbir işe yaramadığını söyleyerek evde masal anlatılmasını ve bilmece sorulmasını yasaklamıştı.

“Eh, bir zamanlar severdim,” dedi tereddütle, “Ama iş güç yüzünden artık böyle şeylere ayıracak vaktim ne yazık ki pek olmuyor.”

“Aaa, oldu mu ya! Bilmecesiz bir hayat hatadır. Öyle değil mi? İsa Can?”

“Belî, billahi hatadır.”

Çöp ayıklayıcı yeniden İbrahim Nemrûd’a döndü:

“Söyle bakalım, Kardaş: Yedi delikli tokmak, bunu bilmeyen ahmak.”

İbrahim Nemrûd’un yanıt vermesine fırsat kalmadan, İsa atıldı:

“Bildim onu: Kapı tokmağı!”

“Yok canım, bilmişmiş!” diye kıkırdadı Musa küçümser bir edayla, “Hiç de bile değil! Kapı tokmağı olur mu hiç, onun deliği yok bir kere. Doğru cevap ‘davul tokmağı’ olacak. Daha iyi ses çıkarsın içün davul tokmağına matkapla delik açarlar. Değil mi, Muhammed Can?”

“Yazıklar olsun, ikiniz de bilemediniz,” diyerek yüzünü buruşturdu Muhammed, “Cevap ‘hafta’ olacaktı. Bir haftada yedi gün vardır ve günler de genellikle boş geçtiğinden mecazî manada buna ‘yedi delik’ denir. Ve tabii ‘hafta’, yani ‘zaman’, insanın içini ezen, ziyadesiyle canını sıkan birşey olduğu için de ‘yedi delikli tokmak’… Haklı değil miyim, Beykardeş?”

“Doğrusu pek emin değilim,” dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak, “Benim bildiğim kadarıyla…” Ama sonra, bu konuda çöp ayıklayıcılarla bir tartışmaya girmenin gereksiz olacağını düşünerek sözünü yarıda bıraktı. Ötekiler buna pek aldırmamış görünüyorlardı.

“Dört kardeş bir kuyuya bok atar,” diye heyecanla atıldı Musa.

“Öğren de gel!” diye haykırdı İsa, “Bir kere ‘bok’ değil, ‘ok’ o, ‘ok’, bildiğin ‘ok’! Elealı Zenon’un hedefine bir türlü varamayan oku… Bok ettin güzelim bilmeceyi.”

“Olmadı!” dedi Muhammed sert bir sesle, “Doğrusu ‘dört kalleş bir soruyu yok satar’ olacaktı. Cevabı da tabii ki Seb’a-yı Seyyare, yani Yedi Uyurlar…”

“Peki şunu bilin bakalım,” dedi İsa sevinçten gözleri parlayarak, “Çarşıdan aldım bir tane, eve geldim bin tane.”

“Nar!” diye gayrı ihtiyarî kendi kendisine mırıldandı İbrahim Nemrûd, ama sözcük daha ağzından çıkar çıkmaz, söylediğine pişman oldu.

“Nar değil, zar!” diye karşı çıktı Musa, haylaz bir öğrencinin yanlışını düzelten titiz bir öğretmen edasıyla, “Eline aldığında bir tane, ama attığında bin tane değişik sayı gelebilir. Hani ne derler: Bir zar atımı asla değiştirmez…”

“Şecaat arz edeyim derken, merd-i kıptî sirkatin söyler,” dedi Muhammed kıs kıs gülerek, “Biraz çenenizi tutmayı öğrenin de, cehl-i mürekkebiniz ortalığa faş olmasın bari!”

Sonra İbrahim Nemrûd’a döndü:

“Sen bakma onlara, Kardaş, hep abuk sabuk konuşurlar böyle. Dur, ben sana esaslı bir bilmece sorayım. Bakalım, bilebilecek misin: Sopalının irisi / boynuzlunun birisi / sureti adam amma / bulsa gömer gibisi.”

İbrahim Nemrûd kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti:

“Daha önce hiç duymamıştım. Neymiş?”

“Bilmece mevzuunda toy olduğun belli,” dedi Muhammed alaycı bir tavırla, “Yoksa şıp diye kavrardın sözlerimdeki gizli manayı. Anlamdan mana çıkaracaksın, çok önemli bu.”

“Anlamdan mana çıkarmak mı?”

“Evet ya, anlamdan mana,” dedi Muhammed gözlerini belerterek, “Ve hatta manadan da anlam, hadd-i zatında. Neyse, ince meseleler bunlar… Üçümüzün ne kadar zamandır birlikte olduğumuzu soruyordun, değil mi? Birlikte olmak, kader birliği etmekse eğer, denebilir ki hemen hemen doğduğumuzdan beri… ÖKSE civarında çöp ayıklayıcılığı yapmamız boşuna değil, üçümüz de ana-babadan yana pek talihli sayılmayız. Benim anam babam ben henüz çok küçükken ölmüşler, velayetim tek akrabam olan amcama kalmış. O da bakmış ki, bu devirde çocuk yetiştirmek pahalı, ÖKSE’ye yollamış beni. İsa babasını hiç tanımamış, anası kimbilir kimden peydahlamış onu. Anası, İsa henüz emekleme çağındayken ince hastalıktan ölüp gidince, onu da ÖKSE’ye postalamışlar. Musa ise—garibim!—hepten anasız babasız. Bir haftalıkken ufak bir sepet içinde cami kapısına bırakılmış ve daha kundak bebeğiyken gönderilmiş ÖKSE’ye. Biz üçümüz işte orada tanıştık ve o gün bu gündür de hep birlikteyiz. Bir tür kardeş sayılırız yani senin anlayacağın. Yatakhanede yataklarımız yan yanaydı, yemekhanede hep aynı masada otururduk, içtiğimiz su ayrı gitmezdi. O zamanlar kıymetini pek bilemedik gerçi bunun, ama şimdi düşününce anlıyorum ki, güzel günlermiş onlar. Daha sonra, yaşımız kemale erip ÖKSE’den çıkma zamanımız geldiğinde, ekmek paramızı kazanma zaruretiyle karşı karşıya kaldık. Ama o yaşa kadar elimiz bir iş tutmadığından, ne yapacağımızı bilemiyorduk.

Memuriyet türü işler için tahsilimiz yeterli değildi, esnaflık ve zanaatkârlık için ise ne tecrübemiz vardı ne de bizi bir ustanın yanına yerleştirecek hatırlı tanıdıklarımız. Bir süre duvarcıların, sıvacıların, marangozların, boyacıların yanında çırak durmayı denediysek de, bu işlerin hiçbirinde dikiş tutturamadık. Mesleği öğrenmek için yaşımız fazla ilerlemişti. Yarı yaşımızdaki çıraklar işi bizden çok daha çabuk kavrıyorlar, biz bel bel ustanın suratına bakarken, istenen aleti bir koşuda kapıp getiriveriyorlar, söylenen işi bir çırpıda yapıveriyorlardı. Ustadan yediğimiz cennetten çıkma sillelerle ensemizin karardığı kısa bir deneme devresinin ardından, kapının önüne konuyorduk sonuçta. Ufacık çocukların maskarası olmamız da cabasıydı. Bunun üzerine ister istemez bir hüner öğrenmekten ümidi kesip, hamallık, amelelik, ayakkabı boyacılığı, işportacılık gibi ayak işleri yapmayı denedik, ama şu ya da bu nedenle bunlarda da bir türlü başarılı olamadık. Meğer bir sebebi varmış! Soğuk bir sonbahar günü, üçümüz de güçlükle bulduğumuz son işimizden kovulmuş, süklüm püklüm rıhtım boyunda dolaşıyor ve kara kara ne yapacağımızı düşünüyorduk. Hatta o sırada tıpkı benim gibi arkadaşlarımın kafasından da kendimizi Marmara'nın karanlık sularına bırakarak bu nafile debelenmeye bir son vermek geçiyordu eminim ki. Sonra, hayatımızı değiştiren bir mucize oldu: Kıyıya vurmuş çöplerin arasında eşinip birşeyler arayan ve bulduklarını sırtlarındaki heybelere atan, saçı sakalına karışmış, tuhaf kılıklı birtakım adamlar gördük. O anda üçümüz de hayli yadırgamıştık bu görüntüyü, ama meğer buğulu bir aynada kendi müstakbel suretimizi seyrediyormuşuz. Bu adamlara kim olduklarını ve orada ne yaptıklarını sorduk. Çöp ayıklayıcı olduklarını duyunca, bizim de bu mesleğe intisap edip edemeyeceğimizi öğrenmek üzere ÇAL'a müracaat ettik. Sağolsunlar, loncanın hamiyetli ileri gelenleri zorlu bir sınavın ardından kabul ettiler bizi aralarına. Tecrübeli çöp ayıklayıcıların yanında boğaz tokluğuna dört yıl çıraklık, üç yıl da kalfalık ettik. Daha sonra, meslekte ustalaştığımıza kanaat getirilince, loncada düzenlenen mütevazı bir törenle üçümüz birlikte kuşak kuşanıp bir süredir münhal olan Üsküdar gediğine atandık. İşte o gün bugündür, yani hemen hemen otuz yıldan beri, burada, Üsküdar havalisinde çöp ayıklayıcılık mesleğini bilfiil icra ediyoruz. Herzaman

birlikte dolaştığımız için diğer çöp ayıklayıcılar bize Üç Ahbap Çavuşlar adını taktılar. Öyle ki, bir süre sonra asıl adlarımız tümüyle unutuldu ve hep bu çoğul adla anılmaya başladık. İçimizden biri tesadüfen tek başına bir yere gidecek olsa ve orada başka bir çöp ayıklayıcıyla karşılaşsa, bu meslektaş 'Ooo, merhaba Üç Ahbap Çavuşlar, nasılsın bakalım?' diyordu sözgelimi ona. Ya da kendi aralarında bizden bahsederken, 'Dün rıhtımdaki çöplükte Üç Ahbap Çavuşlar'ı gördüm. Üç Ahbap Çavuşlar'ın bir haftadır hasta yattığını söyledi. Üç Ahbap Çavuşlar da onun başında bekliyormuş,' şeklinde konuşuyorlardı. İlk başlarda yadırgamıştık bu durumu, hatta bunu kişiliğimizin hiçe sayılması biçiminde algılayarak biraz bozulmuştuk bile. Ama bu çoğul adı biz de zamanla öylesine benimsedik ki, bir süre sonra artık kendi adlarımızı neredeyse unutup birbirimize Üç Ahbap Çavuşlar diye hitap etmeye başladık."

"Ne tuhaf!" diye mırıldandı İbrahim Nemrûd kendi kendine, "Bir zamanlar ben de böyle bir grubun üyesiydim. Biz üç değil, dört kişiydik gerçi, ama her işi birlikte yapar, heryere birlikte giderdik. Çevremizdeki insanlar herbirimizi grubun bir üyesi olarak tanırlar, hem karakter hem de dış görünüş olarak birbirimizden çok farklı olmamıza karşın, adlarımızı hep birbirine karıştırırlardı."

"Bir de ÖKSE'deki matematik öğretmenim vardı tabii," diye sözüne devam etti çöp ayıklayıcı, "Çok severdi beni, âdeta bir ağabey gibi herşeyimle ilgilenirdi. Adaştık, onun adı da Muhammed'di. Bu durum daha ilk günden ikimizin de dikkatini çekmiş, bizi birbirimize yaklaştırmıştı. Matematikte çok iyi olduğum için, bir gün beni bir kenara çekip 'Bak, Muhammed,' demişti, 'İkimizin adı da Muhammed Mustafa, hep birbirine karışıyor. Bu iş böyle olmayacak. Bundan sonra senin adın Muhammed Mustafa Kemal olsun.' O gün bugündür bana aziz hocamdan yadigâr olan bu adı kullanırım."

"Hangi adı?" dedi İbrahim Nemrûd aklı karışarak, "Muhammed'i mi, Mustafa'yı mı, Kemal'i mi?"

"Hiçbirini canım! Evvelce de dediydim ya, Üç Ahbap Çavuşlar benim adım. Bir değil, iki değil, tam üç, ayrıca ahbap ve de üstelik çavuş, hatta tekil de değil çoğul, çavuşlar… Herkes beni bu adla tanır, ben de kendime böyle hitap edilmesini tercih ederim. Elhak, bizde kaypaklık yoktur, Beyim, söz bir, Allah bir!"

“Garip… Oysa az önce söylediklerinizden size Kemal denmesinden hoşlandığınızı düşünmüştüm ben.”

“Beni hiç tanımadığın belli oluyor. Boşuna Muhammed-ül Emin demezler bana.”

“Bir başka adınız da Emin mi yani?”

“Bir insanın kaç adı vardır ki, Beyim? Kaç ad gerekir kısa, ama uzun, ama kısa bir ömrü tüketmeye? Harcıalem bir adın cürmü nedir?”

“Peki ya arkadaşlarınız, İsa’yla Musa?”

“Amaaan, onlara bakma sen. Bugün İsa’yla Musa’dır onlar, yarın bir de bakarsın, Hürmüz’le Ehrimen oluvermişler, ertesi gün ise Yin’le Yang… Aynı gün içinde adlarını birkaç kez değiştirebilirler, kimi zaman bir iki dakika arayla bambaşka, ama tabii mutlaka birbirlerinin zıddı ve muarızı kimliklere büründükleri olabilir.”

Diğer iki çöp ayıklayıcı, karınlarını doyurduktan sonra hemen oracığa, sofra örtüsü olarak yere serdikleri muşamba seccadenin üzerine kıvrılmışlar, birbirlerine sokulup derin bir uykuya dalmışlardı. Uyurken, kırmızı kılcal damarlarla kaplı gözkapakları kırpışıyor, ekmek kırıntılarıyla dolu sakalları titriyor, köhne bir motorun gürültüsünü andıran horultuları hazirenin basık uzamında uğultulu bir sesle yankılanıyordu.

“Eee, vakt-i kerahat erdi,” dedi çöp ayıklayıcı, başıyla arkadaşlarını işaret ederek, “Şimdi uyku zamanıdır. Biz geceyarısından sonra işe çıkıp sabaha dek çalıştığımız için, her gün mutlaka ikindi uykusuna yatmamız gerekir, yoksa geceleri sızıp kalırız çöplerin arasında. Dolayısıyla, eğer kusuruma bakmazsan, ben de katılacağım bizimkilerin bu hararetli genel kurul toplantısına. Aslında sen de hayli yorgun görünüyorsun. Bizimle birlikte biraz uzanıp şöyle güzel bir ikindi uykusu çeksen, iyi olur, kendine gelirsin. Hem sonra, eğer arzu edersen, bu gece hep birlikte işe çıkarız, Üsküdar’ın en zengin çöplüklerini gezdiririz sana. Belli mi olur, bir de bakarsın hoşuna gider, çöp ayıklayıcılık mesleğine, bu güzel ve şerefli mesleğe intisap etmeye karar verirsin sen de, meslektaş oluruz, Dört Ahbap Çavuşlar olur bundan böyle adımız. Düşün bunu, ciddî olarak düşün!”

Çöp ayıklayıcı bunları söyledikten sonra, arkadaşlarına sarılıp yattı. Birkaç dakika içinde horuldamaya başlamıştı. İbrahim Nemrûd

bir süre daha ne yapacağını bilemeden orada öylece oturdu. Yorgundu, ama uykusu yoktu. Rutubet kokulu bu odada oturmak hiç hoşuna gitmemesine karşın, dışarı çıkmak da içinden gelmiyordu. Üstü başı öylesine pisti ki, bu halde sokağa çıkmak, insanların kınayıcı, alaycı bakışlarıyla karşılaşmak, bu bakışların altında ezilip büzülmek, bunaltıcı bir karabasandan farksız görünüyordu ona. Havanın kararmasını bekleyip gecenin tüm kusurları örten karanlığına sığınarak eve gitmeye karar verdi. Yerdeki yağ kandilini aldı. Ayağa kalkıp biraz vakit geçirmek niyetiyle duvar kenarında dizili duran defter ve kitap yığınlarını karıştırmaya başladı. Çöp ayıklayıcının son sözleri yankılanıp duruyordu kafasının içinde. Sararmış, yeşermiş, küf tutmuş, güve yenikleriyle dolu bu eprik sayfaları karıştırırken, çöplüğünde eşinen yaşlı bir çöp ayıklayıcı gibi hissediyordu kendisini. Cildi bozulmuş bir rüya tabirleri ansiklopedisiyle anlamadığı bir dilde yazılmış resimli bir biyoloji kitabı arasında bulduğu, sayfalarının çoğu kopuk bir defter dikkatini çekti. Rutubetin etkisiyle hamurlaşmış bu sayfaların üzerindeki hemen hemen tümüyle okunmaz olmuş yazı, ona tanıdık geliyordu. Yağ kandilinin titrek ışığında bu okunaksız yazıyı sökmeye uğraştı. Islanarak hamurlaşan sayfalar birbirine yapışmıştı, ayırmaya çalışırken yırtılıyordu. Sonra, bir sayfanın altındaki o garip işareti gördü birden ve şaşkınlıktan donakaldı: *3+1*

Gözlerine inanamıyordu. Soluğunu kesen ve nabzının şakaklarında zonklamasına neden olan bir heyecanla, beceriksiz parmaklarının arasında yırtılmalarına aldırmaksızın, koparırcasına birbiri ardına çevirdi defterin sayfalarını. Mürekkep ıslandığı için akan yazı hemen hemen tümüyle okunmaz hale gelmişti, ama yine de Dartagnan'ın savruk ve kargacık burgacık, Aramis'in süslü ve alaycı, Athos'un özenli ve kusursuz ve kendisinin ciddi ve tekdüze elyazılarını tanıdı: SİK güncelerinden biri olmalıydı elindeki defter. Bunun nasıl olup da buraya geldiğini anlayamıyordu. Üniversite yıllarında bunun gibi düzinelerce defter doldurmuşlardı. Okuldaki dolaplarında tuttukları bu defterleri, kulüp toplantılarında kimi zaman açıp birbirlerine okur, gülerlerdi. Defterlerin üniversiteden sonra ne olduğunu düşündü ve bunu anımsayamadığını anladı şaşkınlıkla. Ona daha da şaşırtıcı görünen, bu soruyu kendisine daha önce hiç sormamış oluşuydu. Oysa o zamanlar dördü de sanki son

derece değerli birer antikaymışçasına özenle saklarlardı kulüp defterlerini. Onlar için acı bir darbe olan MİM fiyaskosunun ardından, defterleri unutmuş olmalılardı. Yıllar sonra, sayfalarının hemen hemen hepsi tahrip olmuş bu defteri görmek, içini burkuyordu. Çöp ayıklayıcılarının bunu nereden bulduklarını öğrenmeliydi. Yağ kandilini havaya kaldırdığında, üçünün de soğukta üşüyen kedi yavruları gibi birbirlerine sokularak uyuduklarını gördü. Öylesine iç içe geçmişlerdi ki, hangi kolun kimin kolu, hangi bacağın kimin bacağı olduğu belli değildi. Üç kafalı, altı kollu, altı bacaklı, sürekli homurdanıp tıslayan ve tedirginlikle kımıldanan tuhaf bir yaratık haline gelmişlerdi. Bu kıvıltılı ve şekilsiz öbeği saran paçavramsı kumaşların gölgeli kıvrımları arasından, yılanı andıran, boz renkli, ince uzun erkeklik organları fırlıyordu. Biraz daha dikkatli bakınca, tırnaklarının içi kir dolu kemikli bir elin bu organlardan birini sımsıkı kavrayıp hırsla sıvazladığını, pörtlek dudaklı bir ağzın öteki organı oburca emdiğini ve pürtüklü bir dilin üçüncü organı hamarat hamarat yaladığını görerek irkildi. Çöp ayıklayıcıları uyandırmaktan vazgeçti. Gece olmasını beklemeksizin, bir an önce çıkıp gitmeye karar verdi ona artık iyice tekinsiz görünmeye başlayan bu garip yerden. Türbeden ayrılmadan önce, SİK güncelerinden belki bir iki tanesini daha bulabileceği umuduyla kitap yığınlarının arasında biraz daha eşindi, ama sonuç elde edemedi. Artık burada yapacağı birşey kalmamıştı. Üstüne başına olabildiğince çeki düzen verdikten sonra, çöp ayıklayıcıları uyandırmamak için parmaklarının ucuna basarak dik taş merdivenden yukarı tırmanıp türbeden çıktı. Dışarıda hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Sokakta karşılaştığı insanların yadırgayan bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak hızlı adımlarla Üsküdar meydanına indi, Boğaz'ın altındaki tünelden geçen ilk metroya binip evine gitti.

İbrahim Nemrûd ertesi sabah Sürurizadeler'in Şişli'deki evinin kapısını çalarken, saat 10'a geliyordu. Kornişlerinden ürkünç görünüşlü gargoyller fırlayan, giriş kapısı karyatidlerle çevrili, görkemli, ama bakımsız kaldığı için biraz köhnemiş, yedi katlı eski bir apartmanın üçüncü katındaki bir daireydi bu. Parmağını zile henüz değdirmişti ki, hızla ardına dek açıldı kapı ve eşikte beliren koyu renk giysili, düz siyah saçlarını bir fileyle ensesinde toplamış, solgun tenli,

mavi gözlü, ince uzun bir genç kadın, sert bir el hareketiyle içeri buyur etti onu. Şapkasını çıkarıp içeri girerken, ziyaret nedenini kısaca açıklamaya çalıştı.

"İyi günler, Hanımefendi. Ben…"

"Dogdor zyızı begler," diye sözünü sertçe kesti kadın. Genizden gelen kalın bir sesi vardı, sözcükleri tuhaf bir biçimde ezip büzerek telaffuz ediyordu. Bekleniyor oluşuna şaştı İbrahim Nemrûd. Önceden telefon edip randevu alamamıştı, çünkü internetteki telefon rehberinde yaptığı uzun aramaya karşın, bir türlü bulamamıştı Sürurizadeler'in telefon numarasını. Habersiz gidip kendisini tanıtmaya ve geliş nedenini açıklamaya karar vermişti. Önüsıra enerjik adımlarla yürüyen kadın, onu duvarlarında harmaniyelere sarınmış insanlar ve mitolojik yaratıkların resimlerinin asılı olduğu uzun ve loş bir koridordan geçirerek pis görünüşlü bir apartman aydınlığına bakan ufak bir odaya götürdü. Odadaki bir kapıdan yan odaya geçiliyordu.

"Br zanye begleyn," dedi kadın İbrahim Nemrûd'a kaplaması aşınmış maroken bir koltuğu göstererek, "Byen dogdor gyeldınz aber vreym."

İbrahim Nemrûd kendisine gösterilen yere oturdu. Kadın kapıyı kısaca tıklatıp içeriden bir ses gelmesini beklemeden yan odaya geçti. İbrahim Nemrûd yalnız kalınca çevresine göz gezdirdi. Odanın köhne bir lambriyle kaplanmış olan duvarlarında, koridordakilerin benzeri, Grek ve Roma figürlerini ve mitolojik karakterleri gösteren gravürler vardı. Ortadaki sehpanın üzerinde genç bir adama ait ufak bir büst, çatlak bir gözyası şişeciği ve pişmiş topraktan yapılma, ikiye yarılmış bir yağ kandili duruyordu. Bunlar onu şaşırtmadı. Kimsesizler yurdu müdürü, Şazinuş Stigma'nın bir arkeoloğun yanına verilmiş olduğundan söz etmişti. Koltuğun yanındaki sepetin içinde gazete ve dergiler olduğunu gördü. O sabah gazete okumaya fırsat bulamamıştı. Beklerken gazetelere bir göz atmanın fena olmayacağını düşündü. Ama hepsinin önceki haftalara ait olduğunu gördü düşkırıklığıyla. Hatta kimisi birkaç ay öncesinden kalmaydı. Dergilerin durumu da farklı değildi. En yenisi iki yıl öncesine aitti. Dergilerin altında kırmızı kaplı kalınca bir klasör olduğunu fark etti. Klasörü alıp açtı. İçinde saydam föylere konmuş gazete kesikleri vardı. Ayağa fırlamamak için

güç tuttu kendisini. Bu gazete yazılarını tanıyordu. Profesör S.K.C. imzalı CİMA yazılarıydı bunlar. Okuyucu mektupları ve profesörün bunlara verdiği yanıtlar gazeteden özenle kesilmiş, föylere konmuş, başlıklarına göre alfabetik sıraya dizilerek klasörlenmişti. Gayrı ihtiyarî hemen H harfini açıp kendi mektubunun da klasörde olup olmadığına baktı. Mektup ve yanıtı oradaydı. Aklı iyice karışmış, kaşları çatılmıştı. Bunun ne anlama geliyor olabileceğini bulmak için zorluyordu kendisini. Tıpkı onun gibi, ev sahibi de Profesör S.K.C.'nin sadık okurlarından biri olmalıydı. Kimbilir belki kimseye anlatamadığı cinsel sorunları vardı ya da herhangi başka bir nedenle bu konulara ilgi duyuyordu. Profesörün yazdığı bütün yazıları gazeteden kesmiş, gerektiğinde baş vurabileceği bir ansiklopedi oluşturmuştu. Bu düşünce ona hayli akla yakın geldi. Rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı. Henüz tanışmamış olmalarına karşın, ev sahibine karşı tuhaf bir yakınlık duymaya başlamıştı. Bir tür suçortaklığı hissiydi bu. Sonra altına raptiye konmuşçasına ayağa fırladı birden. Yazının sağ üst köşesine kırmızı tükenmez kalemle bir çarpı işareti yapılmış olduğunun farkına varmıştı. Bu durum iyice tedirgin etti onu. Bu işaret oraya kimin tarafından niçin konulmuştu? Bu yazı bir nedenle diğerlerinden ayrılmak mı istenmişti? Ev sahibi o mektubu onun yazmış olduğunu biliyor olabilir miydi? Bu çetin sorular kafasının içinde amansızca dönüp dururken, yan odadan hafif bir gürültü işiterek kapıya döndü. Kadının kapıyı bir parmak aralık bırakmış olduğunu daha önce fark etmemişti. İçeride konuşulanların bir bölümünü duyabiliyordu. Kadın alçak sesle hızlı hızlı birşeyler söylüyor, boğuk bir erkek sesi ona karşılık veriyordu. Kadın, söylenenleri pek beğenmemiş olacak ki, sesini yükseltti. Erkek ona aynı biçimde karşılık verince, iş çığırından çıktı. İbrahim Nemrûd söylenen sözcükleri tam olarak seçemiyor, ama ses tonları ve sert vurgularından kadınla erkeğin birbirleriyle kıyasıya bir ağız dalaşına girdiklerini anlayabiliyordu. Kadının yüksek perdeden, yaygaracı, aşağılayıcı haykırışlarına erkeğin sakin ama öfkeli bas sesi karşılık veriyordu. Kendi karısıyla hiçbir zaman yaşamadığı bir durumdu bu. Bir aile kavgasına tanık olmak fazlasıyla rahatsız etmişti onu. Kalkıp gitmeyi, daha sonra yeniden gelmeyi düşündü, ama saygısızlık olarak algılanabileceği endişesiyle vazgeçti bundan. Kadınla erkeğin kavgası

birkaç dakika sonra sona erdi. Yeniden kapıda göründüğünde, zafer kazanmış bir komutanın mağrur ifadesi vardı kadının yüzünde.

"Buyrn," dedi kendinden memnun bir tavırla, "Dogdor zyız gorjeg. Ayde, çyabug, çyabug!"

İbrahim Nemrûd aceleyle klasörü kapatıp yerinden kalktı, çantasıyla şapkasını alıp kadının açtığı kapıdan yan odaya geçti. O içeri girer girmez, kapıyı arkasından sertçe çarparak kapattı kadın. Pencerenin önündeki büyük yazı masasında oturmakta olan, seyrek kır saçlı, kırçıl sakallı, tel çerçeveli gözlüklü adamla göz göze geldi. Oturmakta olduğu koltuktan fırlayıp "Vandal!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı adam. İbrahim Nemrûd kendisine yöneltildiğini düşündüğü bu ani öfke patlaması karşısında irkilerek bir adım geriledi.

"Kusura bakmayın, Beyefendi, size söylemiyorum," diye sesini yumuşatarak ona döndü adam, "Ama şu kadın yok mu, ah şu kadın, günün birinde ölümüme sebep olacak, inanın!"

Sonra kendisine hakim olamayarak kapalı kapıya doğru vargücüyle haykırdı yeniden: "Kaç defa söyledim bu evde kapılar çarpılmayacak diye! Gürültü istemiyorum! Gürültü düşüncenin düşmanıdır! Kendimi hiç salim kafayla işime veremeyecek miyim ben? Yaratmaya çalışıyorum burada, hayal gücümü işletmeye, bilinçaltımda yatanları bilinç düzeyine çıkartmaya... Sessizliğe ihtiyacım var benim, sessizliğe! Kesin sessizlik, anladın mı, Çariçe Korkunç İvanovna? Anladın mı, yere bakıp yürek yakan? Anladın mı, kuzu postuna bürünmüş Rus ayısı?"

Adamın suratı bağırmaktan kıpkırmızı olmuş, gözleri hadekalarından fırlamıştı. Bir an soluğu tıkanarak elini göğsüne götürdü ve bitkin bir halde koltuğuna çöktü. İbrahim Nemrûd ne yapacağını bilemiyordu. Adama yardım etmek istiyor, ama yapacağı ya da söyleyeceği yanlış birşeyin adamı daha da sinirlendirerek çileden çıkarmasından çekiniyordu. Bu yüzden, yerini yadırgamış bir ağaç gibi, elinde şapkası ve çantasıyla odanın ortasında öylece dikilip durdu. Adamın kendini toparlaması birkaç dakika sürdü. Nihayet biraz soluklandığında, burnunun üzerinden kaymış olan gözlüğünü düzeltti, darmadağın olmuş saçlarına aceleyle çeki düzen verdi, birkaç

kez boğazını temizledi ve ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi İbrahim Nemrûd'u kibar bir baş hareketiyle selamladı.

"Kusura bakmayın," dedi müşfik bir sesle, "Aile içinde küçük bir anlaşmazlık işte… Bu tür önemsiz sürtüşmelerin üzerinde fazlaca durmamak gerek."

"Evet, evet, çok haklısınız," dedi İbrahim Nemrûd. Bu sıkıntılı durum nihayet sona erdiği için rahat bir nefes almıştı. "Gerçekten de hiç önemli değil böyle şeyler. Ben de eşimle zaman zaman tartışırım. Hatta…"

"Yaaa, öyle mi?" diye sözünü kesti adam. Birden ciddileşerek delici bakışlarını ince tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden İbrahim Nemrûd'un gözlerine dikmişti. "Sık olur mu bu?"

"Yo, pek sık sayılmaz," dedi İbrahim Nemrûd şaşalayarak, "Bilirsiniz işte, arada sırada…"

"Haydi genç adam, haydi! Dürüst olun biraz!" dedi adam sağ elinin işaret parmağını kabahat işlemiş bir çocuğu azarlayan tatlısert bir baba edasıyla İbrahim Nemrûd'a doğru sallayarak. "Bana bütün gerçekleri hiç çekinmeden anlatabilirsiniz. Ben sizin ağabeyiniz, hatta babanız sayılırım. Hem zaten bunun için gelmediniz mi buraya?"

"Yani ben, aslında…"

"Peki, peki, anlıyorum, yüzeysel bir direnç… İlk seansın çekingenliği olmalı. Ama merak etmeyin, tümüyle doğal bu. Ne de olsa henüz tanımıyoruz birbirimizi. Zamanla tanışıp birbirimize alışacağız ve herşey çok daha kolay olacak. Evet, *tempus fugit*, daha fazla vakit geçirmeden hemen başlayalım, isterseniz. Şöyle divana buyurun."

İbrahim Nemrûd adamın gösterdiği yörük kilimi kaplı alçak divanın bir köşesine ilişti.

"Uzanın, Efendim, uzanın, rahat edin," dedi otoriter bir tavırla, "Seansın amacına ulaşması için gevşemeniz gerek."

İbrahim Nemrûd karşı çıkacak oldu, ama sonra adamın suyuna gitmenin daha doğru olacağını düşündü. Şapkası ve çantasını yandaki sehpanın üzerine koyup çekine çekine sırtüstü uzandı divana. Adam, eline aldığı bir bloknot ve dolmakalemle divanın hemen başucundaki bir deri koltuğa yerleşmişti. Ne var ki İbrahim Nemrûd bir türlü rahat edemiyordu. Divanın boyu kısa geldiği için ayakları dışarı sarkmıştı.

Başının altındaki kırlent ensesini acıtıyordu. Ayrıca yayları iyice yırranmış olan divanın üzerinde rahat bir pozisyon bulabilmek için sürekli kıpırdanmak zorundaydı.

"Rahat olun, Efendim!" dedi adam.

İbrahim Nemrûd doğru konumu bulmak için umutsuzca kıpırdanmayı sürdürdü.

"Efendim, rahat olun diyorum!" diye sertçe yineledi adam. Sesinde bir sabırsızlık ve tehdit tınısı vardı. Hareketsiz durmasının istendiğini nihayet anladı İbrahim Nemrûd ve çok rahatsız bir konumda olmasına karşın, adamın yeni bir öfke krizine kapılmasını göze almak istemediği için kıpırdanmayı kesti.

"Güzel," dedi adam memnun bir sesle, "Bakın, gördünüz mü, ne kadar rahat ettiniz! Rahatça konuşabiliriz şimdi. Evet, isterseniz en başından başlayalım. Bana çocukluğunuzdan söz edin biraz."

"Ama o zaman biraz fazla başa gitmiş olmaz mıyız?" dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak, "Zamanımız kısıtlı."

"Hayır, Efendim," diye aksilendi adam, "Tabii ki çocukluğunuzdan başlamamız gerek, çünkü bütün düğümler ve bütün yanıtlar orada. Unutmayın ki, çocukluğumuz daha sonraki yaşamımızda baş etmek zorunda kaldığımız anılarımızdır. Zamanı düşünmeyin şu anda. Öyle üç beş ayda olacak işler değil bunlar."

"Ne? Üç beş ay mı?" diye inledi İbrahim Nemrûd.

"Elbette ya! Üç beş ay nedir ki? Kimi hastalarımla yıllarca çalışmam gerekir. Sorunların ne kadar derinlere kök saldığını tahmin bile edemezsiniz. Onlara ulaşmak için çok derin kazmak gerekir, çok! Eh, bu da biraz vakit alır tabii. Ne diyorduk? Ha, evet, çocukluğunuz… Anne ve babanızla ilişkileriniz nasıldı, Bay…?"

Eline nihayet kendisini tanıtabileceği bir fırsat geçtiği için heyecanla atıldı İbrahim Nemrûd: "Efendim, bendeniz Dava Vekili İbrahim Nemrûd. Buraya gelmemin esas sebebi…"

"Evet, Bay Nemrûd, biz de burada bunu bulmaya çalışıyoruz zaten. Şimdi anne ve babanızla ilişkilerinizi anlatın bana."

"Ama burada sorun benim annem ya da babam değil ki…"

"İtiraz istemiyorum!" diye sesini yükseltti adam, "Bu saçları değirmende ağartmadım ben! Yıllarımı verdim bu işe! Siz benden daha mı iyi bileceksiniz sorununuzun ne olduğunu? Derhal anlatın

bakayım bana ailenizle ilişkinizi! Zaten bu kadar ayak diremenizden de belli sorunlu noktanın o olduğu."

Çaresiz, anlatmaya koyuldu İbrahim Nemrûd:

"Tek çocuk olarak büyüdüm ben, oyunlarımda bana arkadaşlık edecek ne erkek ne de kız kardeşim vardı. Ama yıllar sonra bir rastlantı sonucunda öğrendiğime göre, ben annemle babamın tek çocuğu değilmişim aslında. Benden önce üç çocukları daha olmuş, üç oğlan, ama üçü de daha bir yaşını doldurmadan, değişik nedenlerle ölmüşler. O sıralarda ailem—yani annem, babam, büyükannem ve ailemizin emektarı Atıfet Kalfa—babamın görevi nedeniyle taşrada bulunuyormuş. Babam kırk yıla yakın bir süre Şark eyaletlerinin ücra kasabalarında kaymakamlık yaptı. Mülkiye'den mezun olunca, kaymakamlık kaleminde küçük bir memur olarak Erzurum'un bir nahiyesine atanmış, daha sonra yavaş yavaş serkâtipliğe, defterdarlığa, kaymakam muavinliğine ve nihayet kaymakamlığa kadar yükselmiş. Bu süre içinde Diyarbakır'dan Basra'ya, Şam'dan Kahire'ye, Trablus'tan Yemen'e, birçok eyalette bulunmuş. Görev yeri sık sık değiştirildiği için, sürekli olarak bir kasabadan diğerine taşınmaları gerekiyormuş. Kimi zaman trenle, ama çoğu taşra eyaletine demiryolu henüz ulaşmadığı için genellikle at ya da manda arabasıyla, hatta zaman zaman katır ya da deve sırtında yapılan, günler süren, uzun ve meşakkatli yolculuklarmış bunlar. Annem o günleri anlatırken, kimi zaman bir yıl içinde iki üç kez taşındıklarını söylerdi. Bunun nedeninin, babamın uzlaşmaz kişiliği yüzünden kasaba erkânı ve kaymakamlıktaki diğer görevlilerle anlaşamaması olduğunu düşünüyorum. Benden önce doğan ağabeylerim, anladığım kadarıyla, işte bu metazorî yolculukların güç koşullarına dayanamayarak ölmüşler. Benim nasıl olup da onlarla aynı kaderi paylaşmadığıma hâlâ şaşarım. Babamın Dersim'in ücra kasabalarının birinden Bağdat'a tayini çıktığında, annem karnı burnunda sekiz aylık hamileymiş. Ellerini ne kadar çabuk tutmaya çalıştılarsa da, yol hazırlıkları yirmi günü bulmuş. Yağmurlu bir günde sabaha karşı ayrılmışlar Dersim'den. Ben yolda, deve üzerinde, beklenenden birkaç hafta erken doğmuşum. Babam rahmetli, bu yüzden deve gibi olduğumu söylerdi bana kızdığında. Oysa erken doğduğum için son derece cılız, sağlıksız bir bebekmişim. İki okka ya var ya yokmuşum,

boyum da ancak yarım arşın kadarmış. Cinsel organım hemen hemen bir mercimek tanesi boyutunda olduğundan, kız olduğumu sanmışlar önce ve babama böyle haber vermişler. Bir kızı olduğunu duyan babam, o sırada içmekte olduğu pek sevgili lületaşı çubuğunu o sinirle yere çalıp iki şak etmiş—ki yıllar yılı bir daha onun gibi iyi bir çubuk bulamadığından yakındı durdu hep. Hatta, hiç unutmam, ölüm döşeğinde bile hâlâ o çubuğu sayıklıyor, bir anlık öfkeyle onu kırmış oluşuna yazıklanıyordu, üstelik beni sorumlu tutuyordu bundan. Sonra daha dikkatli incelenince, anlaşılmış tabii erkek olduğum, ama —o ilk anki müthiş düşkırıklığının etkisinden kurtulamadığı için olsa gerek—babamın yüzünü güldürmek mümkün olmamış bir türlü. Beni kundağa sarılı, sürekli zırlayan, ıslak ve titrek bir et külçesi olarak kucağına verdiklerinde, herhalde mütevaffa ağabeylerimin anısı gözlerinin önünde canlanmış, 'Nüfusa yazdırmayalım boş yere,' demiş yüzünü ekşiterek, 'Bu da yaşamaz nasıl olsa.' Bağdat'a varıldığında, beni önceki yıl ölmüş olan ağabeyimin kimlik belgesiyle kaydettirmişler subaşının defterine ve böylece onun adını almışım. Nüfus cüzdanımda yaşımın aslında olduğundan iki yıl fazla gözükmesinin nedeni budur. Evet, benim doğumumdan hemen hemen bir yıl önce zatürreden ölmüş olan üçüncü kardeşimin adı da İbrahim'miş. Aslında yalnızca bu da değil, babam İbrahim adını nedense o denli sevmiş ki, benden önce doğan üç oğluna da bu adı koymuş: I. İbrahim, II. İbrahim, III. İbrahim… Tıpkı köklü bir hanedanın birbiri ardısıra gelen haşmetli sultanları gibi, ölen bir İbrahim'in yerini ertesi yıl bir başkası almış, silsile bozulmamış. Ben bu zincirin dördüncü halkasıyım, yani IV. İbrahim, ve ben yaşamasaydım, kimbilir belki de ilanihaye uzayıp gidecekti bu totolojik dizi. Annemle babamın benden sonra başka çocukları olmamasını ise neye bağlamam gerektiğini bilemiyorum. Bir oğul olarak benden çok mu hoşnut kaldılar, aynı sıkıntılı deneyimi bir daha yaşamak istemediler mi yoksa? Düşününce, ikinci olasılık birincisinden daha ağır basıyor. Hangi gün doğmuş olduğum hep bir muamma olarak kaldı benim için. Yıllar sonra, hiçbir zaman tanıma fırsatı bulamadığım ağabeylerim hakkındaki acı gerçeği bir rastlantı sonucunda öğrendiğimde, annemi, babaannemi ve dadım Atıfet Kalfa'yı ne kadar sıkıştırdıysam da, ne yazık ki hiçbir zaman tam

olarak saptayamadım gerçek doğum tarihimi. Üçü de her defasında başka başka, birbirini tutmayan hikâyeler anlattılar bana. 'Hikâye' diyorum, çünkü kadınların belleği tarih konusunda nedense tuhaf biçimde zayıf oluyor, bir tür masal ya da efsaneye dönüşüveriyor onların ağzında geçmişteki olaylar. Babam gibi titiz bir adam ise, biryere kayıt düşmediyse bile, en azından kafasının bir köşesine mutlaka yazmış olmalı dördüncü oğlunun doğum tarihini, ama onca yıl boyunca ne o tek söz söyledi bu konuda, ne de ben ona bunu sormaya cesaret edebildim. Böyle bir adamdı işte babam: Bir kirpi gibi dikenli, içine kapanık, somurtkan, ketum… Uzun lafın kısası, biraz o zorlu yolculuğun telaşesi içinde, biraz ailemin çocuk konusunda yaşamış olduğu kötü deneyimler yüzünden, biraz benim de kardeşlerim gibi uzun yaşamayacağıma inanıldığı için, ama belki en çok da babamın bana karşı takındığı en hafifinden ilgisiz denebilecek tavır nedeniyle, hiçbir kayıt tutulmamış doğumuma ilişkin. Şimdi düşünüyorum da, ben sanki doğmamışım. Bildiğim tek şey, Kasım ayının ilk haftaları içinde dünyaya gelmiş olduğum, ama bunun hangi gün olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Bu yüzden doğumgünümü hiçbir zaman kutlayamadım ve doğumgünlerini her yıl kutlayan, cicili bicili doğumgünü pastalarının mumlarını söndüren, anne-babalarından çeşit çeşit hediyeler alan arkadaşlarımı hep imrenerek izledim. Hâlâ anımsarım, bir keresinde—altı yedi yaşlarındaydım sanırım o zamanlar—benim neden hiç doğumgünüm olmuyor diye hafifçe sızlanacak olduydum, babam gözlerinden ateşler saçan öyle öfkeli bir bakışla bakmıştı ki bana, suratımın orta yerine okkalı bir tokat yemişçesine ağzıma tıkanmıştı lafım ve bir daha o konuyu açamadım. Yanlış anlaşılmamalı sözlerim: Babam bana dayak atmak şöyle dursun, bir fiske dahi vurmamıştır hayatı boyunca; ama üzerimde öyle tuhaf, ürkütücü bir etkisi vardı ki, tek bir bakışı yeterdi korkudan donup kalmama. Babamı hiçbir konuda şaşırtamadıysam da, hiç olmazsa öteki oğulları gibi tez elden ölmeyip tüm o güç koşullara karşın hayatta kalmayı başararak şaşırttım. Babamın beni belki de bu yüzden hiç affetmediğini sanıyorum. Birçok başka şey gibi, ağabeylerimin ölümünden de beni sorumlu tuttuğu duygusundan kurtulamadım hiçbir zaman. Bana eğreti olarak verilen ada vargücümle asılarak, aslında hakkım olmayan birşeyi sahiplenme

cüreti gösteren bir açıkgöz, bir yabancı, davetsiz bir misafirdim ben. O ad bana değil, göçmüş olan ağabeylerime aitti. Bu dünyadaki gereksiz varoluşumu fazlaca uzatmayıp hayat defterini olması gerektiği gibi vakitlice kapatarak ödünç aldığım şeyi gerçek sahibine iade etmiş olsaydım, ben de babamın sevgili oğullarından biri olma hakkını elde edebilecektim belki. Onlar gökteki parlak yıldızlar denli uzak, ulaşılmaz ve görkemliydiler; ben ise herzaman tembel, haylaz, hayırsız evlattım, yüzkarasıydım ailemin. Onlar yaşamış olsalar, kimbilir ne şanlı şöhretli, ne büyük adamlar olacaklar, ne önemli işler yapacaklardı; oysa ben avukat çıkmayı bile başaramayıp basit bir dava vekili olarak iki paralık ettim ailemin şerefini. Babama layık bir oğul olamadım. Bu yüzden babam ölüm döşeğinde bile bağışlamadı beni. Oysa ben hep hayrandım ona. Her sabah gri setresini giyip beylik kılıcını kuşanarak beyaz atının üzerinde kaymakamlık binasına giderdi babam. Şam'da görev yaparken, tıkanan şehir kanalizasyonunun açılması konusunda gösterdiği dirayet nedeniyle verilen 4. sınıf *Kararlılık Nişanı* (KANİŞ) göğsünde olurdu hep. Kaymakamlık binasına vardığında, önünde elpençe divan duran hademeler ve memurlar tarafından âdeta haşmetli bir hükümdar, neredeyse bir tanrı gibi karşılanırdı. Makamına geçip oturunca, az şekerli kahvesi ve lokumu koşturulurdu hemen. O ise hiçkimsenin yüzüne bile bakmaya tenezzül etmeksizin etrafına emirler yağdırır, fırtınalı bir denizde gemisini selamete çıkaran usta bir kaptan gibi vakur ve azametli, dimdik dururdu. Büyüyünce onun gibi kudretli bir kaymakam olmaktı hayalim. Ama bu düşüncemi babama açtığımda, nedense karşı çıktı. O benim hukuk okumamı ve savcı ya da yargıç olmamı istiyordu. Bu yüzden liseden sonra ADAK'a yazıldım."

Düşünceli düşünceli başını salladı adam:

"Hmmm, bu anlattıklarınız gerçekten çok ilginç… Ama görüyorum ki, hep babanızdan söz ediyorsunuz. Bunun nedenini düşündünüz mü hiç? Aslında babanız gerçek sorununuzu maskelemekte kullandığınız bir araçtan başka birşey değil."

"Gerçek sorunumu maskelemekte kullandığım bir araç mı?" dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla, "Nasıl yani?"

"Gerçek sorununuz, yani anneniz…"

"Annem mi? Nasıl olur?"

“Anneniz elbette! Hep öyle değil midir zaten? Erkek çocukların esas sorunu anneleriyledir. Baba, dolaylı, ikincil bir sorundur yalnızca. Herşey, annenizle cinsel ilişki kurmak istemenizden kaynaklanıyor. Babanızı bu yolda kendinize en büyük rakip, aşılmaz bir engel olarak görüyorsunuz ve bunun için de onu sorunların kaynağıymış gibi gösteriyorsunuz. Oysa asıl sorun sizsiniz! Haydi, inkârdan gelmeye kalkışmayın! İtiraf edin!”

“Hayır, Efendim, olur mu hiç!” diye şiddetle karşı çıktı İbrahim Nemrûd ve divandan kalkmak için davrandı, ama adam kemikli eliyle omzuna bastırarak engel oldu doğrulmasına.

“Karşı koymayın boş yere, ben herşeyi biliyorum, kandıramazsınız beni! Sizin tek istediğiniz, annenizle cinsel ilişki kurmak. Bu gizli emelinize ulaşmak için hiçbir şeyden çekinmezsiniz.”

“Vallahi de değil, billahi de değil, Beyefendi!” diye sızlandı İbrahim Nemrûd ağlamaklı bir sesle, “Emin olun ki, yalan söylemiyorum. Rahmetli validem hakkında böyle çirkin, böyle ahlaksızca şeyler düşünebilir miyim ben hiç?”

Yattığı yerden doğrulabilmek için umutsuzca debeleniyor, ama adama göre çok daha iri ve güçlü olmasına karşın, adamın onu divana bastıran zayıf, kemikli elinden bir türlü kurtulamıyordu. Kol ve bacaklarında derman kesilmişti. Yeni doğmuş bir bebek denli güçsüz ve korunmasız hissediyordu kendisini.

“İşte, görüyor musunuz?” diye muzaffer bir edayla bağırdı adam, “Suçüstü yakalanınca, nasıl da çırpınıyorsunuz köşeye kısılmış bir şeytan gibi! İtiraf et, günahkâr! İtiraf et, mücrim! İtiraf et! Baban senin annene nasıl baktığını görmüş ve ona karşı olan duygularını anlamıştı! Ona bu yüzden düşmansın ve iftira ediyorsun! İtiraf et ve rahatla!”

İbrahim Nemrûd’un suratı kâğıt gibi beyazlaşmış, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Saçlarının arasından ter fışkırıyor, dudakları titriyordu. Canı yanmış bir köpek yavrusu gibi uludu: “İtiraf ediyorum! Ben bir günahkârım! Annemi arzuladım! Onu döllemek istedim! Affedin beni! Affedin, n’olur!”

Adamın yüzünde hoşnut bir ifade belirdi. İbrahim Nemrûd’un omzuna bastırmayı bırakıp derin bir nefes alarak koltukta arkasına

yaslandı. Yüzünden görevini gereğince yerine getirmiş olmanın hazzı okunuyordu.

“Hah şöyle!” dedi memnun bir sesle, “Gördün mü, ne kadar rahat ettin şimdi! Ne var kendini böyle helak edecek? Kendinle barışmayı, kendini tüm kusurlarınla kabullenmeyi öğrenmelisin, o zaman mutlu olabilirsin ancak. Hem annesini arzulayan ilk erkek sen değilsin ki… Bunun yanlış birşey olduğunu da kim söyledi?”

“Nasıl yani?” dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla, “Bu yanlış birşey değil mi?”

“Değil elbette! Bunca erkek bunu istediğine göre, yanlış olamaz, değil mi? Tümüyle doğal bir dürtü bu.”

“Ama az önce diyordunuz ki…”

“Anlamıyorsun,” dedi adam babacan bir gülümsemeyle, “Seni kıvama getirmek, itiraf ettirmek, gerçekleri kabullenmeni sağlamak için kullandığım bir yöntemdi o. Aslında ben yöneltmiyordum sana o suçlamaları, sen kendine yöneltiyordun. Ben senin sözcülüğünü üstlendim yalnızca ve sana aklından geçirdiğin, ama dile getirmeye cesaret edemediğin şeyleri söyledim. Unutma ki, bir sorunun yanıtlanabilmesi için önce mutlaka dile getirilmesi gerekir.”

“Öyleyse, suçlu hissetmem gerekmiyor mu kendimi?”

“Tabii ki gerekmiyor. Bak, ben hiç suçluluk hissediyor muyum?”

“Nasıl?” diye şaşkınlıkla doğruldu İbrahim Nemrûd, “Yoksa… yoksa siz de mi?”

“Ne sandın ya?” diye kıkırdadı adam, “Ben de elbette, bütün erkekler gibi… Hani ne derler: Erkek milleti değil miyiz, hepimiz aynıyız! Senin tersine, çok çocuklu bir ailede büyüdüm ben. Bir elin parmakları gibi, tam beş kardeştik, beş azgın oğlan… Sen tek başına büyümüş olmaktan yakınıyorsun, ama çok kardeş olmanın da kolay birşey olduğunu sanma. Neden dersen, yüzeysel olarak baktığında, kardeş bir dost, bir dayanak gibi görünür belki, hatta zaman zaman böyle olabilir de gerçekten, ama aslında amansız bir rakiptir kardeş. Ben yalnızca babamla değil, aynı zamanda da dört küçük canavarla paylaşmak zorundaydım annemi. Üstelik ben en büyükleriydim ve babamın erken ölümünden sonra, onlara yalnızca ağabeylik değil, babalık da etmem gerekiyordu. Onlar ise küçük oldukları için doğal olarak benden daha çok mazhar oluyorlardı annemin ilgisi ve

sevgisine. Hiçbir zaman açıkça dile getirilmeyen, gizli bir savaş vardı aramızda. Güçlünün güçsüzü alt ettiği, galibin herşeyi aldığı, mağluba ise kimsenin acımadığı, amansız bir savaştı bu. Ama bunu kötü anlamda söylediğimi sanma sakın. Doğa yasası böyledir ve—beğenelim, beğenmeyelim—tüm canlılar uymak zorundadır bu yasaya. Güçlü olan ayakta kalacak, güçsüzler ise er ya da geç silinip gidecektir. Gereksiz riskler alan, maceraperest, romantik bir kumarbaz değildir doğa, kıt olan kaynaklarını boş yere harcamaz, kazanma olasılığı düşük numaralara yatırmaz varını yoğunu. Neslin devamı ancak böyle sağlanabilir. Yalnızca güçlülerin hakkıdır doğanın nimetlerinden yararlanmak. Böylece, güçlüler yine güçlüler yaratacak, doğa kendi kendisini yetkinleştirerek ilanihaye sürüp gidecektir. Evet, doğa yetkinleşme ve kendi kendisini sürdürme üzerine kurulmuş, son derece karmaşık, dakik bir düzendir, bir tür *perpetuum mobile*… Ve bu düzende senin ve benim gibi güçlüler ayakta kalabilir ancak."

"Sizin ve… benim gibi güçlüler mi?"

"Evet ya, senin ve benim gibi!" dedi adam coşkuyla, "Kendini sakın küçümseme! Kardeşlerimizi şöyle ya da böyle alt etmeyi başarmadık mı her ikimiz de? Sen henüz bir cenin bile değildin bunu yaparken; belirsiz bir olasılık, hatta olasılığın gölgesiydin yalnızca; ama sonuçta bugün sensin bu divanda yatan, mezarlarının üzerinde çoktan otlar bitmiş olan müteveffa ağabeylerinden biri değil. Benim durumum görünüşte biraz farklı belki, ama sonuç olarak aynı. Bugüne bugün kendi alanında dünyanın en önden gelen derneğinin kurucu üyesi, düzinelerce kitabın velut yazarı, adının kulaklara fısıldanması bile saygı ve korku uyandıran bir otoriteyim. Ya kardeşlerim, şimdi onlar neredeler peki? Kim biliyor onların adını? Ben senin gibi toprağın bir kulaç altına gömmeyi başaramadım—henüz başaramadım!—belki onları, ama adlarını tarihin hoşgörüsüz sayfalarından ebediyen silerek aslında çok daha yetkin bir biçimde yapmış oldum bunu. Onlar yaşarken öldüler. Tıpkı senin gibi, kendi varoluşumla kardeşlerimi yokettim ben. Bu yüzden aslında seninle kardeş sayılırız. Gel, seni kucaklayayım, sevgili kardeşim benim!"

Adam koltuğundan kalkıp divanın önünde diz çöktü ve doğrulmaya çalışan İbrahim Nemrûd'u kucakladı. İbrahim Nemrûd afallamıştı. İçinde karşı konulmaz bir sevgi dalgasının kabarmakta

olduğunu hissediyordu. Nedenini bilemediği ani bir itkiyle, adamı kucaklayıp göğsüne bastırdı. Adamın kaliteli İngiliz kumaşından yapılma takım elbisesinin içindeki gövdesi öylesine çelimsizdi ki, İbrahim Nemrûd'un güçlü kollarının arasında yeni doğmuş bir bebek gibi ufacık kalıyordu. Yanlış bir hareket yaparak incitmekten korkuyordu İbrahim Nemrûd bu narin bedeni.

"Ah, benim sevgili kardeşim!" diye acıyla inledi adam, "Ne yaptım ben sana? Ne yaptım?"

Gözlüğünün camları buğulanmıştı. İnce dudakları titriyor, güçsüz elleriyle kulaklarını tıkamaya çalışıyordu.

"Ah, bu ne korkunç uğultu böyle! Kulaklarım! Kulaklarım sağır olacak! Kanın sesi! Kanın sesi topraktan bağırıyor! Ben şimdi babamıza nasıl hesap vereceğim? Affet beni! Affet beni, kardeşim!"

Gözlerinden akan yaşlar, yanaklarından aşağı, bıyığının kıvrık uçlarına akıyor, oradan bakımlı sakalına süzülerek, pürüzsüz inci tanelerini andıran, pırıltılı, toparlak damlacıklar oluşturuyordu. Birden başını İbrahim Nemrûd'un omzuna gömüp, en sevdiği oyuncağı kırılmış küçük bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı. İbrahim Nemrûd bu beklenmedik durum karşısında ne yapacağını şaşırdı, birilerinden yardım istercesine çevresine bakındı umutsuz gözlerle. Sonra daha fazla dayanamayarak küt parmaklarını adamın seyrelmiş kır saçları arasına sokup derin hıçkırıklarla sarsılan bu güçsüz başı şefkatle okşadı. Adamın başı, İbrahim Nemrûd'un iri ellerinin arasında pörsük bir limon kabuğu gibi ufacık kalmıştı. Bu ufak başın belki de tüm bir yaşam boyu hiç böyle şefkatle okşanmamış olduğunu düşündü İbrahim Nemrûd. Bu düşünce yüreğini burktu ve adamın başını daha büyük bir sevgiyle göğsüne bastırmasına neden oldu. Adamın gözyaşları, gömleğiyle ceketinin göğsünde koyu renk lekeler bırakırken, onu hem bir baba, hem bir oğul, hem de bir kardeş gibi sevdiğini anladı birden İbrahim Nemrûd ve buna şaştı. Daha önce hiçkimseye karşı bu tür bir yakınlık hissettiğini anımsamıyordu.

"Ağabey! Zavallı ağabeyim benim!" diye mırıldandı. Onun da sol gözünün pınarında, dalından sarkan olgun bir meyva gibi, iri ve kıpırtılı bir damla belirmişti şimdi. Ama bu damla hiçbir zaman düşmedi. Adamın seyrek saçlarını okşayan eline yağlı ve yapışkan birşeyin bulaştığını hissetti İbrahim Nemrûd ve içgüdüsel bir

hareketle parmaklarını burnuna götürüp kokladı. Tuhaf, ağır bir kokuydu aldığı, ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Yüzünü buruşturdu ve adama belli etmemeye çalışarak elini pantolonunun bacağına sildi. Ama adam bunu görmüştü. Birden silkinip şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa fırladı.

"Kusuruma bakmayın," dedi soğuk bir sesle, dağılmış olan saçlarına ve üstüne başına çeki düzen verirken, "Kimi zaman kendimi böyle fazlaca kaptırıyorum. Ne yaparsınız, sonuçta hepimiz insanız ve anılar…"

İbrahim Nemrûd bulanık bir düşten uyanırcasına kendine gelmeye çalıştı.

"Yo, yo!" dedi telaşla, "Özür dilemeniz gereksiz. Aslında ben de…"

"Çok teşekkür ederim, kabahatimi yüzüme vurmayacak kadar naziksiniz. Ama işiyle özel yaşamını birbirine karıştırmak… Bir psikanalist için, emin olun ki, bağışlanmaz bir hatadır bu."

İbrahim Nemrûd şaşaladı:

"Nasıl yani? Siz psikanalist misiniz?"

"Elbette," dedi adam kaşlarını kaldırarak. Sesinde belli belirsiz bir alınganlık tınısı vardı: "Hemen hemen kırk yıldan beri hem de."

İbrahim Nemrûd'un aklı karışmıştı.

"Ben sizin arkeolog olduğunuzu sanıyordum," dedi kaşlarını çatarak.

"Arkeolog mu? Arkeolojiyle amatör olarak ilgilenirim elbette, ama asıl mesleğim psikoterapidir. İzin verirseniz, kendimi takdim edeyim: Ben C. Kudret Sürurizade, psikanalist. Birçok başka görevimin yanısıra, *Psikopatoloji Derneği* PSİKOPAD'ın da kurucu üyesi ve onursal başkanıyım. Adımdaki C.'nin ne anlama geliyor olabileceği üzerinde boş yere kafa yormayın, hiçbir anlama gelmiyor çünkü. İlkokudayken, kaybolmamaları için defter ve kitaplarımın ilk sayfalarına adımın baş harfleri olan K.S. ile imza atardım. Arkadaşlarım bunu hep 'kâse', 'kese', 'kısa', hatta 'köse' şeklinde okuyarak benimle dalga geçerlerdi. Çocuklar nasıl zalim olurlar, bilirsiniz. Bu durum beni çok rahatsız ediyordu. Düşünüp taşındım ve adımın başına uyduruk bir harf getirerek bu can sıkıcı durumdan kurtulmaya karar verdim. Ayrıca üç adlı olmak çok fiyakalı görünüyordu bana. N'aparsınız, çocuk aklı işte… Bütün harfleri tek tek gözden geçirip sonuçta şekil olarak en

hoşuma giden C'de karar kıldım. C hilale benziyor ve bu yüzden bayrağı ve anavatanı çağrıştırıyordu. Modern psikoterapinin temel tekniklerinden biri olan *Serbest Çağrışım Metodu* SEÇME'yi daha o zamandan nasıl içgüdüsel olarak keşfetmişim, görüyor musunuz? Eee, ne demişler: Adam olacak çocuk… Böylece adımın baş harflerinden oluşan imzam C.K.S. oldu. Bir süre rahat ettim. Artık arkadaşlarımın alaylarına maruz kalmaksızın, imzamı gönül rahatlığıyla bütün defter ve kitaplarımın içine atıyordum. Ama bu huzur dönemi maalesef çok uzun sürmedi. Birşeyi hesaplayamamıştım. Ortaokulda İngilizce dersi görmeye başlamıştık. Bir süre sonra bütün sınıf tarafından *jackass* olarak anılır oldum. Hatta hocalar bile artık böyle hitap ediyordu bana: *Jackass* yukarı, *jackass* aşağı… Yaptığıma bin pişman olmuştum tabii, ama ne fayda, iş işten geçmişti. Alfabede onca harf varken, nereden de bulmuştum ki o menfur C harfini? Alaycı takılmaları engellemek için adımın önüne C yerine başka bir harf getirmeyi, harflerin sırasını değiştirmeyi, ilgi çekici olacağını umduğum başka kısaltmalar oluşturmayı denedim, ama bunların hiçbirisi işe yaramadı. Geriye dönmeye çalışmak için çok geçti artık. O iğrenç *jackass* lakabı bir yama gibi yapışmıştı üzerime. Ne yaparsam yapayım, ondan kurtulamayacaktım. Çaresiz ben de boyun eğdim bu duruma. Demek bu benim kaderimdi. Lise ve üniversite yıllarında alaycı ifadelere göğüs gererek, artık benim ayrılmaz bir parçam haline gelmiş olan C.K.S. kısaltmasını kahramanca taşımayı sürdürdüm. Bugün de psikanaliz çevrelerinde C. Kudret Sürurizade olarak tanınırım. Şu meşhur—ya da meşum mu demeliyim?—C'nin hikâyesini siz de biliyorsunuz artık. Başkasından duymanızı istemedim, o yüzden bir an önce ben anlatıp kurtuldum. Şimdi çok daha iyi hissediyorum kendimi."

İbrahim Nemrûd hâlâ tam olarak anlayamıyordu.

"Oysa Şazinuş Stigma'nın hangi ailenin yanına verildiğini sorduğumda, ÖKSE'nin müdürü sizin için demişti ki…" diye mırıldandı.

"Kim? Kim? Kim dediniz?"

Psikanalistin suratı birden kıpkırmızı kesilmişti. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. İbrahim Nemrûd farkına varmadan yanlış birşey söyleyip onu kızdırmış olabileceğini düşünerek sustu.

“Ah, alçak! Ah, sefil! Ah, hain!” diye takma dişlerini gıcırdattı psikanalist ve sıktığı küçük yumruğunu görünmez bir düşmanı defetmeye çalışırcasına havada salladı. “Onu bir elime geçirsem…”

“Size tümüyle katılıyorum!” diye heyecanla atıldı İbrahim Nemrûd. ÖKSE’de yaşadığı sıkıntılı deneyim gözlerinin önüne gelmişti. “Böyle kişilerin önemli mevkilere gelmesine kesinlikle izin verilmemeli. Ne oldu? Sizi de tuvalette sinsice tuzağa düşürüp o küçük vahşileri üzerinize mi saldı yoksa?”

“Tuvalette sinsice tuzağa düşürüp o küçük vahşileri üzerime salmak mı?” dedi psikanalist sinirden titreyen bir sesle, “Hayret! Nereden biliyorsunuz bunu? Yo, durun, anladım! Siz de ona evinin kapılarını açan bahtsızlardan birisiniz, değil mi? Evet, Beyefendi, aynen öyle oldu. Üzerinize afiyet, sık sık peklik illetine duçar olurum ben. Bir gün tuvalette, çok afedersiniz, bin bir zahmetle def-i hacet etmeye çalışırken, birden kapı açıldı. Meğer bu, evvelden kapının sürgüsünü gizlice eğeleyip kesmiş. Ben daha ne olduğunu anlayıp toparlanamadan, ardına taktığı kızlarımla birlikte paldır küldür içeri dalmasın mı? Herbirinin elinde birer müzik aleti, büyük bir gürültüyle çalıp söyleyerek etrafımda hoplaya zıplaya dans etmeye başladılar. Kendisi de eline sesi neredeyse kulak zarımı patlatan trompete benzer bir boru almış, öttürüp duruyordu. Ben zavallı, klozetin üzerinde büzüldükçe büzüldüm. Ne kadar müşkül bir durumda kalmış olduğumu tahmin edebilirsiniz. Pantolonumla külotum inik olduğu için ne yerimden kımıldanabiliyor, ne de onları durdurmak için birşey yapabiliyordum. Ne kadar ‘Yapmayın! Etmeyin! Çok büyük günahtır. Evin eşik cinlerini uyandıracaksınız. Hem müzik denen bu şeytan icadı gürültü, insan ruhuna çok derin tesir ederek yoldan çıkmasına neden olur,’ dediysem de, dinletemedim. Anneleri gelip hepsini tuvaletten çıkararak beni bu cehennem azabından kurtarana kadar ne çektiğimi bir ben bilirim.”

İbrahim Nemrûd’un yine kafası karışmıştı. Alnını kırıştırarak sordu: “Afedersiniz, kimden söz ediyorsunuz siz Allah aşkına?”

“Kimden olacak, Şazinuş’tan tabii!”

İbrahim Nemrûd afalladı:

“Yurt müdüründen söz ettiğinizi sanmıştım ben!”

“Ne alakası var, Efendim? Yurt müdürü bizim evin tuvaletinde ne arasın? Hem o da tıpkı benim gibi müzikten nefret eder. Birçok konuda gayet iyi anlaşırız. Uzun yıllara dayanan köklü bir dostluğumuz vardır kendisiyle. Bir zamanlar sizin gibi o da benim hastam olmuştu.”

Başının altındaki yastığa bir zamanlar yurt müdürünün de başını dayamış olduğu düşüncesi İbrahim Nemrûd’u irkiltti.

“Bu gerçekten çok tuhaf!” dedi kaşlarını çatarak, “Sizi tanıdığına ilişkin hiçbir şey söylememişti bana yurt müdürü.”

“Kendisi biraz çekingen bir kişidir,” dedi psikanalist gülümseyerek, “Bu yüzden dostluğumuzdan söz etmemiş olabilir size. Ahbaplığımız hasta-doktor ilişkisi şeklinde başladı, ama oradan bambaşka noktalara gitti. *Eğitim Fakültesi* EĞİTFAK’tan henüz yeni mezun olmuş, çiçeği burnunda bir stajyerdi bana ilk geldiğinde. Hastalık derecesinde nazik, utangaç, kendine güvensiz, kompleksli bir tipti. Çevresindeki insanlarla ilişki kurmakta zorlanıyor, işinde başarılı olamayacağını düşünüyor ve bu yüzden sürekli panik atakları yaşıyordu. Tahmin edeceğiniz gibi, bu sorunların hepsinin temelinde yatan neden cinsellikti. Yetiştiği mazbut ve muhafazakâr aile çevresi içinde, cinsel isteklerini baskı altında tutmaya koşullandırılmıştı. Kendisini hayli uzun süre—üç yıl kadar—analiz ettim ve sonunda bütün korku ve kompleksleriyle baş etmeyi öğrendi. Yurt müdürünün babası, Üsküdar’daki bir mahalle mektebinde muallimlik yapan, otoriterliğiyle nam salmış, son derece dirayetli ve hiddetli bir hoca efendiydi. Elifbayı ezberden okuyamayan tembel ve disiplinsiz talebeleri sınıfın ortasında falakaya yıkar, hemen hemen her gün yanında mektebe getirdiği oğlunun eline falaka değneğini tutuşturarak bu suçlu tabanlara hak ettikleri cezayı bizzat vermesini ve suçla ceza arasındaki tanrısal dengeyi derinden hissetmesini sağlardı. Böylelikle daha pek küçük yaşlardan itibaren sayısız falaka vakasına tanık olan çocuk, şimdi ayrıntılarına girmek istemediğim karmaşık bir aktarım süreci sonucunda, bilinçaltında ‘falaka’ ile ‘fallus’ kavramları arasında ilginç bir özdeşlik kurmuştu. Hatta, hayli uzun ve zahmetli bir analizin sonunda, ilk onanizm deneyimini babasının falaka değneği aracılığıyla yaşadığı ve bu alışkanlığını hâlâ sürdürmekte olduğu anlaşıldı. Bu gerçeği ortaya çıkarabilmek için,

onu burada, bu divanın üzerinde falakaya yatırmam ve mastürbasyon yapmaya zorlamam gerekti. Evet, evet, şaşmayın! Bir psikanalistin işinin kimi zaman ne denli zor olabileceğini tahmin bile edemezsiniz. Bilseniz, ne müthiş sırların dilsiz tanığıdır bu emektar divan! Ve her sır, onun narin teninde silinmez izler bırakır. Bakın, ayakucundaki şu akçıl lekeler o fırtınalı ama açınsayıcı seansın hatırasıdır. Her neyse, koyunlarımıza, yani utangaç hastamıza dönelim… Çocuğun bu denli kudretli bir baba figürünü tümüyle bilinçaltı bir dürtüyle kendisine model seçmesi kaçınılmazdı tabii. Bu yüzden o da eğitimcilik mesleğine yöneldi. Ama EĞİTFAK'a gittiğinde, falakanın yanlış ve çağdışı bir yöntem olduğunu, tembel ve disiplinsiz öğrencilere uygulanabilecek çok daha çağdaş ve etkin cezalar bulunduğunu öğrendi. Bu yüzden korkunç bir suçluluk duygusunun pençesinde kıvranıyor, gerçek cinsel kimliğini bulmasını sağlayacak ve böylelikle onu özgürleştirecek olan belirleyici hamleyi yapmaya cesaret edemiyordu. Bu, sorunlarından yalnızca birisiydi tabii. Annesi, babası, kız ve erkek kardeşleri ve öğrencileriyle ilgili, buna benzer daha sürüyle sorunu vardı. Kolay olmadı gerçi, birlikte uzun ve meşakkatli saatler geçirmemiz gerekti, ama sonunda doğru yolu göstermeyi başardım ona. Evet, ben başardım bunu, bir başkası değil, ben! Derdine deva bulmak umuduyla daha önce gittiği psikolog, psikoterapist ve psikanalistler, ona yardım etmek şöyle dursun, sorunlarının özüne, derinlerdeki o en sert çekirdeğe nüfuz edememişlerdi. Oysa öylesine basitti ki çözüm! Ağaçlar yüzünden ormanı görememenin bariz bir örneğiydi bu. İşin püf noktası, ilk bakışta sanki birbirleriyle uzlaşmaz gibi görünen iki karşıt dünyayı, eskiyle yeniyi, geçmişle şimdiyi, çocukluğun suskun korkularıyla yetişkinliğin gizli özlemlerini birleştirmekten ibaretti. Büyük bir gururla söylüyorum ki, eğitim uzmanlarınca çağdaş pedagojide bir dönüm noktası olarak gösterilen AF, yani *Anal Falaka*, bu odada, bu divanın üzerinde birlikte gerçekleştirdiğimiz, handiyse tanrısal diyebileceğim o açınsayıcı analiz seanslarının bir ürünüdür. Evet, başarılı bir eğitimci olmasının yanısıra, yaratıcı bir mucittir de yurt müdürü. Bu çığır açıcı icat, onun yalnızca gerçek cinsel kimliğini bularak kendisiyle barışık bir insan olmasını değil, aynı zamanda da mesleğinde ilerleyerek çok önemli yerlere gelmesini sağladı. AF'ı icat

etmiş olmasaydı, yurt müdürlüğü gibi önemli bir göreve atanabileceğini hiç sanmıyorum. Bildiğiniz gibi, ülkemizin dörtbir yanına yayılmış olan ÖKSE kurumu, toplumumuzun temel direklerinden biridir. Bu bilim ve eğitim yuvalarında en iyi eğitmenlerce sıkı disiplin altında yetiştirilen gençler, ileride önemli görevler ifa ederek ülkemizin kalkınmasına çok büyük katkılarda bulunurlar. İşte bu nedenle, yurt müdürünü benim en başarılı vakalarımdan, hatta düpedüz başyapıtlarımdan biri sayarım. Evet, burada 'başyapıt' sözcüğünü kullanıyor oluşum şaşırtmasın sizi. Psikanaliz, yalnızca basit bir terapi yöntemi değil, bir insanı baştan ayağa yeniden yaratmak, daha doğrusu yepyeni bir insan yaratmaktır aslında. Bu bakımdan, psikanalistin bir tanrı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu divandan kalktığında, bambaşka bir adamdı artık yurt müdürü. Bu konuya ilişkin çeşitli uluslararası psikanaliz kongrelerine sunmuş olduğum, literatüre girmiş tebliğler vardır. Ayrıca bu vakayı konu alan üç ciltlik incelemem, birkaç yıl önce *Milletlerarası Ruhbilim Araştırmaları Cemiyeti* MİRAC'ın özel başarı ödülüne layık bulundu. Bakın, masamın arkasındaki duvarda asılı duran şu beratı görüyor musunuz?"

"Kutlarım," dedi İbrahim Nemrûd, yaldızlı bir çerçeve içindeki celî hatla yazılmış berata bakarak, "Gerçi konunun yabancısıyım, ama büyük bir başarı olmalı bu. Ancak benim merak ettiğim, *Anal Falaka* olarak adlandırdığınız şu AF aletinin neye benzediği."

"Elbette, elbette!" dedi psikanalist coşkulu bir tavırla, "Bunu sormakta yerden göğe kadar haklısınız, çünkü gerçekten de çağımızın en karmaşık ve önemli icatlarından biridir bu harikulade alet. Bende bizzat yurt müdürünün elinden çıkma prototiplerden biri var. Tedavisinin sonunda, o unutulmaz analiz seanslarımızın bir anısı ve müteşekkirliğinin mütevazı bir nişanesi olarak armağan etmişti bana. Şurada olacaktı, zannedersem."

Psikanalist kalkıp masasının çekmecelerini karıştırmaya başladı. İbrahim Nemrûd yattığı yerden onu göz ucuyla izliyordu. Masanın çekmecelerinden boy boy, renk renk, çeşit çeşit ilaç kutuları, kavanozlar, tüpler, rujlar, rimeller, pudriyerler, çocuk ayakkabıları, plastik oyuncaklar ve bunlara benzer bir sürü ufak tefek eşya çıkıyordu. Bütün bu ıvır zıvırın içinde birkaç paket prezervatif, siyah

dantelden bir kadın külodu ve yarısı sıkılmış bir tüp el kremi dikkatini çekti İbrahim Nemrûd'un. Aradığını bir türlü bulamayan psikanalist gitgide sinirlenmiş, çekmecelerin içinde bulduklarını öfkeyle avuç avuç etrafa savurmaya, masaya ve odanın ortasındaki büyük Acem halısının üzerine saçmaya başlamıştı. Bir yandan da boğuk bir sesle homurdanıyor, anlaşılmaz birşeyler söylüyordu. Birden odanın kapısı açıldı ve İbrahim Nemrûd'a kapıyı açmış olan uzun boylu genç kadın, kucağında küçük bir çocukla hışım gibi içeri daldı. Onu görür görmez ağzından tükürükler saçarak bağırıp çağırmaya başladı psikanalist: "Benim çekmecelerim karıştırılmayacak demedim mi ben sana? Ben bu evde hiçbir şeyi koyduğum yerde bulamayacak mıyım? Bu ailenin reisi ben değil miyim? Sözüm niçin dinlenmiyor? Ne rezalettir bu!"

İbrahim Nemrûd psikanalistin bu gözü dönmüş öfkesinden ürkmüştü. Savunma içgüdüsüyle dizlerini karnına çekerek divanın üzerinde büzüldü. Ancak genç kadın hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

"Ade be, mrug!" diye karşılık verdi dik ve çatallı bir sesle, "Drlanma vazla! Jimd alırm zyeni ayamın aldna, grarm bdun gmiglern!"

Bir yandan da ayağını sertçe yere vuruyor, iri ve kemikli elini tokat atacakmış gibi tehditkâr bir edayla psikanaliste doğru sallıyordu. Genç kadının bu beklenmedik çıkışı karşısında sinmişti psikanalist.

"Aman bir tanem, nur-i aynım, güvercinim!" diye ağlamaklı bir sesle yaltaklandı, "Şaka ediyorum, canım, şaka! Ne kızıyorsun hemen!"

"Yedr be, boj lav izdmez!" diye üsteledi genç kadın, "Çog ijm vr mudvagd. Agjam ymey çun lana ajlanjag. Nye izderzn, zuyl çabug!

"Yavru kuşum, hani dostum yurt müdürünün armağanı olan AF aleti var ya, işte onu bulamıyorum. Beyefendiye gösterecektim de…"

"Ani ju elegdrig zopa?" dedi genç kadın aleti eliyle tarif ederek, "Gjen gun çojuglar oynarlard. Br bagaym odalarn."

Genç kadın çıkınca, psikanalist cebinden çıkardığı beyaz bir mendille alnında biriken terleri sildi. Sonra, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle İbrahim Nemrûd'a döndü: "Ah şu kadınlar!" dedi zoraki bir gülümsemeyle, "Ne onlarla oluyor, ne de onlarsız! On küsur yıllık eşimdir Gertrud. Eksik olmasın, fevkalade çalışkan bir kadındır; yemek, ütü, çamaşır, temizlik, her iş gelir elinden. Ayrıca özel

sekreterimdir de, randevularımı o ayarlar, yazılarımı o daktiloya çeker… Çok emeği geçmiştir bana yani. Bu eve ilkin gündelikçi olarak gelmişti, sonra—anlarsınız ya—bir gönül maceramız oldu ve evlendik. Aksanından fark etmiş olabilirsiniz, Beyaz Rustur kendisi. Brest'in önde gelen ailelerinden birinin kızıdır. Babası topçu albayıymış. Sonra, Ekim Devrimi'nde ailesinden bir tek Gertrud Bolşeviklerin elinden kaçıp İstanbul'a gelmeyi başarabilmiş. O da benim gibi psikanalisttir aslında ve dilin insan psikolojisinin evrimi üzerindeki etkisini konu alan çok esaslı bir doktora çalışması vardır, ama evlendiğimizden beri artık evinin kadını oldu ve çocuklarımızın en iyi biçimde yetişmesi için elinden geleni yapıyor. Doğal olan da bu değil mi zaten? Kadınlar, doğaları gereği, zihinsel açıdan zayıftırlar. Onlar entelektüel uğraşlar için yaratılmamışlardır, sağlıklı çocuklar doğurup onları büyüterek toplumun bekasına katkıda bulunmak ve gündelik işlerin yükünü üzerlerine alarak kocalarına destek olmaktır onların başlıca görevi. Düşünün hele, kadınların filozof, matematikçi ya da semiyolog oldukları bir dünya tasavvur edebiliyor musunuz? Bir kadın psikanaliste gider miydiniz hiç?"

Bu sırada kapı yeniden açıldı ve genç kadın kucağında çocuğuyla içeri girdi. Bu kez yanında, giysisinin eteğine tutunarak peşinden gelen, tıpkı onun gibi düz siyah saçlı, mavi gözlü, dört beş yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Karısı kapıda belirir belirmez, psikanalist bir kabahat işlerken suçüstü yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi hemen sustu, yapmacık bir sevimlilikle genç kadına gülümsemeye çalıştı. Ancak kadının yüzünde en ufak bir yumuşama ifadesi bile yoktu.

"Al ijd izdedyin ju alan byelaz aled!" dedi küçümser bir tavırla, "Br da ordalıgd bragma zagn, grurzem adarm çobe. Çojuglar bulmujlar, oynarlard. Brini elegdrig çarbarz, anandan doduna bjman ederm zyeni."

Sonra yanındaki küçük kıza döndü:

"Nyermin, vyer baban oyunjag."

Küçük kız annesinin eteğini bırakıp çekingen adımlarla psikanaliste doğru yürüdü ve ardısıra sürüklediği, parlak siyah yılan derisi bir kılıfa konmuş, iki karış uzunluğundaki bir çubuğu adama uzattı. Küçük kızı gören psikanalistin ağzı kulaklarına varmıştı.

“Aman da aman! Hanimiş benim kızım, hanimiş!” diye sevinçle haykırarak küçük kızı kucaklamak için öne doğru beceriksizce bir hamle yaptı. Ama bu ani sevgi gösterisinden ürken küçük kız, elindeki çubuğu psikanalistin ayaklarının dibine fırlattıktan sonra, adamın ona uzanan kollarının arasından sıyrılarak gerisingeri koşup annesinin arkasına saklandı. Saklandığı yerden arada sırada başını çıkararak psikanaliste ve yerdeki çubuğa ürkek bakışlar fırlatıyordu. Sevgi gösterisinin karşılıksız kalmış oluşu, psikanalisti üzmüştü.

“Aaa, ağlarım ama ben!” diye sızlandı alt dudağını bükerek.

“Ade be, bunag eriv!” diye çıkıştı genç kadın sert bir sesle, “Nye barırzn dyeli danalar gibi? İyep gorgudurzn çojuglar. Zyenin yuzunden yatagların ızladırlar gejeler. Çarjavlar yıgadırm zana.”

“Ama minik kuşum…” diye en sevimli pozunu takınarak kendini bağışlatmaya çalıştı psikanalist, ama genç kadın onu dinlemeye tenezzül etmeksizin kapıyı çarpıp kızlarıyla birlikte odadan çıkmıştı bile. Psikanalist bir süre mahzun bir ifadeyle onların arkasından baktıktan sonra, eğilip yerdeki çubuğu aldı ve düşünceli düşünceli elinde evirip çevirdi, tarttı. Sonra İbrahim Nemrûd’a döndü.

“İşte, size sözünü ettiğim mucizevî alet bu,” dedi çubuğu bir hükümdar asası gibi sağ elinde havaya kaldırarak, “Çağımızın belki de en önemli icadı, modern teknolojinin harikası, her derde deva AF.”

“İlginç,” dedi İbrahim Nemrûd yerinden doğrularak, “Bir bakabilir miyim?”

“Yo, katiyen!” dedi psikanalist çubuğu iki eliyle göğsüne bastırarak, “Meslekten olmayan kişilerin AF’a dokunması kesinlikle yasaktır. Ancak diplomalı pedagog, psikolog, psikoterapist ve psikanalistler yetkilidir onu kullanmaya. Ama eğer arzu ederseniz, size kısa bir gösteri yapabilirim.”

“Tabii, neden olmasın,” dedi İbrahim Nemrûd.

“O halde pantolonunuzu indirebilir misiniz lütfen,” dedi psikanalist çubuğu kılıfından sıyırarak. Yılan derisi kılıfın içinden, hemen hemen iki parmak kalınlığında bir nargile marpucunu andıran, boğumlu, koyu kırmızı renkli bir çubuk çıkmıştı. Çubuğun alt kısmında, kangal şeklinde sarılmış bir kablo vardı. İbrahim Nemrûd psikanalistin törensel bir edayla elinde tuttuğu çubuğa şaşkın şaşkın baktı.

“Efendim, anlayamadım?”

“Pantolonunuzu ve külotunuzu indirip divana yüzüstü uzanın, Beyefendi, size AF’ın nasıl işlediğini göstereceğim,” dedi psikanalist kararlı bir sesle.

“Fakat Doktor Bey, ben…” diye karşı çıkmaya çalıştı İbrahim Nemrûd, ama psikanalist onu dinlemiyordu. Divanın ayakucuna oturup çubuğun fişini duvardaki prize taktı.

“İtiraz istemiyorum!” diye sertçe kesti İbrahim Nemrûd’un sözünü, “Büyük sözü dinle bakayım, haylaz! İndir pantolonunu! İndir dedim! Haydi çabuk!”

İbrahim Nemrûd düşte hareket ediyormuş gibi verilen emre uydu.

“Şimdi de külot insin! Çabuk, çabuk!” dedi buyurgan bir tonda psikanalist. Bir yandan da sağ elinde sıkı sıkıya tuttuğu çubuğun topuzumsu başını sabırsız bir tavırla sol avucuna vuruyordu. İbrahim Nemrûd sanki büyülenmiş gibiydi, kaçıramıyordu bakışlarını çubuktan. Son bir gayretle karşı koymaya çabaladı, ama psikanalistin çatılan kaşları karşısında verilen emri yerine getirmekten başka birşey gelmedi elinden.

“Güzel!” dedi psikanalist memnun bir tavırla, “Hep böyle uslu çocuk ol, aferin!”

Bir düğmeye basınca, tiz bir vınlamayla titremeye başladı çubuğun başı. Psikanalist devam etti:

“Yurt müdürü bu müthiş âleti icat ettiği sırada, otoriteye karşı gelme eğilimi olan 6-9 yaş grubundaki öksüz ve yetimler üzerinde uzunca bir süredir gözlemler yapıyordu. Amacı, evvelce de bahsettiğim gibi, eski ve yeni eğitim yöntemlerinin bir sentezini gerçekleştirmekti. Bu uğurda çok çalıştı, çok kafa patlattı, nice semeresiz günler ve uykusuz geceler geçirdi. Görkemli ve parlak bir çağa gebe, sancılı bir dönemdi bu. Bilirsiniz, tüm doğumlar sancılarla birlikte gelir. Ama nurlu ufuklar yakındı. Yurt müdürü bir gün öğle yemeğinin ardından Süleymaniye Medresesi’ndeki hücresinde istiareye yattı. Düşünde ak çarşaflara bürünmüş, ak sakallı, nur yüzlü bir pir-i fanî gördü. İlkin bu mübarek zatın beceriksizliğinden ötürü onu azarlamaya gelen rahmetli pederi olduğunu sanarak irkildi, ama sonra aslında bir evliya ya da bir yalvaç olduğunu anladı. Ak sakallı pir-i fanî, yurt müdürüne diz çökmesini söyledi ve gövdesini saran çarşafların arasından ince uzun birşey çıkardı. Üzerindeki etler tamamiyle sıyrılmış, iliği emilerek içi boşaltılmış, boru biçiminde bir kemikti bu. Pir-i fanî kemiğin ucunu tükürükleyip yurt müdürünün ağzına soktu. Acı ama aynı zamanda da şekerli bir tat yayıldı yurt müdürünün damağına ve kafasını kaldırınca, kemiğin içindeki boşluktan, pir-i faniden kendisine doğru, gözleri kamaştıran, gür ve parlak, kor gibi bembeyaz bir ışık selinin çağıl çağıl aktığını gördü. Tüm bedeni bu kudretli ışığın etkisiyle sıtma nöbetine tutulmuşçasına sarsılmaktaydı. Ak sakallı pir-i faninin yüzünde sevecen bir ifadeyle ona baktığını görebiliyor, bu müşfik tebessüm içini eziyordu. Uyandığında, gördüğü bu müthiş düşün etkisiyle yurt müdürünün dili tutulmuştu. İki hafta boyunca konuşamadı. Bana bir el ulağıyla analiz seanslarımıza bir süre ara vermek istediğini belirten kısa bir mesaj yolladıktan sonra, hücresine kapanıp tefekküre daldı. Bu iki hafta süresince yalnızca kuru ekmek yiyip su içerek, kendini tüketircesine mastürbasyon yaptı. Bir yandan da eline geçirdiği tüm kâğıtlara, hücresinin duvarları, zemini ve tavanına, giysilerinin üzerine, hatta kendi bedenine, kafasında yavaş yavaş somutlaşan âletin planlarını çiziyordu. Gördüğü düş ona doğru yolu göstermişti. Birkaç yıldır süren analiz seanslarımız sayesinde, kendi düşlerini yorumlamayı öğrenmişti. Ne yapması gerektiğini biliyordu artık: Falakayla elektriği, bu iki üstün gücü bir şekilde birleştirebilirse, gelmiş geçmiş

en yetkin eğitim aracını yaratacaktı. Babasının bütün meslek yaşamı boyunca başarıyla uyguladığına bizzat tanıklık ettiği falaka, onun gözünde eski eğitim yöntemlerinin şahikasıydı. Elektrik ise yeni çağa damgasını vurmuş olan belki de en önemli buluştu. Bu ikisinin bireşimi, eğitimde bir devrim yaratacaktı. Ve nitekim öyle de oldu. İki haftalık inzivasının sonunda analiz seanslarımıza devam etmek üzere bana geldiğinde, AF'ın prototipinin planlarını tamamlamıştı. Dilindeki tutukluk hali henüz tam anlamıyla geçmemişti hâlâ ve iki hafta boyunca günde kimbilir kaç kez mastürbasyon yapmaktan bitap düştüğü için biraz sersem gibiydi, ama sabit kalemle kendi göbeğine çizdiği planları gösterip ne yapmayı amaçladığını dili döndüğünce anlattığında, nasıl müthiş bir projeyle karşı karşıya olduğumu hemen anladım. Göbeğindeki çizimler, insanüstü bir çalışmanın kanıtı olan terle ıslanarak yer yer dağılmış, okunaksızlaşmış olmasına karşın, temel ilkeler kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ortadaydı. Derhal kafa kafaya verip bu ilk örneğin üzerinde çalışmaya giriştik. Bir haftalık yoğun bir çalışmanın sonunda AF'ın prototipi hazırdı. Yapım aşamasında, tesbihçi, hakkak, nakkaş, elektrikçi vesair zanaat erbabından yardım almamız gerekti. AF'ın bu ilk örneğini, mübarek bir cuma günü bu odada, bu divanda, şu anda tam sizin yatmakta olduğunuz yerde, yurt müdürünün üzerinde bizzat denedim. Sonuç, göğüs kabartıcı bir başarıydı. AF'ın iri başından yurt müdürünün anüsünün morumsu dudaklarına akan elektrik, ipince, ışıl ışıl, mavimsi bir şelale oluşturuyordu. Yurt müdürü, inlemeler ve kasılmalara karışan sevinç çığlıklarıyla daha önce hiç yaşamadığı denli büyük bir orgazm yaşadı. Taş gibi kaskatı kesilmiş penisinin ucundan, inanın abartmıyorum, en az orta boy bir mürekkep hokkasını dolduracak miktarda, bembeyaz ve kıvamlı bir meninin kudretle fışkırdığını gördüm. İşleme başlamadan önce, olabilecekleri öngörerek gerekli önlemleri almış olmamıza karşın, cömertçe fışkıran bu meniyle lekelenen gri gabardin pantolonumu, o günün hoş bir anısı olarak hâlâ saklarım. Ve, ne yalan söylemeli, yurt müdürü o gün bu divanın üzerinde çığlık çığlığa orgazma ulaşırken, ben de yıllardır özlemini duyduğum güçlü bir ereksiyonun sevincini yaşamaktaydım. Gençliğimden beri belki de ilk kez bu denli kudretle kalkıyordu kamışım. Tıpkı şu anda olduğu gibi… Bakın!"

Gösterilen yere bakınca, psikanalistin pantolonunun önünün kabarmış olduğunu görerek irkildi İbrahim Nemrûd. Psikanalist gururla sürdürdü sözünü:

"Nitekim bu mucizevî ereksiyonun meyvalarını toplamakta gecikmedim. Gertrud o sıralarda gündelikçi olarak yanımda çalışmaya başlamıştı. Yurt müdürüyle yaşadığımız o unutulmaz deneyimin hemen akabinde bir gün, iki hasta randevusu arasında odamı toplamaya geldiği puslu bir ikindide, ona bu divanın üzerinde sahip oldum. Kolay olduğunu sanmayın bunun. İnce yapılı olmasına karşın, bedenen son derece güçlü bir kadındır Gertrud. Ona sahip olabilmek için, önceden hazırladığım ilaçlı bir limonatayı içmeye ikna etmem gerekti. Divana yüzükoyun yatırıp eteğiyle külodunu sıvamak ve hareketsiz durmasını sağlayabilmek için epeyce boğuştum onunla yine de. Neyse ki sonunda ilacın etkisiyle gücü tükendi, ensesine bastırıp vahşi bir kedi gibi bağırta çağırta dölledim onu. Bütün bunlar on dakikadan uzun sürmüş olamaz. Bekleme odasında sıralarını beklemekte olan hastalar bu tuhaf gürültüyü biraz fazlaca şiddetli bir analiz seansı sanmış olmalılar. En büyük kızım Ünzile, o tutku dolu öğleden sonranın ürünüdür. Tabii bu olayın ardından Gertrud'la evlendik ve birbiri ardısıra altı tane nurtopu gibi kızımız oldu. Dolayısıyla, AF yalnızca eğitim tarihi açısından değil, benim kişisel gelişimim açısından da kritik önemde bir âlettir. Şayet ben bugün dölümü sürdürebiliyorsam, yurt müdürüne ve AF'a borçluyum bunu."

Psikanalist bir an durup soluklandı. Kendisini anlattıklarının coşkusuna kaptırdığı için, yanakları pembeleşmiş, gözleri hazla kısılmıştı. Birden yüzü allak bullak oldu ve öfkeyle tısladı:

"Ama düşünün ki, Şazinuş denen o küçük şeytan yüzünden sevgili kadim dostum yurt müdürüyle az kalsın aramız açılıyordu. Evvelce de söz ettiydim, en küçüğü üç, en büyüğü on bir yaşında altı tane kızım var benim. Eşim ve ben, ikimiz de çocukları çok severiz. Ancak çok istememize karşın, bir türlü bir oğlumuz olmadı. Doğumhaneden her defasında yeni bir kız çocuğuyla döndük eve. Kızlara karşı herhangi bir önyargım olduğunu sanmayın sakın. Tam tersine, cinslerinin doğası gereği son derece sevimli, ama aynı zamanda da kıt akıllı, yaygaracı, fesat ve içten pazarlıklı olan bu yavrucaklara karşı sevgim sonsuzdur. Beyaz güvercinlerim, yaramaz sincaplarım, muzip

tavşanlarımdır onlar benim. Ama siz de takdir edersiniz ki, bir erkeğin en büyük hayali, ailesinin adını devam ettirecek bir oğlan çocuğudur. Bu gidişle oğlanı bulana dek kızlarımızın sayısının belki de yarım düzineden bir düzineye çıkacağını anlayınca, aklı başında her insan gibi biz de iki yıl kadar önce eşimle birlikte kimsesiz bir oğlan çocuğunu evlat edinmeye karar verdik. Eski hastam ve kadim dostum yurt müdürü, eksik olmasın, bize bu konuda yardımcı oldu. Resmî işlemleri tamamlayıp—onun deyimiyle—belki biraz içine kapanık ve uyumsuz, ama son derece zeki ve yetenekli bir çocuk olan Şazinuş'u evlat edindik. Şazinuş o sırada en büyük kızım gibi dokuz yaşındaydı. İlk günlerimiz gerçekten de çok güzel geçti. Evimize yeni bir soluk getirmişti Şazinuş. Evet, yurt müdürünün dediği gibi, sessiz ve içine kapanıktı, ancak yaşından beklenmeyecek ilgileri olan bir çocuktu. Gün boyu lir çalıp şarkılar mırıldanıyor, Shakespeare'in oyunlarından uzun tiratlar okuyarak evin içinde bir odadan diğerine gezinip duruyordu. İnsan ayağı basmamış bir ehramın dolambaçlı koridorlarında firavunun gizli hazinesini arayan hülyalı bir kâşif sanabilirdiniz onu. O eve geleli beri, kızlarımın herbiri küçük birer Ophelia olmuştu, peşinden ayrılmıyorlar, çevresinde pervane oluyorlardı. Onda ister erkek ister dişi bütün yaratıkları kendisine çeken tuhaf birşey, bir tür şeytan tüyü vardı âdeta. Onun yanında elim ayağıma dolanıyor, ne yapacağını bilemeyen sersem sepelek bir Polonius gibi hissediyordum kendimi, öyle ki perdelerin arkasında durmaktan ürker olmuştum. İlk karşılaştığımız günden beri yüzünün bir defacık güldüğüne tanık olmadığım Gertrud'un bile Şazinuş'un yanında yumuşadığını, durup dururken nedensiz yere gülümsediğini görüyordum hayretle ve belirsiz bir tehlikenin tedirgin edici önsezisiyle irkiliyordum. Görünüşte mutlu bir aileydik, her akşam birlikte sofraya oturup güle oynaya karnımızı doyuruyor, televizyon seyrediyor, yüzük oyunu oynuyorduk, ama havada gitgide büyüyen bir felaketin iç bulandırıcı kokusu vardı. Birşeyler çürümüş, kokuşmuştu sanki bu evin içinde. Geceleri herkes yatağına girdikten sonra, sessizce evin bütün odalarını dolaşıp dolapları, sandıkları, etajerleri, komodinleri çekip altlarında bir cardon leşi olup olmadığını bakıyor, hiçbir şey bulamıyordum. Evin içinde rahat huzur kalmamıştı. Ama kırılma noktası, sanıyorum ki, Şazinuş'un

kızlarımla birlikte bir tiyatro topluluğu kurması oldu. Kızlarımı kılıktan kılığa sokuyor ve kendi yazdığı tuhaf piyesleri onlara oynatıyordu. Bir gün artık dayanamayarak onu bir köşeye çektim ve bütün bunları niçin yaptığını sordum. Yanıtı şaşırtıcı olduğu denli anlaşılmazdı da: Tiyatronun, kralın vicdanını yakalayacağı bir kapan olduğunu söyledi bana. İşte o zaman anladım en başından beri yanıldığımı: Aslında Polonius değil, Claudius'tum. Adımın başına kendi elimle eklemiş olduğum o uğursuz harf de tanıktı buna. Kendi yazgımı kendim belirlemiştim. Ne yaparsam yapayım, artık fark etmiyordu. Sözlerim göğe yükseliyor, düşüncelerim aşağıda kalıyordu. Kafamdaki yakıcı soruları Gertrud'a açmayı denedim birkaç kez, ama karım benim kaygılarıma karşı tümüyle kayıtsızdı, Şazinuş'un yalnızca biraz farklı bir çocuk olduğunu, ona hoşgörü göstermem gerektiğini söylüyordu. Daha önce sözünü ettiğim tuvalet baskını vakası işte bu sıralarda gerçekleşti. Şazinuş'un kızlarımla karımı bana karşı düpedüz örgütlediği gün gibi aşikârdı artık. Bu hain komploya karşı derhal bir önlem almam gerekiyordu. Yurt müdürüyle görüşerek fikrini sordum. Bir an bile tereddüt etmeksizin, AF'a baş vurmamı önerdi bana. Bu gibi dikbaşlılık, saygısızlık ve benzeri davranış bozukluklarında, AF her derde deva kesin bir çözümdü. Ben de aynı düşüncedeydim zaten, ancak nedense düşüncemi uygulamaya geçirmeden önce bir başka otoritenin daha onayını alma gereğini hissetmiştim. Gertrud'un alışverişe çıktığı bir gün Şazinuş'u odama çağırıp kapıyı kilitledim ve pantolonuyla külodunu çıkarıp yüzükoyun divana uzanmasını söyledim. Bağırıp çağırmasını, kaçıp kurtulmaya çalışmasını, debelenmesini bekliyordum, ama hiç düşündüğüm gibi olmadı, en ufak bir direnç bile göstermedi bana Şazinuş. Ve hayrettir, onu standart bir AF işlemine tabi tutarken ne karşı koydu bana, ne de yurt müdürü ve öteki hastalarım gibi yeri göğü inleterek böğürdü. Başını divanın yastıklarına gömüyor, cansız bir et parçası gibi öylece sessiz ve kıpırtısız duruyordu. Bir keresinde başını sarı saçlarından kavrayarak kaldırdığımda, dişlerini sımsıkı kenetlediğini, yüzünde acıyla haz arası tuhaf ifade olduğunu görerek irkildim. Bu ilk denemenin başarısızlıkla sonuçlanması yıldırmadı beni. Daha sonraki günlerde muntazaman devam ettim AF seanslarına, ama ne yazık ki bu hiçbir işe yaramadı. Öylesine inatçıydı ki, kurbanlık bir koyun gibi

boğazlanacağını bilse bile, ona istemediği birşeyi yaptırmak ya da söyletmek olanaksızdı. Benim için büyük bir düşkırıklığıydı bu. Bunca yıllık bilgim ve deneyimim hiçbir işe yaramamıştı. Şazinuş'u hiçbir şekilde yola getiremeyeceğimi kesinlikle anlamıştım. Bu durumda yapılabilecek tek şey kalıyordu artık: Onu evden uzaklaştırmak. Ama bunun hiç de kolay olmayacağının bilincindeydim. Şazinuş'u ÖKSE'ye geri göndermeye kalksam, karım ve kızlarım şiddetle karşı çıkacaklardı buna. Sonuçta onların isteklerine boyun eğmek zorunda kalacaktım. Bu yüzden aile içindeki itibarım da sarsılmış olacaktı üstelik. Öyleyse tek çıkar yol, Şazinuş'u kimseye haber vermeden gizlice ortadan kaldırmaktı. Bunun için yurt müdürüyle tekrar temasa geçtim, durumu açıklayıp ondan Şazinuş'a uzak bir taşra kasabasında bir koruyucu aile bulmasını rica ettim. Yurt müdürü son derece anlayışlı davranarak gerekli işlemleri hemen başlattı. Ama sonuçta bunların hiçbirine gerek kalmadı neyse ki. 'Neyse ki' diyorum, çünkü planımı gerçekleştirebilmiş olsam bile, Şazinuş ne akla hayale gelmez şeytanlıklar yapacak, beni ne zor durumlara sokacaktı kimbilir. Hiç renk vermiyordu gerçi, ama başına gelecekleri anlamıştı muhtemelen. Yurt müdürüyle bütün görüşmeleri büyük bir gizlilik içinde yürütmeme karşın, ona ilişkin planlarımızdan bir şekilde haberdar olmuş olmalıydı. Bir sabah kalktığımızda, yatağının boş olduğunu gördük. Herkes uyurken kalkmış, hepsi ufak bir sırt çantasına sığan birkaç parça eşyasını toparlamış, sessizce defolup gitmişti evden."

"Gitmiş miydi?" diye heyecanla sordu İbrahim Nemrûd.

"Evet," dedi psikanalist memnun bir ifadeyle, "Hem de arkasında en ufak bir iz bile bırakmadan. Buharlaşıp havaya karışmıştı âdeta. Yok olmuştu, sırra kadem basmıştı."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz peki?"

Psikanalist kayıtsız bir tavırla omuzlarını silkti:

"O zamandan beri çok şükür bir daha görmedim o rahatsız edici yaratığın yüzünü ve ne de nerede olduğunu duydum. Gertrud ve kızlar onu uzun süre aradılar, konuya komşuya sordular, yasını tuttular tabii, ama hiçbir sonuç çıkmadı. Aslında hepimiz için çok daha iyi oldu böylesi. Böylece o kendi yoluna gitti, kendi yazgısını kendisi çizdi, ben de karıma ve kızlarıma yalan söyleme külfetinden kurtulmuş oldum. Tabiatım icabı, yalandan nefret ederim. Doğrusunu

isterseniz, Şazinuş'u derdest edip hırsızlama bir şekilde başka bir ailenin yanına göndermiş olsam, benim de içim rahat etmeyecekti; onu her anımsadığımda, gizli bir vicdan azabının pençesinde kıvranacaktı ruhum. O tuhaf çocuğa karşı herşeye rağmen kendime bile hâlâ açıklayamadığım derin duygular olduğunu seziyorum içimde. Tasavvur edebiliyor musunuz? Hatta kimi zaman keşke onu göndermeye kalkışmasaydım, hâlâ burada olsaydı, evimizi şenlendirseydi diyorum kendi kendime. Ama tabii sessizce, hep sessizce… Geçmişe yanıp yakılmak hiçbir yarar sağlamıyor kişiye."

Psikanalist dalgınlaşmış, sabit bakışlarını odanın içinde belirsiz bir noktaya dikmişti. Elindeki çubuğun topuzumsu başını sağ avucuyla ağır ağır sıvazlıyordu. İbrahim Nemrûd divandan usulca kalkıp külodunu ve pantolonunu çekti, üstüne başına çeki düzen verdi.

"Ama durun! Siz ne yapıyorsunuz?" dedi psikanalist daldığı derin düşüncelerden ayılarak, "Tedaviye henüz başlamamıştık bile!"

"Kusura bakmayın," dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak, "Gitmem gerekiyor. Belki başka bir zaman."

"Yo, yo, olamaz!" diye mahzun bir sesle inledi psikanalist, "Bir analiz seansını böyle yarıda bırakıp gidemezsiniz! Kurallara aykırıdır bu! Durun! Durun lütfen!"

Elindeki çubuğu yere fırlatmış, dizlerinin üzerine çökerek ağlamaklı bir tavırla İbrahim Nemrûd'a yalvarmaya başlamıştı. Bir yandan da güçsüz elleriyle dava vekilinin paltosunun eteklerine yapışarak gitmesini engellemeye çalışıyordu. Onu omuzlarından tutup ayağa kaldırmaya çalıştı İbrahim Nemrûd:

"Aman, Doktor Bey, rica ederim! Yapmayın lütfen! Bakın, sizin gibi koskoca bir bilim adamına yakışıyor mu hiç bu?"

Psikanalisti yatıştırmak olanaksızdı. Çocuksu inadını iyice artırmış, burnunu çekerek ağlamaya başlamıştı. Onu bu şekilde ikna edemeyeceğini anlayan İbrahim Nemrûd hiç olmazsa kendisini kurtarmak için ileri doğru bir adım atınca, psikanalist yüzüstü yere kapaklandı ve bu kez de İbrahim Nemrûd'un ayaklarına kapanarak ayakkabılarının üstünü yalamaya başladı.

"Lüt-fen! Lü-lü-lü-lütfen!" diye soluk soluğa kekeliyordu bir yandan da, "Hak-i payinize yüz süreyim, yümünlü ayağınızda türabınız olayım, mübarek tiriğinizi yiyeyim! O gitti, siz de gitmeyin,

n'olur bırakmayın beni! Ah, yalnızım, çok yalnızım, uçsuz bucaksız bir çöldeki kum tanesi kadar yalnız!"

Bir eliyle İbrahim Nemrûd'un paçasını sıkıca tutmayı sürdürürken, öteki eliyle yerdeki çubuğu alıp uzattı.

"İşte, alın! Cezalandırın beni! Suçluyum ben! Hak ediyorum bu cezayı!"

Bu bir anlık boşluktan yararlanan İbrahim Nemrûd, hafif bir silkinişle paçasını psikanalistin elinden kurtarıp kapıya doğru atıldı. Arkasından psikanalistin canhıraş bir sesle höykürdüğünü duyuyordu. Elini kapının tokmağına atmıştı ki, kapı birden açıldı ve psikanalistin karısı kucağında çocuğuyla birlikte eşikte belirdi. Öteki beş kızı da arkasından geliyorlardı. Hepsinin sırtında, annelerininkine benzeyen, uzun, siyah, birörnek giysiler vardı. En büyük iki kız, kulpundan tuttukları, hayli ağır olduğu anlaşılan, üzeri kırmızı beyaz damalı bir peçeteyle örtülü piknik sepetini taşıyorlardı. İbrahim Nemrûd hiçbir şey söylemeksizin onları kenara itip odadan çıktı. Bu evden bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Ancak sokak kapısına yöneldiği sırada, paltosunun eteğinden çekildiğini hissetti. Arkasını dönünce, AF âletini psikanaliste getirmiş olan küçük kızın iri mavi gözlerini ona dikmiş bakmakta olduğunu gördü. Kız bir eliyle paltosunun eteğini çekiştiriyor, öteki elini ona doğru uzatıyordu. İbrahim Nemrûd küçük kızın onunla vedalaşmak istediğini düşünerek duygulandı, kendisine uzanan bu minik eli incitmemeye çalışarak hafifçe sıktı. Elleri birbirine değer değmez, kız sanki ateşe dokunmuşçasına çekti elini ve dönüp annesiyle kızkardeşlerinin yanına koştu. İbrahim Nemrûd herzamanki sakarlığıyla küçük kızın canını yaktığını düşünerek yerin dibine geçti utancından. Ancak bu can sıkıcı durumun sorumlusu olan iri eline nefret dolu bir bakış atınca, avucunda dörde katlanmış küçük bir kâğıt parçası olduğunu gördü hayretle. Bir an ne yapacağını şaşırarak donup kaldı ve olanları kimsenin görüp görmediğini anlamak için çevresine bakındı, ama ne genç kadın ve kızları ne de psikanalist birşeyin farkındaydı. Kaçarcasına sokak kapısına gitti. Koridorun köşesinde durup son kez ardına baktığında, genç kadın ve kızlarının hâlâ yerde ağlayıp sızlanarak tepinmekte olan psikanalistin çevresini sardıklarını ve piknik sepetinden aldıkları çürük meyvaları adama fırlattıklarını

gördü. Psikanalist kendisini korumaya çalışmıyor, yalnızca tuzağa düşmüş yaralı bir hayvanın iniltisini andıran, acılı, boğuk, anlaşılmaz sözcükler geveliyordu ağzının içinde. Giysileri, yüzü, ak düşmüş saçları ve kırçıllı sakalı, atılan incirler, kayısılar, erikler, kan portakalları ve frenkelmalarının cıvık etiyle rengârenk olmuştu. İbrahim Nemrûd apartmandan çıkıp Osmanbey durağından metroya bininceye dek bir daha dönüp arkasına bakmadı. Avucundaki kâğıt parçasını, sanki birileri üzerine atlayıp ondan çalacakmış gibi, olanca gücüyle sıkıyordu. Nihayet vagonun kapıları kapanıp tren hareket ettiğinde, kimseye belli etmemeye çalışarak avucunu gevşetip, terden hamurlaşmaya başlamış olan küçük kâğıt parçasının katlarını açtı. Kenarları cicili bicili kalp, çiçek ve kelebek desenleriyle süslü, pembe renkli bir defter sayfasıydı bu, bir hatıra defterinden kopartılmış olmalıydı. Epeyce uğraştıktan sonra, güçlükle okuyabildi kâğıdın üzerine rengârenk boya kalemleriyle yazılmış kargacık burgacık kısa notu:

İbrahim Nemrûd'un daha önce Başıbüyük'e yolu düşmemişti, hatta Konstantiniye'de böyle bir semt olduğundan bile haberi yoktu. Kentin günden güne genişleyen varoşlarında, sayısız mahalleden oluşan dev bir yerleşimdi burası. Üst üste yığılmış kibrit kutularını andıran, iki üç katlı, sıvasız, betonarme yapılar, mantar gibi yerden bitmişti. Çatıların üzerinde, evsahibinin inşaatı ileride devam ettirme niyetine tanıklık eden, paslı, eğri büğrü demir filizleri göze çarpıyordu. Kimisi camsız olan pencereler, eski naylonlar, koli kartonları, gazete kâğıtları ve paçavralarla kapatılmaya çalışılmıştı. Güdük bacalardan yükselen kapkara ve kesif bir duman, bir süre havada asılı kaldıktan sonra, kurum halinde aşağı yağıyor, herşeyin üzerini gri bir örtüyle kaplıyordu. Çevrede hemen hemen hiç yeşillik yoktu. Yapıların arasına sıkışmış birkaç cılız ağaç, yapraklarını döküp kurumuş, romatizmanın çarpılttığı kemikli birer el gibi kasılıp kalmıştı. İç içe geçmiş bu eciş bücüş yapıların arasında kalan biçimsiz boşluklar, temmuz yağmuru altında balçığa dönüşen dar bir toprak patika halinde dal budak salarak uzayıp gidiyordu. İbrahim Nemrûd, yolda rastladığı insanlara adres sora sora, birbirine benzeyen sokaklarda saatlerce yürüdü. *Yedikardeşler Atari Salonu*'nun adını daha önce kimse duymamıştı. Daha doğrusu herkes buna benzer bir ya da birkaç yer

biliyor, ama bunlardan birinin onun aradığı yer olup olmadığını söyleyemiyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, her mahallede bunun gibi birkaç oyun salonu vardı. Tarif edilen adreslere gittiğinde, bir internet kafe, bir bilardo salonu ya da düpedüz bir kıraathane çıkıyordu karşısına. Ama bu onu yıldırmadı, hiç durmaksızın sürdürdü aramasını. Çamurlu patikaları teperek geçen üç yorucu saatin sonunda, biraz dinlenmek için bir kahvehaneye girip boş bir masaya oturdu, limonlu bir çay ısmarladı. Kahvehanenin basık tavanlı loş uzamı, sigara dumanı yüzünden göz gözü görmez haldeydi. Henüz öğlen saatleri olmasına karşın, içerisi hayli doluydu. Sigara yanıklarıyla delik deşik olmuş yeşil çuha örtülü masalarda, esmer, tıraşsız, asık suratlı adamlar, okey, domino ve iskambil oynuyorlardı. Bir köşedeki eski model televizyon, günboyu popüler müzikler, yarışma programları ve reklam spotları yayımlayan kanallardan birine ayarlanmıştı. O anda çalmakta olan Çin ezgileriyle bezenmiş arabesk parça, İbrahim Nemrûd'un yüzünü ekşitmesine neden oldu. Çayını yudumlarken, yan masada gazete okumakta olan kırk yaşlarında bir adama takıldı gözü. Adamın her iki elinin de parmakları kökünden budanmış, geride yalnızca başparmakları kalmıştı. Kendisine bakıldığının farkına varınca, irin rengi dişlerini göstererek sırıttı adam.

"Tepsi," dedi kısık bir sesle, "On beş sene. Mobilya imalat. Kapalı sanınca. Kırrrrrt. Sekizi birden. Sanki sosis. Kaza kader. Malulen emek. Sekiz nüfus. Cami tuvalet. Ama gül gibi. Ya sen ne?"

İbrahim Nemrûd adamın ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı, ama kabalık etmiş olmamak için sanki anlamışçasına başını salladı:

"Geçmiş olsun. Zaman zaman maalesef oluyor böyle şeyler. Ben de geçen gün tıraş olurken yüzümü kestim, bakın. Dikkatsizlik işte. Neyse, umarım, kısa zamanda iyileşirsiniz. Anladığım kadarıyla siz bu mahalleyi iyi tanıyorsunuz. Bana yardımcı olabilirsiniz belki. *Yedikardeşler Atari Salonu*'nu arıyorum da ben. Buralarda biryerde olmalı. Acaba bir bilginiz var mı?

"Aaa!" dedi adam keyifle kıkırdayarak ve başparmaklarını hızla çevirdi. "Ben her akşam. Vızır vızır. Yüksek skor. Hep şampiyon. Cami karşı."

“Efendim?” dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak.

Adam kolunu kapıya doğru uzattı.

“Burdan dümdüz. Soldan iki. Bakkal manav. İki ara.”

İbrahim Nemrûd bir an durdu. Sonra, açıklayamadığı içgüdüyle kalktı, adama teşekkür etti, yarım bıraktığı çayın parasını ödeyip kahvehaneden çıktı. Soldan ikinci sokağa sapıp beş on adım yürüyünce, boyutlarıyla oransız, üç şerefeli, sipsivri bir minaresi olan betonarme mahalle camiini gördü. Camiin karşısında bir bakkalla bir manav vardı. *Kanaat Bakkaliyesi* KABAK’la *İstikamet Manavı* İSTİM’in arasındaki karanlık camekânın üzerinde, boyası dökülmüş harflerle YASAL – *Yedikardeşler Atari Salonu* yazısı zorlukla okunabiliyordu. Yazının altına, ilk bakışta dev bir akrebi andıran, yedi kürekli, ince uzun bir kadırga resmi çizilmişti. İbrahim Nemrûd menteşelerinden sarkmış olan aluminyum kapıyı itip içeri girdi. Oyun salonu, tren vagonu gibi dar uzun bir mekândı. Duvarların dibine dizilmiş irili ufaklı oyun makinalarının arasından ancak tek kişinin geçebileceği dar bir yol arkaya doğru uzanıyordu. Her makinanın başında oyun oynayan birkaç çocuk vardı. Bunlar gözlerini ekrana dikmiş, kendilerini pürdikkat oyuna vermişlerdi. Parmakları makinaların kumandaları üzerinde hızlı ve kıvrak hareketlerle geziniyordu. Makinaların çevresini sarmış olan başka çocuklar, oynanmakta olan oyunu heyecanla izliyorlar, oyuncu puan alan bir hareket yaptığında el çırparak takdir çığlıkları atıyorlar, yanlış bir hamle sonucu oyunu kaybettiğinde ise kıs kıs gülerek onunla alay ediyorlardı. İbrahim Nemrûd’un yabancısı olmayan bir görüntüydü bu. Oğlunu aldığı kimi haftasonlarında, çocuğun ısrarıyla, birkaç kez gitmek zorunda kalmıştı kentin her yanında yerden bitercesine açılan bu tür oyun salonlarına. Onun çocukluğunda ne bilgisayarlar ne de bilgisayar oyunları vardı. Kurşun askerler, oyuncak otomobiller, sapanlar, topaçlar ve bilyalarla oynayarak geçirirdi günlerini. Uzun kış gecelerinde kimi zaman ailecek ocakbaşına toplanılır, yüzük oyunu, kızmabirader, tombala, domino, dama, üçtaş gibi masa oyunları oynanırdı. Tavla ve okey “ayaktakımının oyunu” olduğu için, iskambil ise kumar olduğu gerekçesiyle babası tarafından yasaklanmıştı. İskambil oyunlarınının büyülü dünyasını daha sonra, lise ve üniversite yıllarında, arkadaşlarıyla birlikte gittiği öğrenci

kahvelerinde keşfetmiş, nihayet kendi oyununu bulduğunu anlamıştı. Şimdi düşününce, kurşun askerlerden kızmabiradere, oradan kinge, brice ve pokere uzanan kişisel oyun geçmişinin izini sürebiliyordu. Oysa bir tek oyuncakları vardı artık çocukların: Bilgisayarlar ve bilgisayar oyunları. Ona tümüyle anlamsız gelen bu oyunlardan o ne denli nefret ediyorsa, tüm yaşıtları gibi oğlu da onları o denli tutkuyla seviyordu. Çocuk, koca koca açılmış gözleri ekranda sürekli devinen rengârenk görüntülere dikili, tüm benliğiyle tek bir noktaya yoğunlaşmış, dış dünyayla tüm ilişkisi kesilmiş, kaskatı, kıpırtısız, sessiz, saatlerce oturuyordu makinanın başında, öyle ki onun makina tarafından soğurulmuş olduğu duygusuna kapılıyordu kimi zaman. Sanki bir tür tanrısal kendinden geçiş haliydi bu. Çocuğun yüzü ifadesizleşiyor, bakışları bulanıyor, ağzı aralanıp alt dudağı sarkıyor, küçük pembe dili ince dudaklarının arasından dışarı çıkıyordu. Bir kez bu trans haline giren çocuk, çevresinde olup bitenlere de tepki vermiyordu artık. Ona birşey söylediğinde ya da soru sorduğunda, duvara konuşuyormuş gibi hissediyordu kendisini İbrahim Nemrûd. Derin bir sessizlik oluyordu aldığı tek karşılık. Bu durum onu iyice çileden çıkarıyor, çocuğu omuzlarından tutup sarsma, hatta yüzünü tokatlama isteği uyandırıyordu içinde. Ama sonra zamanla öfkesini denetim altında tutmayı öğrendi. Öfkelenmenin hiçbir yararı yoktu, oğlunu dövmek düşüncesi ise onu irkiltiyor, kendisinden utanmasına neden oluyordu. Bu durumda tek yapabildiği, çocuğun yanına oturup ekrandaki tuhaf görüntüleri izleyerek vakit öldürmeye çalışmaktı. Bunu birkaç kez denemiş, ama can sıkıntısına dayanamayarak başka bir çare bulmuştu. Oğlunu iki saat sonra almak üzere oyun salona bırakıp yakındaki bir kahvehaneye gidiyor, çayını yudumlarken yanında getirdiği dosyaları gözden geçiriyordu. Bütün hafta ayrı kaldığı oğlunu iki saat daha az görmüş, ama hiç olmazsa bu kayıp iki saati iyi değerlendirmiş oluyordu böylece ve bu durum az da olsa rahatlatıyordu içini. Oyun oynayan ve oynayanları izleyen çocukların yüzlerini dikkatle inceleyerek oyun salonunun arka tarafına doğru ağır adımlarla ilerledi. Elinde Şazinuş Stigma'nın bir fotoğrafı yoktu gerçi, ama çocuğun neye benzediği hakkında onu tanıyanların anlattıklarından çıkartabildiği bulanık bir görüntü oluşmuştu kafasında, onu görür görmez tanıyacağına ilişkin güçlü bir önsezisi

vardı. Çocuklar onun orada olduğunun hiç farkında değilmiş gibi oyunlarına devam ediyorlardı. Oyun salonunun yöneticisini bulabilmek umuduyla çevresine bakındı, ama ortalıkta çocuklardan başka kimse görünmüyordu. Arkasından gelen bir sesle irkildi birden:

"Hey, yabancı! Eller yukarı, ayaklar cebe! Sakın davranma, yakarım!"

Bu beklenmedik tehdit karşısında gayrı ihtiyarî ürkerek başını omuzlarının arasına çekti ve korka korka arkasını döndü. Dev ekranlı karmaşık bir oyun makinasının başında oturan, on üç on dört yaşlarında, al yanaklı, iri ve tombul bir oğlan, makinanın lazer tabancası biçimindeki kumandasını ona doğrultmuş, muzip bir ifadeyle sırıtıyordu. Bir an boş bulunup ufacık bir çocuğa alay konusu olduğu için kızdı kendisine İbrahim Nemrûd ve kaşlarını çatıp ciddi bir ifade takınmaya çalışarak çocuğa çıkıştı:

"Oyuncak bile olsa, bir insana silah doğrultmak çok yanlıştır, evladım. Büyükleriniz öğretmediler mi bunu size? İndirin bakayım o tabancayı."

Çocuk, İbrahim Nemrûd'un sözlerinden pek etkilenmişe benzemiyordu. Tabancayı deneyimli bir silahşor gibi parmağında ustaca çevirerek kayıtsız bir edayla konuştu:

"Çık paraları, Beyamca! Büyük jeton bir kuruş, küçük jeton yirmi para. Yeni *3-D* uçuş simülatörünü denemek ister misin? Ya da arzu edersen araba yarışlarında deneyebilirsin şansını. *Formula I* pistimiz sanal âlemin en alengirli ve haşin pistlerindendir, değme yarışçı varamaz finişe. Yoksa, dur, şu gezgin şövalyelerden biri filan mısın? Bizde en son modeli var Allahıma! Deligöz orklarla bücür goblinler insanın üstüne kuduz it gibi öyle bir saldırıyorlar ki, aklın çıkar alimallah!"

"Kimler?" dedi İbrahim Nemrûd irkilerek, "Kimler saldırıyor?"

"Orklar ve goblinler canım, Yeşil Derililer yani! Hele bir de Issız Dağlar Büyücüsü var ki, maazallah, bir üfürükte yıldırımlar yağdırır insanın üstüne. Önce Ejderli Göl'deki Yenilmezlik Kılıcı'nı bulup büyücünün icabına bakacaksın, Yeşil Derililer'le ondan sonra uğraşacaksın. Yoksa biri bir yandan, ötekiler öbür yandan, canına okurlar adamın, daha kale kapısına ulaşmadan cavlağı çekiverirsin. Kaç kere EX oldun sen?"

“Kaç kere ne oldum?”

“EX yahu, EX! Yani kaç kere GAME OVER oldun? Kaç kere DEAD olup da REVIVE ettin?”

“Özür dilerim, anlayamıyorum,” diyerek başını kaşıdı İbrahim Nemrûd çaresizlik içinde.

“Sen de amma mamçak mışsın yahu, Beyamca!” diye kıkırdadı çocuk, “Kaç kere öldün, diyorum yani!”

“Ölmek mi?” dedi İbrahim Nemrûd, “Hiç ölmedim tabii. Ölsem, şu anda burada olabilir miydim? Çok saçma!”

“Vay canına!” dedi çocuk heyecanla, “Hiç ölmedin ha? Vay canına!”

“Şaşacak ne var ki bunda? Hiçbirimiz ölmeyiz –ölene kadar tabii… Ne yani, siz hiç öldünüz mü?”

“Haftada ortalama üç defa ölürüm,” dedi çocuk üzgün bir sesle, “Ama bu hiç de fena bir skor değil aslına bakarsan. Bu seviyeye gelmek için az ter dökmedim. Yeni UPGRADE ettim daha. Acemilik zamanlarımda, görsen, günde sekiz on defa ölüyordum en az. Sonra tabii öle öle ölmemeyi, daha doğrusu daha az ölmeyi de öğreniyor insan. Ve tabii bir de ölümden korkmamayı: Çünkü bizi öldüren şey, bizi sertleştirir de aynı zamanda. Ölüm, insanı olgunlaştıran bir deneyimdir. Herkesin ödü kopar ölmekten, ama ölmek—nasıl diyeyim—aslında son derece sıradan bir olaydır: Yanarsın, boğulursun, diri diri toprağa gömülürsün, bir sinek gibi ezilirsin, göğsünde bir delik açılır, beynin patlar, kafan kopar… Çok çeşitli şekillerde gelir ölüm. İşin güzelliği de burada ya zaten: Ölüm öylesine önceden bilinemez, ani ve kendisine özgü ki, ölmekten hiç sıkılmıyor insan. Bir sır vereyim mi sana: Yedi yaşımdan beri—yani hemen hemen yedi senedir—ölümlerimin çetelesini tutuyorum ben. Birkaç yıl önce bizim mahalle bakkalından aldığım bir defterim var. Bak!”

Çocuk koynundan çıkardığı yıpranmış bir defteri İbrahim Nemrûd’a uzattı. Defterin üzerindeki kırmızı etikette *DÖLÜT – Döngüsel Ölümler Tarihi* yazıyordu. İbrahim Nemrûd defteri açıp ilk birkaç sayfasına göz attı, sonra sayfaları rastgele çevirmeye başladı. En kalitesiz ve ucuz türünden, yedi ortalı, çizgili bir defterdi bu. Yazı demeye bin şahit isteyen, ufacık, eciş bücüş bir karınca duasıyla, kibrit çöpü başı kadar bile boş yer bırakmamacasına, tıkış tıkış

doldurulmuştu. Bir iki satırı sökmek için boş yere dakikalarca uğraştıktan sonra, çocuğun elyazısını okumanın hemen hemen olanaksız olduğuna karar verdi İbrahim Nemrûd ve biraz sinirlendi. İnsanların özensiz, baştan savma iş yapmaları onu kızdırırdı.

"Hayli ilginç bir çalışma doğrusu," dedi kızgınlığını belli etmemeye çalışarak, "Belli ki büyük bir tutkuyla yazılmış yüzlerce sayfa… Bununla epeyce uğraşmış olmalısınız."

"Dedim ya, uzun ve yorucu bir çalışmanın ürünüdür bu defter. Yazmaya ilk başladığımda, gündüzleri okula gidiyor, okul çıkışında ise aile bütçesine karınca kararınca katkıda bulunmak amacıyla çalışıyordum. Biz dört kardeşiz. Annem ben iki yaşımdayken veremden ölmüş. Babam ise yatalaktır. Kendimi bildim bileli, biz dört kardeş çalışıp hayatımızı kazanırız. Çiçek Pasajı'nda kardeşlerimle birlikte kâğıt mendil satarak atıldım iş hayatına. Artık sayısını bile anımsayamadığım işlerden sonra, gördüğün gibi, bu oyun salonuna geldim. Üçüncü sınıftan sonra, kardeşlerim gibi ben de okulu bırakmak zorunda kaldım, hem okuyup hem çalışmam mümkün değildi çünkü. Ders kitaplarının parası, kısıtlı bütçemizi kat kat aşıyordu. Okulda geçirdiğim üç yıl boyunca okuma yazmayı, hesap yapmayı ve en önemlisi de bilgisayar kullanmayı öğrendim, ki bana asıl gerekli olan da buydu zaten. Okulda ne kadar gereksiz şeyler öğrettiklerini bilsen, şaşarsın. Oysa insana gerçekten gereken şeyler, birkaç hafta içinde öğretilebilir. Şimdi düşününce, ne denli büyük bir zaman kaybı olduğunu daha iyi anlıyorum okulun. Neyse ki ben—tabii biraz da koşulların zorlamasıyla—bu yanlıştan çabuk döndüm. Zararın neresinden dönsen kârdır, değil mi? Bak, yazarların ikiye ayrıldığı söylenir: Gündüzcüler ve gececiler. Ben kesinlikle ikincilerdenim. Geceleri ortadan el ayak çekildikten sonra, kardeşlerimden ikisiyle paylaştığım odamda, kafama çektiğim battaniyenin altında, mum ışığında yazarım. Geceleri daha iyi yazılıyor nedense. Bu defter işte bu uykusuz gecelerimin hırçın çocuğudur. İstersen sende kalabilir bu nüsha. Geçen yıl bütün yazdıklarımı tarayıcıdan geçirip bilgisayar ortamına aktardım ve artık bilgisayarda yazıyorum. Herşeyi yutan derin bir kursak bilgisayar. İçine ne kadar çok şey atarsan at, onu doyuramıyorsun. Daha çoğunu istiyor hep. Biliyor musun, benim ilk gerçek okuyucum

sensin. Daha önce ne babam ve kardeşlerim, ne de mahalle arkadaşlarım okudu, okumaya tenezzül etti yazdıklarımı. Bu yüzden, gönül rahatlığıyla veriyorum sana bu defteri. Onu hak ediyorsun."

"Bu benim için büyük bir onur," dedi İbrahim Nemrûd yapmacık bir nezaketle, "Çok teşekkür ederim. Bu defteri kütüphanemin baş köşesinde saklayacağımdan emin olabilirsiniz. Ancak isminizi öğrenemedim henüz."

"Adım Râtib," dedi çocuk, "Babamla kardeşlerim Rato derler, arkadaşlar ise kısaca Ra diye çağırır."

Boynuna asılı cüz kesesinden çıkarttığı kartviziti İbrahim Nemrûd'a uzattı. Çizgi film kahramanlarının resimleriyle süslü rengârenk bir kartvizitti bu.

Râtib Uyanık
Yedikardeşler Atari Salonu – YASAL
Salon Müdürü

"Ya, demek bu oyun salonunun müdürü sizsiniz?" dedi İbrahim Nemrûd hayretle.

"Evvet, Beyamca!" dedi çocuk göğsünü gururla şişirerek, "Bugüne bugün buralar benden sorulur."

"Tuhaf… Yanlış anlamayın sakın, ama—nasıl diyeyim—yaşınız müdür olmaya pek de uygun değil gibi geliyor bana."

"Elhak doğrusun," dedi çocuk üzgün bir sesle, "Son zamanlarda gitgide daha sık duymaya başladım bunu. Ne çare ki, zaman durdurulamıyor işte. Bu iş için çok yaşlı olduğumu ben de biliyorum. Eğer ben emekliliğimi istemezsem, herhalde salonun sahibi yakında emekliye ayıracak beni. Benden önceki müdür emekli olduğunda on iki yaşındaydı, bir düşünsene! Oysa ben on dördümden gün aldım. Hey gidi, nasıl da su gibi akıp gidiyor yıllar birbiri ardına!"

"Emekli olmak mı?" dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak, "Nasıl olur? Emekli olunca ne yapacaksınız?"

"Zor soru… Ahret sualleri sormakta da üzerine yokmuş be, Beyamca! Eğer şansım varsa, oyun üreticisi bir şirkette kreatif direktör olarak çalışabilirim ya da bir bilgisayar firmasında anti-virüs programcılığına başlarım, bilemiyorum. Ama büyük olasılıkla ben de *Barışsever Kodkırıcılar Derneği* BARKOD'a katılıp büyük şirketler, resmî kurumlar ve gizli servislerin internet sitelerini örgütlü saldırılarla

çökerterek uluslararası bir *hacker* ajansı tarafından keşfedilmeyi bekleyeceğim."

"İşten çıkarıldığınızda işvereninize dava açmak isterseniz, size yardımcı olabilirim," diye atıldı İbrahim Nemrûd müstakbel bir müvekkili kaçırmamak için, "İş davaları konusunda hayli deneyimim vardır. Buyurun, bu da kartım."

Cebinden çıkardığı kartvizitini çocuğa uzattı. Çocuk, kartviziti kayıtsız bakışlarla elinde evirip çevirdi.

"Dava vekili mi?" dedi küçümser bir tavırla, "Hukuk bizim mahalleye pek uğramaz. Ne işin var buralarda senin?"

"Çok güzel bir noktaya değindiniz," dedi İbrahim Nemrûd, "Ben de tam bu konuya gelmek istiyordum. Üzerinde çalıştığım bir davayla ilgili birtakım bilgilere ihtiyacım var. Belki siz bana yardımcı olabilirsiniz."

"Nasıl bilgiler?"

"Şazinuş adında bir şahsı tanıyor musunuz acaba? Tam adı Şazinuş Stigma. Üsküp eşrafından rahmetli veteriner Seyfettin Stigma'nın yeğeninin yetim kalmış oğlu, psikanalist C. Kudret Sürurizade'nin evlatlığı. Güvenilir kaynaklardan edindiğim bilgiye göre, bu oyun salonunun müdavimlerindenmiş kendisi."

"Şazinuş mu?" dedi çocuk gözlerini koca koca açarak. Yüzü birden aydınlanmıştı. "Şazinuş'u tanıyor muymuşum, ha?"

Sonra sesini yükseltti:

"Hey çocuklar, bakın, burada Şazinuş'u soran birisi var!"

Şazinuş adını duyar duymaz, oyun salonundaki bütün çocuklar kafalarını oyun makinalarının ekranlarından kaldırıp meraklı bakışlarını İbrahim Nemrûd'la şişman çocuğa çevirmişler, kendi aralarında heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlamışlardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. İbrahim Nemrûd bu beklenmedik gürültülü ilgiden rahatsız olmuştu.

"Aslında gizli bir araştırma sayılır bu," dedi kaşlarını hafifçe çatarak, "Bunu bu şekilde herkese duyurmak bilmem ne kadar doğru?"

"Gizli mi? Yok canım!" dedi çocuk dudak bükerek, "Şazinuş'u hepimiz tanırız. Gizli kapaklı bir tarafı yok bunun."

“Yaaa? Bana onun şu anda nerede olduğunu söyleyebilir misiniz peki?”.

“Ha, bak, Şazinuş’u tanımak başka şeydir, onun nerede olduğunu bilmek başka. Onun nerede olduğunu kimse bilmez. Eğer o istiyorsa, gelip seni bulur. Yok eğer istemiyorsa, Hızır Aleyhisselam olsan, dünyanın altını üstüne getirsen, yine de bulamazsın onu. Yani senin anlayacağım, bir görünüp bir kaybolan bir tür tuhaf cindir Şazinuş.”

“Ama benim onu mutlaka bulmam gerek. Aslında onun iyiliği için bu. Kendisi büyük bir mirasın tek varisi. Bundan sonra sokaklarda yatıp kalkmayacak, para sıkıntısı çekmeyecek, kısacası yazgısı değişmiş olacak bir bakıma. Onun hakkında bildiğiniz herşeyi anlatmalısınız bana. Her bilgi kırıntısı işime yarayabilir.”

“Uuuf, uzun mesele!” dedi çocuk ellerini iki yana açarak, “İki yıl kadar önce takılmaya başladı buraya. O sırada ben daha yeni müdür olmuştum. Sabah erken gelir, akşama kadar makinaların başından ayrılmazdı. Genellikle parası olmazdı pek ve bu durumdaki diğer çocuklar gibi ondan bundan para ya da jeton tırtıklardı o da. Ama ‘tırtıklardı’ diyorsam, yanlış anlama sakın, diğerleri gibi dilenmez, kimseye avuç açmazdı, bunu yapmayacak kadar mağrurdu. Kendisini acındırıp dilenmek yerine, ne sihirdir ne keramet, el çabukluğu marifet tipi ufak tefek sihirbazlık numaralarıyla onu bunu üterek yolunu bulur, ekmek parasını çıkarırdı bir anlamda. Hani panayırlarda görmüşsündür belki: Sihirbaz seyircilerden bir bakır kuruş ister, parayı masanın üzerine serdiği mendilin ortasına koyar, mendilin uçlarını paranın üzerine katlar, sonra mendili birden çekip havada sallayınca, bir de bakarsın ki para uçmuş! Tabii panayırlardaki sihirbazlar bu kaybolan kuruşu seyircilerden birinin kulağından, burnundan ya da akla ziyan başka biryerden çıkarıp sahibine iade ederler genellikle; ama Şazinuş’un yokettiği paralar –emin ol– bir karadelik tarafından emilmişçesine ilelebet ortadan yokolmuşlar demektir. Sık sık yaptığı şöyle bir numarası vardı bir de: Parasının yutulacağını bilmeyen saf kurbanından aldığı bakır kuruşu zarif hareketlerle bir avucundan ötekine aktarırdı birkaç kez. Sonra parmaklarını kuruşun üzerine kapatıp yumruk yapardı. Elinin üzerine hafifçe üfleyip parmaklarını açınca, kuruşun yerinde yeller estiği görülürdü. İyi saatte olsunların efsunuyla bir daha geri

gelmemecesine sırra kadem basmış olduğunu anlardın sevgili paranın. Şapkadan tavşan çıkardığına hiç şahit olmadım, ama iskambil kâğıtları, kibrit kutuları, mektup zarfları, sicimler, eşarplar, yüzükler, hokkalar, yüksükler ve buna benzer ufak tefek ıvır zıvırla yaptığı, şimdi tam olarak anımsayamadığım bir sürü numarası daha vardı. Bütün bu farklı numaraların ortak noktası, gösterinin bir yerinde seyircilerin birinden mutlaka bir para ödünç alınması ve bu paranın eninde sonunda ardında en ufak bir iz bile bırakmaksızın ortadan yokolması, âdeta buharlaşması, havada eriyip gitmesiydi. Uzun lafın kısası, el çabukluğu ve göz boyamada üstüne yoktu keratanın. Parasını kaptırdığını anlayan zavallı, bas bas bağırır, yırtınır, tepinirdi, ama hiçbir yararı olmazdı bunun; Şazinuş'un yokettiği para, dünya yansa geri gelmezdi bir daha. Hatta bu yüzden kimbilir kaç kez kavgaya ramak kaldı. Oyun salonunun müdürü olarak duruma derhal el koyup Şazinuş'u kızgın ve hoyrat tamirci çıraklarının hudutsuz hışmından kurtarmamış olsam, sihirbazlık kariyeri herhalde henüz başlamadan bitmiş olacaktı köftehorun. Zamanla herşey gibi buna da alışıldı ama ve herkes bu paraları, Şazinuş'un bizi aslında hayli eğlendiren alicengiz oyunları karşılığında talep ettiği, son kuruşuna dek hak edilmiş bir bedel olarak görmeyi öğrendi. Gerçi ben bu işlerden pek anlamam, bilgisayarlar ve oyun makinalarıdır benim ilgi alanım, ama yine de bence kesinlikle sanatçı ruhu taşıyordu Şazinuş. Elinden bir tutan olmuş olsaydı, eminim ki kısa sürede tanınıp ünlenir, büyük bir yıldız olurdu. Düşünsene, kentin dörtbir yanındaki mültivizyon ekranlarında Şazinuş'un sünnet çocuğu gibi bembeyaz, pullu, sırmalı, yaldızlı giysiler içindeki görüntüleri ve şöyle bir duyuru: *Milenyumun en büyük sihirbazı Mandrake Şazinuş'un akıllara durgunluk veren ilüzyon gösterisi: KABE – Kaybolan Beşibiryerdelerin Esrarı. Bir ay sürecek olan Asya-Avrupa-Amerika turnesinden önce Maksim Gazinosu'nda son üç temsil. Yerler numaralıdır. Sakın kaçırmayın!* Ama tabii kentin bu kesiminde sanata merak saran kişinin kariyerinde varacağı en üst nokta, varyete yıldızlığı, pavyon uvertürlüğü, ayı oynatıcılığı, göbek dansözlüğü, çalgıcılık, köçeklik, konsomatrislik ya da striptizciliktir olsa olsa—ki o da şansı varsa eğer! Mucize denen meret, bilirsin, öyle her gün zuhur etmez. Ama Şazinuş'un da bu tarz kaygıları yoktu zaten. Yalnızca

günlük ekmeğini kazanmak için, keyif ve tevazuyla icra ediyordu o tuhaf sanatını. Şimdi düşünüyorum da, bunca zaman gelip gitti buraya, bunca oturup konuştuk, bunca oyun oynadık birlikte, ama onun geçmişi hakkında hemen hemen hiçbir bilgim yok. Kendisinden söz etmeyi sevmezdi pek. Anladığım kadarıyla, evinden kaçmıştı—ki şaşılacak birşey yok bunda, buralardaki çocukların hemen hemen hepsi en az bir kez kaçarlar evlerinden—ve diğer kaçaklar gibi herhalde o da metruk evleri, boş ardiyeleri, yangın yerlerini ya da köprü altlarını mekân tutuyordu kendisine. Kimi zaman giysileri yırtılmış ya da yüzü gözü yara bere içinde geldiği olurdu salona. O zayıf nahif haline bakmadan kavga ederdi belki birileriyle, kimbilir. Onu tanıdığım kadarıyla, bu tür Donkişotlukları ondan uzak görmüyorum. Ya da belki bize yaptığı alengirli para kaybetme numaralarını, bizim kadar hoşgörülü olmayan başkalarına da yapmaya kalkışıyor ve alkış almak yerine bir temiz sopa yiyordu, elbette bu da mümkün. Ama şöyle ya da böyle, hiçbir şey o tuhaf tebessümü silemiyordu dudaklarından. Hep neşeli, hep şakacı, hep alaycıydı. Ayrıca çelebi ve mütevekkildi de. Ağlayıp sızlamıyor, başına gelenlere cesurca göğüs germeyi biliyordu. Nevi şahsına münhasır bir garip kuştu yani, senin anlayacağın. Sonra ne olduysa oldu, birden ayağı kesildi buralardan. Üst üste birkaç gün göremeyince, merak edip ona buna sordum, kimse bilmiyordu. O günden sonra ne uğradı bir daha, ne de haberi geldi. Tıpkı mahirane manevralarla yokettiği bakır metelikler gibi, kendisi de sırra kadem basmıştı bir anda. Bu da son numarası oldu Şazinuş'un. Tam da ona uygun esrarengiz bir final, ne dersin?"

"Onun şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu yani?" dedi İbrahim Nemrûd düşkırıklığıyla.

"Maalesef, Beyamca," dedi çocuk omuz silkerek, "Onun şimdi nerede olduğunu bilse bilse Kuzgun Kanatlı Kör Kâhin bilir—ki o da eşref saatinde olursa eğer! Aman canım, neyse ne, bırakalım şimdi şu Şazinuş'u da, gel ben sana…"

"Pardon," diye çocuğun sözünü kesti İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak, "Kör Kâhin mi dediniz? Kuzgun Kanatlı…?"

"Kuzgun Kanatlı Kör Kâhin!" diye yineledi çocuk başını sallayarak, "Kısaca Ku-Ka da derler, ama ben Kör Kefal diyorum. Bu ona daha

uygun bir ad bence. Hep derinlerde dolaşır da kendisi…"

"Kimdir bu zat? Bu civarda mı oturuyor?"

"Eh, öyle de sayılır. Aslını istersen, heryerde ve hiçbir yerde oturur hazret –tabii 'oturmak' eyleminden söz edilebilirse eğer burada."

"Kusura bakmayın, ama yine bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"N'apalım, Beyamca, idare et artık. İşimiz gücümüz esrardır bizim. Neyse, fazla üzmeyeyim seni: Kuzgun Kanatlı Kör Kâhin ya da benim tercih ettiğim adıyla Kör Kefal, bir NEBİ, yani bir *Net Bilicisi*…"

"NEBİ mi? Nasıl yani?"

"Hayret!" dedi çocuk dudak bükerek, "Onun adını duymamış olmana şaştım doğrusu. Net üzerinde REAL TIME oyun oynayan herkes tanır onu, tanımasa da en azından hakkında anlatılanları işitmiştir. KODES (*Korkular Diyarının Esrarı*) adlı SHAREWARE oyunda yedinci—yani en üst—dereceden bir büyücü ve bilicidir Ku-Ka. Kendisi hakkında kulaktan kulağa dolaşan birçok söylenti vardır. Anlatanların yalancısıyım, Merlin'in bilmemkaçıncı göbekten torunu, Poe'nun amcaoğlu ve Gandalf'ın yakın arkadaşıymış mesela. *Kabala*'yı, *Zend Avesta*'yı ve Kadim Mısır'ın *Ölüler Kitabı*'nı baştan sona ve sondan başa ezberden okuyabilirmiş. Beowulf'un Grendel'i onun yaptığı yaralanmazlık büyüsü sayesinde alt ettiği söylenir. Başlı başına bir efsanedir Ku-Ka. Dünyanın hemen hemen her ülkesinde şubesi olan, *Kuzgun Kanatlı Kör Kâhin Kulübü* (5K) adında bir *fan club*'ı vardır. Yetmiş iki milletten binlerce kulüp üyesi, her yılın yedinci ayının yedinci günü saat yediyi yedi geçe internet üzerindeki Nevermore Hanı'nda buluşup kör efendilerinin şerefine sanal ortamda kadeh tokuştururlar. Kulüp üyelerinden herbirinin tuhaf *nick*'leri vardır ve özel yaşamlarında kimliklerini gizlerler. Birbirlerini tanımak ve kendi aralarında haberleşmek için gizli bir işaret alfabesi kullandıkları söylenir. Başlıca ilkelerini 'konuşarak sus, açıklayarak gizle' sözüyle özetlerler. Görünüşte herşeyi açıkça söylerler, ama aslında esas sırrı bütün gözlerden saklamak için uyguladıkları kurnazca bir yöntemden başka birşey değildir bu. Hani birşeyi saklamanın en iyi yolu onu en göz önü yere koymaktır ya, işte öyle. Bilirsin, bir sırrın gerçek anlamda sır sayılabilmesi için, yalnızca saklanması yetmez, aynı zamanda da saklanmakta olduğu gerçeğinin bilinmesi gerekir. Kısacası, âdeta gizli bir tarikat, bir tür tapımdır Kör

Kâhincilik. Benim bu heriflerden hiç hazzetmememin nedeni de bu zaten: Sırlı esrarlı işlere eyvallah, buna ben de varım, ama götüboklu bir Kör Kefal'e yücelerden yüce kimse bilmez nice Ulu Manitu muamelesi yapmak? Yo, orada dur işte!"

"Peki, Şazinuş'un yerini bilse bilse Kör Kâhin'in bileceğini söylemiştiniz. Bu nasıl oluyor?"

"Şudur budur, ama bu Kör Kefal'i bütün bütüne de hafife almamak lazım, Beyamca," dedi çocuk gözlerini koca koca açarak, "Bilmediği yok gibidir deyyusun. Sanırsın ki, yedi mahallenin muhtarı… Bir isim ver, yedi göbek şeceresini çıkarsın sana."

"İlginç," diye mırıldandı İbrahim Nemrûd, "Öyleyse belki Şazinuş Stigma'yı bulmakta yardımcı olabilir bana." Sonra çocuğa döndü: "Kusura bakmayın, sizi meşgul ediyorum, ama Kör Kâhin denen bu zatla görüştürebilir misiniz beni? İnanın, müteşekkir olurdum size."

"İstediğin bu olsun, Beyamca," dedi çocuk neşeyle, "Görüştürürüm tabii. Yeter ki sen arpadan haber ver. KODES en baba oyunumuzdur ve de jetonun tanesi senin güzel hatrın için iki buçuk kuruşa olur. O da ayağın alışsın diye ha! Bak, sevildiğini bil, başka kimseye yapmam bu kıyağı."

İbrahim Nemrûd az sonra çocukla birlikte oyun salonunun arka bölümündeki makinalarından birinin başındaydı. Üç arşın genişliğinde içbükey bir ekranı ve iki oyun portu olan devasa bir makinaydı bu. Ekranın pırıltılı gece laciverdi fonu üzerinde uluslararası ağın simgesi olan dev yerküre aheste bir devinimle dönüyordu. Gözlerinin önünden geçen, engebeli ve hantal kıtaların görüntüsü, bilinmeyen bir menzile doğru ağır ağır akan çamurlu bir ırmağa bakmakta olduğu izlenimi uyandırdı İbrahim Nemrûd'da. Nereden aklına geldiğini bilemediği bu tuhaf düşünceyle büyülenerek bir an durakladı. Çocuk onun bu halini görmüştü. Muzipçe göz kırptı:

"*Eppure si muove*!"

"Efendim?" dedi İbrahim Nemrûd daldığı düşüncelerden ayılarak.

"Yok birşey, boş ver," dedi çocuk, oyun portlarından birine kurulurken, "Eski bir zırva işte… Haydi, geç bakalım yerine de başlayalım."

İbrahim Nemrûd oyun portunun yüksek arkalıklı koltuğuna otururken, okyanus aşırı bir uçak yolculuğuna çıkmak üzere gibi

hissetti kendisini ve tedirgin oldu. Daha önce hiç uçak yolculuğu yapmamış olmasına karşın, uçağa binmek düşüncesi onu ürkütüyordu. Küçükken bir keresinde evlerinin bahçesindeki dut ağacından düşmüş oluşuna bağlıyordu bu korkuyu. Çocuk, kemerinde asılı keseden çıkardığı çarkıfelek biçiminde büyücek bir jetonu makinenin kumbarasına atınca, ekran sanki tanyeri ağarıyormuşçasına yavaş yavaş kızıla döndü ve görüntü bulanıklaştı. Daha sonra, ekranı kaplayan sisli görüntülerin arasından iki kanatlı yüksek bir demir kapı belirdi.

"Korkular Diyarı'na giriyoruz, Beyamca," dedi çocuk neşeyle, "Peşimden ayrılma sakın ve çok dikkatli ol. Hiç tekin değildir buralar. Her kayanın arkasında ne uğursuz yaratıklar, ne yakası açılmadık tehlikeler bekler insanı…"

Kumanda panelinin üzerindeki birkaç tuşa dokununca, ekrandaki ağır demir kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı ve önlerinde göz alabildiğine uzanan, ufuk çizgisindeki yüksek dağ sıralarıyla gökteki gri bulutların kuşattığı çorak bir bozkır belirdi. Yapraksız bir ağacın altında, manda gönü zırhlara bürünmüş, dişinden tırnağına dek silahlı, ürkütücü görünüşlü iriyarı bir adamla yarı çıplak enez bir çocuk duruyordu.

"Oyun karakterlerimiz bunlar," dedi çocuk, "Nasıl, beğendin mi?"

"Bilmem," dedi İbrahim Nemrûd dudak bükerek, "Bu adam bana pek benzemiyor doğrusu."

"Deme ya!" dedi çocuk kıkırdayarak, "Merak etme, sen o değilsin zaten. Bu oyunda herkes sıfırdan başlar. Karakterin oyun ilerledikçe yavaş yavaş UPGRADE olur. O gördüğün üçüncü dereceden bir Gurk savaşçısıdır ve, kusura bakmazsan, o ben oluyorum. Altı ayda canımı dişime takarak geldim bu seviyeye. Sen ise oyuna yeni başlayan her müptedi gibi sümüklü bir acemi oğlansın henüz. Merhabalar!"

Çocuk, portunun kumandalarına dokununca, ekrandaki savaşçı iri eliyle acemi oğlanın sırtına bir şaplak indirdi. Bu güçlü şaplağın etkisiyle bir anda ayakları yerden kesilen acemi oğlan havada uçarak yere kapaklandı. Kafasını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle çevresine bakındığında, yüzü gözü toz toprak içindeydi ve burnu kanıyordu. İbrahim Nemrûd gayrı ihtiyari bir hareketle elini yüzüne götürdü. Burnunun kanamadığını görünce, boş bulunup gülünç duruma düştüğünü anlayarak kendisine kızdı. Yandaki portta oturan çocuk,

onun bu haline bakarak kıs kıs gülüyordu. İbrahim Nemrûd hayli sinirlenmişti. Kendisiyle alay edilmesi, öteden beri en dayanamadığı şeydi. Ayağa fırlayıp elinin tersiyle çocuğun suratına okkalı bir tokat atmak geçti içinden bir an, ama öfkesine hakim olmayı bildi. Bunun yalnızca bir oyun olduğunu, ihtiyacı olan bilgiye ulaşmak için bu nahoş duruma kısa bir süreliğine katlanması gerektiğini yineledi kendi kendisine. Çocuğun verdiği direktiflere uyarak portunun kumandalarıyla oynadı. Birkaç başarısız denemeden sonra, acemi oğlanı güçlükle de olsa ayağa kaldırarak gözerimindeki başı dumanlı dağlara doğru hızlı ve sert adımlarla yürümeye başlayan Gurk savaşçısının ardısıra ilerledi düşe kalka.

Elif, lam, mim…

Bu seninle ilk karşılaşmamız mıydı?

Bilmiyorum, belki…

Sınırsız ama sonlu bir arazi parçası yeryüzü; yolların kesiştiği ve yolların ayrıldığı, saf ipek incecik bir iplikle dokunmuş uçsuz bucaksız bir ağ; akla durgunluk verecek denli çeşitli, göz alıcı ve ama aynı zamanda bir o kadar da korkunç, tümüyle kendisine özgü bir bitey ve direyi barındıran dev bir ekosistem; herbiri kendi kapalı yörüngesinde belirsiz menzillerine yol alan yuvarlacık, toparlacık milyarlarca monadın cirit attığı, kusurlu, ama yetkinliği işte tam da bu kusurluluğunda gizli olumsal bir dizge; her sayfasında farklı, tuhaf, ürkünç bir yaratığın resmedildiği, binlerce ciltlik, yazarı belirsiz, künyesi silinmiş, kimsenin uğramadığı bir kütüphanenin tıkabasa dolu raflarında tozlanmaya terk edilmiş yitik bir ansiklopedi… Kimbilir, bu uçsuz bucaksız çölde yollarımız daha önce kesişmişti belki, belki biz farkına varmaksızın, hatta belki daha ikimiz de ana rahmine bile düşmeden. Milyon kere milyon topun hızla oraya buraya savrulduğu bu rengârenk ışıklı tilt makinasında iki topun, herhangi değil, ama bildik, bilindik, yabancı gözler için diğerlerinden en ufak bir farkları olmamasına karşın kendilerince biricik ve çok özel iki topun, belli bir yer ve zamanda çarpışması olasılığı hemen hemen $1/\infty$ *. Ama bu bile öylesine somut bir olasılık ki… İşte bu yüzden iç rahatlığıyla söyleyemiyorum bunun ilk karşılaşmamız olduğunu; rastlantının, olan ve olmayan herşeyin anası o büyük yaratıcının anlık kaprislerine bir açık kapı bırakmak gereksinimi hissediyorum hep; ve seni o müsellah izbandutla birlikte Dumanlı Dağlar'a doğru ürkek adımlarla yol alırken gözümün önüne getirmeye çalışıyorum yeniden, o günkü gibi tıpkı. Yol uzun ve sarp, siz yalnız ve sonsuzca güçsüzsünüz, her adımda önünüzde açılan*

dünya tekinsiz ve tuzaklarla dolu. Yalnızca elverişsiz doğa koşulları ve yırtıcı hayvanlarla değil, yolunuzu kesen gözü dönmüş haydutlarla, ipten kazıktan kurtulmuş kanlı katillerle, düelloda öldürdükleri hasımlarının sayısıyla böbürlenen, şan şöhret düşkünü gezgin şövalyelerle, yollarına çıkan tüm canlıları zalim ve açgözlü tanrılarına kurban etmeye ant içmiş putperest rahiplerle, köprüleri ve su başlarını tutarak gelip geçenden baç alan, sözümona haksever, ama aslında paragöz ve kalleş silahşorlarla, elinin ufak bir devinimiyle insanı taşa çeviren ya da yakıp kül eden kötücül büyücülerle, avladıkları insanların etiyle beslenen devlerle, hain cücelerle, yeşil ve kırmızı derili, sivri kulaklı, boynuzlu, gövdeleri pullarla kaplı, tuhaf yaratıklarla, dokuz başlı ve yedi canlı canavarlarla, ağızlarından ateş püskürten ejderhalarla, zombilerle, hortlaklarla, iblislerle dövüşmek zorunda kalıyorsunuz. Evet, Kentauroslar, Minotauroslar, Kimeralar, Grifonlar, Kikloplar, Hidralar çıkıyor karşınıza, yolunuza devam edebilmek için Orklar ve Goblinlerle savaşıyorsunuz kanınızın son damlasına dek. İriyarı kılavuzun olanca gücünü, deneyimini ve becerisini kullanıyor, elinden geleni yapıyor, hatta kendini feda etmeyi bile göze alıyor seni tehlikelerden korumak için; ama hem sen hem o, her ikiniz de ölüyorsunuz birçok kez, belki on, belki yirmi defa, belki daha da fazla: Kimi kez önce o, sonra sen (o olmadan bu düşman dünyada bir dakikalığına bile hayatta kalman hemen hemen olanaksız çünkü); ama kimi kez de önce sen ve sonra o; ya da bazen her ikiniz birden, aynı anda, tek bir amansız ve kahredici darbede. İlk ölümünü tam olarak anımsayamıyorum şimdi: Dikkatsizce atılan bir adım sonucunda, bozkırı ormandan ayıran puslu bataklıkta mı boğuluyorsun, yoksa kayaların arasındaki kaynaktan su içmek için eğildiğin sırada enli bir Ork palası kılığında mı geliyor sana ölüm? Fark etmiyor ama, her ikisi de aynı derecede güzel çünkü: Ölümün de kendisine göre bir güzelliği ve adaleti olduğu doğru değil mi? Tüm sanatların belki de anası ölüm. Tabii daha birçok kez ölüyorsun sonra: Ciğerini delen, temreni yağlı bir Moğol okuyla; kolayca hakkından gelivereceğini sandığın köse bir cüce tarafından boğazın bir kulağından öbür kulağına dek usturayla kesilerek; Grendel'in ağzından fışkıran alev topunun gövdeni bir anda sarıveren kızıl halesi içinde (ki bu kutsal ateş ayininde etbeyinli kas yığını muhafızın da bir anlık tedbirsizliği sonucunda böğüre böğüre eşlik ediyor sana); ve kimbilir daha kaç türlü biçimde, nasıl en umulmadık yer ve zamanda, hangi tuhaf ve masum görünüşlü yaratığın elinden? Sözgelimi, konakladığınız Yorgunlar Hanı'nda bir tas buz gibi nar şerbeti sunmak bahanesiyle yanına yaklaşan ve seni kılavuzunun ruhu bile duymadan ince bir çelik telle boğan o gizemli, güzel gözlü, ufak tefek

Çinli kızı anımsıyor musun? Tel etine gömülüp beyaz gömleğinin yakasına ipince bir kan sızarken, fazlaca debelenerek etraftakilerin dikkati çekmemen için, boşta kalan küçük ve yumuşak eliyle taşaklarını patlatırcasına sıkıyor kız; ve sen, gözlerin dehşetle faltaşı gibi açılmış, yüz hatların gergin, yarı aralık dudaklarında donup kalan tuhaf bir acı ve haz ifadesiyle gık bile edemeden boyluyorsun öbür dünyayı. Mutlu bir ölüm demeli belki de böylesine. Ya da Tekinsiz Gölgeler Ormanı'ndan geçtiğiniz sırada, sarmaşıklara tutunarak ağaçlardan sarkan kırmızı kıçlı etçil maymunlar seni kaptıkları gibi ulu bir okaliptüs ağacının en tepesine kaçırıyorlar ve elinden hiçbir şey gelmeyen sadık muhafızın aşağıda hırsından ter ter tepinirken, ona nispet yaparcasına, sivri tırnaklı ufacık elleriyle etlerini lime lime ederek canlı canlı yiyorlar seni; üzerlerindeki etler yüzülüp tertemiz kalmış kemiklerini de, zeytin çekirdeği tükürürcesine aşağıya atıyorlar. Senin ölümün onların yaşamı oluyor. Kanınla kanlarına kan, canınla canlarına can katıyorsun. Üstelik canhıraş feryatların, umarsız çırpınmaların, can çekişmelerin, titremelerin, kasılmaların muzip cellatlarını enikonu eğlendiriyor da; yararak açtıkları karnından dolaşık bir balık oltası gibi dışarı sağdıkları bağırsaklarını, dişleyerek kopardıkları kulaklarını, tırnaklarıyla oyarak yuvalarından çıkardıkları gözbebeklerini birbirlerine göstererek kıkır kıkır gülüyorlar, yabanıl sevinç çığlıkları atıyorlar, resmen zevkten dörtköşe oluyorlar. Bu yüzden gönenmelisin: Yaşamınla olmasa bile, en azından ölümünle mutlu ediyorsun birilerini –ki bu da önemli birşey, değil mi? Ama tabii bütün bu ölümler yolundan döndürmüyor seni. Her ölüşünde ruhun belli belirsiz bir gölge gibi bedeninden ayrılıp havaya yükseliyor ve Yankılar Yaylası'na uçup oradaki dermeçatma bir kulübede tek başına yaşayan münzevi otacıyı buluyor. Ak sakallı otacı, ocakta yanan ateşe bir avuç beyaz toz atıp hangi dilde olduğunu bilemediğin tuhaf bir dua okuyarak diriltiyor seni ve ölmeden önce bulunduğun yere, kıt akıllı kılavuzunun yanına gönderiyor. Yolunuza devam ediyorsunuz, yolculuğunuz yeni bir ölümle, ölümlerle kesilene dek tabii... Güneş batıyor, güneş doğuyor, gün geceye, gece yeniden güne dönüyor ve sen o loş oyun salonundaki makinanın başında, gövden kasılmış, gözlerin ekrana çakılı, parmakların oyun portunun kumandaları üzerinde, nereden geleceğini bilemediğin yeni bir tehlikenin tedirgin beklentisiyle otururken, beş altı saat içinde yüzlerce günü, geceyi, ölümü ve yaşamı yaşıyorsun: Senin olmayan, ama aslında yine de tümüyle senin olan ölümler ve yaşamlar... Ve zaman, katedilen yolla birlikte akıyor. Nihayet, uzun ve kanlı maceralardan sonra, Dumanlı Dağlar'ın doruğuna ulaşıp Kuzgun Kanatlı Kör Kâhin'in yaşadığı mağaranın

ağzında durduğunuzda, vakit akşam olmuş oluyor. İriyarı muhafızın, mağaranın girişini koruyan yedi başlı ve yedi kuyruklu dev köpek Kerberos'u safdışı bırakmak için kendisini kahramanca feda ediyor. Sen onları mağaranın önünde, bu ölüm dansının açılış figürlerinde bırakıp usulca içeri süzülüyorsun. Sert kayanın içine oyulmuş, basık tavanlı, dar ve loş bir dehlizde buluyorsun kendini. Kenarda duran bir yağ kandilini alıp yürümeye başlıyorsun. Dehliz sık sık çatallanarak karanlığın içinde uzayıp gidiyor. Önüne çıkan yollardan birini seçmen gerektiğinde, nedenini tam olarak bilmeksizin, kimi kez sağa, kimi kez sola dönerek ilerliyorsun. Bir süre sonra yolunu yitirdiğini anlıyorsun ürpertiyle, bu noktadan sonra geri dönmenin olanaksızlığını da biliyorsun ama: Yol her iki yönde de aynı derecede bilinmezliklerle dolu. Çaresiz, sezgilerine güvenmek zorundasın. Nihayet kemerli bir kapıdan geçerek, yüksek tavanlı, geniş, daire biçiminde bir galeriye açılıyor dehliz. İçerisi duvarlara tutturulmuş kalın meşalelerin aleviyle yarı aydınlık. Zemin kırmızı ve siyah renkte mermer döşeli. Duvarlara oyulmuş burma sütunlu nişlerin içinde, daha önce görmediğin, kimisi insanı andıran, kimisi ise tanıdığın hiçbir şeye benzemeyen tuhaf yaratıkların büyük boy heykelleri var. Herbiri iri birer mangal büyüklüğündeki tombak buhurdanlarda yakılan tütsülerin keskin kokusu havaya yayılıyor. Gözün galerinin duvarındaki dev mültivizyon ekranına takılıyor: Ekranda, oyun salonundaki oyun makinasının başında oturan kendi görüntünü görüyorsun. Birden tiz bir ses çınlıyor galerinin yüksek tavanında. Başını çevirince, yirmi adım kadar ötende, birkaç basamakla çıkılan taş bir sunağın üzerindeki yüksek arkalıklı tahtta oturmakta olan eciş bücüş bir karaltı ilişiyor gözüne. "Yaklaş!" diyor karaltı, "Korkma, yaklaş! Yakına gel, yakınıma!" Bu çağrıya uyarak, tıpkı Kırmızı Başlıklı Kız gibi, ürkek ve temkinli adımlarla sunağa doğru ilerleyip basamakların dibinde duruyorsun. Meşale alevlerinin titrek aydınlığında tam olarak seçemiyorsun tahtta oturan karaltıyı; kadın mı, erkek mi, genç mi, yaşlı mı, anlayamıyorsun. Göğsü yaldızlı düğmeler ve sırmalarla bezeli, etekleri yerleri süpüren, kol yenleri geniş ve dökümlü, mor kadifeden bir kaftan var sırtında. Kaftanın bol kapüşonu, ince yüzünün üst bölümünü gölgeliyor. Mor kumaş kıvrımlarının arasından kara kuru bir el sana doğru uzanıp anlaşılmaz, karmaşık, eğri büğrü biçimler çiziyor havada, tuhaf resimler, kargacık burgacık harfler, ölü bir dilin kıvrıntılı hiyeroglifleri... Sen bu ne idüğü belirsiz biçimlerin bir kuşa mı, bir balığa mı, yoksa bir kara canlısına mı ait olduğunu, ya da aynı anda hepsini birden mi simgelediğini anlamaya çalışırken, yeniden dile geliyor mor kaftanlı. "Ey aptal çocuk!" diyor, "Ey kendini bilmez! Yere bakıp yürek

yakan, ey! Sen ki benim, Kehanetler Efendisi'nin sarayına ayak basma cüretini gösterdin, bu uğurda sayısız tehlikeyi, bir nice ölümü ve yaşamı göze aldın—ki hangisinin daha ağır bir yük olduğu belli değildir—, bu yolun dönüşü olmadığını, buraya bir kez girenin bir daha çıkamadığını bilmez misin? Şimdi bana benim zaten çoktandır bildiğim sorunu soracaksın ve ben de sana duymak için sabırsızlandığın, benim için bir taş denli katı ve somut ve defalarca görülmüş bir film denli bayat ve sıkıcı bir gerçeklik, senin için ise şaşırtıcı ve uğursuz bir kehanet olan yanıtımı vereceğim. Bütün bunların olmamış olmasını ya da senin bütün bu olup bitenlerden hiç haberin olmamış olmasını istemez miydin? Söyle, istemez miydin, ey zavallı yaratık?" Bunun üzerine sen tüm cesaretini toplayıp kâhinin oturduğu tahta iki adım daha yaklaşıyorsun ve diz çöküp koynundan çıkardığın Kötü Günler Kristali'ni havaya kaldırıyorsun. Kâhin, çevreye keskin pırıltılar saçan kristali görünce, donup kalıyor. Sen onun bu bir anlık zayıflığını fırsat bilerek soruyorsun sorunu: "Ey Kör Kâhin!" diyorsun, "Ey Kuzgun Kanatlı! Ey yücelerden yüce kimse bilmez nice Kehanetler Efendisi! Her iki âlemdeki kötülükler hakkı için sorumu yanıtla: Şazinuş, o ele avuca sığmaz cıva, nerede, ey Kâhin?" Sözlerin sarayın taş duvarlarında yankılanarak seni bile ürküten bir çağıltıya dönüşüyor. Binlerce, on binlerce, yüz binlerce cılız ses seninle birlikte haykırıyor sanki: "Nerede, nerede, nerede, ey Kâhin?" Seslerin oluşturduğu uğultu sağanağı yavaş yavaş dinip yerini sessizliğe bırakınca, başını doğrultuyor Kâhin. Yüz hatlarını seçemiyorsun hâlâ, ama gözlerinde çakan mavimsi çelik parıltısını görebiliyorsun. "Evren, evrenin içindedir," diyor duru bir sesle, "Sen evrenin içindesin, ama evren de senin içinde. Sorunun yanıtını bulmak istiyorsan, kendi içine bak. İşte senin sorunun yanıtı bu." Karakuru elini havaya kaldırınca, avucunun içinde yoyoyu andıran, ufak, yanardöner bir top olduğunu görüyorsun. Ne olduğunu bilemediğin bir tehlikenin önsezisiyle, oradan uzaklaşmak, arkana bile bakmadan kaçmak istiyorsun, ama yanardöner topun bir ateşböceği kümesi gibi sürekli göz kırpan pırıltıları bakışlarını güçlü bir mıknatıs gibi kendisine çekiyor. Orada, gözlerin Kâhin'in avucundaki yanardöner topa dikili, büyülenmiş gibi, kıpırtısız, neredeyse soluksuz, öylece duruyorsun. Sonra Kâhin, elinin tüy gibi hafif bir devinimiyle, sana doğru fırlatıyor topu. Küçük meşin bir topun elden ele aktarıldığı, tanıdık, basit, eğlenceli bir çocuk oyununa davet ediyor sanki seni. Atılan topu yakalamak için elini uzatıyorsun. Ufak yanardöner top, Kâhin'le senin arandaki beş altı adımlık mesafeyi katederken, inanılmaz bir hızla büyüyerek bir anda alacalı bulacalı, hırıltılı, devingen, dev bir ateş topuna dönüşüyor. Elin havada, yüzünde donmuş

bir şaşkınlık ifadesiyle kalakalıyorsun. Ateşin kızıllığı tüm görüşünü kaplıyor. Ekran, şimşek ışıltısına benzer mavimsi bir ışıkla aydınlanıyor önce ve hemen ardından kof bir patlamayla zifirî bir karanlığa gömülüyor.

İbrahim Nemrûd eve geldiğinde, saat geceyarısını çoktan geçmişti. Paltosuyla şapkasını portmantoya astı, ayakkabılarını çıkarıp sızlayan ayaklarına terliklerini geçirdi. Kendisini ölesiye yorgun hissediyordu. Neredeyse sabahtan beri ağzına tek lokma koymadığı için kurt gibi açtı. Mutfağa gidip buzdolabını yokladı, dolap hemen hemen boştu. Tedbirli davranıp önceden yiyecek birşeyler almamış olduğu için lanet okudu kendisine. Karısı gideli beri yemeklerini genellikle dışarıda, ucuz aşçı dükkânları ya da kebapçılarda yiyor, alışveriş yapmayı ihmal ediyordu. Bulabildiği bir parça küflü kaşar peyniri, iki sap yeşil soğan ve yarım somun bayat ekmeği bir tabağa koyup salona gitti, iş dönüşünde hep yaptığı gibi ışıkları açmadan televizyonun karşısındaki büyük koltuğa oturup ayaklarını pufun üzerine uzatarak düşünceye daldı. Uzun ve hareketli, ama sonuç olarak hemen hemen tümüyle boşa giden bir gün olmuştu. Başladığı noktanın bir adım ötesinde değildi. Şazinuş Stigma'nın nerede olabileceği konusunda elinde hâlâ hiçbir somut ipucu yoktu. Kör Kâhin'in son sözleri belleğinde yankılanıp duruyordu. Çok şey ifade edermiş gibi görünen, ama aslında hiçbir şey ifade etmeyen bu gizemli sözleri kafasının içinde evirip çeviriyor, yorumlamaya çalışıyor, ama onlardan hiçbir anlam çıkarmayı başaramıyordu. Saatler süren o tuhaf ve ürpertici oyunun sonunda mutlaka bir sonuca ulaşacağına kendisini inandırmıştı oysa. Şimdi bütün bu çabanın boşa gitmiş olduğunu görmek, onun için büyük bir düş kırıklığıydı. Kâhinin son sözlerinin ardından fırlattığı ateş topu ekranı kapladığında, kof bir patlama duyulmuş ve oyun salonundaki tüm oyun makinalarının ekranları aynı anda kararmıştı. Önce kısa bir sessizlik olmuş, bu ilk şaşkınlık anının hemen ardından oyun salonu birbirine girmişti. Ortalık mahşer yeri gibiydi. Oyun makinalarının başındaki çocuklar ayağa fırlamışlar, öfke içinde bağırıp çağırmaya, sövmeye başlamışlardı. Az sonra sekiz on çocuk, salon müdürü olan şişman çocuğun çevresini sarmışlar, gözlerinden ateş saçarak küçük yumruklarını tehditkâr bir edayla havada sallıyorlar, paralarını geri istiyorlardı. Şişman çocuk onları yatıştırmaya çalışmıştı, ama hiçbir

işe yaramamıştı bu. Bütün oyun salonu ayağa kalkmış, dindirilmez bir öfkeyle çalkalanıyordu. Bunun üzerine şişman çocuk gözlerini bilgiç bir tavırla koca koca açarak İbrahim Nemrûd'u göstermiş, bütün bunlardan onun sorumlu olduğunu söylemişti. Bir anda oyun salonundaki bütün gözlerin kendisine çevrildiğini hissetmişti İbrahim Nemrûd ürpererek. Durumu açıklamaya, kendisini savunmaya, olanlarda onun hiçbir suçu olmadığını anlatmaya çalışmıştı, ama cezbeye kapılmış bir gövde gibi hırsla dalgalanan kalabalık onu dinlemiyordu. İnce parmaklı ufacık eller paltosunun eteklerini çekiştiriyor, tükürük saçan ağızlar kin dolu sözcüklerini haykırıyorlardı. Küçük canavarların elinden kurtulabilmek için üzerindeki paranın hepsini onlara vermek zorunda kalmıştı. Önceki gün bankaya uğrayıp apartman aidatını ödemek için biraz nakit çekmişti neyse ki. Kapıcıya aidatı ödedikten sonra, külliyetli miktarda para kalmıştı geriye. Bu para yanında olmasa, işin nerelere varabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Kesesini çıkarıp paraları avucuna dökmüştü. Zararı karşılamak için ne kadar ödemesi gerektiğini öğrenmeye çalışırken, çevresini sarmış olan çocuklardan biri, en çok altı yedi yaşlarında, kafası sıfır numaraya vurulmuş, çıplak ayaklarında patlak lastikler olan, kirli suratlı bir afacan, yırtıcı bir hayvan gibi saldırmıştı İbrahim Nemrûd'un avucundaki paralara. Bu ani saldırıyı beklemeyen İbrahim Nemrûd'un elindeki altın liralar, nısfiyeler, mecidiyeler, delikli kuruşlar, bakır paralar yere saçılınca, müthiş bir kargaşa çıkmıştı bir anda. Çocuklar, cami avlusunun taşları üzerine saçılmış darı tanelerine üşüşen güvercinler gibi, kısa ve kesik çığlıklarla, itişip kakışarak, birbirlerinin üzerinden atlayarak, birbirlerini ezerek birer sikke kapmaya çalışıyorlardı. İbrahim Nemrûd ilk anki şaşkınlığını atlatınca, önce cebindeki bütün parayı çocuklara kaptırdığını anlayarak irkilmiş, ama sonra onların elinden kurtulmak için aslında bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünerek dev bir solucan yumağı gibi hummalı biçimde kıvıldayan bu kavgacı kalabalığın arasından güçlükle sıyrılıp kendisini oyun salonunun dışına atmıştı. Kapıda durup arkasına son kez göz attığında, çocuklar hâlâ sikkeleri birbirlerinin elinden kapabilmek için canlarını dişlerine takmış didişiyorlar, birbirlerinin saçlarını çekiyorlar, kulaklarını ısırıyorlar, yüzlerini tırmalıyorlar, gözlerini oyuyorlardı. Bu görüntü

karşısında yüzünü ekşitmiş ve onları ölüm kalım savaşlarının en kızışmış anında bırakıp hızlı adımlarla oradan uzaklaşmıştı. Dışarıda hava kararmıştı, yatsı ezanı okunuyordu. Oyun salonunda en az yedi sekiz saat geçirmiş olmalıydı. Oğlunun hakkı vardı, bilgisayar oyunu oynarken zamanın nasıl geçtiği anlaşılmıyordu. Oyun salonundaki gürültülü hengâmenin tersine, sokaklar kıpırtısız ve sessizdi. Kenar mahallelerde yaşam erken duruyordu. Dükkânlar kepenklerini indirmiş, çoğu apartmanın pencerelerindeki ışıklar sönmüş, ortalıktan el ayak çekilmişti. Kendisini iyi hissetmiyordu. Oyun makinasının başında saatler boyu iki büklüm oturmaktan her yanı tutulmuştu. Sürekli ekrana bakmaktan kan çanağına dönmüş olan gözleri yanıyor, bacakları hareketsizlikten uyuşmuş olduğu için, yürürken hafifçe topallıyordu. Hepsi birbirine benzeyen gri yüzlü apartmanlarla çevrili, tek tük sokak lambalarının yetersiz aydınlatmasıyla ancak beş on adım ötesinin seçilebildiği, ıssız, dar ve yılankavi sokaklarda defalarca yanlış yöne sapmış, yolunu yitirmiş, aynı noktanın çevresinde dönüp durmuş ve en az iki saat süren tüketici bir oradan oraya savrulmanın ardından, nihayet metro istasyonuna ulaşıp kent merkezine giden son metroyu yakalamayı başarmıştı. Neyse ki elektronik biletinde metroya binmesine yetecek kadar kredi vardı, yoksa cebinde hemen hemen hiç parası kalmadığı için eve dönemeyebilir, içe işleyen temmuz ayazında geceyi yol kenarındaki banklardan birinin üzerinde geçirmesi gerekebilirdi. Kafasından kabaca bir hesap yapınca, oyun salonundaki çocuklara beş liraya yakın para kaptırmış olduğunu anladı. Ayrıca oyun salonunun müdürü olan şişman çocuk oyun makinası için kredi kartından bir miktar para çekmişti. Bu durum hayli canını sıktıysa da, bunun her araştırmanın gerektirdiği önceden kestirilemez harcamalardan biri olduğunu düşünerek kendisini avutmaya çalıştı. Çok daha önemli bir sorun vardı şimdi önünde. Ana caddedeki dev mültivizyon ekranlarından yansıyan ışığın ürkünç gölgelerle doldurduğu salonun karanlığında koltuğa çökmüş otururken, bu karışık davayı nasıl sonuca bağlayabileceğini, Şazinuş Stigma'yı bulmak için kime başvurması gerektiğini düşünüyor, ama aklına hiçbir fikir gelmiyordu. Yarım saatlik yararsız bir çabanın sonunda pes etti. Yatağa girmeden önce kafasını hiç olmazsa biraz dağıtabilmek için

pul koleksiyonuna göz gezdirmeye karar verdi. Defterin sayfalarına titiz bir düzen içinde yerleştirilmiş pullara bakmak rahatlatıyordu onu. Üstesinden gelinmez bin türlü zorlukla onu bunaltan ve sürekli değişen görüntüleriyle kafasını karıştıran dış dünyanın tersine, pulların durağan ve düzenli dünyası sıcak bir güven duygusuyla sarıp sarmalıyordu onu. Bu dünyada belirsizliklere, değişkenliklere, kandırmacalara yer yoktu. Eflatun'un ideleri denli değişmez ve sağlamdı pullar. Pulları, tarih sırasına göre yapılan olağan düzenlemenin yerine, konularına göre tasnif ederek kendince bir düzen içinde defterlere yerleştirmişti. Önce, kendisine gelmiş zarfların üzerinden çıkan sarf pullarının bulunduğu defteri çıkarıp, elinde cımbız ve pertavsız, en sevdiği pulları masa lambasının parlak ışığı altında bir kuyumcu titizliğiyle teker teker inceledi. Çoğu koleksiyonerin burun kıvırdığı, hatta puldan bile saymayarak koleksiyonlarına almaya tenezzül etmediği, genellikle ucuz kâğıda düşük nitelikli baskıyla basılmış bu basit ve önemsiz pullarda açıklanması güç bir çekicilik buluyordu. Bu pulları incelerken, herkesin gözünün önünde olan, ama kimsenin farkına bile varmaksızın önünden geçip gittiği gizli bir hazineyi keşfetmiş şanslı bir arkeolog gibi hissediyordu kendisini. Birkaç gün önce Yüksekkaldırım'daki pulcudan almış olduğu erörlü zeplin pulu geldi aklına. Birbirini izleyen olaylar nedeniyle onu neredeyse unutmuştu. Daha önce hiç zeplin pulu geçmemişti eline. Okuduğu filateli kataloglarından herhangi birinde bir zeplin pulları serisinden söz edilğini de anımsamıyordu. Tarihi ve menşeini saptayamadığı bu nadir pulu, vapur, şimendifer, tayyare ve otomobil pullarını koyduğu *Araç ve Makinalar* – ARAMAK başlıklı deftere yerleştirmişti. Sözkonusu defteri çıkarıp pulun bulunduğu sayfayı açtı, pulu cımbızla tutup ışığa doğrulttu. Kemik rengi grenli kâğıt üzerindeki mor mürekkep yer yer dağılmış, çizgiler ve harflerin çevresinde kılcal saçaklar oluşmuştu. Keşfettiğinde onu çok heyecanlandırmış olan erörlü bordürü bir kez daha pertavsızla dikkatle inceledi. Birbirinin içinde yokolan çizgiler, ilk defasında olduğu gibi, yine aklını karıştırdı. Çizgilerin nerede başlayıp nerede bittiğini anlamak için ne denli dikkatli bakarsa, görüntü o denli iç içe geçiyor, anlaşılmaz hale geliyordu. Ne olduğunu açıklayamadığı bir tuhaflık vardı bu pulda. Ancak bu kez kolayca

teslim olmamaya kararlıydı. Evdeki eski ve kullanılmayan eşyaların yığılı durduğu yüklükte, babasına ait çok güçlü bir pertavsız olduğunu anımsıyordu. Ondan kendisine miras kalan birçok başka eşya gibi, bu pertavsızı da ne atabilmiş ne de kullanabilmişti. Babası çoktan ölmüş de olsa, ona ait eşyalara dokunmaya hâlâ çekiniyordu. Ama bu kez merakı tedirginliğine üstün geldi. Kısa bir aramanın sonunda, pertavsızı yüklükteki eski bir sandığın dibinde, sepya renkli fotoğraflar, altın kaplama kol düğmeleri, köstekli bir cep saati ve birkaç başka ıvır zıvırın yanında buldu. Gergedan boynuzu saplı, pirinç çerçeveli, hemen hemen fincan tabağı boyutunda bir pertavsızdı bu. Bozdoğan Kemeri'nin yanındaki süpermarketin hobi gereçleri bölümünden indirimli satışlarda alınmış kendi plastik saplı Kore malı pertavsızıyla karşılaştırıldığında, babasınınkinin en az dört beş kat daha fazla büyülttüğünü gördü hayretle ve anlamsız bir çekingenlik yüzünden bu güzelim pertavsızı daha önce kullanmaktan kaçınmış olduğu için kendisine kızdı. Zeplin pulunu cımbızla tutup ışığa doğrulttu, erörlü bordürü pertavsızın altında dikkatle inceledi. İlkin bir anlam veremedi gördüğüne, gözlerini ovuşturarak bir daha baktı. Ağzı hayretle aralandı. Yanılmıyordu: En baştan beri bordür olduğunu sandığı çizgilerden biri, incecik bir yazıydı aslında. Ona mürekkebin kâğıt üzerinde dağılmasıyla oluşmuş kılcal saçaklar gibi görünen pürüzler, harflerin noktaları, uzantıları ve kuyruklarıydı. Pertavsızın uzaklığını ayarlayarak yazıyı okumaya çalıştı, ama bu olanaksızdı. Yazı o denli küçüktü ki, bu olağanüstü güçlü pertavsız bile onu okunabilecek denli büyültmeye yetmiyordu. Bir süre ne yapacağını bilemeyerek çaresizlik içinde çevresine bakındı. Sonra aklına iyi bir fikir geldi. Bilgisayarını açıp pulu tarayıcıya yerleştirirken, bu dahiyane çözümü bulduğu için kendisiyle gururlanıyordu. Taranan görüntüyü ekranda önce yüz yirmi beş, ardından iki yüz elli kat büyülttü. Elyazısını andıran matbaa harfleriyle dizilmiş iki kısa satır, ekranın soluk beyaz zemini üzerinde ona göz kırpıyordu:

Kim ki aramaktadır merdümgiriz Ş. Nuş'u
Varidat Hamamı'nda bulsun Çakır Çavuş'u

Ani bir baş dönmesi hissetti ve Kör Kâhin'in evvelce bir anlam verememiş olduğu gizemli sözlerini anımsadı. Bu kehanetteki

doğruluk payını şimdi anlıyordu. Bunca zamandır bulmak için didindiği şey, en başından beri yanındaydı aslında. Oraya bakmayı akıl edememişti yalnızca, o kadar. Kafasının içinde bir sürü soru uçuşuyordu. Bu pul gerçek mi, yoksa sahte miydi? Yazıda sözü edilen "Ş. Nuş", onun aradığı Şazinuş Stigma'yla aynı kişi miydi? Onun için neden "merdümgiriz" sıfatı kullanılmıştı? VAHA olarak da anılan *Varidat Hamamı*'nın adı daha önce çalınmıştı kulağına; Kuledibi civarında, pek de iyi bir namı olmayan, köhne bir esnaf hamamıydı bu; ama yazıda adı geçen esrarengiz "Çakır Çavuş" kimin nesiydi ve Şazinuş Stigma'yla ne gibi bir ilgisi vardı? Bu yazıyı buraya kim, ne zaman, nasıl yazmıştı? Bu pulun onun eline geçeceğini nereden biliyorlardı? Pulun üzerindeki yazı ona gönderilmiş gizli bir ileti olabilir miydi, yoksa böyle düşünmekle yanılıyor, çocukça bir kuruntuya kapılarak kendisini gülünç duruma düşürmüş mü oluyordu? Bu soruların hiçbirine verecek akla uygun bir yanıtı yoktu. Tek bildiği, şöyle ya da böyle, çıkmaza girmiş olan araştırmasını sürdürmesini sağlayacak bir ipucu bulmuş olduğuydu, ki onun için esas olan da buydu. Yazıcıdan ekrandaki beyitin bir çıktısını aldı, pulu itinayla eski yerine yerleştirdi, pul defterlerini masasının yanındaki camlı dolaba koyup dolabın kapağını kilitledi ve yanıtı olmayan bütün bu tedirgin edici soruları kafasından kovmaya çalışarak yatak odasına gitti.

İbrahim Nemrûd ertesi gün saat 10 sularında Karaköy'den Kuledibi'ne çıkan yokuşu ağır adımlarla tırmanıyordu. Tramvayla Galata Köprüsü'nü geçerken elindeki kent haritasını dikkatle incelemesine karşın, VAHA'yı bulamamıştı. Dükkânlarının önüne birer peyke atmış, koyu sabah çaylarını içip tespih çevirerek gelen geçeni mahmur gözlerle süzen birkaç esnafa hamamın nerede olduğunu sordu. Adamların yaptıkları tarifler öylesine karışık ve birbirinden farklıydı ki, Kuledibi'nin kimi zaman ancak bir kupa arabasının geçebileceği denli dar ve loş arka sokaklarında birkaç kez yitirdi yolunu ve oradan oraya dolaşmakla geçen yarım saatin sonunda, verilen tarifler sayesinde değil, düpedüz bir rastlantı sonucu buldu hamamı. Yol sorduğu kişiler hamamın yerini tarif ederken bunca zorlanmakta haksız değillerdi; çatı mertekleri göçmüş, Ceneviz yapısı, üç katlı, harap bir taş binayla metruk bir kilisenin arasına

sıkışmış, ilk bakışta sokaktan görülemeyen içerlek bir parselin üzerindeydi hamam. Külhanın bacasından duman tütmüyordu. Kurşun kaplaması sökülüp altından kelleşmiş bir başı andıran, is lekeli, sidik rengi bir sıvanın çıktığı ufak kubbenin üzerindeki fil gözlerinden çoğunun camları kırılmıştı. Sokağı hamamın önündeki ufak taşlığa bağlayan dar aralıktan geçip rutubetten mantarlaşmış alçak tahta kapıyı yokladı. Hafifçe itince, sürmelenmemiş olan kapı yağsız menteşeleri üzerinde gıcırdayarak ardına dek açıldı. Kısa bir duraksamanın ardından başını eğip yüksek taş eşikten atlayarak içeri girince, basık kemerli kapılarla hamamın diğer bölümlerine bağlanan, kare planlı, ufak bir giriş holünde buldu kendisini. İçerisi bakımsızlıktan mezbeleye dönmüş, duvarlardaki badana ve sıva, rutubet nedeniyle tabaka tabaka kabarıp dökülmüştü. Havada, ne olduğunu çıkaramadığı, lağım kokusunu andıran iç bulandırıcı bir koku vardı. Burada hâlâ insanların yaşadığına ilişkin tek işaret, duvardaki eski bir kavuklukta çevresine ölü gözü gibi fersiz, titrek bir aydınlık vererek yanmakta olan yamru yumru bir yağ kandiliydi. Kapının yanındaki bir çiviye asılı duran paslı çıngırağını çalarak birilerinin gelmesini bekledi, ama ortalıkta kimse görünmüyordu. “Kimse yok mu?” diye seslendi tereddütle, ama bir karşılık alamadı. Taş holü birkaç kez bir uçtan bir uca ağır ağır adımladı. Gitgide sabırsızlanmaya başlıyordu. Doğruluğu hayli su götürür bir ipucunun ardına takılıp bu izbe hamama geldiği için tedirgindi. Burada gerçekten birileriyle karşılaşmak istediğinden aslında pek de emin olmadığının farkına varmıştı. Boş bir umudun peşinden koşarak kendisini gülünç duruma düşürmüş olabileceğinden endişe ediyor, ancak herşeyi yüzüstü bırakıp gitmeyi de göze alamıyordu. Sonunda, uzayıp giden sessizliğin gerilimli beklentisine daha fazla dayanamayarak, bu kez enikonu sertçe, neredeyse buyurgan ve aşağılayıcı bir tonda bağırdı:

“Hey! Kimse yok mu bu Allahın belası delikte? Hamamcı! Külhancı! Tellakbaşı! Neredesiniz? Çıkın ortaya!”

Sesi, holün çeperlerinde en ufak bir yankı izi bırakmaksızın kuru bir tınıyla söndü. Böylesine aptalca bir kuruntuya kapılacak denli saf ve çaresiz olduğu için kızdı kendisine. Şimdi herşeyi açıklıkla görebiliyordu. Bu hamamda ne Şazinuş Stigma ne Çakır Çavuş ne de

başka birisi vardı. Onca yolu boş yere tepmiş, buraya sırf kendi aptallığını onaylamak için gelmişti. Büyük bir düşkırıklığı içinde dönüp gitmek üzereydi ki, hole açılan kemerli kapıların birinin ardından düzensiz ayak sesleri ve telaşlı fısıltılar işitti. Bir an sonra, bellerine paçavramsı birer peştemal sarmış, ayakları nalınlı üç çıplak oğlan, karşısında el bağlayarak durmuş, yerlere kadar eğilerek temenna üstüne temenna veriyorlardı.

"Hoş gelmişsen, Efendi, sefalar getirmişsen!" dedi oğlanlardan biri yaltaklanan bir tavırla, "Kusura kalma, külhanda idik, billah duymamışız geldiğini."

On üç yaşlarında, esmer tenli, siyah saçlı, yassı göğüslü, ince uzun bir çocuktu bu. Hemen bir adım gerisinde duran diğer ikisi ise ondan birkaç yaş küçük olsalar gerekti. Bunlardan biri, beyaz tenli, kızıl saçlı, al yanaklı, güleç yüzlü, topluca bir oğlandı. Gözüne takılan komik birşeyden ötürü her an bir gülme krizine kapılarak kıkırdayıvermemek için kendisini zor tutar gibi bir hali vardı. Diğeri, çevresinde olup bitenlerle pek ilgilenmiyormuş gibi görünen, küçük kafalı, mahmur bakışlı, sessiz bir çocuktu. Üçünün de saçları kısacık kesilmiş, yüksek topuklu, eski püskü, şimşir nalınlar içindeki çıplak ayaklarının parmaklarına kına yakılmıştı. İbrahim Nemrûd bir an kızıl saçlı çocuğun ona güldüğü sanısına kapılarak öfkelenir gibi oldu, ama yanılıyor olabileceğini düşünerek çocuğu haksız yere paylamaktan kaçındı.

"Külhana çırayı yeni verdiydik daha, Efendi." dedi esmer çocuk, "İznin olursa, zatını dahi hemen buradan kuş misali uçurup camekâna alalım, soyundurup peştemalını nalınını geydirelim, baş köşeye oturtup bir acı kahve ile has latilokum ikram edelim ki, âteşin kıvamını bekler iken telezzüz edip hal-i hoş üzre berkarar olasın."

Rahat ve teklifsiz tavırlarından diğerlerinin amiri olduğu anlaşılıyordu. İbrahim Nemrûd hiç beklemediği bu davet karşısında şaşırmıştı.

"Afedersiniz, yanlış anladınız," dedi bocalayarak, "Ziyaretimin esas sebebi…"

Ancak çocuklar onu dinlemiyorlardı. Engel olmasına fırsat vermeksizin, esmer çocuk evrak çantasıyla şapkasını bir hamlede kapıp kemerli kapılardan birine yönelmişti bile. Diğer ikisi kollarına

girerek İbrahim Nemrûd'u önderlerinin ardısıra sürüklediler. Eğer istese, her ikisini de bir silkinişte üzerinden atabilir, ellerinden kurtulabilirdi elbette, ama Şazinuş Stigma hakkında bilgi almayı umduğu için onlara direnmedi. Çocuklar onu basamakları gıcırdayan dar bir tahta merdivenden hamamın soğukluk bölümüne bakan basık tavanlı bir asma kata çıkarıp rutubet kokulu ufak bir soyunma kabinine soktular. Yanında kalarak soyunmasına yardım etmek için epeyce ısrar ettilerse de, İbrahim Nemrûd bunu kesin bir dille reddedince, kabinden çıkıp onu yalnız bırakmaya razı oldular istemeye istemeye. Kapıyı arkalarından kapatıp sürgüledi. Çocuk bile olsalar, yabancıların yanında soyunmaktan nefret ederdi. Sırtından çıkardığı giysileri özenle katlayarak kabindeki tahta sıranın üzerine koyduktan sonra, çocukların sarınması için vermiş oldukları peştemalı bir ucundan tutup tiksintiyle inceledi. Yıllar yılı kullanılmaktan eprimiş, kenarları ipliklenmiş, rengi atmış, üzeri ne idüğü belirsiz kahverengi lekelerle dolu, mülevves bir ibrişim peştemaldı bu. Başkalarının kullanmış olduğu giysileri tenine değdirmekten hiç hoşlanmazdı, ama durum icabı buna katlanması gerekiyordu. Peştemalı iğrenerek beline sardı. Sıranın altında duran nalınları ayağına geçirdiğinde, başka bir kötü sürpriz daha bekliyordu onu: Giyilmekten topuk yerleri aşınıp kararmış, çatlaklarına kir dolmuş bu eski nalınlar ona birkaç numara ufaktı. İri ve taraklı ayakları nalınlara sığmıyor, küçük parmakları her iki yandan dar tasmaların dışına taşıyordu. Parmaklarını büzerek ayaklarını tasmaların altına sığdırmaya çalıştı, bu kez de küt ve kalın parmakları üst üste binip sıkıştığı için canı yanıyordu. Bir an nalınları ayağından çıkarıp atmak geçti içinden, ama hamamın pis zemini üzerinde yalınayak yürümesi gerekeceğini düşününce, bu sıkıntılı duruma bir süre göğüs germenin daha uygun olacağına karar verdi. İşini bitirmiş, kabinden çıkmaya hazırlanıyordu ki, bastırılmaya çalışılan boğuk bir kıkırtıyla irkildi birden. Ses yan bölmeden geliyordu. Dikkatli bakınca, kabini yandaki kabinden ayıran tahta bölme duvarının hemen hemen bel hizasına gelen bir yerinde, içine parmak girebilecek genişlikte bir delik olduğunu gördü dehşetle. Eğilip gözünü deliğe dayadığında, bölmenin öteki tarafında merakla açılmış bir gözle karşılaştı. Kısa bir an süren bu göz göze gelmenin ardından, göz

delikten çekildi, çarpılan bir kapının gürültüsü ve telaşla uzaklaşan neşeli nalın sesleri işitildi. Soyunurken gizlice gözetlenmiş olmak İbrahim Nemrûd'u çok sinirlendirmişti. Bunu yapanın kim olduğunu anlamak için, soyunma kabininin kapısını kopartırcasına açıp dışarı fırladı. Yandaki kabinin kapısı aralıktı ve içerisi boştu. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

"Kimdi vardı demin burada?" diye bağırdı öfkeyle, "Kimse çıksın ortaya çabuk!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, esmer çocuk arkasında diğer iki oğlanla birlikte tahta merdivenin başında belirdi. Üçü de hiçbir şeyin farkında değillermiş gibi davranıyorlardı. Bu kayıtsızlık İbrahim Nemrûd'u daha da kızdırdı. Kendisini gözetleyenin kızıl saçlı tombul oğlan olduğunu düşünüyor, ama elinde hiçbir somut kanıt olmadığı için, çocuğu açıkça suçlayamıyordu. Öfkeli bakışlarını çocuğun yüzüne dikerek bu masum yüzde kuşkusunu doğrulayacak birşeyler, alaycı bir gülümseme, korkulu bir seğirme ya da acemice gizlenmeye çalışılan bir heyecan ifadesi aradı, ama çocuk herzamanki utangaç güleçliğiyle bakışlarını önüne dikmiş, ellerini göbeğinin üzerinde bağlamış, edepli bir tavırla duruyordu. Hep birlikte aşağı inip hamamın halvethanesine girene dek çocuğu göz hapsinde tutmayı sürdürdü. Sonunda bu biçimde hiçbir şeyin ortaya çıkmasını sağlayamayacağını anlayarak yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldı. Dahası, çocukların bu alabildiğine doğal ve açık tavırları karşısında, kendisinden kuşkulanmaya başlamıştı. Kimbilir, yanılıyordu belki de; o soyunurken, yan bölmede kimse yoktu; duvardaki delikte gördüğünü sandığı göz, basit bir yanılsamadan ibaretti; bütün bunlar düşgücünün ona oynadığı muzip bir oyundu yalnızca. Ona karşı kusursuz bir saygı ve konukseverlik göstermekten başka birşey yapmamış olan bu çocuklar hakkında yok yere bu denli kötü düşünebildiği için kendisini ayıplıyor, suçluluk hissediyordu. Biraz bu suçluluk duygusunun etkisiyle, biraz da hamamda nasıl davranması gerektiğini tam olarak bilemediği için çocuklara direnmeyi bırakmıştı, onların istekleri doğrultusunda hareket ediyordu. Babasının onu hamama götürdüğü çocukluk günleri, belleğinin bulanık derinliklerinde kalmıştı. En son, askerlik görevini yaptığı sırada hamama gitmişti, ki bu da zorunlu olduğu için katlandığı yarım yamalak, kaçamak bir deneyimdi. Oysa

şimdi, hamamın da kendisine göre birtakım kuralları ve teşrifatı olduğunu anlıyordu. Çocukların onu sırtüstü göbektaşına yatırıp başının altına havı dökülmüş mor kadifeden, kenarları sırma püsküllü irice bir yastık koymalarına izin verdi. Külhan yakılalı kısa bir süre olduğu için göbektaşı henüz ılıktı. Bir köşede duran buhurdandan havaya baş döndürücü bir günlük tütsüsü yayılıyordu. Çocukların üçü birden İbrahim Nemrûd'a hizmet etmek için telaşla oradan oraya koşuşturuyorlar, sürekli birşeyler getirip götürüyorlar, çevresinde pervane oluyorlardı. Her isteği, neredeyse daha ağzından çıkmasına fırsat kalmadan yerine getiriliyor, her ihtiyacı anında karşılanıyordu. Esmer çocuk Kilis işi burmalı bir nargile koşturup üzerinde diş izleri olan sıkma kehribar marpucu eline tutuşturmuş, nargilenin haznesine doldurduğu tömbekinin üzerine maşayla ufak bir köz koyup yakmıştı. Kızıl saçlı tombul çocuk yanıbaşına diz çökmüş, yumuşak parmakları ve terli avuçlarıyla onun kalın boynunu, güçlü kollarını, geniş omuzlarını ağır ağır ovuyordu. Mahmur bakışlı diğer çocuk, kalayı yer yer bozulmuş eğri büğrü bir bakır sininin içinde birkaç tabak meze ve ağzı kırık irice bir maşrapada koyu kırmızı renkli, pekmez kıvamında bir içki getirip göbektaşının yanına koyduktan sonra, eline bir keman alıp ağır ve içli bir ezgi çalmaya başladı. İbrahim Nemrûd kahveyle lokum beklerken içkiyle meze sunulmasını biraz yadırgadıysa da, bunun da uyulması gereken kurallardan biri olduğunu düşünerek sesini çıkartmadı. İçkiden bir yudum alınca, yakıcı, ısırgan, ama hafifçe şekerli ve rayihalı bir tat yayıldı damağına. Hangi içki olduğunu çıkaramadı bunun. Konyak içerdi daha çok ve tabii bir de poker partileri sırasında absentli votka. Daha önce tattığı içkilere benzemeyen, kıvamlı, baş döndürücü bir içkiydi bu. Ağza alındığı anda burun deliklerinden yükselerek beynin kıvrımlarına nüfuz eden, kezzap denli keskin bir buharı vardı; kolay kolay silinmeyen, ağır, tortulu bir duyu izi bırakıyordu ardında. Dilini keyifle şaklattı ve aynı anda hem şekerli hem de dağlayıcı bu ayrıksı tattan anlatılmaz bir haz aldığının farkına vardı şaşkınlıkla. Esmer çocuk nalınlarını çıkarmış, kemandan yükselmekte olan iç gıcıklayıcı ezgi eşliğinde göbektaşının önündeki açıklık alanda ince uzun vücudunu kıvrak devinimlerle eğip bükerek dans etmeye başlamıştı. Sepetinden ağır salınımlarla yükselen bir kobranın dansı gibi, kısa ve

kesik devinimlerle örülmüş, büyülü, ürpertici bir danstı bu. İbrahim Nemrûd ilk anda biraz tedirgin olduysa da, yavaş yavaş tuhaf bir çekicilik buldu bu dansta. Esmer çocuğun dansını izlerken, ister istemez kendi oğlu geliyordu aklına. Bir ay kadar önce, oğlunun okuldaki yılsonu şenliklerinde modern bale topluluğuyla bir dans gösterisi sunacağını öğrendiğinde, enikonu rahatsız olmuş, canı sıkılmıştı. Önce konuyu çocukla konuşmayı düşünmüş, ama sonra bunun doğru olmayacağına karar vererek karısını arayıp oğullarının bu gösteriye katılmasına izin vermemesi için uzun uzun dil dökmüştü. Karısı nedenini sorduğunda, doğru dürüst bir karşılık verememiş, lafı ağzının içinde gevelemiş, ilgisiz konulardan söz etmiş, karısı sıkıştırınca da, bunun yakışıksız olacağı türünde birşeyler mırıldanmıştı kendinden pek de emin olmayan bir tonda. Karısıyla oğlu evden ayrılmamış olsalar, daha kararlı olabilir, kararında direnebilirdi, ama bir süredir ayrı yaşadıkları için onlar üzerindeki otoritesinin zayıfladığını hissediyordu. Sonuçta karısı oğullarının aylardır bu gösteriye hazırlandığını, bu saatten sonra bunu iptal etmenin mümkün olmadığını, ayrıca hoş bir bale gösterisinde nasıl bir yakışıksızlık bulduğunu hiç mi hiç anlayamadığını söyleyerek kestirip atmıştı. Bunun son ve kesin karar olduğunu anlayarak daha fazla üstelememişti İbrahim Nemrûd ve o günden sonra bu konu bir daha açılmamıştı. Ama oğlunun birtakım yabancıların gözleri önünde, vücuduna sımsıkı yapışan tek parça bir mayoyla dans edeceği düşüncesi hep için için huzursuz etmeyi sürdürmüştü İbrahim Nemrûd'u. Oysa şimdi, esmer çocuğu izlerken, karısının sözlerinde yadsınamaz bir haklılık payı buluyor, belki de yanıldığını, nedenini tam olarak açıklayamasa da bunun aslında hoş birşey olabileceğini düşünüyordu. Onun için düzenlenen bu özel gösteriyi izlerken, içkisini yudumlayıp nargilesinden derin nefesler çekiyor, bakır sinideki mezelerden irice bir lokma atıyordu arada sırada ağzına. En az bir gün öncesinden kalma, bayat, yavan mezelerdi bunlar, ama umursamıyordu bunu. Külhandaki ateşin tavını bulmasıyla birlikte, halvethane iyice ısınmış, duvarlar ve kurnalardan yoğun bir buhar yükselmeye başlamıştı. Buhar yükü nedeniyle ağırlaşan hava, soluk almayı güçleştiriyordu. Etine değen göbektaşının kızıştığını hissediyordu İbrahim Nemrûd. Yıllardır güneşe çıkmadığı için

bembeyaz olan teni, hamamın hararetinde kızarmıştı. Vücudunun her yanından ter fışkırıyordu. Gövdesini saran sıcaklık ona anlatılmaz bir rahatlık ve uyuşukluk veriyor, gözlerini yumup oracıkta uyuma isteğini kamçılıyordu. Kızıl saçlı çocuk onu döndürerek göbektaşına yüzükoyun uzattıktan sonra, eline aldığı kaba bir lifle sırtını ovmaya başladı. Derisi havadaki yüksek hararet ve nemin etkisiyle yumuşayıp kabarmıştı. Lifin pürtüklü yüzeyi tenine sürtündükçe, gövdesinin her yanından, dolapta unutulmuş iri bir beyaz peynir kalıbının üzerindeki küfü andıran, füsür füsür, köpüksü, bulanık renkli bir kir tabakası kalkıyordu. Gövdesinden bunca kir çıktığına inanamıyor, yıllar sonra nihayet bütün kirlerinden arınmakta olduğu düşüncesi anlatılmaz bir rahatlık veriyordu ona. Kızıl saçlı çocuk arada sırada, muzip bir göz kırpışla, koltuk altlarını gıdıklıyor, kollarının pelteleşen etini çimdikliyor, kabarık sırtından ağarmış bir kıl koparıyordu. Bu ufak eziyetlere karşı koymak için hiçbir harekette bulunmuyordu İbrahim Nemrûd. Göz kapakları iyice ağırlaşmıştı. Gözlerini açık tutmakta enikonu zorlanıyordu. Zaman zaman tuhaf bir düşten ayılırcasına silkinerek kendine gelmeye çalışıyor, dirseklerine dayanıp yattığı yerden doğruluyor, ama sonra kızıl saçlı çocuğun omuzlarına bastırmasıyla yeniden bırakıyordu kendisini göbektaşının üzerine. Buraya niçin geldiğini anımsamaya çalışıyordu. Kendisini o denli bitkin hissediyordu ki, büyük bir çaba harcaması gerekiyordu kafasını toplayabilmek için.

"Hizmetlerinizden hoşnut kalmadığımı sanmayın sakın," diye mırıldandı dili dolanarak. Her sözcüğü ağır bir kaldırım taşını yerinden sökercesine zahmetle telaffuz ediyordu. "Tam tersine, hayatımda hiç bu kadar rahat etmediğimi itiraf etmeliyim. Gerçekten de sanatınızın ustasısınız. Ancak şu var ki, ben aslında buraya başka bir iş için gelmiştim."

Tiz bir sesle kıkırdadı kızıl saçlı çocuk ve İbrahim Nemrûd'un sırtından bir kıl daha kopardı.

"Belî, Efendi, belî!"

"Benim buraya gelmemin nedeni…"

Kendisine gelmek amacıyla gözlerini birkaç kez yumup açtı. Aradığı basit sözcükleri bulabilmek için kendisini zorlaması ve tümcesine birkaç kez yeni baştan başlaması gerekti.

“… buraya gelmemin nedeni Çakır Çavuş,” diyebildi sonunda, “Çakır Çavuş’u görmek için geldim buraya.”

Yine uzun uzun kıkırdadı kızıl saçlı çocuk.

“İster Çakır Çavuş, ister Kara Kuruş, ister kulun Simli Serpuş, Efendi, hangi birini canın çekerse!”

“Yok, yok, benim Çakır Çavuş’u görmem gerek,” dedi İbrahim Nemrûd başını sallayarak, “Ona şeyin nerede olduğunu soracağım… eee… şeyin… Hay Allah, neyindi yahu? Adı dilimin ucunda, ama bir türlü hatırlayamıyorum. Kafamın içi o kadar karışık ki, ağzına kadar dolup taşmış pis bir çöp tenekesi gibi sanki…”

İbrahim Nemrûd çaresizlikle çevresine bakındı. Kızıl saçlı çocuk son sözlerini duymamıştı. Dans etmekte olan ince uzun esmer çocuğa seslendi.

“Çavuş! Çavuş! Çakır Çavuş! Bak, bu efendi meğer seni görmek istermiş. Gel azıcık yanına, ki ülfete an olsun.”

Esmer çocuk dans etmeyi bırakıp bir sıçrayışta yanlarına geldi, İbrahim Nemrûd’un önünde diz çöktü.

“Emrin olur, Efendi,” dedi saygılı bir sesle, “Benimle mahrem bir husus mu görüşmek dilersen? Çakır Çavuş her daim sadık bendendir.”

İbrahim Nemrûd söyleyeceği şeyi hâlâ anımsayamamıştı. Onun bu tuhaf halini meraklı gözlerle izleyen çocukların suratına bir süre boş boş baktı. Sonra unuttuğu şey birden geldi aklına.

“Şazinuş!” diye haykırdı sevinçle. Gür sesi halvethanenin sıvaları dökük kubbesinde ufak bir gökgürültüsü gibi şiddetli bir patlamayla yankılandı. “Evet, buydu işte bir türlü anımsayamadığım! Ne tuhaf! Nasıl da çıkıvermiş aklımdan! Günlerdir onunla yatıp kalkıyorum oysa. Herşeyi anımsıyorum ama şimdi en ince ayrıntısına dek: Seyfettin Bey, hayvan terbiyecisi, yurt müdürü, psikanalist ve, evet, tabii ki Şazinuş! Şazinuş Stigma’yı arıyorum ben, onu bulmaya geldim buraya.”

Çocuklar anlamlı anlamlı bakıştılar. Yüzlerinden alaycı bir gülümsemenin gelip geçtiğini görür gibi oldu İbrahim Nemrûd. Nedenini anlayamadığı bu durum onu biraz rahatsız ettiyse de, buna aldırmamaya çalışarak sordu:

“Sen Çakır Çavuş olduğuna göre, Şazinuş’u tanıyor olmalısın. Öyle yazıyordu mesajda, hani şu zeplinli pulun üzerindeki mikro mesajı

kastediyorum…”

Çocuklar ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Davanın açıklanması hayli zaman alacak ayrıntılarıyla onların kafasını karıştırmanın doğru olmadığını sezerek sustu.

“Şazinuş’u arıyorsun demek?” dedi esmer çocuk sıkkın bir sesle ve arkadaşlarına döndü, “Duydunuz mu, Şazinuş’u arıyormuş. Şehrin yarısı Şazinuş’u arıyor zaten. Şu ukala, dik başlı velette ne bulurlar, bilmem ki? Doğru dürüst gerdan titretmeyi bile beceremez oysa. Raksı, köçekliği ben öğrettim ona, ustası benim, ama artık herkes onun peşinde, benim pabucum dama atıldı. Baksana, hamam köşelerinde sürünüyorum hâlâ. Söyle, Efendi, reva mıdır bu?”

“Yaaa?” dedi İbrahim Nemrûd hayretle, “Şazinuş bir köçek, öyle mi?”

“Öyle diyorlar,” dedi esmer çocuk küçümseyen bir ifadeyle, “Ustası benim dediydim ya, icazet vermedim kerataya ve vermem de zaten. Öyle nankör çırak olmaz olsun! Yine de izinsiz olarak alenen icra-yı sanat ediyor orada burada. Üstelik kulağımıza çalınıyor ki, loncanın koyduğu narhın çok üzerinde fahiş ücretler talep ediyormuş. Yeni Cami’de dört başı mamur bir arzuhal yazdırıp kethüdaya şikâyette bulunduk, bütün karıştırdığı haltları bir bir sayıp döktük. Ama öyle anlaşılıyor ki, yüksek yerlerde dostları var bizimkinin, ses seda çıkmadı loncadan. Doğrusunu istersen, şaşırmadım buna. Eh, alan memnun, satan memnun olunca…”

“Afedersiniz, hangi lonca bu?” diye sordu İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak.

“*Hamamcılar ve Tellaklar Loncası* HAMTELLAL tabii. Biz külhanbeyleri ise HAMTELLAL’ın bir kolu olan KÜLOD’a, yani *Külhanbeyleri Odası*’na bağlıyız. Köçek olarak çalışan biz 9-14 yaş grubu külhanbeyleri genellikle RAKSED (*Raks Sevenler Derneği*) üyesi kimliğimizi öne çıkarmayı tercih ederiz; zira, senin de takdir edeceğin gibi, sanatımızın gerçek karakterini çok daha iyi ifade ediyor bu terim. Bir de KÖTEK (*Köçek Teşkilatları Konfederasyonu*) var, ama adı dimağlarda nahoş ve tehditkâr bir çağrışım yarattığı için köçekler arasında pek rağbet görmüyor o kuruluş. Tellak ve hammalan-ı puşt olarak çalışan yaşı biraz daha ilerlemiş külhanbeyleri ise genellikle TELÖRGÜ’ye (*Tellaklar Örgütü*) ve HÖRGÜC’e (*Hamal Örgütleri Cemiyeti*)

bağlıdırlar. Çalıştığımız iş kolunda faaliyet gösteren, birbirleriyle rekabet halinde çok sayıda STOK (*Sivil Toplum Kuruluşu*) var kısacası. Öte yandan, biz külhanbeylerine *Layhar'ın Çocukları* anlamında LAÇO da derler, ama maalesef çoğu kişi pirimiz Layhar'ın kim olduğundan dahi bihaber artık. *Lay*'ın bir baharatlı cips markası, *Layhar Gözü*'nün bir kırmızı şarap cinsi, *Layhar Kefeni*'nin ise—tövbe estağfirullah!—türedi bir modacının en yeni yaz kreasyonu olduğu zannediliyor. İçtimaî hayatımızın temellerini oluşturan örf ve âdetlerin yavaş yavaş belleklerden silinerek tarihin tozlu sayfalarına gömülmesi hakikaten de ziyadesiyle esef edilecek bir durum, değil mi?"

"Evet, haklısınız sanırım," dedi İbrahim Nemrûd tereddütle. Çocuğun bir solukta art arda saydığı lonca ve dernek adları kafasını karıştırmıştı. Konuşmanın konudan giderek sapmaya başladığını gördüğü için, duruma müdahale etmek gereğini hissediyordu. Ustaca bir manevrayla değiştirdi konuşmanın yönünü:

"Esnaf loncalarının yönetimsel örgütlenmesi herzaman ilgimi çekmiştir. Umarım, bir gün sizinle enine boyuna tartışma olanağı buluruz bu ilginç konuyu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda bana Şazinuş Stigma hakkında verebileceğiniz her türlü bilgiye ihtiyacım var. Onu iyi tanıyorsunuz, sanırım."

"İyi tanımak mı?" diye karşılık verdi esmer çocuk, "Elbet iyi tanıyorum onu, Şazinuş gibi birisini gerçekten iyi tanımak mümkünse tabii! Derin ve bulanık bir sudur Şazinuş, ne kadar dikkatli bakarsan bak dibini göremezsin. Gördüğünü sandığın anda, bir de bakarsın ki, aslında bir yanılsamaymış gördüğün. Kaygan bir yakamoz kamaştırmıştır gözünü ya da derinlerde biryerde ne idüğü belirsiz devingen bir karaltı—iri ve tembel bir balık veya ürkünç bir su ejderi—takılmıştır gözüne, hangisidir, bilemezsin. Yahut—ki hayli sık olur bu—kendi çarpık yansını görmüşsündür suyun durgun ve dumanlı aynasında ve bunun Şazinuş olduğunu sanmışsındır. Böyle diyorum ya, Şazinuş'un öyküsünün sıradışı bir öykü olduğunu sanma, ne de şaşırtıcı hatta, yalnızca biraz akıl karıştırıcı belki, o kadar. Bir yıl kadar önce bu hamama geldiğinde, sokaklarda yaşayan bütün ev kaçkını çocuklar gibi acınacak bir haldeydi o da. Kimbilir kaç gündür ağzına lokma koymadığı için ayakta güç duruyordu. Üstü başı perişandı, yüzü gözü kan içindeydi. Birilerinden temiz bir dayak

yemişti herhalde, ki bunun her anını hak etmiş olduğuna kalıbımı basarım! Pek ihtimal vermem ya, hani olur da hak etmediyse bile, ilahî adaletin peşinen tecellisi olarak kabul edilebilir bu. Anlamakta zorlanacaksın belki, ama bazen cezanın suçtan önce gelmesi son derece adildir; bu somut olarak hiçbir işe yaramasa bile, en azından sözkonusu kişinin cezaî müeyyideyi gerektirecek fiilleri ileride tümüyle serbestlik ve gönül rahatlığı içinde işlemesini sağlar ki, eh, hiç de az şey değildir bu. Bütün yeni gelenlere yapıldığı gibi, TART (*Tarikat Töresi*) kendisine tebyin olunup rızası alındıktan sonra, destebaşı onu hemen ana doğması soyarak sırtına hepimizin giydiği bir paçavra geçirdi ve üzerinden çıkan esvapları daha o gün Beyazıt'taki bit pazarında bir mangıra sattı. Tarikata kabul töreni daha dün gibi aklımda. Kapı kapı dolaşıp dilenerek, destebaşının eline tutuşturduğu dört gözlü çuvala tıka basa pirinç, yağ, irmik ve şeker doldurtmuştu. Meleksima oluşundan mıdır nedir, bu işi diğer çocuklardan çok daha çabuk tamamladığını teslim etmek gerek. Şeytan tüyü var dense yeriydi kâfirde. Yüzündeki yere bakıp yürek yakan ifadeyi gören esnaf, hiç esirgemeyip kepçe kepçe vermişti nevaleyi. O akşam Külhancı Baba'nın pişirdiği pilav ve helva herzamankinden boldu, avuç avuç yiyip ziyadesiyle doyduydu ihvan ve hatta lengerlerin dibinde epeyce birşey de kaldıydı. Bizimki, elinde su destisi, ana doğması çıplak, öylece dikilip duruyordu bir köşede, sağ ayak başparmağı sol ayak başparmağının üzerinde, başı önüne eğik. Sanki ağzı var dili yoktu. Onca insanın içinde çıplak durmaktan utanacak sanırsın, ekmek mushaf çarpsın zerrece yüzü kızardıysa. 'Yandım, Kardaş!' diyene bir çamçak su koşturuyordu tez, güvercin kanadı misali ayakları, güzel yüzünde güller açarak. Ziyafet hitama erdikten sonra, Külhancı Baba gülbangi okuyup tuza buladığı bir lokma ekmeği sağ elinin üç parmağıyla hokka ağzına tıktığında, yüzünü ekşittiydi hiç utanmadan. Nimete nankör olacağı daha o günden belliydi yezidin. Destebaşı, nedendir bilmem, beni yoldaş seçti ona. *Layhar Kefeni* başlarımızdan geçirilip tenimiz birbirine değince, içim bir tuhaf oldu. Şazinuş'la iki kafalı, iki kollu, dört ayaklı bir acayip mahluk olmuştuk. Daha önce birkaç kez yeni gelenlere yoldaş seçildiğim vakiydi, ama ne yalan söylemeli, hiç böyle hissetmemiştim kendimi. Teninin temasında gayrı kabil-i tarif bir kudret vardı

Şazinuş'un; ona dokunduğu anda, karşı konulmaz bir biçimde cazibesine kapılıyordu insan. Nitekim o akşamdan sonra hep beraber gezer, beraber gülüp oynar, beraber yatıp kalkar olduk. İçtiğimiz su ayrı gitmiyordu. Tıpkı Külhancı Baba'nın gülbanginde dendiği gibi, hakikaten de âdeta yekvücut olmuştuk. Bizi birleştiren bu hamam, bu külhan, bu külhandaki hiç sönmeyen ateşti. Şazinuş'u çıraklığa alışım böyle oldu işte. Yüz güzelliği, narin ve insicamlı vücut yapısı ve çalaklığı nedeniyle köçek olmaya fevkalade müsaitti. İlk başta köçekliği öğrenmeye pek hevesli gibi gözükmese de, zamanla o da bu işin onun için biçilmiş kaftan olduğunu, tabiri caizse anasından raksetmek için doğduğunu anlayarak rıza gösterdi. Ondan sadece birkaç yaş büyük olmama rağmen, destebaşı onu çıraklığa alarak sanatımı öğretmeme izin verdi ve böylece her ikimiz için de unutulmaz bir dönem açıldı. Artık hamamın taş sofalarında, halvethanede ve hatta külhandaki ateşin çevresinde, sabahtan akşama dek, bitap düşesiye, beraberce döne döne raks ederdik. Geceleri külhanda kürek kürek yere serpilen sıcak külün üzerindeki sert döşeğimize yan yana uzandığımızda, gün boyu raks etmekten ölesiye yorgun, ama bu müstesna anı birbirimizle paylaştığımız için mesut, hâlâ terli olan sıcak tenlerimiz birbirimize değerek derin ve rahat bir uykuya dalardık. Şazinuş'un raksa fevkalade istidadı vardı, ona her gösterdiğim hareketi çabucak öğreniyordu. İşin temelini birkaç hafta gibi kısa bir zamanda kavradı ve hamama gelen müşterilerin önünde benimle birlikte raksa çıkmaya başladı. Dediydim ya, hatırlaması bile içimi hâlâ bir hoş eden güzel günlerdi onlar. Heyhat, pek kısa süreceklermiş… Tuhaftır, gün gelip Şazinuş'un bana rakip olacağını aklımın ucundan bile geçirmiyordum o sıralarda. Kardeşim, hatta kardeşten de öte, dünya âhiret can yoldaşım addediyordum onu. Ama zaman geçtikçe, işin rengi değişmeye başladı. Hamama gelen müşterilerin ona bakarken gözlerinden tuhaf bir ışığın geçtiğini fark ettim. İnsanlar Çakır Çavuş'u değil, Şazinuş'u izlemeye geliyorlardı artık. Müşteriler ve dolayısıyla da Külhancı Baba nezdindeki itibarım hızla düştü, verilen bahşişler azaldı. Gümüş mecidiyeler ve çil çil sarı liralar Şazinuş'un kınalı ayakları altına saçılıyordu artık, benim kısmetime ise birkaç kirli metelik ya da kararmış bir bakır kuruş düşüyordu çok çok. Bunun gelip geçici bir durum olduğunu sandım

önce, Şazinuş'un yeni oluşunun yarattığı ilk heyecan dalgasının bir süre sonra durulacağını, hamamın baş köçeği olarak hak ettiğim eski itibarıma kavuşacağımı düşündüm. Heyhat, yanılıyordum ama! İşler hiç de umduğum gibi gitmedi. Şazinuş'un namı aldı yürüdü, her gün daha çok insan gelir oldu hamama onu seyretmek için, ben ise günden güne daha çok onun gölgesinde kaldım. Bu durum beni çok huzursuz ediyordu. Dokunduğu yeri yakan zehirli bir haset sarmıştı yüreğimi. Hayatımda belki de ilk kez birisini, üstelik canımdan aziz bildiğim kankardeşimi kıskanıyordum. Korkunç bir suçluluk duygusunun pençesinde kıvranıyordum bundan dolayı ve Şazinuş'a sadece başarısıyla beni gölgede bıraktığı için değil, aynı zamanda kendimi onu kıskanacak kadar alçaltmama, aslında ne derece hasut ve aşağılık bir insan olduğumu anlamama sebep olduğu için de kin tutuyordum. İnsanın vicdanı bir kilitli sandukadır, Efendi, açılınca içinden ne çirkefler çıkar, bilinmez. Şazinuş'un bu olanlar hakkında ne düşündüğünü bilemiyorum. Güya hâlâ aynı dört duvarın arasında yaşıyorduk, ama ben gözden düşüp hamam müşterilerinin gözdesi Şazinuş olalı beri bir soğukluk girmişti aramıza. Bana karşı tavırları değişmişti, pek az konuşur olmuştuk. Bir müddet sonra, geceleri artık diğer külhanbeyleriyle birlikte kül yatakta benim yanımda yatmamaya başladı; destebaşı, terfi ettiğinin bir nişanesi olarak, kendi pöstekisinin üzerine almıştı onu. Yemeklerini de artık bizimle değil, Külhancı Baba ve destebaşıyla beraber yiyordu. Yemekten sonra üçü birlikte bir köşeye çekilip aralarında fısır fısır birşeyler konuşuyorlar ve Külhancı Baba'nın mahzendeki dev fıçılardan bir toprak destiye alıp iri bir çamçakta suyla kardığı yıllanmış şaraptan içiyorlardı. Biz diğer külhanbeyleri, kül yataktaki yerlerimizden nefeslerimizi tutarak gizli gizli izliyorduk onları. Bunun bize hiçbir zaman nasip olmayan kutsal içki olduğunu biliyorduk. Elden ele geçirdikleri çamçağı dudaklarına götürüp şaraptan büyükçe bir yudum nuş ettiğinde, gözleri kısılıyor, yüzüne ter basıyor, yanakları al al oluyordu Şazinuş'un. Birkaç yudumdan sonra, bakışlarının bulandığını, gözbebeklerinin büyüdüğünü, gök mavisi gözlerine keskin bir ustura pırıltısının gelip oturduğunu görüyordum. O kısa kesik kahkahasını da ilk kez o zaman, kafası Lay'ın keskin buharıyla tütsülendiğinde duydum. Yatma vakti geldiğinde, Külhancı Baba sağ elinin baş ve

işaret parmaklarını diliyle ıslatarak şamdandaki ispermeçet mumunu uyutuyor, külhan tekmil karanlığa gömülüyordu. O zifirî karanlıkta ne ürkünç umacılar, ne sinsi karakoncoloslar peyda olup rüyalarımıza giriyordu, bir bilsen. Bir zaman bu minval üzre devam etti işler. Sonra kimi günler hamamdan yokolmaya başladı Şazinuş. Güya hamama gerekli birtakım şeyler satın almak için Külhancı Baba'yla birlikte öğleye doğru hamamdan çıkıp akşama kadar ortalarda gözükmüyorlar, hatta bazen geceyi de dışarıda geçiriyorlardı. Külhancı Baba'nın yokluğunda destebaşı asayişi sağlıyordu. Ertesi sabah biz gözlerimizi ovuşturarak kül yataklarımızdan kalktığımız sırada, iri ve kıllı gövdesiyle sağa sola yalpa vura vura, duvarlara tutuna tutuna, yıkıla yıkıla yürüyen Külhancı Baba'nın ardısıra, onun âdeta mutî ve silik bir gölgesi gibi, hafif ve sessiz adımlarla külhanın kapısından içeri süzülüyordu Şazinuş. Külhancı Baba genellikle zilzurna sarhoş, gözleri sulanmış, çiçekbozuğu suratı içkinin etkisiyle kızarmış oluyordu. Şazinuş ise uykusuz geçirilmiş uzun ve yorucu bir gecenin derin izlerini taşıyordu yüzünde. Onlarla beraber ağır bir içki kokusu doluyordu külhana. Külhancı Baba boğazını gürültüyle temizleyip külhanda közlenen ateşe dolgun bir balgam atarken, doğruca gidip destebaşının pöstekisi üzerine kıvrılarak huzursuz bir uykuya dalıyordu Şazinuş. Zaman zaman inleyip sızlanıyordu uykusunda. Düşünde etinden et koparmaya çalışan ürkütücü mahluklarla boğuştuğunu anlıyordum ve kalbim parça parça oluyordu. Gidip yanına uzanmak, ona sarılmak, narin bedenini göğsüme bastırarak acılarını dindirmeye çalışmak geçiyordu içimden, ama Külhancı Baba'nın şerrinden korktuğum için bunu yapamıyordum ve hem kendimden hem Şazinuş'tan nefret ediyordum bu yüzden. Bir keresinde tenhada yakaladım onu ve gözlerimi gözlerine dikip, ortadan kaybolduğu o gecelerde nereye gittiğini, neler yaptığını sordum. Önce gözlerini kaçırdı, zorla gülümsemeye çalıştı, işi şakaya vurarak geçiştirmeyi denedi suallerimi, ama sıkıştırınca, ağzından baklayı çıkardı. Külhancı Baba onu birtakım evlerdeki işret âlemlerinde köçeklik yapmaya götürüyordu. Ve anlaşılan hayli de yüksek bir ücret alıyordu bu işten. Bunları bana alçak sesle, âdeta hiç tanımadığımız bir kimsenin başından geçmiş sıradan, önemsiz bir olayı anlatırcasına anlatırken

dudaklarında beliren o yarım gülümsemeyi ömrüm oldukça unutmayacağım. Böylece, hamam köçeği olarak ün kazanmasından daha kısa sürede, namlı bir oturak âlemi köçeği olup çıkmıştı Şazinuş. Birkaç hafta sonra bir gün, bar fedaisi kılıklı iki irikıyım adam geldi hamama. Külhancı Baba'yla bir odaya kapanıp uzunca bir süre fısır fısır birşeyler konuştular. Odadan çıktıklarında, Külhancı Baba gözleri parlayarak elindeki meşin keseden avucuna döktüğü çil çil altın liraları sayıyordu. Destebaşı, Şazinuş'a bohçasını toplamasını söyledi. Hepimiz gibi onun da iki parça eşyası vardı zaten. Sonra o iki adamın arasında hamamdan çıkıp gitti Şazinuş. O günden sonra bir daha görmedik onu, uzaktan uzağa haberlerini almaya devam ettik ama. Pavyonlarda, batakhanelerde, gece kulüplerinde sahneye çıkıyordu. Birçok kimse onun dillere destan raksını temaşa etmek için yüklü meblağlar ödüyordu. Sahneye çıktığında, başından aşağı sepetler dolusu gül yaprağı dökülüyor, ayaklarının altına çil çil altın liralar serpiliyordu. Önünde secdeye varıyorlar, onun kınalı ayaklarının bastığı yeri huşu içinde öpüyorlardı hayranları. Velhasıl-ı kelam, bir köçeğin umabileceği en büyük şan ve şerefe nail olmuş, sanatının doruğuna ulaşmıştı. Ve bu durumda köçeklikten fahişeliğe geçmesi de kaçınılmazdı tabii."

"Ne?" diye haykırarak yerinden doğruldu İbrahim Nemrûd. Gözleri dehşetle açılmış, yüzü allak bullak olmuştu. "Fahişe mi? Şazinuş fahişe mi oldu? Fakat… fakat nasıl olur? On bir yaşında bir oğlan çocuğu o!"

"Evet," dedi esmer çocuk gözleri parlayarak. Yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. "Bir erkek fahişe, bir mahbub, bir hizoğlan, hem de en pahalısından… Bunda şaşacak birşey yok. Bir köçeğin meslekî kariyerinin doğal uzantısıdır fahişelik, varabileceği en üst noktadır. Kurban olduğum rabbim keşke hepimize böyle açık bir baht, böyle talihli ve parlak bir istikbal nasip eylese. Düşünsene, kimbilir ne bahtiyar bir hayatı vardır Şazinuş'un şimdi. Bir eli yağda bir eli baldadır, çevresinde hizmetkârlar ve halayıklar pervane oluyordur, bir dediği iki edilmiyordur, sıcak sudan soğuk suya sokmuyordur elini. Hele bir de zengin bir adamın, bir tüccarın, bir müftünün, bir müsteşarın ya da –ne bileyim– bir nazırın kapatması olmayı

başarırsa, hayatını kurtardı demektir. Yedi göbek sülalesine yetecek kadar dünyalığı toplar kısa zamanda."

"İnanılır gibi değil! Nasıl olabilir bu? Henüz ergenlik çağına bile gelmemiş masum bir oğlan çocuğunu nasıl olur da çirkin emellerine âlet ederek fuhşa zorlayabilirler? Adiler, namussuzlar, ırz düşmanları, edepsizler!"

İbrahim Nemrûd ayağa fırlamış, ağzından tükürükler saçarak bağırıyor ve sıkılı yumruklarını görünmez bir düşmana karşı dizginlenemez bir öfkeyle havada sallıyordu. Kızıl saçlı çocuk onu sakinleştirmek için sırtını ve göğsünü okşuyor, kolundan tutup yerine oturtmaya çalışıyordu, ama İbrahim Nemrûd'un öfkesi dinecek gibi değildi.

"Niçin böyle sinirlendiğini doğrusu anlayamıyorum, Efendi," dedi esmer çocuk kaşlarını kaldırarak, "Herkesin üç beş kuruşa yaptığını, Şazinuş kese kese altın karşılığında yapıyor, o kadar. Ne kötülük var ki bunda? Üstelik..."

İbrahim Nemrûd onun söylediklerini artık duymuyordu. Kendisini bir silkinişte kızıl saçlı çocuğun sırnaşık ilgisinden kurtarmış, bu feveran anında bile halvethanenin pis zeminine yalınayak basmak istemediği için aceleyle ayaklarına geçirmeyi ihmal etmediği nalınların dar tasmaları altında ayak parmaklarının ezilip büzülmesine aldırmaksızın, kafese kapatılmış bir gergedan gibi öfkeyle burnundan soluyarak göbektaşının önündeki taşlıkta sert ve hızlı adımlarla bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlamıştı. Kızıl saçlı çocuk onu yatıştırabilmek umuduyla peşini bırakmıyor, ancak adımlarını onun uzun adımlarına uydurabilmek için, alı al moru mor, oflaya puflaya, yuvarlanırcasına koşmak zorunda kalıyordu. İbrahim Nemrûd topuklarını taş zemine öylesine hırsla vuruyordu ki, kalın parmaklarının altından taştığı sağ ayağındaki nalının meşin tasması bu darbelerin şiddetine dayanamayarak birden koptu ve nalın ayağından fırlayıp kuru bir takırtıyla halvethanenin uzak bir köşesine savruldu. İbrahim Nemrûd bu beklenmedik sarsıntının etkisiyle bir an tökezleyerek yere kapaklanacak gibi olduysa da, çabucak toparladı kendisini ve voltasına kaldığı yerden devam etti. Artık yalnızca tek ayağında nalın olduğu için, attığı her adımda tuhaf bir biçimde topallıyor, fırtınaya tutulmuş görkemli bir kalyon gibi yükselip

alçalıyor, iri gövdesiyle bir sağa bir sola yalpa vuruyordu. Öğle güneşinde ufalmış gölgesi gibi yanıbaşından ayrılmayan kızıl saçlı çocuk da ister istemez kendisini onun aksak ritmine uydurarak topallamaya başlamıştı. İkisi birlikte topallıyorlardı şimdi ve bu halleriyle, bir hurdalıktaki makina parçalarının gelişigüzel biraraya getirilmesiyle oluşturulmuş, ne işe yaradığı belirsiz, devasa bir aygıtın pistonlarını andırıyorlardı. Kâh uyumlu bir biçimde birlikte inip kalkıyorlar, kâh adımları şaşarak biri inerken diğeri kalkıyor ve bir süre böyle devam ettikten sonra, yeniden birbirlerinin frekansını yakalayarak birlikte inip kalkmaya başlıyorlardı. Diğer iki çocuk, gözlerinin önündeki bu uyumsuz resmigeçidi bir süre şaşkın bakışlarla izledikten sonra, sevinçle el çırpıp gülüşerek bu eğlenceli oyuna katılmaya karar verdiler ve peşlerine takılıp onları taklit ederek topallaya topallaya halvethanenin içinde volta atmaya başladılar. İbrahim Nemrûd bu durumu görebilseydi, çocukların maskarası olduğunu düşünerek volta atmayı hemen keser, hatta bir yetişkinle alay etmeye cüret ettikleri için onları sertçe azarlardı, ama o anda çevresinde olup bitenlerin farkında olamayacak denli derin düşüncelere dalmıştı. Beti benzi atmış, saçlarının arasından ter fışkırmıştı. Çatılan kaşları, kırışan basık alnı ve kenetlenen dişleri, manastırdaki hücresinde vicdan muhasebesi yapan çileci bir keşiş görüntüsü veriyordu ona. Sinirlendiği zamanlarda hep olduğu gibi, dudakları titriyor, sol gözü sürekli seğiriyordu.

"İnanılmaz birşey bu!" diye mırıldanıyordu kendi kendisine, "Göz göre göre zavallı çocuğun hayatını karartmışlar. Bu ağır cezalık bir suç. Hayır, hayır, düpedüz bir cinayet! Yeni sürgün vermiş bir fidan hoyratça kökünden kopartılıyor. Ah, hainler! Zalimler! Namussuzlar! Nasıl da sinsice ağlarına düşürmüşler, nasıl da gaddarca iğfal etmişler çocukcağızı! Mutlaka bir yolunu bulup, onu o pis heriflerin, o gözü dönmüş ırz düşmanlarının elinden kurtarmak gerek. Ne yapmalı? Nasıl yapmalı? Polise haber versem? Ama onca kayıp çocuğun içinde onunla kim ilgilenecek ki? Daha geçen gün yazıyordu gazetede, her hafta yüzlerce çocuk kaçıyormuş evinden. Bakarız derler, dosyayı diğer dosyaların arasına kaldırırlar, iki gün sonra da unutulur gider... Hayır, hiçbir işe yaramaz bu. Ya da acaba savcılığa zehir gibi bir dilekçe yazıp acilen bir soruşturma açılmasını mı talep etsem? Hah,

ne ahmakça bir fikir! Adalet mekanizması hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuşuyorum ben de. Sanki kaale alınırdı dilekçem! Herkes her gün her konuda binlerce dilekçe veriyor savcılığa. Ne oluyor sonra, dilekçelerine bir yanıt olsun alabiliyorlar mı? Çoğu okunmuyor bile o dilekçelerin. Sorgu yargıçları savcılara, savcılar savcı yardımcılarına, savcı yardımcıları savcılık yazmanlarına, savcılık yazmanları stajyerlere, stajyerler de odacılara havale ediyor işi ve sonunda, birçok başka yazışma ve belge gibi, SULTA'nın dev kalorifer kazanlarını boyluyor o dilekçeler. Ateş arıtıyor bütün suçları, kül hepsinin üzerini örtüyor. Hem diyelim ki dilekçem dikkate alındı, kaç ay, kaç yıl sürecek soruşturma? Savcılarla yargıçların ne kadar ağır bir iş yükleri olduğunu bilmiyor muyum? Her gün yüzlerce dava dosyası inceleniyor, binlerce tanık ve bilirkişinin ifadesi alınıyor, en basit bir alacak davası bile uzadıkça uzuyor, davacılarla davalılar bir celseden diğerine yıllarca sürünüyorlar mahkeme kapılarında, öyle ki dava sona erdiğinde ya davacı ya davalı ya da her ikisi birden ölmüş oluyor çoğu kez, tarafların çocukları ve torunlarına tebliğ ediliyor mahkeme kararı. Üstelik bir dava dilekçesi kaleme almaya sıvanacak olsam, ne bir ad ne bir adres ne de en ufak bir ipucu var elimde. Pek de güvenilir olmayan birtakım tanıkların gayrıresmî koşullarda alınmış sözlü ifadelerine dayanıyor herşey. Kimi hangi kanıtlara dayanarak şikâyet edeceğim? Dahası, bir davacı bile yok ortada. Mağdur benim ne yakınım ne de müvekkilim. Aramızda herhangi bir hukukî bağ yok ki, onun adına şikâyette bulunayım. Zavallı yetimin vesayetini üstlenecek, ona sahip çıkacak, yasal haklarını koruyacak kimi kimsesi de yok zaten. Yo, hayır, hukukî açıdan hiçbir dayanağı olamaz böyle bir davanın. Ne yapmalı o halde? Nasıl yapmalı? Kime baş vurmalı? Kimden yardım almalı? Hm… Hm… Hmmm… Allah kahretsin! Ne diye polisten, savcıdan medet umuyorum ki? Ben yaparım! Gidip onu bulurum! Evet, evet, araştırır soruştururum ve yerin yedi kat altında saklıyor da olsalar, bulurum onu. Zaten bu değil mi benim işim: Aramak ve bulmak? İzini buraya, kimsenin bilmediği bu ıssız ve izbe hamama dek sürdüysem, bundan sonrasını da yapabilirim elbette. Yaparım, evet, inanıyorum buna, yapacağım! Cehennemin dibinde de olsa, bulup kurtaracacağım Şazinuş'u o ırz düşmanı sapıkların pençesinden!"

İbrahim Nemrûd az sonra terini kurulamış, üzerini değişmiş, şapkası, paltosu ve evrak çantasını almış, hamamın kapısından çıkıyordu. Çocuklara yüklüce bir bahşiş bırakmış, bu cömertliği coşkun çığlıklar ve çılgınca sevinç gösterileriyle karşılanmıştı. Çocukların üçü birden, onun verdiği paraları avuçlarında şıkırdatarak, hamamın giriş holünde göbek atmaya başlamışlardı. Kapıdan çıkıp sokağa yöneldiği sırada, kızıl saçlı çocuk şuh bir edayla nalınlarını tıkırdatarak arkasından yetişip kolundan çekti.

"Şazinuş'u bulmak istiyorsan, MUHTEVA'dan Cevri Kalfa'yı sor," dedi muzipçe göz kırparak, "İşittiğimize göre, Şazinuş'u o pazarlıyormuş şu sıralarda."

"MUHTEVA mı?" dedi İbrahim Nemrûd, "MUHTEVA da nedir?"

Cehaletinden dolayı ayıplayan bir bakışla baktı çocuk İbrahim Nemrûd'a.

"MUHTEVA, yani *Muhabbet Tellalları Vakfı*," dedi kıkırdayarak, "İstanbul fuhuş piyasasındaki iki büyük örgütten biridir. *Aşkî Münasebetler Organizasyonu* AMOR'la sıkı rekabet halindedirler. Şazinuş'un menajeri olan Cevri Kalfa eski bir MUHTEVA üyesidir, vakıftan alabilirsin adresini. Sağı solu belli olmayan aksi bir kadındır gerçi, ama bizim tarafımızdan geldiğini söylersen, uygun bir fiat yapar sana. Dost işi, anlarsın ya!"

İbrahim Nemrûd bu sözlerdeki uygunsuz imayı duymazdan gelerek anladığını belirten bir tavırla başını salladı. Öğrenmek istediğini öğrenmişti. Şazinuş konusunda daha fazla tartışmaya girmeyi hem gereksiz hem de araştırmanın seyri açısından sakıncalı buluyordu. Basit bir miras meselesi olmaktan çıkmış, düpedüz polisiye bir vaka haline gelmişti artık bu dava. Kimlerle karşı karşıya olduğunu ve onu ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmiyordu. Bundan sonraki çalışmalarını gizlilik içinde yürütmesi gerekecekti. Kızıl saçlı çocuğa verdiği ek bilgi için teşekkür edip avucuna bir mecidiye daha sıkıştırdı. Çocuğun gözleri parladı, mecidiyeyi çabucak kapıp peştemalının beline sıkıştırdıktan sonra, hamamın kapısına doğru kaçamak bir bakış atarak eğilmesini işaret etti. İbrahim Nemrûd eğilince, çocuğun karanfil kokan ılık nefesini hissetti yanağında.

"Hüsrev," diye titrek bir sesle fısıldadı çocuk.

"Efendim?" dedi İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırarak.

“Seni soyunma kabininde gizlice gözetleyen Hüsrev’di, hani şu keman çalan çocuk. Benden duymuş olma, ama pis röntgencinin tekidir. Hamama gelen müşterileri dikizlemeye bayılır ve gördüklerini de her gece ballandıra ballandıra anlatır bize. Sinsi şey, n’olcek!”

İbrahim Nemrûd duydukları karşısında hafifçe irkildiyse de, renk vermedi. Bir çocuğun onu çıplak görmüş oluşu hayli tatsız bir durumdu gerçi, ama kafası o anda çok daha önemli olduğunu düşündüğü sorunlarla meşguldü. Kızıl saçlı çocuğa bir kez daha teşekkür edip yarım ağızla vedalaştıktan sonra, Hüsrev’in o gece arkadaşlarına onun hakkında neler anlatacağını aklına getirmemeye çalışarak sokağa çıktı, hızlı adımlarla yokuşaşağı Karaköy’e doğru yürümeye başladı. Yolu yarılamıştı ki, dükkânlarının önünde oturan esnafın onu alaycı bakışlarla izlemekte olduğunu fark etti şaşkınlıkla. İlkin bu duruma pek bir anlam veremedi, bunu adamların densizliklerine yorarak yüzünü ekşitip önlerinden yürüyüp gitti. Ama az sonra, sol ayağında bir serinlik hissedince, neler olduğunu anlayarak dehşetle donup kaldı: Hamam kabininde telaşla giyinirken, ayakkabısının yalnızca sağ tekini geçirmişti ayağına, sol ayağında ise hâlâ hamamda giydiği nalın vardı. Bir anda başından aşağı kaynar sular boşandı, yardım istercesine çevresine bakındı. Ne yapacağını bilemiyordu. Hamama geri gidip ayakkabısının sol tekini almayı geçirdi içinden, ama sonra oraya dönüp çocuklarla bir kez daha yüzleşecek cesareti bulamadı kendisinde. Esnafın alaycı bakışlarından kurtulabilmek için hemen bir yan sokağa saptı, kapı girintilerine, duvar diplerine ve kaldırım kenarlarına konmuş çöp tenekelerinin arkasına sinerek, dar ve ıssız arka sokaklardan Beyoğlu’na doğru soluk soluğa ilerledi. Caddede ilk karşısına çıkan ayakkabıcı dükkânına girip kendisine bir çift yeni ayakkabı satın aldığında rahatlayabildi ancak.

İbrahim Nemrûd sarnıçtaki bürosuna geldiğinde, ikindi ezanı okunmak üzereydi. Yeni ayakkabıları ayağını vurduğu için hafifçe topallayarak yürüyordu. Hemen bilgisayarın başına geçip internetteki SARS’ın (*Sarı Sayfalar*) VADE (*Vakıflar ve Dernekler*) bölümüne girdi ve MUHTEVA’nın telefon numaralarını aradı. Açılan ekranda alt alta dizili düzinelerce telefon numarası vardı. Aynı adda bu kadar çok kuruluş oluşuna şaştı. Adların açılımları belirtilmemiş olduğu için,

numaraları tek tek denemekten başka çare yoktu. İlk numarayı tuşladığında, bir otomatik santral çıktı karşısına ve nezleli bir erkek sesi *Muhafaza-i Tekâmül Vakfı* adına onu selamladı. Telefonu kapatıp ikinci numarayı aradı. *Muhasip Terziler Vakfı*'yla karşılaştı bu kez. Üçüncü numara *Muhabbet ve Temaşa Vakfı*'na, dördüncüsü *Muhtelif Tespitler Vakfı*'na, beşincisi ise *Muhakkıkin-i Tensikat Vakfı*'na aitti. Yedinci aramada hattın karşı tarafından cilveli bir kadın sesi işitilince, bu kez doğru numarayı bulmuş olduğunu düşünerek sevindi, ama kısa bir konuşmanın ardından, burasının da *Muhalif Tefekkürat Vakfı* merkez lokali olduğu anlaşıldı. On ikinci numaradan sonra bir tereddüt geçirdi. Bu şekilde bir sonuca varıp varamayacağını sormaya başlamıştı kendisine. Yirminci numaradan sonra ise umudunu enikonu yitirdi, ama yine de teslim olmadı ve inatla sürdürdü araştırmasını. Yarım saat kadar süren yoğun bir çabanın sonucunda listenin sonuna gelmişti. Son bir umutla, listedeki son numara olan 31-69-3169-3169'u parmakları titreyerek tuşladı. Numaranın düşmediği kuşkusunu uyandıran uzunca bir sessizlik oldu, sonra hat koptu ve almaçtan çevir sinyalinin tekdüze sesi gelmeye başladı. Numarayı birkaç kez daha denediyse de, değişmedi sonuç. On beş saniye kadar süren bir sessizliğin ardından hat kopuyordu. Yüzünde derin düşkırıklığını yansıtan acı bir tebessümle yerleştirdi almacı yerine. Sonra, nedenini bilemediği bir dürtüyle, şansını son bir kez daha denemek istedi. Henüz numarayı tuşlamasına fırsat kalmadan, ağdalı bir arabesk müzik büronun dar uzamını doldurdu.

"Alo?" dedi almacı kulağına dayayıp. Çatallı bir erkek sesi hırladı karşı taraftan:

"Alu?"

"Evet, buyrun?"

"Alu? Alu?"

"Kimi aramıştınız, beyefendi?" dedi İbrahim Nemrûd sabırsızlıkla.

"Sen kimi aradın, babalık?"

"Ben kimseyi aramadım. Ahizeyi kaldırdım ve sizi buldum karşımda."

"Dalga mı geçeyon, lan teres?" diye hırladı yine ses, "İki saattir bizi arayan sen değil misin?"

İbrahim Nemrûd'un aklı karışmıştı.

“Afedersiniz,” dedi tereddütle, “Kiminle görüşüyorum?”

“Kiminle mi görüşüyorsun? Ulan, çok iyi be! Hey, bunu duydunuz mu? Kiminle görüşüyormuş? Vay benim köse sakalım!”

Hattın diğer ucundan boğuk ve galiz gülüşmeler geldi. İbrahim Nemrûd’un canı sıkılmaya başlamıştı, ama soğukkanlılığını korumaya çalışarak yeniden sordu:

“Kusura bakmayın, beyefendi, ortada bir yanlış anlama var galiba. Orası neresi?”

“Yanlış manlış yok, anam,” dedi adam üzerine basa basa, “Burası senin aradığın yer, yani MUHTEVA. Arayan bulur, mevlasını da, belasını da… Tamam mı?”

İbrahim Nemrûd bir anda suratının ortasına okkalı bir tokat yemiş gibi oldu.

“Ama… ama na-nasıl…?” diye kekeledi gözlerini kırpıştırarak.

“Billldiğin gibi değil!” dedi adam ve buldog havlamasını andıran bir kahkaha patlattı. “Vızır vızır! Hem de o biçim! Annarsın ya!”

“Afedersiniz,” dedi İbrahim Nemrûd sesine yeniden ciddi bir tını vermeye çalışarak, “Hangi MUHTEVA bu bahsettiğiniz?”

“Hangi MUHTEVA mı?” dedi adam alaycı bir edayla, “Dünyada tek bir MUHTEVA vardır, moruk: Bizzat ve bilakis *Muhabbet Tellalları Vakfı* icabında… Tescilli marka! Mamullerimizi bütün mağazalarda arayınız! Taklitlerimizden sakınınız!”

“Peki ama SARS’ta elli altmış tane MUHTEVA var ve bunların hepsi de başka başka kuruluşlar,” diye itiraz etti İbrahim Nemrûd, “Yarım saattir herbirine tek tek telefon ediyorum, hep farklı bir vakıf çıkıyor karşıma. Nasıl oluyor da…”

“Zzzt Erenköy!” diye sözünü sertçe kesti adam, “Onların hepiciği de bizim yan kuruluşlarımızdır, yani bir bakıma bizim nam-ı hesabımıza çalışan irtibat büroları… Çaktın mı şimdi dalgayı, moruk?”

“Niçin doğrudan doğruya kendi numaranızı koymuyorsunuz rehbere? Bu daha pratik olmaz mıydı?”

“Yok ya? Başka emrin? Bizim meslekte gizlilik önemlidir, tahtakoz, öyle açıktan açığa yapılmaz bu işler. Sen bu yolların yabancısısın, anlaşılan.”

“Evet, doğrusu öyle sayılır,” dedi İbrahim Nemrûd yutkunarak. Telefon numarasını nasıl bulduklarını anlamaya çalışıyordu. Kimliğinin deşifre oluşu hayli rahatsız etmişti onu.

“Eee, ne istiyorsun peki?”

Birşey söylemekle söylememek arasında kararsız kaldı İbrahim Nemrûd, ama bu noktadan sonra geri dönemeyeceğini hissediyordu.

“Vakfınızın bir üyesiyle acilen görüşmem gerek,” dedi kendinden emin görünmeye çalışarak.

“Haşşöyle, sadede gel bakalım! Kimmiş bu görüşmek istediğin kişi?”

“Cevri Kalfa adında bir hanımefendi.”

“Cevri Kalfa adında bir hamfendi mi? Ulan, sen de az değilsin ha köftehor! Çocuklar, işittiniz mi? Hay Allah müstahakını versin! Ulan, kırk yıllık eski kaşara ‘hamfendi’ dendiğini de ilk senden işitiyorum billahi! Peki, diyelim biz bu Cevri Kalfa’yı tanıyoruz, ne diye görüşmek istersin kendisiyle?”

Bir an tereddüt ettikten sonra, “Şahsî bir mesele,” dedi temkinli bir sesle İbrahim Nemrûd.

“Yaaa, şahsî ve muhterem bir mesele demek? Nasıl, tıngırtı mahiyetinde mi? Seni gidi kart zampara seni! Siz kalem efendileri, okumuş yazmış beyler hep böylesinizdir zaten. Boka bile şık bir ad takıp âlâ patlıcan dolması gibi yutturursunuz millete. Pekala, öyle olsun. Herkesin şahsî meseleleri vardır elbet. Fuhuş ve cima, gayet şahsî ve muhterem meselelerdir hadd-i zatında. O halde şimdi antenleri aç da dinle: Cevri Kalfa’yı Kapalıçarşı’daki Safran Hanı’nda bulursun. Hüsn-ü kabul görmek istiyorsan, giderken yanında yarım okka mastika götürmeyi ihmal etme. Hacıbekir’den bir kavanoz akide alırsan, o da makbule geçer. Dişleri döküleli beri latilokum yiyemiyor artık bizimki, sabahtan akşama avurdunda kekeç gibi bir akide, emip duruyor. Bu arada, bizim vakfın yüzde yirmi komisyonunu da unutmazsın tabii. Faturayı adresine postalarız. Annarsın ya, danışma ücreti…”

“Elbette, elbette,” diye başını salladı İbrahim Nemrûd. Adresini nereden bildiklerini sormadı. Telefon numarasını bulabildiklerine göre, adresini bulmaları da güç değildi herhalde. Kendisine gönderilen faturayı ödemediği takdirde başına gelebilecekleri üç aşağı

beş yukarı tahmin edebiliyordu. Kolları en ücra köşelere uzanabilen güçlü bir suç şebekesiyle karşı karşıya olduğu belliydi. Hak hukuk tanımayan amansız adamlardı bunlar; istediklerini, eğer güzellikle olmazsa, kaba güce baş vurarak elde etmekten çekinmeyeceklerdi.

"Haydi, anam," dedi telefondaki ses, "Sana doyum olmaz, sabunsuz koyum olmaz. Zatıaline hayırlı işler, doyumlu sikişler ve de hayatta bilakis güzel muvaffakiyetler dileriz icabında. Canın çektikçe bizi yine ara. Ama öyle seyrek arama ha, çokça ara, sık sık ara, habire ara. Devamlı müşterilerimize başka hiçbir yerde bulunmayan çok özel imkânlar sunuyoruz. Nakit ödemelerde yüzde ona varan tenzilatlarımız var. Ayrıca anlaşmalı bankaların kredi kartlarına da altı aydan bir yıla kadar peşin fiyatına taksit yapıyoruz. Velhasıl-ı kelam, vakfımızla iş yapanlar pişman olmazlar. Düzüşürken düzülmek istemiyorsan, taklitlerimizden sakın! Ve sloganımızı da unutma: *MUHTEVA – Eder tekmil cimaları mükemmelen ihtiva!* Haydi bakalım, kal sağlıcakla, moruk! Babay!"

İbrahim Nemrûd almacı yerine koyar koymaz saatine baktı, 5'e geliyordu. Kapalıçarşı akşam saat 7'den önce kapanmazdı. Bu işi bir an önce bir sonuca bağlamak istiyordu. Eğer acele ederse, bu iki saatlik sürede İçbedesten'e gidip Cevri Kalfa'yı bulabilirdi. Bilgisayarı kapattı, toparlanıp çıktı.

Çemberlitaş metro istasyonunun merdivenlerinden çıkıp Kapalıçarşı'nın Kürkçüler Kapısı'na doğru yürürken, Cevri Kalfa'yı bulduğunda ona neler söylemesi gerektiğini düşünüyordu İbrahim Nemrûd. Kadını kuşkulandırmadan onu Şazinuş'la buluşturmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydı. Düşüncesi bile onu tiksindirse de, kendisini bir gecelik eğlence arayan sıradan bir müşteri gibi tanıtması doğru olacaktı. Yalnız kaldıklarında, gerçek kimliğini ve geliş amacını Şazinuş'a açıklayacak, çocuğu gizlice oradan çıkarıp güvenli biryere götürerek fuhuş şebekesinin elinden kurtaracaktı. Aslında bunun tasarladığı denli kolay olmayabileceğinin farkındaydı. Nasıl umulmadık zorluklar ve tehlikelerle karşılacaktı kimbilir. Ama on bir yaşında masum bir çocuğun vicdansız canilerin elinde iğrenç amaçlara âlet edilmesine seyirci kalamazdı. Çocuğun başına gelenleri düşündükçe, öfkesi kabarıyor, yaşamın ona daha bu yaşında reva gördüğü yazgının acımasızlığına içinden bin türlü lanet okuyordu.

Yıllardır icra ettiği mesleği ona hak ve hukukun aynı şey olmadığını, haklının herzaman kazanmadığını, dahası adaletin çoğu kez anlaşılmaz bir biçimde tam ters yönde tecelli edebildiğini öğretmişti, ancak yine de öteden beri, alttan alta da olsa, hep güçlü bir inanç beslemişti ilahî adalete. Aksi takdirde, mesleğini sürdürmesine olanak kalmazdı. Kesinkes haklı olduğu bir davayı kaybettiğinde—seyrek karşılaştığı bir durum değildi bu—bunu düşünürdü hep. Aynı anda birçok cephede birden savaşmak zorunda olan geniş ve köhne bir imparatorluk gibi hissederdi kendisini böyle zamanlarda. Düşman, çekirge sürüsü denli kalabalık, çamurlu su denli bulanık, yılan gibi sinsiydi. Sınır boylarında sürekli çatışmalar olur, irili ufaklı muharebeler kazanılır ya da kaybedilir, savaş meydanlarında binlerce şehit verilirdi. Ama boşuna değildi bütün bunlar: Kimi muharebeler kaybediliyordu belki, evet, ancak sonuçta harp kazanılacak, doğruluk galebe çalacak, iyi kötüyü yenecek, adalet er ya da geç ama eninde sonunda mutlaka yerini bulacaktı. Er ya da geç ama eninde sonunda mutlaka! İbrahim Nemrûd'un kendi kendisine sık sık yinelediği bir sözdü bu ve buna inancı tamdı. Ne var ki bu kez durumun biraz farklı olduğunu hissediyordu. Böylesi fahiş bir haksızlığın sürüp gitmesine izin veremezdi. Kaybetmeye tahammülü yoktu bu kez. Bu muharebeyi ne yapıp edip mutlaka kazanması gerekiyordu. Böylelikle, hiç olmazsa bu defalığına ilahî adaletin dünya üzerinde dolaysız olarak tezahürüne aracılık etmiş olacaktı. Bu düşünce ona güç verdi, kendisini çok uzun zamandır olmadığı denli iyi hissetti. Öyle ki, neredeyse dudaklarına belli belirsiz, neşeli bir ıslık—sert ve kararlı bir marş ya da coşkulu bir kahramanlık türküsü—oturtacaktı. Hantal adımlarını birer tüy denli hafifleten bu kıpır kıpır mutluluk sarhoşluğu içinde Çemberlitaş'ın yanından geçerken, sütunun üzerine oturtulmuş olan dev mültivizyon ekranlarından birindeki görüntüye takıldı gözü. Metro istasyonunun duvarında gördüğü reklam panosundaki solgun yüzlü kız, dudaklarında yine o belirsiz gülümsemeyle, elindeki yeni açılmış pembe gülü caddeden gelip geçenlere doğru uzatıyor ve gönül çelici bir sesle onlara yaşamlarının kendi ellerinde olduğunu söylüyordu. İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla bir an duraksayıp çevresine bakındı. Hafif hafif çiselemeye başlayan yağmurun altında caddeden akan pardesülü ve şemsiyeli insan

kalabalığının arasında bu sözlerin ona yöneltildiği duygusuna kapılmıştı. Kız, anlamlı bakışlarını doğrudan doğruya ona dikmiş, ince uzun parmaklarının arasında zerafetle tuttuğu pembe gülü bizzat ona uzatıyordu sanki. Bir an duraklayıp bu nefes kesici görüntüye büyülenmişçesine baktı. Kendisine uzatılan bu pembe gül, almış olduğu yürekli kararı onaylayan ilahî bir işaret, işlerin yolunda gideceğini muştulayan bir iyi talih alameti gibi geliyordu ona. Sonra, ekran ağır ağır dönüp kızın görüntüsü yerini ikinci ekrandaki son model çift kapılı buzdolabı reklamına bırakınca, irkilerek kendisine geldi ve tuhaf bir optik yanılsama olduğunu anladı bunun. Reklam filmini çeken yönetmen, ekrana bakanların kızın bakışlarını doğrudan doğruya kendi üzerlerinde hissetmeleri için kamera açısını şeytanî bir ustalıkla ayarlamış olmalıydı. Bir anlığına bile olsa, kendisini böyle çocukça bir düşünceye kaptırmış olduğu için utandı. Adımlarını sıklaştırarak kaldırım taşları üzerine yayılı sergilerde bin bir türlü ucuz ıvır zıvır satan işportacıların kuşattığı dar sokaktan geçip Kürkçüler Kapısı'ndan Kapalıçarşı'ya girdi. Evi ve işyerine hayli yakın olmasına karşın, Kapalıçarşı'ya daha önce ancak bir iki kez gelmişti. Karısına eşlik etmek için yapmak zorunda kaldığı bu sıkıntılı gezilerden onda kalan başat izlenim, birbirine tıpatıp benzeyen yüzlerce sokak ve dükkânın ve bunları hıncahınç dolduran telaşlı ve gürültücü kalabalığın hummalı karmaşasıydı. Kendisini burada iyi hissetmiyordu. Kentin ortasına dev bir kanser uru gibi yayılmış kıvıltılı bir karınca yuvasını andıran bu biçimsiz yapının içinde yolunu bulmayı hiçbir zaman öğrenememişti. Bunun nedeni, bunu öğrenmeyi istememiş, dahası öğrenmeye karşı düpedüz sessiz bir inatla direnmiş oluşuydu. Kapalıçarşı hep bunaltıcı bir yitme duygusu vermişti ona ve içine adım attığı andan itibaren tek düşüncesi bir an önce buradan çıkıp gitmek olmuştu. Şimdi durum farklıydı ama, yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve bunun için her türlü zorluğu göze almıştı. Yanından ayırmadığı kent haritasını çıkarıp sayfaları hızla çevirdi. Daha önce haritanın bir yerinde ayrı bir Kapalıçarşı planının gözüne çarptığını anımsıyordu. Ancak az sonra, Beyazıt ve havalisini gösteren haritanın bir köşesine sıkıştırılmış ufacık çizimin, çarşının dış hatlarını göstermekten başka hiçbir işe yaramayan sembolik bir kroki olduğunu anladı düşkırıklığıyla.

Aradığı yeri bulabilmesi için yine birilerine yol sorması gerekecekti, ki önceki deneyimlerinden bunun hayli sıkıcı sonuçlar doğurabilecek, güvenilmez bir yöntem olduğunu biliyordu. Ancak başka çaresi yoktu. Ona hiçbir yardımı olmayacağını anladığı haritayı katlayıp cebine koydu. Bütün cesaretini topladı ve gözüne kestirdiği naftalin kokulu bir kürkçü dükkânına girip çopur suratlı dükkân sahibine Safran Hanı'na nasıl gidebileceğini sordu. Kusurlu bir samur kürkü paralı bir müşteriye değerinin çok üzerinde bir fiyata satmak için olanca hünerini seferber etmiş olan dükkân sahibi, ona ilgisiz bir bakış attıktan sonra, başını çevirip müşterisine dil dökmeye devam etti. Dükkân sahibinin bu kayıtsızlığı onu ilkin biraz sinirlendirir gibi olduysa da, adamın rahat tavırlarından bunun nezaketsizlik ya da saygısızlıktan değil, düpedüz dalgınlıktan ileri gelen bir durum olduğuna karar verdi ve daha fazla üstelemeyerek pek de dostça karşılanmadığı bu yerden çıktı. Çevresinden akıp giden yüzlerce insanın arasında ona yolu tarif edecek birilerini bulacaktı nasıl olsa. Ne var ki umduğu gibi olmadı. Daha sonra girdiği dükkânlarda da benzer biçimde karşılandı. Esnaflar, müşteriler, çığırtkanlar, işportacılar, çaycı çırakları, sırtlarında yükleriyle oradan oraya koşuşturan kamburu çıkmış hamallar, hatta köşe başlarında yanık bir sesle maniler okuyarak gelip geçene avuç açan, kör, topal, çolak ve cüzamlı dilenciler bile bir an durup onun sorusunu yanıtlayamayacak denli kendi işlerine gömülmüşlerdi. Sürekli meşgul bu insan kalabalığının arasında ürkütücü derecede yalnız hissetti kendisini. Nihayet, kirli avucuna çeyrek mecidiye bıraktığı sıracalı bir dilenci, iki uyduruk dua arasında, kuzeye, hep kuzeye, Örücüler Kapısı'na doğru gitmesi gerektiğini geveledi dişsiz ağzının içinde. Onun için ne yazık ki pek fazla şey ifade etmeyen bu bilgiye teşekkür edip yürüdü. Kapalıçarşı'ya adım attığı andan beri yön duygusunu hemen hemen tümüyle yitirmişti. Ne tarafın doğu ya da batı, ne tarafın kuzey ya da güney olduğunu bilemiyordu. Aklına parlak bir fikir geldi. Karşısına çıkan ilk saatçi dükkânına girip, yarım altına, Tayvan malı, dijital göstergeli bir pusula satın aldı. Gizli bir hazinenin peşinde koşan maceraperest bir seyyah gibi hissediyordu kendisini şimdi. Tek eksiği, bir matara, bir sahra dürbünü ve bir müstemleke şapkasıydı. Aklına nereden geliverdiğini anlayamadığı bu tuhaf imgeye bir an

gülümsemekten alamadı kendisini ve keyifle başını sallayarak pusulanın dijital ibresinin gösterdiği yönde hızlı adımlarla ilerledi. İzlediği yöntem basitti: Karşısına daha fazla ilerlemesini engelleyecek bir duvar ya da bir dükkân vitrini çıkana dek kuzey yönünde yürüyor, buradan sağa ya da sola sapıp en kısa yoldan engelin çevresinden dolanarak yeniden kuzey yönüne dönmeye çalışıyordu. Böylece epey yol katetti. Ne var ki on beş yirmi dakikalık tempolu bir yürüyüşün sonunda kendisini Nur-i Osmaniye Kapısı'nda bulunca, başlangıçta mükemmel bir biçimde işliyormuş gibi görünen bu yöntemin aslında o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini anladı. Kapının önünde dikilmiş, gelen geçene elindeki bez kuklaları satmaya çalışan tek kollu bir işportacıya Örücüler Kapısı'nın nerede olduğunu sorduğunda, adam önce boğuk bir aksırığı andıran sinir bozucu bir kahkaha attı, sonra da yanlış geldiğini, aradığı kapının tam ters yönde olduğunu söyledi alaycı bir tonda. Hiç beklemediği bu yanıt karşısında afalladı. Geri dönüp adamın söylediği gibi tam ters yönde ilerlerken, nerede yanlış yaptığını anlamaya çalıştı boş yere. Bundan sonraki bir saat boyunca bu tatsız deneyim değişik çeşitlemelerle birçok kez yinelendi. Kapalıçarşı'nın niçin bu kadar çok kapısı olduğunu anlayamıyor, bu duruma içinden bin türlü lanet okuyordu. Eğer bir kapının işlevi bir yere giriş çıkışları denetlemekse, bir mekânı dörtbir yanından onlarca kapıyla donatmak, denetim işini güçleştirmekten başka neye yarayabilirdi ki? Bu çarşıyı inşa eden mimarlar, farelerin amansızca delik deşik ettiği bir kaşar peyniri tekerine çevirmişlerdi yapıyı. Bunu yaparken, ileride İbrahim Nemrûd gibi burada yollarını yitirecek olan acemi ziyaretçilerin acınası halini düşünerek epeyce eğlenmiş olmalıydılar. Bu dev peynir tekerinin içindeki bitimsiz dehlizlerde yolunu yitirmiş, her yandan gelen gelen akıl karıştırıcı peynir kokusuyla apışıp kalmış, zavallı bir fındık faresi gibi hissediyordu şimdi kendisini. Ne nerede olduğu, ne de hangi yöne gitmesi gerektiği konusunda en küçük bir fikri vardı. Bir saati aşkın zamandır sürdürdüğü sonuçsuz arayışının gerginliği ve düşkırıklığı onu iyice yormuş, yıpratmıştı. Başlangıçtaki coşkusu ve kararlılığından eser kalmamıştı. Biryerde oturup hem biraz dinlenmeye, hem de kafasını toplamaya karar verdi. O sırada elinde askılı tepsisiyle sallana sallana önünden geçmekte olan yamuk suratlı kahveci çırağının ardına

takıldı. Birkaç yan sokağa saptıktan sonra, camlı bir kapıdan girdi çırak. Kapının üzerindeki tabelada *Hayal Kıraathanesi – HAYKIR* yazısı okunuyordu. Çırağın ardından içeri girdi. Akşam saati olduğu için kıraathane tenhaydı. Dükkânlarını kapatıp evlerine gitmeden önce bir yorgunluk kahvesi içmek için uğramış olan birkaç esnaf ve elleri kolları satın aldıkları mallarla dolu bir iki müşteri vardı içeride yalnızca. Kubbeli mekânın en arka bölümündeki alçak hasır taburelerden birine oturup şekerli bir yorgunluk kahvesi ısmarladı. Kahveci çırağının getirdiği okkalı fincandaki kakule katılmış kahveyi tadını çıkara çıkara yudumladıktan sonra, kafasını duvara dayayarak bir an gözlerini kapattı.

Elif, lam, mim…

İnsan uyuduğunda nereye gider, hiç düşündün mü?

Bahse girerim ki, düşünmemişsindir.

Biliyorum, zaman darlığı diyeceksin: Herşeyi açıklamaya yeten o iki büyülü sözcük…

Öte yandan, düşünmüş olsaydın bile ne değişirdi? Pek fazla şey değil büyük olasılıkla. İster düşün ister düşünme, ister bil ister bilme, yine de aynı yere giderdin uyuduğunda, herkesin gittiği yere yani. Ama böyle söylediğim için, benim bu çetin sorunun yanıtını bildiğimi sanma sakın. Ben de senin kadar, en az senin kadar, hatta belki senden de çok bilisizim bu konuda. Neden dersen, insan kimi şeyler hakkında ne denli çok kafa patlatırsa, o denli az biliyor, ne denli az bildiğinin ayırdına varıyor çünkü. Öteden beri dilime persenk ettiğim bir tür bayat bilgeliktir bu: Acınacak durumda olan ve olmayan insanlar yok bu dünyada, acınacak durumda olduklarının ayırdında olan ve olmayan insanlar var. Ve üstelik tüm bilgelikler, bilgelik kırıntıları, bilgelik gölgeleri, bilgelik hevesleri gibi, sonuç olarak kesinlikle hiçbir işe yaramayan anlamsız bir laf kalabalığından başka birşey değil bu da. Düşünce, varoluşun safrasıdır. Derinlere, en derinlere kök salan duygu ve sezginin yanında, olsa olsa güdük, enez, acınası bir ottur düşünce.

Yine de beni senden farklı kılan birşey var ama: Uyuduğumuzda nereye gittiğimizi bilmiyorum belki, bu konuda sırılsıklam bilisizim, ama gittiğimiz o yerde—her neresiyse o yer!—yabancı gözlerin meraklı bakışlarına açık olduğumuzun farkındayım. Açık, evet, ve akşam alacası inerken sık çalılıklarla kaplı geniş bir bahçenin tenha bir köşesindeki beşiğinde unutulmuş bir bebek gibi korunmasız. Sen, örneğin, başını duvara dayayıp gözlerini yummakla derin bir

nefes almak arasında geçen kısacık sürede uykuya dalıyorsun. Hiç umulmadık bir anda birdenbire bastıran ve insanı iliklerine dek ıslatan amansız bir sağanak denli yoğun, derin, karanlık bir uyku bu. Bir hamlede olanca ağırlığıyla üzerine çöküp, göz gözü görmez, puslu kuytuluklarına çekiyor seni, açgözlü bir iştahla soğuruyor, yutuyor. Kendine değil, uykuya aitsin artık. Hatta çoğu kez olduğu gibi, o anda düşte olduğunu bilsen bile, değişmiyor sonuç. Boyun eğmek zorundasın düşler ülkesinin kaprislerine.

Böylece yerinden kalkıp dışarı çıkıyorsun ve ağır ağır adımlamaya başlıyorsun sokakları. Gece inmiş, ortalıktan el ayak çekilmiş. Kararmış vitrinlerin önünde in cin top oynuyor. Neredeydin, evde mi, sarnıçtaki hücrende mi, yoksa başka biryerde mi, şimdi neredesin, hangi sokakta, hangi caddede, çözümsüz bir bulmaca denli karmaşık bu kent azmanının hangi ücra semtinde, bilemiyorsun. Çıkışsız dolambacının yüreğinde kurnaz düşmanını bekleyen güçlü ama çaresiz Minotauros gibi diken üstündesin. Her kımıltı seni tedirgin ediyor, her aralıktan tekinsiz bir gölgenin üzerine atılmasını bekliyorsun. Temkinli adımlarla bir köşeyi döndüğünde, çıplak gövdesi baştan aşağıya cılk yaralarla kaplı, apartmanların önündeki teneke çöp bidonlarını karıştıran bir kuşadamla karşılaşıyorsun. Kuşadam seni görür görmez, çöpleri karıştırmayı bırakıyor, tepesi kırmızı ibikli ufak kafasını havaya dikip cırtlak bir sesle gıdakladıktan sonra, hoplaya zıplaya yanına yaklaşıyor ve cebinden çıkardığı iri bir gözü sana uzatarak günlük yumurtalarından isteyip istemediğini soruyor. Gözün parlak akı üzerindeki kırmızı kılcal damarlar hiç hoşuna gitmiyor, kuşadamı sert bir bakışla tersleyip karşı kaldırıma geçerek yoluna devam ediyorsun. Bakış herşeydir, söz ise hiçbir şey: Binlerce iyi düşünülmüş, titizlikle seçilmiş sözün anlatamayacağı birşeyi bir anda tek bir pırıltıyla anlatıverir çünkü bakış, bunun farkındasın.

Birdenbire yan sokakların birinden yedi sekiz kişilik bir topluluk fırlıyor. Tulumba sandığını yüklenmiş, bir yangına koşmakta olan tulumbacılar olduğunu sanıyorsun bunların. Ancak koşaradım senin yanından geçerlerken, tulumbacı değil, et hamalı olduklarını ve sırtlarında büyük bir tabut taşıdıklarını anlıyorsun. Tek bir söz bile söylemeksizin, yalnızca taşıdıkları yükün ağırlığı altında gürültüyle soluyarak, sokağın alt ucunda gözden yitiyorlar. Sokağın parke taşları üzerindeki telaşlı ayak sesleri, onlar gittikten çok sonra bile patırdamayı sürdürüyor. Biraz ileride iki adama rastlıyorsun sonra. Vitrininde antika saatler olan bir dükkânın önünde durmuş, hararetle tartışıyorlar. Yanlarından geçtiğin sırada, seni durdurup hakem tutmak istiyorlar bir türlü

çözemedikleri meseleye. Konunun ne olduğunu merak ederek duruyorsun. Biri, avucunda tutmakta olduğu şeyi sana gösterip, söyle bakalım, diyor, bu o mu? Adamın daha lafını bitirmesine kalmadan, öteki atılıyor hemen: Hayır, katiyen! Bu o değil! Kandırıyor seni, sakın inanma! İkircimde kalıyorsun, bilemiyorsun ne diyeceğini. Bu o mu, değil mi, sen de bilmiyorsun. Adamlar seni bir yanıt vermeden bırakmak istemiyorlar, ama sen çok acele bir işin olduğunu söyleyerek özür diliyorsun, yakanı adamların elinden sıyırıp yürüyorsun hızlı adımlarla. Adamların senin arkandan yüksek sesle tartışmayı sürdürdüklerini işitiyorsun: Bu o! Hayır, bu o değil! Hayır, bu o! Hayır, değil işte! Adamların her ikisinin de kör olduğu kafana dank ediyor birden. Sesleri karanlığın içinde tümüyle eriyip gittiğinde, duyulmaz olduğunda bile, için içini yemeye devam ediyor, kafanda yankılanmayı sürdürüyor o müzmin soru: Bu gerçekten o mu? O olabilir mi? Geri dönüp bir kez daha bakmalı mısın? Geri dönmüyorsun ama, çünkü geri dönsen bile kör adamların artık orada olmayacağını, sana sorulan sorunun yanıtını bulmak için önüne çıkan tek olanağı bir daha geri gelmemek üzere elinden kaçırdığını biliyorsun. Sonra omuzunu sarsan bir el seni düşüncelerinden ayıltıyor. Arkanı dönünce, boyu senden en az bir karış uzun, baştan aşağı kırmızılar giymiş bir kadınla karşılaşıyorsun. Kafanı kaldırıp kadının suratına baktığında, karını gördüğünü sanıyorsun bir an ve karnına bir yumruk yemiş gibi oluyorsun. Ama biraz daha dikkatli bakınca, sokak lambasının donuk ışığı altında görüntü belirginleşiyor, daha önce birkaç kez değişik yerlerdeki reklam panoları ve mültivizyon ekranlarında görmüş olduğun kızı tanıyorsun. Kızın yüzünde yine o tuhaf, belirsiz gülümseme var. Parmağını ince ve renksiz dudaklarına götürerek sessiz olmanı işaret ediyor ve ancak duyulur bir sesle fısıldıyor: Yazgıyı değiştirmek kendi elinde... Kendi ellerinde... Yazgıyı... değiştirmek... kendi... ellerinde...

Elif, nûn, ba.

İbrahim Nemrûd sıçrayarak uyandı ve şaşkınlıkla çevresine bakındı. Boz renkli bir mangust, sağ ayakkabı bağcığının ucunu kemiriyordu. Önce hâlâ düş görmekte olduğunu sandı, ama mangust büyük bir arsızlıkla ayakkabı bağcığını çekiştirmeyi sürdürünce, bunun düş değil gerçek olduğunu anladı ve kanı bir anda tepesine sıçradı. Sıkılı dişlerinin arasından boğuk bir lanet okuyarak hayvanı öfkeyle tekmeledi. Mangust yediği tekmenin etkisiyle birkaç kulaç öteye savrulup alçak hasır taburelerden birine şiddetle çarptı. Çıkan gürültüden hayvanın biryerinin kırıldığını düşündü İbrahim Nemrûd

ve ona bu denli güçlü vurduğu için pişmanlık duydu. Her ne kadar ufak ve tüylü hayvanlardan hiç hoşlanmasa da, onlara zarar vermekten kaçınır, bunu yapanları ayıplardı. Ama mangust düştüğü yerden bir lastik top esnekliğiyle kalktı, ardında yalnızca incecik acıklı bir sızlanma ve yere düşen bakır bir maşrapanın kuru takırtısını bırakarak taburelerin arasından yıldırım hızıyla süzülüp kıraathanenin karanlık uzamında gözden yitti. Kıraathanede yapayalnız olduğunu anladı İbrahim Nemrûd. Telaşla saatine baktı, geceyarısını geçmişti. Bu, beş altı saat uyumuş olduğu anlamına geliyordu. O uyurken, kıraathane boşalmış, kahveci kapıyı kapatıp çekip gitmişti. Kuytu bir köşede oturduğu için, kimse farkına varmamış olmalıydı onun. Oraya niçin gelmiş olduğunu anımsadı birden ve dehşetle Cevri Kalfa ve Şazinuş'u kaçırmış olduğunu düşündü. Yerinden kalkıp uyku sersemliğiyle sendeleyerek kapıya gitti. Korktuğu gibi, kapı dışarıdan kilitlenmişti. Bir an paniğe kapılır gibi oldu. İlk tepki olarak bir tabureyle kapının camını kırıp dışarı çıkmayı geçirdi aklından, ama sonra bunun son derece yakışıksız bir davranış olacağını düşünerek vazgeçti. Kıraathanenin arka tarafına gidip çay ocağı olarak kullanılan ufak bölmeye girdi. Karşıki duvarda, içeriden sürgülü alçak bir kapı olduğunu görünce, rahatladı. Kapı, dar ve karanlık, pis kokulu bir aralığa açılıyordu. Duvar kenarına dizilmiş çöp tenekelerinden, burasının bir servis koridoru olduğunu anladı. Yolunu el yordamıyla bularak koridorun sonuna dek yürüdü. Yirmi otuz adım sonra, birkaç sokağın kesiştiği ufak bir meydandaydı. Çevredeki bütün dükkânlar kapanmıştı, ortalıkta kimse görünmüyordu. Cevri Kalfa'yla Şazinuş'u hâlâ bulma umudu olup olmadığını düşündü. Büyük olasılıkla onlar da herkes gibi saatler önce çekip gitmişlerdi. Safran Hanı'nı bulsa bile, onlar orada olmayacaktı. Tam hedefine ulaşacağı sırada, bir anlık gevşemesi sonucunda yine herşeyi berbat ettiği için kendisine lanet okudu. Büyük bir umutsuzluğa düşmüştü. Herşeyi öylece yüzüstü bırakıp eve dönmeyi, ertesi gün avukatı arayıp bu davadan çekildiğini, işi başkasına vermesini söylemeyi geçirdi aklından. Ne var ki avukatın vaadettiği beş yüz altını ve o parayla neler yapabileceğini anımsayınca, kendisine geldi. Bu düşünce yeniden güç verdi ona. Nasıl olsa yitirecek birşeyi yoktu. Madem bir kez başlamıştı, sonuna dek sürdürmeliydi

işi. Üstelik, kimbilir, Cevri Kalfa ve Şazinuş belki geceleri de Safran Hanı'nda kalıyorlardı. Uyku sersemliğini üzerinden iyice atmış, kendisine olan güvenini yeniden bulmuştu. Antikacıdan almış olduğu dijital pusulayı cebinden çıkarıp kuzey yönünde ilerlemeye başladı. Sokaklar ıssızdı. Çevrede en ufak bir kımıltı olmuyor, çıt çıkmıyordu. Yirmi otuz adım arayla duvarlardaki çengellere asılmış olan yağ kandillerinin çevrelerine yaydığı ölgün, sarımsı ışığın altında, hummalı bir alış veriş gününden geriye kalan, dükkânların önüne ya da düpedüz sokağın ortasına atılmış buruşuk paket kâğıtları, yırtık naylon torbalar, kopuk sicimler, boş ayran kutuları, tost ve sandviç artıkları ve daha bir sürü çer çöp, pusuya yatıp avını bekleyen, ne idüğü belirsiz, sinsi birer yaratık gibi ürkütücü görünümlere bürünüyorlardı. İbrahim Nemrûd nedensiz yere korkmayı kendisine yakıştıramasa da, her an loş bir girintiden ya da kuytu bir köşeden fırlayıp üzerine atılabilecek saldırgan bir gölgenin tekinsiz beklentisi içinde, sanki bir mayın tarlasından geçermişçesine, hızlı hızlı ama yine de temkinlilikle atıyordu adımlarını. Böylece bir sokaktan diğerine geçerek dakikalarca yürüdü. Önünden geçtiği dükkânları dikkatle inceliyor, onu Safran Hanı'na götürecek bir ipucu bulmaya çalışıyordu. Pusulanın dijital ibresini izleyerek bir köşeyi dönmüştü ki, canhıraş bir çığlıkla donup kaldı:

"İbrahiiim! İbrahiiim!"

Sesin nereden geldiğini anlamak için çevresine bakındı, ama karanlığın içinde hiçbir şey seçemedi. Saptayamadığı bir yönden onun bulunduğu yere hızla yaklaşmakta olan telaşlı ayak sesleri işitti yalnızca. Çığlık yinelendi:

"İbrahiiim! İbrahiiim!"

İyice afallamış, ne yana bakacağını şaşırmıştı. Gecenin bu saatinde burada onu tanıyan birinin nasıl olabileceğini düşünüyor, ama bu soruya akla yakın bir yanıt bulamıyordu. Gelen dost mu, düşman mıydı? Karşılık mı vermeli, kuytu bir köşeye mi saklanmalı, ya da yoksa bir an önce oradan sıvışmaya mı çalışmalıydı? Ama ne yöne kaçabilirdi ki? Kararsızlık içinde kıvranırken, çığlık çok daha yakından yankılandı bu kez:

"İbrahiiim! İbrahiiim! Neredesin? Bunca zamandır arıyorum seni! Çık ortaya, göster bana yüzünü! Neredesin İbrahim?"

İçgüdüsel bir hareketle arkasını dönünce, yirmi adım kadar ötesinde, yırtık pırtık çaputlara bürünmüş, saçı sakalına karışmış, kemikleri sayılacak denli zayıf bir adamın, kollarını çılgın gibi havada sallayarak hızla üzerine gelmekte olduğunu gördü. Adamın çıplak tabanlarının sokağın taşları üzerinde çıkardığı ses, çarşının yüksek tavanında yankılanıyordu. İlkin ne yapacağını bilemedi, sonra ayaklarını yere sıkı basıp iri yumruklarıyla gardını alarak olası bir saldırıyı karşılamaya hazırlandı. Ama beklediğinin tersine, adam koşusunu kesmeden hızla geçip gitti yanından. Beş on adım sonra sanki kolundan çekilmişçesine durdu, topuklarının üzerinde çark edip bir sıçrayışta onun yanına geldi. Adamın yüzüne bakınca, gözlerinin bulunması gereken yerde iki karanlık çukur olduğunu görerek irkildi.

"İbrahim!" diye inledi adam kedi miyavlamasını andıran bir sesle, "İbrahim'i gördün mü? Gördün mü İbrahim'i? O gönüller sultanını gördün mü?"

"Kimsin sen?" diye sordu İbrahim Nemrûd sertçe, "Niçin arıyorsun İbrahim'i?"

"Niçin mi arıyorum İbrahim'i? Niçin mi?" Genizden gelen bir hırıltıyla kesik kesik güldü adam. "Başka kimi arayayım? İbrahim'den başka kimim var ki benim? Onu arayacağım elbette. Herkes onu, İbrahim'i arıyor. Sen kimi aradığını sanıyorsun?"

İbrahim Nemrûd kuşkuyla çevresine bakındı. Sorusuna soruyla karşılık verilmesinden hoşlanmamıştı. Terslenerek ısrarla yineledi sorusunu: "Kimsin sen?"

"Ben kim miyim? Kim miyim ben? Miyim ben kim? Ah, bunu kendime yüzlerce, binlerce, on binlerce defa sormadığımı mı sanırsın? Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı. Keşke sana bir hallaç olduğumu söyleyebilseydim mesela. Sırtıma vurduğum yamalı bohçam, yayım ve tokmağımla her gün sabahtan akşama dek, o sokak senin bu sokak benim, yanık bir mani okuyarak dolaşsaydım. Gezdiğim yerlerde pencerelerin tülleri mahmur gözler gibi aralanıp kaçamak bakışlar ürkekçe yoklasaydı yüzümü. Evlerin kapıları bir bir açılsaydı önümde. Ortasında ulu bir çınarın dikili olduğu bir avluya ya da yüksek tavanlı bir taş sofaya alınsaydım. Hemen bohçamı açıp keçe örtümü yere sererek üzerine bağdaş kursaydım. Utangaç ev sahibesinin küçük oğluyla yolladığı eski yorganların, yastıkların,

şiltelerin dikişlerini özenle söküp yığınlar halinde örtünün üzerine döktüğüm kaba pamuk yumaklarını, dizlerimin arasına sıkıştırdığım yayın gergin kirişi üzerinde, beşeriyetin en eski zamanlarına ait tuhaf bir müzik âleti çalarcasına, iri başlı tokmağımla vura vura atsaydım. Bembeyaz pamuk topakları, yay üzerinde inip kalkan tokmağın ritmik ezgisiyle havada uçuşarak, zamansız yağan bir kar gibi efil efil yere inse, yavaş yavaş bacaklarımı, kollarımı, gövdemi, başımı, her yanımı kaplasa, beni ak, apak bir yontuya çevirseydi. Ağzım, burnum, kulaklarım, gözlerim bu hafif, uçağan, yumuşacık rahmetle kapansa, pamuk yumakları genzimden gırtlağıma, solunum yollarıma, oradan mideme, bağırsaklarıma, ciğerlerime inse, beni dıştan olduğu kadar içten de kaplasa, tıkabasa doldursaydı. Tahnit edilmiş bir hayvan gibi, kımıltısız ve masum, oracıkta öylece kalakalsaydım. Ya da bir terzi olsaydım bir kenar mahalledeki alçak tavanlı ufacık dükkânında günboyu iğneler, iplikler, makaslar, mezuralar, kumaş parçaları arasında iki büklüm oturup dikiş diken. Allı yeşilli entariler, güllü dallı fistanlar, kat kat setreler, redingotlar dikseydim. Renk renk, desen desen kumaşlar mahir parmaklarımın arasında şekilden şekile girse, can bulsa, dile gelseydi. Sonra bir gün, hatırlı bir müşterinin patronunu itinayla çıkardığım elbisesini dikerken, birden hıçkırık tutsa, dudaklarımın arasına sıkıştırdığım bir avuç toplu iğneyi âdeta iri bir şeker topağı gibi bir defada yutuverseydim. İğneler mideme, oradan ağır ağır damarlarıma ve kalbime yürüseydi. Bu dikenli çelik ırmağının menziline varmasını beklerken, arkama yaslansam, gözlerimi yumup dudaklarımın arasından ‘Süveyda! Süveyda!’ diye mırıldansaydım. Göz kapaklarımın kıyısında beliren birer damla ılık yaş, yanaklarımdan aşağı usulca süzülseydi. Yahut—olur a!—gözükara bir dalgıç olsaydım en derin denizlere dalan. Karanlık deniz diplerinden inciler, mercanlar, süngerler, kimsenin dalmaya cesaret edemediği yıllanmış batıklardan paha biçilmez korsan hazineleri çıkarsaydım. Günün birinde rengârenk bir balığın peşine takılmış giderken, gözün ulaşamadığı kadar derinlerde bir çakıp bir sönen buğulu bir pırıltı görseydim. Gözümü alan bu tuhaf pırıltı beni büyülese, hızla dönen bir anafor gibi karşı konulmaz bir güçle kendisine çekseydi. Ona ulaşmak için derinlere dalsaydım. Ben dibe indikçe, pırıltı sürekli yer değiştiren şakacı bir benek gibi benden

kaçsa, beni peşisıra derine, daha derine, hep daha derine sürükleseydi. Nefesim tükense, kollarım ve bacaklarımda derman kesilseydi. Sonra, ona ulaşmaktan artık ümit kestiğim bir sırada, birden kendimi onun tam üzerinde bulsaydım. O ufacık titrek pırıltı bir anda infilak etse, gözleri kör eden, bembeyaz, dev bir ışık topuna, bir akkor parçasına, hayır, süt rengi bir yalıma dönüşse, beni olanca görkemiyle sarıp sarmalasa, içine alsa, yutsaydı. Ciğerlerimde kalan son havayı burun deliklerimden verirken gördüğüm en son şey, göz kamaştırıcı parlaklıktaki bu ışığın buğulu aynasında yansıyan kendi yorgun yüzüm olsaydı. Görüntüm bir an hareketsiz kaldıktan sonra, titrese, bulansa, dağılsa, bir daha geri gelmemek üzere yitip gitseydi. Ben yokolsaydım, kayıplara karışsaydım, imim timim okunmaz olsaydı. Öyle ki hiçkimse benim bir zamanlar bu dünya üzerinde olmuş olduğumu bilmese, hatırlamasaydı. Ben gaip olsaydım. Gaip ben olsaydı. Ben ve gaip, gaip ve ben, bir ve aynı olsaydık. Evet, olsaydık keşke… Ah, öyle çok isterdim ki!"

İbrahim Nemrûd adamın söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramamıştı. Bu durum canını sıkıyor, onu sinirlendiriyordu. Sabırsızlıkla yineledi sorusunu: "Sen kimsin?"

"Ben kimim, ben kimim, ben kimim, kimim ben, ben kimim, kim ben, ben kim, ki be, be ki, kib, bi, kiki, bibi, biki, kibi, k-k-k, b-b-b, bik, bik, bik… Biiik! Bi-biiik! Bi-bi-biiik! Hmmm, zor sual… Evet, evet, cevaplanması hakikaten hem fevkalade zor, hem fevkalade kolay, ama esasen fevkalade zor bir sual… Farz-ı mahal, bir cerrah olduğumu söyleyebilirim sana: En zor ameliyatları, açık kalp ameliyatlarını, beyin ameliyatlarını icra eden dünyaca ünlü bir cerrah. Dikkat et, 'cellat' demiyorum, 'cerrah' diyorum. Gerçi her cerrah aslında bir cellattır da ve tabii her cellat da mahir bir cerrah. Cerh-i amd ve teclid her daim el ele gitmiştir. Cerh eden, gün gelir elbet cerh edilir; cild, üzerine herşeyin gayr-ı kabil-i terkin harflerle nakşedildiği mecruh bir parşömendir. Ben de bir gün daha önce üzerinde yüzlerce bedeni kesip biçtiğim ameliyat masasına uzanmış, kıldan ince kılıçtan keskin bisturimi elime alıp göğüs kafesimi yararak kendi kalbimi söküp çıkarmış olabilirim. İhtimal ki kalbim o sırada avucumda hâlâ öfkeli bir yumruk gibi sıkılıp gevşiyordur. Eğer bunu yaptıysam, ki yapmamam için bir neden göremiyorum, sudan çıkmış bir balık gibi

nefes almak için çırpınan bu biçimsiz et parçasını bozunmaması için mutlaka ecza dolu bir kavanoza koymuş ve meret bu yeni cam kafesini yadırgayarak fırlayıp kaçmaya çalışmasın diye kavanozun kapağını sıkı sıkıya kapatarak balmumuyla sıvamışımdır. Bu kavanoz şimdi Tıp Fakültesi'nin teşrih odasındaki raflardan birinde, içlerinde kesilmiş uzuvlar, alınmış iç organlar ve ana rahimlerinden sökülmüş sakıt ceninler olan diğer irili ufaklı kavanozlarla birlikte tozlanmaya terk edilmiştir. Ya da kimbilir belki de onu attığım yerde, Haliç'in durgun ve bulanık sularında, dipteki balçığa saplanmış, içinde kötücül bir cini barındıran sihirli bir lamba gibi günün birinde onu bulup gün ışığına çıkaracak saf ve cahil kurtarıcısını beklemektedir. Veyahut son müşterisini uğurlayıp dükkânının kepenklerini indirdikten sonra, aynanın karşısına geçip meşin kayışında hamaratça biledi̇ği usturasıyla kendi gırtlağını bir kulağından ötekine dek kesen titiz bir berberimdir belki. Tek derdim, çizginin bir cetvelle çizilmişçesine düz olmasıdır. Ya da—olur a!—usta bir kasabımdır, kimbilir. Yeşil sırtlı sineklerin vızıldadığı içyağı kokulu dükkânımda kendimi et çengeline asmış, en keskin bıçağımla kendi derimi yüzmekteyimdir besmele çekerek. Değil mi ki yalnızca fısıldanan bir *en-el-hakk*'ın karşılığı bile bu dünyada da, öte dünyada da çığlık çığlığa haykırılan bir idam hükmüdür. Yok eğer bu da hoşuna gitmediyse, merdümgiriz bir aktar olduğumu düşünebilirsin. Tunç bir tasa doldurup suyla kardığım baldıranı son damlasına dek kana kana içmişimdir ve şimdi odamda bir aşağı bir yukarı volta vurmaktayımdır kendi ayağıyla gelip bile isteye kapana girmiş yabanî bir hayvan gibi. Dikkat et, yalnızca olasılıklardan söz ediyorum burada, gerçekleşmelerinin gerçekleşmemelerinden daha az olası olduğu düşünülemeyecek olasılıklar: İki kere ikinin dört veya beş etmesi ya da dünyanın güneşin çevresinde veya, tam tersine, güneşin dünyanın çevresinde dönüyor olması gibi tıpkı. Oysa her ikisinin de ayın çevresinde dönmekte olduğunu biliyoruz artık uzun süredir ve iki kere iki de, senin de gayet iyi bildiğin gibi, kimi zaman üç, kimi zaman sıfır, kimi zaman ise sekiz yüz yetmiş dört bin iki yüz doksan yedi eder, buçuğu da var üstelik! Eder, vallahi de tallahi de! Değil mi? Değil mi, İbrahim?"

İbrahim Nemrûd kendisine adıyla hitap edildiğini duyunca, derin bir uykudan sarsılarak uyandırılmışçasına irkildi.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak. Gözlerinde kuşku ve kaygı karışımı bir ifade vardı. Adamın yüzüne dişsiz ağzının kanı çekilmiş dişetlerini ortaya çıkaran geniş bir gülümseme yayıldı ve genizden gelen hırıltılı kahkahası işitildi.

“Ah İbrahim! Ah İbrahim!” dedi başını sallayarak, “Bırak bu anlamsız bilmezden gelme oyununu! Kendinle saklambaç oynama! Boşa bütün çabaların! Benim kadar sen de biliyorsun İbrahim olduğunu ve yıllardır, hatta belki bu dünyaya adım attığın ilk andan beri İbrahim’i aradığını. Kendinden mümkünü yok kaçamazsın! Ama merak etme, Safran Hanı’nda, 40 numaralı odada bulacaksın onu ve bulduğunda da hayatın değişecek. Şeref sözü veriyorum sana. Kör olayım ki! Hemen şurada, soldan üçüncü sokağın sonunda, soldan üçüncü kapı…”

İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla donakaldı. Bir an sonra kendisine geldiğinde, kafasındaki tek düşünce, adamı omuzlarından sıkıca tutup bütün bunları nereden bildiğini söyletene dek sarsalamak, hatta gerekirse suratına birkaç tokat patlatmaktı, ama o sırada adam oradan çoktan birkaç adım öteye sıçramıştı bile. Duvar kenarında duran bir çöp bidonunun arkasına saklanmış, ona dil çıkararak nanik yapıyordu. Bu hareket İbrahim Nemrûd’un kanının iyice tepesine fırlamasına neden oldu. Adamı yakalamak için ileri doğru bir hamle yaptı, ama adam ona ulaşmasına fırsat vermeksizin göz açıp kapayıncaya dek dükkânların arasındaki dar geçidin karanlık ağzında kayboldu. Dizginlerinden boşanmış azgın bir at gibi çılgınca koşarak oradan uzaklaşırken, bir yandan da tiz bir sesle çığlık çığlığa haykırıyordu: “İbrahiiim! İbrahiiim! Yazıklar olsun sana verdiğim emeklere! Kaçma kendinden! Boşuna bütün çabaların! Ara, bul, bil kendini, İbrahim! Ara, bul, bil kendini! Bil kendini, İbrahiiim!”

İbrahim Nemrûd kargaların maskarası olmuş bir korkuluk gibi ne yapacağını bilmeksizin geçidin ağzında bir süre kımıltısız durarak adamın duvarlar ve kubbelerde yankılanan telaşlı ayak sesleriyle canhıraş çığlıklarının gitgide sönmesini dinledi. Onu izlemeye çalışmanın yararsız olacağını hissediyordu, Kapalıçarşı’nın arapsaçı gibi karmaşık dolambacında onu yakalaması olanaksızdı. Sonra umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti ve arkasını dönüp önünde uzanan sokağa baktı.

“Soldan üçüncü sokağın ucunda, soldan üçüncü kapı, 40 numaralı oda…” diye uykuda sayıklarcasına mırıldandı kendi kendisine ve kısa bir duraksamanın ardından, adamın tarif ettiği yönde ağır adımlarla yürümeye başladı. Soldan üçüncü sokağa sapıp kapıları sayarak ilerledi. Soldaki üçüncü kapı, diğerlerine göre hayli alçak, köhne bir ahşap kapıydı. Lentonun üzerindeki eğri büğrü çinko levhada *Safran Hanı – SAFHA* yazısı güçlükle seçilebiliyordu. Kapının kilitli olacağını düşündü, ama hafifçe itince, paslı menteşelerinin üzerinde esneyerek belli belirsiz bir gıcırtıyla aralandı kapı. Başını eğip içeri girdi ve tonozlu bir geçitte buldu kendisini. Birkaç adım sonra geçit, üzeri açık, zemini malta taşı döşeli, dar uzun bir iç avluya açıldı. Avlu, iki kat yüksekliğinde, galerili bir binayla çevrelenmişti. Bir an yanlış gelmiş olabileceği kuşkusuna kapıldı. Nedense Safran Hanı’nın bir baharatçı hanı olduğunu düşünmüştü, oysa bir saraç ya da kavaf hanını andırıyordu burası. Havada ne olduğunu anlayamadığı, iç bulandırıcı, ağır bir koku vardı. Avlunun duvarlarına birer kulaç aralıkla ardiye kapılarına benzeyen alçak kapılar dizilmişti. Galeri katının çürüyerek yer yer sökülmüş ahşap korkulukları avluyu çepeçevre sarıyor, geniş saçakların arasından gözüken bulutlu yaz gecesi göğünde uzak ve donuk bir dolunay gümüş bir sini gibi buğulu bir ışıltıyla parlıyordu. Bu ışıltıya bir süre büyülenmişçesine baktı. Buraya ne yapmak için gelmiş olduğunu anımsadı sonra ve kapıların üzerindeki numaraları okuyarak avluyu çepeçevre dolaşmaya başladı. Numaralar 20’de sona eriyordu. 40 numaralı oda üst katta olmalıydı. Avlunun bir köşesindeki yüksek basamaklı dar taş merdivenden yukarı çıkıp bu kez üst kattaki oda kapılarının üzerindeki numaralara bakarak sessiz adımlarla ahşap korkuluklu galeriyi adımladı. Üzerinde kararmış yaldızlı rakamlarla 40 yazan kapının önüne geldiğinde, şakakları öylesine şiddetle zonkluyordu ki, bu ritmik gürültünün dışarıdan da duyuluyor olabileceği endişesiyle bir an nefesini tutarak çevreyi dinledi. Gece durgun ve sessizdi. Uzaklardan gelen, boğuk bir sarhoş şarkısı dışında çıt çıkmıyordu. Bir kez daha göz atınca, kapının altından incecik ölgün bir ışığın sızmakta olduğunu fark etti ve aradığının içeride onu beklediğini anladı. Birden, kendisini bile şaşırtan bir kesinlikle, kalp atışlarının yavaşladığını, o ana dek kurulu bir zemberek gibi gergin olan

vücudunun gevşediğini, rahatladığını hissetti. Alabildiğine dingindi şimdi. Uzanıp elini bronz kapı tokmağına koydu, tıklatmak gereği duymaksızın, sanki kendi evinin kapısını açıyormuşçasına, usulca ama kararlı bir hareketle kapıyı ardına dek açıp eşikten atladı. Odaya girdiğinde gözüne ilk çarpan şey, kapının solundaki sehpanın üzerinde duran sesi kısılmış televizyon oldu. Ekrandaki *Walt Disney* kahramanları birbirleriyle sessiz bir hınç içinde alt alta üst üste boğuşuyorlardı. Sonra odanın öteki ucundaki büyük pirinç bir karyolayı gördü. Kısa sarı saçlı zayıf bir çocuk karyolaya sırtüstü uzanmış, tavandan sarkan halojenin parlak beyaz ışığında elindeki deri ciltli kalın kitabı okuyordu. Kapı açılınca, kitabı indirip dirseklerinin üzerinde doğruldu, gök mavisi gözlerini İbrahim Nemrûd'a dikti. Bir an sessizce bakıştılar. Çocuğun gözlerinde muzip ve alaycı bir pırıltı vardı. İbrahim Nemrûd kaşlarını çatıp gözlerini kırpıştırarak bu derin bakışlardaki tuhaf pırıltıyı anlamlandırmaya çalışırken, kart bir ses duyuldu odanın dip tarafından: "Ooo, bakındı hele! Mesaferimiz mi var? Hoş gelmişsen, safalar getirmişsen, yeğidim! Gel hele bir yol, paltonu alam, kunduranı çıkaram, rahat ede cism-ü can!"

İbrahim Nemrûd gözlerini çocuğun mavi gözlerinden güçlükle ayırarak sesin geldiğini yere baktı. Elli altmış yaşlarında, şişman, iriyarı bir kadın, kollarını iki yana açmış, yüzünde yılışık bir gülümsemeyle, hafifçe topallayarak ona doğru geliyordu. Kadının kalçalarını sımsıkı saran koyu renk eteğinin altından tombul beyaz diz kapakları ve ince tüylerle kaplı varisli baldırları görünüyordu. Çıplak ayaklarında hela takunyaları vardı. Odanın arka tarafındaki gusülhanenin aralık duran kapısından, içerideki fıstık yeşili naylon ibriğini ve duvardaki iki çivi arasına gerili bir ipe asılmış lekeli taharet bezini gördü İbrahim Nemrûd. Odaya girdiğinde, kadın gusülhanede olmalıydı, bu yüzden ilk anda fark etmemişti onu.

"Şazinuş!" diye cırlak bir sesle bağırdı kadın, "Orda öyle meskin meskin yatacağına, kalk da beyefendinin kunduralarını çıkarmasına yardım et, hayde!"

Çocuk hemen elindeki kitabı yastığın üzerine bırakarak süzülürcesine yataktan kalktı, ayaklarına aceleyle şıpıdık terliklerini geçirip İbrahim Nemrûd'a doğru seğirtti.

“Kusuruna bakma, yeğidim,” diye yaltaklandı kadın, “Hep böyledir bu, yol yordam bilmez. Varsa yoksa yan gelip keyif çatsın, abuk sabuk şeyler okusun… Eline de nereden geçirir bunları, bilmem ki! Fizuliyet, hep fizuliyet! Halbuki ben az mı ter döktüm onu adam etmek için? Hayde, mıymıntı, çabuk tut elini!”

Kadın ve çocuk, karşı koymasına fırsat vermeksizin İbrahim Nemrûd’un üzerine atılıp onu soymaya başlamışlardı. Kadın, şapkasını başından alıp duvardaki bir kavukluğun üzerine yerleştirdikten sonra, paltosuna yapışmış, çıkarmak için kollarından çekiştiriyor, çocuk ise önünde diz çökmüş, incecik becerikli parmaklarıyla ayakkabılarının bağcıklarını çözüyordu. İbrahim Nemrûd söze nereden gireceğini, buraya geliş amacını nasıl anlatacağını bilemediği için, ister istemez onların ellerine bırakmıştı kendisini. Az sonra, ayağında ona birkaç numara ufak gelen topukları yenmiş tokyolarla yatağın yanındaki bir peykeye oturmuş, eline tutuşturulan ağzı kırık kadehteki ne idüğü belirsiz içkiyi yudumlamaya çalışıyordu. Kadın altına alçak bir hasır tabure çekip iki adım ötesine oturmuş, her hareketini dikkatle izliyordu. Çocuk ise kadının hemen yanıbaşında el bağlayarak durmuştu. İbrahim Nemrûd bakışlarını onlardan kaçırmaya, özellikle de çocukla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Zaman kazanmak için arada sırada başını kaldırıp kadına aptal aptal gülümsüyordu. Bir yandan da hızla düşünüyor, kadını sessiz bir biçimde oradan uzaklaştırıp çocukla yalnız kalabilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

“Hayrola, yeğidim, bu şerefi neye borçluyuz?” diye damdan düşercesine söze girdi kadın, “Yoksa gecenin bir yarısı ateş mi düştü göynüne?”

Bir an durakladı İbrahim Nemrûd, sonra yapmacık bir gülümsemeyle yanıt verdi: “Doğrusunu isterseniz, evet…”

“Bilirim, bilirim!” diye gözlerini devirerek sırıttı kadın, “Ateş düştüğü yeri yakar! Oy farfara farfara, ateş de düştü şalvara!” Sonra kart bir sesle devam etti: “Eee, nerede görüp abayı yaktın bakalım bezimkine? Yedikule’deki oturak âlemlerinden birinde felan mı?”

“Doğru, orada görmüştüm.”

Bu kez duraksamadan karşılık vermişti İbrahim Nemrûd.

“Ve o lahze mimledin, ha?”

“Evet.”

“Nasıl buldun peki bizi? Evelallah, bugüne bugün her babayeğidin harcı değildir Cevri Kalfa’yla Şazinuş’a ulaşmak.”

“Sora sora Bağdat bile bulunur,” dedi İbrahim Nemrûd pişkin bir tavır takınmaya çalışarak. MUHTEVA’yla yaptığı telefon görüşmesinden söz etmek istemiyordu.

“Eyi, eyi, çok eyi!” diye kıkırdadı kadın, “Sevdim seni, sıkı adamsın, dobra dobra konuşursun. Derdini söylemeyen derman bulamaz. Bazısı vardır, kıvırttıkça kıvırtır, baklayı bir türlü çıkarmaz ağzından, orada öylece oturup bel bel bakar insanın suratına. Sanırsın ki, ev zeyaretine gelmiş. Heç gam kasavet çekme, elhak doğru yere geldin, yeğidim, senin derdinin dermanı bende.”

İri gövdesinin ağırlığı altında tehlikeli biçimde yaylanarak gıcırdayan hasır taburede güçlükle sağ yanına dönüp sessizce ayakta dikilmekte olan çocuğu işaret etti. Kendisinden söz edildiğini işiten çocuk, başını önüne eğmiş, yanakları al al olmuştu. Malını metheden açıkgöz bir bezirgân edasıyla, ağzından tükürükler saçarak, hızlı hızlı konuşmaya başladı kadın: “Hak, dostum, hak! Var varanın, sür sürenin, baykuşu çoktur viranenin, destursuz bağa girenin hali yaman dediler. Bak, yeğidim! Şazinuş henüz açılmış bir gonce güldür, bir kınalı kekliktir, bir ürkek ahudur, ki görenler meftun, göremeyenler zebun ve dahi yedi düvel dört eklim ânın âteş-i aşkıyla cayır cayır yangundur. Ol Şazinuş ki teni pürüzsüz ve süt gibi apaktır; sinesi yaz yağmuru mesali serindir; lebleri olgun kirazlardan daha tatlıdır; el ve ayak parmakları kalem kalemdir; butları diri, kalçaları gergindir; karanfili desen sıkı mı sıkıdır. Bak, şu kadarcık yalanım varsa ne olayım! Doğru konuşmuyor muyum, kız? Ha? Ona bakma sen, yeğidim, o hep yüzünü yere endirip eylece siyakat vavı gibi durup durur, yere bakıp yürek yakandır, emma ki dirhem kusur etmez müşteriye hizmette. Eee, takdir edersin ki, beyle bir afet-i devranın sevdalısı çoktur, kapısını aşındıran ziyadedir, piyasası gayetle yüksektir, nice beyzadeler çil çil altıncıkları ayaklarının altına sepelerler. Velhasıl-ı kelam, fazla söze ne hacet? Lafı boş yere dolandırıp canını sıkmayacağım, belli ki bu yolların acemisi değilsin. Şazinuş’un bir saati sana üç altına patlar, sarı sarı üç altın lira, o da sana kanım kaynadığı içün. İnan olsun, başkasına beş altından azına

koklatmam bile. Vâzelin benden, ona para istemiyorum. Yatak çarşaflarını da yeni değiştirdiydim daha. Bak, mis gibi lavanta kokuyor. Ayriyeten…"

İbrahim Nemrûd kadının sözlerini daha fazla dinleyemedi. Gözü televizyon ekranına takılmıştı. Doktor kılığına girmiş olan *Bugs Bunny*'nin suratında otuz iki dişini gösteren geniş bir gülümseme vardı. Onu yakalamaya çalışan kötü kurdu, kafasına iri bir lobutla vura vura toprağa çakıyordu. İbrahim Nemrûd'un yüzü kızarmış, nabzı hızlanmıştı. Zorlukla nefes alıyordu. Başı dönüyor, şakakları zonkluyordu. Suratının ne şekle girdiğini göstermemek için başını ellerinin arasına alıp kadının işaret ettiği pirinç karyolaya baktı. Yatak darmadağındı. Somyanın altından yaylar sarkıyordu. Üzerinde ekmek kırıntıları, zeytin çekirdekleri, susam ve çöreotu taneleri olan pembemsi çarşaf, yer yer yırtılmış, uzun süre yıkanmamaktan kararmıştı. Orası burası sökülüp içinden kıtıklar fışkırmış ve rengi atmış olan yamalı bir yorgan, ayakucunda dertop edilmiş duruyordu. Gözlerinin önünde bir anda yüzlerce sahne canlandı. Kıllı, çirkin, eciş bücüş gövdelerin bu yatağın çarşafları arasında çocuğun beyaz ve narin bedenine hırsla sarıldıklarını, ona kene gibi yapışarak kanını emdiklerini, etinden et koparmaya çalıştıklarını görüyordu. Ayrıntıları berraklıkla seçilemeyen, bulanık, bitimsiz, yabansı bir boğuşmaydı bu. Çocuğun acı dolu çığlıkları, iniltileri, yakarışları, hıçkırıkları eşlik ediyordu bu amansız boğuşmaya. İbrahim Nemrûd bu sesleri duymamak için kulaklarını tıkamaya çalışıyor, ama sesler şeytansı bir alaycılıkla yankılanıp duruyordu kafasının içinde. Sonra bütün görüntüler ve sesler birbirine karışmaya başladı, öyle ki hiçbirini birbirinden ayırt edemiyordu artık. Herşey cehennemî bir hızla burgaçlanarak, alacalı bulacalı, uğultulu, yapış yapış bir yumağa dönüşmüş, ak bir kâğıdın üzerine dalga dalga yayılan kıvamlı bir mürekkep lekesi gibi tüm görüşünü kaplamıştı. Başını tekrar kadına çevirdiğinde, gözlerinden ateş fışkırıyordu.

"Sen!" diye hırıldadı sıkılı dişlerinin arasından ve kış uykusundan uyanan kızgın bir boz ayı gibi, iri gövdesinin olanca heybetiyle ayağa kalktı. Ufak taş oda bir anda İbrahim Nemrûd'un tehditkâr varlığıyla ağız ağıza dolmuştu. Ama kadın kendisini anlattıklarına öylesine

kaptırmıştı ki, durumun farkında değildi, aynı neşeli tonda sürdürüyordu konuşmasını.

"He ya, ben, Cevri Kalfa, benim sayemde ereceksin bu mahbubun visaline. Hem de ne visal ama! Allah seni inandırsın…"

"Sen! Siz! Sizler!" diye nefretle yeniden tısladı İbrahim Nemrûd. Öfkeden boğulacak gibiydi. Konuşmak, içindeki nefreti kusmak istiyor, ama şişen dili ağzına sığmadığı için, dilinin ucuna gelen sözcükleri doğru dürüst telaffuz edemiyordu. Kadına doğru bir adım atınca, ayağının takıldığı peyke devrildi. Bu gürültüyle kendisine gelen kadın, başını kaldırıp bir adım ötesinde dikilmekte olan İbrahim Nemrûd'un farkına varınca, dehşetle irkilerek karga sesini andıran boğuk bir çığlık attı. Yüzündeki riyakâr memnuniyet silinmişti. İbrahim Nemrûd'un hadekalarından fırlamış gözlerini görünce, bir anda beti benzi atmış, suratı allak bullak olmuştu. Onun gözlerinde de korkuyla nefret arası bir ifade vardı şimdi. Tombul ellerini etli dizkapaklarına dayayarak oturduğu hasır tabureden doğrulmaya davrandı, ama iri kalçalarını taburenin oturağından kaldırmakta zorlandığı için ancak büyük bir zahmetle, ağır ağır kalkabildi ayağa. O doğruluncaya dek, İbrahim Nemrûd aralarındaki mesafeyi tek bir adımda katederek kötücül bir cin gibi yanıbaşında bitmişti bile. Şimdi birbirlerinin nefesini hissedebilecek denli yakındılar. Ufak taş odanın ortasında birdenbire peydah oluveren iki ufak tepeyi andırıyorlardı. Kadın hayli iri olmasına karşın, İbrahim Nemrûd ondan yarım kafa boyu yüksekti ve belermiş gözleriyle ona yukarıdan bakıyordu. Kadının suratına da can düşmanıyla ölüm kalım dövüşüne tutuşmaya hazırlanan kan içici bir cengâverin ürkütücü ifadesi gelip oturmuştu birden.

"Hoşt! Geri dur, bre Eblis!" diye tiz bir savaş çığlığı attıktan sonra, İbrahim Nemrûd'u vargücüyle göğsünden iterek kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. İbrahim Nemrûd bu güçlü itiş karşısında arkaya doğru hafifçe sendelediyse de bir adım bile gerilemedi ve karşılık olarak o da kadını etli omuzlarından tutup sertçe itti. Dengesini yitirerek hızla geriye doğru savruldu kadın ve yatağın yanındaki tahta sehpanın üzerine sırtüstü düştü. Önce sehpanın üzerindeki sürahi, bardak, şamdan, tespih, saat gibi bir sürü ıvır zıvır büyük bir şangırtıyla yayıldı odanın taş zeminine, ardından da

külüstür sehpa kadının iri gövdesinin ağırlığı altında çatırdayarak parçalandı. Bu tuhaf sahneyi televizyonda ağır çekim bir görüntü izlercesine şaşkınlıkla izledi İbrahim Nemrûd ve birden gözlerinin önünde çok eski anılar canlandı. Son kez bir kavgaya karışalı on yıldan fazla oluyordu. Hiçbir zaman durup dururken kaba güce baş vuran, saldırgan, kavgacı bir insan olmamıştı, ama çocukluğundan beri iriliği ve gücü nedeniyle korku salmıştı çevresine. Değişik yer ve zamanlarda ona sataşmak gafletinde bulunan birkaç talihsiz çocuğu fena halde pataklamış olmasının payı vardı bunda elbette. Üniversite yıllarında silahşorlarla birlikte ve kendi isteğinden çok onların kışkırtmasıyla birkaç sokak kavgasına karışmış ve ününü daha da pekiştirmişti gerçi, ama daha önce bir kadınla hiç kavga etmemiş, hatta bir kadına el kaldırma düşüncesini aklının ucundan bile geçirmemişti. Kökü çok derinlerde olan, hiçbir zaman dile getirilmemiş, sorgusuz sualsiz kabul edilmiş bir kuraldı bu. Şimdi aklı karışmıştı. Bir kadına saldırmış, ona karşı kaba güce baş vurmuş oluşunu hem yadırgıyor, hem de bundan açıklayamadığı tuhaf bir haz, bir tür gurur duyuyordu. Yapılması gerekeni yapmıştı ve bundan pişman değildi, tam tersine, çok iyi hissediyordu kendisini. Kadın hâlâ düştüğü yerde ağız dolusu galiz küfürlerle avazı çıktığınca bağırarak debeleniyor, yardım çağırıyor, tombul kollarıyla bacaklarını havada umutsuzca savurarak ayağa kalkmaya çabalıyordu boş yere. Kadının bu haliyle sırtüstü dönmüş bir kaplumbağayı andırdığını düşündü İbrahim Nemrûd ve bu düşünce onu gülümsetti. Az önceki taşkın öfkesi yavaş yavaş dinmeye başlamış, gergin yüz hatları yumuşamıştı. Birilerinin yardımı olmadan ayağa kalkmaktan bile aciz böylesine zavallı bir yaratığa niçin bu denli öfkelendiğini anlayamıyordu. Odaya girdiğinden beri ilk kez başını çocuğa çevirdi. Çocuk hâlâ aynı yerde kıpırtısız duruyordu. Suratında, korkmuş değil, ama biraz şaşkın bir ifade vardı. Göz göze geldiklerinde, çocuğun yüzü yavaşça aydınlandı ve gök mavisi gözlerinde yeniden o ilk karşılaştıkları anki yarı alaycı yarı muzip pırıltı belirdi.

"Şimdi boku yedin işte!" dedi İbrahim Nemrûd'a çıngıltılı bir sesle kıkırdayarak, "Şimdi boku tam yedin işte!"

İbrahim Nemrûd ciddileşmişti yeniden. Çocuğu kendisine inandırmanın ne denli güç olacağını anlıyordu. Ellerini ona doğru

uzattı. Onu omuzlarından tutup hafifçe sarsarak çok uzun sürmüş bunaltılı bir karabasandan uyandırmak, söyleyeceklerine kulak vermesini sağlamak istiyordu. Ama son anda bundan vazgeçerek ellerini geri çekti. Kendisine olan güvenini yitirmişti, çocuğa dokunmaktan çekiniyordu. Ne yapacağını bilemedi bir an, sonra heyecanlı ama yumuşak bir sesle "Şazinuş!" diye adıyla hitap etti çocuğa. Çocuk kendi adını işitince, dikkat kesilmişti. İbrahim Nemrûd, sanki bu sözcüğün şen şakrak tınısıyla büyülenmişçesine, çocuğun adını yineledi: "Şazinuş!" Bir an duraksadıktan sonra, hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Sakın korkma, sana zarar vermek değil niyetim. Onlardan biri değilim ben, bir dostum. Senin için geldim buraya, seni kurtarmak için. Adım İbrahim Nemrûd. SULTA'ya kayıtlı bir dava vekiliyim. Sonra anlatırım seni nasıl bulduğumu. Başından neler geçtiğini biliyorum. Kaygılanma, seni çıkaracağım buradan. Bundan sonra kimse kötülük edemeyecek sana. Kimsenin sana kötülük etmesine izin vermeyeceğim."

Şazinuş bir an duraksayarak gözlerini kıstı. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. Sanki ciddi olup olmadığını anlamak istercesine, İbrahim Nemrûd'un yüzünü dikkatle inceledi bir süre. Sonra, gözlerindeki alaycı pırıltı yerini yavaş yavaş sıcak bir minnet ifadesine bıraktı.

"Çok teşekkürler, Bayım, çok teşekkürler!" diye sevinçle inleyerek atıldı İbrahim Nemrûd'un kollarına. "Sizin gibi hamiyet sahibi bir insanı ne kadar zamandır bekliyorum, bilseniz! Kurtarıcımsınız siz benim, iyilik perimsiniz, kahramanımsınız!"

Sarı saçlı kafasını İbrahim Nemrûd'un geniş göğsüne gömmüş, güçsüz kollarıyla onun bir çınar gövdesi denli kalın ve sağlam gövdesine sarılmıştı. İbrahim Nemrûd da onu içgüdüsel bir hareketle kucaklamış, iri eliyle başını okşuyordu. Şazinuş'un buğday sarısı saçları ipeksi bir dokunuşla kayıyordu küt parmaklarının arasından. Çocuk bir an başını kaldırıp yüzüne bakınca, gök mavisi gözlerinden incecik yaşların süzülmekte olduğunu gördü İbrahim Nemrûd ve yüreği daraldı. Kendi oğluyla en son ne zaman kucaklaşmış olduğunu anımsamaya çalıştı, ama belleğini ne denli yokladıysa da, en ufak bir anı kırıntısı bile bulamadı buna ilişkin. Ne oğlu ona, ne de o oğluna sarılmazlardı, böyle bir alışkanlıkları yoktu. Çok seyrek olarak

ellerinin birbirine dokunduğunu anımsayabiliyordu. Keşfettiği bu tatsız gerçek, dehşet içinde bıraktı onu. Oğluyla hiçbir zaman gerçek anlamda yakınlaşmamış olduğunu anlamıştı. Kendi göz pınarlarında da iri birer damla yaş belirdiğini hissetti. Bu durum daha büyük bir şaşkınlık ve dehşete kapılmasına yol açtı. Yaşamı boyunca başına hiç gelmemişti böyle birşey. Utançtan yerin dibine geçmek üzereydi. Gözyaşlarını Şazinuş'a belli etmemek için telaşla gözlerini ovuşturdu.

"Haydi!" dedi sesindeki titremeyi beceriksizce gizlemeye çalışarak, "Daha fazla durmayalım artık burada. Hemen toplan, gidelim."

Şazinuş bu sözleri yineletmedi. Çabucak giyinip eşyalarını ufak bir heybeye yerleştirdi. Bütün eşyası birkaç parça eski püskü giysi, üç dört kitap, kırmızı kaplı bir defter ve İbrahim Nemrûd'un ne işe yaradıklarını pek anlayamadığı bir avuç ufak tefek ıvır zıvırdan ibaretti. O toplanırken, İbrahim Nemrûd da ayağındaki tokyoları çıkarıp ayakkabılarını giydi. Az sonra ikisi de yola çıkmaya hazırdı. Cevri Kalfa bütün bu süre boyunca sırtüstü yattığı yerde çırpınmayı, boğulurcasına sövmeyi ve tehditler yağdırmayı sürdürmüştü, ama artık ne Şazinuş ne de İbrahim Nemrûd umursuyordu onu. O sanki odada değilmiş gibi davranıyorlardı. Nihayet işleri bitince, kapıyı arkalarından çekip kadını kendi galiz küfürleriyle baş başa bıraktılar. Kapalıçarşı'nın ıssız sokaklarında en yakın çıkışa doğru hızlı adımlarla ilerlediler. Geceleri çarşının kapılarına kilit vurulduğu için, sabaha dek dışarı çıkamayacaklarından endişe ediyordu İbrahim Nemrûd. Bundan Şazinuş'a söz ettiğinde, hiç merak etmemesini, gizli bir çıkış yolu bildiğini söyledi çocuk ve onu dükkânların arasındaki dar bir kapıdan tonozlu bir geçide soktu. Şazinuş'un heybesinden çıkardığı ufak bir el fenerinin zayıf ışığında birtakım karanlık ve rutubetli dehlizlerden geçerek alçak bir demir kapıya geldiler. Kapıda yalnızca içeriden açılabilen yaylı bir sürgü düzeneği vardı. Onlar dışarı çıkınca, kapı arkalarından sessizce kapanıp kilitlendi. İbrahim Nemrûd nereye çıktıklarını anlamak için çevresine bakınınca, Ayasofya Camii'nin önünde olduklarını gördü büyük bir şaşkınlıkla. Az ötelerinde adliye gökdeleninin karanlık silueti olanca heybetiyle gecenin içinde yükseliyordu. Ayasofya Camii'nin kalın beden duvarlarına yaslanan dev payandalardan birinin içindeki nişten

Sultanahmet Meydanı'na çıkmışlardı. İbrahim Nemrûd'un yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Şazinuş, bunun eski zamandan kalma gizli bir dehliz olduğunu söyledi. Aslında bir köstebek yuvasından farksızdı kent; yerin altında kâh farklı yönlerde giden, kâh birbiriyle kesişen yüzlerce, belki binlerce dehliz vardı. Bizans imparatorlarının bir zamanlar bu geçitleri kullanarak kentin her istedikleri yerine kimsenin ruhu bile duymadan çabucak ulaşabildikleri söyleniyordu. Artık pek az kimse biliyordu tabii bu dehlizleri, ama zaman zaman işe yaradıkları da oluyordu hâlâ. İbrahim Nemrûd bu açıklamaları dalgın bir ifadeyle dinledi. Gerçi hâlâ tam olarak anlayamamıştı göz açıp kapayana dek Kapalıçarşı'dan Ayasofya'ya nasıl geliverdiklerini, ama o sırada kafası bambaşka bir sorunla meşgul olduğu için, bu konunun üzerinde fazla durmadı. Cevri Kalfa o gece olanları suçortaklarına anlattığında, peşlerine düşeceklerdi. Şazinuş'u nereye götüreceğine henüz karar vermemişti. Onu ÖKSE'ye ya da psikanalistin evine geri götüremezdi, hiçbir anlamı olmazdı bunun, çocuğun fuhuş batağına sürüklenmesine zaten onlar neden olmuşlardı. Uygun bir çözüm bulana dek onu güvenli bir yerde saklamak en doğrusu olacaktı. Heyecanına yenik düşerek Cevri Kalfa'nın önünde gerçek kimliğini açığa vurmakla ne denli büyük bir hata yapmış olduğunu anlıyordu şimdi. Bir anlık düşüncesizliği çok zor bir duruma sokmuştu onu. Şazinuş'u kendi evinde ya da bürosunda saklayamazdı, Cevri Kalfa'nın adamları kolayca bulabilirlerdi onları orada. Kendisinden başka hiçkimsenin bilemeyeceği, bütün yabancı gözlerden uzak biryere gitmeliydiler. Bir süre kent merkezinin dışına çıkmaları gerekecekti belki. Birkaç haftalığına kenar mahallelerden birindeki bir pansiyonda kalabilirlerdi sözgelimi. Hatta belki ortalık yatışana dek başka bir kente gitmeleri bile gerekebilirdi. Yol ve konaklama biraz pahalıya patlardı gerçi, ama nasıl olsa avukatın verdiği para vardı, bununla karşılayabilirdi masrafları. Ancak sonra, bunun ne denli saçma bir düşünce olduğunu anladı. Birtakım sorumlulukları vardı onun; değil birkaç haftalığına, birkaç günlüğüne bile işini ve karısıyla çocuğunu bırakıp kent dışına çıkması sözkonusu olamazdı. Ne yapacaktı öyleyse? Şazinuş'un güvenliğini nasıl sağlayacaktı? Bir zamanlar okumuş olduğu bir detektif öyküsünü anımsadı ve aklına parlak bir fikir geldi birden: Bişeyin en iyi saklanacağı yer, en göz önü

yerdi, kimsenin aklına oraya bakmak gelmezdi çünkü. Kentten uzaklaşmaya çalışmak gereksizdi; tam tersine, herkesin gözünün önünde, ama yine de hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir yerde saklamalıydı Şazinuş'u. Galata'nın arka sokaklarında yüzlerce ufak otel vardı. Bu iş için biçilmiş kaftandı bu oteller. Buralara kimin girip çıktığı belli olmaz, müşterilerin doğru dürüst bir kaydı tutulmazdı. Bu otellerden birinde bir oda tutup ne yapacağına karar verene dek Şazinuş'la birlikte kalabilirdi. Böylelikle hem işinden ve ailesinden uzak kalmamış olur, hem de daha ucuza halledebilirdi meseleyi. Bu dahiyane buluşundan ötürü kendisini kutladı. Farkına varmadan yeniden gülümsemeye başlamıştı.

"Bir araba gezintisine ne dersin?" diye coşkuyla sordu Şazinuş'a.

"Karnım aç benim!" diye sızlandı çocuk nazlı bir sesle. İbrahim Nemrûd'un yüzündeki ifadeyi görünce, o da gülümsemeye başlamıştı.

"Benim de!" dedi İbrahim Nemrûd. "Galatasaray'da sabaha kadar açık bir büfe biliyorum. Orada birşeyler atıştırırız. Haydi, gel!"

Okuldan kaçmış iki öğrenci gibi el ele tutuşarak hoplaya zıplaya Atmeydanı'na yürüdüler, Yılanlı Sütun'un önünde pineklemekte olan çift koşumlu kupa arabalarından birine bindiler. "Beyoğlu'na!" dedi İbrahim Nemrûd suratını siğil basmış arabacıya. Tekerlekler caddenin parke taşları üzerinde takırdayarak dönerken, Şazinuş ve İbrahim Nemrûd arabanın bordo renkli kapitone koltuklarına gömülmüş gülüşerek taş-kâğıt-makas oynuyorlardı.

Elif, lam, mim...

Lambda, omega, lambda!

Evet, tanıyorsun beni artık. Ama gerçekten tanıyor musun?

Anlatacak o denli çok şey var ki, nereden başlamam gerektiğini bilemiyorum. Seni ilk kez gördüğümde neler hissettiğimden söz etmeliyim belki önce. İlk kez, diyorum gerçi, ama tam anlamıyla doğru değil bu. Sen züccaciye dükkânına dalan sakar bir fil (ya da daha çok bir gergedan –ne de olsa o görkemli boynuzunu unutmamalıyım!) gibi o odaya girmeden çok önce karşılaşmıştık aslında. Ne zaman ve nerede olduğunu söylemeyeceğim. Merakta kal, hoşuma gidiyor seni kıvrandırmak. Ama kesin olan birşey varsa, o da şu ki, sen o kapıyı açmadan çok önce girmiştin aslında o odaya. Defalarca... Girmiştin ve girmiştin ve girmiştin... Tıpkı o geceki gibi göz göze gelmiştik bir an. Gözlerinde yine o geceki yarı utangaç yarı yabanıl bakışları görmüştüm. Ve sen yine hemen

kaçırmıştın gözlerini benim gözlerimden. Gözlerim lav püskürten birer volkandı sanki, bakışlarım değdikleri yeri yakıp kavuran bir ışındı. Yüzünü yere indirmiş ve sanki çıplakmışsın gibi huzursuzlukla kıpırdanıp durmuştun bakışlarımı bedeninde her hissedişinde.

Şimdi, o gecenin üzerinden bunca zaman geçtikten sonra, sen herşeyin o anda o odada başladığını düşünüyor olabilirsin: Yanılıyorsun—herzamanki gibi! Ne tuhaf, birlikte bir ömür geçirdik sanki seninle, oysa günlerimiz sayılı. Ancak yine de o sayılı günleri dolu dolu yaşadığımız söylenebilir, en azından boşa harcamadık zamanımızı. Bu iyi, çünkü zamanı çarçur etmekten nefret ederim. Yapacak o denli çok iş ve o denli az zaman var ki... Fırsat ise seyrek ve talih kaypak... Ürkütücü bir hızla akıp gidiyor zaman parmaklarımızın arasından. Sen kendi ömrünü, ben kendi ömrümü her solukta oburca soğuruyoruz. Geriye ne kadar zamanımız kaldı, bunu kim bilebilir ki? Senin kaç günün var, benim kaç? En doğrusu, günlerin çetelesini tutmayı bırakmak öyleyse ve yaşamak, yalnızca yaşamak...

Yaşayabildiğimizce, yaşayabildiğimiz gibi, yaşayabildiğimiz kadar, dertsiz ve körlemesine...

Elif, lam, mim.

Theta, nü, tau.

Sigma!

İbrahim Nemrûd ertesi gün deliksiz ama tuhaf düşlerle dolu bir uykudan uyandığında, nerede olduğunu bilemedi bir süre. Her sabah yaptığı gibi, yatakta gözleri kapalı sırtüstü yatarak çevresini dinledi ve duyduğu seslerden neler olup bittiğini çıkarmaya çalıştı. Kulağına gelen gürültülerin kendi sokağına ait olmadığını anlaması uzun sürmedi. Yabancı bir odada, yabancı bir yataktaydı. Bu düşünce irkiltti onu. Gözlerini açıp yataktan fırlamak, kendisini içinde bulduğu bu yabancı ve belki de düşman ortamla yüzleşmek, bir an önce buradan kaçıp kurtulmak isteğiyle kıvrandı, ama sonra sağduyusu korkusuna üstün geldi, kendisine hakim olarak yatakta gözleri sımsıkı yumulu sırtüstü yatmayı sürdürdü. Nihayet, kapalı bir gökyüzündeki gri bulut kümeleri dağılırcasına, yavaş yavaş açıldı bulanık zihni ve önceki geceyi anımsadı. Kapalıçarşı, Hayal Kıraathanesi, Safran Hanı, adaşı olduğunu iddia eden kör meczup ve ona lanetler yağdıran Cevri Kalfa, burgaçlanarak akan çamurlu bir su gibi hızla geçti kafasının içinden. Şazinuş'un sevimli, güleç yüzü gözlerinin önüne gelince, gergin yüz

hatları gevşedi. Önceki gece Kapalıçarşı'da olanların hepsini anımsıyordu şimdi. Şazinuş'la birlikte Sultanahmet'te bindikleri arabadan Galatasaray'da inip Balık Pazarı'nın köşesindeki sabaha dek açık olan büfeye girmişler, tezgâhın ardından bir akbaba gibi kötücül bakışlarla çevresini süzen kambur büfeciye ikişer tane rus salatalı sosisli sandviç ve birer büyük bardak sıkma portakal suyu ısmarlamışlardı. O saatte büfede evlerinin yolunu bulmak için ayılmaya çalışan birkaç sarhoştan başka kimse yoktu. Büfecinin ekşi bir suratla, yağ sıvaşığı aluminyum tabaklar içinde getirip önlerine koyduğu sandviçleri, Şazinuş'un kıtlıktan çıkmışçasına, neredeyse çiğnemeden yutuşunu şaşkınlık ve hayranlıkla izlemişti. O daha ilk sandviçini bitirmeden, çocuk kendi sandviçlerinin her ikisini de silip süpürmüş, teklifsizce üçüncü sandviçe saldırmıştı bile. Birer sandviç daha ısmarlamaları gerekmişti. Çocuğun umulmadık biçimde cüssesiyle orantısız ölçüde yemesi, ona karşı duyduğu yakınlık ve şefkati pekiştirmişti. Karınlarını doyurup büfeden çıktıktan sonra, Cadde-i Kebir boyunca karanlık vitrinlerin önünden Tünel'e doğru yürümüşler, yan sokaklara girip çıkarak uygun bir otel aramışlardı. Ne var ki Şazinuş buldukları otellerin hiçbirini beğenmediği için, bir saatten fazla dolaşmak zorunda kalmışlardı bir sokaktan diğerine. Nihayet Asmalımesçit'te, apartmanların arasına sıkışmış, dar cepheli, köhne bir oteli gözü tutmuştu Şazinuş'un. Giriş kapısının iki yanında birer aslan heykeli olan, cephesi Korent tarzı koloncuklar, karyatidler, kimeralar ve gargoyllarla süslü, beş katlı taş bir yapıydı bu. Kapının üzerindeki oval mermer levhaya, girift bitkisel motiflerin çevrelediği yaldızlı harflerle *Venedik Oteli – VENO* sözcükleri kazınmıştı. Yarasa kafası biçimindeki zili çaldıktan sonra, bir süre beklemişler, ayaklarını yerde güçlükle sürüyerek gelip onlara kapıyı açan seksenlik otel kâtibine iki yataklı bir oda istediklerini söylemişlerdi. Adamın kulakları enikonu ağır işittiği için, İbrahim Nemrûd danışma bankosunda birkaç kez yüksek sesle yinelemek zorunda kalmıştı Şazinuş'un ayaküstü uyduruverdiği adları. Bağırmamasını, sağır olmadığını, gecenin bu geç saatinde oteldeki müşterileri uyandıracağını söyleyerek azarlamıştı onu adam ağır bir levanten aksanıyla. Yaşlı otel kâtibinin okunması hemen hemen olanaksız, titrek, kargacık burgacık bir elyazısıyla kayıt defterinin mavi çizgili

sayfasına ancak birkaç dakikada yazabildiği *Halis & Muhlis Küldere, padre & figlio* sözcüklerinin yanına düzmece birer imza attıktan sonra, kendilerine uzatılan anahtarı alıp minare merdiveni gibi dik ve karanlık merdivenlerden ağır adımlarla en üst kattaki odalarına yollanmışlardı. Kapıyı açtıklarında, ağır bir rutubet ve küf kokusu çarpmıştı suratlarına. Işığı yakınca, bu kokunun nedenini anlamışlardı. Aşağı yukarı bir kulaç genişliğinde ve dört kulaç derinliğinde, yüksek tavanlı, dar uzun bir odaydı bu. Yataklar ve komodinler tren katarı gibi uç uca diziliydi. Melek desenleri, çiçek demetleri ve büyük fiyonklarla bezeli tozpembe duvar kâğıdı, çatıdan sızan suyla yer yer sidik sarısı, yer yer bulanık yeşil bir renk almış, kabarmıştı. Soyulan duvar kâğıtlarının altından, rutubetten kararmış olan sıvanın füsür füsür yüzeyi görünüyordu. Ortasından kırık dökük renkli cam bir avizenin sarktığı kartonpiyer bordürlü tavanda tepsi büyüklüğünde sarımsı lekeler vardı. Hemen hemen tüm köşeleri bürümüş, içleri sinek ölüleriyle dolu örümcek ağlarından, odanın uzunca bir süredir doğru dürüst temizlik yüzü görmediği anlaşılıyordu. İbrahim Nemrûd ilkin kafasından başka bir otele gitmeyi geçirmiş, ama sonra gecenin bu saatinde soğuk ve ıslak sokaklarda daha fazla dolaşmayı göze alamadığı için bundan vazgeçmişti. Pencere tarafındaki somyayı kapan Şazinuş, ufak heybesinden çıkardığı eşyalarını başucundaki komodine, giysi dolabına ve duvardaki raflara yerleştirmeye başlamıştı. Bir yandan da ıslıkla neşeli bir ezgi çalıyordu. İbrahim Nemrûd onun bu halini bir süre gülümseyerek izlemiş, sonra kendisine kalan kapı tarafındaki somyanın üzerine oturup şiltenin yumuşaklığını kontrol etmişti. Tahmininin tersine, şilte rahat görünüyordu. Bu hoşnut etmişti onu. Rahat bir yatak ve iyi bir uyku onun için çok önemliydi. Kalkıp pencereye gitmiş, dışarı bakmıştı. Bacalar ve televizyon antenleriyle dolu karanlık apartman çatılarının arasından, ön planda Galata Kulesi'nin kalın taş gövdesi, daha arkada ise, hemen hemen düz bir çizgi üzerinde, Galata Köprüsü ve adliye gökdeleni görünüyordu. SULTA'yla arasında en azından görsel bir bağ olması, ona rahatlatıcı bir güven duygusu aşılamış, önündeki tüm engelleri aşarak başarıya ulaşacağına olan inancını güçlendirmişti. Adaletin esirgeyici gözü üzerlerindeydi, kötülüğe yenilmeyeceklerdi. Hayli hareketli geçen

gecenin ardından ikisi de yorgundular. Daha fazla oyalanmadan soyunup yataklarına girmişlerdi. Yanında pijaması olmayan İbrahim Nemrûd, gömleği ve pantolonuyla yatmak zorunda kalmıştı. Giysilerinin fazlaca kırışmaması için, yatağa sırtüstü uzanmış, kıpırtısız yatıyor, yattığı yerden gözucuyla Şazinuş'u izliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla, pijama giymek gibi bir âdeti yoktu Şazinuş'un, üzerindekileri çıkarıp fanilası ve küloduyla balıklama dalmıştı yatağa. Yüzü pencereye dönük, sol eliyle havada anlaşılmaz birtakım biçimler çizerek kendi kendisine oyunlar oynuyordu. Otelin kaloriferleri yanmadığından, oda çivi gibi soğuktu. Üşümemek için bir süre sonra ikisi de battaniyelerini burunlarına dek çekmişlerdi. İbrahim Nemrûd uykuya dalmadan önce, ertesi gün yapması gerekenleri kafasından geçirmişti. İlk iş olarak avukat Hakkı Huzur'u aramalı, Seyfettin Stigma'nın ölmüş olduğunu, ama uzun ve zahmetli araştırmalar sonucunda onun varisi Şazinuş Stigma'yı bulmayı başardığını bildirmeliydi. Avukatın önemli mevkilerde tanıdıkları vardı, çocuğun geleceğinin güvence altına alınmasını sağlayabilirdi. İşin yasal yönü çok önemliydi. Yüklüce bir miras sözkonusu olduğuna göre, çocuğa yargı yoluyla bir vasi atanabilir, bu kişi çocuğun servetinin yönetimini üstlenerek bundan sonra uygun bir biçimde bakılması ve iyi bir eğitim alması için gereken koşulları sağlayabilirdi. İbrahim Nemrûd bu görevi seve seve kabul edeceğini söylemeyi düşünüyordu avukata. Şazinuş'un bundan sonra kötü niyetli kişilerin eline düşmemesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

"… ve tahsebühüm eykaâzen ve hüm rükuûd ve nükallibühüm zâtelyemiyni ve zâteşşimâl…"

Derinden derine gelen bu mırıltı, dalmış olduğu düşüncelerden uyandırdı İbrahim Nemrûd'u. Hâlâ gözleri kapalı sırtüstü yatıyordu, gözkapaklarını açmakla açmamak arasında kararsızdı. Bir süre dikkat kesilip kulak kabarttı, ancak başı sonu olmayan bir ağıt gibi tekdüze bir tonda sürüp giden bu mırıltının ne olduğunu anlayamadı. Bulanık artalanın üzerinde arada sırada bir sözcüğü ya da sözcük parçasını seçer gibi oluyor, ama hemen ardından, tıpkı dalgalı bir denizde inip çıkan bir şişe gibi, yitiriyordu onu.

"… fedarabnâ alâ âzânihim fiylkehfi siniyne adedâ…"

İbrahim Nemrûd nihayet isteksizce açtı gözlerini. Şazinuş battaniyesine sarınıp pencerenin önüne çektiği sandalyenin üzerine tünemişti. Gözleri uzaklardaki belirsiz bir noktaya dikili, ritmik hareketlerle ileri geri sallanarak kendi kendisine anlaşılmaz birşeyler mırıldanıyordu: "... em hasibte enne ashâbelkehfi verrakıymi kânû min âyâtina acabâ..."

Bunun kendisine yöneltilen bir soru olduğunu düşündü İbrahim Nemrûd ve dirseklerinin üzerinde doğruldu: "Efendim?"

"Acaba? Acaba? Acaba?" Gözlerini dikili oldukları noktadan ayırmaksızın ifadesiz bir sesle yineledi Şazinuş. "Bunca çok soru, bunca az yanıt..." Sonra başını İbrahim Nemrûd'a çevirdi. Çocuğun gözlerinde daha önce hiçkimsede rastlamadığı, donuk ve karanlık bir bakış gördü İbrahim Nemrûd. Ama bu çok kısa sürdü. Bir an sonra, yeniden aydınlandı Şazinuş'un yüzü.

"Ne o, bunu tuhaf mı buldun?" dedi alaycı bir tavırla.

"Neyi tuhaf mı buldum?"

"Şunu işte ya da bunu ya da ötekini ya da her neyi istiyorsan... Ne fark eder ki? Hayat bu, *c'est la vie*. Hayatın tuhaflıklarına alışmalısın."

"Evet, doğrusu biraz öyle galiba," dedi İbrahim Nemrûd alnını hafifçe kırıştırarak. Çocuğun sözlerinden bir anlam çıkaramamıştı, ama bunu açığa vurarak kendisini küçük düşürmek istemiyordu.

"Eee, bugün ne yapıyoruz bakalım?" diyerek yerinden kalktı Şazinuş ve sırtındaki battaniyeyi savurarak odanın içinde döne döne dans etmeye başladı.

"Bu sabah halletmem gereken birkaç önemli iş var," dedi İbrahim Nemrûd yataktan kalkarak, "Belki daha sonra..."

"Bu sabah mı? Emin misin?"

Şazinuş pencereyi işaret etti. Çocuğun gösterdiği yere bakınca, akşamın inmekte olduğunun ayırdına vardı İbrahim Nemrûd. Yataktan fırlayıp pencereye koştu. Akşam güneşi, uzaktaki adliye gökdeleninin füme cam cephesini kızıla boyayarak ağır ağır batıyordu. Saatine baktı. Önceki gece yatağa girdiklerinde olduğu gibi, 4.30'a geliyordu. Hiçbir şey anlayamıyordu İbrahim Nemrûd. Saatini kulağına götürüp salladı ve soran bir ifadeyle Şazinuş'a baktı.

"Saatim durmuş galiba," dedi başını kaşıyarak, "Ne kadar zamandır uyuyorum ben?"

Şazinuş onun bu şaşkın haline gülmeye başlamıştı.

"Hayır, hayatım!" diye kıkırdadı, "Saatin durmadı, çalışıyor, hem de tıkır tıkır. Bütün saatler böyle değil midir zaten: Tıkır tıkır çalışırlar —ta ki durana dek…"

"Ne? On iki saattir uyuyor muyum yani ben? Olamaz!"

"Yok canıım!" dedi Şazinuş başını bilgiççe sallayarak, "On iki saattir uyumuyorsun elbette. Kesin olarak söylemek gerekirse, dur bakalım, üç beş daha sekiz, çarpı üç yirmi dört, artı on iki eder otuz altı, evet, tamı tamına otuz altı saat, dört dakika, yirmi yedi saniye ve beş salise…"

İbrahim Nemrûd kaşlarını çatarak inanmayan bakışlarla Şazinuş'a baktı.

"Otuz altı saat mi? Bir buçuk gün mü yani? Bir buçuk gündür uyuyor muyum ben? Hadi canım sen de! Dalga geçiyorsun benimle! Hayatımda sekiz saatten uzun uyumadım ben, nerde kaldı ki bir buçuk gün…"

"İnanmazsan, şunlara bak," dedi Şazinuş yatağını göstererek. Çocuğun yatağının susam taneleri ve çörek kırıntılarıyla dolu olduğunu gördü İbrahim Nemrûd.

"Sen uyurken, karnım acıktı. Epeyce uğraştım seni uyandırmak için, ama kütük gibi uyuyordun, ne yaptıysam uyanmadın. Sadece bir buçuk kuruşum vardı, köşedeki simitçiden iki simitle bir açma alabildim ancak. Şimdi karnım zil çalıyor yine. Ne dersin, geçen geceki gibi sosisli sandviç yiyebilir miyiz?"

İbrahim Nemrûd birden içinin kazınmakta olduğunu fark etti. Can acıtıcı bir kazınmaydı bu, sanki ince bir burguyla yavaş yavaş deliniyordu midesi. Hemen evrak çantasındaki elektronik ajandasını çıkarıp tarihi kontrol etti. Kapalıçarşı'ya çarşamba akşamı gitmişti, oysa şimdi cuma gününü gösteriyordu ajandanın dijital takvimi. Şazinuş doğru söylüyordu öyleyse, perşembe gününün tümünü uykuda geçirmiş olmalıydı! Gerçi çarşamba günü hayli hareketli geçmişti ve ancak sabaha karşı girebilmişlerdi yatağa, ama bir buçuk gün boyunca nasıl olup da deliksiz uyuduğuna bir türlü akıl erdiremiyordu. Perşembe ve cuma günkü bütün işleri kalmıştı tabii. Yazması gereken kaç dilekçe, girmesi gereken kaç dava, etmesi gereken kaç telefon vardı kimbilir. Sonra birden durumu kavradı:

Avukat Hakkı Huzur'u hemen arayıp durumu açıklayarak yardım istemeliydi, yoksa pazartesi gününden önce ulaşamayacaktı ona. Saat 5'e geliyordu. Eğer acele ederse, bürodan çıkmadan yakalayabilirdi avukatı. Şazinuş'a hemen giyinmesini söyledi. Çocuk neşe içinde giyinirken, İbrahim Nemrûd da alelacele tuvalete gidip uykuda geçirdiği otuz altı saatte patlarcasına şişmiş olan idrar kesesini boşalttı. Az sonra aşağıda, danışma bankosundaydılar. Kulakları ağır işiten yaşlı otel kâtibine meramını anlatması kolay olmadı. Adam her defasında anlamış gibi başını sallıyor ve ilgisiz bir karşılık veriyordu. Sonunda İbrahim Nemrûd'u bağırmaması için yine azarladı ve otelin telefonunun iki aydır kesik olduğunu, telefon etmek istiyorsa dışarı çıkması gerektiğini söyledi aksi bir sesle. Şazinuş'un elinden tutup telaşla sokağa fırladı İbrahim Nemrûd. Tünel'in girişinde bir telefon kulübesi olduğunu biliyordu. Oraya vardıklarında, sarkık bıyıklı, patlak gözlü, dazlak kafalı bir adam telefonda birisine bağıra çağıra açık saçık bir öykü anlatıyordu. İbrahim Nemrûd kulübenin camını birkaç kez sabırsızca tıklatarak acelesi olduğunu işaret ettiyse de, hiç oralı olmadı adam ve dakikalar boyu ağzından tükürükler saçarak konuşmayı sürdürdü. Nihayet Şazinuş'la birlikte kulübeye girmeyi başardıklarında, numarayı çevirmeden önce almacı mendiliyle iyice temizlemek zorunda hissetti kendisini İbrahim Nemrûd. Aygıt, içine atılan on paralık ilk üç sikkeyi sessizce yuttu ve ancak dördüncüsünde düştü numara. Telefonu açan sekreter, avukatın bürodan az önce ayrılmış olduğunu bildirdi sinirli bir sesle ve patronunun ev ya da cep numarasını vermeyi kesinlikle reddederek telefonu İbrahim Nemrûd'un yüzüne kapattı. İbrahim Nemrûd elinde almaçla öylece kalakalmıştı. Bir süre kafasının içinden bir durum değerlendirmesi yaparak nasıl hareket etmesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Sonra omuzlarını silkerek almacı çatala astı.

"Eh, n'apalım, öyle olsun," dedi Şazinuş'a dönerek, "Biz de pazartesi gününe kadar kendi başımızın çaresine bakarız, değil mi?"

Tünel Meydanı'na bakan salaş bir kafeteryaya girip salonun en kuytu köşesindeki masaya oturdular. Şazinuş yine bir sosisli sandviç, iki de dönerli dürüm yiyerek şaşırttı İbrahim Nemrûd'u. Bütün çabalarına karşın bir lokma bile et yedirmeyi başaramadığı oğlunu düşünüyor, Şazinuş'un koca koca dönerli dürümleri birbiri ardına

oburca gövdeye indirmesini hayranlıkla izliyordu. Oğlunun da Şazinuş gibi iştahlı olmasını çok isterdi. Bu düşünce, karısıyla oğlunu anımsattı ona ve gözleri bulutlandı. Aşağı yukarı iki haftadır görmemişti onları. Karısıyla aralarındaki anlaşmaya göre, oğlunu pazar günü alması gerekiyordu, ne var ki bu durumda bunu yapması mümkün olmayacaktı. Ertesi sabah karısını arayıp akla yakın bir bahane uydurmalı, oğlunu bu haftasonu değil, haftaya pazar günü alacağını söylemeliydi. Şazinuş'u otelde tek başına bırakıp oğluyla ilgilenemezdi. İkisini biraraya getirmesi ise kesinlikle uygun değildi. Şazinuş'un varlığını –en azından şimdilik– herkesten, hatta karısıyla oğlundan bile gizli tutması gerektiğini hissediyordu. Ayrıca ortalıkta fazlaca dolaşmaları da doğru değildi. Avukatı durumdan haberdar edene dek, beladan uzak durmak için oteldeki odalarından çıkmamaları en güvenli yol olacaktı. Bu düşünce tedirgin etti onu. Yemek için birlikte dışarı çıkmaları tedbirsiz bir davranıştı, daha dikkatli olmaları gerekirdi. Bundan sonra yemeklerini odalarında yemeliydiler. Kuşkucu bakışlarla çevresini süzdü. Kafeteryada o saatte onlardan başka müşteri yoktu. Müteverrim görünüşlü garson, tezgâhın ardındaki yüksek tabureye tünemiş, önüne yaydığı gazetenin kare bulmacasını çözmekle meşguldü. Dükkânlar birer birer kepenk indirmeye başladığı için, caddeden gelip geçen insanların sayısı da azalmıştı. İçi biraz rahatladı. Yirmi küsur milyon insanın yaşadığı bu dev metropolde birilerinin onları tesadüfen tanıması çok uzak bir olasılıktı, ama küçük de olsa risk almaya hiç gerek yoktu. Yemeklerini bitirmişlerdi. Hesabı ödeyip kalktılar, sokaklarda fazlaca vakit geçirmeden otele dönerek odalarına çıktılar. Şazinuş yatağının üzerine oturup ayakkabılarının bağcıklarını çözerken, İbrahim Nemrûd da kravatını gevşetti ve pencerenin önüne gidip dışarı baktı. Kısa bir süre kesildikten sonra yeniden başlayan yağmur, pencere camında eğri çizgiler oluşturuyordu. Sokak lambaları yanmış, pencerelerde ışıklar belirmeye başlamıştı. Kent gitgide büyüyen, hummalı, dev bir ateşböceği yumağını andırıyordu şimdi. Cevri Kalfa ve adamları çoktan heryerde onları aramaya başlamış olmalıydılar. İbrahim Nemrûd'un evini ve bürosunu bulmaları uzun sürmezdi. Onları orada bulamayınca, uzak bir semtte saklandıklarını düşünecekler, hayalî bir izin ardına düşerek kenar mahallelerin altını

üstüne getirmeye başlayacaklardı. Oysa şu anda burunlarının dibinde, Galata'da olduklarını bilseler, nasıl şaşırırlardı kimbilir. Kurnaz ve cüretkâr planından dolayı bir kez daha kutladı kendisini İbrahim Nemrûd. Uzun süredir ilk kez kendisiyle gurur duyuyordu. Sonra Şazinuş'un yanıbaşında durmakta olduğunu fark etti.

"Kâğıt oynar mısın?" diye sordu çocuk elindeki iskambil destesini göstererek. İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırdı.

"Kâğıt mı? Ben sadece bilgisayar oyunları oynadığını sanıyordum senin. Bugünlerde bütün çocuklar o korkunç oyunları oynamayı tercih ediyor nedense. Kâğıt oynamayı biliyor musun sen?"

"Bazen," dedi çocuk saf bir ifadeyle.

"Hangi oyunları bilirsin peki? Pişti filan mı?"

"Olabilir."

En az iki gün, hatta belki daha uzun bir süre bu daracık otel odasına tıkılıp kalacaklardı. Vakit geçirmek için yapacak hiçbir şeyleri yoktu. Bütün bu süre boyunca burada öylesine boş boş oturmak kolay olmayacaktı. Saatler gitgide uzayacak, dakikalar geçmek bilmeyecekti. İbrahim Nemrûd pişti̇den pek hoşlanmazdı gerçi, ama zaman öldürmek için kâğıt oynamanın hiç de fena bir fikir olmadığını düşündü ve çocuğa gülümsedi: "Peki o zaman, haydi dağıt bakalım."

Şazinuş'un yatağına karşılıklı oturup pişti oynamaya başladılar. Çocuk, eline bir vale ya da piştilik bir kâğıt geldiğinde aşırı heyecanlanarak elini belli ediyordu. Onu üzmemek için kasten yanlış kartlar atarak oyunu kazanmasına izin veriyordu İbrahim Nemrûd. Şazinuş her pişti yapışında yatağın üzerinde zıplayarak sevinç çığlıkları atıyor, incecik parmaklarıyla İbrahim Nemrûd'un kulak memesini gıdıklıyor, gömleğinin yakasından taşan göğüs kıllarını çekiştiriyordu. Onun yaptığı bu akla hayale gelmez maskaralıklar, İbrahim Nemrûd'u hem güldürüyor hem de için için sevindiriyordu. Başından bunca kötü şey geçmiş bu zavallı çocuğun nihayet mutlu olduğunu görmek çok güzeldi. Piştinin ardından bluma, oradan ellibire, daha sonra da balayı bricine geçtiler. Kesişen damak zevklerinin ardından ikinci bir ortak noktalarını daha keşfetmişlerdi: İkisi de kâğıt oyunlarına bayılıyordu. Bir süre sonra İbrahim Nemrûd da kaptırdı kendisini oyunun heyecanına. Şazinuş'u kazandırmak için artık kasten yanlış kartları atmıyor, normal oyununu oynuyordu, ama

yine de tuhaf bir biçimde kazanmayı sürdürüyordu çocuk. Bunun acemi şansı olduğunu düşünüyordu İbrahim Nemrûd. Elinde olmaksızın bu duruma biraz içerlemeye başlamıştı. Yeni bir el dağıtmak üzere kâğıtları karıştırdığı sırada, odanın kapısı üç kez vuruldu. İkisi de bir an nefeslerini tutarak bakıştılar. Şazinuş'un gözlerinde bir kaygı ifadesi belirmişti. Kısa bir an tereddütten sonra, çocuğa sakin olmasını işaret ederek elindeki kâğıtları yatağın üzerine bırakıp ayağa kalktı ve kapıya doğru seslendi İbrahim Nemrûd: "Kim o?"

"Oda servisi!" diye karşılık verdi davudî bir ses. İbrahim Nemrûd sessiz adımlarla kapıya yaklaşarak kilitli olup olmadığına baktı. Kapı kilitliydi.

"Biz oda servisi istememiştik," dedi kararlı bir sesle.

"Burası 25 numara değil mi?"

"Hayır, değil, 52 numara."

"Çok özür dilerim, Efendim!" dedi dışarıdaki ses mahçup bir tonda, "Kusura bakmayın, rahatsız ettim sizi, numaraları karıştırmış olmalıyım. İyi geceler!"

İbrahim Nemrûd merdivenlerden inen ayak seslerinin kesilmesini bekledi, sonra komodinin üzerinde duran dahilî telefonun almacını kaldırıp kulağına dayadı.

"Hiç ses yok," dedi Şazinuş'a dönerek, "Bu telefon bozuk. Oda servisini istesek de çağıramazdık."

Bir an kuşkuyla bakıştılar.

"Belki de sadece bir tesadüftür," dedi Şazinuş.

"Evet, öyledir büyük olasılıkla," diye karşılık verdi İbrahim Nemrûd başını sallayarak, "Boş yere endişe ediyoruz. Ortada fol yok yumurta yokken paniğe kapılmak anlamsız. Sonuçta bir otel burası, zaman zaman bu tür hatalar olabilir."

Söylediklerine kendisini inandırmaya çalışıyordu, ama kuşku kurdu kemirmeye başlamıştı içini. Yerine oturdu ve oyunlarına kaldıkları yerden devam ettiler. Başladıkları eli henüz bitirmişlerdi ki, bir kez daha çalındı kapı. İbrahim Nemrûd'un kaşları çatıldı.

"Kim o?" diye seslendi sertçe.

"Oda servisi!"

İbrahim Nemrûd kızgınlıkla ayağa kalktı.

“Oda servisi istemediğimizi söylemiştim!”

“Efendim, burası 63 numara değil mi?”

“Değil! Geçen defa da söyledim size, burası 52 numara! Beş ve iki, 52!”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra yine özürler dileyerek ayrıldı dışarıdaki adam kapının önünden. İbrahim Nemrûd lahavle çekerek yerine oturdu.

“Tuhaf şey!” diye homurdandı, “On beş dakika içinde iki defa… Hep de bizi mi buluyor bu meret?”

“Bu oteldekilerin sayılarla araları pek iyi değil, anlaşılan,” dedi Şazinuş kâğıtları dağıtırken, “Bir aritmetik dersine ihtiyaçları var belki de.”

Hiçbir şey olmamış gibi, balayı brici oynamayı sürdürdüler, ama ikisinin de suratları asılmış, suskunlaşmışlardı. Başları önlerinde, çok gerekmedikçe ağızlarını açmaksızın, sanki sıkıcı bir görevi yerine getirircesine isteksizce atıyorlardı kâğıtları. İbrahim Nemrûd ceketinin cebinden tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı.

“Ben de alabilir miyim bir tane?” diye sordu Şazinuş sakin bir sesle. İbrahim Nemrûd başını kaldırıp yadırgayan bir bakış attı ona. On bir yaşındaki bir çocuğun sigara içiyor oluşuna, üstelik de ondan sigara istemesine şaşırmıştı. Oğlunun sigara içtiğini görse, tepkisinin ne olacağını düşündü. Bir hayli sinirlenir, onu azarlardı herhalde, hatta büyük olasılıkla cep harçlığını keser ve oda hapsi cezası verirdi. Ne var ki Şazinuş sözkonusu olduğunda, bu davranışı hayli yadırgamakla birlikte, yine de anlayışla karşılayabiliyordu. Başlarından olağanüstü şeyler geçen insanların farklı davranmaları doğaldı. Tabakasını açıp Şazinuş’a uzattı. Çocuk alışkın hareketlerle tabakadan bir sigara aldı. Bir an tereddüt etti İbrahim Nemrûd, sonra çakmağını uzatıp çocuğun ince ve renksiz dudaklarının arasına yerleştirmiş olduğu sigarayı yaktı. Sigaradan derin bir nefes çekip dumanını uzunca bir süre içinde tuttuktan sonra, şuh bir edayla havaya savurdu Şazinuş.

“Pis cadı!” diye öfkeyle fısıldadı sıkılı dişlerinin arasından, “Sigara içmeme izin vermezdi. Tuvaletlerde, kapı arkalarında, gizli gizli içmek zorunda kalırdım hep. Sigara içerken yakaladığında, kulak mememi sivri tırnaklarının arasına kıstırır ve yanından hiç ayırmadığı küçük

şişeden ağzıma kinin sürerdi. O iğrenç maddenin zehir gibi tadı hâlâ damağımda. Neymiş, efendim, sigaranın kokusu üzerime sinermiş güya, ağzım kokar, cildim bozulurmuş… Müşteriler velinimetimizmiş, rahatsız olurlarmış sonra. Aziz velinimetlerimiz! Hah, kimin umurunda? Götümün velinimetleri!"

İbrahim Nemrûd'un kafasında Safran Hanı'ndaki taş odada gözlerinin önüne gelen karanlık görüntüler canlandı yeniden ve çok derinlerde biryerde, kör edici, yıkıcı bir nefretin kabarmaya başladığını hissetti. Yumruklarını sıkarak hakim olmaya çalıştı kendisine.

"Anlıyorum," dedi sesindeki titremeyi belli etmemeye çabalayarak, "Ama yine de çok içmemelisin. Sağlığın açısından iyi değil bu, özellikle de senin yaşında…"

"Benim yaşımda mı?" dedi Şazinuş alaycı bir tavırla, "Yaşımda ne varmış ki? Hem yaşın bununla bir ilgisi olduğunu mu sanıyorsun?"

İbrahim Nemrûd ne karşılık vereceğini düşünürken, kapı yeniden vuruldu. Kaba etine iğne batırılmışçasına ayağa fırlayarak kapıya koştu İbrahim Nemrûd.

"Kim o?" diye bağırdı sesinin son kertesinde.

"Oda servisi!"

İbrahim Nemrûd dindirilmez bir öfkeye kapılmıştı. Bütün tedbiri elden bırakarak anahtarı kilitte çevirdi ve kapıyı menteşelerinden sökercesine ardına dek açtı. Kapının önünde, elinde üzeri kapaklı büyük bir tepsi taşıyan, sırmalar ve altın yaldızlı düğmelerle bezeli kırmızı bir üniforma giymiş, başındaki küçük kırmızı kepi yan yatırmış, ufak tefek, genç bir komi vardı.

"Kaç kere söyleyeceğim? Biz oda servisi filan istemedik!" diye ağzından tükürükler saçarak bağırdı komiye İbrahim Nemrûd.

"Afedersiniz, Efendim, burası 41 numara değil mi?" dedi komi şaşkın bir ifadeyle. İbrahim Nemrûd öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Komiye sille tokat girişmek üzereydi ki, Şazinuş'un çıngıltılı sesi duyuldu içeriden: "Neler getirdiniz?"

"Efendim, sipariş ettiğiniz gibi, Efendim, antre olarak kaz ciğeri ezmesi ve kavunlu proşutto, Efendim, ana yemek olarak acı biber soslu, mantar garnitürlü, az pişmiş biftek, Efendim, tatlı olarak çikolatalı sufle, ve, Efendim, bunların yanında, Efendim, aşçıbaşının

en iyi dilekleriyle, Efendim, bir sürahi kırmızı şarap, Efendim, müessesemizin özel kavından, Efendim, afiyet olsun, Efendim!"

Komi bunları tek bir nefeste hızlı hızlı söyledikten susmuş, bakışlarını mahçup bir ifadeyle yere indirmişti. İbrahim Nemrûd'la Şazinuş bir an hayretle bakıştılar. Şazinuş'un gözleri parlamaya başlamıştı.

"Evet, çok güzel, biz de aynen böyle sipariş vermiştik," dedi neşeli bir sesle, "Gelin! Buraya, yatağın üzerine koyabilirsiniz tepsiyi."

İbrahim Nemrûd kenara çekilerek komiye yol verdi. Komi tepsiyi büyük bir özenle Şazinuş'un yatağının üzerine koyup İbrahim Nemrûd'un avucuna sıkıştırdığı delikli kuruşu çabucak cebine indirdikten sonra, sessizce teşekkür edip çıktı. İbrahim Nemrûd kominin merdivenlerden inmesini izledi, sonra anahtarı kilitte dikkatle iki kez çevirerek kapıyı kilitleyip Şazinuş'un yanına geldi. Çocuk tepsinin kapağını çoktan açıp yemekleri oburca atıştırmaya başlamıştı bile.

"İsabet oldu bu," dedi İbrahim Nemrûd'a iki lokma arasında kaçamak bir bakış fırlatarak, "Tam karnım acıkmaya başlamıştı. Aşçıbaşı da işinin ehliymiş hani! Şu kaz ciğeri ezmesinin bir tadına bakmalısın, kalıbımı basarım ki en iyi kalite… Şarap da tek kelimeyle nefis. Ancak en pahalı lokantalarda bulabilirsin böylesini."

"İyi güzel de, durup dururken nereden çıktı şimdi bu?" diye homurdandı İbrahim Nemrûd kuşkuyla. Kafası karışmıştı. "Bizim birşey ısmarlamadığımız kesin. Öyleyse kim vermiş olabilir bu siparişi? Ayrıca böyle salaş bir otelde böyle lüks yemekler…"

"Boş ver şimdi bunları!" dedi Şazinuş gözlerini koca koca açarak, "Kimse kim, ne fark eder ki? Üzümü ye, bağını sorma! Dallamanın biri yemek ısmarlamış işte! O bekleyedursun, şimdi biz onun cânı için afiyetle yiyoruz ısmarladığı yemekleri, hem de onun hesabına… Daha iyisi Şam'da kayısı!"

Onun bu iştahlı hali İbrahim Nemrûd'u de acıktırmıştı. Karanlık düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışarak yatağın üzerine oturdu ve yemekleri tattı. Daha ilk lokmayı ağzına atar atmaz, hayretle kaldırdı kaşlarını. Şazinuş'un hakkı vardı, yemek gerçekten de nefisti. Az sonra o da tüm kuşku ve kaygılarını bir kenara bırakmış, hiç hesapta olmayan bu ufak ziyafetin tadını çıkarmaya başlamıştı.

Birbirleriyle şakalaşıp gülüşerek, büyük bir zevkle yiyorlardı. Şarap kadehleri boşaldıkça, yeniden dolduruyordu Şazinuş. Yarım saat içinde tepsideki yemeklerin hepsini silip süpürdüler, son kadeh şaraplarıyla birlikte karşılıklı birer keyif sigarası yaktılar. İbrahim Nemrûd tatlı bir rehavet hissediyordu. Uzun süredir bu denli lezzetli bir yemek yememişti. Suflenin yoğun tadı damağındaydı hâlâ.

"Ziyade olsun!" dedi dilini şaklatarak.

"Esrarengiz velinimetimizin kesesine bereket, elhamdülillah!" diye kıkırdadı Şazinuş. Bu söz nedense birden çok komiğine gitti İbrahim Nemrûd'un ve kendini tutamayıp gülmeye başladı. Şazinuş da katıldı ona ve ikisi birden şiddetli bir gülme krizine tutuldular. Bulaşıcı bir hastalık gibi birinden diğerine atlayan ve her saniye bir çığ gibi büyüyen, önü alınamaz bir kahkaha tufanıydı bu. Oturdukları yerde hopluyorlar, kasıklarını tutarak yatağın üzerinde iki büklüm oluyorlar, fino havlamasını andıran kısa ve kesik kahkahalarla, sarsılarak, höykürerek, uluyarak, gözlerinden yaşlar gelerek gülüyorlardı. İkisinden biri yatışır gibi olunca, diğeri onu parmağıyla dürterek "Elhamdülillah!" sözcüğünü—daha doğrusu bu sözcüğü andıran, ama aslında tümüyle anlamsız ve anlaşılmaz bir ses öbeğinden başka birşey olmayan birkaç kırık dökük heceyi—yineliyor ve öncekinden daha şiddetli ve daha dizginlenemez bir krizin içine yuvarlanıyorlardı birlikte. Kâh yavaşlayıp kâh hızlanarak dakikalarca süren bu yarı çılgınlık hali nihayet sona erdiğinde, gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerek doğruldu İbrahim Nemrûd ve sırtını duvara yasladı. Büyük bir savaştan çıkmış gibi hissediyordu kendisini. Sersemlemişti, nefes nefeseydi, göğsü hâla körük gibi inip kalkıyordu. Saçı başı dağılmış, kan ter içinde kalmıştı. Gömleğinin sol tarafında, kadehinden dökülen şarapla büyük kırmızı bir leke oluşmuştu. Şazinuş ise yatağın üzerinde, kolları iki yana açılmış, sırtüstü yatıyordu. Sağ eli İbrahim Nemrûd'un kucağına savrulmuştu. Gülmekten kasılan yüz hatları artık gevşemiş, yüzüne sevinç mi, yoksa hüzün mü olduğu anlaşılamayan tuhaf bir ifade gelip oturmuştu. Grileşen gözleri, tavandaki belirsiz bir noktaya dikiliydiler.

"Geceleri gökyüzünü seyreder misin hiç?" diye konuştu derinlerden gelen boğuk ve yabancı bir sesle, "Ben sık sık seyrederim

ve orada, yükseklerde, en uzaktaki o yıldızlardan birinde olduğumu düşlerim hep. Öyle büyük bir yıldız değil, küçük, küçücük, ama yalnızca bana ait bir yıldız… Hatta bir yıldız bile değil belki, belki bir ay ya da bir göktaşı ya da bir gezegenin yörüngesinde ağır ağır dönenip duran irice bir kaya parçası… İşte orada, o ıssız sığınağımın kıyısında tek başıma durup aşağıya, dünyaya bakarım. Dünya oradan öylesine ufak ve zavallı görünür ki… Bir zamanlar pürüzsüz ve ışıl ışıl olan, ama yıllar yılı hoyratça oradan oraya atılmış, yıpranmış, berelenmiş, parlaklığını yitirmiş, alacalı bulacalı bir misket gibi tıpkı… Ah, geceleri gökyüzü… Geceleri gökyüzü acımasızdır, inan, ve anıların ürkütücü varlığıyla yaralı…"

İbrahim Nemrûd çocuğun gözlerini dikmiş olduğu tavandaki noktaya baktı, ama birşey göremedi. Birşeyler söylemek istiyor, ancak söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Kafasının içi karmakarışıktı. Aynı anda yüzlerce düşünce geçiyordu aklından, ama bunların hiçbirini yakalayıp diğerlerinden ayıramıyor, berraklaştıramıyordu. Tüm düşünceler, tek ve yoğun, çözülmez bir yumak halinde, artlarında en ufak bir iz bile bırakmaksızın gömülüyorlarlardı zihninin karanlık sularına. Sonunda konuşmaktan vazgeçti, Şazinuş'un narin elini kendi iri ve kıllı elleri arasına alarak hafifçe okşadı. Çocuk yan dönüp onun kucağına koydu başını ve dizlerini karnına çekerek yatağın üzerinde büzüldü. İbrahim Nemrûd bacağında çocuğun nefesinin sıcaklığını hissetti. Elini uzatıp küt ve kalın parmaklarını ipek gibi kaygan bu sarı saçların arasında usulca gezdirdi. Şazinuş gözlerini yummuş, sol başparmağını emmeye başlamıştı. Az sonra soluk alıp verişleri yavaşlayarak tekdüze bir tempoya girdi. İbrahim Nemrûd çocuğun uykuya dalmış olduğunu anladı. Onu uyandırmamaya özen göstererek tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı. Sigarasından derin nefesler çekerken, tepedeki ampulün gitgide ölgünleşen sarımsı ışığında, amaçsızca çevresine bakındı. Birden tuhaf birşey çarptı gözüne. Yaslandığı duvarda, sol omzunun hemen yanında, tırtıla benzer uzunca bir böcek kıpırtısız duruyordu. Bir an irkildi ve böceği eliyle silkip atmaya çalıştı. Ama böcek duvara yapışmıştı sanki, bir türlü yere düşmüyordu. Sonra daha dikkatli bakınca, bunun bir tırtıl değil, kurşunkalemle karalanmış, birkaç sözcükten oluşan bir tümce

olduğunu anladı. İlk bakışta latinceye benziyordu, ama kırık dökük latincesiyle anlayabildiği kadarıyla, yazım yanlışlarıyla doluydu:

IN VENO VIRITAS

Elif, lam, mim...

Yıldızın parladığı anlar vardır, pırıl pırıl parladığı ve söndüğü anlar... Bu da bizim yıldızımızın parladığı anlardan biri miydi sence? Uzaklarda bir yıldız, bakarsın, göz kamaştırıcı bir ışıkla parlar birden. O yıldız, bilinmez, belki de aslında o denli uzak değil, çok yakındır, öyle yakın ki elini uzatsan tutabileceğini düşünürsün. Oysa onu yakaladığını sandığın anda kayıp gidiverir parmaklarının arasından. Birdenbire parlayan o yıldız, kimbilir, belki de birisine aittir, garip bir münzeviyi barındırmaktadır üzerinde. Sen ona baktığını sanırken, aslında belki o münzevi—ya da dilsiz bir meczup—sana bakmakta, gizlice seni gözetlemektedir. Her hareketin, her sözün, her bakışın, çok uzaklardan, ama aslında belki çok yakından dikkatle izlenmekte, kaydedilmekte, kılı kırk yaran bir titizlikle incelenmektedir. Ve bilinir ki süpernovalar, evrenin o muzip ateşböcekleri, bir an, kısa, kıpkısa bir an parladıktan sonra, bir daha ışık vermemek üzere sönerler. Işıkları bize ulaştığında, aslında çoktan sönmüş, yitmiş, karanlığa gömülmüşlerdir. Ve karadelikler, yollarına çıkan herşeyi oburca soğuran o dipsiz kursaklar, denir ki, süpernovaların karaşın ardıllarıdır.

Lambda, omega, lambda.

Psi!

SÜPERNOVA: Ananın amında patlayan yıldız!

Uyandığında, İbrahim Nemrûd'un her tarafı tutulmuştu ve ağzının içi leş gibiydi. Önceki gece geç saatlere dek sigara üstüne sigara içmiş, sabaha karşı oturduğu yerde sızıp kalmıştı. Şazinuş'un başı hâlâ kucağındaydı. Çocuğu uyandırmamaya özen göstererek başını kucağından kaldırıp yatağın üzerine koydu. Sonra kalkıp tutulan kollarıyla bacaklarını açmak için uzun uzun gerindi. Saat 9'a geliyordu. Pencereden dışarı baktı. Gün çoktan doğmuş olmasına karşın, hava hâlâ yarı yarıya karanlıktı. Göğü kaplayan boz renkli bulutlar, bu günün de yağmurlu geçeceğini haber veriyordu. Tuvalete gitti. Lavaboda yüzünü yıkarken, gözü gömleğinin göğsündeki şarap lekesine takıldı ve canı sıkıldı. Yine sakarlık etmişti. Şarap lekesi

beyaz gömlekten çıkmazdı, yeni bir gömlek alması gerekecekti. Aynada yüzünü inceledi. Üç gündür tıraş olmadığı için, sakalları iyice uzamıştı. Suratını buruşturdu, tıraşsız gezmeyi hiç sevmezdi. Ne var ki bu sabah da tıraş olamayacaktı, tıraş takımları yanında değildi. Cevri Kalfa ve adamları yüzünden bir süre evine gidemeyeceği için, kendisine gömlekle birlikte yeni bir tıraş takımı ve birkaç parça iç çamaşırı almaya karar verdi. Odaya döndüğünde, Şazinuş yataktan doğrulup gözlerini açmış, mahmur mahmur esniyordu.

"Günaydın!" dedi İbrahim Nemrûd'u görünce, "Kahvaltıda ne var?"

Şazinuş'u artık tanımaya başladığı için, hazırlıksız yakalanmadı İbrahim Nemrûd.

"Henüz hiçbir şey!" dedi gülümseyerek, "Ama caddedeki fırınların birinden birkaç çörek alayım diyorum, ne dersin?"

"Bence gayet uygun. Günlük süt de alabilir misin?"

Çocuğa kapıyı arkasından iki kez kilitlemesini ve o yokken kesinlikle hiçkimseye açmamasını sıkı sıkı tembihledikten sonra, paltosuyla şapkasını giyip lobiye indi. Yaşlı otel kâtibi, danışma bankosunun ardındaki taburesinde, gözleri yarı yarıya kapalı, hatim indirir gibi hafifçe ileri geri sallanarak uyukluyordu. Otel sessizdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu. Sokağa çıkıp caddeye doğru yürüdü. NARH'ın (*Narmanlı Hanı*) köşesinden Tünel yönüne döndü. Metro istasyonuna gidip önceki gün Şazinuş'la birlikte telefon ettikleri kabinden karısını aradı. Ancak beşinci zilden sonra, uykulu bir sesle açtı telefonu karısı. Yataktan yeni kalkmış olmalıydı. İbrahim Nemrûd'un onu neşelendirmek için yaptığı küçük komplimanları anlamazdan geldi. Sabahları genellikle biraz sinirli olurdu. Bu durumda onun üzerine gitmemesi gerektiğini biliyordu. Daha çok üstelemeden konuya geldi ve özürlerle dolu, ayrıntılı bir açıklama yaparak, acilen halledilmesi gereken bir miras davası için kent dışına çıkmak zorunda kaldığını, çok istemesine karşın oğlunu bu pazar günü almasının ne yazık ki mümkün olamayacağını, onu ancak ertesi haftaya alabileceğini söyledi. Öteden beri yalan söylemeyi hiç beceremezdi. Sesine ne denli içtenlik ve inanılırlık katmaya çabalarsa çabalasın, sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, çevrelerini yadırgayan, ne idüğü belirsiz, yabancı birer nesneye dönüşerek havada asılı

kalıyor, onun ezilip büzülen haliyle sanki alttan alta alay ediyorlardı. Sesindeki ele verici titremeyi karısının hissedeceğinden ve yanıtlanması güç sorularla onu sıkıştıracağından korkuyordu, ama korktuğuna uğramadı. Herhangi bir zorluk çıkarmadan, sorgusuz sualsiz kabul etti kadın bütün açıklamalarını. Umursamaz bir hali vardı. Küçük yalanı yakalanmadığı için rahat bir nefes aldı İbrahim Nemrûd. Oğluyla konuşup konuşamayacağını sorduğunda, çocuğun henüz yataktan kalkmadığını öğrendi. Karısına birkaç kompliman daha yaptıktan sonra, akşama yine arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırmadan hallettiği için memnundu. Metro istasyonundan çıkıp Galatasaray yönünde yürüdü. Hafif bir çisenti vardı. Paltosunun yakalarını kaldırdı. Cadde yavaş yavaş canlanmaya başlamıştı. Bir fırın bulmak için fazla yürümesi gerekmedi. Çin malı ucuz hediyelik eşyalar satan bir dükkânla salaş bir işkembecinin arasında, mavi-beyaz tenteli ufak bir fırın çıktı karşısına. Bir süre kararsızlık içinde vitrindeki çeşit çeşit çöreklere ve insanın iştahını kabartan kremalı pastalara baktıktan sonra, içeri girip bir paskalya çöreği, dört kruvasan, iki reçelli çörek, iki talaş böreği ve yarım okka palmiye istedi kataraktlı fırıncıdan. İkindi üzeri içleri ezildiğinde atıştıracak birşeyleri olması iyi olurdu. Poşetleri yüklenip fazla oyalanmadan geldiği yoldan Asmalımescit'e döndü. Yağmur giderek hızlanıyordu. Otele girmeden önce, sokağın karşısındaki bakkala uğrayıp bir şişe günlük süt, bir şişe su, bir gazete ve iki paket sigara aldı. Aldıklarının parasını ödeyeceği sırada, kasanın arkasındaki rafta duran İsviçre malı balbadem çikolataları çarptı gözüne. Şazinuş'un hoşuna gideceğini düşünerek hesaba iki kalıp da çikolata ekletti ve tek kollu bakkalın uzattığı poşeti alıp otele girdi. Lobide yine kimse yoktu. Yaşlı otel kâtibi hâlâ bankonun arkasında uyuklamayı sürdürüyordu. Birden büyük bir dinginlik hissetti. Bütün bağlarından kurtulmuştu sanki, yalnızca kendisine ait bir yaşamı vardı, her istediğini yapmakta özgürdü. Islıkla Bach'tan neşeli bir ezgi çalarak koşaradım yukarı çıktı. Basamakları ikişer ikişer atlarken, getirdiği nefis çörekleri gördüğünde Şazinuş'un kimbilir nasıl sevineceğini geçiriyordu aklından. Aç kurt gibi çöreklere saldıracaktı çocuk. Ama beşinci kata gelince, beyninden vurulmuşa döndü. Odanın kapısı ardına dek açıktı. Elindeki poşetleri

sahanlığa fırlatıp "Şazinuş!" diye çılgınlar gibi uluyarak odaya daldı. İçerde kimse yoktu. Kapının zorlandığına ve odada bir boğuşma olduğuna ilişkin herhangi bir iz görünmüyordu. Herşey bıraktığı gibi yerli yerindeydi. Nefesi tıkandı. Gözleri kararıyor, bayılacak gibi oluyordu. Kendisini daracık odanın içinde oradan oraya atarak yatakların altına, dolapların içine, komodinlerin arkasına bakıyor, umutsuzca bulmaya çalışıyordu Şazinuş'u sanki ortadan yokoluvermiş küçük bir eşyaymışçasına. Sonra birden gücü tükendi. Başını ellerinin arasına aldı, kurgusu bitmiş bir oyuncak gibi dizlerinin üzerine çöktü. Sol gözü seğiriyor, dudakları titriyordu. Ağzının içinde anlaşılmaz bir mırıltı vardı. Birdenbire arkadan gelen bir sesle irkildi: "Aaa! Ne çabuk gidip geldin sen?"

Şazinuş açık duran kapının ağzında dikilmiş, masum bir ifadeyle ona bakıyordu. İbrahim Nemrûd ayağa fırlayıp çocuğa doğru koştu, onu omuzlarından tutup hızla içeri çekti ve kapıyı çarparak kapattı. Sonra diz çöküp Şazinuş'a sarıldı.

"Ah Şazinuş! Ah Şazinuş! Nerelerdeydin sen!" diye inledi, "Seni kaçırdıklarını sandım bir an, aklım başımdan gitti."

"Biryere gitmedim, canım, buradaydım!" diye nazlı nazlı söylendi çocuk kendisini İbrahim Nemrûd'un kollarından kurtararak, "Odada oturmaktan canım sıkılmıştı, oteli dolaşayım dedim biraz."

"Ama ben sana kapıyı kilitleyip odada kalmanı tembih etmedim mi? Ya başına birşey gelseydi? Ya… Ya Cevri Kalfa'nın adamları gelip seni götürselerdi? Bir düşünsene…"

"Aman canım, sen de amma büyütüyorsun! Bizi bu izbe otelde aramayı kim akıl edecek ki? Şeytanın bile unuttuğu bir yer burası. Ortalıkta in cin top oynuyor, iri iri cardonlar sahanlıklarda cirit atıyor… Bütün katları dolaştım, kapılara kulağımı dayayıp tek tek bütün odaları dinledim. Öyle gözüküyor ki, koca otelde bizden başka kimse yok. Bilmiyorum, diğer müşteriler belki gece geç saatte geliyorlar, sabahları da erkenden çıkıp gidiyorlardır. Neyse, merak etme, sen yokken hiç gelen giden olmadı. Eşikte pusuya yatıp tam ben kapıyı açtığım sırada üzerime çullanacak değiller ya! Hem öyle birşey olsa bile, ben kendimi savunmayı bilirim. Bak!"

Şazinuş sağ kolunu sıvayıp mağrur bir tavırla pazusunu şişirdi. Çocuğun kolunda oluşan belli belirsiz tümseğe acıyarak baktı İbrahim

Nemrûd. Bu kol öylesine inceydi ki, onu pazusundan kavrasa, başparmağıyla işaret parmağının uçları kolayca birbirine değerdi. Şazinuş'un vücudu oğlunun vücudunu anımsatıyordu ona. İkisi de çelimsizdiler. Omuzları dar, kolları ve bacakları ince uzun ve kemikliydi. Yassı göğüs kafeslerini saran kaburgaları tek tek sayabilirdi insan. Kendisinin onların yaşındaykenki halini anımsıyordu. Topaç gibi, kanlı canlı, sağlıklı, iri bir oğlandı. Üstelik oğlu ve Şazinuş'un büyüdüklerinde de onun gibi iri yapılı ve güçlü kuvvetli olmayacaklarını anlamak için kâhin olmak gerekmezdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi, o zaman da onunla kıyaslandıklarında zavallı birer korkuluk, süklüm püklüm birer adam müsveddesi olacaklardı. Doğanın onlara biçtiği kalıptı bu. Yaşam herkese eşit davranmıyordu. Bu düşünce İbrahim Nemrûd'u hüzünlendirdi ve bu ufak tefek çocuğa karşı bir kez daha sınırsız bir şefkat duygusu uyandı içinde.

"Lütfen beni bir daha böyle merakta bırakma, Şazinuş," dedi gözlerini çocuğun mavi gözlerine dikerek, "Çevremizde kötü insanlar var. Çok dikkatli olmalıyız. Hadi, söz ver bana, bir daha tek başına odadan çıkmayacaksın."

"Peki, peki, tamam, söz, çıkmam bir daha," diye geçiştirdi Şazinuş ve sonra sordu: "Eee, kahvaltı etmeyecek miyiz? Karnım zil çalıyor."

İbrahim Nemrûd getirdiklerini kapının dışında unutmuş olduğunun farkına vardı. Kapıyı açıp sahanlıkta yere atılmış duran poşetleri içeri aldıktan sonra, kapıyı kapatıp dikkatle kilitledi. Poşetleri telaşla elinden fırlattığı sırada, süt şişesi kırılmamıştı neyse ki. Çörekler ortaya çıkınca, Şazinuş'un yüzü gülmeye başladı. Hemen süt şişesini açtı, bir reçelli çörek kapıp yatağının üzerine bağdaş kurdu. Gözlerini koca koca açarak elindeki çörekten iri bir lokma koparıyor, avurduna güçlükle sığan bu hamur topağını yutabilmek için kafasına diktiği şişeden büyük bir yudum süt alıyordu. Onun bu halini izlerken, neden hep böyle arkasından atlı kovalarmış gibi, lokmaları birbiri ardına ağzına tıkarak, neredeyse boğulurcasına yemek yediğini düşündü İbrahim Nemrûd ve bunun büyük olasılıkla ÖKSE ve VAHA'dan kalma bir alışkanlık olduğu sonucuna vardı. Orada herkes önündekini bir başkasına kaptırmamak için hızlı hızlı yemek zorundaydı. İşi ağırdan alanın, kendi payını başkalarıyla paylaşmayı, daha azla yetinmeyi kabullenmesi gerekiyordu. Orman kanununun

farklı bir kisveye bürünmüş biçimiydi bu. Böyle bir ortamda ancak en güçlü, en çevik, en kurnaz olanların hayatta kalma şansı vardı. Düzenli bir ailede yetişmiş olan İbrahim Nemrûd'un tümüyle yabancısı olduğu bir durumdu bu. Tek çocuktu ve üniversiteye başlayana dek baba evinde yaşamıştı. Zengin sayılmazlardı gerçi, ama sıkıntı çektikleri de söylenemezdi. Yediği önünde yemediği ardında olmuştu hep, her gereksinimi daha onun dile getirmesine fırsat kalmadan karşılanmıştı. Varoluşunu sürdürebilmek için hiçkimseyle yarışması gerekmemişti. Oysa Şazinuş onun taban tabana zıddıydı. Görünüşteki bütün çelimsizliğine, güçsüzlüğüne, zayıf nahifliğine karşın, yaşama dört elle sarılıyordu. Varoluşunu hangi koşullar altında olursa olsun sürdürebilmek için her an mücadele etmeye hazırdı. Şimdi anlıyordu ne denli farklı olduklarını. Göğüs germek zorunda kaldığı zorluklar yüzünden hep acımıştı Şazinuş'a, ama şimdi bu durumun onu aslında daha güçlü kılıp kılmadığını soruyordu kendisine. Acaba o da Şazinuş gibi yetişmiş olsaydı, şu anda kırkını geçmiş olmasına karşın hâlâ boğaz tokluğuna çalışan silik bir dava vekili olmak yerine, önemli davalara bakan, yüksek ücretler talep eden, ünlü ve zengin bir avukat olamaz mıydı? Bu yakıcı soru, aman vermez bir bekiniyle dönüp durdu kafasının içinde. Çabalamanın boşuna olduğu, partiyi daha en baştan kaybettiği hissine kapıldı bir an ve kapkara bir umutsuzluğa gömüldü. Ama sonra, avukattan alacağı iki yüz elli altın geldi aklına ve kendisini yeniden iyi hissetmeye başladı. Sanki kararan ufkunda ansızın pırıl pırıl bir güneş doğmaya başlamıştı. Çil çil altın liralardan oluşan bir güneşti bu. İkinci kruvasanı oburca yemekte olan Şazinuş'a bakıp sevecen bir ifadeyle gülümsedi. Aynı anda, ona baktığı zaman içinden hep gülümsemek geldiğini fark etti ve bunun nedeninin ne olabileceğini sordu kendisine.

"Acıkmadın galiba sen," dedi Şazinuş ağzını şapırdatarak, "Ben reçelli çörekleri bitiriyorum, ona göre…"

"Tamam, reçelli çörekleri sen ye, afiyet olsun. Ben elma marmeladından çok hoşlanmam zaten. Şu iki kruvasan bana yeter. Aldığım çikolataları gördün mü?"

"Balbademi sevdiğimi nereden bildin?"

"Bilmem, seversin gibime geldi."

“Ne dersin, birbirimizi bayağı tanımaya başladık galiba,” dedi Şazinuş gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla, “Şunun şurasında üç gündür birlikteyiz, ama yıllardır birlikteymiş gibiyiz sanki. Sana da öyle gelmiyor mu?”

İbrahim Nemrûd şaşaladı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Alnını kırıştırarak baktı Şazinuş’a.

“Haklısın,” dedi başını sallayarak, “Nasıl oluyor bu?”

“İşte bu bir muamma!” diye kıkırdadı Şazinuş ve elindeki reçelli çöreğin kalanını ağzına tıkıştırdı.

Elif, lam, mim…

MUAMMA!

Muammalardan hoşlanır mısın? Yo, dur, söyleme, hoşlanmadığını biliyorum. Herşeyin pırıl pırıl güneşli bir sabah gibi berrak olmasını istersin sen, aydınlık sana güven verir, bulutsuz gökler seni dinlendirir. Ama hiç düşündün mü: O pek sevdiğin pırıl pırıl güneşli sabahlar gerçekten berrak mıdır? En çetrefilli bilmeceler gizlenmez mi onların saydam geçirimsizliklerinde? Yeni doğmuş bir bebek denli masum görünen bir gün, aslında gecenin uğursuz karakoncoloslarına gebe değil midir? Sinsi bir ikiyüzlülükle yüzümüze güler günler ve bize tuzaklar kurar, arkamızdan işler çevirir, kuyumuzu kazar… Kendimizden emin, saf bir neşeyle attığımız her adım, kıldan ince bir Sırat’a bilisizce yürüyüşümüzdür. Ayaklarımızın altında özlemle genleşir dipsiz karanlık. O mu bizi özler, yoksa biz mi onu, kimbilir?

Söyle, sen hâlâ güneşli günlere inanıyor musun? Sonuncu günümüzü çoktan tüketmedik mi? Gecenin zifirî karanlığından başka sığınabileceğimiz bir tek ülke kaldı mı?

Elif, lam, mim, fi.

Esatir.

İbrahim Nemrûd öğle ezanından sonra alışveriş için bir kez daha dışarı çıktı. Bu kez Şazinuş’tan o yokken odada kalacağına ilişkin kesin söz almış olmasına karşın, içi yine de rahat değildi. Sabahleyin yaşadığı yürek çarpıntısını unutamıyordu. Kafasını sürekli meşgul eden kaygıların ağırlığı altında ezilerek, ucuz hazır giyim mağazalarının vitrinlerine baka baka Galatasaray’a doğru yavaş adımlarla yürüdü. Vitrinlerde gördüklerini bir türlü beğenemiyordu. Nihayet tenha bir pasajın en dibindeki loş bir dükkâna girip kendisine beyaz bir gömlek, iki kat iç çamaşırı ve Kore malı ucuz bir tıraş takımı,

Şazinuş için ise devetüyü rengi kukuletalı bir sako, vişneçürüğü bir yün atkı ve büyük camlı bir güneş gözlüğü aldı. Birlikte dışarı çıktıklarında, çocuğun bu kılıkta tanınmaz olacağını umuyordu. Otele dönmeden önce, metro istasyonuna uğrayıp avukatı bir kez daha aradı. Hukuk şirketinin telefonları yanıt vermiyordu. Olağanüstü haller dışında, hukuk şirketinin cumartesi günleri çalışmadığını biliyordu, ama yine de bir kez denemek istemişti şansını. Sonra yeniden karısının numarasını çevirdi. Üçüncü zilden sonra telesekreter devreye girdi ve karısının o anda evde olmadığını, mesaj bırakmasını ya da daha sonra yeniden aramasını söyleyen donuk, tekdüze sesi duyuldu. İbrahim Nemrûd'un biraz canı sıkıldı bu duruma. Oğluyla konuşup ertesi gün görüşemeyecekleri için özür dilemek, bir iki güzel sözle çocuğun gönlünü almak istiyordu. Dönüşte yol üstündeki bir şarküteriye uğrayıp dört tane füme dilli ve rus salatalı sandviç yaptırdı. Otele dönüp odalarına çıktığında, kapıyı bıraktığı gibi kapalı ve kilitli bulunca, memnun oldu. Onun elinde torbalar ve yiyeceklerle geldiğini gören Şazinuş, sevinç çığlıkları atarak odanın içinde dans etmeye başlamıştı. Sandviçleri yediler ve üzerine tatlı olarak birkaç tane palmiye atıştırdılar. Yemekten sonra İbrahim Nemrûd'un üzerine bir rehavet çöktü. Önceki gece iyi uyuyamadığı için olsa gerek, kendisini bir hayli yorgun hissediyordu. Yatağa uzanıp kısa bir şekerleme yaptı. Uyandığında, Şazinuş canı sıkkın bir halde iskambil kâğıtlarıyla fal açıyordu. İbrahim Nemrûd'un uyandığını görünce, hemen yanına gitti ve elindeki iskambil destesini yelpaze gibi açarak bir kâğıt seçmesini istedi. İbrahim Nemrûd söyleneni yaptı. Seçtiği kâğıt pik ruasıydı.

"İlginç bir seçim," dedi Şazinuş, "Pik ruasının destedeki kâğıtların içinde özel bir yeri olduğunu biliyor muydun? Aslında kâğıtlar da insanlara benzerler: Kimisi korkak, kimisi aksi, kimisi oyuncu, kimisi lakayttır. Pik ruası ise, tam tersine, hırslı bir kâğıttır, bütün kâğıtların içinde en hırslısı belki de... Her fırsatta diğer kâğıtlardan üstün olduğunu göstermeye çalışır. Sözgelimi pik ruasını alıp destenin üstüne koyduğumda ve desteyi kestiğimde... bir yolunu bulup hemen yine en üste çıkar pik ruası. Bak!"

Şazinuş destenin en üstündeki kâğıdı çevirdiğinde, bunun pik ruası olduğunu gördü İbrahim Nemrûd hayretle.

“Ya da,” diye devam etti Şazinuş, “pik ruasını alıp destenin ortasına koyuyorum ve parmağımı şıklatınca –hop!– tekrar en yukarı çıkıyor. Kendin bak, istersen.”

İbrahim Nemrûd destenin en üstündeki kâğıdı eline aldığında, bunun gerçekten de pik ruası olduğunu gördü. Şazinuş aynı numarayı ufak çeşitlemelerle beş altı kez daha yineledi. Pik ruası her defasında destenin ortasına konuyor, ama inanılmaz bir biçimde, en üste çıkmayı başarıyordu.

“Bir dakika, bir dakika, anladım!” dedi İbrahim Nemrûd parmağını şıklatarak, “Destedeki bütün kâğıtlar aynı, değil mi, hepsi pik ruası? İşin numarası bu!”

Şazinuş desteyi yatağın üzerine sererek bütün kâğıtların farklı olduğunu gösterdi.

“Hatta sana birşey söyleyeyim mi?” dedi muzip bir tavırla, “Aslında bu destede pik ruası yok. İnanmazsan, bak.”

İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla bütün kâğıtları tek tek elden geçirdi. Gerçekten de kâğıtların arasında pik ruası yoktu. İyice afallamıştı.

“Deminden beri pik ruası destenin en üstüne çıkıp duruyordu ama,” dedi şikâyetçi bir tonda, “En az beş altı kere gördüm onu. Hatta bir keresinde elimde bile tuttum.”

“Göz aldanması, şekerim, hepsi sadece bir göz aldanması,” dedi Şazinuş hastasına tanı koyan bir doktor edasıyla başını sallayarak, “Her gördüğünü sandığın şeye inanmamalısın. Uykuna hiç dikkat etmiyorsun bugünlerde, çok dalgınsın, sürekli hayal görüyorsun, yanıltıcı delüzyonlar… Nedir, biliyor musun? Senin hangi kâğıdı seçeceğini bildiğim için, pik ruasını daha evvelden alıp saklamıştım. Bak, işte burada.”

Koynundan çıkardığı pik ruasını İbrahim Nemrûd’a uzattı. İbrahim Nemrûd avucuna konan kâğıdı şaşkın bakışlarla uzun uzun inceledi. Kafası iyice karışmıştı.

“Na- nasıl yaptın bunu?” diye kekeleyebildi ancak.

“Meslek sırrı…” dedi Şazinuş hınzırca göz kırparak ve ardından iskambil destesini toplayıp kutusuna koydu.

İbrahim Nemrûd akşam yemeğini odada yemeyi düşünüyordu, ama Şazinuş bir lokantaya gitmeleri konusunda ısrar etti. Yatsı ezanı okunduktan sonra, dışarı çıktılar. İbrahim Nemrûd fazla dikkat

çekmemek için havanın iyice kararmasını beklemenin doğru olacağını düşünmüştü. Şazinuş yeni alınan kukuletalı sakoyu giymiş, vişneçürüğü yün bereyi gözlerine indirmişti. Taktığı güneş gözlükleri sayesinde onu kimsenin tanıyamayacağını düşünüyordu İbrahim Nemrûd. Cumartesi gecesi olmasına karşın, sokaklar hayli tenhaydı. Hava soğuktu ve hafif bir yağmur çiseliyordu. Sokak lambalarının buğulu cılız ışığı altında, tek tük birkaç akşamcı hızlı adımlarla müdavimi oldukları meyhanelere doğru seğirtiyorlardı. İbrahim Nemrûd ve Şazinuş otelden fazla uzaklaşmadılar. Birkaç sokak ötedeki salaş bir kebapçıya girip ikişer lahmacun, birer buçuk iskender ve birer telkadayıf ısmarladılar. Yemeklerini bitirdiklerinde, gözlüğünü çıkarıp gözlerini koca koca açarak İbrahim Nemrûd'a baktı Şazinuş.

"Tek kelimeyle nefisti!" dedi ağzını keyifle şapırdatarak, "Çoktandır böyle doyasıya kebap yememiştim. Cevri cadalozu şişmanlayıp formumu kaybetmeyeyim diye yağlı yemekler yememe izin vermezdi. Oturak âlemlerinde şunun bunun tabağından hırsızlama otlanıp nefsimi körletmeye çalışırdım. Nasıl da afiyetle lüplettim ama o lop lop salçalı pideleri! Oh canıma değsin!"

Onun bu haline gülümsemeden edemedi İbrahim Nemrûd.

"Hoşuna gittiyse, yine geliriz."

"Evet, evet, kesin gelelim! Dünyadaki bütün kebapları yemek istiyorum! Bir dahaki sefere iki buçuk porsiyon ısmarlayabilir miyim?"

İbrahim Nemrûd bir kahkaha patlatmamak için zor tuttu kendisini. Şazinuş masanın üzerinden ona doğru eğilip bir sır verir gibi alçak sesle konuştu: "Bak, ne diyeceğim. Bu mükellef yemeğin üzerine gidip o boktan otel odasına kapanmayı hiç istemiyor canım. Böyle güzel başlayan bir geceyi güzel bitirmek lazım. Birkaç sokak ötede hoş bir gece kulübü biliyorum. Oraya gidip birkaç tek atmaya ne dersin?"

İbrahim Nemrûd kaşlarını kaldırdı. Tehlike kokusu almıştı.

"Bu pek iyi bir fikir değil bence," dedi yüzünü ekşiterek, "Unutma ki, şu anda Cevri Kalfa'nın adamları her tarafta bizi arıyor olabilirler. Dolayısıyla…"

“Tamam işte! Bizi bir gece kulübünde aramak nereden gelecek akıllarına? Hem bu dediğim yeri herkes bilmez, bir tür özel kulüp gibi birşey…”

“Özel bir kulüpse, bizi almazlar zaten,” diye kestirip atmaya çalıştı İbrahim Nemrûd, ama Şazinuş’un kolay kolay pes etmeye niyeti yoktu.

“Hiç merak etme, alırlar. Ben parolayı biliyorum!”

“Fakat Şazinuş…”

“Aaa, hadi ama!” diye nazlı bir edayla sızlandı çocuk, “Kaç gündür tıkılıp kaldık o küf kokulu daracık odaya. Çok canım sıkıldı, insan içine çıkmak istiyorum biraz. Lütfen, lütfen, hadi, n’olur, kırma beni!”

Şazinuş’un ısrarlı yalvarmaları karşısında, öneriyi kabul etmekten başka birşey gelmedi İbrahim Nemrûd’un elinden. Az sonra kebapçıdan çıkmışlar, Asmalımescit’in dar ve karalık arka sokaklarında yürüyorlardı. İsteği kabul edildiği için çok sevinçliydi Şazinuş, sanki çıldırmıştı, ufak tiz çığlıklar atarak hoplayıp zıplıyor, İbrahim Nemrûd’un çevresinde dört dönüyor, türlü türlü maskaralıklar yaparak onu güldürmeye çalışıyordu. İbrahim Nemrûd onun bu taşkın sevinci karşısında dudaklarına arada sırada zorlama bir gülümseme oturtmaya çalışmasına karşın, hayli düşünceliydi. Şazinuş’un bu çocuksu mutluluğunu paylaşmak istiyor, ama kısa bir eğlence uğruna kendilerini gereksiz yere tehlikeye attıkları düşüncesini bir türlü uzaklaştıramıyordu kafasından. Işıklarını çoktan söndürmüş karanlık yüzlü binaların önünden geçip, duvarları yırtık afişler ve rengârenk grafitilerle kaplı, dükkânlarının vitrin camları kırılmış, izbe bir pasaja girdiler. Duvar diplerine yığılmış süprüntülerden, burasının çöplük olarak kullanılan metruk bir bina olduğu anlaşılıyordu. Çöplerin arasında açgözlü bir telaşla eşinen boz renkli mangustlara tiksintiyle baktı İbrahim Nemrûd ve bunun Şazinuş’un herzamanki tuhaf şakalarından biri olup olmadığını düşündü. Ya da kimbilir, yollarını kaybetmişlerdi belki de. Nereye gittiklerini soracağı sırada, birden durdu çocuk ve İbrahim Nemrûd’u kolundan çekerek eğilmesini işaret etti.

“Fincancı katırları,” diye fısıldadı kulağına. İbrahim Nemrûd bön bön yüzüne baktı çocuğun.

“Efendim?”

“Fincancı katırları,” diye yineledi Şazinuş fısıltıyla, “Parola bu. Kapıdaki adama bunu söylemen gerek. Benim söylemem doğru olmaz, anlarsın ya…”

“Nasıl yani, geldik mi?” dedi İbrahim Nemrûd hayretle, “Burası olduğuna emin misin? Etrafta hiçbir şey göremiyorum ben.”

“Şimdi görürsün. Hemen şurada.”

Birkaç adım sonra, üst kısmında ışıksız ufak bir cam bölme olan, hayli yıpranmış, alçak bir kapının önünde duruyorlardı. Kapının üzerindeki silik grafiti desenlerinin arasında kırmızı sprey boyayla çizilmiş büyücek bir çemberi hayal meyal seçti İbrahim Nemrûd.

“Hadi, kapıyı çal,” dedi Şazinuş. İbrahim Nemrûd doğru geldiklerinden hâlâ pek emin değildi. Boş yere etrafta bir zil aradı; bulamayacağını anlayınca, kapıya yumruğuyla üç kez çekine çekine vurdu. Üçüncü vuruşla birlikte, kapının üzerindeki camlı bölme hızla açıldı. Kısa bir sessizlik oldu. İbrahim Nemrûd, tam gözlerinin hizasında açılan ufak karanlık deliğe bakakalmıştı. Birden boğuk bir ses duyuldu deliğin arkasından: “Nedir bre? Kimdir Câlut’u gecenin bu vakti rahatsız eden?”

Şazinuş’a kaçamak bir bakış attı İbrahim Nemrûd. Çocuk ‘hadi’ dercesine bir işaret yaptı kafasıyla. İbrahim Nemrûd söze nasıl gireceğini bilemedi ve lafı ağzında geveledi: “Eee… biz… şey… eee… yani… fincancı katırları…”

“Neee? Fincancı katırları mı?” diye homurdandı ses kuşkucu bir tınıyla, “Hmmm… Hmmm… Hmmm… Dolu mu, boş mu peki?”

İbrahim Nemrûd bu beklenmedik soru karşısında afalladı. Yardım umarak Şazinuş’a baktı, ama onun yalvaran bakışlarına muzip bir omuz silkişle karşılık verdi çocuk. İbrahim Nemrûd’un birden başı dönmeye başladı. Kötü bir oyunun içine çekilmekte olduğu hissine kapılmıştı.

“Dolu mu, boş mu bre? Hadi, çabuk!” diye tehditkâr bir tonda yineledi ses, “Bütün gece sizi bekleyemem burada! İşim gücüm var!”

Sinirli bir gülümsemeyle gerildi İbrahim Nemrûd’un yüzü. Böyle anlarda hep olduğu gibi, sol gözü belirgin biçimde seğirmeye başlamıştı. Sonra, açıklayamadığı birşey oldu. O anda nereden aklına estiğini bilemediği ve ağzından çıkar çıkmaz ona onulmazcasına yabancı gelen birkaç anlamsız sözcük döküldü dudaklarının arasından: “Ne doludur ne de boş, biraz mahzun biraz loş. Irak yollardan geldik şerab-ı aşkla serhoş!”

Daha son sözcük ağzından çıkarken, söylediklerine pişman olmuştu bile, ama bunun üzerinde uzun uzadıya kafa yormaya fırsatı olmadı. Pes perdeden bir “Destuuur!” nidası işitildi ve hemen

ardından pasajın ıssızlığında en ufak bir gürültü çıkarmaksızın usulca açılıverdi kapı. İbrahim Nemrûd uykuda yürür gibi kapıdan geçti. En fazla bir kulaca bir kulaç boyutlarında daracık taş bir hücrede buldu kendisini. Bir an Şazinuş'un onu orada tek başına bırakıp kaçtığı kuşkusuna kapılarak arkasını döndü telaşla, ama çocuğun onun ardısıra içeri girmiş olduğunu görünce, rahat bir nefes aldı. Kapı açıldığı gibi yine sessizce kapanmıştı. O zaman, duvara asılı yağ kandilinin cılız ışığında, onu az önce âhiret sualleriyle terletmiş olan boğuk sesin heybetli sahibini gördü. Aşağı yukarı bir arşın boyunda, ak sakalı yerleri süpüren, buruş buruş suratlı yaşlı bir cüceydi bu. Boyunun kısalığına karşın, başı, normal bir insanın başından bile büyüktü. Çelimsiz omuzlarının üzerinde, eğreti olarak oturtulmuş, yerini yadırgayan, tohuma kaçmış bir balkabağı gibi duruyordu bu muhteşem baş. Sırtındaki kopuk düğmeli, eski püskü frakın kuyruğu adım attıkça ayaklarına dolanıyor, başına geçirdiği hemen hemen boyunun yarısı yüksekliğindeki silindir şapka, onu olduğundan da kısa gösteriyordu. Sol gözüne taktığı gümüş kordonlu monokl ve ayaklarındaki getrler kusursuz biçimde tamamlıyordu kıyafetini. Kapının üst tarafındaki camlı bölmeye erişebilmek için, boş bir portakal sandığının üzerine ters çevirerek koyduğu, kulpu kırık emaye oturağa tırmanmış olmalıydı. Kapıyı kapattıktan sonra, oturağın üzerinden yere atlamış, boyunu bir hayli aşan bu ürkütücü atlayışın etkisiyle tespih böceği gibi bir süre yerde yuvarlanmıştı. Şimdi zorlukla ayağa kalkmış, üstüne başına çeki düzen vermeye çalışıyordu. Tüm gerginliğine karşın, bu tuhaf görüntü karşısında gürültülü bir kahkaha atmamak için güç tuttu kendisini İbrahim Nemrûd. Uyuz bir sokak köpeğini bile kovalamaktan aciz bu zavallı yaratığın önünde birkaç dakika önce korkuyla titremiş olduğuna inanamıyordu.

"Hoş gelmişsin, Beyim, sefalar getirmişsin!" diye kırıtarak temennayla reverans arası bir hareket yaptı cüce, "Kusuruma bakma, karanlıkta birden çıkartamadım seni. Üzerine afiyet, son zamanlarda gözlerime sinsi bir tavukkarası ârız oldu da… Yaşlılık işte, n'aparsın? Yoksa kulübümüzün müdavimlerini daha elli altmış adımdan şıp diye tanırım ben. Hafızam da kuvvetlidir ha! Kırk yıl unutmam bir

gördüğümü. Sen şu meşhur sun'î zeker ithalatçısı Zükurîzâde Skender Bey değil misin?"

"Ne? Sun'î zeker ithalatçısı mı?" dedi İbrahim Nemrûd şaşkınlıkla, "Yok canım, ben..."

"Yok, yok, hiç inkârdan gelme, Beyim! Kaçın kur'asıyız biz? Bugüne bugün Tophaneli Külyutmaz Câlut derler bana! Gözünün bebeğindeki pırıltıdan tanırım adamı ben! Osun sen bal gibi de! Geçen Nevruz'da tertiplenen kıyafet balosuna teşrif buyurmuştun en son. O zaman üzerinde sim işlemeli, yakut düğmeli, miğferinin boynuzları som altın sun'î zekerlerden yapılma, muhteşem bir Zülkarneyn kostümü vardı. Ne yalan söyleyeyim, pek heybetli duruyordu hani başında o bir çift devasa sun'î zeker. O ne debdebe, o ne ihtişamdı, Beyim! Gayet iyi hatırlıyorum, epey sükse yapmıştı o akşam dillere destan o kıyafet, haftalar boyunca kulüp müşterilerinin başlıca sohbet mevzuu olmuştu. Hey gidi koca Skender Bey! Hangi gafil tanımaz ki seni? Hacıyağı kokulu şu mübarek ellerini kim öpmez ki?"

İbrahim Nemrûd daha ne olduğunu anlayamadan, cüce bir hamlede atılıp sağ elini yakalamış, art arda öpüp alnına götürmeye başlamıştı. Cücenin ince dudaklarının ılık ve ıslak yapışkanlığını teninde hisseden İbrahim Nemrûd, elini tiksintiyle geri çekince, cüce yere yuvarlandı ve dava vekilinin paçalarına sarılarak ayakkabılarını öpmeye başladı bu kez. Öpmekle de yetinmiyor, tapınırcasına yüz sürüyordu. Arada sırada minik kırmızı dilini çıkarıp kendi gövdesinin neredeyse yarısı boyundaki bu devasa ayakkabıları iştahla yaladıktan sonra, sanki çok lezzetli birşey tatmışçasına gözlerini koca koca açıp başını iki yana sallayarak keyifle şapırdatıyordu ağzını. Geri çekilerek kendisini cücenin bu taşkın sevgi gösterisinden kurtarmaya çalıştı İbrahim Nemrûd, ama sırtı duvara dayanmıştı, daracık taş hücrenin içinde kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Cücenin elinden kurtulamayacağını anlayınca, çaresizlik içinde Şazinuş'a baktı. Çocuk bu tuhaf görüntü karşısında ağzını eliyle kapatarak kıkır kıkır gülüyordu.

"Ah devletlu, haşmetlu, dirayetlu Skender Bey!" diye sızlanıyordu cüce, İbrahim Nemrûd'un ayakkabılarını huşu içinde öpüp yalamaya ara vermeksizin, "Ah fakir fukaranın en hakikatli kara gün dostu! Ah

zorda kalanların altın kalpli hamisi! Ah aziz velinimetim, halaskârım, gözbebeğim! Medet! Medet ya Skender!"

"Fakat lütfen, Câlut Bey! Çok rica ederim, Sayın Külyutmaz!" diyerek omuzlarından tutup kaldırmaya çalıştı İbrahim Nemrûd cüceyi, "Şu halinize bir bakın, bu yaptığınız hiç yakışık alıyor mu? Haydi, bırakın artık lütfen ayakkabılarımı yalamayı! Kalkın da iki yetişkin insan gibi karşılıklı konuşalım!"

Cüce nihayet doğrulduğunda, kırışıklıklarla dolu eciş bücüş suratı ve yerleri süpüren ak sakalı, ayakkabıdan bulaşan boyayla kararmıştı, ama küçük gözlerinde ışıltılı minnet gözyaşları vardı. Onun bu halini gören İbrahim Nemrûd'un da bir an gözleri buğulanır gibi oldu. Bakışlarını sıkıntıyla yere indirince, ayakkabılarının burunlarının cücenin hamarat dil darbelerinin etkisiyle yer yer matlaşıp ağarmış olduğunu gördü. Ayakkabılarını boyatması gerekecekti. Bu rahatsız edici duruma bir son vermek için, cüzdanından çıkardığı bir bakır kuruşu cücenin avcuna sıkıştırdı, ancak cücenin mahzun mahzun bakarak elini ısrarla uzatmayı sürdürmesi karşısında, bu ufak ve buruşuk avuca istemeye istemeye de olsa önce birkaç kuruş daha, ardından bir mecidiye ve nihayet bir çeyrek altın koymak zorunda kaldı. Altın sikke eline değer değmez, yuvalarına kaçmış boncuk gözleri şehvetle parladı cücenin ve sanki metabolizmasında ani bir kimyasal tepkime olmuşçasına, küçük avcu paraların üzerine yırtıcı bir kartal pençesi gibi hırsla kapandı, öyle ki bu yabansı görüntü karşısında irkilerek hafifçe ürpermekten alamadı kendisini İbrahim Nemrûd. Cüce avcundaki paraları çabucak sayıp frakının iç cebine koyduktan sonra, yerdeki iri tunç halkaya iki eliyle birden olanca gücüyle asıldı. Bu tunç halkanın, hemen hemen bir arşına bir arşın boyutlarında ağır bir dökme demir kapağın kulbu olduğunu gördü İbrahim Nemrûd. Taş hücrenin karanlığında, halkanın ve kapağın o ana dek farkına varmamış oluşu şaşırtıcı değildi. Cücenin oflaya puflaya bin bir güçlükle kaldırdığı kapağın altından, ancak tek kişinin geçebileceği dar bir taş merdiven çıktı ortaya. Merdivenin içinde uzandığı tonozlu dehlizin ucundan kızılımsı bir ışık vuruyor ve derinden derine ağdalı bir müziğe karışan kalabalık insan sesleri duyuluyordu.

“Buyrun, Beyim!” dedi cüce yılışık bir ifadeyle sırıtarak, “SIRZEVK emrinize âmadedir, gönlünüzce eğlenin! Gün akşamlıdır…”

SIRZEVK’in ne olduğunu sormasının uygun olmayacağını hissetti İbrahim Nemrûd. Kısa bir duraksamanın ardından, “Gün akşamlıdır,” diye karşılık verdi cüceye. Neden böyle dediğini bilemiyordu, dahası bu sözün ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama içinden bir ses böyle karşılık vermesini söylemişti. Şazinuş dehlize girip merdivenden inmeye başlamıştı. İbrahim Nemrûd aceleyle onu izledi. Kafasını dehlizin tonozlu tavanına çarpmamak için hafifçe eğilmesi gerekiyordu. Henüz on beş yirmi basamak inmişlerdi ki, yukarıdaki demir kapak, dehlizin tuğla duvarlarında yankılanan kof bir gürültüyle kapandı. Tavandaki seyrek halojenler, dehlizin içini ölgün bir ışıkla, ancak önlerini görebilecekleri kadar aydınlatıyordu. Geniş bir daire çizerek sola dönen merdiven, arada sırada dar sahanlıklarla kesintiye uğruyor, müzik ve insan seslerinin oluşturduğu gürültülü bulamaç, aşağı inildikçe belirginleşiyordu.

“Âlem adamdır şu Câlut,” diyerek güldü Şazinuş, “Herkesten aynı numarayla para tırtıklar. Böyle bayat laflara kimsenin kanmayacağını sanırsın, ama Câlut rolünü öyle iyi oynar ki, en sert adamı bile iki dakikada portakal peltesi gibi yumuşatıp tava getirir. Düşün, kendini acındırarak gelenden gidenden söğüşlediği paralarla Laleli’de koskoca yedi katlı işhanı dikti adam. Eee, ne demişler: İş bilenin, kılıç kuşananın. Helal olsun vallahi!”

Suratına tokat yemiş gibi hissetti kendisini İbrahim Nemrûd. Cüceye verdiği onca parayı düşünerek acı acı gülümsedi. Böylesine kolaylıkla oyuna geldiği ve aptal durumuna düştüğü için kendisine kızıyordu. Bir an dönüp cüceye haddini bildirmeyi, ondan dolandırmış olduğu paraları son kuruşuna dek geri almayı geçirdi içinden, ama sonra başka birşey takıldı aklına.

“Peki sen nereden tanıyorsun onu?” diye kaygıyla sordu Şazinuş’a.

“Kimi, Câlut’u mu? Hah, şu sorduğun şeye bak! Dünyanın en ürkünç kapıcısı Câlut Dayı’yı kim tanımaz? Üç kafası yok belki, onun yerine üç kafa büyüklüğünde tek bir kafası var, ama yine de Kerberos Câlut diyorum ben ona –önüne atılan altın ve gümüş sikkeleri akıllara durgunluk veren bir oburlukla yutuverdiği için! Üstelik paraları yoketme konusundaki bu olağanüstü becerisi şaşırtıcı da değil. Ne

yalan söyleyeyim, ben de bir iki numara kapmıştım zamanında ondan. Câlut gerçek adı mıdır, yoksa takma bir ad mıdır, bilmem, ama Tophanelilikle uzak yakın bir ilişkisi olmadığı kesin. Benim bildiğim kadarıyla, kırk yıla yakın zamandır burada kapıcılık yapıyor. Ama dünyanın en ürkünç kapıcısı olmadan önce, belki inanmayacaksın, dünyanın en uzun boylu sihirbazıymış Câlut ya da o zamanki adıyla Goliath! Bir ülkeden diğerine dolaşan meşhur SMERMO (*Le Sette Meraviglie del Mondo*) sirkinde çalışıyormuş ve, anladığım kadarıyla, sirkin medar-ı iftiharı olan o yedi harikadan biriymiş kendisi. Bir sahafta gözbağcılıkla ilgili eski bir kitabı karıştırırken, onun gösterisinin afişini görmüştüm bir keresinde. Üzerinde yine aynı frak ve aynı silindir şapka vardı ve kendisinin en az dört katı büyüklükte, şuh ve tombul bir dilberi, helyum gazı doldurulmuş bir zeplin gibi havada yüzdürüyordu. *GOG – Goliath le Grand* yazıyordu afişin üzerinde büyük puntolarla. Adına bakılırsa, Fransız, Belçikalı ya da İsviçreli olmalı. Zaten r'leri biraz yumuşak telaffuz ettiğini farketmişsindir. Her neyse… Londra, Paris, Roma, Berlin, Viyana derken, çalıştığı sirkin yolu haliyle Konstantiniye'ye düşüyor günün birinde. Her gün normal program bittikten sonra, sirkte çalışan sanatçılar geç saatlerde zengin konaklarına, dansinghollere, seçkin gece kulüplerine giderlermiş özel gösteriler yapmak için. Bizim Câlut da SIRZEVK'e çağrılmış böyle bir gecede. Şimdi anlatacaklarımı değişik yer ve zamanlarda değişik kişilerden dinledim, dolayısıyla hepsinin kesinlikle doğru olduğu konusunda güvence veremem, ama orada burada kulağıma çalınan bu bölük pörçük ayrıntılardan kafamda oluşturduğum öykü şöyle: Câlut, otuz yaşlarında, sanatının zirvesinde, kudretli bir sihirbazmış o sıralarda. Özel yaşamında, herhalde bedensel eksikliği nedeniyle, donuk, sessiz, içine kapalıymış. Gel gör ki bu ufak tefek, çekingen genç adam, sahneye adımını atar atmaz devleşip yere göğe sığmaz olur, doğaüstü güçleri olan görkemli bir yarıtanrı kesilirmiş âdeta. Sahnede ufak bir ateş topu gibi oradan oraya koşuşturduğu, akıl almaz esprilerle herkesi kırıp geçirdiği, seyirciyi ilk andan itibaren avucunun içine aldığı söylenir. Yaptığı numaralar da o zamana dek eşi benzeri görülmedik, inanılmaz şeylermiş: Boyuna bosuna bakmadan, bir hamlede koca bir gergedanı yokeder, şapkasının içinden birbiri ardısıra bir düzine

mangust çıkarır ya da bir hecin devesiyle bir tavuskuşunu mahmur gözlü bir devekuşuna dönüştürürmüş tek bir el hareketiyle. Anlayacağın üzre, kimbilir belki de bir sirkte çalışıyor oluşundan dolayı, bilhassa hayvanlarla yapılan numaralara düşkünmüş bizim Câlut. O gece SIRZEVK'teki gösterisi esnasında, yine burada sahneye çıkan genç ve güzel bir şarkıcı kadınla tanışmış. 'Tanışmış' yetersiz bir sözcük tabii burada, çünkü hiçbir zaman elde edemeyeceğini çok iyi bildiği bu gizemli kadının olağanüstü güzelliği karşısında gözleri kamaşmış Câlut'un, düpedüz sersemlemiş, çarpılmış, büyülenmiş, ve oracıkta sırılsıklam âşık olmuş kadına. Bundan sonrası hayli acıklı bir öykü. O geceden sonra her gece SIRZEVK'e gelip hiçbir ücret talep etmeksizin gösteri yapmış Câlut. Herbiri bir öncekinden daha da muhteşem, akıllara durgunluk veren gösterilermiş bunlar, ki bu gösteriler esnasında yaptığı numaralardan kayıt altına alınabilenleri – sözgelimi ADİMEND (*Albatrosa Dönüşen İpek Mendil*), YEKDANS (*Yedi Kobra Dansı*), HAKAPAK (*Havada Kaybolan Papağan Kafesi*), BONİPAZ (*Boynu On İki Parçaya Ayrılan Zürafa*), CALEPO (*Canlanan Leopar Postu*) vesaire– altın harflerle geçmiştir sihirbazlık tarihine. Ve her gece gösterisini bitirdikten sonra, sahnenin hemen önünde onun için ayrılmış olan masaya kurulur, Fransa'dan özel olarak getirttiği yıllanmış konyağı yudumlayarak kendisinden sonra sahneye çıkan şarkıcı kadını izlermiş baygın bakışlarla. Kadın sahneden indiğinde, soyunma odasına kucak dolusu kırmızı gül gönderirmiş. Olmayacak duaya amin dediğini ve herkesin maskarası olduğunu bile bile, haftalar boyu sürdürmüş bu gülünç ve acıklı oyunu. Nihayet sirkin kentten ayrılma vakti geldiğinde, sirk müdürüne gidip kadrodan çıkmak istediğini, Konstantiniye'ye yerleşeceğini bildirmiş. Her gece SIRZEVK'te sahneye çıkmaya ve şarkıcı kadına kur yapmaya devam etmiş. Güllerin yerini giderek inci kolyeler, pırlanta broşlar, tektaş elmas yüzükler almış. Göle çalınan bu mayanın tutacağına hiç mi hiç ihtimal vermiyormuş tabii kimse, ama yanılmışlar. Birkaç ayın sonunda Câlut'un ısrarlı bonkörlüğü nihayet meyvasını vermiş, şarkıcı kadın bir gece gelip onun masasına oturmuş programının bitiminde. Tanışmışlar ve yakınlıklarını hızla ilerletmişler. Birkaç hafta sonra, şarkıcı kadın onu evine akşam yemeğine çağırmış. Mükellef bir akşam yemeği ve birer kadeh konyağın ardından, nihayet

yatak odasının yolunu tutmuşlar birlikte. Câlut olanlara inanamıyor, mutluluktan havalara uçuyormuş. Ancak ne yazık ki az sonra bu mutluluğu büyük bir düşkırıklığına dönüşmüş. Kendi çarpık çurpuk vücudundan utandığı için, aceleyle soyunup yorganın altına girmiş, şarkıcı kadının da soyunup yanına gelmesini beklemiş, ama kadını çıplak olarak karşısında gördüğünde, hayretten küçük dilini yutuyormuş neredeyse: Şarkıcı kadının ince uzun, muntazam, duru tenli bacaklarının arasında, yerine hiç yakışmayan, esmer ve kavruk, büzüşmüş bir erkeklik organı sallanmaktaymış! Meğer bir travestiymiş ilk görüşte vurulduğu şarkıcı! Acı gerçeği öğrenen Câlut yıkılmış. Ne var ki şarkıcı ona üzülmemesini söylemiş tatlı bir sesle, bunun herşeyin sonu olmadığını, cinselliğin çok çeşitli biçimlerde yaşanabileceğini, farklı yollardan ilişki kurarak da mutlu bir cinsel hayatları olabileceğini anlatmış. Kendisi bunu zaten yıllardır uyguladığı için bu konuda hayli bilgili ve deneyimliymiş. Sonuç olarak birşeyin biryere girmesi gerekiyormuş, o kadar da önemli değilmiş neyin nereye gireceği. Câlut önce yanaşmak istememiş bu öneriye. Almış olduğu aile terbiyesi ve sağduyusu buna engel oluyormuş. Ama şarkıcı o kadar ısrar etmiş ki, sonunda kabul etmek zorunda kalmış. Böylece, şarkıcının titiz direktifleri doğrultusunda uygulamaya geçmişler. Ancak işte sorun da tam bu noktada ortaya çıkmış. Câlut'un erkeklik organı, boyuyla orantılı, dolayısıyla da hayli küçükmüş. Oysa şarkıcı yıllardır bu şekilde ilişki kurduğu için, ancak boy ve çap açısından hatırı sayılır ölçülerde olan erkeklik organlarıyla doyuma ulaşabiliyormuş. Tabii Câlut elinden geleni yapmış ve şarkıcı da olanca iyiniyetiyle ona bu çabasında yardımcı olmaya çalışmış, ama bütün pozisyonları denemelerine karşın, rüyalarının kadınını tatmin etmeyi başaramamış Câlut. Hatta—doğru mudur, bilemiyorum—o kahredici çaresizlik anlarından birinde, erkeklik organının yerine kolunu da kullandığı, ancak bunun bile şarkıcı için yetersiz kaldığı söylenir. Bacağını kullanmayı deneyip denemediği konusunda ise herhangi birşey duymadım, ama büyük olasılıkla bunu da denediğini, ancak kayda değer bir başarı elde edemediğini düşünebiliriz. Şöyle ya da böyle, sonuç olarak cüce sihirbazla travesti şarkıcının cinsel birleşmeleri tam bir hayal kırıklığıyla sonuçlanmış. Şarkıcı bu durumda ilişkilerini sürdürmelerinin ne yazık ki olanaksız olduğunu,

bundan böyle birbirlerini görmemelerinin en doğru şey olacağını bildirmiş Câlut'a. Zavallı Câlut'un ne hale geldiğini tahmin edebilirsin. Hayatının aşkına kavuştuğunu sandığın anda, bedensel bir eksiklik nedeniyle ondan sonsuza dek koparılmak korkunç birşey olsa gerek. Böylece hem hayalleri yıkılmış, hem de erkeklik gururu hoyratça ayaklar altına alınmış bir halde, süklüm püklüm tutmuş otelinin yolunu. O meş'um geceden sonra, çok sevdiği sihirbazlık mesleğini bırakmış. Başından geçenler en ufak ayrıntısına dek kulaktan kulağa dolaşır ve herkesin alay konusu olurken, seyircilerin karşısına çıkamayacağının farkındaymış. Kontantiniye'den, sevdiği kadının yaşadığı bu uğursuz şehirden de ayrılamıyormuş ama, çünkü ona böylesine büyük bir acıyı tattıran şarkıcıya herşeye rağmen hâlâ âşıkmış. Bunu kafasına öyle takmış, bu konuda öyle çok kafa patlatmış ki, sonunda erkeklik organının boyu düpedüz bir saplantı haline gelmiş onda. Bedensel ve zihinsel bütün enerjisini, erkeklik organını büyütmek uğruna harcamış, elindeki avucundaki bütün parayı doktorlara, psikiyatrlara, ona yardım etmeyi vaat eden dolandırıcılara kaptırmış. Tabii bu konuda ne yazık ki—kelimenin tam anlamıyla— 'bir arpa boyu' bile yol katedemediğini, bilmem, söylemeye gerek var mı? Ne ilaçlar, ne merhemler, ne fizik tedaviler, ne masajlar, ne egzersizler, ne meditasyon teknikleri denemiş… Hatta psikanalist olduğunu iddia eden Avusturyalı bir şarlatanın teşvikiyle bir ay boyunca her gün sabah-öğle-akşam olmak üzere ikişerden toplam altı defa mastürbasyon yaptığı söylenir. Döl artırıcı gıda ve macunların da kullanıldığı bu yoğun rejim sonucunda, zaten doğası itibarıyla zayıf olan bünyesi iyice çökmüş, üç ay hasta yatağından kalkamamış. Diğer bir söylenti ise, Amerikalı bir fizik tedavi uzmanının tavsiyesiyle her sabah kendisini yarım saatliğine naylon bir iple erkeklik organından tavandaki bir çengele astığıdır. Bunun çok daha ciddî ve kalıcı sonuçları olmuş tabii. Dördüncü günün sonunda, yarı yarıya bilinçsiz, ağır kanamalı olarak ambülansla hastaneye kaldırılmış ve bir hafta yoğun bakımda kalmış. Büyük olasılıkla Polenezya yerlilerinin pervasız *bungy jumping* ritüellerinden esinlenilmiş olan bu ölümcül egzersiz esnasında, erkeklik organında tedavisi olanaksız, son derece derin kesik ve yırtıkların oluşmuş ve zaten çelimsiz olan organ, bu travmatik deneyimden sonra iyiden

iyiye büzüşerek işlevini hemen hemen tümüyle yitirmiş. Öyle ki Câlut'un olaydan onyıllar sonra bile hâlâ sıtma veya sara nöbetlerini andıran, titremeli ve ateşli, keskin ağrı nöbetleri yaşadığı söylenir. Bunlar kulaktan kulağa dolaşan söylentiler tabii, doğru olup olmadıklarını bilmek olanaksız. Ancak kesin olan şu ki, son kuruşuna kadar bütün servetini tümüyle yararsız, hatta beden ve ruh sağlığı açısından kendisi için son derece yıkıcı sonuçları olan bu sözde tedavilere harcadıktan sonra, aşkına biraz yakın olabilmek için gelip SIRZEVK'e, onun hâlâ çalışmakta olduğu gece kulübüne kapıcı olmuş Câlut ve böylelikle—kaderin garip bir cilvesiyle—travesti şarkıcının zengin ve gürbüz yeni âşıklarıyla buluşmasına aracılık etmiş, parfüm kokulu aşk mektuplarını getirip götürmüş, randevu saatlerini ayarlamış. Düşünsene, kendi eliyle hadım olmuş meczup bir cüceden daha uygun bir ulak olabilir mi?"

Câlut'un ibret verici öyküsünü ürpererek dinlemiş olan İbrahim Nemrûd, Şazinuş'a hak verdi.

"Peki şarkıcıya ne olmuş?" diye sordu merakla.

"Ha o mu?" dedi Şazinuş umursamaz bir edayla, "Birkaç yıl sonra kolon kanserinden cavlağı çekmiş zannedersem. Doğal bir hadise, bir tür meslek kazası da diyebilirsin… Ondan sonra Câlut iyice paragözleşmiş, kendisini bütün bütüne mal mülk edinmeye vermiş. İşte sana büyük bir aşkın hazin sonu…"

"Vah vah, Câlut için üzüldüm," diye ciddi bir ifadeyle başını salladı İbrahim Nemrûd, "Ama yol açtığı bütün bu acılardan sonra, şarkıcı için de üzüldüğümü söylesem, yalan olur doğrusu. Hak ettiğini bulmuş bence."

Şazinuş dudak büktü:

"Neden bütün bunlara onun yol açtığını düşünüyorsun ki? Bence anlamsız ısrarlarıyla Câlut neden olmuş kendi başına gelenlere. Kendi yıkımından sorumlu olan yine kendisi."

"Evet, gerçi bir açıdan haklısın belki, ancak yine de…" dedi İbrahim Nemrûd tereddütle, ama söyleyecek söz bulamadığı için arkasını getiremedi, omuzlarını silkti. Alnını kırıştırarak ekledi sonra: "Ama benim hâlâ kafamı kurcalayan başka bir konu var. Anladığım kadarıyla, sen bu Câlut'u iyi tanıyorsun. Ya o da seni tanıdıysa? Çok tehlikeli olur bu…"

“Hiç merak etme!” diye güldü Şazinuş, “Câlut’un senden para koparmak için sayıp döktüğü yavelerin arasında gerçeğe yakın olan tek şey, gözlerinin iyi görmüyor oluşudur. Bir köstebek kadar miyoptur Câlut, burnunun ucunu bile göremez, karşısında babası olsa tanıyamaz. Beni, üstelik de farklı bir kılığa bürünmüşken tanıması olanaksız. Sol gözüne taktığı külüstür monokl seni yanıltmasın, sihirbazlığının debdebeli günlerinden kalma şık bir aksesuardan başka birşey değildir o. Birşeyler görebilmek için gözüne gözlük değil, dürbün takması gerekirdi. Aslında düşünürsen, eşyaları ve hayvanları yoketme konusunda bunca başarılı bir sihirbaz oluşu pek de şaşırtıcı değil: Göremediğin, dolayısıyla bir anlamda senin için zaten varolmayan birşeyi yoketmek çok zor olmasa gerek. Sözgelimi bir fili yoketmek istiyorsan eğer, tek yapman gereken, gözlerini yumup anlaşılmaz birtakım büyü sözcükleri fısıldayarak boğuk bir sesle ‘Yokol!’ demek. Hiçbir şey göremeyeceğin için, yokolmuş, buharlaşıp havaya karışmış demektir fil. Ne sihirdir ne keramet! Şimdi düşününce, bütün o yoketme numaralarında belki de aslında hiçbir şeyi yoketmediğini anlıyorum Câlut’un. Yokettiğini sanıyordu yalnızca ve seyirciler de onu müşkül duruma düşürerek üzmemek için bu bilmezden gelme oyununa katılıyor, sözkonusu nesne gerçekten yokolmuş gibi davranıyorlardı. Hamiyetten kaynaklanan bir tür suçortaklığı yani… Evet, görme yetisinin zayıflığı, kimi durumlarda bir erdem de olabilir. Şöyle bir düşünürsen, onu kapıcı yapmalarının asıl nedeni bu değil midir zaten: Gelen gideni kesinlikle tanıyamayacak olması…”

Şazinuş’un kendinden emin tavrı, İbrahim Nemrûd’un içini rahatlatmıştı. Temkinli adımlarla merdivenden inmeyi sürdürürken, Cüce Câlut’un tuhaf yazgısını düşündü. Bir süre sonra merdiven nihayet huni biçiminde açılan bir sahanlıkla son buldu. Sahanlığın taş zeminine bordo renkli bir taban halısı kaplanmıştı. Kemerli bir kapıdan geçerek, son derece şık ve gürültücü bir kalabalığın hıncahınç doldurduğu, yüksek tavanlı, geniş bir salona girdiler. İbrahim Nemrûd’un paltosunu çekiştirerek fısıldadı Şazinuş: “Ve işte karşınızda SIRZEVK! Dünyaca meşhur *Sıradışı Zevkler Kulübü*! Herkesin görmek istediği, ama pek az kişinin bu şansa eriştiği hayal ülkesi! Aklına gelebilecek herşey mümkündür burada, inan, herşey!”

İbrahim Nemrûd şaşkın şaşkın çevresine bakındı. İçinden geçtikleri dar ve karanlık dehlizin onları böylesine lüks bir gece kulübüne getireceğini hiç ummuyordu. Bu yüzden tümüyle hazırlıksız yakalanmıştı. Çevresinde gördükleriyle sersemlemiş durumda, ileri doğru birkaç sarsak adım attı. Mekân olanca görkemiyle eziyordu onu. Zemin kırmızı-siyah mermer döşeliydi. Çıplak tuğla örgüsü duvarlarda, büyük boy altın yaldızlı çerçevelere yerleştirilmiş, bulanık renkli, soyut tablolar asılıydı. Tavandaki çapraz tonozlar, kalın çelik putreller ve dev kafes kirişlerle desteklenmişti. Aydınlatma, tavandan zincirlerle sarkıtılmış yağ kandili avizeleri, spotlar, kâğıt fenerler, halojenler ve havan şamdanlarına dikili büyük mumlarla sağlanıyordu. Ayrıca duvarlarda demir kollara takılı meşaleler vardı. Bu irili ufaklı ışık kaynaklarından salona kızılımsı, buğulu bir ışık yayılıyordu. Aşağı yukarı on kulaç genişlik ve on beş kulaç derinlikteki yüksek ana mekân, sağ ve soldan kemerli kapılarla daha alçak yan mekânlara açılıyordu. Salonun dip tarafında tüm duvar boyunca uzanan, siyah mermer bir tezgâh vardı. Tezgâhın arkasında üst üste yığılı devasa bira ve şarap fıçıları ve raflara dizili, boy boy, biçim biçim içki şişeleri göze çarpmaktaydı. Fesli, matruş çehreli meyhaneci çırakları, arı hamaratlığıyla fıçılar ve şişelerden bardaklara renk renk içkiler dolduruyorlar, vücutlarının büyük bölümünü açıkta bırakan siyah dantel tünikler giymiş, olağanüstü güzellikte uzun boylu garson kızlar, barmenlerin doldurduğu kadehleri ellerindeki gümüş tepsilere koyarak tezgâhla salon arasında mekik dokuyorlardı. Ana salona masa ya da iskemle konmamıştı. Müşteriler ellerinde içkileriyle irili ufaklı gruplar halinde ayakta dikiliyor, birbirleriyle konuşuyor, kadeh tokuşturuyor, bağıra çağıra şakalaşıp gülüşüyorlardı. Yan bölmelere ise isteyen müşterilerin rahat etmeleri için kırmızı kadife kaplı koltuklar, kanepeler, puflar yerleştirilmiş, duvar diplerine üzerleri sırma işlemeli, köşeleri püsküllü, büyük boy, yumuşak minderler atılmıştı. Ayakkabılarını çıkarıp bu minderlerin üzerine sereserpe uzanan müşteriler, bir yandan önlerine konmuş olan büyük gümüş sinilerdeki egzotik meyvalardan yiyor, bir yandan da yeşil cepkenli ve kırmızı şalvarlı genç uşakların özenle hazırlayıp onlara sundukları çubukları ve nargileleri içerek mahmur gözlerle çevrelerini süzüyorlardı. Ancak mekânın asıl çekim noktası, ana salonun

ortasındaki, üzerinde dört köçeğin dans etmekte olduğu yüksek podyumdu. Aşağı yukarı iki kulaç çapında, daire biçimli bir mermer sunaktı bu ve tam ortasında, köçeklerin kıvrak devinimlerle çevresinde döndükleri, içinden alevler yükselen üç ayaklı büyük bir mangal vardı. Podyumun ön tarafındaki çukur bölümde sekiz on kişilik bir orkestra, etnik tınılar taşıyan, yinelemeli motiflerle örülmüş, ağır tartımlı, iç gıcıklayıcı bir caz parçası çalmaktaydı. Esnek bedenlerini tüm çıplaklığıyla gözler önüne seren, yarı saydam, daracık giysilere bürünmüş, tenlerine altın ve gümüş pullar serpiştirmiş olan köçekler, müziğin ağır ama sürükleyici ritmi eşliğinde, güneş sistemindeki gezegenler gibi birbirleriyle kusursuz bir uyum içinde deviniyorlar, pırıltılı gövdelerini avının üzerine atılmaya hazırlanan bir kobra gibi eğip büküyorlar, çıplak topuklarını yere sertçe vurarak kına yakılmış parmaklarının üzerinde hızla dönüyorlardı. Pagan ayinlerini andıran bu hipnotik dansları sırasında, kimi zaman kendi aralarında anlamlı anlamlı bakışıp gülüşerek onlara laf atan izleyicilere çapkınca göz kırpıyorlar, kimi zaman ise kendilerini enstrümanların büyüleyici ezgisine bırakarak ilahî cezbeye kapılmışçasına gözlerini yumup başlarını huşu içinde arkaya atıyorlardı. O zaman, podyumu çevreleyen kıvıltılı kalabalıktan coşkun övgü nidaları ve yabanıl kösnü çığlıkları yükseliyor, hatta kimi seyircilerin sevdalısı oldukları köçeklere, kaprisli bir tanrıçaya tapınırcasına, yakıngan bir tonda ilan-ı aşk ettikleri duyuluyordu. Olanca coşkusuyla sürmekte olan bu görkemli gösteri, gümüşsü bir ışıltıyla titreyen dev ekranlardan salonun her yanına veriliyor ve birçok kez çoğalarak tüm uzamı kaplıyordu. İbrahim Nemrûd sanki güçlü bir mıknatıs tarafından çekiliyormuşçasına, dalgalanan kalabalığın içine doğru ilerledi. Çevresini inanamayan bakışlarla inceliyor, gördükleri karşısında her an biraz daha hayrete düşüyordu. Daha önce hiç böyle biryerde bulunmamıştı. Yalnızca zengin ve güçlü kişilere hizmet veren birtakım gizli özel kulüpler olduğu konusunda kimi söylentiler çalınmıştı gerçi kulağına, ama şu anda gördükleri bütün tahminlerinin ötesindeydi. Salonu dolduran seçkin topluluktan öylesine göz kamaştırıcı bir şıklık ve zenginlik taşıyordu ki, yıpranmış paltosu ve ucuz takım elbisesiyle kendisini acınacak ölçüde yabancı ve

gülünç hissediyordu burada. Ayrıca bu haliyle üzerine dikkat çekebileceği düşüncesi, enikonu kaygılandırıyordu onu. Bu yüzden paltosunun yakalarını kaldırıp şapkasını gözlerine dek indirdi, kafasını geniş omuzlarının arasına iyice gömerek iri gövdesini küçültmeye çalıştı. Ama bir süre sonra, müşterilerin dönüp ona bakamayacak denli kendilerini eğlenceye kaptırmış olduklarını anlayarak rahatladı biraz olsun. Bu coşkulu kalabalığın içinde kimler yoktu ki! Ne yana baksa, televizyonda ya da gazetelerin baş sayfalarında her gün gördüğü tanınmış kişilerle karşılaşıyordu. Gösteriş düşkünü yeni zenginler, geveze mirasyediler, küçümseyen bakışlarla çevrelerini süzen asilzadeler, kalantor bankerler, fırsatçı işadamları, giydikleri üzerlerinde eğreti duran taşralı zengin tüccarlar, badem bıyıklı tıknaz emniyet müdürleri, sürekli terleyen şişman mafya babaları, şakakları kırlaşmış vakur ve ciddi yargıçlar, her an dövüş horozu gibi diklenmeye hazır saldırgan savcılar, kurnaz ve içten pazarlıklı avukatlar, göğüsleri sırmalar ve madalyalarla dolu mağrur paşalar, kaytan bıyıklı ve kartal bakışlı genç süvari zabitleri, fraklı ve silindir şapkalı diplomatlar, gözleri felfecir okuyan politikacılar, sarıklı cübbeli müftüler ve şeyhler, baştan ayağa siyahlara bürünmüş kardinaller ve patrikler, uzun sakallı hahambaşılar, paragöz plastik cerrahlar, iki dirhem bir çekirdek sosyete dişçileri, kendilerini önemsedikleri her hallerinden belli olan meşhur psikanalistler, kabasaba mühendisler, gösteriş düşkünü mimarlar, müteverrim salon şairleri, kendilerini pazarlama konusunda son derece becerikli yeteneksiz ressamlar, bilgiç eleştirmenler, sürekli pişmiş kelle gibi sırıtan gazeteciler, görgüsüz gazete sahipleri, efemine şarkıcılar, saçları briyantinli genç aktörler, göbeklerini içlerine çeken solaryumda bronzlaşmış geçkin jönprömiyeler, iriyarı zenci boksörler, iki lafı bir araya getirmekten aciz yıldız futbolcular, Rumlar, Yahudiler, Ermeniler, Süryaniler, Levantenler, Beyaz Ruslar, İngilizler, Fransızlar, Almanlar, İtalyanlar, İspanyollar, Araplar, Amerikalılar, Afrikalılar, Çinliler, Japonlar, Koreliler, Avustralyalılar… Yerlisi ve yabancısı, şehrin bütün tanınmış simaları buradaydı. Yetmiş iki milletin ve tüm mesleklerin temsil edildiği bir tür dünya parlamentosuydu sanki burası. Kendisini bir anda orta yerinde bulduğu, sürekli çalkanan bu mahşerî kalabalık,

serseme çevirmişti İbrahim Nemrûd'u. İç içe geçen görüntüler, tanımı olanaksız sesler ve keskin kokular hücum ediyordu her taraftan üzerine. Duyularını körleştiren bu algı karmaşasının içinde Şazinuş'u yitirdiğini sanarak paniğe kapılır gibi oldu bir an, ama hemen sonra çocuğun az ötede olduğunu görerek aceleyle yanına gidip elini sıkı sıkı tuttu. Böylece biraz daha güvende hissetti kendisini. O sırada kalabalığın arasından sıyrılan uzun boylu bir garson kız, yanlarına geldi. Kızın cennetten çıkma bir huri denli güzel olduğunu düşündü İbrahim Nemrûd ve farkına varmadan gülümsedi.

"O f, ne sıcak gece, değil mi, yakışıklı?" dedi kız İbrahim Nemrûd'a nazlı bir edayla, "Öyle kızıştım ki, Altın Boynuz'un bütün suları yetmez içimdeki ateşi söndürmeye!"

Garson kızın genizden gelen, kadife gibi yumuşak sesi, İbrahim Nemrûd'u etkilemişti. İçlerinde bir ima olduğunu düşündüğü bu sözlere uygun bir karşılık vermeye hazırlandığı sırada, kızın geniş dekoltesinden taşan dik ve diri göğüslerine bakarken yakaladı kendisini birden ve utancından yerin dibine geçerek söyleyeceklerini unuttu. İbrahim Nemrûd'un bakışlarını fark etmişti kız, ama pek rahatsız olmuşa benzemiyordu; tam tersine, bu durum hoşuna gitmiş gibiydi. Yanaklarında derin gamzeler oluşturan çapkın bir gülümsemeyle konuşmayı sürdürdü: "Seni gidi çapkın seni! Bu ateşi birlikte söndürmeyi deneriz sonra, istersen. Vardiyam sabaha karşı dörtte bitiyor... Ama şimdi söyle bakalım, ne içmek istiyorsun? Kımızlı yosun rakısı mı, yoksa zencefilli hindistancevizi likörü mü? Ya da şöyle köpük köpük pembe şampanyalı bir ananas ve mango kokteyline ne dersin?"

Kızın bu aşırı senlibenli tavrı, İbrahim Nemrûd'u gevşetecek yerde, çekingenliğini artırmıştı. Kızı nazik bir teşekkürle savmak üzereydi ki, Şazinuş atıldı: "Biz birer sangriya alalım!"

"Sangriya mı?" dedi kız dudak bükerek ve küçümseyen bakışlarla Şazinuş'u süzdü, "Onca egzotik kokteyl varken, sangriyayı kim içer ki?"

"Biz içeriz!" diye diklendi Şazinuş, "Bol buzlu olsun!"

İbrahim Nemrûd sangriyanın nasıl bir içki olduğunu bilmiyordu, ama dikkatleri üzerlerine çekecek anlamsız bir ağız dalaşını engellemek için duruma acilen müdahale etmesi gerektiğini hissetti.

“Evet, biz, yani ben ve oğlum, bol buzlu birer sangriya alalım,” dedi garson kıza nazik bir gülümsemeyle, “Sangriya en sevdiğimiz içkidir.”

“Peki, şekerim, öyle olsun! Sangriyaysa sangriya! SIRZEVK’te her nabza göre şerbet verilir, her derde derman bulunur,” dedi garson kız ve elindeki gümüş tepsinin üzerinde dizili kadehlerin içinden uzun ayaklı iki tanesini seçip İbrahim Nemrûd ve Şazinuş’un ellerine tutuşturdu. Kadehlerin içinde ateş rengi bir sıvı vardı. İbrahim Nemrûd bunun nasıl bir içki olduğunu anlamak için kadehi incelerken, sabırsızlıkla parmağını şıklattı garson kız: “Prensip olarak hesabı hemen alıyoruz. Beş cillop rica edeyim.”

“Efendim?”

“İçkilerin parası, yakışıklı! Burası *Hacı Hasan Hayratı* HAHAHAY değil herhalde!”

“Pardon, dalgınlığıma geldi,” dedi İbrahim Nemrûd, “Beş kuruş mu demiştiniz?”

İbrahim Nemrûd’a ters ters baktı garson kız.

“Bana bak, yakışıklı, benimle kafa mı buluyorsun sen?” dedi küstah bir tavırla. Sesi birdenbire kalın ve çatallı çıkmaya başlamış, gözlerinde kötü bir ifade belirmişti. “Beş cillop dedik, yani beş altın lira… O beş kuruşu sakla, tuvaletleri bekleyen madama peçete ve kolonya parası olarak verirsin! Herhalde buraların yabancısısın sen. Burası şehzadelerin ve veliaht prenslerin geldiği dünyaca meşhur SIRZEVK, kıçıkırık bir Galata meyhanesi değil! En ucuz drinkler iki buçukar altındır burada!”

İbrahim Nemrûd bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Faltaşı gibi açılmış gözlerle Şazinuş’a baktı. ‘N’apalım, maalesef böyle,’ dercesine, umursamaz bir edayla omuzlarını kaldırdı çocuk. İbrahim Nemrûd düşteymişçesine sarsak hareketlerle kredi kartını çıkarıp tek bir söz bile söylemeden hesabı ödedi. Ondan yüklü bir bahşiş koparamayacağını anlayan garson kız, kredi kartını sinirli hareketlerle mobil ödeme cihazından geçirdikten sonra, lame iskarpinlerinin yüksek topukları üzerinde sertçe dönüp kalabalığın arasına karıştı. İbrahim Nemrûd onun arkasından ağzı açık bakakalmıştı.

“Sangriyayı severim,” dedi Şazinuş, kadehinden büyükçe bir yudum alırken, “İnsanı hem ferahlatır, hem de iyi kafayı buldurur.

Ayrıca buradaki en ucuz içkidir. Fazlaca masrafa girmemen için sangriya istedim."

"Beş altın..." diye mırıldandı İbrahim Nemrûd, "Bu neredeyse benim iki haftalık geçim param! Kimbilir kaç saat masa başında dirsek çürütmem, kaç davaya bakmam gerek bu parayı kazanabilmek için!"

Şazinuş onun bu sözlerini duymazdan geldi ve neşeli bir edayla çevresine bakındı. İbrahim Nemrûd kafasını kurcalayan şeyi ona söyleyip söylememekte tereddüt etti bir an, ama sonra merakı çekingenliğine baskın çıktı.

"Çok tuhaf, sen de fark ettin mi, bilemiyorum?" dedi gözlerini kısarak, "Nasıl söylesem, tam emin değilim, ama garson kız aslında bir... bir... erkekti galiba..."

"SIRZEVK'te çalışan bütün garsonlar travestidir," dedi Şazinuş kafasını çevirmek gereği duymaksızın, "Çevrene iyi bak. Hiç kadın görüyor musun burada? Yalnızca erkeklere mahsus bir gece kulübüdür SIRZEVK. Eğer sineklerle hamamböceklerini saymazsak, buradaki tek dişi mahluk, tuvaletlere bakan Ermeni madamdır, ki o da bütün servetini borsada yitirmiş eski bir mamadır üç otuzluk."

İbrahim Nemrûd gördüklerine hâlâ inanamıyor gibiydi.

"Oysa ben onu bir kız sanmıştım," dedi sayıklarcasına, "Öylesine güzel ve tatlıydı ki, cennetten çıkma bir huriydi âdeta..."

"Doğrusu sana katıldığımı söyleyemeyeceğim," dedi Şazinuş yüzünü ekşiterek, "Pek şirret birşeydi, kaşlarını doğru dürüst almamıştı, ayakları—maaşallah!—çocuk mezarı gibiydi, üstelik de orospunun tekiydi düpedüz. Sana nasıl arsızca asıldığını görmedin mi?"

Şazinuş'un sesindeki hırçın tını şaşırttı İbrahim Nemrûd'u. Onu böyle görmeye alışık değildi. Çocuk alaycı bir ifadeyle devam etti sözüne: "Ama yaptığın benzetme, gerçeğin çok uzağına düşmüş sayılmaz. Bilirsin, hurilerin yanında gılmanlar da vardır inananlara vaadedilen, ki cennetin gerçek karakterini yansıtanlar bence onlardır. Meleklerin de erkekle dişi arası hayli tekinsiz yaratıklar olduklarını unutma. Şeytan da bir melekti—üstelik de pek afili bir melek: Melek-i Tâvus!—ve onun erkek ya da dişi olduğuna dair bir kayıt bulamazsın hiçbir yerde. Sence de tuhaf değil mi bu?"

İbrahim Nemrûd ne karşılık vereceğini bilemedi, yalnızca başını salladı. Onun bu şaşkın hali Şazinuş'u güldürdü.

"Neyse, boşver, takma kafana!" dedi kalender bir tavırla. Sonra podyumdaki köçekleri işaret etti: "Şu sağ baştaki var ya, onu tanıyorum. Adı Gürcü İsmet'tir, ama genellikle Sarıkız diye bilinir. Ben onu tanıdığımda, belalısı olan tulumbacı neferiyle Laleli'deki bir bekâr odasında kalıyordu. Tam tur dönüşlerde aksar biraz, topuk vuruşları da gereğinden serttir. Yine de güzel oynar ama. Hem coşar, hem coşturur."

"Nereden tanıyorsun?" diye sordu İbrahim Nemrûd merakla.

"Birkaç oturak âleminde beraber çıktıydık. Epey oluyor. Ben yeniydim o zamanlar. Hatırladığım kadarıyla, bir kere Kumkapı'da bir meyhanede, bir de Kâğıthane'de bir paşa konağında mıydı neydi? Durup dinlenmemize izin vermeksizin günün ilk ışıklarına dek oynatmışlardı bizi, tabanlarım falakaya yatırılmış gibi şişmişti, üç gün üzerlerine basamamıştım. Hey gidi, ne günlerdi onlar!"

Şazinuş'un köçeklik günlerinden söz etmesi canını sıkmıştı İbrahim Nemrûd'un.

"Sakın seni tanımasın?" dedi kaygıyla.

"Bu kalabalığın içinde mi? Hem de üzerimde bu kıyafetle? Endişelenme, şu anda onun hiçbir şeyi görecek hali yok. Baksana, nasıl kaptırıp koyvermiş, pervane gibi dönüyor ateşin çevresinde. SIRZEVK'te sahneye çıkmak onun için çok önemli bir olay, hatta kariyerinin doruğu sayılabilir. Böyle üst düzey bir gece kulübünde dans edebilecek kadar iyi bir köçek değildir aslında İsmet; ucuz gazinoların, salaş batakhanelerin adamıdır. Ama her nasılsa bir yolunu bulup buraya çıkmayı başarmış işte. Ve şimdi de müşterilerin ve patronun hoşuna gidebilmek için paralıyor tabii kendisini, dağarcığındaki bütün numaraları döktürüyor bir bir. Şu cilveli gerdan kırışlara, şu edalı göz süzüşlere bak! Gün bugündür, eline geçen bu fırsatı iyi değerlendirmesi, nasıl has bir köçek olduğunu kanıtlayarak piyasasını yükseltmesi gerek. Hoş, bu gözü dönmüş aç kurt sürüsünün köçeğin hasıyla vasatını ayırt edebilecek hali de yok ya! Onların tek istedikleri bir parça taze et. Baksana, nasıl uluyorlar!"

İbrahim Nemrûd salonu dolduran kalabalığın tekdüze uğultusuna kulak verdi. Gerçekten de yaralı bir hayvanın yarı tehditkâr, yarı acılı

ulumasını andırıyordu bu ses. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sonra, podyumun hemen yanındaki yüksekçe kerevete kurulmuş, nargile içerek köçeklerin dansını izlemekte olan iki adam çekti dikkatini. Bir an yanlış gördüğünü sanarak gözlerini kırpıştırdı. Adamlar hem iki su damlası denli birbirlerine benziyorlar, ama hem de garip bir biçimde birbirleriyle keskin bir karşıtlık oluşturuyorlardı. En ufak ayrıntıya dek birörnek giyinmiş olmalarına karşın, biri zayıf ve ufak tefek, diğeri ise olağanüstü şişman ve iriydi. İkisinin de sırtında boğazlarına dek ilikli devetüyü redingot, bellerinde Halep işi has kırmızı ipekten kuşak, başlarında sırma püsküllü fes, ayaklarında ise pırıl pırıl cilalı beyaz rugan ayakkabılar vardı. Her ikisi de kalın kemik çerçeveli siyah güneş gözlükleri takmışlar, göğüslerinin sol tarafına iri pırlantalarla süslü birer iğne iliştirmişlerdi. Ufak ve yumuşak ellerinin manikürlü parmaklarında, üzerinde ceviz büyüklüğünde birer zümrüt olan şövalye yüzükler parlıyordu. Bu halleriyle, biri diğerinin çarpık bir aynadaki görüntüsü gibiydi; ama hangisinin gerçek, hangisinin görüntü olduğuna karar veremiyordu İbrahim Nemrûd. Kimbilir, ikisi de yalnızca birer görüntüydü belki, görüntülerin sahibi ise ortada yoktu. Önemli kişiler oldukları anlaşılıyordu. Sağ ve sol yanlarında, kırmızı şalvarlı, yeşil cepkenli, genç ve yakışıklı üçer uşak her isteklerini derhal yerine getirmek üzere hazır bekliyor, kerevetin arkasında duran iri yapılı, yarı çıplak bir zenci, salonun sıcağından bunalmamaları için elindeki palmiye yapraklarından yapılma büyük yelpazeyi yavaş hareketlerle sallıyordu. Adamlardan ufak tefek olanının kucağında, üzerine sırma apoletli kırmızı bir üniforma, başına ise uzun püsküllü bir fes giydirilmiş, ürkek ve endişeli bakışlarla çevresini inceleyen bir şebek vardı. Adam şebeğin başını okşuyor, arada sırada kerevetin yanındaki sehpanın üzerinde duran gümüş zarflı kristal kâseden aldığı lokumları ona uzatıyordu. Şebek kendisine uzatılan lokumu alıp ağzına atacağı sırada, adam şebeğin ensesine bir tokat vurup verdiği lokumu geri alıyor, ona nispet yaparcasına büyük bir iştahla kendisi yiyordu. Aradan üç beş dakika geçince, hemen hemen aynı biçimde yineleniyordu aynı sahne. Şebek kendisine yapılan bu tatsız şakaya isyan etmiyor, sahibinin onun ağzından çaldığı lokumu zevkle yiyişini mahzun bakışlarla izliyordu. Şebeğin bu hali İbrahim Nemrûd'un

içine dokundu ve kendisini ona çok yakın hissetti bir an. Bunun Garabet Apartmanı'ndaki hayvan terbiyecisinin şebeği olabileceği geldi aklına, ama saçmaladığını, bütün bebekler gibi bütün şebeklerin de birbirlerine benzediğini düşündü sonra. Bu şebeğin o şebek olduğunu iddia etmek, bir kum tanesinin diğer bir kum tanesi olduğunu iddia etmekten farksızdı. Bakışlarını adamlara çevirdi yeniden. Dikkatli bakınca, her ikisinin de hastalıklı derecede solgun olduğunu fark etti. En fazla elli yaşlarında görünmelerine karşın, feslerinin altından taşan kıvırcık saçları ve özenle tıraş edilmiş kayzer tarzı bıyıkları bembeyazdı.

"Ne tuhaf bir ikili!" dedi Şazinuş'a kerevette oturan adamları göstererek, "Kim bunlar?"

"Arrafî Kardeşler," dedi Şazinuş bu soruyu bekliyormuşçasına, "Hârut ve Mârut Arrafî, bu seçkin gece kulübünün mağrur sahipleri… Hallerinden de belli değil mi zaten, baksana, nasıl azametle oturuyorlar tahtlarında! Evet, 'taht' dedim, üzerinde oturdukları o külüstür kerevet—bildiğim kadarıyla—ateşperest bir Pers kralının tahtıymış çünkü bir zamanlar, şimdi ise Arrafî Kardeşler'in teleme peyniri gibi beyaz ve yumuşak kıçlarına altlık vazifesi görüyor. Herhalde fark etmişsindir, doğuştan albinodur Hârut ve Mârut. Akraba evliliği nedeniyle böyle oldukları söylenir. Anneleri aynı zamanda halaları oluyormuş, babaları dayıları, kendileri de birbirlerinin halaoğulları! Kesinlikle 'aile içi' bir mesele yani… Matrak, değil mi? İlk duyduğumda çok gülmüştüm. Akıl karıştırıcı bir tekerleme gibi tıpkı: Dal tartar, kartal kalkar, kartal kalkar, dal tartar! Daha söylerken bile neredeyse dili dolanıyor insanın! Ama komik ya da değil, Hârut ve Mârut albino oldukları için gün ışığına çıkamazlar, tıpkı vampir yarasalar gibi gündüzleri kuytu kovuklarında pinekleyip geceleri çıkarlar ortalığa. Bu yüzden *Melekeyn-i Nısfülleyl* diye anıldıkları da olur. Doğrusu, melek oldukları fikrine katılıyorum, ne tür birer melek oldukları konusunda ciddi kuşkularım varsa da! Münkir ve Nekir belki, birer azap meleği… Kimileri ise tenlerinin solgunluğuna atfen *Palûze Biraderler* der onlara (yüzlerine karşı değil tabii, hep arkalarından, yoksa onlara saygıda kusur etmek kimin haddine), ama ben—Ziya Paşa'nın ruhu şad olsun!—kısaca *Didegân-ı Huffaş* deyip geçerim. Neden dersen, ışıktan o denli rahatsız olurlar ki,

tıpkı şu anda da olduğu gibi, kapalı yerlerde bile çıkarmazlar güneş gözlüklerini. Acep bunlar kör mü ola, diye sorası gelir insanın. (Gerçi bu durumda 'güneş gözlüğü' nitelemesi biraz abes kaçıyor ya, ne demeli bilmem, 'ışık gözlüğü' mü?) Hatta gece kulübünün dekorasyonunda parlak ışık yayan aydınlatma donatılarının kullanımından mümkün mertebe kaçınılarak doğal ışık kaynaklarıyla loş bir ortam yaratılmaya çalışılmış oluşunun asıl nedeninin bu olduğu söylenir. Kimbilir, yatağa bile gözlükleriyle giriyorlardır belki Arrafî Kardeşler. Temkinli olmak herzaman faydalıdır. Olur a, düşlerinde pırıl pırıl güneşli bir kumsalda bulabilirler ansızın kendilerini! Uzun sözün kısası, hayli ilginç bir ışık düşmanlığı öyküsüdür bu. Cüsseleri arasındaki farka bakma, tek yumurta ikizidirler aslında. Üstelik çelimsiz olanı, Hârut, beş dakika erken doğduğu için ikizi Mârut'a ağabeylik taslar ve bir karar verileceği zaman, son sözü söyleyen hep o olur. Apalak Mârut'un da buna bir itirazı yoktur ama, *primogenitur* kuralına harfiyen riayet eder, beş dakikalık ağabeyinin sözünden çıkmaz katiyen. 'Beş dakikalık ağabey' –hah, bak, bu laf hoşuma gitti işte! Koskoca bir ömürde kısacık bir beş dakikanın ne kadar önemli olabildiğini düşün! Saatlerce ahkâm kesilebilir, ciltler dolusu kitap yazılabilir bu konuda. Öte yandan, kentimizin güzide simalarından olmalarına karşın, menşeleri—hani nasıl demeli—biraz karanlıktır Arrafî Kardeşler'in. Aslen Mısırlı oldukları söylenir. İskenderiyeli zengin bir tüccar olan dedeleri, onlar doğmadan yirmi yıl kadar önce, ailesiyle birlikte İstanbul'a göçmüş. Herhalde bu yüzden olacak, dilleri biraz Arapçaya çalar hep. Arapçanın yanında Farsçaya, Grekçeye, Süryaniceye, İbraniceye, Sanskritçeye, Sümerceye, Aramî ve Koptî dillerine de mükemmelen vâkıftırlar. Türkçeyi hiç saymıyorum bile… Ayrıca günümüzde Avesta dilinin Gatha lehçesini bilen ve konuşan, dünyadaki birkaç kişiden biri –pardon, ikisi!– oldukları konusunda da bir rivayet vardır ortalıkta dolaşan, ama doğrusu bu kadarı da biraz abartılı geliyor bana. Ve bir de Fransızca tabii: Eğer kentlerin kenti Konstantiniye'de kozmopolit bir gece kulübü işletiyorsan, hemen hemen *sine qua non* bir beceridir bu. Türkçeleri biraz tuhaftır haliyle, ama doğal saymak gerekir bunu. Konuşmaya başladıklarında, hangi dili konuştuklarını anlamak güçtür, bildikleri bütün dilleri birbirine karıştırırlar çünkü

ve—kendilerine özgü telaffuzlarının da etkisiyle—ayrıştırılması hayli zor, kimi zaman tümüyle olanaksız bir amalgam, bir tür çözümsüz şifre çıkar ortaya. Sözgelimi 'gûl' dediklerinde—ki derler sık sık—hoş kokulu bir çiçeği mi kastettiklerini, insana ürküntü veren bir hortlaktan mı söz ettiklerini, yanan ateşten geriye kalan gri renkli tozu mu anlatmaya çalıştıklarını, birçok parçadan oluşan birşeyin bütününe mi atıf yaptıklarını, sayısız hizmetkârlarının birinden mi bahsettiklerini, yoksa sadece gülmeni mi istediklerini anlayamazsın, müteredditbir tebessüm donup kalır dudaklarında. Hatta ola ki biryerlerden kulaklarına çalınmış yeni moda bir İngilizce sözcüğü konuşmalarının arasına sıkıştırarak çağa ne denli iyi ayak uydurduklarını göstermeye çalışıyorlardır muhataplarına. Olabilir, bunların hepsi olabilir, dahası belki şimdi ilk ağızda akla gelmeyen bir sürü başka şey… Öyle ya, çoğunun yalnızca adını bildiğimiz onca dilin ses olanaklarının hemen hemen sonsuz çeşitliliğini ve bunun yaratacağı müthiş karmaşayı düşün! Üstelik işin daha da tuhafı, bütün bu saydığım dilleri kusursuz biçimde konuşmalarına karşın, okuma-yazmalarının olmamasıdır. Yok artık, bu kadarı da olmaz, diyeceksin, ama inan ki öyle: İmzalamaları gereken resmî bir belgenin altına, titrek, kargacık burgacık, sefil bir çarpı işareti, kişiliksiz bir X kondurduklarını kendi gözlerimle gördüm. Düşünebiliyor musun: On iki dili şakır şakır konuşan iki körkütük karacahil! Tabii ister istemez 'cehalet' kavramının yeniden sorgulanması gerekliliğini getirir gündeme bu ayrıksı durum. Kimbilir belki de bu kadar çok dil bilmenin ödenmesi gereken bedelidir bu. Cinfikirli bir İngilizin bilgece belirttiği gibi, eski eşyalarla dolu bir tavanarasıdır bellek ve oraya yeni bir eşya koymak istiyorsan, oradakilerden birisini çıkarıp atman gerekir. Hârut ve Mârut'un resmî bir eğitimden geçtiklerini sanmıyorum. Birçok aristokrat ailenin çocuğu gibi, onlar da dadılardan, mürebbiyelerden, özel öğretmenlerden ve tabii çokça da doğrudan doğruya kendi ailelerinden öğrenmiş olmalılar tüm bildiklerini. Bu netameli öğrenim süreci sırasında, okuma-yazma gibi talî bir becerinin güme gitmiş oluşu doğrusu hiç de olmayacak bir işmiş gibi gelmiyor bana. Yanlış duymadın, 'talî' diyorum, çünkü bir dili bilmek, onu konuşabilmektir aslında: Dil konuşulmak için vardır. Okumak ve yazmak ise, periferide kalan protez becerilerdir doğaları

gereği. Onlar olmadan da, asal işlevi olan iletişimi kusursuz bir biçimde yerine getirebilir dil. Okuma-yazma, tarihsel süreç içinde önem kazanır, ama iş o noktaya gelirse, çok değil beş yüz yıl sonra—ki yaşlı dünyamızın tarihinde bir nefes denli kısa bir andır beş yüz yıl, evrenin tarihinde ise koca bir çöldeki ufacık bir kum tanesi bile değildir—bizden geriye kalacaklar hakkında hangimiz fikir yürütebilir? Ya da kim bundan beş yüz yıl önce yazılmış bir metni okuduğunda, gerçekten anladığını iddia edebilir onu yazan kişinin söylemek istediklerini? Kendi kuralları çerçevesinde varolan, dışa kapalı bir evrendir yazı; içine girmeyi başardığımızı sandığımız anda bile, aslında çevresinde dönüyor olabiliriz onun. Acıklı ve gülünç bir yanılsamadır bu: Bilenle bilmeyen birdir; çünkü bilen, yalnızca bildiğini sanandır aslında."

Bir an durup iri mavi gözlerini İbrahim Nemrûd'un gözlerine dikti Şazinuş.

"Bütün bu anlattıklarımı ciddiye almıyorsun, değil mi?" dedi muzipçe göz kırparak, "Seni serseme çevirmek için utanmazca kuyruklu yalanlar uyduruyorum, mesnetsiz palavralar sıkıyorum, iki gün sonra unutacağım koftiden hikâyeler düzüyorum yalnızca. Hiçbiri gerçek değil anlattıklarımın, son kelimesine kadar düzmece hepsi, sakın kanma bunlara!"

İbrahim Nemrûd'un kafası iyice karışmıştı. Gözlerini kırpıştırarak Şazinuş'un delici bakışlarından kurtulmaya çalıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Yeniden ciddileşmişti Şazinuş. Sakin bir sesle sürdürdü konuşmasını: "İşte bu yüzden, Arrafî Kardeşler'i okuma-yazma bilmedikleri için aşağı görmedim hiçbir zaman—hayır, onları aşağılık buluyorsan, bunun başka nedenleri var! Geçmişlerinin karanlık olduğuna değinmiştim az önce. Söylentiye göre, aileleri firavun Zoser'in başmüneccimi İmhotep'in soyundan geliyormuş. Hesabını kendilerinin de tam olarak bilmediğini sandığım servetleri ailedendir. Dedelerinin Konstantiniye'ye göçerken firavunun hazinelerinden bir bölümünü yanında getirdiğini varsaymak herhalde çok yanlış olmaz. Bildiğim kadarıyla, İskenderiye'deyken mücevher ticaretiyle uğraşıyormuş dede Faruk Arrafî ve Konstantiniye'ye gelince de eski bağlantılarını kullanarak sürdürmüş bu mütevazı işini. İçbedesten'de açtığı ufacık dükkândan kimbilir ne elmaslar, ne zümrütler, ne

yakutlar, ne pırlantalar gelip geçmiş, karakuru parmaklarının arasından kimbilir ne büyük zenginlikler akmış paşa ve sultan konaklarına. Belki hemen beş on adım ötede sade suya çorbalarına katık edecek bir dilim kuru ekmek bulamayan onca insan varken, binlerce kese altın tutarında muazzam bir servetin tek elde toplanması ve bütün bu ticaretin, büyük ölçekli bir kent haritası üzerinde bile en fazla topluiğne başı büyüklüğünde görünen, herhangi bir günde farkına varmaksızın önünden geçip gidebileceğin izbe bir taş hücrenin çevresinde dönmesi nedense hep müthiş büyüleyici görünmüştür bana. Bu tür bir gizli güç odağı, çevresindeki herşeyi usul usul yutan obur bir kursaktır, gitgide büyüyen bir karadeliktir aslında. Ne denli kulak kabartırsan kabart, bu dipsiz kuyuya atılan bir sikkenin suya değdiğini duyamazsın. Ama bırakalım şimdi bunları… Arrafî ailesinin destansı öyküsüne dönersek, Faruk Arrafî oğlu Tarık'la birlikte uzun yıllar İçbedesten'deki bu ufak dükkânda mücevher ticaretini sessiz sedasız sürdürmüş ve servetine servet katmış. Muhterem pederi seksen küsur yaşında ebediyete intikal edince, Vatan Caddesi üzerinde, ehram biçiminde, şanına yaraşır, görkemli bir anıtmezar inşa ettirmiş ona Arrafî Kardeşlerin babası Tarık Arrafî ve ardından da mücevher işini bir iki hafta gibi kısa bir süre içinde tasviye edip o sıralarda üçüncü sınıf bir Galata batakhanesi olan bu salaş mahzeni satın alarak şu anda gördüğün muhteşem gece kulübüne dönüştürmüş. Gerçi birçok kişi şaşırmış bu ani karara, ama aslında gençliğinden beri mücevher ticaretine pek ilgi duymuyormuş Tarık, onun aklında hep gece hayatı ve—kendi deyişiyle—*show biz* varmış. Son derece dindar ve mazbut bir adam olan babasının bu tür şeylere kesinlikle hoşgörü göstermemesi nedeniyle, hep gizli gizli tatmin etmek zorunda kalmış kişisel heveslerini ve yıllar yılı en yakınındaki insanların bile farkına varmadığı ikili bir yaşam sürdürmüş. Gündüzleri İçbedesten'deki kuytu dükkânda mutî bir evlat olarak babasına çıraklık eder, geceyarısından sonra siyah pelerinine bürünerek konaktan gizlice çıkıp kentin dörtbir yanındaki gazinoları, tavernaları, müzikholleri, meyhaneleri, batakhaneleri, umumhaneleri gezermiş. Bu inceleme gezileri sırasında özellikle Galata ve Pera'daki yüzlerce irili ufaklı meyhanesiyle ideal bir keşif sahası sunuyormuş ona Konstantiniye.

Tarık her gece yeni bir mekân, farklı bir renk, alışılmadık bir tat keşfediyormuş. Babasının sağlığında yıllarca sürdürmüş bu gizli geceyarısı nöbetlerini. Ama mütehakkim babanın ürkütücü gölgesi ortadan kalkınca—ki kırk yaşlarındaymış o sıralarda—büyük bir coşkuyla serbest bırakmış muhayyilesinin dizginlerini. Babasından miras kalan uçsuz bucaksız servetin yardımıyla, yıllardır kafasında imbikten geçirerek süzdüğü, damıttığı, olgunlaştırdığı tasarıları gerçeğe dönüştürme olanağı bulmuş. O zamana dek misli görülmedik bir zenginlik ve çeşitlilikle donatmış *Sıradışı Zevkler Kulübü* ya da kısaca SIRZEVK adını verdiği bu eşsiz gece kulübünü. İşini iyi bilen, akıllı bir adammış Tarık Arrafî, dünyanın her tarafından getirttiği hanendeler, sazendeler, rakkaseler, cambazlar, sihirbazlar ve diğer gösteri grupları, SIRZEVK'in kısa sürede uluslararası düzeyde tanınmasını sağlamış. İlginç bir tesadüf, Hârut ve Mârut kardeşler gece kulübünün açılacağı gün dünyaya gelmişler. Müjdeli haberi açılış galasının son hazırlıklarını tamamlamak üzere gece kulübünde harıl harıl çalışırken alan Tarık Arrafî, dünyanın en mutlu adamı olmuş. Öyle ya, bir çifte zafermiş bu, zihninin ve dölünün en seçkin ürünleri aynı anda tahakkuk ediyormuş. Yüzyıllardır süregelen aile geleneği uyarınca astroloji ve batınî ilimlerle de yakından ilgilendiği için, uğurlu bir işaret saymış bu tesadüfü. İkizlerin doğumu, gece kulübünün açılışıyla birlikte, kırk gün kırk gece süren ve en nadide içkilerin su gibi aktığı, dillere destan bir şölenle kutlanmış. Hârut ve Mârut, şu anda üzerinde köçeklerin raks ettiği antik sunakta, İskenderiye'deki gizli bir pagan mabedinden özel olarak getirtilen asırlık Bakkhos şarabıyla takdis edilmişler. Meşhur Arrafî Kardeşler'in inanılmaz dönemeçlerden geçerek âdeta bir yıldız yolculuğuna dönüşecek olan muhteşem kariyeri böylece başlamış. Bunu bir tür gizli milat, bir sıfır noktası—ama tabii akla havsalaya sığmaz bir birikimin üzerinde yükselen göz kamaştırıcı bir sıfır noktası—olarak düşünebilirsin. O dönemde pek az kişi bu olayın gerçek anlamını kavrayabilmişse de, o günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamış. Ama zaten bu hep böyle değil midir? İçinde yaşarken, burnunun dibinde gerçekleşen mucize ve felaketlerin farkına varmaz insan, gündelik yaşamın sıradan olayları arasında ıskalar onları. Tüm dünyayı derinden etkileyen bir olayın gerçek anlamının kavranabilmesi için, onyılların, kimi zaman

yüzyılların girmesi gerekir araya. Kimi kez bir kıtanın sulara gömülerek haritadan silinişidir bu, kimi kez ise yalnızca bir kelebeğin kanat çırpışı; ama tüyden hafif o kanat çırpış, bir süre sonra yolunun üzerindeki herşeyi yıkıp yerle bir eden bir kasırgaya dönüşebilir. Hârut ve Mârut bu gece kulübüne ilk kez doğdukları gün adım atmışlar ve o andan itibaren hayatları hep burada geçmiş. Evvelce anlattığım gibi, albino oluşlarının da önemli payı olmuş tabii bunda. Oğullarıyla son derece gururlanan baba Arrafî, yeni kurduğu gece kulübünü TAMAH A.Ş. – *Tarık Arrafî & Mahdumları Anonim Şirketi* adıyla tescil ettirirken, böylesine parlak bir istikbal bekliyor muymuş, bilemiyorum, ama gerçek şu ki, Arrafî Kardeşler kara çıkarmamışlar babalarının yüzünü. Gerçi—âkıbet!—Tarık Arrafî ne yazık ki tanıklık edememiş bu büyük başarıya; kendi babası kadar uzun ömürlü olmamış; içki, seks ve gece hayatına olan aşırı düşkünlüğü nedeniyle elli iki yaşının baharında sıfırı tüketip korkunç bir *delirium tremens* krizi sonucunda hayata yummuş gözlerini –ki bu da onu bir 'görev şehidi' yapıyor galiba… Hârut ve Mârut, tıpkı benim gibi, on bir yaşındaymışlar o zamanlar. Ama o güne dek babalarının yanında işin bütün inceliklerini öğrendikleri için, genç yaşlarından beklenmeyecek bir dirayet ve ferasetle ele almışlar gece kulübünün yönetimini ve SIRZEVK'i babalarının bile hayal edemediği, baş döndürücü doruklara çıkarmışlar. Bir tür bayrak yarışı gibi de düşünebilirsin bunu: Oğullar bayrağı babalarından devralıp misli görülmedik bir rekora koşuyorlar. Düpedüz bir hanedanla karşı karşıya olduğumuzu itiraf etmeliyiz burada: Hârut ve Mârut, onlardan önce Tarık, ondan önce Faruk, ve—aradaki diğer halkaları tam olarak bilemesek de—binlerce yıl geriye, İmhotep'e dek uzanıyor bu dizi. Babalar, oğullar, dedeler, torunlar, torunların torunları: Tarih içinde yüzyıllar boyu kesintisiz süregelen görkemli bir silsile, köklerini toprağın derinlerine salmış ulu bir çınar… Biliyor musun, düşündüğümde, adlarının sonunda 'birinci', 'ikinci', 'üçüncü' gibi nitelemelerin olmayışına şaşarım kimi zaman. Gözünün önüne bir getirsene: Faruk III, Tarık I, Hârut II, Mârut V… Doğrusu bu pek de yakışmaz mıydı haspalara? SIRZEVK'in ta haşmetli firavun Zoser'in saygıdeğer başmüneccimi İmhotep'in kutsal bedeninde minik, minicik, miniminnacık bir tohum olarak varolduğunu ve bu tohumun—gelişim süreci binlerce yıl gibi

usa sığmaz bir zaman almış olsa da—eninde sonunda büyüyüp serpilerek, aslında en başından beri içinde taşıdığı ve olmak zorunda olduğu gürbüz ve görkemli bitkiye dönüştüğünü söyleyebiliriz rahatlıkla. Biliyorsun, bir centilmen yaratmak için üç kuşağa gerek olduğunu söyler İngilizler. Burada üç değil, belki üç yüz kuşak sözkonusu! Kuşaktan kuşağa aktarılan birikimin, fıçısında yıllanan lezzetli bir şarap gibi nasıl kıvamlandığını, ağdalandığını, deriştiğini, yoğunlaştığını tasavvur et! Ve, düşünebiliyor musun, şu anda TAMAH A.Ş.'nin vergi levhasında gece kulübünün yıllık geliri bir buçuk kuruş olarak görünür…"

"Ne?" dedi İbrahim Nemrûd alnını kırıştırarak, "Nasıl bir buçuk kuruş?"

"Bildiğin bir buçuk kuruş işte, yani bir delikli kuruş ve bir de yarım kuruş, diğer bir deyişle altmış para… Buna tahakkuk ettirilen vergi de —en yüksek matrahtan—yirmi üç buçuk para oluyor haliyle. Yıkıcı bir meblağ, değil mi?"

"Ama düpedüz vergi kaçakçılığı bu!" dedi İbrahim Nemrûd hayretle, "Alenen vergi kaçırılıyor bu müessesede! Garson en ucuz içkinin iki buçuk altın olduğunu daha biraz önce söylemedi mi? Her gece binlerce altın ciro yapıyor olmalılar. Yetkili makamlar nasıl el koymaz böylesine âşikâr bir hukuksuzluğa?"

"Bu hiçbir şey değil!" dedi Şazinuş gülerek, "Çok daha iyisi var. Bak, anlatayım da dinle! Hârut ve Mârut, babalarından da mahir çıktılar mesleklerinde. Evet, Tarık Arrafî bu girişimin fikir babasıydı gerçi, ama ne de olsa bir amatör sayılırdı gece hayatı konusunda, çünkü yaşamının büyük bölümünde içeriden değil, bir yabancı olarak dışarıdan yaşamıştı onu. Oysa Arrafî Kardeşler bu ortamın—kelimenin tam anlamıyla!—içine doğmuşlar, onunla birlikte büyüyüp gelişmişlerdi. Bir süre sonra, tıpkı yatağına sığmayan bir deli ırmak gibi, çevreye yayılmaları, dal budak salmaları, gitgide gürleşerek içinden akacakları yeni mecralar aramaları da kaçınılmazdı. Dolayısıyla, gece kulübünü dünya eğlence piyasasının doruğuna çıkardıktan sonra yan sektörlere el atmalarına şaşmamak gerekir. İlk önce, SIRZEVK'in arka odalarında kumar oynatmaya başladılar. Her oyundan yüzde yirmi gibi fahiş bir mano alıyorlardı. Sıradan bir kumarhanede bu manonun yarısına, hatta daha azına kumar

oynamak mümkündü tabii, ama SIRZEVK gibi dünyaca meşhur bir gece kulübünde kumar oynamanın onuruna ermeyi isteyen müşteriler, seve seve veriyorlardı bu parayı. Zengin müşterilerin oynadığı masalarda dönen yüz binlerce altın, geçimlerini bu yoldan kazanan profesyonel kumarbazları da buraya çekiyordu ister istemez ve kumarhane gitgide gelişip serpiliyor, nam salıyordu. Ardından, o zamana dek SIRZEVK'te gizli gizli yapılmış olan uyuşturucu ticaretini çok iyi planlanmış bir operasyonla kendi denetimleri altına aldılar Arrafî Kardeşler. SIRZEVK'e dışarıdan mal sokan küçük uyuşturucu satıcılarını, yanlarında fedai olarak çalıştırdıkları Sudanlı hadımağaları eliyle Kulüp'ten temizledikten sonra, Afganistan'dan özel olarak getirtip Sütlüce'deki atölyelerinde işlettikleri yüksek kalite uyuşturucunun dağıtımını doğrudan doğruya garsonlara yaptırmaya başladılar. Bu, SIRZEVK'in zaten büyük olan şöhretini ikiye katladı. Ancak kumar ve uyuşturucu, onları asıl hedeflerine ulaştıracak yolu açan ikincil önemde ön hazırlıklardı yalnızca, öldürücü darbeyi sona saklamışlardı. Doğru zamanın geldiğine kanaat getirince, harekete geçerek kulüpte zaten öteden beri varolan fuhuşu tekellerine almak için gerekli adımları bir bir atmaya başladılar. Ciddi bir planlama ve organizasyon gerektiren zorlu bir işti bu. İlkin ana salonun alt katında, duvarları kırmızı kadife kaplı, lüks mobilyalarla döşeli, parfüm kokulu özel odalar hazırlandı. Ardından, SIRZEVK'in kendi HUKUK'unu (*Hususî Kulüp Kerhanesi*) oluşturmak üzere harekete geçtiği, internet aracılığıyla bütün dünyaya duyuruldu. Yurdun her yanından akın akın Konstantiniye'ye gelen genç adaylar, çıplak boy fotoğraflarının ekte olduğu ayrıntılı bir özgeçmiş, noter tasdikli bir nüfus sureti, bir devlet kuruluşundan alınmış sağlık raporu ve iki adet referans mektubuyla FORK'a (*Fuhuş Organizasyon Komitesi*) başvurdular. Başvurular bizzat Arrafî Kardeşler tarafından titiz bir ön elemeye tabi tutuldu. Ön elemeyi geçen adaylar, fuhuş konusunda deneyimli eğitmenlerin gözetiminde özel bir yetenek sınavına alındılar. Bu ikinci aşamada da başarı gösteren şanslı adaylar, debdebeli bir inisiyasyon töreniyle, kulüpte çalışmalarını mümkün kılacak olan icazetnamelerini alıp coşkuyla başladılar yeni işlerine. Bunlar ben doğmadan çok önce olan şeyler tabii, ama herşeyi sanki kendi gözlerimle görmüşçesine, en ufak ayrıntısına dek biliyorum,

çünkü bir efsane gibi kuşaktan kuşağa aktarılır bu müthiş öykü. HUKUK çalışanları zamanla kendi aralarında örgütlenerek GENC (*Genelev Cemiyeti*) adı altında bir MELO (*Meslek Loncası*) oluşturdular ve kerhanelerinin şanlı tarihi yitip gitmesin diye herşeyi hiyeroglif ve çivi yazısıyla kayda geçirdiler. Sana anlattıklarımın çoğunu, işte bu kayıt defterlerinden okudum. Hayli ilginç ve karmaşık bir yapısı vardır GENC'in. Cemiyet 'bölük' olarak adlandırılan kırk dokuzar kişilik yedi kol halinde örgütlenmiştir. Üyeler birbirlerine 'yavru' (kısaca Yvr.) diye hitap ederler. Her bölük, yedi kişilik yedi takımdan oluşur. Her takımdaki en kıdemli yavru, 'takımbaşı' (kısaca Tkm. Bş.) adıyla anılır ve takımı yönetmekle görevlidir. Bir bölükteki yedi takımbaşı toplanarak BÖLME'yi (*Bölük Meclisi*) meydana getirirler ve içlerinden birini açık oylama sistemiyle 'bölükbaşı' (kısaca Bl. Bş.) seçerler. Bölükbaşı seçilebilmek için, HUKUK'ta en az bir yılını doldurmuş olmak ve BÖLME oylarının yarıdan bir fazlasını almak gerekir. Yedi bölüğün bölükbaşıları BÜST'ü (*Bölükler Üstkurulu*) oluştururlar. İçlerinden biri, kapalı oy sistemiyle, bir yıl süreyle 'yavrubaşı' (kısaca Yvr. Bş.) seçilir. Yavrubaşı, adından da anlaşılacağı üzre, bütün yavruların başkanıdır. İster muvazzaf ister mütekait olsun tüm yavrular, kulüp binasının içinde ya da dışında, yavrubaşını gördükleri zaman derhal hazırola geçip dillerini çıkartarak onu selamlamak ve verdiği her emri sorgusuz sualsiz yerine getirmekle yükümlüdürler. Bu yükümlülüklerini yerine getirmeyenler veya yerine getirmekte isteksiz davrandığı tespit edilenler hakkında BÜST tarafından soruşturma açılır ve sözkonusu yavruların sözlü ve yazılı savunmaları alındıktan sonra, soruşturma dosyası KULYÖNET'in (*Kulüp Yönetimi*) bir alt birimi olan DİSKUR'a (*Disiplin Kurulu*) gönderilir. DİSKUR tarafından suçlu bulunan yavrular, bir aydan üç aya kadar SIRZEVK'ten uzaklaştırılır. Gerek görülürse, yine DİSKUR'un belirleyeceği falakaya yatırma, değnek atma, kaba etlerine kayışla vurma gibi ek cezalar uygulanır. Cürmün doğrudan doğruya SIRZEVK'in tüzel kişiliğini hedef aldığı ve SIRZEVK'e ve onun temsil ettiği değerlere saygısızlık içerdiği kanısına varılırsa, sözkonusu yavrunun icazetnamesi iptal edilerek GÖMÜT (*Görevden Müebbeden Tard*) cezası da verilebilir, ki bir yavru için bu hemen hemen idama eşdeğer, son derece ağır bir cezadır. SIRZEVK'ten böyle onursuz bir

şekilde uzaklaştırılan yavrular, Konsantiniye kerhanelerinde bir daha iş bulamazlar; ya taşra kerhanelerinde son derece kötü koşullar altında çalışmaya ya da açlığa mahkûm olurlar. Aynı yavru sadece iki dönem üst üste yavrubaşı seçilebilir. Görev süresini doldurduğunda, makamını bir başka bir yavruya terketmek zorundadır. Cemiyette yedişer kişilik yedi takımdan oluşan yedi bölük bulunduğu için, 'muvazzaf yavru'ların (kısaca Mvzf. Yvr.) mevcudu 73, yani 343 neferdir. Bu mevcut ne 342'ye inebilir, ne de 344'e çıkabilir. Yavru adayları (kısaca Yvr. Ad.) ancak 9 yaşını tamamlayıp 10 yaşından gün aldıklarında HUKUK'ta çalışmaya başlayabilirler ve büluğa erene dek hizmet verirler. Büluğa erdiği tespit edilen yavrular, KULYÖNET tarafından vakit geçirmeksizin emekliye ayrılır. Emeklilik, uzaklaştırma, vefat ya da herhangi başka bir nedenle yavru mevcudunda eksilme olduğunda, kulüp yeni yavru alımı için yetenek sınavı açar. GENC kayıtlarına göre, halihazırda 343 muvazzaf yavrunun yanısıra, 3000'e yakın da 'yavru emeklisi' (kısaca Yvr. Emkl.) vardır. Yavru emeklileri genellikle yaşları ve sağlıkları elverdiğince fuhuş sektöründe çalışmaya devam ederler. Bunların arasında, mesleklerinde yükselerek kendi kerhanelerini açanlar bile vardır. Kimileri ise SIRZEVK'e yeni yavru tedariki için Arrafî Kardeşler tarafından kurulmuş olan YAVŞAK'a (*Yavru Şavullama Kurumu*) bağlı 'yavru ajanı' (kısaca Yvr. Ajn.) olarak çalışırlar ve en ücra köşelerden bulup çıkardıkları, istikbal vaat eden yavru aday adaylarını (kısaca Yvr. Ad. Ad.) SIRZEVK'in açacağı yetenek sınavlarına girmeye teşvik ederler. Yurdun her tarafında irtibat büroları olan, yüzlerce yavru ajanı çalıştıran, güçlü bir kuruluştur YAVŞAK. Ama TAMAH A.Ş.'nin sunduğu parlak kariyer olanaklarından haberdar olan ana babalar, sevgili evlatlarını zaten genellikle kendileri getirip 'Eti senin, kemiği benim!' diyerek teslim ederler HUKUK'taki deneyimli eğitmenlerin hazık ellerine. Bu sistem onyıllardır âdeta bir saat düzeniyle, kusursuz bir biçimde işlemektedir. Bu konuda daha söylenebilecek çok şey var elbette, ama HUKUK ve GENC'in yapısal örgütlenmesi ana hatlarıyla böyle. SIRZEVK'i belki de dünyanın en büyük kumar, uyuşturucu ve fuhuş merkezi haline getirmek elbette çok önemli bir başarıydı, ancak Arrafî Kardeşler'in büyüme ve yayılma hamleleri bununla bitmedi. Kulübün iç işlerini böylece

hallettikten sonra, gözlerini yavaş yavaş dış dünyaya çevirdiler. Dışarıda uçsuz bucaksız, verimli iş sahaları, dalından koparılmayı bekleyen, olgun ve iştah kabartıcı birer meyva gibi onları bekliyordu. Yapmaları gereken, ellerini uzatmaktı yalnızca. Bunun kolay olduğunu ya da kısa sürede tamamlandığını söylemeyeceğim, ciddi bir dönüşüm süreciydi çünkü bu ve kıyasıya bir çıkar çatışması sözkonusuydu: Yüzyıllardır uyuduğu yeraltındaki mağarasından çıkan, bir dudağı yerde bir dudağı gökte ürkünç bir dev, bir Leviathan, çevresini sarmış olan yüzlerce kan içici cüceyle ölüm kalım savaşına girişmişti. Birkaç yıl sürdü bu göze göz dişe diş savaş, ama sonu başından belliydi. Sonucun ne olacağı değil, ne zaman tahakkuk edeceğiydi tek bilinmeyen. Nihayet kaçınılmaz olan oldu ve devin ezici gücü cüceleri alt etti. Böylece en küçüğünden en büyüğüne, Galata ve Pera havalisindeki tüm meyhaneler, batakhaneler, kumarhaneler Arrafî Kardeşler'in himayesine girerek TAMAH A.Ş.'ye her ay KOPAR (*Koruma Parası*) adı altında yüklü bir haraç ödemeye başladılar. Kolları en uzak noktalara bile ulaşan dev bir imparatorluktu bu. Engin bir vizyon sahibi olan başmüneccim İmhotep, büyük olasılıkla bir zamanlar bunu düşlemiş, firavunu devirip kendi hanedanını kurmayı tasarlamıştı gizli gizli, ömrü vefa etmemişti ama ne yazık ki bu büyük tasarılarını gerçekleştirmeye. Ancak şimdi, ondan binlerce yıl sonra, torunlarının torunlarının torunları, her ne kadar tam olarak onun düşündüğü gibi olmasa da, gerçeğe dönüştürüyorlardı düşlerini. Gerçi bir din ve medeniyet imparatorluğu değildi bu, bir suç ve para imparatorluğuydu, ama sonuç olarak imparatorluk imparatorluktur. Din ve para: Son çözümlemede kudret ve hakimiyete dönüşür her ikisi de. Saygıdeğer başmüneccim İmhotep eğer bu günleri görebilseydi, kendi dölünün ulaştığı bu göz kamaştırıcı başarıdan ötürü göğsü kabarırdı gibi geliyor bana. Üzerinde güneşin doğmadığı uçsuz bucaksız toprakları demir bir yumrukla yöneten dirayetli birer imparatordur Hârut ve Mârut. Halim selim görünüşleri seni aldatmasın, her ikisi de anasının gözüdür aslında. Birer sırtlan, birer çakal, birer tilkidirler, ama birisi dalgalarını taşlamaya kalkışırsa, yırtıcı birer kaplan kesiliverirler bir anda."

Şazinuş'un anlattıklarını ağzı hayretten bir karış açık dinlemişti İbrahim Nemrûd.

"İnanılmaz birşey!" dedi ellerini iki yana açarak, "Vergi kaçakçılığı, kumar, uyuşturucu, fuhuş ve haraç! Çok ciddi örgütlü suçlar bunlar! Polisin bütün bunlardan haberi yok mu?"

"Olmaz olur mu, var tabii!" dedi Şazinuş gülerek, "Emniyet ve adalet teşkilatının hemen hemen bütün üst düzey yöneticileri buradadır herhalde şu anda. Suç mahallinde bizzat ve bilfiil yakın tetkiklerde bulunup kanıt topluyorlar. Bütün yargıçları, savcıları, subaşıları, bostancıbaşıları maaşa bağlamıştır Arrafî Kardeşler. Onların izni olmadan ne beş kuruşluk kumar oynanabilir Galata'da, ne bir dirhem uyuşturucu satılabilir, ne de bir fahişe pazarlanabilir."

Bir Arrafî Kardeşler'e, bir çevresini saran şık ve kibar topluluğa bakıyordu İbrahim Nemrûd gözlerinde şimşekler çakarak.

"Vay canına!" diye öfkeyle homurdanıyordu, "Üstelik bir de rüşvet ha! Hem de en dürüst kişiler olması gereken savcılar ve yargıçlar bile! İnanılacak gibi değil! Adalet teşkilatı baştan aşağı çürümüş! Kokuşmuşluk almış başını gidiyor! Ne hale getirdiler memleketi! Birisi mutlaka hesap sormalı bu namussuzlardan!"

"Birisi, evet!" dedi Şazinuş alaycı bir tonda, "Ama o 'birisi' olmak istemezsin. Ufacık bir hamsi bile olamazsın sen koca koca köpekbalıklarının kol gezdiği bu bulanık denizde."

İbrahim Nemrûd karşılık vermek istiyordu, ama acilen tuvalete gitmesi gerektiğini hissetmeye başlamıştı. Sıkıntılı bir ifadeyle çevresine bakındı.

"Tuvalet var mı burada?" diye sordu Şazinuş'a, "Çok sıkıştım."

"Olmaz mı? Hem de en alasından!" dedi Şazinuş gülerek, "Beni takip et."

Kadehlerinde kalan son yudumu da kafalarına dikip kalabalığın arasından salonun arka tarafına doğru yürüdüler. Tuvaletler, yan bölmelerin birinden geçilen geniş bir holdeydi. Kapının önündeki yüksek bar taburesine tuhaf bir kuş gibi tünemiş oturmakta olan siyah giysili, kötü bakışlı, yaşlı kadın, tuvalet parası olarak adambaşı bir mecidiye istedi peşinen. İbrahim Nemrûd itiraz edecek gibi oldu önce, ama çok sıkıştığı için, bunun fahiş bir ücret olduğunu bile bile, kendisinden istenen iki mecidiyeyi ödedi sesini çıkarmadan. Tuvalete

girdiklerinde, şaşkınlığını gizleyemedi. Gece kulübünün görkemiyle orantılı, geniş ve lüks bir tuvalet beklerken, hemen hemen yarım kulaç genişliğinde ve iki kulaç derinliğinde, bir tuvaletten çok bir koridoru andıran, dar uzun bir aralıkta bulmuştu kendisini. Taş zemin çamur içindeydi ve havada keskin bir amonyak kokusu vardı. Tavan, elini kaldırdığında değebileceği denli alçaktı. Duvarlar renkleri sidik sarısına dönmüş ucuz fayanslarla kaplıydı. Eğri büğrü musluklu lavabonun yanına iki tane çatlak pisuar eğreti olarak tutturulmuş, mekânın dibine kapısından bir insanın güçlükle sığabileceği daracık bir tuvalet kabini sıkıştırılmıştı.

"Ö f! Ne biçim tuvalet bu?" dedi İbrahim Nemrûd burnunu eliyle tıkayarak, "Herhalde müstahdem tuvaleti filan burası. Gece kulübünün asıl tuvaletleri başka biryerde olmalı."

"Burası kulübün tek tuvaletidir," dedi Şazinuş, "Arrafî Kardeşler için çok şey söylenebilir belki, ama biçimle içeriğin uyumu konusunda sapına kadar dürüst oldukları yadsınamaz. Bokun boka kavuştuğu yerin, uğruna ihdas edildiği maddeden daha değerli olmaması gerektiğini düşünürler. Doğrusu çok da tutarsız bir düşünce değil bence."

İbrahim Nemrûd işini bir an önce bitirip onu tiksindiren bu mekândan çıkmak için, daha fazla konuşmadan pisuarın başına geçti, etrafa değmemeye dikkat ederek pantolonunun fermuarını indirip çişini etmeye başladı. Sabahtan beri tuvalete gitmediği için, gür bir akı ve büyük bir tazyikle pisuarın iç cidarına çarpan idrar, ufak damlalar halinde geriye sıçrıyordu. Bu damlaların pantolonuna ve paltosuna gelmemesine çok dikkat ediyordu İbrahim Nemrûd. Şazinuş da yandaki pisuara geçip çişini yapmaya başlamıştı. Arada sırada oyun olsun diye başını uzatıp İbrahim Nemrûd'un tarafına bakar gibi yapıyor, bu muziplikten son derece tedirgin olan İbrahim Nemrûd açık vermemek için iri gövdesini eğip büktükçe, onun bu haliyle alay ediyordu. İbrahim Nemrûd nihayet fermuarını çekerken, pisuarın süzgecinde bir delik olduğunu ve bütün idrarın bu delikten ayakkabılarının üzerine aktığını fark etti dehşetle.

"Allah kahretsin!" diye öfkeyle bağırdı, "Daha yeni almıştım üstelik bu ayakkabıları! Ne biçim bir müessese bu? Adambaşı bir

mecidiye tuvalet parası almasını biliyorlar, ama pisuarlarına doğru dürüst bir süzgeç bile taktırmıyorlar! Şikâyet edeceğim!"

"Ne diyorsun?" dedi Şazinuş gözlerini koca koca açarak, "Arrafî Kardeşler'in başına büyük bir bela açar bu. Kimbilir, SIRZEVK süresiz olarak kapatılabilir bile belki. Hatta bence bir tazminat davası açmayı da düşünmelisin."

Şazinuş'un sözlerindeki alayı kavradı İbrahim Nemrûd ve gösterdiği tepkinin saçmalığına kendisi de güldü. Gece kulübünde dönen yasadışı işlerin yanında tuvaletlerin pisliği, lafı bile edilmeyecek derecede önemsizdi. Elini yıkamak istedi, ama içinde sümük ve balgam parçaları yüzen tıkalı lavabonun görüntüsü vazgeçirdi onu. Kapıya yöneldiği sırada boğuk bir inleme işiterek durdu. Ses arkadaki tuvalet kabininden geliyordu. Şazinuş'la bakıştılar. İbrahim Nemrûd yanılıp yanılmadığını anlamak için dikkatle kulak kabarttı. Bu kez hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde duyuldu inleme. Bir hamlede tuvalet kabininin önüne vardı. Kapıyı yoklayınca, sürmelenmemiş olduğunu gördü. Kapı aralanmış, inlemeler şimdi daha belirgin olarak duyulmaya başlamıştı. Kabız olduğu için dışkısını yapmakta büyük güçlük çeken birisi vardı sanki içeride. Ayrıca birtakım mırıltılar, fısıltılar, hırıltılı soluk alıp verme sesleri işitiliyordu. Bir an tereddüt etti, ama sonra merakı endişesine üstün geldi, usulca açtı kapıyı. İçeride iki kişi vardı. Giysilerinden garson olduğu anlaşılan biri, uzun bacaklarını açıp sanki yerde birşeyler arar gibi dipteki alaturka hela taşının üzerine eğilmişti. Tüniğinin eteği yukarı sıyrılmış ve kırmızı dantel külodu dizlerine indirilmiş olduğu için dar kalçaları ortadaydı. Onun arkasında duran, lacivert takım elbiseli, badem bıyıklı, elli yaşlarında tıknaz adam, pantolonunun fermuarını açıp cinsel organını çıkarmış, oflaya poflaya garsonun diri kalçalarının arasına sokmaya uğraşıyor, ama bunda başarı sağlayamıyordu. Garson, tıknaz adamın güçlü hamleleri karşısında yere kapaklanmamak için bir eliyle duvardaki taharet musluğuna tutunmuş, öteki elini ise helanın ayak taşına dayamıştı. Harcadıkları çabanın onları bir hayli yorduğu belliydi. Havalandırması olmayan, içine güçlükle sığabildikleri daracık tuvalet kabininde ikisi de tere batmışlar, kesik kesik soluyorlardı. Bu görüntüde ona tanıdık gelen birşey olduğunu düşündü İbrahim

Nemrûd, ama bunun ne olduğunu bulamadı. Sonra, eteği yukarı sıyrılmış bu garsonun, biraz önce onunla tartışmış olan garsonla aynı kişi olduğunu fark etti hayretle. Aynı anda beşuş bir çehreyle ona döndü tıknaz adam.

"Seni Allah yolladı, kardaş, Hızır Aleyhisselam misali yetiştin vallahülazim!" dedi belirgin bir Şark aksanıyla, "Üstüne afiyet, pek ziyade sıkıymış bunun karanfili. Ne ettiysem kâr etmedi, bir türlü uyduramadık. Sana zahmet bana eziyet, şu lavabodaki sabunu getiriverir misin?"

"Ne?" dedi İbrahim Nemrûd allak olmuş bir suratla, "Sabun mu?"

"He ya, sabun, sabun, bildiğin sabun! Hani el yıkanır ya," dedi tıknaz adam alnında biriken ter damlacıklarını elinin tersiyle silerek, "Ben şinci kendim gidip almaya kalksam, vaziyet bozulacak, bunca gayret heba olacak... Hele bir zahmet..."

İbrahim Nemrûd ne diyeceğini bilemedi. Bir uyurgezer gibi gidip getirdiği sabunu tıknaz adama uzattı. Sabunu görünce, adamın yüzü aydınlandı.

"Hay ellerin dert görmesin!" dedi sabunu İbrahim Nemrûd'dan alırken, "Allah seni inandırsın, iki saattir beyhude yere ter döküyoz burada. Ehl-i dine reva mıdır bu zulüm? Bak, şinci nasıl yağ gibi kayacak."

Doğrulmaması için bir eliyle garsonun ensesine bastırırken, öteki eliyle sabunu kendi cinsel organına ve garsonun apışarasına sürdü, avucunu tükürükleyip sabun sürdüğü yerleri sıvazlayarak iyice köpürttü.

"Aha, şinci alma da görem!" dedi garsonun kalçasına bir şaplak indirerek. Uzunca bir besmele çektikten sonra, gövdesinin olanca ağırlığıyla öne doğru abandı. Kısa kalın cinsel organ dar kalçaların arasında ıslak bir hışırtıyla yokolurken, garsonun kafası darbenin etkisiyle kabinin arka duvarına sertçe çarptı. Genizden gelen boğuk bir sesle uludu garson: "Uşşşşş! Girdigirdigirdigirdiiiiiii!"

"Nasıl, eyi mi böyle?" diye sordu tıknaz adam memnun bir ifadeyle.

"Kol gibi, koool!"

Garsonun sesi yeniden incelmişti.

“Yaaa, kol gibi helbet!” dedi tıknaz adam başını bilgiççe sallayarak, “Halis muhlis Arz-ı Rum malı dadaş yarrağıdır bu! Kolay mı sandıydın bunun altına yatmağı? Hay gözünü sevdiğimin pik demiri! Bak, şinci nasıl dibe vurduracam!”

Tıknaz adam gövdesini yavaş bir tempoda ama olanca ağırlığını vererek ileri geri hareket ettirmeye başladı. Garsonun üzerine her abanışında, büyük çaba gerektiren zor bir iş yaparmışçasına boğuk bir ses çıkarıyordu. Garson ise başını kubur deliğine doğru iyice eğip gözlerini kısmış, tıknaz adamın her hamlesinde kedi miyavlamasını andıran tuhaf bir sesle inliyordu sımsıkı kenetli dişlerinin arasından.

“Aaa! Bunlar resmen gidip geliyorlar!” diye kıkırdadı Şazinuş kafasını kapıdan uzatarak. İbrahim Nemrûd telaşla ona dönüp susmasını işaret etti ve tuvalet kabininin içini görmemesi için iri gövdesiyle kapıyı örtmeye çalıştı. Tıknaz adam Şazinuş’un sözlerini duymamıştı. Başını çevirip İbrahim Nemrûd’a kalender bir edayla gülümsedi.

“Bunları aha böyle düzecen, kardaş, içleri rahat etmez yoğsa!” dedi gövdesinin ileri geri salınımını kesmeksizin, “Sağolasın, senin sayende tabii. Sen olmasan, kimbilir daha kaç saat uğraştıracaktı bu orospu beni. Hadd-i zatında sen fevkalade yiğit ve hamiyetperver bir kardaşımıza benziyorsun. Acep, diyorum, seninle memleketli miyiz? Benim gibi Arz-ı Rum’dan mısın yoksa sen de?”

İbrahim Nemrûd donup kalmıştı. Ne yerinden kıpırdayabiliyor, ne de söyleyecek bir söz bulabiliyordu.

“Be-ben… ben İstanbulluyum,” diyebildi güçlükle.

“Yok, yok, ben adamı gözünden tanırım,” diye ısrar etti tıknaz adam, “Bizim işimiz insan sarraflığı… Sülalende mutlaka Arz-ı Rum kanı olmalı senin.”

“Babam bir ara iş nedeniyle Erzurum’da bulunmuş,” dedi İbrahim Nemrûd tereddütle.

“Aha, bak, gördün mü?” diye samimî bir sevinçle bağırdı tıknaz adam, “Senin gibi bir koçyiğit Arz-ı Rum’un yabancısı olur mu hiç? Vallah övünmek gibi olmasın, ben Arz-ı Rum’un içindenim. Hey gidi dadaşlar yatağı, hey! Ne büyük adamlar çıkmıştır o ocaktan, bir bilsen! Memleketin bütün mühim eşhasına tek tek bak, hepsinin Arz-ı Rum menşeli olduğunu göreceksin.”

Doğrulmaya çalışan garsonun ensenine, “De get, lan teres! Parasını peşin peşin vermedik mi? Yat aşağı!” diyerek okkalı bir sille indirip tekrar eğilmesini sağladıktan sonra, yeleğinin cebinden çıkardığı kartvizitini İbrahim Nemrûd’a uzattı.

“Aha, kartyezidim. Altta eyi meyil neyin de yazıyor. Bir işin düşerse, Ahırkapı’daki Atpazarı’na gel. Arz-ı Rum eşrafından sığır tüccarı Sabuncu Hamdi Ağa diye sorarsan, herkes gösterir. Namımız alıp yürümüştür elhamdülillah yâran arasında. Öteden beri sabunculukla bir miktar ünsiyetimiz vardır da…”

Bıyıklarını sıvazlayarak gevrek gevrek güldü. Sonra iri siyah gözlerini bir çocuk masumluğuyla koca koca açarak sordu: “Hele kardaş, senin de kartyezidin var mı? Ben de seninkini alam, hani ilerde lazım olur belki. Ara sıra meyilleşiriz.”

İbrahim Nemrûd cüzdanından çıkardığı kartvizitini tıknaz adama uzattı. Adam kartı dikkatle okuyup cebine yerleştirdi. Sonra, şişkin meşin kesesinden çıkardığı parlak bir beşibiryerdeyi İbrahim Nemrûd’a uzattı. Bunun ne olduğunun anlayamayan dava vekili, uzatılan parayı gayrı ihtiyarî aldı, ama durumu kavrayınca, öfke ve dehşet arası bir duyguya kapılarak iade etmeye çalıştı.

“Yok, kardaş, haşa sümme haşa!” diyerek şiddetle reddetti tıknaz adam verdiği bahşişi geri almayı, “Söz bir Allah bir! Bir defa verilen geri alınır mıymış hiç? Öyle şeyler bizim defterimizde yazmaz! O para sana ananın ak südü gibi helal olsun! Sabuncu Hamdi Ağa kendisine kıyakçılık yapanı memnun eder. Biz ağamızdan atamızdan böyle gördük, töremiz böyledir bizim…”

Adamı ikna etmesinin olanaksız olduğunu anlayan İbrahim Nemrûd, parmaklarının arasında bir kor parçası gibi tedirginlikle tuttuğu beşibiryerdeyi bir an önce gözünün önünden kaldırabilmek için aceleyle cebine attı. Sonra, bir aylık kazancının yarısına yakın bir meblağ olduğunu düşündü bunun ve hiçbir zahmete girmeksizin böylesine çok para kazanmanın onu bu denli huzursuz etmesine şaştı.

“Hele bak, İbram kardaş, ne deyeceğim,” diye devam etti tıknaz adam samimî bir tonda, “Bizim burada bir cemiyetimiz var: *Arz-ı Rum Muhipleri Derneği* ARMUD. Eş dost sağolsunlar, beni de başkan seçtiler, kıramadık… Yerimiz Yeni Cami’nin hemen yanında. Her cuma, namazdan sonra toplanırız. Seni de mutlaka beklerim. Gelmezsen

darılırım, ha! Beraberce cumayı kılarız, bir kebap yeriz, bir acı çayımızı içersin, hasbıhal ederiz... Maksat muhabbet olsun... Bak şu orospuya, bak! Tek dur, lan deyyus, kıpranıp durma muttasıl! Şinci inecem tepene bir tane, feleğini şaşıracan! Deminden beri şurada ağız tadıyla bir şeyettiremedik be!"

Tıknaz adam garsonun ensesine yeniden güçlü silleler indirmeye başlamıştı. Bunu fırsat bilen İbrahim Nemrûd, kafasıyla Şazinuş'a bir işaret yaptı, ikisi birlikte tuvaletten usulca çıktılar. Elindeki pis kolonya şişesiyle peçeteleri burunlarına sokmaya çalışan tuvalet bekçisi yaşlı kadını kısa bir teşekkürle savdıktan sonra, derin bir nefes aldı İbrahim Nemrûd.

"Bu neydi Allah aşkına?" dedi sinirine hakim olmaya çalışarak, "Bir an yakamızı hiç kurtaramayacağımızı sandım..."

"Kaçak fuhuş!" diye karşılık verdi Şazinuş kayıtsız bir tavırla, "O garsonun hiç sağlam ayakkabı olmadığını söylemiştim sana. SIRZEVK'te çalışan kimi garsonlar, hizmetkârlar, köçekler, şarkıcılar, yasak olmasına rağmen, ayarttıkları müşterilerle merdiven altlarında, kapı içlerinde, kuytu köşelerde ya da işte böyle tuvaletlerde gizli gizli iş tutarlar. Arrafî Kardeşler bunun farkındadırlar aslında. Gece kulübünün her tarafında gizli kameralar vardır, bütün mekânlar aralıksız yirmi dört saat izlenir. Demiştim ya, Arrafî Kardeşler'in haberi olmadan, değil bir kuş, bir sinek bile uçamaz burada. Ama SIRZEVK'i müşteriler açısından daha çekici kılmak için bu tip ufak tefek kaçamaklara göz yumulur. SIRZEVK'i SIRZEVK yapan özelliklerden biri de budur zaten. Kaçamak seks kimin hoşuna gitmez ki? Bütün işlerde olduğu gibi, müşteri memnuniyeti burada da en ön sırada. Akıllıca bir taktik, değil mi?"

İbrahim Nemrûd bu soruya yanıt vermedi, kaşlarını çatıp başını sallamakla yetindi. ÖKSE'de yaşadığı ürkütücü deneyim gelmişti birden aklına. Az önce tuvalette yaşananların gizli kamerayla filme alınmış olduğunu öğrenmek, son derece tedirgin etmişti onu, ama olan olmuştu artık, bunu değiştirmek elinden gelmeyeceği için üzerinde daha fazla kafa yormaması gerekiyordu. Yanlış birşey yapmadığını yineliyordu kendi kendisine içinden.

"Merak etme," dedi Şazinuş gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla, "Yanlış birşey yapmadın. Yanlış hiçbir şey yapmadın sen."

Salona döndüklerinde, elinde gümüş tepsisiyle müşterilerin arasında gezinen sarışın bir garsondan birer kadeh sangriya daha alıp podyuma yaklaştılar. Onlar tuvaletteyken, köçeklerin gösterisi bitmişti. Onların yerine podyuma çıkmış olan altı tane irikıyım yarı çıplak adam, orkestranın çalmakta olduğu bahriye çiftetellisi eşliğinde büyük bir şevk ve gayretle göbek atıyorlardı. Adamların hepsi esmer, kalın kaşlı, palabıyıklı, dazlak kafalıydılar. İri gövdeleri baştan aşağı kıllarla kaplıydı. Bellerine sardıkları rengi atmış Bursa işi peştemallar ve ayaklarındaki şimşir nalınlardan tellak oldukları anlaşılıyordu. Ellerinde müziğin ritmine uyarak tef gibi çaldıkları bakır hamam tasları vardı. Kat kat göbeklerini ve etli kalçalarını titreterek, sağa sola yalpa vura vura, ortadaki ateşin çevresinde çolpa devinimlerle dönüyorlardı. Dansları sırasında usta köçeklere taş çıkartırcasına gerdan kırıp gözlerini belerterek seyircilere müstehcen el kol hareketleri yapıyorlar, galiz küfürler savuruyorlar, kart bir sesle "Allahüekber!" naraları atıyorlardı. Podyumu saran seyircileri iyice coşturuyordu bu naralar ve onlar da tellaklara aynı biçimde el kol hareketleri, küfürler ve tekbirlerle karşılık veriyorlardı. Podyum iri gövdelerine dar geldiği için hantal dönüşleri sırasında kimi kez yanlışlıkla birbirlerine sürtünen, omuz omuza ya da kalça kalçaya çarpışan tellaklar, yaramaz küçük çocuklar gibi itişip kakışıyorlar, ama hemen ardından kaba saba kahkahalar atıp tekbir getirerek kaldıkları yerden devam ediyorlardı tuhaf danslarına.

"*Tellak Köçekleri Birliği* TEKBİR bünyesinde sadece gedik sahibi kıdemli tellakların kabul edildiği *Dayılar Mahfili* DAYIM'ın üyeleri," dedi Şazinuş podyumda dans etmekte olan tellakları işaret ederek, "Laf aramızda, *Ayılar Mahfili* anlamında AYIM diyorum ben onlara, ama sakın kulaklarına gitmesin. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı demek gerek, malum. Tellakların en belalı ve gözükara olanlarıdır bunlar, hiç bulaşmaya gelmez. Maazallah, kafaları bir kızarsa, ayaklarının altına alıp hamur gibi yoğururlar adamı. SIRZEVK'in açılışından beri her gece burada sahneye çıkarlar. Geleneksel dansları olan dünyaca ünlü PEDERAKS'ı, yani *Peştemal Değişim Raksı*'nı sergiliyorlar şu anda."

İbrahim Nemrûd bu görüntü karşısında tedirgin olmuştu.

“Koca koca adamlar bunlar yahu!” dedi kaşlarını çatarak, “Yüzlerce insanın ortasında böyle yarı çıplak, ayaklarında takunyalarla şakır şakır göbek atmaları yakışık alıyor mu hiç? Neden PEDERAKS deniyor bu dansa?”

Şazinuş’un bu soruyu yanıtlamasına gerek kalmadı. Tellaklar göbeklerini titreterek ritmik figürlerle birbirlerine yaklaştılar ve ani bir hareketle peştemalları birbirlerinin belinden sıyırıp seyircilere fırlattılar. Peştemallar çıkınca, tellaklar apışaralarını ancak örten daracık siyah meşin tangalarla kalmışlardı. Kalabalıktan bir anda korkunç bir uğultu yükseldi ve seyirciler fırlatılan peştemallardan birini ele geçirebilmek için birbirleriyle alt alta üst üste boğuşmaya başladılar. Tellaklar ise hep bir ağızdan tok bir sesle “Destuuur! Yektir Allah, yeeek!” diye bağırarak, öncekinden daha da büyük bir şevk ve gayretle göbek atmaya koyuldular. Daracık tangalar iri gövdelerini örtmekte yetersiz kalıyor, göbekleri ve kalçaları gergin kayışların arasından pörtlüyordu. Dakikalardır hızlı bir tempoda dans ettikleri için, kan ter içindeydiler. Bu halleriyle yağlı güreş yapmaya er meydadına çıkmış pehlivanları andırdıklarını düşündü İbrahim Nemrûd. Sonra birden gözü birşeye takıldı. Gövdesi terle kayganlaşan tellaklardan birinin iri cinsel organı, tanganın ince kayışları arasından fırlayıp sahibinin bacaklarının arasından sarkmıştı ve müziğin ritmine uygun olarak biçimsiz bir saat sarkacı gibi bir ileri bir geri sallanıyordu.

“Tövbeler tövbesi!” dedi İbrahim Nemrûd yüzünü tiksintiyle buruşturarak, “Edepsiz herif!”

Şazinuş ise hiç irkilmişe benzemiyordu. Tam tersine, bu görüntü hayli eğlendirmiş gibiydi onu.

“Eyooo!” diye bağırdı ellerini çırparak, “Nerede büyüttün o kör yılanı, yiğidim? Hangi bostanı suluyorsun o hortumla?”

Salondaki mahşerî gürültüye karşın, Şazinuş’un sesini duymuştu adam. Dansını bozmaksızın elini kıllı göğsüne götürüp başını hafifçe eğdi ve kalın bir sesle “Eyvallaaah!” diyerek selamladı Şazinuş’u. Tellakla Şazinuş’un işaretleştiklerini gören İbrahim Nemrûd çok sinirlenmişti.

“Deli misin sen?” diye çıkıştı Şazinuş’a, “Elin herifini bela mı edeceksin başımıza?”

Korktuğuna uğramadı ama. Tellaklardan biri beceriksizce kendi çevresinde dönmeye çalışırken, yanındaki arkadaşına çarpmış, adamın dengesini yitirerek podyumdan aşağı uçmasına neden olmuştu. Üzerine düştüğü birkaç seyirciyi iri gövdesinin altında ezen tellak ilk şaşkınlığını atlattıktan sonra, homurdana homurdana podyuma tırmandı ve az önce ona çarpmış olan arkadaşını sertçe itti. Beriki buna sunturlu bir küfürle karşılık verince, bir anda karıştı ortalık ve tellakların hepsi birden tekme tokat birbirlerine girdiler. Ağza alınmaz küfürler ederek birbirlerine kıyasıya vuruyorlar, birbirlerinin gırtlaklarını sıkıyorlar, kulaklarını ısırıyorlar, gözlerini oymaya uğraşıyorlardı. Hamam tasları ve nalınlar havada uçuşuyordu. En umulmadık anda patlak veren bu dehşetli tellak kavgası, podyumu çevreleyen kalabalığın çok hoşuna gitmişti. Bir yandan "Vur! Kafasına kafasına! Kan çıksın, kan!" nidalarıyla tellakları kızıştırmaya çalışırken, bir yandan da kavganın sonunda ayakta kalacağını umdukları tellağın üzerine para koyarak birbirleriyle bahse tutuşuyorlardı. İbrahim Nemrûd ve Şazinuş nasıl olduğunu anlamaksızın kaptırmışlardı kendilerini kalabalığın bu çılgın coşkusuna. Seyircilerle birlikte boğazları yırtılırcasına bağırıp çağırıyorlar, tezahürat yapıyorlar, sıkılı yumruklarını havada sallıyorlardı. Bir süredir yanlarında dikilmekte olan beyaz takım elbiseli, altın dişli adam bahse girmeyi teklif edince, Şazinuş'un da kışkırtması sonucunda, fazlaca ölçüp biçmeden kabul etti bu öneriyi İbrahim Nemrûd. Ama üzerine beş altın koyduğu tellak, karnına yediği sıkı bir tekmeyle iki büklüm olup ardından da kafasında patlayan şiddetli bir nalın darbesiyle kanlar içinde yere yığılınca, az önce Erzurumlu sabun tüccarının vermiş olduğu pırıl pırıl beşibiryerdeyi elleri titreyerek cebinden çıkarıp pis pis sırıtan altın dişli adamın avucuna koymak zorunda kaldı. Birkaç saniye içinde bir aylık kazancının hemen hemen yarısına eşdeğer miktarda parayı yitirmek kendisine getirmişti onu. Altın dişli adamın ikinci bir bahis önerisini kesin bir dille reddetti. Artık tahammül edilmez bir hale gelen bu kargaşadan bir an önce kurtulmak, gece kulübünden çıkıp gitmek istiyordu. Bu arada podyumdaki tellak kavgası, tıpkı başladığı gibi aniden bitmişti. Herbirinin ya kafası yarılmış ya gözü patlamış ya kaşı açılmış ya da burnu kanamış olan tellaklar, sanki az önce birer

yabanıl hayvan gibi birbirlerini boğazlamaya çalışanlar onlar değillermişçesine büyük bir muhabbet ve samimiyetle birbirleriyle sarmaş dolaş olup öpüştükten sonra, seyircilerin çılgınca alkışları ve "Bravo! Yaşa! Nur ol!" nidaları arasında, elleriyle zafer işareti yaparak podyumdan kol kola inip kalabalığın içine karıştılar. Geride podyumun üzerine saçılmış birkaç hamam tası ve nalın teki kalmıştı. Gece kulübünden ayrılmak için bunun uygun bir zaman olduğunu düşündü İbrahim Nemrûd.

"Hadi, yeter bu kadar," dedi Şazinuş'a, "Gidelim artık."

Ancak o sırada orkestra Uzakdoğu ezgileri taşıyan bir caz parçasıyla sıradaki gösteriyi müjdelemeye başlamıştı bile. Ateş ve kılıç yutma numaraları yapan cambazlar ve vücudunun her yanına kızgın şişler saplayan Hint fakirleri çıktı bu kez podyuma. Şazinuş, cambazları görür görmez İbrahim Nemrûd'u unutmuş, büyük bir ilgiyle bu yeni gösteriyi izlemeye başlamıştı. Özellikle genç bir çingene olan ateş yutucudan alamıyordu gözlerini. Cambazın ağzından püsküren oynak alevler, podyumu saran coşkun kalabalığın üzerinde taklalar atıyor, ateşin harlı soluğu seyircilerin yüzlerine yabansı bir kızıllık veriyordu. Bu görüntü karşısında zevkle parlıyordu Şazinuş'un gözleri.

"Hey, şuna bak!" diye bağırdı heyecanla, "Müthiş birşey, değil mi? Biraz daha yakından bir göz atalım mı, ne dersin?"

Sonra, sorusunun yanıtını beklemeksizin kalabalığın arasına karışıp podyuma doğru ilerlemeye başladı. İster istemez onu izledi İbrahim Nemrûd. Ancak coşkulu seyirci topluluğu yüzünden podyuma çok yaklaşamadılar. Tam önlerinde, iyice sarhoş oldukları her hallerinden belli olan beş altı kişilik bir Alman işadamları grubu vardı. Orkestranın çalmakta olduğu parçayı kaale almaksızın, hepbir ağızdan böğürerek Almanca şarkılar söylüyorlar, galiz naralar atıyorlar, göbeklerini sallaya sallaya kendilerince dans etmeye çalışıyorlardı. Bu kontrolsuz yalpalamaları sırasında çevrelerindeki insanlara çarpıyor ve ellerindeki içkileri ortalığa döküp saçıyorlardı doğal olarak, ancak bu davranışlarından ötürü özür dilemek şöyle dursun, yarattıkları ufak çaplı afete başlarını çevirip bakmak zahmetine bile katlanmıyorlardı.

“Kurnazların piri Odiseus adına!” diye homurdandı Şazinuş ve çevik bir hareketle kenara çekilerek önündeki iki sarhoş Almanın iri kalçaları arasında ezilmekten son anda kurtulup bağırdı: “Scylla ve Charybdis bu olsa gerek! Tayfalar, asılın küreklere!” Sonra İbrahim Nemrûd’a döndü: “Bu Bavyera ayılarının arkasından hiçbir şey göremiyorum. Sırtına alsana beni!”

Alman işadamlarının çevrelerindekileri hiçe sayan kaba tavırları İbrahim Nemrûd’u da sinirlendirmeye başlamıştı. Şazinuş’u kırmak istemiyor, ama eğer onu sırtına alırsa, üzerlerine dikkat çekmekten endişe ediyordu. Kuşkucu gözlerle çevresine bakındı. Kahkahalar atarak çılgınlar gibi tepinen bu kendinden geçmiş kalabalığın içinde kimsenin birbiriyle ilgilenecek hali yoktu. Kaygılanmanın yersiz olduğunu karar verdi. Sol elindeki sangriya kadehini bırakmaksızın, diğer eliyle Şazinuş’u belinden kavrayıp tüy gibi havaya kaldırdı ve geniş omuzlarının üzerine oturttu. Çocuk yeni konumunda bir an bocaladıktan sonra, bacaklarını İbrahim Nemrûd’un kalın gövdesine sararak sağladı dengesini.

“Yaşşa, harikasın!” diye haykırdı sevinçle, “Tam istediğim gibi! Podyumu çok iyi görebiliyorum buradan! Hey, şu ateş yutucuyu görüyor musun? Nasıl da bir masal ejderi gibi alev püskürtüyor! Hadi, biraz daha yaklaşalım! Dağıt şu şiş göbekli sosis yiyicileri!”

Şazinuş’un taşkın sevinci, İbrahim Nemrûd’a da bulaşmıştı. Biraz da içmiş olduğu sangriyaların etkisiyle, kalbinin daha hızlı çarptığını, kanını kaynatan tatlı bir sıcaklığın ensesinden şakaklarına doğru yükseldiğini hissediyordu. Önlerindeki sarhoş Alman grubunu sert bir omuz darbesiyle dağıtıp, adamların tehditkâr protesto nidalarına aldırmaksızın podyuma doğru ilerledi. Omuzlar üzerindeki bu sallantılı yolculuk Şazinuş’un çok hoşuna gitmişti. Düşmemek için bir koluyla İbrahim Nemrûd’un boynuna sıkıca sarılmış, diğer elindeki sangriya kadehini sihirli bir kristal asa gibi muzaffer bir edayla havada sallıyordu. İbrahim Nemrûd’un böğrüne ufak topuk darbeleri indirerek savaş çığlıkları atıyor, ordusuna komuta eden deneyimli bir general edasıyla sert emirler yağdırıyordu çevresine: “Yihhuuu! Hurraaa! Yippiii! Sirk, lunapark, otopark, ayböceği, atlıkarıncayiyen! Bremen Mızıkacıları’nın dehşetengiz dönüşü! Aiii-aiii, hav-hav, ü-ürü-üüü, dıgıdık-dıgıdık, brüsss! Kovboyların içinde Aslan Cinotri!

Deh, Rosinante, deh! Köhne küheylan, asırlık sütçü beygiri! Yeldeğirmenleri tam karşımızda! Ey donlar, ey külotlar, ey külotsuz şövalyeler! Ey baldırıçıplaklar, ey başıbozuklar, ey bağrı yanık, ağzı büzük, gözleri süzüm süzüm süzükler! İlk hedefiniz kara topraktır, ileri! Götüne güvenen borazancıbaşı, dörtnala hücum borusu çal! Çal ulan, başlatma şimdi! Bu günden tezi yok herkes sütten çıkmış ak kaşığını yanında taşıyacak! Ka-ka-kaşık sizin en iyi kara gün dostunuzdur! Zeytinyağlı bakla, güvercin takla, fıstıklı baklava, Balaklava, hafif süvari alayının önlenemez nücumu! Yok, yok, bizimki öyle hafif mafif değil, maşaallah, ağır süvari, süper ağır süvari, hatta düpedüz zırhlı mekanize birlik, tank tugayı, amerikan kepçesi, silindir, buldozer, önüne geleni ezip geçer, dut pestiline çevirir alimallah! Hele bir durun siz! Bakın, ben nasıl yek bir atlı süvari suretinde o pek sıkı sandığınız bab kapınızdan garç diye duhul edip girerek topunuzun baharını kış edeceğim! Hoşt, kışt, geri dur, deyyus! Heyt be, var mı lan bana yan bakan? İskender-i Kebir derler bana, bugüne bugün Karneyn-Zü, iki boynuzumun ikisinde de metafor kanı! Kârla kaplı kaypak kalpleri aşıp siz gafilleri fillerimin filpayeleri altında fiilen çiğneteceğim! Fiiliyat var burada, filli at, ırmak atı, hipopotamus, hipotenüs, hipotermi! Anibal, Kanibal, Asurbanipal, Hamur Ağbi, karalar kaplı kitaplarınızı açın! Sözlü var! Göze göz, dişe diş, boka bok, çişe çiş! Ve kana kan ve ateşe ateş, evet! Fil suresi! Ankebud suresi! Nemel suresi! Huffaş suresi! Ve ama illa ki Ashab-ı Kehf, Ashab-ı Kehf, Ashab-ı Kehf! He'min iki gözü iki çeşme! Yemliha, Mislina, Mekselina, hangi caniptesiniz? Ya siz Mernuş, Tebernuş? Hele sen, en merhametlimiz, en zalimimiz, en bilgemiz, en cahilimiz; içimizde en yümünsüz, en küşümsüz, en apansızımız; en karanlık ve ama yine de en yalan dolansızımız, Kefeşteteyyuş, kardeşlerin kardeşi, meczupların meczubu, neredesin? Kafeste ey kuş! Sakın kaçırmayın, mutlaka alıp okuyun, bütün gazete bayileri ve kitapçılarda: *AYAZMA – Afacan Yediler'in Akla Ziyan Maceraları*! Kapış kapış gidiyor, ekmek peynir gibi satıyor, baskı üstüne baskı yapıyor! Haydi, son baskı bu, son baskı, yazıyooor, yarının havadislerini yazıyooor! Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için! Ve pîr aşkına, bir daha! Ey ateş yiyiciler, ey demir yutucular, ey su soğurucular, ey alev osurucular! Ad kavmi, Nuh kavmi, Lut kavmi ey! Sizi göt gözlü

Kıtmir'imin kızıl yalımıyla vuracağım! Evet, gözlerimde yaşlar var, ama merak etmeyin, sizler için ağlamıyorum, kanlı gözyaşlarım sizler için seller gibi akmıyor, akmayan gözyaşlarım günün birinde içinde boğulacağınız görksüz bir tufan olmayacak! Hey, hop, arabacı! Şuradaki pis bıyıklıyı ez! Hayır, onu değil, şu suratı çiçek bozuğu olanı! Çiçekleri bozamasın bir daha! Ve şu şiş göbekli bok çuvalını da! Yüzünün ifadesini hiç beğenmedim, baksana, nasıl da iştahla seğiriyor gözü! Dergilerdeki fotoğraflara bakarak gizli gizli otuzbir de çekiyordur bu! Ve hazır elin değmişken, bir de şuradaki saçı boyalı olanı! Evet, evet, onu, görüyor musun, kıçının ağıran kıllarını bile nasıl ithal malı saç boyasıyla boyamış genç görünmek için! Gençmiş, hah, götümün genci! Sen hiç genç olmadın ki, düdük, ne şimdi, ne önce, ne başka bir hayatta, ne de başka bir boyutta, hiçbir yerde, hiçbir zaman! Bazıları böyledir işte: Büyük doğup büyük yaşayıp büyük geberip giderler ve çok şükür nihayet emr-i hak vakî olup kabre girdiklerinde, büyük bir bok yığınına dönüşür çürüyüp kokuşan cesetleri! Ve o bok yığını ki en zavallı karaçalıya bile gübre olamaz! Bok yığını dedim, evet, ve bu bir iltifattı! İnanın ki çok latif bir iltifattı! Sövgülerimi, hakaretlerimi, aşağsamalarımı, küfürlerimi sonraya saklıyorum! Hakkım bakidir! Çatal dilimi usul usul biliyorum vicdanımın yağlı bileyi taşında! Zağını almıyorum mahsus, vakti geldiğinde daha iyi yırtsın diye yüreklerinizi! Ama sizde yürek varsa tabii! Boynunuza dolanan yağlı bir kement olacak ilenmelerim! Kakışık kargışlarım içinizi yakıp kavuracak! Hepsi sizin için insanlar, insan suretleri, insan müsveddeleri, ey insan kardeşlerim! Kardeş diyorum, hah-hah-ha, kardeş! Siz ve ben kardeşiz, düşünebiliyor musunuz, kankardeşi! Kanlarımız birleşti ve kanka olduk! Kana girilir, kan akıtılır, kan içilir, kan çıkartılır, kan kusturulur, kan ağlatılır, kan güdülür, kan dökülür, kan emilir, kan aranır, kan kaybedilir, kan verilir, kana susanır, al kanlara boyanır, hatta kimi zaman göz göre göre kana ekmek doğranır! Ama mutlaka kana kan istenir, kana kan! Kan ki hiç durmayan, hiç soğumayan, hiç azalmayan, hiç yoğuşmayan, damarlardan kalbe, kalpten damarlara akan, hep akan, sürekli akan kan! Kanlımsınız, bunu bilin, dünya âhiret iki elim yakanızdadır! Kan, akışkan özü ölümlü ruhumuzun! Ölümsüz bedenimizin en sefil safrası, kan! Bağırır, inanın ki bas bas

bağırır! Kardeşimin… kanı… topraktan… Duyuyor musunuz? Kanın uğuldayan sesini duyuyor musunuz? Açın kulaklarınızı ve dinleyin! Duymuyor musunuz, ey sağırlar, işitmiyor musunuz? Görmüyor musunuz, körler ey? Ey dilsizler, neden suspus oturup duruyorsunuz süt dökmüş kediler gibi? Ey topallar, ey çolaklar, ey kamburlar, ey ilezeler, ey çopurlar, ey kemçikler, ey sokurlar, ey dişsizler, ey kaşsızlar, ey kirpiksizler, ey kulaksızlar, ey burunsuzlar, ey dudaksızlar, ey damaksızlar, ey parmaksızlar, ey taşaksızlar, ey keller, ey köseler, ey cüceler, ey yücelerden yüceler, ey salyalılar, ey sümüklüler, ey çipiller, ey siğilliler, ey sıtmalılar, ey veremliler, ey raşitikler, ey epileptikler, ey cüzamlılar, ey şark çıbanlılar, ey basurlular, ey mayasıllılar, ey suratı lekeliler, ey çenesi göt gamzeliler, ey kuduzlar, ey uyuzlar, ey uyuntular, ey uyuşuklar, ey mıymıntılar, ey sapısilikler, ey meymenetsizler, ey nursuzlar, ey gözleri felfecir okuyanlar, ey gözünün feri sönükler, ey yere bakıp yürek yakanlar, ey dazlak kafasına peruk takanlar, ey kekemeler, ey pepemeler, ey hımhımlar, ey kemkümler, ey hırıltılılar, ey üfürtülüler, ey kısık sesliler, ey tıknefesliler, ey pabucu büyükler, ey bir taşağı öbüründen küçükler, ey sıkıntılılar, ey tutaraklılar, ey öksürüklüler, ey tıksırıklılar, ey kuşbeyinliler, ey beyinsizler, ey akılsızlar, ey fikirsizler, ey duygusuzlar, ey hissizler, ey vicdansızlar, ey insafsızlar, ey düş yoksunları, ey us fukaraları, ey kuşku kumkumaları, ey fitne fesat yuvaları, ey bilisizler, ey bilgisizler, ey bilgiçler, ey bilirbilmezler, ey ödlekler, ey yavşaklar, ey zibidiler, ey kendini beğenmişler, ey ukalalar, ey dallamalar, ey daltabanlar, ey dalyaraklar, ey dalgacılar, ey hasutlar, ey anutlar, ey sulular, ey sulugözlüler, ey osuruğu cinliler, ey osuruklular, ey götü boklular, ey sıçırganlar, ey kabızlar, ey iktidarsızlar, ey göttenbacaklılar, ey götoşlar, ey götlekler, ey götlaleleri, ey götverenler, ey kendini götten düzdüren götoğlanları, ey göt oğlu götler, ey göte bile rahmet okutacak derecede karaktersiz, tıynetsiz, cibilliyetsiz, şerefsiz onun bunun çocuğu it oğlu itler, ey nesebi gayrı sahihler, ey ne idüğü belirsizler, ey hırsız uğursuzlar, ey ip kazık kaçkınları, ey babasını bir meteliğe satanlar, ey öz anasıyla yatanlar, ey bilmemnelerin bilmemnelerinin bilmemneleri, ey bilmemnerenin bilmemnesini bilmemne edenler, ey bilmemnenin bilmemnesine bilmemne olanlar! Ey! Eeey! Eeeeeeey! Size

söylüyorum, evet, size! Yanlış duymadınız! Sözlerim başkasına değil, sizedir! Üzerinize alının! Hanya'yı Konya'yı anlayacaksınız! Elinizin körünü göreceksiniz! Size süpernovayı göstereceğim! Süpernovanın ne olduğunu öğreneceksiniz. Hepiniz, hepiniz, tek tek ve hepbirlikte herbiriniz! Bir tekiniz bile paçayı sıyıramayacak, birinize bile ayrıcalık tanınmayacak, herbiriniz kendi bacağından asılacak! Kıtlığınıza kıran girecek, ocağınıza incir ağacı dikilecek, dölünüz kuruyacak, soyunuzun sopunuzun esamisi okunmayacak! Bana sayıyla mı verdiler lan sizi? Sayıyla mı verdiler? Bir mi, üç mü, beş mi, kaç? Söyleyin bana, şunun şurasında kaç kişisiniz? Yüzler mi, binler mi, milyonlar mı? Milyarlarca mısınız yoksa, söyleyin, hamamböcekleri gibi? Öyle misiniz? Milyarlar mı? Güzel! Haşaratsanız eğer, haşarat gibi darı suyu ekilmeli dibinize! Haşarat, haşaratlığını bilmeli! Kulaklarınızı açıp dinleyin şimdi! Kulaklarınızı açıp çok iyi dinleyin! Kardeşimin kanı topraktan bağırıyor! Kardeşimin… kanı… topraktan… bağırıyor… Bağırıyooooooor!"

Ağzından salyalar saçarak avazı çıktığınca haykırıyordu Şazinuş. Çevrelerini saran umursamaz kalabalıktan yavaş yavaş birtakım başlar onlara doğru çevrilmeye, bulanık bakışlı gözlerde hoşnutsuz bir ifade belirmeye başlamıştı. Durumun kritikleştiğini sezen İbrahim Nemrûd, telaş içinde sakinleştirmeye çalışıyordu Şazinuş'u, ama olanaksızdı bu. Çocuk kendisini iyice kaybetmiş, İbrahim Nemrûd'un omuzları üzerinde tepinerek sövgüler yağdırmayı sürdürüyordu çevresine. Bir yandan da küçük yumruklarıyla dava vekilinin kafasına güçsüz darbeler indiriyor, kulaklarını çekiyor, yüzünü tırmalıyordu. Sözlü uyarıların hiçbir işe yaramayacağını anladı İbrahim Nemrûd. Ağzını kapatarak susturmayı denedi çocuğu, ama Şazinuş küt ve kalın işaret parmağına dişlerini geçirince, acıyla geri çekmek zorunda kaldı elini. Üstelik Şazinuş şapkasını iki yandan tutup gözlerine dek indirdiği için çevresini görmekte zorlanıyor, çocukla boğuşmaya çalışırken sağa sola çarpıp etraftaki müşterilerin içkilerinin dökülmesine neden olarak üzerlerine daha çok dikkat çekiyordu.

"Süpernova!" diye bağırıyordu Şazinuş avaz avaz, "Süpernovayı göstereceğim size! Süpernovanın ne olduğunu anlayacaksınız!"

İbrahim Nemrûd'un canı çok yanmıştı, ısırılan parmağı kanıyordu. Hemen birşeyler yapıp bu duruma son vermesi

gerektiğinin farkındaydı. Can acısının verdiği bir kararlılıkla, Şazinuş'u kollarından tutup sertçe alaşağı etti ve bir paket gibi koltuğunun altına sıkıştırdı. Sonra kapıya yöneldi hızlı adımlarla. Başından çıkardığı şapkasını suratına bastırarak sesini kesmeden önce, son bir kez daha vargücüyle ciyakladı Şazinuş: "Süpernova, ananızın amında patlayan yıldız!"

Gece kulübünden çıkışları, İbrahim Nemrûd'un umduğundan kolay oldu. Koltuğunun altında tuzağa düşmüş küçük bir vahşi hayvan gibi çırpınmayı sürdüren Şazinuş'la dehlizin içinde yüzlerce basamak merdiveni nasıl çıkacağını, cüce kapıcıya dehlizin kapağını açtırmayı nasıl başaracağını kara kara düşünürken, girişin hemen yanında sürekli inip çıkan ve gece kulübüne yeni müşteriler getiren büyük asansörler olduğunu fark etti. Yeni gelen kalabalık bir Amerikalı işadamı grubunun boşalttığı asansöre binip kırmızı üniformalı kominin avucuna bir mecidiye sıkıştırdı. Komi önündeki levyeyi indirdi hiçbir şey sormadan ve asansör sarsılarak hareket etti. Asansörden indiklerinde loş bir sahanlıktaydılar. Kısa bir koridordan geçip önlerine çıkan demir parmaklıklı kapıyı açınca, bir avluda buldular kendilerini. Tünel Pasajı'nda olduklarını anlamakta gecikmedi İbrahim Nemrûd. Bir keresinde buradaki bir pulcu dükkânında Habsburg hanedanını gösteren nefis bir Avusturya-Macaristan pulları serisi bulmuş, dükkân sahibiyle yaptığı sıkı pazarlık sonucunda, kelepir sayılabilecek bir fiyata almıştı pulları. Gece kulübüne girdikleri noktanın epeyce uzağında dışarı çıkmaları şaşırttı onu, ama düşününce, bunda yadırganacak birşey olmadığını, yüzlerce müşterisi olan bu denli büyük bir gece kulübüne acil durumlar gözönünde bulundurularak birçok değişik noktada çıkışlar yapılmasının olağan karşılanması gerektiğini anladı. Saat gece yarısını bir hayli geçtiği için ortalıkta kimse görünmüyordu. Çiseleyen yağmurun kayganlaştırdığı ıssız ve karanlık sokaklardan geçip otele geldiler. Şazinuş artık sakinleşmişti, bağırıp çağırmıyordu. İçtiği sangriyaların etkisiyle kafası biraz dumanlanmış olmalıydı. Yol boyunca uslu uslu İbrahim Nemrûd'un elini tutmuş, kendi kendisine birtakım şarkılar mırıldanıp durmuştu. Herzamanki gibi sarsak adımlarla gelip onlara kapıyı açan yaşlı otel kâtibine teşekkür ederek odalarına çıktılar. Odaya girince, hemen soyunup iç çamaşırlarıyla

yatağa uzandı Şazinuş ve ellerini başının altına koyup gözlerini tavana dikerek hüzünlü bir Marlene Dietrich şarkısı mırıldanmaya başladı. İbrahim Nemrûd gece kulübünde gördüklerinin etkisinden kurtulamamıştı hâlâ. Tuvalet masasının taburesini altına çekip bir sigara yaktı. Işıkları açmamışlardı. Sokak lambasının pencereden vuran ölgün ışığında bir süre konuşmadan kıpırtısız durdular. Uzayan sessizliği İbrahim Nemrûd bozdu nihayet.

"O gece kulübüne gitmekle iyi etmedik," dedi kaygılı bir sesle, "Oradaki insanları hiç sevmedim. Kötü insanlar onlar. Öylelerinden uzak durmalıyız. Neden, bilmiyorum, ama sanki kötü birşeyler olacakmış gibi bir his var içimde. Keşke hiç gitmeseydik bu gece oraya…"

Şazinuş gözlerini kısarak ona baktı bir an, sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle yeniden tavana dikti bakışlarını.

"Bu denli güçlü önsezilerin olduğunu bilmiyordum doğrusu," dedi alaycı bir tonda, "Neden kötü olduklarını düşünüyorsun oradaki insanların? Sonuçta onlar da senin benim gibi insanlar işte…"

"Onlar kötü, çünkü…"

İbrahim Nemrûd düşüncelerini ifade edebilecek sözcükleri bulmakta zorlanıyordu.

"… çünkü iyi değiller, çünkü…"

Şazinuş kısık sesle güldü.

"Kötüler, çünkü iyi değiller! Daha iyi anlatamazdın! Kusursuz bir totoloji bu!"

"Anlatması kolay değil, ama inan bana, bir biçimde çevrelerine kötülük yaydıklarını hissediyorum. Onların yanındayken, kötülükleri bana da bulaşıyor sanki. Ve yalnızca bana değil, sana da bulaşıyor hatta…"

"Ooo, işte bütün ruhbilim kuramlarını derinden sarsacak, devrim niteliğinde bir düşünce: Bir tür bulaşıcı hastalık gibi bulaşıcı bir kötülük… Eminim ki, saygıdeğer psikanalistlerin çok hoşuna giderdi bu. Kimbilir ne akla hayale gelmedik terapi teknikleri geliştirirlerdi bu yeni ruhsal kötülük virüsüne karşı. Saptanıp yokedilmesi hereken bir virüs olarak kötülük… Ama birşey var aklıma takılan: Onlardan sana ve bana kötülük bulaştığını düşündüğüne göre, sen bizim iyi olduğumuza inanıyorsun, öyle mi? Nasıl varıyorsun bu kanıya?"

“Elbette iyi insanlarız biz!” dedi İbrahim Nemrûd hayretle, “Neden iyi olmadığımızı düşüneyim ki?”

“Öyle ya, neden düşünesin ki? Şimdi sana bunun nedenini sorsam, ‘çünkü…’ diye yanıtlayacaksın yine büyük olasılıkla sorumu; içinde tüm evrenin, olan ve olmayan herşeyin sırrını taşıyan tek bir sözcük: ‘çünkü…’ Sen özlü sözlerin adamısın. Ama, bilmem, farkında mısın, deminden beri ‘iyi’ ve ‘kötü’ gibi aslında tümüyle belirsiz iki kavramın çevresinde dönüp duruyoruz ve bana kalırsa, hiçbir sonuca varmaksızın günler ve geceler boyu gevezelik etmeyi sürdürebiliriz bu konuda. Bu yüzden, söyler misin bana, şu meşhur ‘iyi’ ve ‘kötü’ nedir sence?”

“Ama bunu herkes bilir! İyi, iyi olandır, kötü ise kötü olan…”

“Ah, yine totolojiden medet umuyoruz demek ki! Dur, sana yardım edeyim öyleyse: ‘İyi’, bana sorarsan, bir insanın geberip gitmesidir, cenaze levazımatçıları ve solucanlar aç kalırlardı yoksa. Eğer insanlar birdenbire ölmemeye başlasalardı, bunun toplum düzeni ve doğal yaşam döngüsü üzerinde nasıl yıkıcı etkileri olacağını bir düşün! Çok şükür ki, insanlar her gün, her saat, her dakika ölüyorlar, hem de sinekler gibi, evlerde, otellerde, iş yerlerinde, hastanelerde, caddelerde, meydanlarda, heryerde. Biz burada iyilik ve kötülük hakkında laf ebeliği yaparken, dünyanın dörtbir tarafında, kadını erkeği, genci yaşlısı, yüzlerce insan hakkın rahmetine kavuştular, yani sayılamayacak kadar çok iyilik… ‘Kötü’ ise bir çocuğun dünyaya gelmesidir örneğin. Çocuk doğar, çocuk büyür, çocuk bir yetişkin olur, çocuk yaşamı boyunca yer, içer, kusar, tükürür, hımkırır, sümkürür, kıçını kaşır, burnunu karıştırır, geğirir, osurur, işer, sıçar, can yakar, canı yanar, üzer, üzülür, döver, dövülür, aldatır, aldanır, ayartır, ayartılır, kazık atar, kazık yer, soyar, soyulur, çarpar, çarpılır, düzer, düzülür, siker, sikilir, oyar, oyulur, deşer, deşilir, ezer, ezilir, kötülük yapar, kötülüklere göğüs gerer, kısacası çocuk yaşar… Evet, yalnızca yaşar çocuk, yaşamaya çalışır, yaşamaya savaşır, ve yaşaması kötü olması için yeterlidir. Öyleyse, işin daha en başında çocuğun doğumu bir kötülüktür, dibi olmayan, geri çevrilemez bir kötülük, bağışlanmaz bir İlk Günah… Çocuk bir kez doğma günahını işlediyse, bu dünya üzerinde kötü olmaya yazgılıdır. Değil midir sence?”

“Bir dakika! Dediklerinin doğru olduğunu varsaysak bile, insan kendi isteğiyle doğmaz ki! Doğup doğmamak, kişinin elinde olan birşey değildir ve tabii dolayısıyla da doğarak günah işlediği öne sürülemez. Kimseyi kendi iradesiyle yapmadığı birşey için suçlayamazsın.”

“Öyle mi dersin? Sen bir hukukçusun, sana senin anlayacağın dilde bir örnek vereyim: Bir gemidesin. Gemi batıyor ve diğer yolcularla birlikte suya düşüyorsun. Suda bir can simidi görüyorsun, tek bir simit… O can simidine sahip olmak için üç dört kişiyle boğuşup onları alt ediyorsun ve can simidi senin oluyor. Sen can simidi sayesinde hayatta kalırken, diğerleri sulara gömülerek boğuluyorlar. Bu durumda onların ölümlerinden sen sorumlu sayılmaz mısın?”

“Farklı bir durum bu, bunu doğmakla karşılaştıramazsın. Doğmak tümüyle senin dışında bir olay, oysa can simidi için savaşırken, kararı veren ve eylemi gerçekleştiren doğrudan doğruya sensin. Ayrıca birtakım özel koşullar sözkonusu burada. Hayatta kalmak için savaşıyorsun. Bu bir ölüm-kalım meselesi. Can simidini bir başkası alsa, boğulan sen olacaksın.”

“Anladım, ‘hafifletici nedenler’ yani… O halde, kendi iyiliğin için başkalarına kötülük yaparsan, bundan sorumlu değilsin, öyle mi? Bak, bu çok hoş işte! Kötülük yapanlara sor, hepsinin iyi nedenleri vardır—eninde sonunda hep kendileriyle ilgili nedenler! Bir örümcek bir sineği hayatta kalabilmek için ağına düşürüp yer. Bu yüzden sineğe örümcekten daha çok sempati duymayız. Hayvanlar dünyasını neden insanlar dünyasıyla karşılaştırmayalım? Bir hırsız geçinebilmek için çalar; bir katil para ya da başka bir çıkar elde etmek için öldürür; bir tecavüzcünün kesinlikle kötü bir niyeti yoktur, yalnızca kendisini iyi hissetmek için ırzına geçiyordur kurbanının. Eğer kurban bundan hoşlanmıyorsa, bu onun sorunudur. İnsanlar en tüyler ürpertici suçları birbirlerine karşı değil, hayata karşı işlerler. Baksana, yoksa hayatın da baştan sona bir ölüm-kalım savaşı olmadığını mı sanıyorsun sen?”

“Ama… ama bu dünyada iyi insanlar da vardır,” dedi İbrahim Nemrûd sesi titreyerek. Şazinuş birden durgunlaştı ve gözleri buğulandı.

“Var mıdır gerçekten de?” dedi acı bir tebessümle, “Kimbilir, vardır belki, ama eğer var ise de, ben henüz rastlamadım o efsanevî şahsiyete. Tuhaf bir yaratık olmalı, bir tür hilkat garibesi, *Acaib-ül Mahlukat*'a mensup garip bir canlı, toprak altında yaşayan homongolos gibi birşey... Sokakta birden karşına çıkıverse, ödün bokuna karışır, kaçacak delik ararsın. İyi insan—aman yarabbim, ne kadar ürküntü verici bir düşünce! Ben...”

Sözünü bitiremedi. Boğazına iri bir yumru tıkandığı için boğulacak gibi oldu, yutkunmak zorunda kaldı. Çocuğa karşı içinde yine o sınırsız, sımsıcak sevecenlik duygusunun kabarmakta olduğunu hissetti İbrahim Nemrûd. Şazinuş yapmacık bir neşeyle devam etti: “Çok iyiliksever bir toplumda yaşıyoruz, biliyor musun? Benim gibi insanlara ‘ruhsal açıdan dengesiz’ deniyor ve elden gelen tüm çaba gösteriliyor psikolojik yardım almamız için. Hamiyetten gözlerim yaşaracak neredeyse! İnsanların sonsuz iyiliklerinden –çok şükür!– ben de nasibimi aldım. Psikanalistleri iyi tanırım. Şu anda anımsayamadığım kadar uzun seanslar boyunca beni analiz ettiler, kılı kırk yardılar, derin bilgi ve deneyimleriyle üzerimde titiz tetkiklerde bulundular. Benim için—yoksa ‘bana’ mı demeliyim?—yaptıklarından dolayı onlara teşekkür borçluyum, hepsine ve tek tek herbirine. Bugünlere onların sayesinde geldim. Psikanalistlere neden kısaca ‘analist’ dendiğini hiç düşündün mü? Ben sana söyleyeyim: Bireyin toplumla ilişkisini bir tür anal ilişki olarak gördükleri için. Bu karmaşık ilişkide kimin anüs, kimin fallus rolünü üstlendiğine sen karar ver. Laf aramızda, hamamcılar, meyhaneciler, mollalar, yeniçeriler, doktorlar, avukatlar, emlakçiler, tüccarlar, bankerler ve işadamları gibi psikanalistlerin de çoğu bu yüzden pedofildir—iktidarsız olmayanları tabii! İktidarsız olanlar ise, tatlı ve ıslak pedofili düşleriyle yetinmek zorunda kalırlar, ki cidden esef edilecek bir durumdur bu. Ama kimbilir belki de yanılıyorumdur, tam tersi de olabilir: Pedofil oldukları için psikanalist oluyorlardır. Evet, hiç de akla aykırı bir olasılık gibi görünmüyor bu bana. Söylesene, hiç psikanaliste gittin mi sen?”

İbrahim Nemrûd'un yine kafası karışmaya başlamıştı. Konuşmanın yönü hoşuna gitmiyordu. İktidarsızlık ve oğlancılıktan söz açılması tedirgin etmişti onu. Birkaç gün önce Profesör

Sürurizade'nin muayenehanesinde geçirmiş olduğu sıkıntılı saatleri anımsayarak huzursuzlukla kıpırdandı.

"Nereye? Psikanaliste mi?" diye soruyu yineleyerek zaman kazanmaya çalıştı, "Yo, hayır, hiç gitmedim."

"Yazık, çok şeyler kaçırmışsın. İlk fırsatta gitmelisin bence ve kendine dört başı mamur bir ANALİZ yaptırmalısın: ANALİZ, yani *Anal İzdüşüm*. Evet, tıpkı kriminolojideki parmak izi gibi, ANALİZ de psikoterapide büyük bir devrim yaratmıştır. Her insanın nasıl tümüyle kendisine özgü, onu başkalarından kesin çizgilerle ayıran ve tanınmasını sağlayan bir parmak izi varsa, aynı biçimde kendisine özgü bir ANALİZ'i de vardır. Psikanalistler anüsü dikkatle incelerler, hassas âletlerle ölçüp biçerler, onun ayrıntılı bir izdüşümünü, bütün girintileri çıkıntılarıyla kusursuz bir haritasını çıkarırlar. En belirsiz bir kıvrım, en küçük bir kırışıklık bile gösterilir bu haritada, her ufak sivilce, her kılcal çatlak titizlikle işlenir. Gerçekten de başlı başına bir coğrafyası vardır anüsün: Engebeler, düzlükler, çukurluklar, tümsekler, dağlar, tepeler, yamaçlar, uçurumlar, ovalar, yaylalar, doruklar, vadiler, deltalar, bataklıklar, suğlalar, tuzlalar, fiyortlar, falezler, nehir yatakları, yer kırıkları, krater gölleri, yeraltı mağaraları… Kendi ANALİZ'ini görsen, inan, mufassal bir coğrafya atlasına baktığını sanırsın. Ve sonra, bu ön çalışmalar tamamlanınca, ikinci aşamaya geçilir: Psikanalistler, o bilge ve becerikli adamlar, anüsünün bir gül yaprağı gibi açılan ağzından ruhunun senin bile tanımadığın en ışıksız derinliklerine inerler. Ruh ve anüs arasındaki bu bağıntı boşuna değildir: Anüs en duyarlı noktasıdır bedenin, acıyı ve tatlıyı en iyi oradan hissederiz. Dolayısıyla, diğer bir yüksek duyarlılık noktası olan ruha ulaşmak için anüsün kullanılmasına şaşmamak gerekir. Ürkek ve utangaç, yabanıl bir hayvandır ruh, gün yüzüne çıkmak istemez, yabancılardan bucak bucak kaçar, bedenin derinlerinde biryerdeki kuytu kovuğunda saklanır. Hiç kolay bir iş değildir onu bulmak. Yeterince uzun ve esnek bir araç kullanılarak anüs yoluyla ruhun dış çeperine erişmek mümkündür ama yine de, dahası üstteki kabuğumsu katman zorlanıp delinerek ruhun en derinine, çekirdeğine, bir anlamda yumuşak kalbine inilebilir. Karanlık, dolambaçlı bir yolculuktur ANALİZ. Ruhun kalbi, karanlığın da kalbidir. Evet, doğrudur, tarifsiz bir acı ve bastırılması

olanaksız, yabanıl, tiz, canhıraş çığlıklar eşlik eder genellikle bu işleme, ama bu deneyimin her anında bilime ve dolayısıyla da insanlığa hizmet etmekte olduğunu hissedersin ve tüm insanlığın geleceği sözkonusu olduğunda, ödenmesi gereken pek önemsiz bir bedel olduğunu anlarsın bütün bunların. Aslına bakarsan, temelde herşey bir sfinkter soruna indirgenebilir, ki bir miktar kayganlaştırıcı kremle çözmek mümkündür bunu da. Devasız dert yoktur. Yeterince kafa mesaisi harcanırsa, herşeyin bir hal çaresi bulunur mutlaka. Üstelik…"

"Şazinuş, lütfen!" dedi İbrahim Nemrûd yalvaran bir sesle. Dudakları titriyordu.

"Ne o?" dedi Şazinuş yattığı yerden doğrularak, "ANALİZ'in ayrıntıları hoşuna gitmedi mi yoksa? Bunu çok kafa karıştırıcı ya da fazlaca dürüst mü buldun? Oysa çoğu insan bundan hoşlanır, hatta diyebilirim ki, resmen zevkten dörtköşe olurlar. Gerçi pek bilinmez, ama birçok kişi amatör psikanalisttir, boş zamanlarında psikanalizle uğraşırlar gizli gizli. Psikanaliz son derece ilginç bir uğraştır çünkü, pul koleksiyonu yapmaktan kesinlikle çok daha heyecan vericidir."

Çevik bir hareketle yataktan kalkıp İbrahim Nemrûd'a yaklaştı ve gözlerini dava vekilinin küçük gözlerine dikerek kısık sesle ekledi: "Yoksa sen de amatör bir psikanalist misin? Şu anda orada öylece oturup sigaranın dumanını sakin bir tavırla havaya savuracağına, derin bir ANALİZ uygulamayı mı yeğlerdin bana?"

Çocuk o denli yakınına sokulmuştu ki, tarçın kokulu ılık nefesinin yüzünü yaladığını hissedebiliyordu İbrahim Nemrûd. O anda hiç beklemediği birşey oldu. Cinsel organı, hafif bir karıncalanmanın ardından, sertleşmeye başladı birden. Hissettiğinin gerçekliğine inanamadı ilkin İbrahim Nemrûd, bir düş olduğunu sandı bunun, ama sonra yanılmadığını anlayınca, dehşete kapıldı. Bir anda saç diplerinden ter fışkırmış, beti benzi atmış, suratı allak bullak olmuştu. Sol gözü seğiriyor, sigarayı tutan eli belirgin biçimde titriyordu. Ayağa fırlayıp oradan uzaklaşmak istedi, ancak dizlerinin bağı çözüldüğü için bir parmak bile kıpırdayamadı yerinden. Ne yapacağını bilmeksizin, gözlerini utanç içinde yere indirdi ve pantolonunun yumuşak kıvrımları arasında gitgide kabararak bir kazma sapına dönüşmekte olan cinsel organını çocuğun fark etmemesi için

bacaklarını birleştirip sol elini kucağına bastırdı. Daha önce de birkaç kez yaşamış olduğu görkemli ereksiyonlardan biriydi bu. Bu yüz kızartıcı duruma derhal bir son vermek için bütün istencini kullanıyor, ancak cinsel organına söz geçirmeyi başaramıyordu. Bu durum biraz daha sürseydi, gizlenmesi olanaksız hale gelecekti, ama o anda çalmaya başlayan telefon imdadına yetişti.

"Bu âlet bozuk değil miydi?" dedi Şazinuş kayıtsız bir ifadeyle.

"Belki biz dışarıdayken tamir etmişlerdir," diye karşılık verdi İbrahim sesindeki titremeyi beceriksizce gizlemeye çalışarak.

"İyi," dedi Şazinuş, "Birisi bize oda servisiyle yemek göndermek istiyordur belki yine. Doğrusu hiç de fena olmazdı hani, karnım acıkmaya başlamıştı."

İbrahim Nemrûd sol elini pantolonunun önünden çekmeksizin, burnunun dibine girmiş olan Şazinuş'a değmemeye özen göstererek ayağa kalktı, hantal adımlarla gidip telefonu açtı.

"52 numaralı oda mı?" dedi hattın ucundaki tiz ses, "Dava Vekili İbrahim Nemrûd'la mı görüşüyorum?"

Otele kayıt yaptırırken gerçek adını vermediği için, birilerinin onun burada olduğunu bilmesine şaşırdı İbrahim Nemrûd ve huzursuzlukla gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedi kısa bir duraksamanın ardından tedirgin bir sesle, "Ben Dava Vekili İbrahim Nemrûd. Kimsiniz ve beni niçin arıyorsunuz?"

"İyi akşamlar, Bay Nemrûd," dedi telefondaki ses, "Ben *İtina ve Maharet Danışmanlık* İTİMAD'ın ortaklarından Avukat Hakkı Huzur. Bir hafta kadar önce sizinle büromda görüşmüş ve size üzerinde çalışmakta olduğum bir miras davasıyla ilgili bir takibat işi vermiştim, hatırladınız mı?"

İbrahim Nemrûd irkildi ve sanki avukatın karşısındaymışçasına üzerine çeki düzen vermeye çalıştı telaşla.

"Çok özür dilerim, Hakkı Bey!" dedi ezilip büzülerek, "Sesinizi alamadım birden. Dalgınlık işte… Kusuruma bakmazsınız, umarım. Buyrun, nasıl yardımcı olabilirim size?"

"Önemli birşey değil canım, aramak istedim sadece," dedi avukat, "Üstelik gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için asıl siz benim kusuruma bakmayın. Ama sizi biraz önce SIRZEVK'te gördüm de…"

“Yo, yo, sakın yanlış anlamayın lütfen,” diye telaşla avukatın sözünü kesti İbrahim Nemrûd, “Benim gece kulüplerinde gezen birisi olduğumu düşünmenizi istemem. Böyle yerlere gitmek gibi bir alışkanlığım kesinlikle yoktur aslında, ama…”

Birden durdu ve alnını kırıştırdı.

“Yani… yani bu gece siz de orada mıydınız?” dedi şaşkınlıkla.

“Elbette,” dedi avukat neşeli bir sesle, “Haftada en az iki üç kez uğrarım SIRZEVK’e, hele pazar geceleri yapılan özel gösteriyi kesinlikle kaçırmam. Böylece işle eğlenceyi birleştirmiş oluyorum bir bakıma. Biliyorsunuz, son günlerin modası bu: Eskiden iş yemekleri yenirdi, artık hepbirlikte eğlence yerlerine gidiliyor. Hem felekten bir gece çalıp rutin iş temposundan çıkarak stres atıyorsunuz, hem de meslektaşlar ve müşterilerle ayaküstü görüşme fırsatı yakalıyorsunuz, iş ilişkilerini sürdürmek açısından enikonu kolaylık oluyor. Bir daha gelirseniz, beni görün mutlaka. Arkadaşlarla barın civarında takılıyoruz genellikle. Birlikte bir içki içeriz, sizi birkaç kişiyle tanıştırırım, yeni dostluklar kurarsınız… Bilirsiniz, böyle yürür bu işler. Her neyse, sadede gelelim. Sizi aramamın sebebi, tahmin edeceğiniz gibi, size verdiğim davanın ne durumda olduğunu sormak. Epeydir görüşemedik. Nasıl, somut bir gelişme var mı? Aranan şahsın izini bulmayı başardınız mı, yoksa hâlâ ön araştırma safhasında mısınız?”

Avukatın dostça yaklaşımı İbrahim Nemrûd’u heyecanlandırmıştı. Meslekî gelişimi açısından çok önemli bir fırsat yakalamak üzere olduğunu hissediyordu. Gururlu bir edayla gülümsedi.

“Size onun şu anda yanımda olduğunu söylesem, ne dersiniz?”

Hattın öteki ucunda kısa bir sessizlik oldu. Avukatın soluğunun kesildiğini, adamın güçlükle yutkunduğunu hissetti İbrahim Nemrûd.

“Neee? Ne dediniz?” diyebildi sonunda avukat.

“Evet, yanlış duymadınız. Kendisi şu anda yanımda. Hatta siz de gördünüz onu. Az önce gece kulübünde birlikteydik.”

“Kim? Seyfettin Stigma mı?”

“Hayır, hayır! Ah, tabii, ne kadar düşüncesizim, size söylemedim: Araştırmalarımın sonucunda, Seyfettin Bey’in maalesef bir süre önce vefat etmiş olduğu ortaya çıktı. Sözünü ettiğim kişi onun yeğeninin çocuğu, evlatlığı ve tek yasal varisi. Dolayısıyla…”

“Şazinuş Stigma’dan mı bahsediyorsunuz?” dedi avukat heyecanla, “Sırtınıza aldığınız çocuk o muydu? Hani etrafa küfürler yağdıran şu tuhaf kılıklı velet? Halbuki ben sizin… eee… bir arkadaşınız olduğunu sanmıştım onun!”

Avukatın Şazinuş’u tanıyor olması garibine gitti İbrahim Nemrûd’un, ama fazlaca durmadı bunun üzerinde.

“Arkadaşım, evet, evet, kesinlikle,” diye hararetle onayladı, “Kısa sürede yakınlaştık ve çok iyi arkadaş olduk kendisiyle. Hatta…”

“Nasıl olur da bana haber vermezsiniz bunu?” dedi avukat sinirli bir tonda, “Onu bulur bulmaz derhal beni haberdar etmeliydiniz!”

“Ben de vakit geçirmeden size haber vermeye çalıştım zaten,” dedi İbrahim Nemrûd telaşla, “İnanın, büronuzu defalarca aradım, ama bir türlü ulaşamadım size. Yarın sabah tekrar arayacaktım. Bakın, Hakkı Bey, konuşmamız gereken çok önemli şeyler var aslında. Bu araştırma hiç umulmadık bir mecraya sürükledi beni. Birtakım ürkütücü gerçekleri ortaya çıkardım. Bu işte gizli bir suç örgütünün parmağı olduğunu sanıyorum. Düpedüz polisiye bir vaka bu. Derhal güvenlik güçlerine haber vermeliyiz. İnanılması güç, korkunç şeyler geçmiş zavallı çocuğun başından. Düşünebiliyor musunuz, fuhuş batağından kurtardım onu.”

“Ne? Ne yaptınız?”

“Onu muhabbet tellallarının elinden kurtardım. Kolay olmadı gerçi, ama…”

“Sizden böyle birşey yapmanızı isteyen oldu mu?” diye tiz bir sesle azarladı İbrahim Nemrûd’u avukat, “Sizin göreviniz onun yerini tespit edip bana haber vermekti, o kadar! Yetkinizi aştınız, Bay Nemrûd, hem de fersah fersah aştınız!”

“Ama Hakkı Bey,” diye kendisini umutsuzca savunmaya çalıştı İbrahim Nemrûd, “Onu o canavarların elinde nasıl bırakabilirdim ki? On bir yaşında bir çocuk o, düşünün, sadece on bir yaşında bir çocuk! Benim yerimde kim olsa bunu yapardı…”

“Sizin yerinizde kim olsa mı? Hah, güleyim bari!”

Sinirli bir kahkaha attı avukat.

“Siz kim olduğunuzu zannediyorsunuz, kuzum? Başı sıkışanların kurtarıcısı Zorro ya da Hızır Aleyhisselam falan mı? Bu yaptıklarınız affedilemez, Bay Nemrûd! Üzerinize hiç mi hiç vazife olmayan işlere burnunuzu soktunuz ve herşeyi arapsaçına döndürdünüz! Ama bunun böyle olacağını bilmeliydim. Tedbirsiz davrandım. Psikolojik profilinizde hayalciliğe yatkın bir yapınız olduğu yazıyordu halbuki. Neyse, olan olmuş bir kere, artık ah vah etmenin bir anlamı yok. Bundan sonra durumu düzeltmek için neler yapabileceğimize bakmalıyız. Zararın neresinden dönülse kârdır. Bu konuştuklarımızdan hiçkimseye söz ettiniz mi?”

“Hayır, hayır!” dedi İbrahim Nemrûd telaşla, “Emin olun ki, kesinlikle hiçkimseye söz etmedim. İlk önce sizinle…”

“Neyse, bu da birşeydir,” diye kuru bir sesle İbrahim Nemrûd’un sözünü kesti avukat, “Şimdi kulağınızı açıp beni iyi dinleyin ve söyleyeceklerimi harfiyen yerine getirin: Siz ve Şazinuş, o odadan kesinlikle çıkmayacaksınız. Çocuğu bir an bile gözünüzün önünden ayırmayın ve dışarıyla hiçbir biçimde iletişim kurmaya çalışmayın. Bakın, hiçbir biçimde diyorum: Ne telefon, ne mektup, ne özel ulak, ne elektronik posta, ne de posta güvercini, kesinlikle hiçbir şey! O minik beyniniz bu söylediklerimi kavrayabildi mi acaba?”

İbrahim Nemrûd’un yüzü sararmış, alt dudağı titremeye başlamıştı.

“E-evet, efendim, anladım,” diye kekeledi duyulur duyulmaz bir sesle, “Lütfen merak buyurmayın, söylediklerinizi harfiyen yapacağım.”

“Öyle olacağını umalım,” dedi avukat ve başka birşey söylemeden telefonu İbrahim Nemrûd’un yüzüne kapattı. İbrahim Nemrûd ağzının içinde beceriksizce gevelemeye çalıştığı yarım yamalak bir özürle kalakalmıştı. Neden sonra, artık meşgul sinyali vermeye başlamış olan almacı çatalın üstüne yerleştirmeyi akıl etti. Az önceki

heyecanı, derin bir düşkırıklığı ve suçluluk duygusuna bırakmıştı yerini. Dalgın adımlarla pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. Galata Köprüsü'nün öte yanındaki adliye gökdeleni, gecenin içinde çifte su verilmiş keskin bir kılıç gibi ışıldıyordu. Bu görüntünün ona artık eskisi gibi güven aşılamadığını hissetti İbrahim Nemrûd.

"Kimdi arayan?" diye sessizliği bozdu Şazinuş.

"Hiç," dedi İbrahim Nemrûd, "Birlikte çalıştığım bir avukat…"

Çocuğa avukatla konuştuklarının ne kadarını söylemesi gerektiğini kestiremiyordu.

"İş görüşmesi yapmak için alışılmadık bir saat doğrusu," dedi Şazinuş alaycı bir edayla, "Üstelik bu numarayı nereden bulmuş? Burada olduğumuzu kimseye söylemediğini sanıyordum."

İbrahim Nemrûd dönüp kafası karışmış bir halde ona baktı. Konuşmanın heyecanı içinde bu ayrıntıyı unutmuştu. Şimdi o da soruyordu aynı soruyu kendisine, ama akla yakın hiçbir yanıt bulamıyordu.

"Evet, çok tuhaf," dedi alnını kırıştırarak, "Acaba…"

Ama sözünü bitiremedi. Birden kapı vurulmuştu.

"Hah, işte yemeğimiz de geldi!" diye ellerini çırptı Şazinuş yapmacık bir sevinçle. İbrahim Nemrûd kısa bir duraksamanın ardından kapının yanına gidip elini tokmağa attı.

"Kim o?" dedi kuşkuyla.

"Oda servisi!" diye yanıt verdi ince bir ses. İbrahim Nemrûd fazla düşünmeden kapıyı açtı. Altı irikıyım gölge İbrahim Nemrûd'u sertçe kenara itip hışım gibi içeri daldı bir anda. Odanın loşluğunda gelenlerin yüzlerini seçemedi İbrahim Nemrûd, ama ışığı yakınca, bunların az önce gece kulübünde gördüğü tellaklar olduğunu anladı. Sırtlarına birer eski pardesü geçirip aceleyle sokağa fırlamışlardı. Pardesülerinin etekleri altından kıllı bacakları ve şimşir nalınlar içindeki iri parmaklı ayakları görünüyordu.

"Siz… siz…" dedi İbrahim Nemrûd, "Buraya ne hakla giriyorsunuz?"

"Oda servisi istememiş miydiniz?" diye sesini incelterek kırıttı tellaklardan biri. Adamın sağ yanağında iri bir et beni olduğunu gördü İbrahim Nemrûd. Benli tellak sesini yeniden kalınlaştırıp sapsarı dişlerini gösteren yayvan bir sırıtışla ekledi:

“Hemen ne kızıyon, Beyim, şaka yaptık! Abukat Bey yolladı bizi. Burada bir hizoğlan var imiş, onu alacaz.”

İbrahim Nemrûd irkildi.

“Kimi? Şazinuş’u mu?” diye haykırdı dehşetle, “Yo, hayır, hiçbir yere götüremezsiniz onu! İzin vermiyorum!”

“Götürecez, Beyim!” diye diklendi benli tellak, “Abukat Bey bize yumuş buyurdu. Emir demiri keser.”

“Hele bir deneyin!” diye öfkeyle kükreyerek tellaklarla Şazinuş’un arasına attı kendisini İbrahim Nemrûd, “Onu götürmek için benim cesedimi çiğnemeniz gerek önce!”

Yüz hatları gerilmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Sıkılı yumruklarını kaldırmış, tehditkâr bir ifadeyle tellaklara doğru sallıyordu.

“Çık aradan, Beyim, yoksa tepeleriz alimallah!” diye hırladı benli tellak.

“Geri durun, çakallar!” dedi İbrahim Nemrûd dişlerinin arasından, “Sizin gibi iki buçuk çapulcuya çocuk teslim edecek göz var mı bende!”

Diğerlerinin önderi olduğu anlaşılan benli tellak bir kafa işareti yapınca, tellakların hepsi birden İbrahim Nemrûd’un üzerine çullandılar. Odanın darlığı yüzünden, aynı anda ancak ikisi üçü saldırabiliyor, diğerleri vahşi naralar atarak dövüşen arkadaşlarını yüreklendirmeye çalışıyorlardı. İbrahim Nemrûd bacaklarını iki yana açmış, yerinden bir adım bile gerilemeksizin tellakların saldırısına karşı yumruklarıyla savunuyordu kendisini. Bir sokak kavgasına karışmayalı hemen hemen yirmi yıl olmuştu, ama onun herhangi birşey düşünmesine gerek kalmaksızın, doğru hareketleri yapıyordu gövdesi. Benli tellağın ilk hamlesini hafifçe yana çekilerek savuşturduktan sonra, adamın suratının orta yerine sıkı bir yumruk oturttu. Bir anda ayakları yerden kesilen tellak, arkadaki arkadaşının üzerine uçtu ve ikisi birlikte büyük bir gürültüyle yere yıkıldılar. Önderlerinin ağzı burnu kanlar içinde yere serildiğini gören diğer tellaklar, yırtıcı hayvan kükremesini andıran korkunç çığlıklarla atıldılar İbrahim Nemrûd’un üzerine. Bu vahşi saldırılara bir süre kahramanca dayandı İbrahim Nemrûd ve eğer güçler dengesi biraz daha onun lehine olsaydı, bu kavgadan galip çıkan taraf olacaktı belki de. Ne var ki tellaklar cüsse bakımından ondan biraz daha ufak

olmakla birlikte, bire karşı altı kişiydiler, kaçınılmazdı hasımlarını eninde sonunda alt etmeleri. İbrahim Nemrûd birkaç saldırıyı daha başarıyla savuşturdu, ama sonunda tellakların onu ortalarına almalarına engel olamadı. Bu, sonun başlangıcıydı, çünkü şimdi her yandan yumruklar ve tekmeler yağıyordu üzerine, kendisini koruması hemen hemen olanaksızdı. Yine de teslim olmayı aklının ucundan bile geçirmiyor, korkusuzca sürdürüyordu dövüşmeyi. Nihayet solundan gelen bir yumruktan kaçmaya çalışırken, ters taraftan kulak tozuna yediği güçlü bir darbeyle sarsıldı. Hafifçe sersemlemesini fırsat bilen tellaklardan biri apışarasına korkunç bir tekme patlatınca, yüzünde mustarip bir ifadeyle dizlerinin üzerine çöktü usulca. Arkadan ense köküne inen ağır bir nalın darbesi, kavgaya son noktayı koydu. Bir anda gözlerin önünde siyah benekler uçuştu İbrahim Nemrûd'un ve dibine balta yemiş ulu bir çınar gibi yüzüstü yere kapaklandı. Yerde yatarken, tellaklar bir süre daha küfrederek iri ayaklarıyla kıyasıya tekmelemeyi sürdürdüler onu. Kendisini korumak için yattığı yerde büzülmekten başka birşey yapamıyordu. Her yandan inen amansız darbelerle ağzı burnu patlamıştı. Kanı, kirli beyaz taban halısının üzerine akıyordu. Tellaklar yerde yatan kurbanlarını boş bir çuval gibi tekmelemekten nihayet sıkılıp durdular. Kanayan burnunu pardesüsünün koluna silerek temizleyen benli tellağın emriyle, tellaklardan biri o ana dek herşeyi çekildiği köşeden koca koca açılmış gözlerle izlemiş olan Şazinuş'u belinden kavrayıp bir bohça gibi omzuna vurdu. Bir diğeri, odanın her tarafına yayılmış olan Şazinuş'un giysileri ve eşyalarını toplayıp ufak bir çıkın yaptı. Sonra, tıpkı geldikleri gibi, kapıyı artlarından açık bırakarak, bir bizon sürüsünün sessiz hıncıyla çekip gittiler. İbrahim Nemrûd yarı bilinçsiz durumda yattığı yerden son bir çabayla başını kaldırarak en arkadaki tellağın omuzunda kapıdan çıkmakta olan Şazinuş'u görmeye çalıştı. Çocuk onu sırtlamış olan tellağa karşı koymuyor, bağırıp çağırmıyor, kurtulmak için çırpınıp debelenmiyordu. İbrahim Nemrûd'la göz göze gelince, kırık, kayıtsız, alaycı bir gülümseme belirdi ince dudaklarında ve ona muzipçe göz kırptı. O anda kafasında bir şimşek çaktı İbrahim Nemrûd'un birden. Bu gülümsemeyi tanıyordu. Metro istasyonlarındaki ışıklı reklam panolarında ve meydanlardaki dev mültivizyon ekranlarında daha önce birçok kez

görmüş olduğu gizemli gülümsemeydi bu. Bilincini yitirip tümüyle karanlığa gömülmeden önce düşünebildiği son şey, o reklamdaki kısa saçlı, solgun tenli kızla Şazinuş'un aynı kişi olduğuydu.

Elif, lam, mim…

Hepimizin bir açınsama ânı vardır, bir irşad, bir vahiy, bir epifani… Saydam ama geçirimsiz bir perde ağır ağır kalkar gözlerimizin önünden, dağılan sislerin arasından kunt bir gövde fırlar, daha önce görmediğimiz birşeyi görürüz. Daha doğrusu, o âna dek hep gözümüzün önünde, burnumuzun dibinde, yanıbaşımızda olmuştur belki, ama ne olduğunu anlamamışızdır onun, bakmış, ama aslında görememişizdir. En yakın olan, en uzak olandır da; elimizi uzatsak tutabileceğimizi sandığımız şey, aslında Kaf Dağı'nın ardındaki silik bir gölgedir. Kimisi için ölüm döşeğinde gelir bu müstesna an, kimisi için intiharın dönülmez ufkunda, kimisi için kaçmak üzere olan bir treni tıknefes yakalamaya çalışırken, kimisi için sayfalar sürmüş karmaşık bir trigonometri hesabının en kritik noktasında, kimisi için vahşi bir çiftleşmenin fluoresan patlamalı doruğunda, kimisi için kösnül iniltilerle dolu bir dışkılamanın en zevkli kasılmasında, kimisi için ise uykuyla uyanıklık arasının kaypak ve alacakaranlık sınır ülkesinde… Hiçbir zaman aheste bir aylaklık anında değil ama, hep zor ve sıkışık bir durumda, gitmekle gitmemek arasında kıskıvrak asılı kalmışken hep. Ve genellikle gelir ve geldiği anda, doğumuyla ölümü arasındaki o kısacık çizginin ayırdında olmayan dertsiz ve şen bir tekgünsineği gibi, zihnin bulanık sularına gömülür yeniden, yitip gider, unutulur. Bize muzip oyunlar oynayan dumanlı bir bataklıktır bellek, oburca yutar içine atılan pırıltılı bilyaları. Ve ama perdenin ardında bir başka perde, ufkun ardında bir başka ufuk, açınsamanın ardında bir başka açınsama olmadığını kim bilebilir?

Seninle o gece orada bir nefes denli kısa bir süre göz göze geldiğimizde, biliyorum, işte böylesi bir açınsama anıydı bu senin için. Gönül gözünün açıldığı, bildiğin ve bilmediğin herşeyin amansızca üst üste yığıldığı, kırk yıllık nafile yaşamının nihayet bir anlam kazandığı derişim noktasıydı. Artık sen sendin, sen olacaktın, sen olmaktan başka seçeneğin kalmamıştı. Henüz tam olarak bilincinde değildin belki, alttan alta seziyordun yalnızca, en derininde hissediyordun, ama evet, öyleydi. Karnında sancılı bir burulma, beyninde çıldırtıcı bir karıncalanmaydı yazgının acımasız kesinliği. Ve, inanır mısın, demir bir maske gibi yüzüme takındığım o alaycı gülümsemeye karşın, benim için de öyleydi ama. Seni orada kanlar içinde boylu boyunca yatarken gördüğümde, itiraf etmeliyim, ben de seninle birlikte acı çektim, ben de ağladım, ben de

kıvrandım. Herkesin önünde değil tabii –bunu kimsenin görmesine izin veremezdim– ama yalnızken, inzivamda, guşe-i uzletimde. Pırıltısını yitirmiş ikonaların önünde senin için boynu bükük mumlar bile yaktım. Daha önce kimse dövüşmemişti benim için, kimse beni korumaya çalışmamış, kimse bir karşılık beklemeksizin benim için yaşamını ortaya koymamıştı. Bunu sen, bir sen yapmıştın. Nasıl unuturdum seni, nasıl ağlamazdım senin için, seni nasıl sevmezdim? Beni ölümüne seven ve sevgisiyle yokedecek olandın sen, öyleyse ben de seni ölümüne sevmeli ve yoketmeliydim kin dolu sevgimin sönmeyen ateşiyle. Yazgılarımızın tesadüfen kesişen iplikleri işte tam bu noktada bir daha ayrılmamacasına düğümlenmişti. Sen ve ben birdik artık, sen bendin, ben de sen, sen ben, ben sen, sen, ben, ben, sen, sben, bsen, sbenebsen…

Elif, lam, mim.

Kappa!

İbrahim Nemrûd kendisine geldiğinde, sabah olmuştu. Başı korkunç biçimde ağrıyordu ve ağzında ekşi bir tat vardı. Önce nerede olduğunu açıklıkla kavrayamadı. Fazlaca içilmiş bir gecenin ardından evinde sızıp kaldığını sandı. Sonra yavaş yavaş önceki gecenin görüntüleri geldi gözlerinin önüne. Büyük bir öfkeye kapıldı ve yekinip ayağa kalkmak istedi, ama ilk denemesinde acıyla bağırarak yere düştü yeniden. Vücudunun her tarafı sanki bütün kemikleri kırılmışçasına sızlıyordu. Yerden kalkabilmek için epeyce çaba sarfetmesi gerekti. Nihayet ayağa kalkmayı başardığında, yattığı yerde küçük bir kan gölü oluşmuş olduğunu gördü. Ayaklarını sürüye sürüye banyoya gidip aynaya bakınca, neredeyse tanıyamayacaktı kendisini. Patlayan sol gözü morarıp şişerek hemen hemen tümüyle kapanmıştı. Açılan sol kaşı sağ kaşına göre tuhaf bir biçimde yukarıda duruyor, suratına sürekli bir şaşkınlık ifadesi veriyordu. Yarılan alt dudağı, zenci dudağı gibi şişmişti. Burnundan ağzına, oradan da çenesine sızıp pıhtılaşan kan, yüzünde koyu kırmızı renkli çizgiler oluşturmuştu. Ayılabilmek için yüzüne su çarptı ve ağzını çalkaladı. Püskürttüğü kırmızımsı suyla birlikte ufak sert birşey düştü ağzından lavaboya. Parmaklarının arasına alıp ışığa kaldırdığında, kırık bir diş olduğunu anladı bunun. Gömleğini güçlükle sıyırıp vücudunu aynada inceledi. Göğsünde, sırtında, omuzlarında, vücudunun her tarafında büyük morluklar vardı. Sol böğründeki morluğa parmaklarıyla dokunduğunda, acıyla kıvrandı. Kaburgaları zedelenmiş olmalıydı.

Giyinip bir iki parça eşyasını evrak çantasına attı, odadan çıkıp merdiven küpeştesine tutunarak temkinli adımlarla alt kata indi. Lobide kimse görünmüyordu. Ortalık önceki gece hiçbir şey olmamış gibi sessizdi. Yaşlı otel kâtibi danışma bankosunun arkasındaki tüneğinde hafifçe ileri geri sallanarak uyukluyordu. İbrahim Nemrûd bankonun üzerindeki zili çalınca, yerinden sıçrayarak uyandı yaşlı adam ve ona iyi uyuyup uyumadığını sordu. Ters ters baktı İbrahim Nemrûd yaşlı otel kâtibine ve otelden ayrılacağını söyledi. Hesabı çıkartabilmek için, yaşlı adamın elindeki açıla açıla sigara izmariti kadar kalmış kurşumkalemle hesap defterlerinin üzerinde epeyce uğraşması gerekti. Nihayet önüne konan hayli kabarık hesap pusulasını incelediğinde, oda servisinin yanlışlıkla getirdiği akşam yemeği için hesaba sekiz altınlık astronomik bir meblağın eklenmiş olduğunu gördü İbrahim Nemrûd. Bir an itiraz edecek gibi oldu, ama kendisini uzun ve sonuçsuz bir ağız dalaşına giremeyecek denli bitkin hissederek vazgeçti bundan ve kredi kartını çıkarıp hesabı ödedi. Şayet odadaki kül tablası, havlu ya da çarşaf gibi kimi eşyaları hatıra olarak yanına aldıysa, onların da parasını ödemesi gerektiğini anımsatan yaşlı otel kâtibine yanıt olarak kapıyı arkasından çarpacak gücü bile bulamadı. Güçlükle ayaklarını sürüyerek Asmalımesçit'ten Tepebaşı'na çıktı. Tramvay ya da metroya binecek hali olmadığı için, Pera Palas'ın yanında müşteri bekleyen çift fenerli faytonlardan birine atlayıp çarpık suratlı arabacıya Fatih'e gitmek istediğini söyledi. Evinin bulunduğu sokağın başında faytondan inip köşedeki eczaneye uğradı. Halini görünce dehşet içinde kalan kekeme eczacı kalfasına bir duruşmaya yetişmeye çalışırken ayağı takılıp adliyenin merdivenlerden yuvarlandığını söyledi. Patlayan kaşına ve dudağına dikiş attırıp suratına pansuman yaptırdı. Vücudundaki morluklara sürecek bir merhem ve birkaç paket sargı bezi aldıktan sonra, evinin yolunu tuttu. Birkaç gündür uğramadığı için kapının önünde gazeteler ve faturalar birikmişti. Hemen soyunup banyoya girdi, sıcak suyla doldurduğu küvette bir saate yakın oturdu. Vücudunun ağrıyan yerlerine merhem sürüp sargı beziyle dikkatlice sardıktan sonra, üzerinde bornozuyla salona gitti, büfeden kanyak şişesiyle birlikte bir bardak alıp televizyon koltuğunun yumuşaklığına bıraktı kendisini. En son ne zaman bir pazartesi günü işe gitmeyip evde kaldığını

anımsamıyordu, ama bunun keyfini çıkaracak durumda değildi. Bir yandan ağrılara dayanmak için dişini sıkıyor, bir yandan da ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Polise giderek hiçbir şey elde edemeyeceğinin farkındaydı. Elinde herhangi bir somut kanıt yokken, onu muhtemelen ciddiye almayacaktı polis. Her olasılığı enine boyuna düşündükten sonra, Şazinuş'a ne olduğunu öğrenmek için tek yolun doğrudan doğruya avukat Hakkı Huzur'la görüşmek olduğu sonucuna vardı. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordu, ama ortada büyük bir komplo döndüğünü ve avukatın da işin içinde olduğunu anlamıştı. Ona verilmiş olan miras davası büyük olasılıkla düzmeceydi. Bu komployu düzenleyen kötü niyetli kişilerin asıl amaçları belki de Seyfettin Stigma'yı bulmak değil, Şazinuş'a ulaşmaktı. Onu bu amaçları doğrultusunda bir piyon gibi kullanmışlardı. Avukatla görüşecek, eğer gerekirse güç kullanarak Şazinuş'un yerini öğrenecekti. Ancak bunun için önce kendisini toparlaması gerektiğinin farkındaydı. Şu anda değil tehlikeli gangsterlerle boğuşacak, evinden çıkıp işyerine gidecek hali bile yoktu. İyileşip gücünü toplayana dek birkaç gün evde kalmaya karar verdi.

İbrahim Nemrûd bütün hafta boyunca evden çıkmadı. İhtiyaçlarını ya kapıcıya aldırtıyor ya da köşebaşındaki markete telefonla sipariş veriyordu. Başlangıçta birkaç gün içinde düzelip ayağa kalkabileceğini ummuştu. Ama zaman geçtikçe, kendisini toparlamasının düşündüğü kadar kolay olmayacağını anladı. Artık genç bir adam sayılmazdı. Tellaklardan yediği dayak fazlasıyla sarsmıştı onu. Sırtında mavi-beyaz çubuklu pijamaları ve eski robdöşambrı, ayaklarında burunları aşınmış pantufla terlikleri ve suratında bir karış sakalla, evin içinde bir odadan diğerine sürüklüyordu kendisini bir türlü huzur bulamayan hırpanî bir hayalet gibi. Evde bu kadar uzun süre kalmaya alışık olmadığı için, ne yapacağını bilemiyor, sıkılıyor, sabırsızlanıyordu. Aşağı yukarı bütün zamanını, elinde yarı dolu kanyak kadehi ve bir kalıp çikolatayla salondaki televizyon koltuğunda oturup Şazinuş'un başına neler gelmiş olabileceğini düşünerek ya da çalışma odasında masa lambasının sarımsı ışığı altında pul defterlerinin sayfalarını dalgın dalgın çevirerek geçiriyordu. Olağan zamanlarda günde bir pakete

yaklaşan sigara tüketimi, ikiye katlanmıştı. Sigaranın biri bitmeden ötekini yakıyor, evin içinde gezerken sigarasının külünü dikkatsizce yere döküyordu. Kafası sürekli Şazinuş'la ve onu nasıl kurtarabileceği sorusuyla meşguldü. Avukat Hakkı Huzur'la görüşmek için her gün birkaç kez hukuk şirketini arıyor, ancak her defasında avukatın o anda şirket dışında olduğu karşılığını alıyordu sekreterden. Sonra tekrar arayacağını söyleyip teşekkür ederek kapatıyordu telefonu. Bunun yalnızca bir bahane olduğunu, avukatın bürosunda olmasına karşın onunla görüşmek istemediği için telefona çıkmadığını çok iyi biliyordu, yine de bıkıp usanmadan sürdürüyordu bu gülünç bilmezden gelme oyununu. Öte yandan işlerinin ürkütücü biçimde üst üste yığılmakta olduğunun, birçok davayı kaçırdığının farkındaydı, ama evden çıkıp YERSARAY'a ya da SULTA'ya gidecek gücü bulamadığı için fazla birşey gelmiyordu elinden. Kendisini biraz daha iyi hissettiği anlarda işlerini telefonla yoluna koymaya çalıştıysa da, bunda pek başarılı olamadı. Şazinuş'u ararken, elindeki diğer işleri zaten savsaklamak zorunda kalmıştı. Sürmekte olan davalara kendi yerine girecek dava vekilleri bulamayınca, birçok kızgın müvekkil onu arayıp vekâletlerini çektiklerini bildirdiler. Müvekkillerin yerden göğe kadar haklı olduklarını bildiği için, bu nahoş durumu özür dileyerek sineye çekmek ve almış olduğu avansları geri ödemek zorunda kaldı. Böylelikle hem elindeki işlerin önemli bir bölümünü kaybetmiş hem de külliyetli miktarda para kaybına uğramış oluyordu. Yine de avukatın vermiş olduğu iki yüz elli altını düşünerek, herşeye karşın hâlâ kârda olduğunu ve bu paranın onu uzunca bir süre idare edeceğini hesaplıyor, fazlaca dertlenmemeye çalışıyordu. Eve döndüğünün ertesi günü, bilgisayarının başına oturup üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili ayrıntıları öğrenmek için *Adliye Sitesi* ASİT'e girdiğinde, tuhaf bir durumla karşılaştı. ASİT'in ana sayfasını açıp sayfanın sol üst köşesindeki ADA (*Adlî Arşiv*) logosuna tıkladığında, birden tozpembe bir renge büründü ekran ve bilgisayarın hoparlöründen Uzakdoğu ezgileri taşıyan bir müzik duyulmaya başladı. Ardından, kıkır kıkır gülerek kıvrak hareketlerle danseden yüzlerce koca kafalı çıplak bebek figürü belirdi sayfanın üzerinde. Bir reklam olduğunu sandığı bu görüntüyü ekrandan kaldırmak için bebeklerden birine tıklayınca, bir sözcük belirdi ekranda:

PÜRE SAVON

Bunun yeni bir bebek sabunu reklamı olduğuna ilişkin izlenimi pekişti. Ancak birkaç saniye sonra, ekrandaki harfler bir çırpıda kendiliklerinden yer değiştirerek yeni bir sözcük öbeği oluşturdular:

AVENÜ SPOR

Bu kez de spor malzemesi üreten bir şirketin ya da bir jimnastik salonunun reklamı olması gerektiğini düşündü bunun ve can sıkıntısıyla yüzünü buruşturdu. Sporun hiçbir türünden hoşlanmazdı. Yaşamı boyunca hiç spor yapmamıştı ve binlerce kadınla erkeğin, yaşlarına başlarına bakmadan, bedenlerini daha sağlıklı kılacağını sanarak dilleri bir karış dışarıda parklarda koşuşturmalarını, hoplayıp zıplamalarını, ağırlık kaldırmalarını, iğrenç müzikler eşliğinde birtakım tuhaf hareketler yapmalarını çok aptalca bulurdu. Ne var ki bu sözcükler de uzun süre kalmadı ekranda. Harfler çabucak yer değiştirince, iki yeni sözcük peyda oldu:

ÜNOVA PRES

Bunun bir haber ajansının ya da yayımcılık şirketinin adı olup olamayacağına karar vermeye çalışırken, yeniden yer değiştirdi harfler ve başka bir sözcük öbeği çıktı ortaya:

SOPA VERÜN

Artık iyice sinirlenmişti. Öfkeyle homurdanıyor, ekranın her tarafına tıklayarak bir reklam spotu olduğunu sandığı bu tuhaf görüntüyü kaldırmaya, ASİT'e geri dönmeye çalışıyordu. Hiçbir işe yaramıyordu ama çabaları. Bilgisayar artık onun denetiminden çıkmış, kendi başına hareket etmeye başlamıştı sanki. Harfler sürekli birbirleriyle yer değiştiriyor, hiçbir anlam veremediği yeni sözcük öbekleri bir belirip bir yokoluyordu ekranda:

VENÜS APRO
NEV AROSPÜ
NEVA PORÜS
OPERA NÜVS
EVAN PRÜSO
SPONA REVÜ

PÜ NERVOSA
SVENO RAPÜ
VERSO ÜNAP
PRENS AVÜO
ORAN SEVÜP
PORN SÜEVA
SPERO VÜNA
VROSÜ PENA
SERVO PAÜN
NERO PSÜVA
PÜRE VANOS
AROP SEVÜN
PRÜNO SEVA
SPROA VENÜ
NE VAR OPÜS

ÜP VE SORAN

EN ÜS PROVA
PROSA VE NÜ
O SARP NÜVE
PERA VÜ SON
PÜ VE SONRA
SERVAN O PÜ
PERVA Ü SON
SON EPÜ VAR
NÜ PASO VER
SON VER APÜ
PÜRO VE SAN
PERS Ü AVON
SERO VÜ PAN
POR VE ANÜS
NÜ VE PORAS
OP ANÜS VER

ÜS VER PANO

EVROPANÜS

Bu son sözcüğün ardından harfler bir kez daha yer değiştirdi ve ekranda diğerlerinden çok daha parlak bir sözcük belirdi. Her harf birer akkor parçası gibi göz kamaştırıcı bir ışıltı saçıyordu:

SÜPERNOVA

Birbiri ardısıra ortaya çıkan sözcükleri okumaya çalışırken, serseme dönmüştü, ekrana şaşkın şaşkın bakmaktan başka birşey yapamıyordu artık. Yazının altında yeni bir sözcük belirdi. Her harfi farklı renkteydi bu sözcüğün:

SÜPERNOVA

ANAPAY

Bu yeni sözcüğün ne anlama geliyor olabileceğini çıkarmaya çalışırken, harfler yavaşça birbirlerinden uzaklaştı, araya başka harf öbeklerinin eklenmesiyle gökkuşağı renginde kısa bir tümce çıktı ortaya:

SÜPERNOVA

ANANIZIN AMINDA PATLAYAN YILDIZ

Bunun tatsız bir şaka olduğunu düşünerek yüzünü ekşitti İbrahim Nemrûd. Uluorta kaba bir dil kullanılması, tıpkı babası gibi, onu da sinirlendirirdi. Sonra kaşlarını çattı. Bu sözü daha önce başka biryerde duyduğu hissine kapılmıştı. Tümceyi birkaç kez kendi kendisine mırıldanarak yineledi. Uzun uzadıya düşünecek vakti olmadı ne var ki. Yazı ekranda kısa bir süre kaldıktan sonra, titremeye, parlaklaşmaya başlamıştı. Bu titreme gitgide artarak yayıldı, kısa sürede tüm ekranı sardı. Koca kafalı bebekler, şiş göbeklerini tutarak katıla katıla gülüyorlar, ekrandaki görüntü sanki deprem oluyormuşçasına şiddetle titriyor, sarsılıyordu. Bilgisayarın

her an kayıp yere düşebileceği korkusuyla iki eliyle sarıldığı ekranı masanın üzerinde sabitlemeye çalışıyordu İbrahim Nemrûd. Sonra yazı kendi çevresinde fırıl fırıl dönmeye başladı birden ve gitgide büyüyen, genleşen, derinleşen, ekrandaki herşeyi içine çekip yutan kapkara bir anafora dönüştü. İbrahim Nemrûd paniğe kapılmıştı. Kötü birşeyler olacağını seziyor, ancak olacakları engellemek için hiçbir şey yapamıyordu. Büyülenmişti sanki, ellerinin arasında açılan bu karanlık kuyuya dehşetten büyümüş gözlerle bakıyordu. Ekranın tümünü kaplayan çılgın devinim, nihayet doruk noktasına ulaştı, ekrandaki görüntü İbrahim Nemrûd'u yerinden hoplatan büyük bir gürültüyle patlayarak binlerce zerreye bölündü. Pırıl pırıl ışıldayan *SÜPERNOVA* sözcüğü oldu ekranda gördüğü en son şey. Onun da son kez göz kamaştırıcı bir ışık saçıp sönmesinin ardından, ekran tümüyle karanlığa gömüldü. Bu ürküntü verici patlamayla birlikte belli belirsiz bir yanık kokusu duyulmaya başlamıştı. Bilgisayarın gövdesinden dumanlar çıkıyordu. Panik içinde klavyedeki tuşlara ve bilgisayarın açıp kapama düğmesine defalarca bastı, ancak ne kadar uğraştıysa da, bilgisayarı çalıştırmayı başaramadı. Telefon ettiği bilgisayar destek servisindeki yılışık teknisyen, İbrahim Nemrûd'un o ana dek hiçbir şey duymamış oluşuna çok şaştı. Söylediğine göre, tüm dünya yirmi dört saattir bu haberle çalkalanıyordu. Önceki günden beri dünyanın her tarafındaki bilgisayarlara internet üzerinden daha önce görülmemiş şiddette bir virüs saldırısı yapılmaktaydı. Yeni ve son derece tehlikeli bir virüstü bu. Bulaştığı bilgisayarın harddiskine girip düzmece komutlarla işletim sistemine aşırı elektrik yüklenmesini sağlıyor ve entegre devrelerin kısa sürede yanmasına neden olarak bilgisayarı kullanılmaz hale getiriyordu. Bu aşamada yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Virüs bulaşan bilgisayarını kaldırıp atması, yeni bir bilgisayar satın alması gerekliydi. Harddiskteki belgelerin kurtarılması—alaycı bir kahkahayla eklemişti bunu teknisyen—sözkonusu değildi. Yalnızca disketlere kaydetmiş olduğu belgeler güvendeydi. Büyük bilgisayar şirketleri, bu korkunç virüse karşı bir savunma programı geliştirmek amacıyla derhal kolları sıvamışlardı elbette, ancak virüs henüz çok yeni olduğu için, bu çalışmalardan kesin sonuç alınması en az birkaç hafta sürerdi. Bu süre içinde internete girmemek, hatta bilgisayarı hiç açmamak gerekiyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla, zaman ayarlı bir virüstü burada sözkonusu olan. Birçok bilgisayara çok önceden bulaşmış, aktif hale gelmek için bir örümcek sabrıyla önceki günü beklemişti. Eğer savunma programı geliştirilene dek bilgisayarını açmazsa, virüsün yıkıcı etkilerinden korunma şansı olabilirdi. Ama tabii kesin birşey söylemek mümkün değildi, virüsün bir kez bulaştığı bir bilgisayarda hasar yaratması ne olursa olsun engellenemeyebilirdi de. Ancak herşeye olumlu yanından bakmak gerekirdi. Onun bilgisayarı tahrip olduğuna göre, aslında şanslı sayılırdı, bundan sonra bilgisayarının bozulabileceği endişesiyle iğne üzerinde oturmayacak, günlük yaşamını rahatça sürdürecekti. Bilgisayar şirketleri, destek servisleri ve internet korsanlarına ağız dolusu sövüp sayarak kapattı telefonu İbrahim Nemrûd. Birkaç ay önce almış olduğu ve şimdi hurdaya çıkan bilgisayarın taksitlerini daha bir yıl boyunca ödemek zorundaydı.

İbrahim Nemrûd zorunlu tatilinin dördüncü gününde, kapıcının paspasın üzerine bıraktığı gazeteler ve faturaların arasında resmî görünüşlü bir zarf buldu. Bunun üzerinde çalıştığı davalardan birisiyle ilgili bir belge olduğunu, yanlışlıkla bürosu yerine evine gönderildiğini sandı önce, ama zarfın içinden onun adına yazılmış bir mahkeme celbi çıkması onu şaşırttı. Yazıyı okuduğunda, beyninden vurulmuşa döndü ve kapı pervazına tutundu yere düşmemek için. Karısı bir avukat aracılığıyla ona boşanma davası açmıştı. Gözlerine inanamayarak defalarca okudu belgeyi, ama yazı kuşkuya yer bırakmayacak denli kısa ve açıktı. Kendisini güçlükle çalışma odasına sürükleyip koltuğuna çöktü ve masanın üzerine koyduğu mahkeme celbine boş gözlerle dakikalarca baktı. Bunu beklemiyordu. Aylardır ayrı yaşıyor olmalarına karşın, karısıyla aralarının bir gün mutlaka düzeleceğine olan inancını hep korumuştu. Yaşadığı bütün tatsız olayların üzerine tuz biber ekmiş, onun için gerçekten büyük bir darbe olmuştu bu uğursuz haber. Ne yapacağını bilemiyordu. Uzunca bir tereddüdün ardından, en doğru şeyin hiç vakit geçirmeden karısıyla konuşmak olduğuna karar verdi ve kadını aradı. Telefona çıkan karısına, resmî işlemleri başlatmadan önce niçin onunla hiç olmazsa son bir kez daha konuşmadığını sordu sesindeki titremeyi belli etmemeye çalışarak. Artık aralarında konuşacak birşey kalmadığını, bundan sonra avukatıyla görüşmesi gerektiğini söyledi

kadın buz gibi bir sesle ve başka birşey söylemesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı. İbrahim Nemrûd numarayı yeniden çevirdi, ancak ısrarla uzun uzun çaldırmasına karşın, telefon açılmadı. Kapatıp yeniden denedi, hat bu kez de meşgul sinyali verdi. Üst üste defalarca çevirdi numarayı, ama sonuç hep aynıydı, aramaması için telefonu açık bırakmış olmalıydı karısı. Sonunda bu yararsız çabadan yorularak vazgeçti ve evden çıkabilecek hale gelir gelmez gidip karısıyla yüz yüze görüşmeye karar verdi. Haftanın geri kalan bölümü tedirgin ve sıkıntılı, ama olaysız geçti. Haftasonuna doğru kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Evin içinde bir odadan diğerine giderken ayaklarını sürümüyordu artık, adımlarını herzamanki gibi sert ve kararlı atıyor, farkında olmaksızın gıcırdattığı dişlerinin arasında sürekli anlaşılmaz birşeyler homurdanıyordu. Pazartesi sabahı erkenden kalkıp bir haftadır ilk kez tıraş oldu, pijamasıyla robdöşambrını üzerinden çıkarıp temiz bir beyaz gömlekle gri takım elbisesini giydi. Uzun uzun düşündükten sonra, Şazinuş'u bulmasının, karısıyla boşanma meselesini konuşmaktan daha önemli değilse bile daha acil olduğuna karar vermişti. İlk iş olarak hukuk şirketine gidip avukatla görüşecekti. Bu yüzden olabildiğince şık ve bakımlı görünmek istiyordu. Temiz tıraşlı ve iyi giyimli olduğunda, kendisini herzaman daha iyi hissederdi. Olağan bir iş gününün tersine, evden çıkmadan önce hafif bir kahvaltı yaptı. Hatta son çayıyla birlikte bir sigara içerken, hafif bir şarkı mırıldanıyordu. Her anımsadığında kanının tepesine sıçramasına neden olan o uğursuz olayın üzerinden bir hafta geçmesine karşın, vücudu hâlâ sızlıyordu gerçi, ama yenilenmiş, eski gücüne kavuşmuş hissediyordu kendisini şimdi. Önüne çıkacak engelleri göğüslemeye hazırdı. Aslında bir bakıma iyi olmuştu onun için bu bir haftalık zorunlu dinlenme. Birkaç yıldır pazar günleri dışında ara vermeksizin çalışıyordu. Böyle kısa bir tatile çoktandır gereksinimi vardı. Sokağa çıkmadan önce saçlarını özenle taradı. Ayakkabılarını parlatmayı da ihmal etmedi. Dışarıda onu yine soğuk bir temmuz havası karşıladı. Kül rengi bulut kümeleri göğü kaplamıştı ve yağmur çiseliyordu. Şemsiyesini açıp caddeye çıktı, akın akın metro istasyonunun karanlık ağzından içeri giren gri kalabalığın arasına karıştı. Bir hafta boyunca tek başına eve kapandıktan sonra, bu hıncahınç insan kalabalığının arasında olmak

garip geliyordu ona. Yol boyunca reklam panolarında ve mültivizyon ekranlarında Şazinuş'un görüntüsünü aradı, ama göremedi. Reklam kaldırılmış olmalıydı. Sultanahmet durağında metrodan inip doğruca SULTA'ya gitti. Asansörle İTİMAD'ın bulunduğu kata çıkarken heyecanlıydı. Avukatla karşılaştığında söyleyeceklerini geçiriyordu kafasından. Lafı hiç dolaştırmadan konuya girecek, sert ve kararlı olacaktı. Şirketin kapısında siyah takım elbiseli, sinekkaydı tıraşlı üç irikıyım özel güvenlik görevlisi karşıladı onu. Adamlardan biri kimliğini görmek istedi. Şirkete daha önceki gelişlerinde böyle bir uygulamayla karşılaşmadığı için, olağandışı bir durum olduğunu sezdi İbrahim Nemrûd, ama itiraz etmedi. Güvenlik görevlileri kendilerine uzatılan kimliğe göz atar atmaz, telsizle amirlerine haber verdiler. Yanında iki yeni güvenlik görevlisiyle birlikte derhal kapıya gelen polis eskisi kır saçlı amir, pek de kibar olmayan bir dille, şirkete giremeyeceğini, eğer olay çıkarmaya yeltenirse zor kullanılarak uzaklaştırılacağını bildirdi. Bu sözler karşısında hafifçe gülümsedi İbrahim Nemrûd. Güvenlik görevlilerini gördüğü anda, olacakları anlamıştı. Yine de hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranarak bu yasaklamanın nedenini sordu nazikçe. Bunun şirket politikası olduğu yanıtını verdi sert bakışlı amir, gerekçesini sorgulamak ona düşmezdi. Avukat Hakkı Huzur'un hesap vermek zorunda kalmamak için gerekli bütün önlemleri almış olduğu anlaşılıyordu. İbrahim Nemrûd, yine son derece nazik bir dille, bir davayla ilgili olarak şirketten iki yüz elli altın alacağı olduğunu, bu alacağı tahsil etmek için geldiğini söyledi. Amir, davanın ondan alındığını, kendisine herhangi bir ödeme yapılmayacağını, eğer istiyorsa hakkını aramak için yargıya baş vurmakta serbest olduğunu bildirdi küstah bir tavırla. Sonra aşağılayıcı bir gülümseme belirdi yüzünde ve cebinden çıkardığı, kararmış, eğri büğrü bir çeyrek kuruşu, "Ama madem buraya kadar geldiniz, zahmetleriniz için…" sözleriyle İbrahim Nemrûd'a uzattı. Bir anda tüylerinin diken diken olduğunu, kulaklarının uğuldadığını, içinde gözü dönmüş bir nefretin kabardığını hissetti İbrahim Nemrûd. Kır saçlı amiri oracıkta yere yıkıp kıyasıya dövebilirdi, güvenlik görevlilerinden korkmuyordu, hepsiyle birden dövüşmeye hazırdı. Ama bunun Şazinuş'u bulmasına hiçbir yararı olmayacağının, tam tersine, işleri daha da içinden çıkılmaz duruma getireceğinin

farkındaydı. Soğukkanlılığını güçlükle koruyarak öfkesini saf bir gülümsemenin ardına gizledi, kendisine uzatılan meteliği alıp cebine koyduktan sonra, sakin bir sesle teşekkür edip oradan uzaklaştı. Güvenlik görevlilerinden ikisi, onu adliyenin çıkışına dek uzaktan izlediler, sonra telsizle amirlerine rapor verip peşini bıraktılar. İbrahim Nemrûd caddeden karşıya geçip YERSARAY'daki bürosuna giderken, avukat Hakkı Huzur'a nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu.

Sarnıç herzamankinden kalabalıktı. Yankıları hâlâ süren virüs saldırısı sonucunda bilgisayar sistemi hemen hemen tümüyle çöktüğü için, zaten hep yoğun olan işler daha da sıkışmıştı. Dava vekilleri, icra memurları, arzuhalciler ve hademelerin yanısıra, iş takibine gelen yüzlerce insan, internet kanalıyla yollanamayan belgeleri elden teslim etmek telaşıyla oradan oraya koşuşturuyordu. İbrahim Nemrûd'un on gündür kapalı olan bürosu havasız kalmıştı. Zile basıp çaycıyı çağırdı ve limonlu bir çay ısmarladı. Koltuğuna oturup masasının üzerinde yığılı duran dosyalara isteksizce göz gezdirdi. Evde geçirdiği bir hafta, elindeki davaların çoğunu kaybetmesine neden olmuştu. Bürosundaki bilgisayarında bakması gereken dava dosyaları vardı, ama virüs bulaşabileceği endişesiyle bilgisayarı açamıyordu. Ajandasına göz atınca, o gün öğleden sonra girmesi gereken bir alacak davası olduğunu gördü. Hemen çalışmaya başlarsa, dava için gerekli belgeleri birkaç saat içinde hazır edebilirdi. Ama az önce pek de hoş olmayan bir biçimde ayrılmak zorunda kaldığı adliye binasına dönmek gelmiyordu içinden. Dosyaların hepsini sıkıntıyla kenara itti. Acilen ilgilenmesi gereken davalar, virüs saldırısı, karısıyla arasındaki sorun, Şazinuş'un kaçırılması –herşey öylesine üst üste gelmişti ki, ne yapacağını, tam anlamıyla arapsaçına dönen bütün bu işlerin altından nasıl kalkacağını bilemiyordu. Çaresizlik içinde yumruklarını sıkarak homurdandı. Doğru düşünebilmek için kafasını toplaması gerekiyordu. Sakinleşmek amacıyla bir sigara yakıp transistörlü radyosunu açtı. Hoparlörden yükselen cızırtılı Bach füğü eşliğinde, arkasına yaslanıp gözlerini kapadı ve ellerini şakaklarına bastırarak bir süre öylece kaldı. Ne var ki pek işe yaramadı bu, kafasının içi hâlâ karmakarışıktı. Yapılması gereken, ama neresinden başlayacağını bilemediği işlerin ağırlığı altında eziliyordu. Karısına telefon etmeye karar verdi. Kafası karışık olduğu için, ilk denemede numarayı yanlış

çevirdi ve hattın karşı tarafındaki aksi yaşlı kadından uzunca bir azar işitti. İkinci denemesinde telefon uzun uzun çaldı, ama açılmadı. Karısı sabahın bu erken saatinde evden çıkmış olamayacağına göre, yine yanlış numara çevirmiş olmalıydı. Karısının telefon numarasını bu kez kendi kendisine mırıldanarak, olanca dikkatiyle tek tek tuşladı. Telefon defalarca çalmasına karşın, açan olmadı. Demek ki önceki defa yanılmamıştı. Karısı belki de henüz yataktaydı, telefonu bu yüzden açmıyordu. Almacı sabırsızlıkla çatala koydu, ayağa kalkıp kapıyla masa arasında kalan iki arşınlık daracık alanda, kafese kapatılmış yırtıcı bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı volta attı. Karısıyla hemen yüz yüze görüşmesi ve aralarındaki bu anlamsız boşanma tartışmasını daha fazla vakit geçirmeden bir sonuca bağlaması gerektiğini hissediyordu. Artık daha fazla duramadı, paltosu, şapkası ve evrak çantasını alıp kendisini dışarı attı.

İbrahim Nemrûd'un karısı, Maçka Parkı'na bakan dört katlı bir apartmanın en üst katında kalıyordu. Burası ortanca kızkardeşine ait bir apartman dairesiydi. Kadının hayli varlıklı bir yağ tüccarı olan kocası, dayalı döşeli bu daireyi eşine evliliklerinin beşinci yıldönümünde hediye etmişti. Karısının kızkardeşi daireyi kiraya vermiyor, cuma günleri konken arkadaşlarıyla toplanmak için kullanıyordu. İbrahim Nemrûd baldızıyla bacanağını hiç sevmezdi. Karısıyla tanıştığı günlerde henüz ablasının eskilerini giyen, sersem görünüşlü kızkardeş, başına devlet kuşu konup zengin koca bulunca, elini sıcak sudan soğuk suya sokmaz olmuş, burnu havalarda dolaşmaya, onların mütevazı yaşamlarını hor görmeye başlamıştı. Bu, yıllardır karısıyla aralarında açıkça dile getirilmeyen bir sorundu. En ağırına giden şey, bacanağının ne kadar akıllı bir işadamı olduğunun ve ailesini nasıl refah içinde yaşattığının sürekli başına kakılmasıydı. Kızkardeşinin rahat yaşamına özenen karısı, bu yaşamı ona sağlayamayan ve büyük olasılıkla da hiçbir zaman sağlayamayacak olan İbrahim Nemrûd'u alttan alta küçümsüyor ve bunu değişik vesilelerle ima etmekten çekinmiyordu. Bu belli belirsiz dokundurmalara içerleyen İbrahim Nemrûd, ortada açıkça dile getirilen bir suçlama olmadığı için kendisini savunamıyordu ve bu durum daha da kızdırıyordu onu. Birkaç yıl önce bir kez para sıkıntısına düşmüş ve karısının sonu gelmez ısrarlarından usanıp

gururunu ayaklar altına alarak bacanağından beş altın borç istemek gafletinde bulunmuştu. Adam garajındaki dört lüks otomobilin bir aylık benzin giderinden pek de fazla olmayan bu meblağ için onu bir saat dil dökmek zorunda bırakmış, önünde ezilip büzülmesini, dili dolanarak kekelemesini, renkten renge girmesini dudaklarında müstehzi bir ifadeyle izlemişti. Nihayet bu eğlenceden sıkılınca, uyuz bir köpeğe kemik atarcasına, sim işli kesesinden çıkardığı bir altın lirayla iki adet on kuruşu İbrahim Nemrûd'un avucuna sıkıştırıp en kısa zamanda ödemesini sıkı sıkı tembihleyerek başından savmıştı onu. Yaşamı boyunca hiç bu denli aşağılanmadığını düşünmüştü İbrahim Nemrûd ve biraz daha iradeli davranıp karısının mızmız ısrarlarına direnememiş oluşuna lanetler yağdırmıştı. Ağzının içinde teşekküre benzeyen anlaşılmaz birşeyler geveleyip bacanağının Yağiskelesi'ndeki loş yazıhanesinden kaçarcasına uzaklaşırken, göz pınarları nemliydi. Bir sonraki ay parasını denkleştirip borcunu kuruşu kuruşuna ödeyene dek geceler boyu uyku girmemişti gözüne. Baldızı ve bacanağına öteden beri duyduğu antipati, o günden sonra sessiz ama yakıcı bir kine bırakmıştı yerini. Karısıyla oğlunun, nefret ettiği bu insanların kanatları altına sığınmış oluşu canını çok sıkıyor, ama bu konuda elinden hiçbir şey gelmediği için sesini çıkaramıyordu. Teşvikiye Camii'nin önünden geçerken, avlunun parmaklıkları önünde tezgâh açan topal bir çingene kadından karısı için büyük bir demet kır çiçeği satın aldı. Kır çiçeklerini severdi karısı. Kısıtlı aile bütçesi ne yazık ki ona sık sık çiçek almasına el vermiyordu. Artık durum farklıydı ama. Avukatın verdiği parayla, ona her hafta bir demet çiçek getirebilirdi. Merdivenleri çıkarken, baldızının kahvaltıya gelmiş olmaması için dua etti. O anda karşılaşmayı kesinlikle istemediği bir kişi varsa, o da bu sonradan görme, rüküş ve küstah kadındı. Karısıyla aralarındaki sorunu onun önünde gereğince konuşmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu. Hoş, cesaret etse bile, büyük olasılıkla olumlu bir yanıt alamazdı karısından. Kızkardeşinin yanındayken, sanki onun etkisi altına giriyor, İbrahim Nemrûd'dan uzaklaşıyordu kadın. Düşününce, karısının oğluyla birlikte evden ayrılmasının ve şimdi de ona boşanma davası açmasının, aslında baldızının başının altından çıkmış olması gerektiğini anlıyordu. Karısı tek başına böylesine radikal bir karar alamayacak denli sessiz

ve yumuşak başlı bir kadındı. Ayrıca oğlunun modern bale denen o pek moda ve sinir bozucu dansa başlaması da büyük olasılıkla baldızının parlak fikirlerinden biriydi, ki bu bile yeterdi kadından tutkuyla nefret etmesine. Yalnızca karısıyla arasına girmekle kalmamış, oğlunu da soğutmuştu ondan. Dördüncü katın sahanlığına varmıştı. Şapkasını çıkarıp saçlarını eliyle düzelttikten sonra, zili kısa kısa iki kez çaldı. Parmağı henüz zilin üzerindeyken, tuhaf bir duyguya kapıldı. Buraya gelmekle acaba doğru bir iş yapmış mıydı? Böyle uygunsuz bir saatte habersiz gelip kapıyı çalmak yerine, önceden telefon edip randevulaşsa, daha doğru olmaz mıydı? Saat henüz on buçuk civarı olduğuna göre, hâlâ yatakta olabilirdi karısı. Sabahları erken saatte uyadırılmaktan hiç hoşlanmadığını biliyordu. Gitgide güçlenen bir pişmanlık duygusu kaplıyordu içini. Karısı kapıyı açmadan önce geri dönüp merdivenlerden inmeyi, oradan uzaklaşmayı düşündü bir an, ama bunun için büyük olasılıkla artık çok geçti. Her an açılabilirdi kapı ve o, pısırık kaçışının orta yerinde, yüzünde zorlama bir gülümsemeyle suçüstü yakalanabilirdi. Karısının ayıplayan bakışlarının ağırlığını üzerinde hisseder gibi oldu. Ayrıca komşulara muziplik yapan yaramaz bir çocuk gibi kapı zilini çalıp kaçmayı yakıştıramıyordu kendisine. Bunun yerine, daha ne olduğunun ayırdına bile varamadan, zili yeniden çalarken buldu kendisini. Bu yaptığına kendisi de şaştı. Ne var ki bu beklenmedik cesaret gösterisi tuhaf biçimde hoşuna gitmişti. Parmağını zilin üzerine koyup bu kez uzun uzun, ısrarla çaldı. Kendisine olan güveni yeniden yerine gelmişti. Memnun ve kararlı bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Kim o?” diyen uykulu sesi işitildi karısının kapının arkasından. Kadının yaklaştığını duymamıştı. Tahmin ettiği gibi, zil sesiyle yataktan fırlamış, ayaklarına terliklerini geçirmeye fırsat bulamadan yalınayak seğirtmiş olmalıydı antreye kadın. Gece yatarken ayağından çıkarıp öylesine savurduğu terliklerinin bir teki odanın bir ucunda, diğer teki öbür ucunda olurdu genellikle ve sabah yataktan kalktığında onları bulabilmek için söylene söylene dakikalarca tüm odayı araması, yatağın, dolabın, komodinlerin altına bakması gerekirdi. Birden anımsadığı bu tuhaf ayrıntı, karısına karşı sımsıcak bir duyguyla doldurdu İbrahim Nemrûd’un içini.

“Benim!” diye seslendi neşeyle, “Ben, İbrahim!”

Uzunca süren bir sessizlik oldu. Karısının bu beklenmedik ziyaret karşısında şaşkına döndüğünü, ne yapacağını bilemediğini hissetti. Kadının kapının öte yanında hayretle yutkunduğunu duyabilecekti neredeyse.

“Kim?” diye tiz bir ses çıkarabildi kadın sonunda.

“Benim, sevgilim, ben geldim!” diye yineledi İbrahim Nemrûd ve karısına, pek seyrek yaptığı gibi, ‘sevgilim’ diye hitap ettiğinin farkına vararak buruk bir sevinç duydu. O ana dek aralarında geçmiş olan nahoş şeylerin hiçbir önemi yoktu. İlişkilerinde yeni, beyaz bir sayfa açmak istiyordu. Bundan sonra herşey farklı olacaktı. Karısının onu, tıpkı eski güzel günlerinde olduğu gibi, yüzünde o saf ve aydınlık gülümsemeyle karşılayacağından emindi.

“Bu saatte burada ne arıyorsun?” dedi kadın sesinde gergin bir tınıyla, “Geleceğini haber vermemiştin.”

“Sürpriz yapmak istedim,” dedi İbrahim Nemrûd, “Sana güzel haberlerim var. Beni içeri almayacak mısın?”

“Hayır!”

İbrahim Nemrûd yanıtın kesinliği karşısında ürktü. Karısını ikna etmenin pek de düşündüğü denli kolay olmayabileceği dank etti kafasına birden.

“Kapıyı açsan da, bunu iki yetişkin insan gibi yüz yüze konuşsak daha iyi olmaz mı, birtanem?” dedi sesinin en sevecen tonuyla, “Sen orada ben buradayken, anlaşmamız mümkün değil ki!”

Yine bir sessizlik oldu. Kadının tereddüt geçirdiği anlaşılıyordu. İbrahim Nemrûd tam umudunu yitirmeye başlamıştı ki, kilitte dönen anahtarın sesini işitti. Kapı hafifçe aralandı ve aralıkta karısının tedirgin yüzü göründü. Kadının titizlikle inceltilmiş kaşlarının arasında ufak bir endişe kırışığı vardı. Koyu ela gözleri sanki daha da kararmış, derinleşmişti. Sırtına alelacele geçirdiği belli olan pembe sabahlığının sıyrılan eteği altından kadının beyaz tenli dolgun bacağını gören İbrahim Nemrûd, karısının ne denli güzel olduğunu anımsadı.

“Evet?” dedi kadın, “Ne konuşmak istiyorsun?”

İbrahim Nemrûd gülümsemeye çalıştı. Bu denli soğuk bir karşılama beklemiyordu. Az önce yeniden bulduğunu sandığı özgüveni, karısının yabancı bakışları karşısında bir anda eriyivermişti.

“Kusura bakma, seni bu erken saatte uyandırdım. Düşünüyordum da…” diye başladı, ancak arkasını getiremedi. Elinde deminden beri buruşuk bir kesekâğıdı gibi tutmakta olduğu çiçek demetinin farkına varmıştı birdenbire. Demeti beceriksiz bir hareketle karısına uzattı.

“Bunları sana almıştım.”

Kadının gözleri bir an buğulandı, endişeli yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçer gibi oldu. İbrahim Nemrûd’a kaçamak bir bakış attı, sonra gözlerini yeniden kaçırdı.

“Zahmet etmişsin.”

İbrahim Nemrûd’un çiçek demetini uzatan eli havada asılı kalmıştı. Bir anda demir bir gülle denli ağırlaşan demeti parmaklarının olanca gücüyle sıkıyor, ama sanki vücudunun sağ yanına inme inmişçesine, elini bir türlü geri çekemiyordu.

“İçeri giremez miyim lütfen?” dedi neredeyse yalvaran bir sesle, “Sadece… sadece bir dakikalığına…”

“Hayır!” dedi kadın yine sert bir sesle. Bunu söylerken, çıplak topuğunu kararlı bir biçimde yere vurmuştu. İbrahim Nemrûd iyice afalladı. Bu onun için yeni birşeydi. Karısını daha önce hiç böylesine kendisinden emin ve savaşmaya hazır görmemişti.

“Ama neden?”

Kadın yine sustu ve bakışlarını yere indirdi. Kaşları şimdi iyice çatılmış, yumuşak yüz hatları gerilmişti. Dudakları hafifçe titriyordu. Yanıt vermekle vermemek arasında bocalıyor gibiydi. Sanki birşey söylemek istiyor, ama doğru sözcükleri bir türlü bulamıyordu. Fırtınalı bir denizi andıran bu bocalama hali yavaş yavaş duruldu, dindi. Başını yeniden kaldırıp gözlerini İbrahim Nemrûd’un gözlerine diktiğinde, az sonra olabilecekleri kabullenen, kalender, hatta neredeyse kayıtsız bir ifade gelmişti yüzüne.

“Anlamadın mı?” dedi kaşlarını ayıplarcasına kaldırarak ve bir sır verir gibi fısıltıyla ekledi: “İçerde birisi var.”

İbrahim Nemrûd karısının ağzından gündelik bir haber doğallığıyla dökülüveren bu sözcüklerin anlamını önce tam olarak kavrayamadı ve yanıtını bilmediği bir soru karşısında zaman kazanmaya çalışan haylaz bir öğrenci gibi boş boş gülümsedi. Ama sonra, kadının ne demek istediğini anlayınca, yüzünün ifadesi değişti birden. Bir anda kulakları uğuldamaya, şakakları zonklamaya başlamıştı.

“Ne? Ne? Ne dedin?” diye boğulurcasına hırladı allak bullak olmuş bir suratla. Karısının sözlerini yanlış anladığını, söylediğini sandığı şeyi söylemiş olamayacağını düşünüyordu hâlâ.

“Seni içeri alamam. Birisiyle birlikteyim. Şu anda içeride.”

“Ki-kim? Ki-ki-kiminle?” diye dehşetle kekeledi İbrahim Nemrûd.

“Kim olduğu önemli değil. Birisi işte… Böyle öğrenmeni istemezdim, keşke başka türlü olsaydı, ama n’apalım, oldu bir kere, üzülmenin faydası yok artık. Ama bunun için beni suçlama lütfen. Unutma, seni buraya çağıran ben değilim, kendin geldin, üstelik haber de vermeden. Aslında bunu tahmin edeceğini umuyordum, ya da daha doğrusu tahmin etmeni diliyordum diyeyim, yani bunca zaman ayrı kalmamız, birbirimizin yüzünü haftadan haftaya çocuğu almaya geldiğinde görmemiz, kırk yılda bir, o da ancak telefonda kısacık konuşmamız filan… Anlayamamışsın… Neyse, bunun için sana kızdığımı sanma. Hiçbir zaman pek anlayışlı bir adam sayılmazdın, bunca yıl sonra seni bundan dolayı eleştirmek haksızlık olur. Ama zaten ben evden ayrılmadan önce de ilişkimiz hemen hemen kesilmiş gibiydi, aylardır değilse bile haftalardır elini elime değdirmemiştin.

Hatta bir ara senin başka bir kadınla ilişkin olduğunu ve benden ayrılmak istediğini, bunu bana söylemek için uygun zaman kolladığını bile düşünmüştüm. Hakkında kötü düşündüysem, kusura bakma. Öyle değilmiş… Ya da… ya da yoksa öyle mi? Bilmiyorum… Ama bunun pek önemi de yok artık. Şöyle ya da böyle, bu noktaya gelindi işte. Anlayamadığım şey, bunca zaman sonra buraya gelip benimle konuşmak istediğini söylemen. Artık aramızda konuşulacak ne kaldı ki? Belki konuşabiliriz, ama daha sonra, ilerde… Yanlış anlama, sana dargın filan değilim. Ama yeniden biraraya gelmemiz için bir umut olduğunu sanmanı da istemem. Senden boşanıyorum, kararım kesin. Ama bunu kavgalaşarak yapmayı da istemiyorum. Dostça ayrılalım. Senin de dediğin gibi, ikimiz de yetişkin insanlarız, bunu medenî bir biçimde halledebiliriz. Hem böylesi oğlumuz için de daha iyi. Merak etme, senden nafaka talep etmeyeceğim. Parasal durumunun iyi olmadığını, her ay nafaka ödemeye gücünün yetmeyeceğini biliyorum. Birkaç parça özel eşyam dışında evdeki herşey sende kalabilir. Ama çocuğu almak isterim. Zaten herhalde sen de çocuğun annesiyle kalmasının daha doğru olacağını kabul edersin. İşte, benim söyleyeceklerim bu kadar. Bilmiyorum, senin söylemek istediğin daha başka birşey var mı?"

İbrahim Nemrûd'un yüzü sararmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. Söylenenleri anlamıyor gibiydi. Titriyor ve sanki büyülenmişçesine aynı sözcüğü mırıldanarak yineleyip duruyordu:

"Kim? Kim? Kim? Kim? Kim?…"

"Birisi, dedim ya! Bak, mesele çıkartmaya kalkma lütfen."

"Tanıdığım birisi mi? Söyle, tanıdığım birisi mi?"

"Hayır, tanıdığın birisi değil," dedi kadın sözcüklerin üzerine basa basa. Burun delikleri kabarmış, az önce konuşurken yumuşayan, neredeyse sevecenleşen sesi yeniden sertleşmişti. İbrahim Nemrûd'un ani bir hamleyle içeri girmeye kalkışması tehlikesine karşı, bir ayağını kanadın arkasına dayayarak kapıyı kapatmak üzere hazırlanmıştı.

"İçerde yatakta mı, ha, yatakta mı?" diye uludu İbrahim Nemrûd.

"Ü f, banalleşme, İbrahim!" dedi kadın tiksintiyle. Gözleri kısılmış, dudakları yere tükürmek istercesine hafifçe ileri doğru uzamıştı. Suratında iğrenç bir böcek görmüş gibi bir ifade vardı. Sonra yüzü yavaş yavaş değişti ve gözlerinde acımasız bir bakış belirdi.

“Evet,” dedi burnundan soluyarak, “İçerde, yatakta, sıcacık yatağımızda… Sen geldiğin sırada sevişmenin en güzel yerindeydik, zili o kadar ısrarla çaldığın için ayrılmak zorunda kaldık. Onun sıcak koynundan çıkıp geldim sana kapıyı açmaya. Onunla dün geceden beri en az beş defa seviştik. Her gece kendimizden geçene kadar sevişiyoruz, çarşafların arasında sarmaş dolaş sızıp kalıyoruz ve sonra kendimize geldiğimizde yine sevişiyoruz. Sana birşey diyeyim mi, o senden çok daha iyi sevişiyor. Senin yapamadıklarının hepsini yapıyor. Bana kadın olduğumu hissettiriyor. Nasıl? Tamam mı? Şimdi mutlu musun? Duymak istediklerin bunlar mıydı? İyi o zaman, duymak istediklerinin hepsini duydun işte! Şimdi git ve bir daha da buraya gelme sakın!”

İbrahim Nemrûd birden dönüp merdivenlerden aşağı hızla koşmaya başladı. Basamakları yuvarlanırcasına üçer beşer atlayarak, sanki birileri tarafından kovalanıyormuş gibi, ardına bakmaksızın, olanca gücüyle koşuyordu. Apartmanın kapısından çıkıp sokağın alt başına varana dek yavaşlamadı. Köşeyi dönünce, durup elini böğrüne bastırdı ve iki büklüm oldu. Soluk soluğa kalmıştı. Başı dönüyor, dizleri titriyordu. Bayılacakmış gibi hissediyordu kendisini. Sırtını duvara yaslayıp soluklanmaya, kendisine gelmeye çalıştı. Neden sonra, çiçek demetini hâlâ sıkı sıkı elinde tutmakta olduğunun farkına vardı. Demeti ne yapacağını bilemeyerek çaresizlik içinde kıvrandı. Az ötede kaldırımın kenarına dizili durmakta olan teneke çöp bidonları çarptı gözüne. Gidip çiçek demetini bidonlardan birinin içine attı ve üzerini bidondaki diğer çöplerle alelacele örttü. Bu yaptıklarını gören olup olmadığını anlamak için çevresine bakındı. Sokak boştu, pencerelerden bakan kimse yoktu. Yalnız olduğunu anlamak biraz olsun rahatlattı onu. Yeniden sırtını duvara dayayıp kafasını toplamaya ve ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı, ama kendisini ne denli zorlarsa zorlasın, hiçbir şey düşünemiyordu. Beyni sanki durmuştu. Zihni bomboştu. Yalnızca bir tek sözcük, her değdiği yeri dağlayan kızgın bir ateş topu gibi döne döne yankılanıp duruyordu kafasının içinde: Kim? Kim? Kim? Bunun tümüyle anlamsız bir soru olduğunun farkındaydı. Bu sorunun yanıtını bilmek hiçbir şey kazandırmayacaktı ona. Yine de bunu, hep bunu, bir tek bunu düşünmekten alamıyordu kendisini. Nedenini bilmiyordu,

ancak bu sorunun yanıtını mutlaka öğrenmeliydi. Kalbinin çarpıntısı hafifleyince, uykudaki bir bebeği uyandırmamaya çalışırcasına temkinli adımlarla köşeye yaklaştı, başını hafifçe uzatıp sokağa göz attı. Hiçkimse görünmüyordu. Hemen geriye çekilip yeniden duvara yaslandı. Karısının pencereden bakıyor olabileceği düşüncesiyle, başını köşeden fazlaca çıkarmaya çekiniyordu. Kısa aralıklarla sokağı gözetleyerek yarım saat kadar köşebaşında bekledi. Sonunda apartmanın kapısından çıkan gri paltolu bir adamın sokağın üst tarafına doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördü. Adamın sırtı dönük olduğu için yüzü görünmüyordu. Bir an saklandığı yerden çıkıp adamı izlemeyi düşündüyse de, buna cesaret edemedi. Sokağın üst başında köşeyi dönünce onu gözden yitireceğini düşünerek hayıflanırken, adam aniden karşı kaldırıma geçip Maçka Parkı'na saptı. Parkı çevreleyen yüksek çalıların arkasında kaybolmadan önce, Aramis'in bir tilkiyi andıran ince yüz hatlarını hayal meyal seçti İbrahim Nemrûd.

Maçka'daki apartmana yaptığı ziyareti izleyen günlerde, İbrahim Nemrûd bir uykuyla uyanıklık arası halinde yaşadı. Aramis'i parkın kapısından girerken gördüğü anda donakalmış, dakikalarca yerinden kıpırdayamamıştı. Aklından karısı ve Aramis'le ilgili binlerce ufak ayrıntı hızla geçiyor, aylardır burnunun dibinde sürüp gittiği anlaşılan bu gizli ilişkiye dair birtakım ipuçları bulmaya çalışıyordu. Yüzlerce soru dönüp duruyordu kafasının içinde. Karısıyla Aramis'in ilişkisi nasıl başlamıştı? Ne zamandan beri birlikteydiler? Karısı evden ayrılmadan önce de ondan gizli Aramis'le birlikte oluyor muydu? Nasıl olmuş da o ana dek hiçbir şey fark edememişti? Karısı onu neden aldatmıştı? Bunun sorumlusu karısı mı, Aramis mi, yoksa kendisi miydi? Karısı neden Aramis'i ona yeğlemişti? Neden bir başkasını değil de özellikle Aramis'i seçmişti? Aramis'te onda olmayan ne vardı? Arkadaşları bu ilişkiyi biliyorlar mıydı? Aramis onlara herşeyi anlatmış mıydı? Anlatırken, onunla alay etmiş miydi? Onun arkasından hepbirlikte kıs kıs gülmüşler miydi? Karısı da ona gülüyor muydu? Ya baldızı ve bacanağı, onlar da mı gülüyorlardı? Durumu oğlundan saklamak gereği hissetmemişler miydi? Oğlu da babasının en yakın arkadaşlarından biri tarafından boynuzlandığının farkında mıydı? Eğer farkındaysa, ona ne gözle bakıyordu? Üzülüyor

muydu? Acıyor muydu? Kızıyor muydu? Suçluyor muydu? Tiksiniyor muydu? Küçük mü görüyordu? Karısının elinden alınmasını en ufak bir direnç bile göstermeksizin kabullendiği için onu ölesiye gülünç mü buluyordu? Bütün bunlardan sonra oğlunun ve arkadaşlarının yüzüne nasıl bakardı? Aramis'i o apartmandan çıkarken gördüğünde, neden donakalmıştı? Neden yakalayıp oracıkta eşek sudan gelene kadar dövmemişti? Bir rezalet çıkmasından mı çekinmişti? Karısını üzmek mi istememişti? Aramis'le içtikleri suyun ayrı gitmediği o eğlenceli üniversite günlerini mi anımsamıştı? Yirmi küsur yıllık arkadaşlığın bu biçimde sonlanmasına gönlü razı mı olmamıştı? Athos'la Dartagnan'ın tepkisinden mi çekinmişti? Ya da Aramis'le yumruk yumruğa dövüşmekten mi korkmuştu düpedüz? Bu denli zavallı bir hale gelmiş olabilir miydi? Tellaklardan yediği dayak, onu gölgesinden korkan, pısırık biri mi yapmıştı? Şazinuş bu durumu öğrense, ne derdi? O da diğerleri gibi onunla alay mı ederdi? Yoksa halinden anlar mıydı? Şazinuş neredeydi? Şu anda ne yapıyordu? Onu o alçakların elinden nasıl kurtarabilirdi? Onu kaçırmalarına nasıl izin vermişti? Onu bir daha görebilecek miydi? Ardı arkası kesilmeyen bu soruların yanıtlarını bulmak için zihnini zorluyor, ama bir sonuç elde edemiyordu. Aslında soruların yanıtlarını bulmak değildi zor olan, bulduğu yanıtların çokluğuydu. Yüzlerce soru ve her sorunun yüzlerce yanıtı vardı ve bunların arasından birini seçmek, doğru yanıtın diğerleri değil de bu olduğunu söylemek olanaksızdı. Her soru bir başka soruyu doğuruyor, bulduğunu sandığı her yanıt onu bambaşka, daha önce düşünmediği olasılıklara götürüyordu. Bu olasılıklardan hiçbirini gözardı etmemeye çalışıyor, herbirini tek tek mercek altına alıyor, kafasının içinde uzun uzun evirip çeviriyor, titizlikle her yönden inceliyor, diğer olasılıklarla karşılaştırarak her olasılığın doğruluk değerini kılı kırk yaran bir dikkatle sınıyordu. Yine de doğruları yanlışlardan ayırmayı başaramıyordu ama. Ucu bucağı belirsiz, karanlık bir muamma, karman çorman bir arapsaçı, çözümü olanaksız bir düğüm, derinine inildikçe daha da derinleşen dipsiz bir kuyuydu her adımda karşısına çıkan. Duvarları aynalarla kaplı, içindeki her görüntüyü sonsuzca çoğaltan bir labirente hapsolmuştu. Bir çıkış yolu arıyor, ama bulamıyordu. Kafası bu sonu gelmez sorular ve onlara bulmak için didindiği yanıtlarla dolu, kentin dolambaçlı

sokaklarından bir uyurgezer gibi geçerek evine gitmişti. Eve varınca, salondaki televizyon koltuğuna çöküp bir sigara yakmış, sehpanın üzerindeki şişeden kendisine bir kadeh kanyak doldurmuş, saatler boyu sigara ve kanyak içerek ve zaman zaman duyulur duyulmaz bir sesle kendi kendisine mırıldanarak düşünmüş, düşünmüş, düşünmüştü. Akşam alacasının saçaklardan ağır ağır inmesine aldırmamıştı. Salonun ışıklarını açmadan, gözleri karanlığın içinde belirsiz bir noktaya dikili, koltukta oturmayı, sigara üzerine sigara içmeyi, kanyağını yudumlamayı ve düşünmeyi sürdürmüştü. Gün ışıdığında, hâlâ aynı yerde, mütevekkil bir Buda heykeli gibi kıpırtısız oturuyor, sigarasını ve kanyağını içmeye ve düşünmeye devam ediyordu. Bunu izleyen günlerde değişen fazla birşey olmadı. Artık bürosuna ve adliyeye gitmeyi bırakmıştı. Girmesi gereken davalarla ilgilenmiyor, telefonlara yanıt vermiyordu. En başlarda sık sık ısrarla çalan telefon, giderek daha seyrek çalar oldu ve sonunda tümüyle sustu. Evden dışarı çıkmıyor, kapıyı haftada bir ya da iki kez marketten siparişlerini getiren çıraklardan başkasına açmıyordu. Marketten sipariş ettikleri, genellikle birkaç temel gıda maddesi ve bol bol sigarayla şişe şişe kanyaktı. İştahını yitirmişti. Mutfağa girip yemek yapmıyor, karnı acıktığında ekmek peynir gibi şeylerle açlığını bastırıyordu. Dışarıdan bakıldığında evin içinin görülememesi için tüm perdeleri çekmişti. Her sabah paspasın üzerine bıraktığı gazetelerin giderek yükselen bir yığın oluşturduğunu gören kapıcı, zili birkaç kez çalıp hiçbir yanıt alamayınca, dairede oturanların seyahate çıktıklarına hükmederek gazete bırakmayı kesti. Çoğunu faturaların ve kredi kartı ekstrelerinin oluşturduğu mektuplar paspasın üzerinde yığılmaya devam ediyor, ama İbrahim Nemrûd onları da alma zahmetine girmiyordu. Karısının açtığı boşanma davasının son celbi ve gıyabında görülen davanın sonucunu bildiren mahkeme ilamı bu yüzden eline geçmedi. Ama zaten bununla ilgilenmiyordu. Gazete okumayı, televizyon izlemeyi, radyo dinlemeyi bırakmış, dış dünyayla tüm ilişkisini kesmişti. Yalnızca gazete değil, kitap da okumuyor, hatta eskiden çok sevmesine karşın artık müzik bile dinlemiyordu. Tek yaptığı, günboyu salondaki koltukta oturup düşünmek, sigara ve kanyak içmek ve çalışma odasından getirip sehpanın üzerine yaydığı pul defterlerine arada sırada göz gezdirmekti. Pulları defterlerden

cımbızla tek tek çıkarıyor, herbirini pertavsızla uzun uzun inceliyordu. Kafasını günlerdir meşgul eden soruların yanıtlarını sanki pullarda bulacakmış gibi, her pulu belki yüzlerce kez elden geçirdi. Evin tümü artık ona kalmış olmasına karşın, hemen hemen bütün zamanını salonda geçiriyor, diğer odalara çok gerekmedikçe ayak basmamaya çalışıyordu. Eve kapanalı beri yatağında yatmamıştı. Yatak odasına yalnızca gardroptaki giysilerini almak için uğruyordu. Kendisini yorgun hissedince, ya salondaki kanepeye kıvrılıp tedirgin bir kedi uykusuna dalıyor ya da kimi zaman televizyon koltuğunda başı önüne düşerek oturduğu yerde uyukluyordu. Bir süre sonra, rahatsız pozisyonda yatmaktan dolayı boynu ve sırtı ağrımaya başlamış, ama o buna aldırmamıştı. Bir zamanlar çok sevdiği ve içinde kendisini güvende hissettiği yatak odasını ve oradaki eşyaları—özellikle de yatağını—görmeye bile dayanamıyordu. Yatağın üzerine büyük siyah bir örtü örtmüş, tuvalete gittiği sırada yatak odasının önünden geçerken içerisini görmemek için odanın kapısını kapalı tutmaya başlamıştı. Ancak bir süre sonra bu önlemi yeterli bulmaz oldu, çünkü gardroptan birkaç parça giysi almak için seyrek de olsa yatak odasına girmek zorunda kalıyor, yatağın üzeri örtülü olmasına karşın dış hatlarını ister istemez seçiyordu. Ampir stili çift kapılı gardrobu odanın dışına sürüklemek hayli zor olacağı için, dolapta ve komodinde kendisine ait ne kadar giysi ve iç çamaşırı varsa, hepsini getirip salondaki yemek masasının üzerine yığdı. Böylece yatak odasının kapısını temelli olarak kapatıp kanadı dışarıdan kasaya çivilemek ve kapının önüne bir iki parça mobilya yığarak orada bir zamanlar bir oda olduğuna ilişkin tüm kanıtları silmek mümkün oldu. Oğlunun odasına da, belki biraz farklı nedenlerle, ama sonuçta aynı biçimde ayak basmaz olmuştu. Banyoyu ise yalnızca tuvalet ihtiyacını gidermek amacıyla kullanıyordu. Banyo yapmaktan zaten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Genellikle haftada bir, pazar günleri, o da karısının zoruyla banyoya girerdi. Ama artık banyo yapmak şöyle dursun, tuvalete girdikten sonra ellerini bile yıkamıyor, eğer çok gerekirse, hafifçe nemlendirilmiş bir havluyla silinerek kendince temizleniyordu. Bu yüzden bir süre sonra kokmaya başladı. Gitgide keskinleşen ağır vücut kokusu onu ilk başlarda biraz rahatsız ettiyse de, bir süre sonra buna alıştı. Yalnızca yıkanmaktan hoşlanmaması

değildi sorun, bir süredir suya karşı tuhaf bir tiksinti duymaya başlamıştı. Susuzluğunu genellikle kanyak içerek gidermeye çalışıyor, pek seyrek olarak birkaç yudum su içiyordu. Böylece haftalar geçti. Ağustos ayının sonu gelip kuru yaz soğukları ve çisentiler yerlerini iliklere işleyen buz gibi sağanaklara ve sulu kara bıraktığında, iki aydır faturaları ödemediği için doğal gaz kesildi. Şirketler kullanıcı borçları konusunda bir süredir ödün vermez bir politika izlemeye başlamışlardı. Ödenmeyen ilk faturadan sonra kullanıcıya derhal bir ihbarname yolluyorlar, ikincisinin ardından, daha uzun beklemek gereği duymaksızın, verdikleri hizmeti kesip alacaklarının tahsili için mahkemeye baş vuruyorlardı. Bunu bildiği için gaz kesildiğinde şaşırmadı. Isınma sorununu salona kurduğu bir elektrikli ısıtıcıyla çözebileceğini düşünmüştü, ama ödemediği faturalar yüzünden elektrik de kesilince, mutfaktan getirdiği büyük bir makarna tenceresinin içinde önce evdeki kitapları, daha sonra da kırıp ufak parçalara ayırdığı tahta mobilyaları yakarak salonun soğuğunu kırmaya çalıştı. Ne var ki bu ilkel sobanın verdiği ısı yetersizdi. Buz kutusuna dönen dairenin içinde soğuktan donmamak için, üst üste giydiği kazakların üzerine dirsekleri yenmiş eprik robdöşambrını geçiriyor ve kalın bir battaniyeye sarınıyordu. Gaz ve elektriğin ardından çok geçmeden telefon ve su da kesildi. Telefonun kesildiğini, bir gün marketi aramak üzere almacı kaldırdığında fark etti ve bu duruma fazlaca üzülmedi. Evde onu bir süre daha idare edecek kadar kanyak ve kuru gıda vardı. Ancak sigara stoğunun tükenmeye yüz tutmuş oluşu az da olsa kaygılandırdı onu. Yine de telefonun umulmadık bir anda uğursuz bir tehlike çanı gibi çalmaya başlayarak huzurunu bozması olasılığının ortadan kalkmış oluşuna seviniyordu. Son sigarasını kanyağının eşliğinde pul koleksiyonunu incelerken tüttürdü. Su ihtiyacını ise salon penceresinin dışına koyduğu bir kapta biriken yavan yağmur ve kar suyuyla karşılıyordu. Zaten çok az su içtiği için, bu su ona yeterliydi. Pencereye konan serçelerin arada sırada onun kabından su içtiklerini görünce, kızmamış, tam tersine, yaşamında belki de ilk kez hayvanlara karşı bir yakınlık duymuştu. Genellikle bisküvi, galeta veya peksimetten oluşan yemeğini yedikten sonra, kırıntıları pencerenin dışına silkeliyor, bir anda üşüşen serçelerin mozaik denizliğe saçılan kırıntıları hamaratça

gagalamalarını izliyordu. Evde yalnız olmadığının da yine bu sıralarda farkına vardı. Bundan zaten bir süredir kuşkulanıyordu. Koltuğunda otururken, tuhaf bir önseziyle irkiliyordu arada sırada. Soluğunu tutup göz ucuyla çevresini süzüyor, duyduğu her ufak tıkırtıya kulak kabartıyor, ama kuşkularının doğrulanmasını sağlayacak herhangi bir ipucu yakalamayı başaramıyordu. Gerçeği anlaması için, bir gün yemek yediği sırada, kendi gövdesinin birkaç katı büyüklükte bir galeta kırıntısını yüklenmiş, sendeleye sendeleye yuvasına götürmeye çalışan o karıncayı görmesi gerekti. Hemen pul defterlerinden birinin üzerinde duran pertavsızı alıp yere çömeldi ve karıncayı uzun uzun inceledi. Boyu en çok bir pirinç tanesi kadar olan minik bir karıncaydı bu, ama yine de yoluna çıkan zorluklardan yılmıyor, amacına ulaşmak için yorulmak nedir bilmeksizin, canını dişine takarak çalışıp didiniyordu. Karıncayı duvardaki bir çatlakta yokolana dek dikkatle izledi. Bu ufacık böceğin yaşama böylesine inatla sarılmasına hayran kalmıştı. O günden sonra çevresini daha dikkatli bir biçimde gözlemlemeye başladı ve yavaş yavaş evin içinde onun o güne dek ruhunun bile duymadığı gizli bir yaşamın usul usul sürüp gitmekte olduğunu fark etti. Evde akla durgunluk verecek kadar çok çeşit ve sayıda böcek vardı. Dört başı mamur bir faunaydı sözkonusu olan: sinekler, örümcekler, hamamböcekleri, karafatmalar, karıncalar, çiyanlar, kırkayaklar, tırtıllar, tahtakuruları, yakarcalar, pervaneler, güveler, pireler, bitler, akarlar, keneler, yusufçuklar, peygamberdeveleri, tespihböcekleri, bokböcekleri ve adlarını bilmediği, daha önce görmediği, türlü renk, boy ve biçimde bir sürü böcek… Hatta bir gün mutfakta, yerinden oynamış bir seramik karonun altında kalabalık bir ipsisolucan ailesinin yaşadığını keşfetti ve yıllardır bu evin içinde hemen hemen hiçbir şeyin farkında olmaksızın yaşayıp gitmiş olduğunu anlayarak ürperdi. Bu gizli gerçeğin farkına vardığında, biraz tedirgin oldu ilkin, ama zamanla böceklere alıştı ve serçelerle olduğu gibi onlarla da sıkı bir dostluk kurdu. Yemeğinden artan kırıntıları artık onlarla da paylaşıyor ve bu paylaşımdan garip bir huzur duyuyordu. Kütüphanedeki ansiklopedinin henüz yakmamış olduğu ciltlerini açıp böceklerle ilgili bulabildiği bütün bilgileri okudu. Şansına, *entomoloji* maddesinin bulunduğu cilde henüz dokunulmamıştı. Böylece, evde gördüğü, ama

tanımadığı birtakım böcekleri ansiklopedideki fotoğraflarıyla karşılaştırarak teşhis edebildi. Artık böcekler kimliksiz herhangi birer varlık değildi onun için. Herbirinin adını, ait olduğu sınıfı, nasıl üredi̇ğini, gelişimi süresince hangi evrelerden geçtiğini, neyle beslendiğini, nelerden hoşlanıp nelerden nefret ettiğini biliyor, karakterlerini tanıyordu. Pulları incelediği pertavsızla, herbir böceği günlük yaşamının içinde uzun uzun gözlemledi ve bir doğabilimci titizliğiyle hepsi hakkında ayrıntılı notlar tuttu. Bir ayın sonunda amatör bir entomolog olmuştu. Zamanla bütün böceklere kendince birer ad taktı. Onlarla arada sırada konuşuyor, dertleşiyordu. Eğer Ekim ayı ortalarında bir gün sokak kapısı birden alarm verilircesine vurulmaya başlamasaydı, bu huzur dolu ortakyaşam belki daha aylar boyu sürüp gidecekti. Elektrik kesik olduğu için zil çalmıyordu. Bu yüzden, gelenler kapıyı vurmak zorundaydılar. Israrlı vuruşları duymazlıktan gelmeyi yeğledi ve salondaki koltuğunda otururak kanyak içmeyi sürdürdü. Kapının öte yanından işitilen boğuk konuşmalardan, bu sessiz direnişin dışarıdaki kişileri hayli sinirlendirdiği anlaşılıyordu. Bu şekilde bir sonuç elde edemeyeceklerini anlayınca, bu kez kapıyı tekmelediler, ama buna da herhangi bir yanıt alamadılar. Ardından sesler bir süre kesildi. Yarım saat kadar sonra kilitte çevrilmeye çalışılan bir anahtarın sesi işitildi. Dışarıdakiler bu kez bir çilingir getirmiş, kilidi açtırmaya çalışıyor olmalılardı. Neyse ki böyle bir duruma karşı önceden önlemini almıştı. Kapıyı kilitledikten sonra emniyet kilidinin üzerinde bıraktığı anahtar, dışarıdan sokulacak başka bir anahtarın ya da maymuncuk benzeri bir aletin kilide girmesini engelliyordu. Çilingirin de kilidi açamayacağı anlaşılınca, dışarıdakiler sövgü dolu bağrışmalarla kapıya dakikalarca yumruk ve tekmelerle vurdular. Bunlar olurken, o sakin sakin salonda oturarak pul koleksiyonuna göz gezdiriyor, dışarıdakilerin bu tümüyle yararsız uğraştan yorulup gitmelerini bekliyordu. Seslerin kesilmesini, mütecavizlerin nihayet pes ettiklerine yordu ve bu derdi de başından kazasız belasız savmış olduğuna sevindi. Ne var ki bu sevinci uzun sürmeyecekti. Ertesi gün öğlene doğru kapı yine sert bir biçimde vurulmaya başladı. Aynı gürültüye bir kez daha tahammül etmek zorunda kalmamak için, oğlunun yatağının şiltesini ve salondaki koltuk takımının yastıklarını

önceki gün kapının arkasına yığarak kendince bir ses yalıtım sistemi geliştirmişti. Şimdi dışarıdan kapıya indirilen darbeler bu kalın şilte ve yastık katmanı arasında kısmen boğuluyordu. Kanyağını yudumlarken, böylesine pratik bir önlemi akıl ettiği için kutluyordu kendisini. Seslerin çeşitliliğinden, gelenlerin bu kez hayli kalabalık oldukları anlaşılıyordu. Herhangi bir yanıt alamayacaklarını anlayınca, işi daha fazla uzatmadan, emniyet kilidinin göbeğini elektrikli matkapla delmeye başladılar. Ancak bu, umduklarının tersine, kilidin bozulup kapının büsbütün açılmaz hale gelmesinden başka birşeye yaramadı. Bu durum onları iyice çileden çıkarmıştı. Bağırıp çağırıyorlar, yapılan beceriksizliğin kabahatini birbirlerinde buluyorlardı. Nihayet kavgaları duruldu. Aralarında bir süre kısık sesle tartıştılar. Kısa bir sessizliğin ardından, kapıya bu kez balyoz darbeleri inmeye başladı. Evin içinde kulakları sağır edici korkunç bir gürültüyle yankılanan, duvarları sarsıp camları zıngırdatan, böceklerin ürkerek kaçışmalarına neden olan şiddetli balyoz darbeleri biraz canını sıktıysa da, istifini bozmadı, kanyağını yudumlayarak düşünmeye devam etti. Tek şikâyeti, sehpanın üzerindeki kanyak kadehinin sarsıntı yüzünden birkaç kez devrilme tehlikesi atlatmasıydı. Bu değerli sıvının tek bir damlasının bile yere dökülüp ziyan olmasını istemiyordu. Dışarıdakilerin çifte emniyet kilitli çelik kapıyı kırmaları kolay olmadı. Balyoz, çekiç, keski, murç, demir testeresi, elektrikli matkap ve oksijen kaynağı kullanarak bir saaten fazla uğraşmaları gerekti. Nihayet kapıyla birlikte giriş holü duvarının bir bölümünü yıkarak daireye girmeyi başardıklarında, artık bir evden çok, karanlık ve rutubetli bir yabanıl hayvan barınağını andıran, parkelerinin çoğu sökülmüş, tavanı ve duvarları isten kararmış, içindeki hemen hemen tüm mobilyalar yakıldığı için çırılçıplak kalmış olan salonda, karşısında artık bir televizyon olmayan televizyon koltuğunda oturmuş, kanyağını ağır ağır yudumlayarak elindeki pertavsızla pul defterlerini incelerken buldular onu. Soğuktan korunmak amacıyla sarındığı paçavramsı battaniyeyi başına çekip kaymaması için çenesinin altından büyük bir çengelli iğneyle tutturmuştu. Aylardır yıkanmadığı için, iyice uzamış olan saçı ve sakalının çitişerek neredeyse koyun yapağısına dönüştüğü görülüyordu. Elleriyle suratı pislik içindeydi. Tırnaklarının içi kir

dolmuştu. Uzayan burun kıllarından patlak dudaklarının üzerine, kurumuş sümük parçaları sarkıyordu. Kulaklarından püsküren koyu sarı renkte bir cerahat, yanaklarından aşağı akmış, favorilerine ve sakalına bulaşmıştı. Ağzının içi ise ürkütücü bir mağara gibiydi. Birkaç dişi, protein eksikliği nedeniyle, arkalarında sinsice sırıtan kapkara birer boşluk bırakarak düşmüştü. Aylardır banyo yüzü görmemiş olduğu için çevresine iç bulandırıcı bir koku yayıyordu. Muhtar, kapıcı, avukat, noter, icra memuru, mahalle bekçisi, polisler, kapıyı kıran işçiler ve gürültünün nedenini öğrenmek isteyen meraklı komşularla birlikte salona giren ev sahibinin kızgınlıktan morarmış suratını görünce, uzun uzun esnedi ve tüm salonda yankılanan bir sesle yellendi.

İbrahim Nemrûd evinden atıldıktan sonra sokaklarda yaşamaya başladı. Gaz, su, elektrik, telefon, kira ve kredi kartı borçlarının ve akla durgunluk verecek bir hızda yükselerek birkaç ayda anaparayı aşan borç faizlerinin kapatılması için bankadaki tüm parasına el konulmuş olduğundan beş parasızdı. Evde kalmış olan sağlam eşyası, topluiğneye varıncaya dek haczedilip haraç mezat satılmıştı. Bürosu ise kirayı bir ay geciktirdiği ve uyarılara yanıt vermediği için Eylül ortalarında başka bir dava vekiline devredilmişti zaten. Ama bürosu devredilmemiş olsaydı bile, dava vekili olarak çalışması artık olanaksızdı. Davalarına mazeret beyan etmeksizin girmediği için mağdur olan müvekkillerinin şikâyetleri sonucunda hakkında disiplin soruşturması açılmış, dava vekilliği ruhsatı süresiz olarak iptal edilmişti. Ancak güvenlik görevlileri tarafından YERSARAY'ın kapısından çevrildiğinde farkına varacaktı bu durumun, çünkü tıpkı boşanma ilamı gibi, bürosundan çıkarıldığını ve dava vekilliği ruhsatının iptal edildiğini bildiren resmî duyuruları da paspasın üzerindeki diğer mektuplarla birlikte pineklemeye bırakmıştı. Ev sahibiyle gelen polisler, yalnızca bir ufak bavul özel eşyasını toplamasına izin vermişler, sonra onu pek de nazik olmayan bir biçimde evden çıkarmışlardı. İtilip kakılmasına, tartaklanıp aşağılanmasına ses çıkarmamış, onu apar topar merdivenlerden indirip kapının dışına atan polislere direnmeye kalkışmamıştı. Onun bu tepkisizliğine akıl erdiremeyen icra memuru ve avukat, numara yaptığını, aşağıda bir köşeye sinip onlara saldırmak için uygun bir

fırsat kollayacağını düşünerek polis marifetiyle apartmanın dışına çıkarılmasını yeterli bulmamış, sokaktan, hatta mahalleden uzaklaştırılması konusunda ısrar etmişlerdi. Bunun üzerine polisler tarafından bir ekip otosunun tutukluların konduğu parmaklıklı arka bölümüne tıkılmış, Taksim Meydanı'na götürülüp eski opera binasının yerine inşa edilmiş olan dört minareli Merkez Camii'nin önünde, elinde bavulu ve sırtında eprik battaniyesiyle bırakılmıştı. Böylece yılın en soğuk günlerinde işsiz ve parasız sokakta kalmış oluyordu. Evine sığınabileceği yakın bir akrabası yoktu. Arkadaşlarından onu yanlarına almalarını rica etmeyi ise aklının ucundan bile geçirmedi. Onu tanıyanların karşısına çıkmaktansa, kimliksiz bir serseri olarak sokaklarda sürünmeyi yeğlerdi. Tek başına eve kapanıp kanyak ve tefekkürle geçirdiği üç ayda insanlıktan çıkmıştı. Birbirine karışmış saçı sakalı, alkolün etkisiyle şişmiş suratı ve hırpanî kılığıyla, ıssız bir adaya düşmüş bir kazazedeyi andırıyordu. Bütün bu süre boyunca böcekler dışında kimseyle iki çift laf etmediği için, konuşmayı neredeyse unutmuştu. Birşey söylemek için ağzını açtığında, boğuk, hırıltılı, anlaşılmaz sesler çıkıyordu dudaklarının arasından. Bu durumda bir iş bulması ve yaşamını sürdürmesini sağlayacak parayı kazanması olanaksızdı. Ama zaten onun da böyle bir isteği yoktu; insanların arasına karışmamaya, onlardan olabildiğince uzak durmaya kararlıydı. Geçinebilmek için dilenmeye başladı. Ne var ki kısa süre sonra hiç de sandığı denli kolay olmadığını anladı bunun. Tıpkı kentteki diğer esnaf gibi dilenciler de kendi aralarında örgütlenmişler ve iş alanlarını paylaşmışlardı. Ne idüğü belirsiz bir yabancının gelip geçim kaynaklarına ortak olmasına izin vermeye hiç niyetleri yoktu. İri cüssesi burada işine yaradı. Ona kuytu köşelerde pusu kurup, dörtlü beşli gruplar halinde, ellerinde sopalar, muştalar ve zincirlerle üzerine saldıran dilencileri birkaç kez ağır bir hezimete uğratınca, *Dilenciler Derneği* DİDE bu ketum ve suratsız adamla fazla uğraşmamak gerektiğini anlayarak onu kendi haline bırakmaya karar verdi. Sokaklarda sürekli düşteymişçesine ruh gibi dolaşması nedeniyle kendi aralarında ona *Mecnun Baba* adını takan dilenciler, ona sataşmıyor, ama onunla dostluk da kurmuyorlardı. *Mecnun Baba* lakabı, kısa sürede dilenciler arasında kulaktan kulağa fısıldanan ve ürküyle saygı arası bir tepki uyandıran

gizemli bir ad haline geldi. Ancak o bütün bunların farkında bile değildi. Çevresiyle ilgilenmiyor, kafasının içinde yaşıyordu. Sokakların kalabalık olduğu iş çıkış saatlerinde Taksim civarındaki metro duraklarının girişlerinde dikilip dileniyor ve topladığı üç beş kuruşla kendisine ekmek ve içki satın alıyordu. Kanyak almaya parası yetmediği için, en ucuz şarapları içmeye başlamıştı. Sigaraya ayıracak parası ise kesinlikle yoktu. Bu yüzden, ya gelen geçenden sigara dileniyor ya da genellikle diğer haneberduşlar gibi sokaklardan izmarit toplayıp onları içiyordu. Yiyecek için para bulamadığı zamanlarda—ki hiç de seyrek olmuyordu bu, çünkü insanlar bu iriyarı adamda itici ve tekinsiz bir taraf buluyor, çoğunlukla ona bir metelik bile vermeksizin önünden geçip gidiyorlardı—çöp tenekelerini karıştırarak yiyecek birşeyler arıyordu. İlk başlarda hiç kolay olmamıştı çöpten bulduğu yemek artıklarıyla beslenmek. Ağzına attığı lokmalar bir türlü boğazından geçmemiş, midesi bulanmış, yediklerini kusmuştu. Ama zamanla diğer şeyler gibi buna da alışmış ve yemek konusunda müşkülpesent olmamayı öğrenmişti. Bayat bir ekmek somunu, bir parça küflenmiş peynir, yarısı yenip atılmış bir sandviç, kokuşmaya başlamış balık artıkları, vıcık vıcık yağlı bir sosa bulanmış makarna, ne bulursa onunla karnını doyuruyordu. Hatta eskiden nefret ettiği tatlı-ekşi soslu Çin yemeklerinin artıklarını bile yiyordu gerektiğinde. Hayatta kalabilmenin tek yolunun bu olduğunu anlamıştı. Beslenme sorunu böylece iyi kötü bir çözüme kavuşmuş oluyordu, ama barınak sorununun üstesinden gelmek bu denli kolay değildi. Ekim ayı, Konstantiniye'de yılın en soğuk dönemiydi. Kar yağmıyordu gerçi, ama günboyu ağır bir saç levha gibi kentin üzerine abanan gri gökyüzü, her an içe işleyen buz gibi sağanaklar ve dondurucu sulu sepkenler yağdırmaya hazırdı. Gündüzleri sıfır derece civarında seyreden sıcaklık, gece olunca sıfırın hayli altına düşüyor, havadaki yüksek nem herşeyin üzerini kelebek kanadını andıran, zar halinde, pırıltılı bir buz tabakasıyla kaplıyordu. Bu dondurucu soğukta geceleri dışarıda yatmak zatürreye davetiye çıkarmak olurdu. Bu yüzden, uyuyabileceği kapalı bir yer bulmak zorundaydı. İlkin kentteki birçok evsiz gibi bir süre Taşkışla'da yatıp kalktı. Bina on yıl kadar önce beş yıldızlı bir otele dönüştürülmek üzere boşaltılmış, ancak girişimci

şirket bir borsa krizi sırasında birden iflas edince, inşaat durdurularak proje rafa kaldırılmıştı. O günden sonra her tarafından cam ve çelik fışkıran natamam bir bina olarak çürümeye terkedilmişti Taşkışla. Beş yıl kadar önce ilk evsizler binanın çevresinde görülmeye başlamışlardı. İlkin sekiz on kişilik bir grup, etrafı tahtaperdeyle çevrili şantiyeye bir gece gizlice sızarak binanın zemin katına yerleşmişti. Zaman içinde bu öncüleri başkaları izlemiş, Taşkışla kısa sürede nüfusu binlere varan bir evsizler kolonisi haline gelmişti. Kendi yönetimi, kendi yasaları ve kendi kolluk kuvvetleri olan, polisin ve belediye zabıtasının girmeye çekindiği özerk bir bölge, bir saklı kent, bir tür dilenciler cenneti olduğu söyleniyordu burasının. İbrahim Nemrûd evinden atıldığı gün geceyarısına doğru tahtaperdeyi aşıp şantiyeye girdiğinde, bina kapısının önünde ellerinde demir çubuklarla nöbet tutan, pis çaputlara bürünmüş, irikıyım, kötü bakışlı adamlarla karşılaştı. KAMEL (*Kapı Melaikesi*) olduklarını söyleyerek ondan ayakbastı parası isteyen bu adamlara, içeri girmesine müsaade etmeleri karşılığında bavulundaki eşyalardan bir kısmını vermek zorunda kaldı. Üzerine kırmızı sprey boyayla *MÜLKİYE – Mülksüz İnsanlar Yerleşkesi* yazılmış olan demir kapıdan geçince, kadınlı erkekli her yaştan yüzlerce berduşun kaynaştığı yüksek tavanlı bir salonda buldu kendisini. Mermer döşemenin üzerinde yer yer tutuşturulmuş süprüntü yığınları, mekânı ısıtıyor ve çevreye kızılımsı bir aydınlık veriyordu. Girişte durup şaşkın şaşkın çevresine bakınırken, kendisini SİRKAT (*Sirkülasyon Kâtibi*) olarak tanıtan, zayıf, gözlüklü, ekşi suratlı bir genç adam yanaştı yanına ve adıyla eşkalini meşin bir kayışla boynuna asmış olduğu büyük envanter defterine dikkatle kaydettikten sonra, her akşam iş dönüşü DAKİK'e (*Daimî Akçeli İşler Kethüdası*) haraç olarak, nakden ve defaten, iki buçuk kuruştan az olmamak koşuluyla günlük kazancının dörtte birini ödemesi gerektiğini, bu meblağı ödemezse ya da gerçek kazancını gizleyerek eksik ödeme yaptığı saptanırsa, yerleşkeden derhal sınırdışı edileceğini bildirdi. Ayrıca HARAMİ'ye de (*Hararet Amiri*) binanın ısıtılmasında kullanılmak üzere her gün iki çuval çöp getirmekle yükümlüydü. Gözlüklü genç adam daha birşeyler söyleyecekti, ama onu orada kılı kırk yaran hesaplarıyla baş başa bırakıp kalabalığın arasına karıştı İbrahim Nemrûd. Sabahtan beri

sokaklarda dolaştığı için yorgundu. Üç aydır ilk kez evinin dışına çıkmış ve sığınabileceği bir yer bulmak amacıyla saatlerce yürümek zorunda kalmıştı. Binanın önce zemin katını, ardından üst katları gezerek yatabileceği bir yer aradı, ama tuvaletlere varıncaya dek heryer tıklım tıklım insan doluydu. İnsanlar tıkanmış pisuarlardaki sidik ve balgam karışımı suyla yüzlerini yıkıyorlardı. Gördükleri karşısında şaşkınlığa düşmüştü, kentte bu denli çok evsiz olduğunundan haberi yoktu. Binada, tüm tahminlerin ötesinde, on bin civarında insan olmalıydı. Nihayet, üzeri çelik kostrüksiyonlu dev bir cam kubbeyle örtülmüş olan orta avluda nispeten tenha bir duvar dibi bulup çöktü. Burasının diğer yerlere göre biraz daha tenha olmasının nedeni, tüm avlunun üzerini örterek bu mekânı büyük bir balo salonuna dönüştürmek üzere tasarlanmış olan dev cam kubbenin ancak bir bölümünün yapımının tamamlanabilmiş oluşuydu. Bu yüzden avlu dış etkilere kısmen açıktı ve dolayısıyla da, ortada yakılmış olan büyük ateşe karşın, binanın diğer bölümlerine oranla daha soğuktu. İnsanların balık istifi gibi birbirlerinin üzerinde yattığı sıcak bölümlerde olmaktansa, biraz soğukta kalmayı, ama hiç olmazsa kendisine ait bir kulaca bir kulaçlık bir yere sahip olmayı yeğlemişti. Bunu izleyen hafta boyunca geceleri MÜLKİYE'de kaldı. İlk başta her gün ödemesi gereken iki buçuk kuruşun yüksek bir ücret olmadığını sanmıştı, ama günler ilerledikçe yanıldığını anladı. Sabahtan akşama dek dilenmesine karşın, iki buçuk kuruşluk gündelik haracı güçlükle denkleştiriyor, hatta kimi zaman eğer dilenerek yeterince para toplayamazsa, haracı eksiksiz ödeyebilmek için bavulundaki eşyalardan bazılarını rehin vermek ya da satmak zorunda kalıyordu. Ayrıca kolonideki insan kalabalığından bunalmıştı. Bir haftanın sonunda, bu durum canına tak etti ve bir sabah bir daha geri dönmemek üzere MÜLKİYE'den çıkıp gitti. Ancak çok fazla seçeneği yoktu. Bir süre Taksim havalisinde, Talimhane, Tarlabaşı ve Sıraselviler'deki kömürlüklerde, metruk evlerde, yangında harabolmuş eski konaklarda kaldı. Ne var ki ANABEL (*Anakent Belediyesi*), kent merkezini berduşlardan temizlemek amacıyla *HAŞAD – Haşarat Dışarı* sloganı altında büyük bir kampanya başlatmıştı. Mahalle bekçileri kendi bölgelerinde berduşlara göz açtırmıyor, mahallenin altını üstüne getirerek gizlenilebilecek bütün

delikleri teker teker arıyorlardı. Hemen hemen her gece yer değiştirmek, yatacak başka biryer aramak zorunda kalıyordu bu nedenle. Sabah uyandığında, o akşam nerede yatacağını bilememek, bütün gününü geceleyin soğuktan donma tehlikesiyle karşı karşıya kalabileceği düşüncesiyle geçirmek kolay değildi. İşgüzar mahalle bekçilerini atlatıp kapağı korunaklı biryere atmak herzaman mümkün olmuyordu. Böyle acil durumlarda birkaç kez metro istasyonlarında yatmayı denemişti. Bunun için son metro geçmeden kısa bir süre önce istasyona inip saklanacak iyi bir yer bulmak gerekiyordu. Metro istasyonları günboyu ısıtılan yerlerdi. Bu gerçeğin daha önce farkına varmamıştı, daha doğrusu bu da olağan kabul ettiği birçok şeyden biriydi yalnızca. Oysa şimdi, sokaklarda yaşamak zorunda kalınca, tıpkı bir kap sıcak yemek gibi, iyi ısıtılmış bir barınağın da aslında ne denli büyük bir lütuf olduğunu anlıyordu. Geceyi sıcak bir metro istasyonunda geçirmeyi başarabilen bir berduş hayli şanslı sayılırdı. Ne var ki bunun da riskli bir yanı vardı: Geceleri metro istasyonlarında yakalanan evsizler, sorgusuz sualsiz Yedikule'deki YOKYURD'a (*Yoksullar Yurdu*) gönderiliyorlardı. YOKYURD'a gönderilmek, hapishaneden pek de farkı olmayan bu devasa rehabilitasyon merkezinde BİTYENİK *(Bireyleri Topluma Yeniden Kazandırma)* programı adı altında en az altı ay boyunca ağır işlerde çalıştırılmak demekti. Sokaklarda yaşayan berduşlar, dilenciler, müptelalar ve ayyaşlar arasında bir sürü gizemli ve ürkünç hikâye anlatılırdı bu tekinsiz yerle ilgili. Rivayete göre, buraya gönderilen birçok kişi bir daha dışarı çıkmayı başaramamıştı. Yerin yedi kat altındaki karanlık, rutubetli bodrumlarda, kırk elli yıldır daracık taş hücrelerde zincire vurulu tutulan berduşlar olduğu söyleniyordu. Ama bu söylentilerin hiç kuşkusuz en korkutucusu, YOKYURD'daki kimi berduşların birtakım tuhaf genetik deneylerinde denek olarak kullanıldığına ilişkin olandı. Bunların tam olarak ne tür deneyler olduğu, kimlerce ne amaçla yapıldığı hakkında kesin bir bilgi yoktu, ama geceyarısından sonra Yedikule civarında elleri ve ayakları altışar parmaklı, testisleri ufak bir kavun boyutunda ve tüm vücutları yeşilimsi kıllarla kaplı adamların, ağızlarından salyalar saçarak ortalıkta çırılçıplak dolaştıkları, gelen geçene musallat oldukları söyleniyordu. Bu yüzden, geceyi bir metro istasyonunda geçirmesi

gerektiği zaman çok dikkatli davranmaya çalışıyordu. Sık aralıklarla devriye gezen metro polislerine yakalanmaktan birkaç kez kılpayı kurtulmuş, hatta bir keresinde uyurken ona kelepçe takmaya çalışan bir polis memurunu ani bir omuz darbesiyle yere devirerek metro tüneline dalıp rayların üzerinden diğer istasyona doğru koşmak zorunda kalmıştı. İlk şaşkınlığını atlattıktan sonra toparlanıp bir süre onun peşinden koşan memur, boncuk gözlü koca koca mangustların cirit attığı karanlık tünelin içinde bir yerden sonra daha fazla ilerlemeye cesaret edememiş, sunturlu bir küfür savurup geri dönmüştü. Bütün geceyi metro tünelinin içinde gözünü bir kez bile kırpmaksızın geçiren İbrahim Nemrûd, ertesi sabah ilk metro kalkmadan beş dakika önce, diğer istasyonun peronuna çıkıp yolcu kalabalığının arasına karışmıştı. Bu tatsız olaydan sonra geceyi bir metro istasyonunda geçirmeyi denememişti bir daha. Metro istasyonlarından soğumasının bir diğer nedeni de, pek sık olmamakla birlikte zaman zaman buralarda bir tanıdığa rastlamasıydı. Biri kuzey-güney, diğeri doğu-batı doğrultusunda uzanan iki ana metro hattının kesişim noktasıydı Taksim ve bu yüzden kentte biryerden biryere gitmek isteyen herkes buradan geçmek zorundaydı. Bir gün TİNG'in (*Taksim İnönü Gezisi*) Elmadağı tarafındaki metro çıkışında dilenirken, yürüyen merdivenden çıkan arkadaşı Athos'la neredeyse burun buruna gelmiş ve tanınmamak için hemen arkasını dönüp parktaki ağaçlardan birinin dibine işer gibi yapmak zorunda kalmıştı. Athos'un onu tanıyıp tanımadığına emin olamamıştı gerçi, ama arkadaşı eğer onu tanıdıysa bile, o anda tanınmak istemediğini anlamış olmalıydı, çünkü kısa bir tereddütten sonra, birşey söylemeden yürüyüp gitmişti DOT'a (*Divan Oteli*) doğru. Belki de onu bir an hayal meyal tanır gibi olmuş, ama sonra bu insan müsveddesinin yirmi yıllık arkadaşı İbrahim Nemrûd olabileceğine ihtimal vermeyerek gülüp geçmişti. Bunda şaşılacak birşey yoktu. Pejmürde kılığı, birbirine karışmış saçı sakalı ve yara bere içinde kalmış suratıyla artık bambaşka bir adamdı. Başka bir gün karısına rastladı. Kadın ondan hayli uzaktaydı, bir gazete büfesini siper alan İbrahim Nemrûd'u görmesine olanak yoktu. Metrodan çıkıp tramvay durağına giden kadını gizlendiği yerden uzun uzun inceledi. Kadın heyecanlı gibiydi, sürekli saçıyla oynuyor, dudaklarını ısırıyordu.

Üzerinde evlilikleri boyunca İbrahim Nemrûd'un satın almaya hiçbir zaman gücünün yetmediği, ona çok yakışan siyah bir giysi vardı. Aradan geçen zamanda daha da güzelleşmişti sanki, yanakları pembeleşmiş, dolgun dudaklarına belli belirsiz çapkın bir gülümseme yerleşmişti. Ama bütün bunlar İbrahim Nemrûd'da ona karşı bir özlem ya da istek uyandırmadı. Kadına bakarken derin bir boşluk duygusundan başka hiçbir şey hissetmediğini anladı büyük bir düşkırıklığıyla. Üzüntüsünde bile kararlı olamayışı onu sarsmıştı. Kadının tramvaya binmesini beklemeden ayrıldı oradan. Bu olaydan sonra, Taksim ve çevresinden gitgide soğudu. Tanıdıklar tarafından teşhis edilmesi olasılığı değildi onu tedirgin eden. Mezarından kalkıp gelse, annesinin bile onu artık kolay kolay tanıyamayacağını biliyordu. Bir keresinde, meydandaki ayakkabı boyacısı çocuklardan birine rugan ayakkabılarını cilalatmakta olan Aramis'e rastlamış, bir adım ötesinde durup dik dik bakmıştı gözlerinin içine. Kılıksız bir adamın orada dikilip durduğunu fark eden Aramis, bunun para dilenen bir berduş olduğunu sanmış, yelek cebinden çıkardığı bakır bir çeyrek kuruşu ayaklarının dibine fırlatmıştı. Yerdeki parayı alıp hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaşmıştı İbrahim Nemrûd. Hayır, endişe duyduğu tanınmak değildi; onu asıl rahatsız eden, gördüğü her tanıdık simayla birlikte kaçınılmaz olarak eski yaşamını anımsamasıydı. Nedenini tam olarak bilmeksizin, yaşama alanını yavaş yavaş Taksim'den Beyoğlu'na, oradan Galatasaray'a ve nihayet Asmalımescit'e kaydırdı. Gizli bir mıknatıs tarafından çekiliyordu sanki. Bir geceyarısı ıssız sokaklarda dolaşırken, NARH'ın (*Narmanlı Hanı*) avlusunun kuytu bir köşesinde, kokusundan bir zamanlar şarap saklamakta kullanıldığı anlaşılan, şimdi ise boş olan, onun iri gövdesini bile rahatça içine alabilecek boyutlarda, devasa bir fıçı keşfetti ve bunu kendine ev edinmeye karar verdi. Fıçının cidarındaki delik ve çatlakları üstübüyle tıkayıp çamurla sıvadı. Süprüntü yığınlarının arasında eşelenirken bulduğu birkaç kadife ve mukavva parçasını fıçının tabanına serince, burası aylardır özlemini çektiği loş ve korunaklı odacığa dönüştü. Üstteki kapağı kapattığında, dışarıda hüküm süren sert hava koşullarından nispeten korunmuş oluyordu. Günün büyük bir bölümünü, kapağını kapattığı fıçının içinde, yarı uyur yarı uyanık bir halde geçirmeye başladı. Yalnızca yiyecek

birşeyler bulmak ve şarap alacak para dilenmek için kimseye görünmeden fıçıdan çıkıyor, eğer birkaç günlük ihtiyacını temin edebilirse, günlerce başını bile dışarı çıkarmadan fıçının içinde oturduğu oluyordu. Avludan her gün birçok insan gelip geçmesine karşın, kimse onun orada olduğunu fark etmedi. Yıllardır avlunun kuytu bir köşesinde kendi halinde durmakta olan köhne fıçının içinde birisinin yaşıyor olabileceği kimsenin aklına gelmiyordu. Kimi zaman konuşa konuşa dükkânlarına giden birkaç esnafın ya da avluda çelik çomak oynayan çocukların fıçının yanına geldiğini işitiyor, gizli sığınağında neredeyse soluk bile almadan, kıpırtısız ve sessiz oturup uzaklaşmalarını bekliyordu. Polisler tarafından evden atılmadan önce, en sevdiği pulların durduğu pul defterlerinden birini, cımbızı ve pertavsızıyla birlikte bavulundaki diğer bir iki parça değersiz eşyanın arasına kimseye belli etmeden sıkıştırmayı başarmıştı. Sokaklarda yaşadığı süre boyunca, bavulundaki eşyalardan bir bölümünü şu veya bu nedenle yitirmiş, rehin vermek ya da satmak zorunda kalmış olmasına karşın, bu pul defterine, cımbıza ve pertavsıza gözü gibi bakmıştı hep. Nereye gitse yanında taşıdığı bavulla birlikte birçok kez yağmura yakalanıp iliklerine dek ıslandığı için, bavuldaki diğer eşyalar gibi pul defteri ve içindeki pullar da ıslanmıştı doğal olarak, ama onun gözünde onlar hâlâ çok değerliydi. Fıçının içinde bağdaş kurmuş otururken, pul defterini kucağına açıyor, zamkı ıslanarak sayfaya yapışmış, rutubetin etkisiyle küflenmiş, kararmış, hamurlaşmış bu pulları cımbızla tutup, yaktığı güdük mumun titrek sarımsı ışığında, sanki herbiri eşsiz birer sanat yapıtıymışçasına pertavsızla uzun uzun inceliyordu. Pul defterinin dışında sık sık bavulundan çıkarıp baktığı bir diğer şey de, *Sefine-i Nuh* adını verdiği küre biçimli bir kavanozdu. Evden çıkarıldığı sırada, polisler en sevdiği birkaç böceği boş bir turşu kavanozuna koyup yanına almasına izin vermişlerdi. Böceklerin havasız kalmaması için tepesine paslı bir çiviyle birkaç ufak delik açmış olduğu kavanozun içinde bir kızböceği, bir bokböceği, bir tesbihböceği, bir uyuzböceği, bir karafatma, bir kulağakaçan ve bir de peygamberdevesi vardı. Bir bakıma, onun kişisel faunasıydı bu. Bu kavanoza *Sefine-i Nuh* adını vermesinin nedeni, bu böcekleri bir tufandan kurtardığını düşünmesiydi. Onları yanına almayı önceden tasarlamamıştı, ama

evin her yanının böcek kaynadığını gördüğünde küplere binen ev sahibinin evi derhal ilaçlatmaktan söz ettiğini duyunca, akla durgunluk verecek renk ve çeşitlilikteki bu kıpır kıpır dünyanın olanca görkemiyle göz açıp kapayana dek göçüp gidiverecek olmasına razı olmamıştı gönlü. Sevgili dostlarının hepsini yanında götürebilmeyi isterdi, ama bunun olanaksızlığının farkındaydı, yalnızca birkaç tanesini alabilirdi yanına. Üstelik uzun uzadıya düşünecek vakti de yoktu, az sonra evden atılacaktı, hemen yapması gerekiyordu seçimini. Bu kısacık sürede, böceklerin hangilerini kurtarıp hangilerini yokolmaya bırakacağına karar vermek konusunda bir hayli zorlandı ve bir canlının yazgısını belirlemenin ne denli güç bir iş olduğunu anladı. Bu büyük sorumluluğu üstlenmek istemiyordu, ama bu koşullar altında yapabileceği başka birşey yoktu. Sonuçta, tutarlı bir uslamlamadan çok sezgiye ve kimi kez de düpedüz rastlantıya dayanan seçimler yaptı. Yanına kaç böcek alması gerektiğini hiç düşünmemişti. O anda elinin altında olan birkaç tanesini, incitmemeye özen göstererek, sert kabuklu sırtlarından tutup atıverdi kavanoza. Daha sonra, Taksim Merkez Camii'nin avlusunda otururken, kavanozu bavulundan çıkarıp böcekleri saydı. Kavanozun içinde ne altı ne sekiz ne on, tamı tamına yedi tane böcek olduğunu görünce, bu sayıda sözcüklere dökülmesi hemen hemen olanaksız bir bütünlük, bir bilgelik, bir keramet gizlendiğini düşündü ve farkına varmaksızın en doğru seçimleri yapmış olduğunu anlayarak sevindi. Bu durumda kavanozdaki böceklere *Ashab-ı Kehf*'in adları olan Yemliha, Mislina, Mekselina, Mernuş, Tebernuş, Şazinuş ve Kefeşteteyyuş'u vermesi kaçınılmaz bir zorunluluk olarak göründü ona. Bu *Ashab-ı Kehf*'in mağaraları taştan değil camdan yapılmıştı gerçi, ama onlar da onunla birlikte kötü insanlardan kaçarak buraya sığınmış, ucu bucağı belirsiz bir kış uykusuna yatmışlardı. Gerçek *Ashab-ı Kehf* gibi bu yedilinin de bir Kıtmir'e ihtiyacı vardı elbette. Önce cami avlusunda ayaklarının dibinde dolaşmakta olan bir karıncayı yakalayıp Kıtmir olarak kavanozdaki böceklerin yanına koymayı geçirdi aklından, ama biraz daha düşününce, ne denli saçma bir fikir olduğunu anladı bunun ve böyle birşey düşünebildiği için kendi kendisini ayıpladı. Avludaki karınca da onun böcekleri gibi bir böcekti, evet, ama aynı zamanda onlara tümüyle yabancıydı da.

Neredeyse kendi ailesi saydığı bu böceklerin arasına bir yabancıyı katmayı nasıl düşünebilirdi? Öfkeye kapılarak karıncayı ayakkabısının burnuyla ezdi. O anda Kıtmir'in kim olması gerektiği kafasına dank etti birden. Herşey gün gibi ortadaydı. Bu apaçık gerçeği daha önce görememiş oluşuna şaşıyordu. Kıtmir ne bu karıncaydı ne de bir başka böcek, olamazdı da zaten, böyle birşeyi aklının ucundan geçirmek bile büyük bir hataydı. Kıtmir—sahiplerine sonuna dek sadık kalan o iyi köpek—İbrahim Nemrûd'un kendisiydi. Kavanozdaki yedi böcek ise onun efendileriydiler. Onlar onun böcekleri değillerdi, o onların naçiz hizmetkârıydı. Onlar ona değil, o onlara aitti. Kıtmir olarak görevi, eklembacaklı efendilerine hizmette kusur etmemek, onların her türlü gereksinimini karşılamak, onları bütün tehlikelerden korumaktı. Yaşamının amacı, varoluş nedeni buydu. Bu gerçeği anlayınca, derin bir nefes aldı. Üzerinden büyük bir yük kalktığını hissediyordu. Kafasını meşgul eden soruya nihayet bir yanıt bulmuş, huzura ermişti. Adını değiştirmeye de işte o zaman karar verdi. Kim olduğunu soranlara, adının İbrahim Kelbî olduğunu söylüyordu artık. Bu tuhaf ad, berduşların arasında bile kaşların kalkmasına, alınların kırışmasına, dudakların büzülmesine, suratlarda hafifçe alaycı bir ifade belirmesine neden oluyordu genellikle, ama o buna hiç aldırış etmiyordu. Kıtmir olmanın onun yazgısı olduğu konusunda en küçük bir kuşkusu yoktu ve ne denli çetin olursa olsun göğüslemeye hazırdı bu yazgıyı. Fırsat buldukça, tenha bir köşeye çekilip kavanozu bavulundan çıkarıyor, sevgili böceklerini saatlerce büyülenmişçesine izliyordu. En korktuğu şey, eğer aç kalırlarsa, birbirlerini yemeye başlamaları olasılığıydı. Büyük bir felaket olurdu bu. Böyle birşeyin düşüncesi bile onu dehşetle titretmeye yetiyordu. Telafisi olanaksız bir yıkıma yol açmamak için, kendisinden önce onların karınlarını doyuruyor, hatta kendisinin aç kaldığı günlerde onların tok olmasına özen gösteriyordu. Acil durumlarda onlara verebileceği birşeyler, ekmek kırıntıları, meyva parçaları, ölü ve canlı böcekler bulunduruyordu yanında herzaman. Uzun ve meşakkatli gözlemler sonucunda, hepsinin farklı alışkanlıkları olduğunu, farklı şeylerden hoşlandıklarını öğrenmişti. Sözgelimi, Kefeşteteyyuş adını verdiği tesbihböceği, parmağının ucunu dokundurduğu anda toparlacık oluveren ufak gövdesiyle onun

gözdelerinden biriydi. Diğer böceklere saldırıp onları yaralamasından korktuğu Mekselina adındaki yırtıcı ve saldırgan kızböceğine mutlaka her gün avlayıp yiyebileceği canlı bir karasinek ya da hamamböceği veriyordu. Bokböceği Yemliha'nın ise yerini yadırgayarak mutsuz olmaması için, caddede bulduğu at pisliğinden ufak bir parça alıp kavanoza koymuştu. Yemliha güçlü boynuzlarıyla bütün gün neşe içinde yuvarlıyordu dışkı topağını. Böceklerin hepsini seviyor, herbiriyle ayrı ayrı ilgileniyordu İbrahim Nemrûd, ama sarımsı renkli, iri gözlü peygamberdevesine özel bir yakınlık duyuyordu. Bu böceğe Şazinuş adını vermişti. Bütün peygamberdeveleri gibi etçil bir böcek olan Şazinuş için de her gün en az iki hamamböceğine ya da dört karıncaya gerek vardı. Şazinuş'un işini kolaylaştırmak için, ona vermek üzere yakaladığı böceklerin bacaklarını cımbızla tek tek kopartıyor, sonra onun avını kıvrık ön bacaklarıyla dik göğsünün üzerinde tutarak, törensel bir ağırbaşlılık içinde, yavaş yavaş yemesini izliyordu. Bir mezarın başında son görevini yerine getirmekte olan bir din adamını anımsatıyordu ona bu görüntü ve içinde karşı konulmaz bir dua etme isteği uyandığını hissediyordu. Ama küçük bir çocukken babaannesinin ona ezberletmiş olduğu bir duayı mırıldanmak için aralanan dudakları, daha ilk birkaç hecede takılıp kalıyor, tereddütle kekelemeye başlıyor, nihayet susuyordu, ne için dua edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu çünkü. Fıçının içinde pulları ve böcekleriyle birlikte haftalar geçirdi. Mutlu olduğu söylenemezdi, ama en azından uzun süredir olmadığı denli huzurluydu. Fıçının kapağını kapattığında dışarıda gündüz mü gece mi olduğunu bilemediği için, günlerin hesabını şaşırmıştı. Kimi zaman çeşitli gereksinimlerini karşılamak için günde birkaç kez dışarı çıkması gerekiyor, kimi zaman ise günler ve geceler boyu dışarı adımını atmaksızın fıçının içinde oturuyordu. Böyle zamanlarda bir hafta sanki bir gün gibi geliyordu ona. Fıçı onu içine alacak büyüklükte olmasına karşın, içinde rahat hareket edemeyeceği denli dar ve sıkışıktı. Fıçının içindeyken, sağa sola dönemiyor, kollarını fazlaca hareket ettiremiyor, karıncalanan bacaklarını açmak için ayağa kalkamıyordu. Tek yapabildiği, bağdaş kurup oturmak ve hafifçe ileri geri sallanmaktı. Bu durumdan pek şikâyeti yoktu aslında, ama haftalar geçtikçe fıçının içinde hareketsiz, iki büklüm oturmaktan beli

tutuldu ve kamburu çıktı. Sokağa çıktığında, yaşlı bir adam gibi, ağır ve sarsak adımlarla, hafifçe topallayarak yürüyordu artık. İlk başlarda bunun dikkat çekeceğini, tuhaf karşılanacağını düşünerek biraz tedirgin olmuştu, ama kimsenin onun bu halini yadırgamadığını görünce, boş yere kaygılandığını anladı. İnsanlar dilencilerin kambur, topal, çolak, eciş bücüş olmasına alışıktılar. Hatta hafifçe topallaması ve biraz kambur durması insanların hoşuna bile gitmiş, daha sevilen bir dilenci olmasını sağlamıştı. Artık daha çok sadaka veriyorlardı ona. Bunu dilencilik kariyerinde önemli bir dönüm noktası olarak görüyordu. O ana dek yalnızca sokaklarda yaşayan basit bir berduş olduğunu düşünmüştü hep, ama artık kendisini nihayet gerçek bir dilenci gibi hissediyor ve bu duygu ona açıklanması güç bir huzur veriyordu. Hareketlerini kısıtladığı için ilk başlarda onu biraz sıkıntıya sokan fıçıdaki yaşama birkaç hafta içinde alışmıştı. Kendisini sanki hayatı boyunca bu fıçıda yaşamış gibi hissediyor, fıçının dışında bir yaşam düşünemiyordu. Bu fıçı onun gerçek yuvasıydı. Kırk yıl süren uzun bir arayışın sonunda, gerçekten ait olduğu yeri nihayet bulmuştu. Dingindi. Ne var ki bu huzur çok üzün sürmedi. Bir gece, saat geceyarısını geçtikten bir hayli sonra, tuhaf bir önseziyle uyandı. Dışarı kulak kabartınca, birtakım gürültüler işitti. Başka zaman olsa, üzerinde durmaz, uykusuna kaldığı yerden devam ederdi. Sarhoşların, hırsızların, uğursuzların ortalıkta dolaştığı tekinsiz bir saatti bu ve bir belaya bulaşmak, isteyeceği en son şeydi. Ancak bu kez nedense merakı deprenmişti. Fıçının kapağını hafifçe aralayıp dışarı baktı. Dolunaylı bir geceydi. Bir çift yağız atın çektiği çift fenerli bir kupa arabası, avlunun ortasında, buğulu ay ışığının altında gümüşsü bir ışıltıyla parlıyordu. Kırmızı fesli, kaytan bıyıklı araba uşağı, arabanın kapısını açıp yerlere dek eğildi. Avlunun sağ tarafında beliren birkaç karaltı arabaya doğru yürümeye başladılar. Saçakların gölgesinde kaldıkları için gelenlerin yüzlerini seçemedi, beş kişi olduklarını görebildi yalnızca. Karaltılar arabanın yanına gelince durdular. Şimdi avluya vuran ay ışığının altındaydılar. En öndeki ikisi, aralarında alçak sesle konuşarak kıkır kıkır gülüyorlardı. Bunlardan biri, kır saçlı, göbekli, kerli ferli bir adamdı. Sırtında kuyruğu neredeyse yerleri süpüren bir frak, ayaklarında ise getrli rugan ayakkabılar vardı. Arada sırada sol gözündeki monoklü beyaz

eldivenli eliyle düzeltiyor, güldükçe göbeği hopluyordu. Diğeri ise, içinde neredeyse kaybolduğu kabarık bir samur kürk giymiş, başına kırçıllı bir papak oturtmuş olan ufak tefek bir gençkızdı. Kollarının arasında tehditkâr bakışlarla çevresini süzen ve arada sırada tiz bir sesle kesik kesik havlayan bir fino tutuyordu. Bunların baba-kız ya da dede-torun olabileceklerini düşündü. Hemen arkalarında, koyu renk takım elbiseli, temiz tıraşlı, güneş gözlüğü takmış üç tane iriyarı adam vardı. Hallerinden bostancı oldukları anlaşılıyordu. Birden bu grubun içinde o ana dek fark etmediği bir kişinin daha olduğunu anladı. En fazla üç karış boyunda, eciş bücüş bir adamdı bu. Başındaki silindir şapka, hemen hemen boyunun yarısı kadardı. İriyarı korumaların ağaç gövdelerini andıran bacakları arasına karıştığı için onu gözden kaçırmıştı. Silindir şapkalı küçük adam, kır saçlı beyle kürklü gençkızın çevresinde dört dönüyor, önlerinde sürekli yerlere kadar eğilerek temenna veriyor, kedi miyavlamasını andıran tuhaf sesler çıkararak onların dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ancak kır saçlı beyle gençkız onunla hiç ilgilenmiyorlar, kendi aralarında alçak sesle konuşup gülüşmeye devam ediyorlardı. Silindir şapkalı küçük adamı biryerden tanıdığını düşündü, ama kim olduğunu çıkaramıyordu. Sonra birden bir şimşek çaktı kafasında. Adamı tanımıştı. SIRZEVK'in aksi kapıcısı, tutkulu âşık ve sabık sihirbaz Cüce Câlut'un ta kendisiydi bu. Kalbi bir anda hızlı hızlı çarpmaya başladı. Ağzı kuruyor, nedenini bilemediği bir tedirginlik hissediyordu. Yerinden kıpırdamaksızın avludaki grubu gözetlemeyi sürdürdü. Kır saçlı bey kesesinden çıkardığı bir avuç parayı yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle Câlut'un önüne fırlattıktan sonra, araba uşağının yardımıyla arabaya bindi. Câlut kendisini yere atmış, bir yandan avlunun taşları üzerine saçılan kuruşları toplamaya çalışıyor, bir yandan da bitimsiz hayır duaları okuyordu. Kır saçlı beyin ardından kürklü gençkız, ondan beklenmeyecek bir çeviklikle iki basamağı bir adımda sıçrayıp arabaya bindi. Arabanın kapısında bir an duraklayıp yüzünü hafifçe İbrahim Nemrûd'un bulunduğu yana dönünce, ay ışığı ince yüz hatlarını aydınlattı. İbrahim Nemrûd bu yüzdeki yarı hüzünlü yarı alaycı ifadeyi gördüğü anda, beyninden vurulmuşa döndü ve yakarıyı andıran bir fısıltı döküldü soğuğun çatlattığı dudaklarının arasından:

"Şazinuş!"

Aylardır ağzından çıkan ilk sözcüktü bu. Onu kimse duymadı.

Doktor Seyfettin Stigma, Şazinuş, Cevri Kalfa, Sarraf Hanı, Venedik Oteli, sabık sihirbaz Cüce Câlut, peştemallı tellaklar çetesi, ikiyüzlü Avukat Hakkı Huzur, dünyanın en tehlikeli albinoları ikiz Arrafî Kardeşler ve SIRZEVK… İbrahim Nemrûd, çok uzun sürmüş bir düşten uyanır gibi, herşeyi anımsıyordu yavaş yavaş. Kıvamlı bir katran denizinin göz gözü görmez derinliklerindeydi ve yüzeye çıkmak için çırpınıyordu. Aylardır unuttuğu, daha doğrusu anımsamamak için bilinçaltının derinlerine ittiği, umarsız bir çabayla belleğinin en alt katmanları arasına gizlemeye uğraştığı kişiler, yerler ve olaylar, yeniden bir bir geliyordu gözlerinin önüne. Şimdi herşeyi bir bir anımıyordu. Avukat Hakkı Huzur, Arrafî Kardeşler'in fuhuş karteli için çalışıyordu. Onu kartelin pis işlerini yasal bir kisve altında yaptırmak için tutmuş, bir maşa gibi kullanmıştı. Miras davası bir kandırmacadan ibaretti. Arrafî Kardeşler, Seyfettin Stigma'yla zerrece ilgilenmiyorlardı; gerçek amaçları Şazinuş'u ele geçirmekti. Şazinuş'u bulduğunu öğrenince, tellakları gönderip çocuğu kaçırtmışlardı. Şazinuş şu anda SIRZEVK'te zorla çalıştırılıyor olmalıydı. Ona orada neler yaptırılıyor olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Tek düşünebildiği şey, onu oradan bir an önce kurtarması gerektiğiydi. Ancak bunu nasıl yapabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Şazinuş'a nasıl ulaşabilirdi? SIRZEVK'e girmesi hemen hemen olanaksızdı. Onu bu kılığıyla içeri almalarını ummak hayalcilik olurdu. Yalnızca zenginlerin girebildiği bu gece kulübüne bir berduşu sokmazlardı. Şazinuş'la SIRZEVK'e gittikleri geceyi anımsadı. Gece kulübünün çıkış kapısı Tünel Pasajı'ndaydı. Bunu, NARH'ın avlusunda tanık olduğu sahneyle biraraya getirince, kafasının içindeki tasarı somutluk kazandı. Şazinuş'u geceleri SIRZEVK'in dışına çıkardıkları anlaşılıyordu. SIRZEVK'e giremezdi belki, ama Şazinuş'un dışarı çıkmasını bekleyebilirdi. Ertesi geceyi iple çekti. Heyecandan gün boyu gözünü bir an bile kırpmadı. Saat geceyarısını geçtikten sonra, fıçısından usulca çıkıp arka sokaklardan dolaşarak Tünel'e gitti. Hiçbir zaman yanından ayırmadığı bavulunu dev bir ansiklopedi cildi gibi koltuğunun altında taşıyordu. Tünel Pasajı ıssızdı. Çoğu dükkânın kepenkleri inikti. SIRZEVK'in çıkış kapısının nerede olduğunu hayal meyal anımsıyordu. Kısa bir

araştırma sonucunda kapıyı buldu. Bir sahaf dükkânıyla bir kunduracının arasına sıkışmış, pek yüksek olmayan, çift kanatlı, demir parmaklıklı bir kapıydı bu. Sekiz on adım uzakta, kapıyı rahatça görebileceği bir noktaya gidip duvar dibindeki çöp tenekelerinin arasına yerleşti ve bavulundan çıkardığı eprik çuvalla üzerini örttü. Kapı her açılışında yerinden doğruluyor, ayağa fırlamamak için kendisini güç tutuyordu. Ne var ki Şazinuş'un yerine hep başkaları çıkıyordu kapıdan. Göze çarpacağını düşünerek biraz tedirgin oldu, ama bir süre sonra boş yere kaygılandığını anladı, çöp tenekelerinin arasında saçı sakalına karışmış bir berduşun oturmakta olduğunu görmek kimsenin garibine gitmiyordu. Kent merkezinde son derece olağan bir görüntüydü bu. Hatta geçerken önüne birkaç metelik atanlar bile oldu. Herkes aynı biçimde hoş karşılamıyordu ama onun davetsiz mevcudiyetini. Borsa simsarına benzeyen, saçları briyantinli bir genç adam, onu görünce yüzünü ekşitti ve önünden geçerken üzerine tükürdü. İbrahim Nemrûd sesini çıkarmadı. Kısa berduşluk deneyimi, ona bu tür davranışları olağan karşılamayı öğretmişti. Mesele çıkarıp dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Bu şekilde saatlerce Şazinuş'un çıkmasını bekledi. Artık umudunu yitirmeye başlamıştı ki, sabaha karşı saat 4'e doğru Şazinuş kapıda belirdi. Mor renkli bir manto giymiş, yine aynı renk bir kaşkol ve bere takmıştı. Bu kez yanında orta yaşlı ve seçkin görünüşlü başka bir adam ve koyu renk takım elbiseli üç iriyarı bostancı vardı. Şazinuş'u görür görmez yanına gidip onunla konuşmayı tasarlamıştı, ne var ki bostancıları görünce, yerinden kalkmadı, onları göz ucuyla izlemekle yetindi. Adamların görüntüsünden ürkmüştü. Onlarla sonu başından belli bir kavgaya girişmeyi göze alamıyordu. VENO'da tellaklarla yaptığı cesur ama umutsuz dövüş geliyordu gözlerinin önüne ve sırtından aşağı soğuk terler boşanıyordu. Yalnızca yediği korkunç dayak değildi o geceyi her anımsadığında hırsından titremesine yol açan, belki daha çok o yakıcı aşağılanma ve çaresizlik duygusuydu. Korkunç bir olaya tanık olmuş ve gereken karşılığı verememişti. Karşılıksız kalan bu kötülük, zamanla, o farkında bile olmaksızın, gitgide acılaşan bir kine dönüşmüştü kafasının içinde. Şimdi öfkeden köpürüyor, ama yerinden kıpırdamak elinden gelmiyordu. Şazinuş ve yanındakiler, onun farkına varmadan, ağır adımlarla önünden geçip

gittiler. Pasajın Asmalımescit yönündeki kapısının önünde süslü bir kupa arabası bekliyordu. Şazinuş yaşlı adamla birlikte arabaya bindi. Bostancılar arabanın arkasındaki uşak mahalline geçtiler. Arabacı meşin kırbacını şaklatınca, atlar tırısa kalktı ve araba gecenin içinde gözden yitti. Gölgelere sığınarak onları oraya dek gizlice izlemiş olan İbrahim Nemrûd, dişleri kenetli, yumrukları sıkılı, arkalarından bakakalmıştı. Şazinuş'u kurtarmak için birşeyler yapmak istiyor, ama elinden hiçbir şey gelmediği için çaresizlik içinde kıvranıyordu. Şansını ertesi gece yeniden denemeye karar verdi ve elinde bavuluyla süklüm püklüm fıçısına döndü. Aylardır ilk kez huzuru kaçmış, kaşları çatılmıştı. Saatlerce kavanozdaki böcekleri seyretmek bile avutamadı onu. Ertesi geceyi ve ondan sonraki geceleri Tünel Pasajı'nda geçirdi. Geceyarısından sonra pasaja gelip çöp tenekelerinin arasındaki yerini alıyor, Şazinuş'un dışarı çıkmasını bekliyordu. Her seferinde başka bir adamla çıkıyordu Şazinuş kapıdan ve pasajın yakınında bekleyen bir kupa arabasına, bir landoya ya da bir faytona binip gidiyordu. Değişmeyen tek şey, yanında herzaman üç iriyarı bostancı olmasıydı. Adamlar Şazinuş'u bir an bile yalnız bırakmıyorlardı. Bunlar SIRZEVK'in fedaileri olmalıydı. Arrafî Kardeşler uzun zahmetler sonucunda ele geçirmeyi başardıkları Şazinuş'u bir daha ellerinden kaçırmamak için gerekli önlemleri almışlardı. Onları nasıl atlatıp Şazinuş'a ulaşabileceğini bilmiyordu. Günboyu kafasının içinde yüzlerce plan yapıyor, sonra yaptığı bütün planların ne denli çocukça şeyler olduğunu anlayarak büyük bir umutsuzluğa kapılıyordu. Hiçbir şey gelmiyordu elinden. Omuzlarındaki yükün gün geçtikçe daha da ağırlaştığını hissediyordu. Bir sabah erken saatte, kafası yine karanlık düşüncelerle dolu, kendisi ve böcekleri için yiyecek birşeyler bulmak umuduyla Yüksekkaldırım'da kapı önlerine çıkarılmış çöp bidonlarını dalgın dalgın karıştırırken, cildi bozulmuş ve sayfalarının çoğu dağılmış bir kitap geçti eline. Birşey okumayalı çok uzun zaman olmuştu. Neredeyse içgüdüsel bir hareketle, kapağı kopmuş olduğu için adını bilemediği kitabın rastgele bir sayfasını açtı. İlk birkaç satırı okuyunca, kafası karıştı. Bu kitabı tanıyor gibiydi, bu satırları sanki daha önce okumuştu. Aceleyle kitabın değişik yerlerini açıp birkaç sayfa daha okudu. Okudukça, onun için artık silik bir anı haline

gelmiş olan önceki yaşamına ait parçalar hayal meyal beliriyordu gözlerinin önünde. Artık kuşkusu kalmamıştı, kitabı kesinlikle tanıyordu, çocukluğunda defalarca okuduğu Alexandre Dumas'nın *Üç Silahşorların Dönüşü* adlı romanıydı bu. Büyük bir heyecana kapıldı birden. Kafasında bir şimşek çakmıştı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, o ana dek yapmış olduğu diğer yüzlerce plan gibi ham bir hayalden öteye geçemeyecekti büyük olasılıkla, ama başarı şansı ne denli küçük olursa olsun, yine de denemeye değerdi. Yitirecek hiçbir şeyi yoktu.

"Yoldaşlar! Kardeşlerim! Adaletin yılmaz bekçileri! Bu gece burada ne amaçla toplandığımızı hepiniz biliyorsunuz. Olayları herzaman doğal akışına bırakamayız. Yaşamda herkesin dizginleri eline alması gereken anlar vardır. Yazgımızı kendimiz belirlemeliyiz. Kimi olaylar ilk bakışta doğrudan doğruya bizimle ilgili gibi görünmese de, sorumluluğu üstlenmemiz, gidişe müdahale etmemiz gerekebilir. Bu herbirimizin görevidir. Görevimizin bilincinde olmalı, vicdanımızın sesine kulak vererek yapmamız gerekenleri yapmalıyız. İşte bu gece, hem bireysel hem toplumsal açıdan fevkalade önemli böyle bir olayın arifesindeyiz. Çığır açıcı bir devrim gibi de düşünebiliriz bunu ve bu devrimin başarıya ulaşması bize, evet, yalnızca bizlere bağlı. Şayet aranızda biraz sonra yapacağımız soylu eyleme katılmak istemeyen ya da eylemin yapılmasına şu veya bu nedenle karşı çıkan varsa, bunu ya hemen şimdi söylesin ya da ebediyen sussun!"

Porthos'un sesi boğuktu. Yuvalarına batmış gözlerinde tuhaf bir ışık vardı. Üzerindeki paçavralaşmış giysiler, birbirine karışmış saçı sakalı ve kir pas içindeki suratı, olduğundan daha da heybetli ve ürkütücü bir görüntü veriyordu ona. Koyu renk paltolarının yakalarını kaldırmış olan diğer üç adam hafifçe ürpererek başlarını salladılar.

"Ayıbettin, Porthos arkadaş!" dedi Dartagnan sesindeki titremeyi belli etmemeye çalışarak, "Birimiz üçümüz, üçümüz birimiz için! Biz bugüne bugün kankardeşi değil miyiz? Birbirimize yardım etmeye hepimiz namusumuz ve şerefimiz üzerine yemin etmedik mi? Zor gününde en sevgili arkadaşımızın yanında olmayacağız da, ne zaman olacağız?

“Güzel,” dedi Porthos tatmin olmuş bir ifadeyle, “O halde harekât planının ayrıntılarını son bir kez daha birlikte gözden geçirelim. Herkesin kendi üzerine düşen görevi hatasız bir biçimde yerine getirmesi çok önemli. Ben Tünel Pasajı’nda, adamların çıkacakları kapının tam karşısındaki çöp tenekelerinin arasında mevzileneceğim. Aramis ve Dartagnan, siz ikiniz pasaj kapısının iki yanındaki girintilere sineceksiniz. Athos, sen de arabayı Tünel girişinin önüne çekip bizi bekleyeceksin. Sıcak temas sağlandıktan sonra, ben yanımda çocukla beraber dışarı çıkınca, Aramis ve Dartagnan gizlendikleri yerlerden fırlayıp arkamızdan gelmekte olan bostancıları oyalayarak arabaya erişmemiz için bize zaman kazandıracaklar. Biz arkaya atlar atlamaz, Athos atları kamçılayıp arabayı Şişhane istikametinde dörtnala sürecek. Araba hareket eder etmez, Aramis ve Dartagnan bostancılarla dövüşmeyi bırakıp, biri Taksim’e, diğeri Tepebaşı’na doğru koşarak olay mahallinden uzaklaşacaklar. Böylece hepimiz ters yönlere gittiğimiz için, bostancılar bizi izlemekte zorlanacaklar. Sürekli şaşırtmaca vererek arkamızdakilere izimizi kaybettireceğiz. Gece karanlığı lehimize olacak. İlk fırsatta güvenli biryere gizlenip adamların peşimizi bırakmasını bekleyeceğiz. Herşey durulduktan sonra, sabah 7’de Athos’un evinde buluşacağız.”

Delici bakışlarını diğer üçünün yüzlerinde gezdirdi. Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye geçirdi içinden, silahşorlar tam kadro olarak yeni bir maceraya atılıyor. Bu maceraya uygun düşecek adı da bulmuştu: *Silahşorların İntikamı* – SİLİNTİ. Evet, gerçekten de tamı tamına buydu, on beş yıl boyunca üzerlerini örtmüş olan ölü toprağından bir hamlede silkinip eski görkemli günlerine geri dönüyorlar, boş hayallerle yitirilmiş bütün bu yılların üzerine sünger çekiyorlardı. Bir düş gerçekleşiyor, silahşorlar geri dönüyordu. Artık kötülere karşı birlikte çarpışacaklar, adaletin yılmaz bekçileri olacaklardı. Üniversite yıllarında hepbirlikte sayısız maceraya atılmış, akla hayale gelmez haşarılıklar yapıp doyumsuz heyecanlar yaşamışlardı. Ama yıllar sonraki bu macera, yaşamları boyunca gerçekleştirdikleri eylemlerin en müthişi olacaktı. Bu kez sözkonusu olan, can sıkıntısını savmak için düzenledikleri, kendilerini bıçkın birer kuralkırıcı gibi hissetmelerini sağlamaktan başka hiçbir işe yaramayan basit bir

taşkınlık değildi, gerçek bir durumdu bu. Haklı bir gerekçeden hareket ederek gerçek bir kişiyi kurtaracaklardı. Bu işi başarmak için göğüs germek zorunda oldukları tehlikeler de gerçekti. Yeldeğirmenlerine karşı savaşmayacaklardı. Rakipleri gerçek gangsterlerdi. Arkadaşlarını ürkütüp kaçırmamak için, durumu açıklarken bu konuyu üstünkörü geçmişti, ama eğer başarısız olurlarsa, bunun ciddi sonuçları olabileceğinin farkındaydı. Ama zaten bu işi böylesine çekici hale getiren buydu belki de. Öte yandan, bütün risklerin bilincinde olmasına karşın, yapacakları şey, okul kantininden bir koli gofret yürütmek ya da hayvanat bahçesindeki devekuşu kafesini açıp tutsak hayvanları azat etmek denli masum bir muzurluktan hiç de farklı görünmüyordu ona. Çevresine ürküntü veren, sert ve ciddî görüntüsünün altında, eski okul arkadaşlarıyla yeniden biraraya gelmiş olmaktan dolayı anlatılmayacak kadar sevinçliydi ve küçük bir çocuk gibi havalara zıplamamak için zor tutuyordu kendisini. Eski günlerde hep gizli gizli hayalini kurmasına karşın, hiçbir zaman grubun lideri olamamış, yapılacaklara tek başına karar verememişti. Oysa şimdi yeni konumuna ne denli çabuk uyum sağladığını görerek buna kendisi de şaşıyor, bu becerisinden ötürü enikonu gurur duyuyordu. Bunca yıldır farkında olmamıştı, ama önderlik onun hamurunda vardı demek ki. Uzun süredir böcekler dışında kimseyle konuşmadığı için, en başta sesinin titremesine engel olamamış, ancak ilk çekingenliğini üzerinden attıktan sonra, bir zamanlar Athos'un onlara hitap ettiği gibi, kendinden emin, kararlı, tereddütsüz bir tonda konuşmaya başlamıştı. Soğukkanlılığı ve bilgeliğine hep hayran olduğu Athos ise ev ödevini yapmamış bir mektepli çocuktan farksızdı şimdi onun karşısında. Telefonda sesini işitince, önce onu tanıyamamış, sonra kimseye haber vermeksizin birdenbire ortadan kaybolduğu için sitem ederek aylardır hangi cehennemin dibinde olduğunu sormuştu. Başından geçenlerin pek azını anlatmıştı ona Porthos. Telefon açmadan önce durumu enine boyuna düşünmüş ve Athos ne kadar az bilirse, ikisi için de o kadar hayırlı olacağına karar vermişti. Üstelik, olanları aylardır kendi kendisine bile tam olarak açıklamayı beceremezken, arkadaşının herşeyi beş dakika içinde anlayıp kabullenmesini beklemek safdillik olurdu. Tüm gerçeği olduğu gibi anlatmaya kalksa, onunla alay ettiğini ya da düpedüz

aklını kaçırdığını düşünerek ona yardım etmeyi reddedebilirdi Athos. Bu riski göze alamazdı. Bu işi başarmak için kesinlikle onun ve diğer iki silahşorun desteğine gereksinimi vardı. Athos'u kendi yanına çekmesinin kritik önemde olduğunu biliyordu, Aramis ve Dartagnan'a açılan kapı Athos'tu çünkü. İster istemez yarı gerçek yarı yalan bir hikâye uyduruvermişti arkadaşına: İşin gizliliği dolayısıyla onlara ne yazık ki hiçbir zaman gerçeği anlatamamıştı, ama aslında yıllardır paravan bir meslek olarak sürdürdüğü dava vekilliğinin yanısıra, MİDE (*Millî Dedektiflik Enstitüsü*) için çalışmaktaydı. En son görevi nedeniyle bir süre ortadan kaybolup yeraltına inmesi, tanınmamak için tebdil-i kıyafet edip birtakım şüpheli şahısların peşine düşmesi gerekmişti. Araştırmaları esnasında, küçük bir çocuğun bu karanlık şahısların elinde ailesinden fidye almak amacıyla rehin tutulmakta olduğunu öğrenmişti. İşin doğası ve çocuğun kimliği hakkında ona daha fazla bilgi vermeye yetkisi yoktu, ama çocuğu mutlaka o canilerin elinden kurtarması gerekliydi. Ne var ki şu sıralarda iş yoğunluğu nedeniyle MİDE ona destek güç gönderemiyordu. Polisi işin içine karıştırmak ise MİDE'nin temel ilkesi olan GİZİL'e (*Gizlilik İlkesi*) tümüyle aykırıydı. Tek başına altından kalkamayacağı denli büyük bir işti bu. Bu yüzden, aralarındaki eski arkadaşlığa ve bağlılık yeminlerine dayanarak ondan ve diğer silahşorlardan yardım istemeye karar vermişti. Ayrıca sonuç itibarıyla bu da bir kanun meselesiydi. Yasalara saygılı birer dava vekili olarak adaletin yerine gelmesini sağlamak dördünün de aslî görevi değil miydi? On beş dakika boyunca neredeyse nefes bile almaksızın, son derece ciddi, tekdüze ve kasvetli bir sesle anlatmıştı bunları ve daha bir sürü uyduruk ayrıntıyı Athos'a. Nihayet sustuğunda, Athos kahkahayı basmış, bütün bu yalan dolanları onun tek başına uydurmuş olamayacağını, bunun arkasında mutlaka Aramis ya da Dartagnan'ın olması gerektiğini, çünkü böyle bir hinliğin ancak onların başının altından çıkabileceğini söylemiş, ama bunları ona yutturamayacaklarını ekleyerek kendilerine eğlenecek başka birisini bulmalarını salık vermişti. Ne var ki Porthos'un hiç gülmediğini, aksine çok ciddi olduğunu görünce, yavaş yavaş dudaklarında donup kalmıştı kahkahası. Ne diyeceğini bilemeyerek bir iki kem küm etmiş, birkaç anlamsız soru sormaya çalışmış, nihayet yelkenleri suya

indirerek arkadaşının otoritesine teslim olmuştu. Athos yalnızca silahşorların gizli önderi değil, aynı zamanda da Porthos'un en yakın arkadaşıydı. En yakın arkadaşını aldatıyor olmak, hiç de hoş bir duygu değildi, ancak söylediklerinin büyük bölümü gerçeği yansıttığı için, bunu yaparken fazlaca vicdan azabı çekmemişti. Ayrıca soylu idealler uğruna kimi zaman pek soylu olmayan yöntemler kullanılmasının mubah sayılacağını biliyordu. Bu ilk görüşmenin ardından, Aramis ve Dartagnan'a haber verme görevini Athos üstlenmiş, Porthos'un anlattıklarını onlara telefonda kısaca aktarmıştı. Aramis'ten yardım isteyip istememe konusunu daha önce uzun uzun düşünmüştü Porthos ve sonunda herşeye karşın ona da haber vermenin en doğrusu olacağına karar vermişti. Rakipleri kalabalıktı, bu yüzden onların da olabildiğince kalabalık olmalarında yarar vardı. Ayrıca Aramis'i bu işten uzak tutmaya kalkışırsa, durumu Athos'la Dartagnan'a nasıl açıklardı? Evet, Aramis'in karısıyla yasak bir ilişki yaşadığını öğrenmişti, ama Aramis onun gerçeği bildiğini bilmiyordu. Bu konuyu onunla daha sonra baş başa konuşmayı yeğlerdi. Üstelik, üzerinden bunca zaman ve bunca olay geçtikten sonra, karısının onu Aramis'le aldatmış oluşuna artık kızgınlık duyamıyordu neredeyse. Zamanla kafasının içindeki silik bir resim haline gelmişti karısı. Ne denli çabalarsa çabalasın, kadının yüzünü gözlerinin önüne getiremiyordu. Onun bir zamanlar gerçekten varolmuş olduğundan bile yüzde yüz emin olamıyordu artık. Kimbilir, belki de fazlasıyla uzun sürmüş bir karabasandı bu. Ancak oğlunu, açık renk teni, zayıf bedeni ve ince kollarıyla açık seçik anımsayabiliyordu hâlâ ve bir zamanlar evli olduğuna ilişkin tek gerçek anının bu görüntü oluşu biraz rahatsız edici geliyordu ona. Silahşorlar, Porthos'un isteği üzerine ertesi gece Galata'daki salaş bir meyhanede acilen toplanarak eylemin ayrıntılarını görüşmüşlerdi. Athos tedbirli olmalarını önererek güvenlik güçlerini durumdan haberdar etmenin en doğru çözüm olacağını ima etmeye kalkıştıysa da, Porthos polisin işe karıştırılmasına kesin bir dille karşı çıkmış, Dartagnan'ın da coşkulu bir biçimde ona destek vermesiyle, yarım ağızla yapılan bu çekingen öneri gündeme bile alınmamıştı. Daha sonra esas gündem maddelerinin görüşülmesine geçilerek Porthos'un önderliğinde ayrıntılı bir eylem planı yapılmış ve izlenecek yöntem üzerinde

mutabakata varılmıştı. Dartagnan, Porthos'un önerdiklerinin en güçlü ve ateşli destekçisi olmuştu toplantı boyunca. Athos kulüpteki güç dengelerinin değiştiğini, iplerin artık onun değil, Porthos'un elinde olduğunu anladıktan sonra, bir daha genel eğilime ters düşecek birşey söylemeye cesaret edememiş, bütün önerilere gönülsüzce de olsa katılmakla yetinmişti. Aramis ise gece boyunca kendisine bir soru yöneltilmedikçe konuşmaktan kaçınarak gerektiğinde kaçamak yanıtlar vermiş, arada sırada kuşkulu ve ürkek bakışlarla süzmüştü Porthos'u. Son olarak, Dartagnan eski günleri yadeden ve Porthos dahil hepsinin gözlerinin dolmasına neden olan duygulu bir konuşma yapmış, bunun ardından geleneksel kulüp yeminlerini yineleyip ertesi gece saat 2'de Tünel Pasajı'nın önünde buluşmak üzere sözleşerek dağılmışlardı. Porthos ilk önlerine çıkan yan sokağa dalıp kuytu bir köşeye gizlerek arkadaşlarının gitmesini beklemişti. Athos, Aramis ve Dartagnan, aralarında konuşmaksızın Taksim'e doğru hızlı adımlarla yürüyerek gözden kaybolmuşlardı. Onlar uzaklaştıktan sonra saklandığı kuytu köşeden çıkan Porthos, Tünel Pasajı'na gidip SIRZEVK'in çıkış kapısı önündeki nöbetine bir gece önce kaldığı yerden devam etmişti.

"Tamam mı, arkadaşlar?" diye sert bir sesle sordu Porthos. Bu bir soru değil, kayıtsız şartsız itaat edilmeyi bekleyen bir emirdi. Diğerleri üzerlerine düşen rolü layıkıyla oynayarak Porthos'u düşkırıklığına uğratmadılar. Üç kafa aynı anda sallandı.

"Şimdiye dek yaptığımız eylemlerin bu en haşinini yürürlüğe koymadan önce, kutsal yeminimizi son kez hepbirlikte yineleyelim," dedi Porthos coşkuyla ve aylardır sokaklarda yatıp kalktığı için artık bir yırtıcı hayvan pençesini andıran sağ elini ileri doğru uzattı. Silahşorların hepsi sağ ellerini bu kirli ve nasırlı elin üzerinde birleştirdiler. Porthos kilisede ayin yapan bir papazın sesiyle konuştu:

"Üçümüz birimiz, birimiz üçümüz için!"

"Üçümüz birimiz, birimiz üçümüz için!" diye kakofonik bir koro halinde yineledi üç kafadar, "Kâinatın bütün silahşorları, çiftleşin!"

"Öyleyse yeminimizi ateşsuyunun ruhanî nûruyla takdis edelim."

Porthos'un sırtındaki heybeden çıkarıp büyükçe bir yudum aldıktan sonra törensel bir edayla Athos'a uzattığı, içinde koyu renk bir sıvı çalkanan şişe, elden ele dolaştı. İçkiden tadanın benzi atıyor,

yüzü şekilden şekile giriyor, gözlerinden alev fışkırıyordu. Porthos'un bu özel gün için ucuz votka, tuvalet ispirtosu, saf alkol, bezir yağı, cevz-i bevva tozu ve çekilmiş kırmızı pul biberden hazırladığı özel karışım, diğer silahşorlar için fazlasıyla sertti.

"Haydi arkadaşlar, cümleten gazamız mübarek ola!"

Porthos, iri gövdesinden beklenmeyen bir kıvraklıkla Tünel Pasajı'nın yarı aralık duran yüksek demir kapısından içeri usulca süzüldü ve artık onun için hayli tanıdık olan çöp tenekelerinin arasında kendisine uygun bir yer buldu. Onun ardından diğer silahşorlar planda belirtilen görev yerlerine geçtiler. Paltolarının altına sakladıkları kazma saplarını sıkı sıkıya kavrayan Aramis'le Dartagnan, pasaj kapısının iki yanına büzülüp gölgelerin içinde gözden yiterken, Athos ise Mevlanakapı'daki kör bir arabacıdan makul bir ücret karşılığında günübirliğine kiraladığı iki atlı kupa arabasını, kepenkleri indirilmiş olan Tünel'in karanlık ağzı önüne çekti. Dikkat uyandırmamak için arabanın fenerlerini yakmamıştı. Elinde meşin kırbaçla sürücü koltuğunda oturuyor, her an harekete hazır bekliyordu. Bu şekilde bir saate yakın zaman geçti. Bütün bu süre boyunca tek bir söz söylemeksizin, kıpırtısız, hatta neredeyse nefes bile almaya çekinerek, gizlendikleri yerde kaldılar. Gecenin bu saatinde sokaktan kimse gelip geçmiyordu, ama onlar olanca dikkatleriyle çevrelerine kulak kabartıp gözlerini kısarak karanlığın içinde birşeyler seçmeye, onlara sezdirmeden yaklaşmakta olabilecek bir tehlikeyi keşfetmeye çalışıyorlardı. Eğri büğrü sokak lambasının bezgin ışığıyla güç bela aydınlanan taş kaplı meydandaki her tıkırtı, her kıpırtı, her gölge—rüzgârın oradan oraya savurduğu yırtık pırtık bir naylon torba, menteşesi koptuğu için çarpan bir kepenk, çöp tenekesini karıştıran arsız bir mangust—dehşetle donup kalmalarına yol açan ürkütücü bir canavara dönüşüyordu zihinlerinde. Bunun tümüyle anlamsız, çocukça bir korku olduğunu, hepsinin aklı başında, koskoca adamlar olduklarını, böyle saçma şeylere pabuç bırakmamaları gerektiğini çok iyi bilmelerine rağmen, karşı koyamıyorlardı yerde sürünür gibi sinsice yaklaşıp onları pençelerine alan bu içgüdüsel korkuya. Ve korku, gecenin iliklere işleyen, nemli ve ısırgan ayazıyla birleşince, dişlerinin birbirine vurmasına engel olamıyorlar, titrediklerini birbirlerine belli etmemek için yakalarını

kaldırdıkları paltolarının içine iyice büzülüyorlardı. Aralarında korku ve soğuğun etkilemediği tek kişi Porthos'tu. Diğerlerinin tersine, Porthos dikkatle çevresini gözetlemiyordu. Gözleri hemen hemen kapalıydı ve başı sanki uyuklar gibi göğsüne düşmüştü. Bu haliyle, köşesine çekilip tefekküre dalmış bir münzevî sanılabilirdi. Diğer silahşorlar o anda arkadaşlarının aklını okuyabilselerdi, kafasındaki tek şeyin ince ve solgun bir yüz olduğunu görerek şaşıracaklardı. Bu görüntü, karanlık bir gecede yavaşça bulutların arasından sıyrılıveren ışıltılı bir dolunay gibi gitgide büyüyor ve olanca görkemiyle Porthos'un tüm benliğini kaplıyordu.

Geceyarısı saat 4'e doğru, SIRZEVK'in Tünel Pasajı'ndaki kapısı hafif bir gıcırtıyla aralandı. Porthos bir düşten uyanırcasına başını kaldırdığında, saçları usturaya vurulmuş, sarkık bıyıklı, kötü bakışlı bir kafanın kapının aralığından uzanıp çevreyi hızla kolaçan ettiğini gördü. Güvenliği tehlikeye atacak bir durum olmadığından emin olunca, kapıyı ardına dek açıp iki büklüm halde dışarı çıktı kafanın sahibi. Adam doğrulduğunda, enikonu afalladı Porthos ve bunun o güne dek gördüğü en uzun boylu insan olduğunu düşündü ürküyle. Aslında "uzun" sözcüğü adamı tanımlamaya yetmiyordu, yaklaşık üç buçuk arşın boyunda düpedüz bir devdi bu ve yalnızca uzun boylu değil, aynı zamanda iri yapılıydı da. Geniş omuzları, sırtındaki özel kesim takım elbisenin içine sığmıyordu. Damarları şişmiş kalın boynu gömleğinin kolalı yakasından bir çınar gövdesi gibi fışkırmıştı. Büklüm büklüm kasları koyu renk kumaşın dökümlü kıvrımları altından bile belli oluyordu. Porthos, bütün gözükaralığı ve kendine güvenine karşın, eğer teke tek kalırlarsa bu adamla baş etmesinin hemen hemen olanaksız olduğunu anlayarak acı acı gülümsedi. Göğüs göğüse bir çarpışma durumunda, arkadaşlarının yardımına güvenmekten başka çaresi yoktu. Dev bostancının ardından, sanki onun cüssesini iyice vurgulayıp Porthos'a nanik yaparcasına, elinde silindir şapkasıyla geri geri yürüyerek ve sürekli kırıtıp temenna getirerek Cüce Câlut atladı taş eşiğin üzerinden. Sonra, Porthos'un neredeyse gözlerini kamaştıran bir ışıltıyla, Şazinuş belirdi kapıda. Yine kerli ferli, kır saçlı, göbekli bir adamın kolundaydı ve küçük kahkahalar atıyordu. Bu kez tepeden tırnağa yeşillere bürünmüş, yüzünün neredeyse yarısını kaplayan, pembe camlı, kocaman bir

gözlük takmıştı. Başında üzeri kırmızı tüylerle süslü, geniş kenarlı, türbe yeşili bir şapka vardı. Grubu tamamlayan diğer iki bostancı en arkadan geldiler ve ağır demir kapıyı pasajın duvarlarında yankılanan bir gürültüyle kapattılar. Bu ikisinin en önde yürüyen arkadaşları gibi birer dev olmadıklarını görerek rahat bir nefes aldı Porthos. Bunlar onun cüssesinde, iriyarı adamlardı yalnızca. Yaptığı plana göre, kafile kapıdan çıkar çıkmaz cepheden sürpriz bir saldırıyla en öndeki bostancıyı ekarte edip Şazinuş'u kaçıracaktı, ama bu son durum karşısında planlarını gözden geçirmesi gerekiyordu. Dev bostancının üzerine saldırması intihar olurdu, başka bir yol bulmalıydı. Kafasının içinden şimşek hızıyla yeni bir hesap yaptı ve yerinden kımıldamaksızın, altı kişilik kafilenin ağır adımlarla önünden geçip pasajın Asmalımescit tarafındaki kapısına yönelmesine izin verdi. Dev bostancı, sekiz on adım önden yürüyor, diğerleri onu izliyorlardı. En arkadaki iki bostancı onun önüne geldikleri sırada, ağzının içinde anlaşılmaz birşeyler mırıldanarak yavaşça yerinden doğruldu, küfelik bir ayyaş gibi çöp tenekelerine dayana dayana adamlara doğru bir iki adım sendeledi. Bostancılar ister istemez bir an durup kendilerinden bir kirli metelik ya da bir dal sigara dileneceğini düşündükleri bu insan müsveddesine yarı alay yarı tiksinti dolu bir ifadeyle baktılar. Onların bu bir anlık gevşemesi Porthos'a yetti. Kaldırımın kenarındaki büyük çöp tenekelerinden birisinin kapağını sağ eliyle sıkıca kavrayıp kendisine yakın duran bostancının suratının orta yerine çarptı vargücüyle. Adamın suratının yassıldığını, burnunun ve ön dişlerinin un ufak olduğunu hissetti elindeki teneke kapağın altında. Bir anda ağzı ve burnundan kan boşanmaya başlayan adam gıkını bile çıkaramadan yere yığılırken, diğer bostancıya doğru atıldı Porthos. Ama ilk anın şaşkınlığından çabuk sıyrılmış olan ikinci bostancı, çevik bir hareketle geri çekilip kapak darbesini savuşturduktan sonra, belindeki yatağana davrandı. Silahlar çekilince güç duruma düşeceğinin fakındaydı Porthos. Bu kavganın fazlaca uzamasına izin veremezdi. Bostancı kınından sıyırdığı yatağanı olanca gücüyle ileri doğru savurduğunda, bir kalkan gibi göğsüne siper etti çöp tenekesinin kapağını. Yatağanın sivri ucu, tenekenin eğri büğrü yüzeyinde kıvılcımlar saçarak sekti. Bir an dengesini yitirerek yana doğru savruldu bostancı. Bu fırsatı iyi değerlendiren Porthos,

kapağın üst kenarını kısa bir kılıç gibi diklemesine kullanarak rakibinin göğsüne doğru bir hamle yaptı. Dengesini yitirdiği için kendisini koruyamayan bostancı, bu güçlü darbeyi göğsüne yiyince, arkaya doğru savruldu ve kafasını duvara çarpıp yere yıkıldı. Çarpmanın etkisiyle kafası yarılmış, kanı parke taşlarının üzerine akıyordu. Porthos bu kadar kanlı bir baskın planlamamıştı, olayların gidişi zorlamıştı onu buna. Şimdi iki bostancı kanlar içinde ayaklarının dibinde yatarken, biraz şaşkındı, ama kendisini çok iyi hissediyordu. Uzun süredir yapmak istediği birşeyi nihayet yapmıştı sanki. Düştüğü yerde yarı baygın inlemekte olan ikinci bostancının işini çıplak elleriyle bitirmeyi düşündü bir an, ama sonra kendisine geldi. Vakit kaybedemezdi, her anın önemi vardı. On beş yirmi adım önden yürüyen dev yapılı bostancı, olanların farkına varmış, pasajın boş uzamını inleten ürkütücü bir savaş narası atarak arkadaşlarına yardım etmek için o tarafa yönelmişti bile. İkinci bostancıyı bırakıp, dehşetten büyümüş gözlerle kavgayı izlemekte olan Şazinuş'la göbekli adama çevirdi dikkatini. Tam bu sırada, sağ baldırında keskin bir acı hissetti. Aşağı bakınca, Cüce Câlut'un küçücük kırışık elleriyle bir ağaç gövdesine sarılırcasına ona sarılıp bacağını dişlemekte olduğunu gördü. "Hoşt! Kışt! Kuduz it!" diye öfkeyle bağırarak silkti bacağını ve yere yuvarlanan cücenin karnına sıkı bir tekme patlattı. Tekmeyi yiyince, tuhaf bir iniltiyle tespih böceği gibi büzülüp dertop olmuştu Cüce Câlut. Taş zeminde yuvarlandı ve Porthos'un üzerine doğru öfkeyle koşmakta olan dev yapılı bostancının ayaklarına dolanarak adamın tökezlenip boylu boyunca yere serilmesine neden oldu. Alnını şiddetli biçimde taşlara çarpan adam, düştüğü yerden kalkamadı, sersemlemişti. Bu beklenmedik başarıyı vahşi bir zafer çığlığıyla karşıladı Porthos ve sıkılı yumruğunu havada salladı. Bütün bostancıların kanlar içinde yere serildiğini, artık onu koruyacak kimsenin kalmadığını gören göbekli adamın beti benzi atmış, fırtınaya tutulmuş bir yaprak gibi zangır zangır titremeye, kekelemeye başlamıştı. Frakının iç cebinden şişkin cüzdanını çıkarmaya çalışıyor, kendisine dokunmamasını, eğer isterse onu çok zengin edebileceğini söylüyordu. Porthos adama iğrenerek baktı. Eğer biraz daha zamanı olsaydı, onun da ağzını burnunu kırmak isterdi. Ama bir an önce Şazinuş'u oradan uzaklaştırması gerekiyordu. Adamı

sertçe kenara itip çocuğun önünde diz çöktü. Şimdi onunla aynı boya gelmişti. Ellerini havaya kaldırıp dua edercesine, coşkuyla, neredeyse huşu içinde bağırdı:

"Kurtuldun, Şazinuş, kurtuldun! Özgürsün artık!"

Şazinuş gözlüklerini çıkarıp zavallı bir yaratığa, sanki ayaklarının altında kıvranan pis bir solucana ya da iğrenç bir çiyana bakar gibi baktı İbrahim Nemrûd'a. Gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. Dudağının kenarında İbrahim Nemrûd'un çok aşina olduğu o alaycı kıvrım belirmişti.

"Ve beni kurtaran da sensin, öyle mi?" dedi küçümser bir edayla, "İyi de, kurtarılmayı isteyen oldu mu senden? Üzerlerine hiç vazife olmayan işlere burunlarını sokanlara ne denir, bilir misin?"

Çocuğun tepkisi enikonu afallatmıştı İbrahim Nemrûd'u. Böyle düşmanca bir tavırla karşılaşmayı beklemiyordu. Aylardır kafasında yüzlerce kez canlandırdığı, evirip çevirdiği, incelediği, en ufak ayrıntısına dek defalarca yeniden ve yeniden ve yeniden kurduğu kavuşma sahnesi bu değildi.

"Fakat Şazinuş," diye itiraz etmeye çalıştı, "O kötü adamlar seni zorla kaçırmışlardı. Sen onların elinde esirdin. Oysa şimdi…"

Konuşurken, çocuğu omuzlarından tutmuş, kendisine getirmek istercesine sarsıyordu.

“Eee! Hadi ordan, hödük! Çek ön ayaklarını!” diye terslendi Şazinuş ve İbrahim Nemrûd’un onu omuzlarından kavrayan iri ellerini sertçe itti. Ama İbrahim Nemrûd onu dinlemiyordu artık. Şazinuş’u bileğinden sıkıca tutup, çırpınıp debelenmesine, tuzağa düşmüş küçük bir yabanıl hayvan gibi uluyarak ayak diremesine aldırmaksızın, pasajın Tünel yönündeki girişine doğru hızla sürükledi. Dev bostancı, düştüğü yerden yavaş yavaş doğruluyordu. Suratını dağıttığı bostancı yerde kanlar içinde hareketsiz yatıyordu, ama diğeri ayılmaya başlamıştı. Az sonra kendisine gelip ayağa kalkacak ve dev yapılı arkadaşıyla birlikte İbrahim Nemrûd’a saldıracak, belki de yardım çağıracaktı. İbrahim Nemrûd baskının şaşırtma avantajını yitirmişti artık. Eğer bostancılarla yeniden ve bu defa kazanma şansı daha zayıf bir kavgaya tutuşmak istemiyorsa, Şazinuş’u bir an önce oradan uzaklaştırması gerekiyordu. Pasajın demir parmaklıklı kapısından koşaradım çıkarken, “Arkamdan gelenleri tepeleyin, arkadaşlar!” diye fısıldadı kapının iki yanındaki silahşorlara, “Haydi, göreyim sizi!” Aramis ve Dartagnan hâlâ ilk saklandıkları yerlerdeydiler. Hava soğuk olmasına karşın, ter içinde kalmışlardı. Yüzleri kâğıt gibi beyazdı. Kapının yanlarındaki girintilere iyice büzülüp dünya üzerinde onları ayakta tutan tek dayanak sanki bu odun parçalarıymışçasına ellerindeki kazma saplarına sıkı sıkıya yapışmışlardı. Porthos kolundan sıkıca tuttuğu Şazinuş’u ardısıra sürükleyerek, Tünel metrosunun hemen önünde beklemekte olan iki atlı kupa arabasına doğru koştu. O dışarı çıktıktan bir an sonra, dev yapılı bostancının ürkütücü gölgesi belirdi pasajın kapısında. Cüce Câlut’a takılıp tökezlediğinde kötü düşmüş, bu düşüş sırasında kafasını taş zemine vurduğu için burnu kanamış, alt dudağı patlamıştı. Bağlarından boşanmış azgın bir boğa gibi burnundan soluyor, ağza alınmaz küfürler savurarak pasajın duvarından söktüğü döküm demir bir yağmur oluğunu kafasının üzerinde tehditkâr bir ifadeyle sallıyordu. Aramis ve Dartagnan, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş dev bostancıyı görünce, adamın üzerine saldırmak şöyle dursun, oldukları yere iyice büzüldüler, kendilerini gölgelerin içinde yokedip tümüyle görünmez olmaya çalıştılar. Ama bostancının onları görecek hali yoktu zaten, doğruca asıl hedefi olan İbrahim Nemrûd’un üzerine gidiyordu. Dev bostancı kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz, Aramis ve

Dartagnan saklandıkları yerden çıktılar, ellerindeki kazma saplarını bir köşeye fırlatıp arkalarına bile bakmaksızın olanca güçleriyle Taksim yönünde kaçmaya başladılar. Bu sırada İbrahim Nemrûd kupa arabasının yanına ulaşmıştı. Arkasını döndüğünde, Aramis ve Dartagnan'ın koşarken kocaman birer kuzgun kanadı gibi açılan paltolarını gördü. Aramis birkaç adım arkada kalmış, şapkasını bir eliyle kafasına bastırarak Dartagnan'a yetişmeye çalışıyordu. Dartagnan ise arkadaşından daha tedbirsiz davranmış olmalıydı, şapkası başından çoktan uçmuştu bile. Tepesi kelleşmiş olan kafası, sokak lambalarının buğulu ışığında kalp bir sikke gibi hastalıklı bir solgunlukla parlıyordu. Her ikisi de öyle hızlı koşuyorlardı ki, ayakkabılarının topukları kalçalarına değiyordu neredeyse. İbrahim Nemrûd tiksintiyle yüzünü buruşturarak sunturlu bir küfür savurdu. Dev bostancı hızla üzerine geliyordu. Hâlâ çırpınmakta olan Şazinuş'u bir eliyle zaptetmeye çalışırken, diğer eliyle arabanın kapısına uzanarak haykırdı:

"Haydi, Athos! Şu zebellah tepemize binmeden kıralım kirişi!"

Ama onun birşey söylemesine gerek kalmadı. Dev bostancının elinde dökme demir yağmur oluğuyla pasajın kapısında belirdiğini gören Athos, kısa bir kararsızlık geçirmiş, sonra elindeki meşin kırbacı merhametsizce indirmeye başlamıştı arabaya koşulu atların sağrısına. Atlar acı içinde şahlanıp ileri atıldılar. İbrahim Nemrûd daha kapının koluna dokunamadan hızla hareket etti araba. Bu görüntü karşısında şaşkınlıkla donakalan İbrahim Nemrûd, en ummadığı anda karnının yumuşak yerine tekme yemiş bir köpek yavrusu gibi acıklı gözlerle baktı hızla uzaklaşmakta olan arabanın ardından. Athos o anda başını ilk ve son kez arkaya çevirdi ve bir an göz göze geldi onunla. Faltaşı gibi açılmış bu gözlerde, bir nefes denli kısa bir süre için, paniğe kapılmanın dipsiz çılgınlığını, iflah olmaz bir ödlek olduğunu kabullenmenin yakıcı utancını ve en yakın arkadaşına ihanet etmenin silinmez yüzkarasını, ama aynı zamanda da bu müthiş ihanetin yarattığı gizli sevinci okudu İbrahim Nemrûd. Vartayı atlatmış, postu kurtarmış, bu ölüm kalım savaşında ayakta kalan kişi olmayı başarmıştı Athos ve bunun için haklı olarak gurur duyuyordu kendisiyle. Kupa arabası yalpa vurarak köşeyi dönüp dörtnala Şişhane'ye yöneldi ve Athos'un yüzü buruşturulan bir kâğıt

parçası gibi eriyip gitti karanlığın içinde. Bunun onu son görüşü olduğu gerçeği dank etti birden İbrahim Nemrûd'un kafasına ve sevgili arkadaşının ardından gözlerinde yaşlarla el sallamamak için zor tuttu kendisini. Arkasını dönünce, dev bostancının neredeyse yanlarına varmış olduğunu görerek tatsız gerçekleri yeniden anımsadı sonra. Ona yardım edebilecek birisi ya da birşey bulabilmek amacıyla çevresine bakındı. Yüksekkaldırım'ın başında yığılı duran inşaat malzemeleri ilişti gözüne. Köşedeki mağazada bir süredir tadilat yapılmakta olduğunu anımsıyordu. İşçiler geceleyin malzemelerin üzerini büyükçe bir naylonla örtüp orada bırakıyorlardı. Bostancının onlara yetişmesine fırsat vermeden, birkaç adımda malzeme yığınının yanına vardı. Şazinuş'u da ardısıra sürüklüyordu. Kendisini savunacak bir silah bulma umuduyla naylonun altından uzanan demir kolu tutup çektiğinde, her yanı çamur ve çimento lekeleriyle kaplı, eğri büğrü bir el arabası çıktı ortaya. Artık plan yapmayı bırakmıştı. Bir sonraki adımda ne yapacağını, nereye gideceğini, nasıl kurtulacağını düşünmüyordu. Sürekli ciyaklayarak sivri tırnaklarını etine geçirmeye çalışan Şazinuş'u bir kedi yavrusu gibi ensesinden tutup arabanın içine attı ve iki kolundan tutup doğrulttuğu el arabasını Yüksekkaldırım'dan aşağı vargücüyle sürmeye başladı. Karanlığın kişiliksizleştirdiği bina cepheleri iki yanından hızla akıp gidiyor, Haliç'ten esen soğuk rüzgâr yüzünü yalıyordu. Bütün bağların koptuğu çılgın bir koşuydu bu. El arabasını yokuşaşağı son hız sürerken, bir an bile yavaşlayıp başını arkaya çevirmiyor, izlenip izlenmediğine bakmıyordu. Kuledibi'ne geldiğinde, bilinçli bir karardan çok bulanık bir içgüdüyle, keskin bir viraj çizip sola, oradan sağa, sonra yeniden sola saptı ve arka sokakların labirentimsi ağında yokoldu. Yarım saat, belki daha fazla, bir uyurgezer ya da bir amok koşucusu gibi, hangi yöne gittiğini bilmeksizin dolaşıp durdu Galata'nın dar ve karanlık arka sokaklarında. Nihayet koşmaktan gücü tükenip durmak zorunda kaldığında, nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Göğsü körük gibi inip kalkıyor, kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Ne bir sokak lambası ne de bir evin penceresinden yansıyan ölgün bir mum ışığı vardı. Sokak yalnızca gökteki ayın ve tek tük yıldızların ışığıyla aydınlanıyordu. Nerede olduğunu anlamak için çevresine göz atınca, kapkaranlık bir boşluğun

önünde durmakta olduğunu gördü. Dibi olmayan kara bir delikti bu sanki, çevresindeki herşeyi yutmak istercesine ağır çevrimlerle dönenerek genleşiyordu. Bu dev girdabın ışıksız derinlerine baktığında, başının döndüğünü hissetti. Gözleri karanlığa alışınca, köhne binaların arasına sıkışmış bir yangın yeri olduğunu anladı bunun. Pas tutmuş parmaklıklı bahçe kapısı aralıktı. El arabasını son bir çabayla itip bahçe kapısından içeri soktu ve kapıyı arkasından kapatıp eğreti olarak sürgüledi. Bir an gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. El arabasının içindeki sessiz, kıpırtısız, yeşilimsi kabartıyı neden sonra fark etti. Tüm olup bitenleri o zaman anımsadı birden. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu soluksuz koşu boyunca, Şazinuş'un sesi soluğu yavaş yavaş kesilmiş, duyulmaz olmuştu. Oradan oraya savrulan el arabası, çocuğa beşik gibi gelmiş olmalıydı. Dizlerini göğsüne çekip dertop olarak anne karnındaki fetüs pozisyonunda uyuklamaya başlamıştı. Çocuğun gül yaprağı gibi aralanan pembe dudaklarının arasına soktuğu sağ elinin başparmağını olanca masumiyetiyle emmekte olduğunu gördü ve bu görüntü karşısında içinde adlandıramadığı birşeylerin eridiğini, kırıldığını, yıkıldığını hissetti. El arabasını kapının yanındaki çalı kümelerinin arasına gizledi ve çocuğu incitmemeye özen göstererek kucağına alıp ışıksız bahçenin içlerine doğru uzanan patikada ilerledi. Belki onyıllardır insan eli değmemişti buraya. Her taraftan yabanıl bitkiler fışkırmış, bahçenin her yanını ayrıkotları, ısırganlar, dikenli çalılar bürümüştü. Havada aylandız ağaçlarının kedi sidiğini andıran iç bulandırıcı kokusu vardı. On beş yirmi adım sonra, önünde karanlık bir kütlenin yükselmekte olduğunu gördü. Büyük bölümü yanmış bir ahşap konaktı bu. Zamanında üç katlı görkemli bir yapı olmalıydı. Şimdi ise birkaç taş duvar ve tuğla örgüsü baca dışında, bahçenin doğal örtüsünden fazlaca ayrılamayan, kömürleşmiş, alçak bir çatkı kalmıştı geriye. Birkaç basamak merdiveni çıkıp açık duran cümle kapısından sofaya girdi. İçerisiyle dışarısı arasında pek fark yoktu. İçeride de her tarafı otlar bürümüştü. Tavan hemen hemen tümüyle göçmüş olduğu için gökyüzü görünüyordu. Yalnızca birkaç yerde zavallı birer yama gibi sofanın üzerini örtmeye çalışan ufak ahşap döşeme parçaları kalmıştı. Kapının tam karşısında, üst sahanlığı sanki göğe tırmanmak üzere yapılmışçasına boşa açılan, yarı yarıya

çökmüş, büyük bir ahşap döner merdiven vardı. Sofa sağ ve sol yanlarda çoğu artık varolmayan odalara açılıyordu. Mutfak, kiler, çamaşırhane gibi hizmet mekânları olmalıydı bunlar. Üst katlarda olması gereken yatak odaları ve yaşama mekânlarının ise yerinde yeller esiyordu doğal olarak. Nereye gideceğini bilmeksizin kararsız adımlarla yıkıntının içinde ilerledi. Bir zamanlar mutfak olduğu anlaşılan ocaklı, davlumbazlı, mermer tezgâhlı mekânın yanından aşağıya doğru uzanan bir taş merdiven olduğunu gördü. Temkinli adımlarla basamakları indi. Konağın bodrumu olmalıydı burası. Bu katı da otlar bürümüştü gerçi, ama herhalde iklim etkilerine daha az açık olduğu için, yapı olarak konağın diğer bölümlerinden daha iyi korunmuştu. Sıvasız tuğla duvarlar, kaba taş zemin ve kapıları dışarıdan sürmeli küçük hücreler, burasının bir zamanlar kiler ve odunluk olarak kullanılmış olduğunu gösteriyordu. Şazinuş'u duvar kenarında duran, bacaklarından biri kırık tahta kerevete usulca yatırdı. Hücrelerden birinde bulduğu ispermeçet mumunu yakınca, oda hafifçe aydınlandı. Şekilsiz bir kütük parçasını kerevetin yanına çekip oturdu. Mumu diktiği topuğu kopuk kadın iskarpinini havaya kaldırıp hâlâ başparmağını emerek uyumakta olan Şazinuş'u seyretti uzun uzun. Mumun titrek kızılımsı alevi, Şazinuş'un yüzünde ve saçlarında oynaşıyor, devingen, tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Ayı pençesini andıran iri elini uzatıp çocuğun buğday sarısı saçlarına dokundu, parmaklarının altında kayan bu ipeksi saçları sevgiyle titreyerek okşadı. Gözlerini yavaşça açan Şazinuş, doğrulup kerevetin üzerinde bağdaş kurdu ve mahmur mahmur esneyerek gerindi. Sonra kafasını kaldırıp İbrahim Nemrûd'a baktı. O alaycı, zalim ışıltı yoktu artık gözlerinde, onun yerine çok daha derin ve karanlık, kadife denli yumuşak, sarıp sarmalayıcı, tüm acıları dindirici, hüzünle sevinç arası gizemli bir bakış vardı.

"Beni kurtarmak için bütün bunları göze aldın, ha?" dedi başını sallayarak, "Ya bizi yakalasalardı? Ya gücün yetmeseydi? Ya yenik düşseydin?"

"Eşek sudan gelene kadar döveceklerini bilsem, şansımı yine de denerdim," diye yanıt verdi İbrahim Nemrûd, "İnan, ölümü bile göze alırdım senin için."

"O kadar çok mu seviyorsun beni?" diye sordu Şazinuş alçak sesle.

“Çok!” diye güçlükle yutkunarak fısıldadı İbrahim Nemrûd. Gözlerinde yaşlar belirmişti. “Ah, bir bilsen, öyle çok, seni öyle çok seviyorum ki, Şazinuş…”

“Uzun zamandır mı?”

“Evet, uzun zamandır, hem de çok çok uzun zamandır… Öylesine uzun zamandır ki, ben bile anımsayamıyorum artık seni ne zamandır sevdiğimi. Belki seni ilk gördüğüm andan beri, belki yıllardır, belki onyıllardır, belki daha da eski, belki kendimi bildim bileli, belki daha ana rahmine bile düşmeden, belki bu dünya kurulduğu andan itibaren, bilmiyorum, bilemiyorum…”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra muzipçe kıkırdadı Şazinuş:

“Beni bu kadar çok seviyorsun demek… Nasıl, beni düzmek ister misin peki?”

İbrahim Nemrûd’un eli titredi, tuttuğu mum yere düştü. Şeytan görmüş gibiydi. Gözleri yuvalarından fırlamış, burun delikleri kabarmıştı. Bir anda sanki macun kıvamına gelen yüz hatlarına hâkim olamıyordu. Her yanı şiddetli tiklerle seğiren suratı ter içindeydi. Erkeklik organının daha önce hiç olmadığı denli kahredici bir güçle kalktığını, ateşte kızdırılıp akkor hale gelmiş bir çelik çubuğa dönüştüğünü hissediyordu. Öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir suratla, ağzından köpükler saçarak boğulurcasına uludu:

“Yat ulan aşağı, kaltak! Bağırta bağırta düzeceğim seni, bağırta bağırta!”

KARAGÜN

(Karadelik Güncesi)

Elif, lam, mim

Yâ!

Sin, kef, şin.

Öykülerin sonları vardır: Mutlu sonlar, mutsuz sonlar; coşkulu sonlar, hüzünlü sonlar; ışıklı, karanlık, huzurlu, tedirgin, ıssız, kalabalık, yalnız, yapayalnız sonlar... Ve bu sonlar kimi kez çok uzun sürer, sürüncemede kalır, süreğenleşir, hatta kimi öyküler hiç bitmeyecekmiş gibi görünebilir insana. Ama her öykü er ya da geç sona ermek zorundadır. Uzatmalı bir sonun gelecek için mutlaka umut barındırdığını sanmak bir yanılgıdır. Varacağı nokta daha en başından kesinkes bilinmesine karşın uzadıkça uzayan, ağır, sancılı, ölümcül bir hastalığa benzer uzun bir son ve, tuhaftır, acımasız bir cellat satırı gibi bir anda

iniveren hızlı bir son, böyle teşrifatlı ve teferruatlı bir sondan daha tok, daha net, daha merhametli olabilir. Öykünün atlansa da olabilecek önemsiz bir ayrıntısı, şık bir aksesuarı değil, çatkısı, omurgası, gövdesidir son. Öykünün ırasını belirleyendir. Öykünün ta kendisidir.

Baş değil, orta değil, son.

Uzun, upuzun bir son, ama eninde sonunda bir son işte…

Son sondur, bilinir.

Bizim öykümüzün sonu da böyle. Bu öykünün artık fazlaca uzadığını, coşkusunu yitirdiğini, sıradanlaştığını, hatta artık düpedüz kabak tadı verdiğini düşünebilirsin. Sana bu yüzden darılacak değilim. Beni o gün sabaha karşı o ıssız yangın yerinde vahşice düzdüğün bir kez söylendikten sonra, bu öykünün de burada bitmesi gerekir gibi gelebilir sana; bu noktadan sonra anlatılacaklar, formalite icabı, laf olsun diye söylenmiş anlamsız sözler gibi görünebilir. Bu denli basit değil ama. Doğru, beni düzdün, "düzmek" sözcüğünün hakkını tam anlamıyla vererek hem de: Öyle bir iki kez değil, defalarca, bir an durup dinlenmeksizin, gözümün yaşına bakmadan, her seferinde kan çıkartarak, bağırta çağırta… Burada "düzdün" yerine "oydun" da diyebilirdim tabii ya da "soktun", "geçirdin", "taktın", "vurdun", "gömdün", "koydun"… Ama bütün bunların yerine beni düzmüş olduğunu söylüyorum yalnızca ve bu diğer hepsini içeriyor. Düzmek! Ne büyülü bir sözcük! Düşünsene, tek bir sözcükle ne kadar çok şey anlatmış oluyorsun! Üstelik, söylenen şeyin aslında söylenmemiş olduğu bile iddia edilebilir. Ve söylenmeyen olmamış da demektir, hiçbir gerçekliği yoktur çünkü. Dil denen tekinsiz aracın bize eşşiz bir armağanıdır bu: Çiftanlamlılık, ele avuca sığmazlık, kaypaklık… Ama her neyse, bırakalım şimdi bunları. Bütün bu akademik mülahazaları bir yana koyup doğrudan doğruya, kısaca ve mertçe söylemek gerekirse, siktin beni, evet, siktin. ("Sikmek" sözcüğü fazlaca sert ve nahoş mu görünüyor sana? Kusura bakma. Belki gerçekten öyle olduğu içindir. Bundan sonra sikilirken bile canını sıkmamaya çalışırım.) Sen beni düzerken, çığlık çığlığa bağırdım, uludum, uğundum, tiz bir kedi miyavlamasına dönüştü çığlıklarım, giderek sesim bağırmaktan kısıldı. Ama seni durdurmadı bu, tersine daha da azdırdı, daha büyük bir istekle soktun o sert ve kalın uzantıyı kalçalarımın arasına ve dizginlerinden boşanmış bir hırsla içimde gittin geldin, gittin geldin, gittin geldin… Âdeta kudurmuştun, gözün dönmüştü, kendini kaybetmiştin, seni durdurmak olanaksızdı. Zincire vurulsan, zincirlerini koparır, yine bana sokardın. Orada bulduğun bir karton koliyi alelacele yarıp yere serdin ve beni ensemden bastırarak kartonun üzerinde domalttın. Alnım yere

değiyordu, kıçım ise tuhaf bir biçimde havaya dikilmişti. Parçalayarak çıkardığın pantolonumla külodum taş zeminin üzerine atılmış süklüm püklüm duruyordu. Bahse girerim, kurban edilmek üzere yere çökertilmiş bir koyuna benziyordum. Şimdi düşünüyorum da, bu gerçekten çok komik olmalı. Bu görüntü karşısında nasıl gülmedin, nasıl kahkahalara boğulmadın, şaşıyorum. Ben kendimi o anda bir boy aynasında görebilseydim, katıla katıla gülerdim, buna eminim. Fermuarını koparırcasına açtığında, kalın bir ağaç dalını andıran cinsel organın, senin dokunmana gerek kalmaksızın, avının üzerine atılan yırtıcı bir hayvan gibi pantolonundan dışarı fırladı. Kımıldanıp sana zorluk çıkarmamam için bir elinle enseme sıkıca bastırırken, diğer elinle kalçalarımı ayırıp cinsel organını sabunsuz ve tükürüksüz tek bir darbede içime soktun. Daha önce defalarca sikilmiş—pardon!—düzülmüş olmama karşın, benim için bile çok fazlaydı bu. Ciğerlerim yırtılırcasına çığlık attım, elinden kurtulmak için çırpındım, umarsızca debelendim. Çığlığıma öfkeli bir bağırtıyla karşılık verdin ve beni koli kartonuna bastıran elinin mengenesi daha da sıkıştı. Sanki birisiyle kavga ediyor, ona sövüyordun. Ne dediğini anlayamıyordum, ağzından çıkanlar insan sesi değil, anlaşılmaz homurtular, hayvansı böğürtülerdi. Birilerine ya da birşeylere çok ama çok kızgın olduğunu çıkartabiliyordum yalnızca. Kin doluydun, her yanından gazap fışkırıyordu. Olanca gücünle içime vurarak uzun uzun düzdün beni. Nihayet içimden çıktığında, nefes nefese kalmış, yorgunluktan bitap düşmüştün. Az önce hasmını öldürmüş, bitkin ama mağrur bir cengaverin kılıcı gibi, kıpkızıl kana bulanmıştı muhteşem cinsel organın. Bu benim kanımdı, ama artık aynı zamanda da senin kanın. Kan ufak damlalar halinde usulca kalçalarımdan uyluklarıma sızıyordu. Kan dizlerimin arkasındaki ufak çukurluklarda toplanıyordu. Kan ayak bileklerime sıvaşıyordu. Kan oluklu mukavvanın tozlu yüzeyinde dünya haritasını andıran çok ilginç benekli bir motif oluşturmuştu. Cinsel organını hemen orada bulduğun bir paçavrayla temizleyip pantolonunun içine soktun, sonra benim temizlenmeme yardım ettin. Düzerken esirgediğini bu kez cömertçe verdin, tükürüklediğin işaret parmağını pürmüzle dağlanmış gibi yanan kız deliğime şefkatle bastırarak acımı biraz olsun dindirmeye çalıştın ve kulağıma beni ne çok sevdiğini fısıldadın yumuşacık bir sesle. Göz göze geldik. Gözlerinde içten, katıksız bir sevgi vardı.

Haftalarca sürdü bu, günde üç, dört, beş kez, hatta kimi zaman daha fazla. Sayısını bilmiyorum, saymadım, sayamazdım. Kimi şeyler sayılamaz. Bunun yerine beni her düzüşün için bir harf ekledim bu deftere: Elif, lam, mim. Sigma! Sanki bu dünya üzerinde yaşadığın kırk küsur yıl boyunca bunu, bir bunu,

yalnızca bunu özlemiştin, bütün benliğinle beni aramış, beni beklemiştin. Bana doluydun. Yaşamının amacı buydu sanki, dünyaya bunun için gelmiştin. Sana ne söylememi istiyorsun? Diğerlerinden farklı olduğunu mu? Benim için çok şeyler ifade ettiğini mi? Seni hiçbir zaman unutamayacağımı mı? Evet, daha önce hiç böyle düzülmemiştim. Evet, beni düzenlerin içinde işini en iyi yapan sendin. Evet, diğerleri senin gölgen bile olamazdı. Sen en uzunu, en kalını, en yırtıcısıydın. Sen girerken en çok kanatan, en çok acı verendin. Sen en derine inen, dibe en güçlü vuran, içerde en uzun kalandın. Sen bilinmeyendin. Evet, bilinmeyendin sen, bir su gibi saydam görünmene karşın geçirimsiz, karanlık, gizemli olandın. Sen çok özeldin, çünkü tümüyle sıradandın. Sen herkestin.

Haklısın, öykünün seni belki de en çok ilgilendiren bölümü anlatıldı –gerçi hepsi olmasa da– ve zarlar geri dönülmez biçimde atılmış oldu böylece. Ama, inan, çakılan bir çivinin üstüne kaç çivi daha çakıldığı önemlidir: Yapılan işin sağlamlığıyla doğrudan doğruya ilintili olacağı için değil yalnızca, ama aynı zamanda da sonsuz bir yinelemenin niceliksel değerleri, düşüncenin öncüllerini kaçınılmaz olarak niteliksel bir değişime uğratarak olan bitene farklı bir bakış açısından yaklaşmamızı ve böylelikle birçok insanın ne denli gayret sarf ederlerse etsinler göremeyeceklerini görmemizi sağlayabileceğinden. Ne ikiyüzlülük değil mi? Ama olmadığımız birisi ya da birşeymiş gibi yaparak sonuçta mutsuz olmaktansa, kendimizi olduğumuz gibi kabullenip bunun gereklerini yerine getirmenin yollarını aramak daha sağlıklı bir çözüm gibi geliyor bana. Kim ya da ne olduğumuzu, olduğumuz kişi haline nasıl geldiğimizi, seçimlerimizi hangi koşullar altında yaptığımızı ya da kişisel tarihimizin herhangi bir noktasında herhangi bir seçimimizin olup olmadığını sorgulamıyorum burada. Nedenler önemlidir, evet, ama soğuktan donmamak için acilen ateş yakmaya ihtiyacın varsa ve kibrit kutusunu açtığında sonuncu kibritinin yanmış olduğunu görürsen, kibritin kimin tarafından, ne zaman, hangi nedenle yakılmış olabileceği konusunda kafa patlatmazsın. Bunu yapmazsın, çünkü tümüyle anlamsız, boş bir çaba olur bu. O anda önemli olan tek şey, kibritinin kalmamış olduğu ve senin donmamak için başka bir yol bulman gerektiği gerçeğidir. Her ne kadar sıradan ve tatsız görünseler de, yaşamın dayattığı gündelik gerekliliklerin şu ya da bu biçimde yerine getirilmesi zorunluluğu kısacası: Daha az felsefe, daha çok eylem…

Bu günceyi niçin tutmaya başladığımı daha en başından söylemiştim: Sana seni anlatmak için. Şimdi yinelemek gereğini duyuyorum bu ilk koyutu, çünkü bu deftere belki de son kez yazışım bu ve daha sonra—benden sonra yani—ilişkimiz

hakkında yanlış bir izlenime kapılmanı istemem. Açıkyüreklilikle söylüyorum: Hiçbir artniyetim yok bu satırları yazarken, sana kin beslemiyorum, seni yokoluşa sürüklemeye çalışmıyorum, senin acılarında beni gönendiren tuhaf bir haz bulmuyorum kesinlikle. Sana karşı tümüyle tarafsızım. Yalnızca yapılması gerekeni yapıyorum. Hatta ilişkimiz dikkatli bir gözle incelenirse, seni başkalarına aziz tuttuğum, ufak tefek kusurlarını görmezden geldiğim, senin hakkındaki kararlarımda hislerimin aklıma üstün gelmesine izin vererek bir bakıma sana iltimas geçtiğim, karşılıklı oyunumuzda çaktırmadan şike yapıp tarafsızlığımı senin lehine bozduğum bile söylenebilir. Sana nefret değil, tersine, belki de fazlaca sempati gösterdim. Ama herşeye karşın, yaptıklarımı yaparken soylu sayılamayacak nedenlerden yola çıkmış olduğumu, sanırım, kimse iddia edemez, ellerim temiz. Ellerimi senin ve senin gibilerin şahadetinde yıkadım. Toprağa dökülmüş çürük elmaları topladım ben yalnızca. Belki kimi zaman biraz kuraldışı davranıp elimin eriştiği yerlerdeki dalları da silkeledim henüz dökülmemiş elmaları dökmek için, evet, ama dedim ya, "henüz" dökülmemiş elmalardı onlar, dallarında güneşin ışığını içerek olgunlaşıp ağırlaşmışlardı, er geç dökülecekleri, dökülmeleri an meselesiydi, onların yazgısıydı dökülmek. Benim tek yaptığım, kaçınılmaz düşüşlerini biraz hızlandırmaktı, o kadar. Mutlaka birşeyle suçlanacaksam, kötücüllükle değil, yardımseverlikle suçlanabilirim.

Şimdi bu satırları yazarken fark ediyorum: Bu köhne dünya, milyonlarca yıldır evrende savrulup duran bu kağşamış gezegen, çürüyüp kurtlanmış bir elmaya ne kadar da benziyor! Kıvıl kıvıl kurt kaynıyor elmanın her yanı. Neredeyse diyesi geliyor ki insanın, ortada elma filan yok! Elma zannettiğimiz şey, yalnızca bir kurt topağı aslında: Sayısız çenenin aynı anda açılıp kapandığı, sayısız işkembenin aynı anda öğüttüğü, sayısız anüsün aynı anda dışkıladığı, yumuşak, ıslak, kıvıltılı bir topak, canlı bir yumru, atan bir yürek…

İşte ben de bu devasa elmayı kemiren milyarlarca ufacık kurttan birisiyim. Ama, tuhaftır, elmayı karnımı doyurmak için değil, diğer kurtlardan kurtarmak için kemiriyorum. Bencillikten uzak bir edim bu, ben özgecil bir kurdum. Edimimin sonuçlarını görebilecek miyim, doğrusu bunu da bilemiyorum. Belki evet, belki hayır… Düşünülürse, koskoca bir göle bir kaşık maya çalmak değil de nedir aslında benimkisi? Belki hiçbir etkisi olmayacak yaptığımın, uçsuz bir okyanusa karışan ufacık bir damla gibi eriyip gidecek bütün emeklerim. Ama kimbilir, belki de öyle olmayacak, eğrisi doğrusuna denk gelecek, belki tutacak göle çalınan maya. Olur a, bir sabah kalkınca bir de bakacağım ki, koskoca göl

bembeyaz bir kireç katmanıyla sıvalı! İşte o zaman, eğer o günü görecek kadar ömrüm olursa, söz veriyorum, senin için mutlaka bir mum yakacağım.

Şimdi, kendi aramızda kısaca AKT olarak adlandırdığımız Ashab-ı Kehf Tasarısı'ndan ya da İngilizce adıyla –çünkü uluslararası, daha doğrusu uluslarüstü bir projedir burada sözkonusu olan– PROSES'ten (Project of Seven Sleepers) söz etmem gerekiyor sana. Bu ad Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce gibi önde gelen Batı dillerinde de ufak tefek farklılıklarla buna benzer biçimlerde söylenir: Projet de Sept Sommeilleurs (PROSES), Projekt der Sieben Schläfer (PROSIS), Progetto di Sette Dormientes (PROSED), Proyecto de Siete Durmientes (PROSID), Projeto de Sete Dorminhocos (PROSED). Batı dillerindeki bu adların Türkçeye kelimesi kelimesine çevrilerek Yedi Uyurlar Projesi (YUP) dendiği de olur, ama pek hoş olmayan bir Batı özentisi hissedilir bunun ardında. Ayrıca, tümüyle anlamsız bir ses öbeğinden ibaret olan YUP'un yanında AKT, anlam olarak tasarının ruhuna çok daha uygun bir isim bence. Kimileri ise, herhalde tasarının çıkış noktasındaki temel sorunsalı gözönünde bulundurarak, AKTASA kısaltmasını yeğlerler: "Ak", yani "lekesiz", "temiz", "olumlu", dolayısıyla da sonuçta bizi daha güzel günlere götürmeyi amaçlayan bir "tasa", bir "kaygı", bir "endişe". İyiniyetli bir girişim olmakla birlikte, gereksiz derecede uzun bir ad gibi görünüyor bana bu da. Ayrıca tasarının özünde "eylem"in "endişe"ye ağır bastığını düşünüyorum. Ama kısır nomenklatur tartışmalarıyla boşa vakit geçirmeyelim şimdi, AKT ya da YUP ya da AKTASA ya da neyse ne, esas olan ad değil, içerik. Daha önce de söylediğim gibi, olayların bizi bu noktaya nasıl getirdiğinin pek önemi yok. Okun yaydan çıktığı ve geri dönüşün artık kesinlikle olanaksız olduğu bu aşamada esas olan, içinde bulunulan durumun doğru okunması. Bu yüzden, sana AKT'ı anlatmakla başlamalıyım işe. Ancak AKT'ı anlayabilmek için, önce Kadim Ashabıkehf Biraderliği KABİR'in ne olduğunu bilmen gerek. Ama tabii KABİR'i layıkıyla kavraman, FİLİT (Fiil-i Livata Teşkilatı) ve ÇİKO (Çocuk İğfal Komitesi) gibi belki pek tanınmayan, ama ülke yönetiminde hayli etkili olan birtakım resmî ve özel kuruluşların işleyişi konusunda etraflı bilgi sahibi olmana bağlı. Tıpkı REKTUM (Rektal Tuşe Müdürlüğü), ANÜS (Aldatıcı Nümayişler Sendikası), TEK (Tenasül-i Etfal Kurumu), GÖTEKO (Gebeliği Önleyici Tenasüller Komitesi), LİVATA (Liyakat-ı Vataniyye Tarikatı) ve FESAT (Felasyo Sevenler Atölyesi) gibi bunlar da SOK'a (Sübyancı ve Oğlancılar Konfederasyonu) üye kuruluşlardır. Bununla da bitmiyor tabii: KUDÜS (Kûn Düşkünleri Sendikası), İTLAF (İğfal, Tecavüz ve Livata Aktiviteleri Federasyonu), DÜBÜR (Düzüşüm

Ürünleri Bürosu), VİVA (Vicdansızlar Vakfı), LAVAŞ (Lavman Anonim Şirketi), DAMAT (Darbeli Matkap Teşkilatı), GARC (Göt Araklayıcılar Cemiyeti) ve daha yüzlerce, belki binlerce cemiyet, teşkilat, lonca, vakıf, komite; adları farklı olmakla birlikte, hepsi de aynı amaca hizmet etmek üzere kurulmuş bir sürü örgüt... Ama yazdıkça cesaretim kırılıyor, kalemi elimdem bırakıp çekip gitme isteği ağırlık kazanıyor, çünkü bütün bunları sana birkaç sayfa içinde anlatmayı nasıl başaracağımı bilemiyorum. Kaçınılmaz olarak eksik kalacak açıklamalarım ve sen unuttuğum, atladığım, şöyle bir değinip geçtiğim şeyleri kafanın içinde tamamlamak zorunda kalacaksın. N'apalım, mükemmel bir dünya değil bu, belki mükemmele çok yakın, ama yine de mükemmelden azıcık eksik. Ama bu gözle bakarsak, çevremizde gördüklerimizin hangisi mükemmel ki? Dolayısıyla, daha en baştan kabul etmeliyim atkılarla çözgülerin birbirlerini tutmayacağını, dokuduğum kumaşın birçok yerinde boşluklar kalacağını, ipliklerin tel tel ayrışacağını. Ne yazık ki kusurlu bir dokumacıyım ben.

Belki de en başından başlamalı ve Seyfettin Stigma'yı anlatmalıyım sana herşeyden önce: Aynı anda amcam ve babam, velim ve velinimetim, ustam ve çırağım, yaradanım ve kulum, can dostum ve can düşmanım, kısacası herşeyim olan Seyfettin Stigma'yı... Beni ben yapan odur aslında. O olmasaydı, kimbilir hangi sokakta, hangi köprü altında, hangi yetimhane köşesinde sürünüyor olacaktım şimdi. Seyfettin Stigma öldüğünde bir süreliğine yetimhaneye düştüm gerçi, ama evvelce olduğumdan çok daha hazırlıklıydım artık hayata, insanlardan ne beklemem gerektiğini biliyordum, bilincindeydim bu dünyadaki görevimin, bir amacım, bir hedefim vardı. (Herkes ve herşey bir amaç için vardır bu dünyada, bunun farkında olsa da, olmasa da, hatta bu amacın onunla hiçbir ilgisi yoksa bile.) Ve kendimi o hayattan kurtarıp olmam gerekeni oldum sonunda. Bunların hepsini Seyfettin Stigma'ya borçluyum. Daha küçücük bir çocuktum beni yanına aldığı sırada. Yıllar içinde yavaş yavaş tanıştık. Giderek daha iyi tanıdım onu ve tanıdıkça da hayretlere düştüm. Daha önce tanımış olduğum insanların hiçbirine benzemiyordu. Hatta—henüz çok küçük ve deneyimsiz olmama karşın—onun bu dünya üzerindeki hiçbir insana benzemediğini, tümüyle kendisine özgü, farklı, bambaşka bir insan olduğunu seziyordum. Öyle sanıyorum ki, onu en yakından tanıyan, tüm erdemleri ve zaafları, tüm gülünçlükleri ve zavallılıkları, tüm güçlü ve güçsüz yanlarıyla onu en doğru biçimde değerlendirebilen kişi bendim, ki doğrusu bugün bile gurur duyuyorum bundan. Eğer bu bir itirafsa, evet, o halde itiraf ediyorum: Ona bütün benliğimle hayrandım ve ondan ölümüne nefret ediyordum. Onun elinden

defalarca kaçmaya çalıştım ve birçok denememde yakalanıp amansızca cezalandırılsam da, kimi kez başardım bunu. Ama, tuhaftır, beni acımasız bir cezanın beklediğini çok iyi bilmeme karşın, her defasında kendi isteğimle geri döndüm ona. Benim için bu dünyada onun bana sunduğundan başka bir yaşam yoktu çünkü. Gerçi biraz zaman almıştı, ama sonunda anlamıştım. Ve bu gerçeğin ayırdına vardığımda, keşfimin görkemiyle başım döndü, büyülendim, sersemledim. Kullarına bin bir türlü eziyeti reva gören, gazap dolu, kötücül bir tanrıydı o, ancak yine de bir tanrıydı işte: Putlaştırılması, tapınılması, uğruna en büyük acılara katlanılması gereken, öfkesini dindirmek için kurbanlar verilecek, bütün emirleri sorgusuz sualsiz kabul edilip ne pahasına olursa olsun derhal yerine getirilecek haşmetli bir tanrı, bir şer tanrısı, bir intikam tanrısı, çevresindeki herşeyi yakıp kül eden bir ateş tanrısı, bir Mazdek, bir Ehrimen... Hayır, Hürmüz değildi o, yerler ve gökler arasındaki amansız savaşta herşeye karşın göklere değil yerlere aitti, Ehrimen'di, Angra Mainyu'ydu, Siva'ydı... Herkesin kendi özel tanrısı yoktur, benim vardı. Bana tarifsiz acılar çektirdiği için ona lanet okur, ama onun şerrinden yine ona sığınırdım. Ne çok isterdim ona küçük adıyla hitap etmeyi, "sen" diyebilmeyi, ama buna hiçbir zaman cesaret edemedim. Bu benim için hep gizli bir özlem olarak kaldı. Aramızdaki yaş farkı değildi bunun asıl nedeni (benden yalnızca altmış küsur yaş büyüktü), başka birşeydi. Ben hep yaşımdan büyük bir çocuktum, dedem yaşındaki adamlarla senli benli konuşmaya alışıktım, ama onun soğuk yüz ifadesi ve mesafeli tavırları, biraz olsun yakınlaşabilmemiz için hiçbir zaman en ufak bir ümit ışığı yakmadı bana, çevresinde örmüş olduğu duygusuzluk zırhını aşmayı başaramadım. Onu tanıyan diğer insanlar gibi ben de "Seyfettin Bey", "siz", "zatıaliniz", "beyefendi", "efendim" türünden kimliksiz, kişiliksiz, uzak hitaplarla yetinmek zorundaydım. Oysa ben ona yakın olmak istiyordum. O nasıl ki benim için farklı ve biricikse, ben de onun için farklı ve biricik olduğumu hissetmeliydim. Aptalca sorularımla canını sıktığım bir gün dilime pul biber sosuna yatırılmış ısırgan otu sürdüğünde, "Yaktın beni, babacığım! Ayağının türabı olayım, tiriğini yiyeyim, yapma!" diye cırtlak bir sesle çığlık çığlığa bağırabilmek, geceleyin kâbus görüp altımı ıslattığım için neftyağına buladığı kemikli orta parmağını ikinci boğumuna dek anüsüme soktuğunda, "Acayipsin, mastor, çoksoktunçeeeeek!" diye uzun uzun acıyla uluyabilmek, onanizmle ilk utangaç tanışmamda manyetolu telefonun kutuplarını cinsel organıma bağlayıp aygıtın kolunu hızla çevirdiğinde, "Ayol Seyfi, öldürürsün vallahi sen insanı! Öyle acıyor ki, neredeyse kopacak! N'olursun yeter, dur artık!" diye yeri göğü inleterek

haykırmak isterdim. Ama bunların hiçbirisini yapmadım, yapamadım. Tek yapabildiğim, çenelerim kilitlenmiş, gözlerim yuvalarından fırlamış, bütün vücudum acı ve dehşetten kaskatı kesilmiş halde orada öylece iki büklüm oturmak ve hatim indiren bir hafız gibi ileri geri sallanıp durmaktı. Bunu yaparken, kıstırılmış bir yaratığın korku ve yakarı dolu sesini andıran tuhaf bir ses çıkarıyor, derinden derine inleyebiliyordum yalnızca. O anlarda insanlığımı yitirerek neredeyse bir hayvana dönüştüğümü hissediyordum. Evet, ben Şazinuş artık bir insan değil, bir şebek, bir sincap, bir fare ya da ikiye bölündüğü için kıvranan aşağılık bir solucandım. Hâlâ da değişmedi düşüncem, bu konuda hâlâ aynı şeyleri hissediyorum. Sen, ben, hepimiz aslında daha çok birer hayvanız; insandan hayli uzak, hayvana daha yakın... Doğru, bu yaptıkları yüzünden Seyfettin Stigma'ya ilk zamanlar kin besliyor, bir canavar olarak görüyordum onu. Ama yavaş yavaş gözlerimin önündeki cehalet perdesi kalktı ve onun bunları yapmaktaki gerçek amacını anladım: Tek isteği, beni hayata hazırlamaktı. Benim iyiliğimi düşünüyor, ileride karşıma çıkacak olan çetin yaşam koşullarıyla daha kolay baş etmemi sağlamaya çalışıyordu. "İyilik yapmak için zalim olmak gerek," sözüne yeni ve somut bir anlam kazandırmış oluyordu böylece. Yanlış anlaşılmak istemem: Beni, tümüyle onun insafına kalmış bu zayıf ve korunmasız yaratığı acıyla kıvrandırmak elbette hoşuna gidiyor, hatta hoşuna gitmek de ne kelime, gözlerinin zevkten kısılıp burun deliklerinin ihtirasla kabarmasına, neredeyse kendisinden geçmesine neden oluyordu. Düşünüyorum da, bundan sözcüklerle anlatılması olanaksız bir zevk almasaydı, bana yapmış olduklarının bir tekini bile yapamazdı. İster insan ister hayvan olsun, çevresindeki irili ufaklı tüm canlılara eziyet etmekten zevk alan bir zorba, bir zalim, bir sadistti Seyfettin Stigma. Ama zaten saklamaya da gerek görmüyordu bunu, sadist dürtüleriyle onyıllar önce yüzleşmişti. Bana eziyet etmesinin asıl nedeni bu değildi elbette. Öğretici acılardı bunlar, bana verdiği her ceza aslında benim için paha biçilmez bir dersti. İnanır mısın, vücudumdaki deliklere ve en çok da anüsüme hoyratça sokulan, kimi kez bir miktar kan eşliğinde içime giren, ama bir kere girdikten sonra kesinlikle herzaman bana gözlerimi yaşartacak denli büyük bir acı yaşatan canlı ve cansız nesneler aracılığıyla öğrendim ben yaşamı. Öğrenmenin en zor ve en acılı, ama aynı zamanda da belki en etkin yoludur bu. Bu biçimde öğrendiğini bir daha asla unutmazsın, unutmaya cesaret edemezsin çünkü. İğrenç bir sapık olduğu için nefret ettim Seyfettin Stigma'dan (bak, kendimi ne denli zorlarsam zorlayayım, ölümünden yıllar sonra ona söverken bile küçük adıyla söz etmeyi

başaramıyorum ondan) ve –evet, tuhaftır– yine aynı nedenle ona büyük bir sevgi ve saygıyla bağlandım. Bu göz kamaştırıcı deha, bu yüce ruh, bu soylu kişi, tüm insanlığın mükemmel bir özetiydi benim gözümde. Dediğim gibi, Seyfettin Stigma kendi kendisini aldatmaya çalışmıyordu. İsteseydi bile yapamazdı bunu zaten, böyle birşey yapamayacak denli zeki ve dürüsttü. Aşağılık bir sadist olduğunun bilincindeydi, bunun için kendisinden ölesiye nefret ediyor, ama kendisine engel olmayı da başaramıyordu. Dolayısıyla, "kendisine rağmen" bir sadistti, diyebilirim. Çok garip bir durumdaydı, hem dünya çapında bir deha olması nedeniyle kendisiyle gurur duyuyor, ama hem de her sokak köşesinde rastlanabilecek sıradan bir pislikten en ufak bir farkı bile olmadığını bildiği için kendisinden ölümüne utanıyordu. Onu insanlığın tüm dünyaya yayılmış, tedavi kabul etmeyen, ölümcül bir hastalık olduğu fikrine götüren de bu oldu zaten. Kendisini inceleyerek insan ruhunu anladı. O sırada henüz otuzlu yaşlarının başlarında, büyük idealleri olan, hırslı ve enerjik bir bilimadamıydı. Mezbahada çalışan basit bir veteriner olduğu bir aldatmacaydı tabii, araştırmalarını rahatsız edilmeden yürütebilmek için gerçek kimliğini ustaca ardına gizlediği alçakgönüllü bir maskeden başka birşey değildi hayvanbilim. Ancak eskiçağ bilginlerinde görülen kapsayıcı bir bilgisi vardı. Biyoloji, antropoloji, sosyoloji, psikoloji, teoloji, felsefe gibi insanî bilimlerde uzmandı. Doğrudan doğruya insandı gerçek ilgi alanı. Bitkiler ve hayvanlar üzerinde yaptığı incelemelerin gerçek amacı, insan denen yaratığı bütün boyutlarıyla derinine anlayabilmekti. Bu soylu kişi, kendisi hakkındaki müthiş keşfi karşısında elbette ki afalladı, inanamadı, yanıldığını sandı. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak tekrar tekrar geçti uslamlamalarının üzerinden. Yanılmadığını anlayınca, çıldıracak gibi oldu. Beyni tutuşacaktı sanki. Kendisinin böylesine aşağılık bir kişi olabileceğine inanamıyor, bunu onuruna yediremiyordu. Bilincini yarı yarıya yitirmişti. Evi barkı olmayan bir ayyaş, bir haneberduş, bir serseri gibi sokaklarda amaçsızca dolaştı bir süre. Bu dönemde kafasındaki tek düşünce intihardı (ki bu onda yaşamı boyunca bir saplantı olarak kaldı; özyıkım özleminin, ölümünde ne denli önemli bir rol oynamış olabileceğine daha sonra değineceğim). İntihar düşüncesini uzun uzun evirip çevirdi kafasının içinde, tarihteki önemli intiharları inceledi, kusursuz yöntemi saptamak amacıyla titiz araştırmalar yaptı, birçok kez kendi ölümünü tasarladı, hatta kendisini öldürmeyi düşündüğü âletle geceleri yatağa girecek denli ileri gitti. Ama sonuçta bu adımı hiçbir zaman atamayacağını anladı: İntihar edemeyecek kadar yaşama bağlı ve korkaktı. Bunun bilincine varınca, kendisine olan nefreti ikiye katlanarak düpedüz bir

tiksintiye dönüştü. Artık aynaya baktığında kusmamak için zor tutuyordu kendisini. Gövdesini bin bir zahmetle oradan oraya sürükleyen silik bir gölgeye dönüşmüştü. Eli kolu bağlıydı. Ne intihar edebiliyor, ne de yaşamını sürdürebiliyordu. Ölüm ve yaşam arasına sıkışmıştı. Böyle devam edemezdi. Ya ölmek ya da yaşamak için bir yol bulması gerekliydi. En büyük düşünce sıçramasını işte o zaman yaptı: Kendisinden nefret ediyordu, oysa onun bu duruma düşmesine neden olan yaşamdı, öyleyse en büyük düşmanı da yine yaşam olmalıydı: Çevresindeki ve kendi içindeki yaşam... Baş döndürücü güzellikteki bu buluş, onun için çok önemli bir itici güç oldu ve ona yaşamını sürdürmesi için gerekli olan ivmeyi kazandırdı. Başı eskisi gibi dikti artık, adımlarını güvenle atıyor, sesi titremeden konuşuyordu. Ona bu kötü oyunu oynayan yaşamdan çok acı bir biçimde intikam almaya karar vermişti. Bu kararını hiçbir zaman unutmamak için bir gün laboratuarda cinsel organını sülfirik asit dolu gümüş bir leğene sokarak kendi kendisini iğdiş etti. Böylelikle üreme yeteneği elinden alınmış oluyordu. Küçümsediği, aşağıladığı, alay ettiği basit insanlar hamamböcekleri gibi çoğalırken, o çoluk çocuğa karışamayacak, çocuklarını, torunlarını, torunlarının torunlarını göremeyecekti. Ailesinin hayatta kalmış tek erkek ferdi olduğu için onunla birlikte kuruyup gidecekti tarih boyunca nice prensler yetiştirmiş olan Makedonyalı Stigmaların görkemli soyağacı, Stigma soyadı bir daha duyulmamak üzere tarih sahnesinden silinecekti. Ancak o buna üzülmüyor, tam tersine, bunu paha biçilmez bir armağan olarak görüyordu: Kendi dölünden başka sapıklar yetişmeyeceği için mutluydu. Yaşama karşı savaşındaki ilk muharebeyi kazanmış oluyordu böylelikle. Ayrıca, eğer bu bir cezaysa (ki böylesine şiddetli bedensel bir acının bir tür ceza olduğu düşünülebilir), o güne dek yaptığı ve o günden sonra yapacağı şeyler için tümüyle hak edilmiş bir karşılık olduğunu düşünüyordu bunun. Yaşamdan ne kadar aldıysa, o kadarını geri veriyordu, hesap dengedeydi, yaşamla ödeşmişti. Can düşmanı saydığı yaşamın en küçük bir himmetini bile kabul etmemeye kararlıydı. Daha henüz hasta yatağındayken, onu bu içinden çıkılmaz duruma düşürmüş olan yaşamı ortadan kaldırmak için planlar yapmaya başlamıştı bile. İyileşip ayağa kalkması haftalar aldı. Zor günlerdi bunlar. İnsan içine çıkmıyor, kimseyle görüşmüyordu. Laboratuarına kapanıp sabahtan akşama dek okuyor, deneyler ve hesaplar yapıyor, elde ettiği bulguları deri kaplı büyük envanter defterlerine titizlikle kaydediyordu. Ve aralıksız konyak içip sabaha karşı genellikle elinde bir kitapla sızıp kalıyordu bir koltuğun üzerinde. Sabahları tepsi içinde kahvaltısını getiren hizmetçi kadın bu durumda

buluyordu onu ve uyandırmaya çekindiğinden tepsiyi usulca çalışma masasının üzerine bırakıp çıkıyordu. Ertesi sabah genellikle hiçbirine dokunulmamış olduğunu görüyordu tepsideki yemeklerin. Ya da en fazla bir elma dişlenip konmuş oluyordu tabağın kenarına. Ashab-ı Kehf Tasarısı AKT işte bu bunalımlı günlerde, bu zor koşullar altında ortaya çıktı. Seyfettin Stigma zaten öteden beri dünyanın dörtbir tarafındaki meslektaşlarıyla mektuplaşmaktaydı. Kendi alanlarında önde gelen bilimadamlarıydı bunların herbiri. Kısa bir süre sonra, bunlardan kimisinin onun yaşam hakkındaki görüşlerini paylaştığını fark etti büyük bir şaşkınlıkla. Hemen kendi aralarında bir iletişim ağı kurup birbirleriyle sık sık mektuplaşmaya, düşünce alışverişinde bulunmaya başladılar. Keşfettikleri formülleri, çizdikleri krokileri, hazırladıkları taslakları birbirleriyle paylaşarak bunların nasıl yetkinleştirilebileceğini tartışıyorlardı. Küçük ama son derece seçkin, uluslararası bir topluluktu bu. Dünyanın farklı köşelerinde yaşayan toplam yedi kişiydiler ve hepsi de fen bilimleri, insanî bilimler ve özellikle de ruhbilim konusunda uzmandı. "Yedi Uyurlar" fikrinin ilk olarak hangisinden çıkmış olduğunu bilmiyorum, ama 7 sayısının mitolojik üstanlamları burada rol oynamış olsa gerek. İçe dönük küçük grupları kısa sürede çeşitli metafizik, dinî ve batınî öğretilerden etkilenen bir gizli örgüte dönüştü. Örgütlerinin adını önce KABİR (Kadim Ashabıkehf Birliği) koymuşlardı, ama kısa süre sonra bunu MASUM'a (Mağara Sakinlerini Uyandırma Meclisi) çevirdiler. Bir yanılsama içinde değillerdi: Onyıllara, belki yüzyıllara yayılacak uzun erimli bir proje olduğunu biliyorlardı bunun. Muhtemelen kendi ömürleri içinde emeklerinin somut sonuçlarını göremeyeceklerdi. Dolayısıyla, kendilerinin o özlemle beklenen Ashab-ı Kehf olmadığının farkındaydılar; onlar Ashab-ı Kehf'in hazırlayıcısı, öncüsü, muştucusuydular ancak. Görevleri, Ashab-ı Kehf olmaya uygun kişileri saptamak, onlara yaşayabilecekleri bir ortam sağlamak, onları her türlü tehlikeye karşı korumak, yetiştirmek, eğitmek, faaliyete geçmeleri için gerekli koşulları hazırlamak ve zamanı gelince –tabii eğer o zaman hâlâ hayattaysalar– harekâtın eylem aşamasını başlatmaktı. AKT'a göre, Ashab-ı Kehf'in yedi yaşını aşmamış yetim erkek çocuklarından oluşması gerekiyordu. Herbiri kendi bulunduğu bölgede titiz bir tarama çalışması yürüterek Ashab-ı Kehf olmaya uygun çocukları belirlediler. Ben aslında Yedi Uyurlar'dan biri olmayabilirdim. Bugün Şazinuş olarak karşında duruyorsam, bunu büyük ölçüde rastlantıya borçluyum. Şazinuş gerçek adım değil elbette; tıpkı Ashab-ı Kehf'in diğer altı üyesinin adları olan Yemliha, Mislina, Mekselina, Mernuş, Tebernuş ve Kefeşteteyyuş gibi, o da mitolojiden esinlenilmiş bir kod adı yalnızca. Ama sana

tuhaf birşey söyleyeyim mi: Asıl adım neydi unuttum! Şazinuş adını o kadar uzun zamandır kullanıyorum ki, kişiliğimin ayrılmaz bir parçası olup çıktı artık bu ad. Ne yalan söyleyeyim, en başta biraz tuhaf görünmüştü bana, ilk duyduğumda yüzümü ekşitmiş, bu adla çağırılmayı kabul etmek istememiştim. Oysa şimdi, yıllar sonra, sanki doğduğum andan beri adım Şazinuş'muş gibi geliyor bana. Ama aslında düşünürsen, ad nedir ki? Onu kendimiz seçmeyiz. Tıpkı tanrı vergisi bir yetenek ya da bir kusur gibi, bize verilir o. Öyleyse bana önceki adımın yerine verilen bu adı kolayca benimsemiş oluşumu yadırgamamalıyım. Ama yine de biraz daha fazlası var bunda. Karşılaştırınca, yeni adımın bana eski adımdan çok daha uygun olduğunu düşünüyorum. Evet, asıl adımı gerçekten unutmadım tabii. Bana şimdi âdeta bir yüzyıl denli uzun görünen yedi sekiz yıl öncesi, zihnimin derinliklerinde kalın bir sis perdesinin ardında enikonu bulanıklaşmış olsa da, eğer belleğimi zorlarsam, sislerin arasından yavaş yavaş sıyrılan köhne bir kadırga gibi, hayal meyal anımsıyorum onu. Asıl sorun onu anımsamayı istememem. O ad beni yaşamış olabileceğim başka bir yaşama, farklı bir kimliğe, geçmiş bir olumsallığa bağlıyor. Oysa ben, tıpkı Seyfettin Stigma'dan olduğu gibi (ama bambaşka nedenlerle), Şazinuş'tan da tutkuyla nefret ediyorum ve Şazinuş olmaktan çok mutluyum. Dediğim gibi, şu anda herhangi bir Ahmet ya da Mehmet ya da Abdullah değil Şazinuş oluşum kaderin bir cilvesi yalnızca. Seyfettin Stigma, Konstantiniye yetimhanelerini tarayıp küçük yaşta olağandışı zekâ ve duyarlılık belirtileri gösteren kimsesiz çocukları saptamış ve bunların üzerinde yaptığı uzun ve titiz araştırmalar sonucunda, Ashab-ı Kehf olmaya uygun özellikler taşıyan üç aday belirlemişti. Bu üç adayın dosyalarını son bir kez daha gözden geçirip birbiriyle karşılaştıracak ve nihaî kararını verecekti. İşte tam bu sırada, yıllardır görmediği yeğeninin kocasıyla birlikte bir trafik kazasında ölmüş olduğunu ve üç yaşındaki oğullarının yetim kaldığını öğrendi. Bu çocuk bendim. Seyfettin Stigma bu beklenmedik haber karşısında şunu düşünmekten alamadı kendisini: Kendisinin Ashab-ı Kehf'e dahil olmak onuruna eremeyeceğini biliyordu; bu gerçek ona ağır gelse de, Ashab-ı Kehf'in öncüsü olmakla yetinmek zorundaydı; ama aralarında uzak da olsa kan bağı bulunan bir çocuğun bu yedi kişilik seçkinler topluluğuna kabul edilmesi, elbette bir teselli olurdu onun için. Ne var ki kendi akrabalarına iltimas edecek tıynette bir adam değildi Seyfettin Stigma. Ancak bu görevi layıkıyla yerine getireceğime yürekten inanırsa, Ashab-ı Kehf'e dahil edilmek üzere MASUM'a önerebilirdi beni. Gerekli kriterleri yerine getirebileceğimi pek olası görmemesine karşın, şansını –şansımı!– bir kez denemeye karar verdi.

Annemle babamın ölümünden sonra gönderilmiş olduğum yetimhaneyle ilişkiye geçip beni gözlem altına aldı. Altı hafta süren titiz bir gözlem ve irdelemenin ardından elde ettiği sonuçlar hayrete düşürdü onu: O ana dek incelediği tüm çocukları fersah fersah geride bırakmıştım. Tüm deneyler benim ideal bir Ashab-ı Kehf adayı olduğumu gösteriyordu. Tıpkı istendiği gibi, müzikten resme, tiyatrodan dansa dek güzel sanatların hemen hemen her dalına yatkın, felsefeye ve şiire meraklı, dile karşı özel bir yeteneği olan, zayıf bünyeli, melankolik, hassas, ruhsal açıdan dengesiz bir çocuktum. Halet-i ruhiyemde sık sık meydana gelen iniş çıkışlar, yaşadığım aşırı duygu patlamaları, ağlama ve gülme krizleri, hüzün ve sevinç nöbetleri, aranan özelliklere sahip olduğumun açık bir göstergesiydi. Bir pazar sabahı gelip müdürle konuştu, gereken belgeleri imzaladı ve beni yetimhaneden alıp evine götürdü. O günden sonra altı yıl boyunca, yani ölümüne dek, onun yanında yaşadım. Beni kendi nüfusuna geçirip adımı değiştirdikten sonra, eğitti. Bunun her ikimiz için de kolay bir dönem olduğunu söylemeyeceğim. Ben olağanüstü zeki ve yetenekli, ama aynı zamanda da fazlasıyla duygusal ve dik başlı bir öğrenciydim, o ise iyiniyetli ve bilgili, ama her dediğinin anında harfiyen uygulanmasını isteyen otoriter bir öğretmendi. Emirlerinin sorgusuz sualsiz yerine getirilmesini istiyor, aksi takdirde acımasız olabiliyordu. Oysa ben, hiçbir şeyi gerçek nedenleri açıklanmadan kabul etmeye yanaşmıyor, bana verilen emirlere asi doğam gereği tepkisel olarak karşı çıkıyordum. İki güçlü egonun bu şiddetli çatışmasında, yumurtalardan birinin kırılması kaçınılmazdı. Pederim ve hocam Seyfettin Stigma'ya, adını her vesilede saygıyla andığım o büyük adama, çok ter döktürdüm, çok zor anlar yaşattım, ama sonunda kırılan ben oldum elbette. Ne kadar direnmeye çabaladıysam da, irademe, onun çelik gibi iradesi karşısında kısa sürede eğilip büküldü, yıkıldı, unufak oldu. Onun ağzından çıkan her söz, benim için bir tanrı sözüydü artık. Evvelce de dediğim gibi, o benim tanrımdı. Kimi kez, direncimi kırmak amacıyla değil, ama sırf acı içinde kıvranmamı izlemek için akla hayale gelmez cezalar icat eder, en yakası açılmadık işkenceleri uygulardı bana ve ben hiç karşı koymadan, hatta ağzımdan tek bir yakınma sözcüğü bile çıkmaksızın, sessizce katlanırdım bunlara. Bedenimde kalıcı hasar bırakmayan, ama izi yaşam boyu belleğimden silinmeyecek, deyim yerindeyse "yükte hafif, pahada ağır" cezaları tercih ederdi. Önceden tüm ayrıntısıyla inceden inceye tasarlanmamış, tepkisel olarak uygulamaya konulan anlık bir karar, dolayısıyla da yetkinlikten uzak, yaratacağı etki tümüyle rastlantıya bağlı bir eylem olmamalıydı ona göre ceza. Eğer azamî etki elde edilmek isteniyorsa, cezanın mutlaka törensel bir yanı olması

gerektiğinin çok iyi farkındaydı. HACET (Hayatî Cezalar Töreni) adını vermişti buna. Bu konuda epey kafa yormuştu belli ki. Soğukkanlılığını her koşul altında korumak için kendisini özel olarak eğitmişti. Birlikte olduğumuz süre boyunca, onu birçok kez kışkırtmama karşın, inan, bir tek fiske bile vurmadı bana. Kaba dayak, hem karakter hem de kalite olarak onun düzeyinin çok çok altındaydı: Korunmasız bir bedene indirilen ağır bir darbenin vereceği acı yetersizdi ona göre. Acı çok daha keskin, çok daha kalıcı, çok daha unutulmaz olmalıydı. Belki bu yüzden ya da belki bir bilimadamı olduğu için, teknolojik buluşları içeren yöntemleri yeğlerdi genellikle. TEF (Te'dib-i Fennî) adını vermişti buna. Ceza konusunda kesinlikle tutucu olmadığını söyleyebilirim. Her türlü yeniliğe açıktı ve verdiği her cezada tümüyle kendisine özgü bir yaklaşımı vardı. Cinsel organıma elektrik vermek (ki o kısaca Elektrik Cezası ya da ELCEZA diye adlandırırdı bunu) o denli sık uyguladığı bir yöntemdi ki, buna –hani neredeyse– artık alışmıştım diyebilirim. Ama bir süre sonra, elektrotları cinsel organımla birlikte anüsüme, dilime ve el ve ayak parmaklarımın uçlarına bağlayıp 5-10 saniyelik rastlamsal aralıklarla her bölgeye dönüşümlü olarak değişik dozlarda elektrik şokları vermeye başladığında, gerçek acının ne olduğunu o ana dek hiç bilmediğimi anladım. İlginçtir, yanıp sönen noel ağacı süslerinden almıştı bu özgün cezanın esinini. Son derece yaratıcı bir zekâsı vardı. Hemoroid ameliyatları için kullanılan tıbbî bir yöntem başka bir ceza esinledi ona: İyice yağlayıp anüsümden bağırsaklarımın derinlerine doğru parmak parmak yürüttüğü yarım kulaç boyundaki bir rezistans telini, voltajı yavaş yavaş yükselterek dikkatli bir biçimde ısıtıyor, bağırsaklarımın iç çeperlerini dağlıyordu. Son derece isabetli bir öngörüyle, KEDER (Kebab-ı Derunî) adını vermişti bu yönteme. Gövdemin içten gelen bir ateşle yanması, müthiş bir deneyimdi benim için. Bir ateş topu yutmuştum sanki ve ne denli çabalarsam çabalayayım onu dışkılamayı başaramıyordum. Bunu başka hiçbir acıyla karşılaştıramam. Seyfettin Stigma alternatif tıpla çok yakından ilgilendiği için, uzman olduğu diğer alanların yanısıra, önde gelen bir akupunktur üstadıydı aynı zamanda. Beni laboratuarındaki deney masasına kayışlarla sıkıca bağladıktan sonra, kendi icadı olan çelik ve platin karışımından özel olarak yaptırdığı burmalı akupunktur iğnelerini vücudumun en duyarlı acı merkezlerine saplar, hafifçe üfleyerek iğnelerin başlarının rüzgârdaki buğday başakları gibi salınmasını sağlardı. Her salınımda, âdeta yüreğimin yırtıldığını, beynimin yerinden söküldüğünü hisseder, vücudumu masaya bağlayan kayışlara olanca gücümle asılırdım, ama tabii boşuna... Seyfettin Stigma'nın yaşamının tam yirmi yılını verdiği on iki

ciltlik Terbiye Metodları Lugati TEMEL'de bu ilginç ceza Sarığıburma Ziyafeti (SAZ) olarak geçer. Bu ceza törenlerinde—onları gerçekten de tam anlamıyla dört başı mamur birer törene dönüştürüyor ve bir başrahip ciddiyetiyle yönetiyordu Seyfettin Stigma—duyduğum acının felç edici yoğunluğundan dolayı debelenemez, çığlık atamaz, ağlayıp sızlayamaz, gıkımı bile çıkaramazdım. Dişlerim sıkılı, gözlerim yuvalarından uğramış, öylece katılıp kalırdım yerde kıvrılıp. "Suskun acı" adını takmıştım buna. Acının dönüşüm geçirmiş bir üstbiçimiydi bu. Kulak ve saç çekme, avuca cetvelle vurma, surata tokat atma, tabanları ıslatıp falakaya yatırma, kemerle ya da sopayla dövme, hatta kırbaçlama gibi Geleneksel Cezalar'ın (GECE) ortak amacı eğer acı vermekse, Seyfettin Stigma'nın tümüyle kendisine özgü cezaları sonucunda hissedilen acı değil, bambaşka birşey olmalıydı. HACET esnasında sessiz ve kıpırtısız durmam, sanırım, Seyfettin Stigma'nın da tercih ettiği birşeydi. Böylece benimle duygusal bir ilişkiye girmek zorunda kalmıyor, bana yaptıklarından dolayı vicdan azabı hissetmek külfetinden kurtuluyordu. Bu onun için önemliydi, aslında son kertede vicdanlı, insaflı, merhametli bir insandı çünkü. Yuvasından düşüp kanadını kırmış genç bir martıyı iyileştirmek için günlerce didindiğini bilirim. Nerede annesini yitirmiş sevimli bir mangust yavrusu ya da bir otomobilin çarpıp sakat bıraktığı bir karıncayiyen görse, hemen eve getirirdi. Zavallı hayvanlar yaşamlarının son günlerini rahat geçirmiş olurlardı hiç olmazsa böylece, çünkü oradan buradan topladığı bu hayvanları, ayağa kalkabilecek kadar toparlandıkları zaman, deneylerinde kobay olarak kullanırdı Seyfettin Stigma. Kendilerini korumaktan aciz bu küçük, sakat ve sayrıl yaratıkları, ona şiddetle karşı koyan, elinden kurtulmak için vargüçleriyle çırpınan yetişkin ve sağlıklılarına yeğliyordu. Beykoz'daki konağımız âdeta bir Sahipsiz Hayvanlar Barınağı'na (SAHABA) dönüşmüştü. Devekuşları, sırtlanlar, köstebekler, kelaynaklar, şempanzeler, şebekler, antiloplar, zebralar gırla gidiyordu. Hatta nereden bulduğunu bilmediğim, üç bireyden oluşan bir tembelhayvan ailesi (ana-baba-çocuk), birer çift gergedanla suaygırı ve bir de bahçedeki kavak ağaçlarının arasında nazlı nazlı salınan, arada sırada ağaçlardan birinden bir tutam yaprak koparıp aheste bir edayla geviş getiren, mahmur gözlü bir zürefa bile vardı. Ancak bütün bu yaratıklara cömertçe yönelttiği ilgisi ve şefkatini bir tek benden esirgerdi Seyfettin Stigma. Bunun nedenini sorar dururdum kendime. Sinsi bir şüphe sürekli kemirirdi içimi: Hata bende miydi? Onun sevgisinden bu denli yoksun kalmayı hak edecek ne yapmıştım? Yanlış bir söz mü söylemiştim? Kötü bir davranışta mı bulunmuştum? Farkında olmadan onu kırmış, gücendirmiş

miydim? Onunla yapmış olduğum konuşmaları tüm ayrıntılarıyla kafamdan geçirir, didik didik eder, saygısızlık olarak algılanabilecek bir söz söyleyip söylemediğimi bulmaya çalışırdım. Çok iyi anımsıyorum, bir keresinde, yeni geliştirmiş olduğu bir ceza yöntemini denedi üzerimde. Hayır, bunun ne olduğunu anlatmayacağım. (Bu cezadan söz etmekteki isteksizliğim, sanırım, o anı her düşündüğümde beni saran derin huşu duygusundan kaynaklanıyor: Yaşamımın en kişisel, en mahrem, en ulvî anlarından biri saydığım bu sıradışı deneyimi kimseyle paylaşmak istemiyorum.) HACET'in biryerinde ikimizi de şaşırtan beklenmedik birşey oldu: Yerde iki büklüm olmuş, sessizce kıvranırken, sıkılı dudaklarım hafifçe aralandı ve birbirine çarpmakta olan dişlerimin arasından ancak dikkatle kulak kabartılırsa işitilebilecek, ince, tiz bir ses çıkmaya başladı. Öyle derinden geliyordu ki bu ses, onu ancak birkaç dakika sonra fark edebildi Seyfettin Stigma ve fark eder etmez de daha iyi duyabilmek için üzerime eğildi, tiklerle dolu, kemikli, uzun suratını benim kanı çekilmiş suratıma yaklaştırarak çok derinlerden gelen bu sesi dikkatle dinledi. O zaman gördü gözlerimde biriken yaşları. O güne dek acı karşısında değişik tepkilerim olmuştu, ama verilen ceza ne olursa olsun bir kez bile ağlamamıştım. Beni bile şaşırtıyordu bu durum, ağlamaya yeteneksiz olduğumu düşünüyordum. Ama en beklenmedik anda oluvermişti işte! Çekingen bir iç çekiş izledi ilk pinti damlayı ve ardından devamı geldi. Az sonra hıçkıra hıçkıra, sarsıla sarsıla, doyasıya ağlıyordum. Gözyaşları kesif bir sis gibi görüşümü kapatmaya başlamıştı. Duvarları ve tavanı beyaz fayanslarla kaplı laboratuar, renk renk sıvılarla dolu değişik boy ve biçimlerdeki deney tüpleri, içlerinde hiç durmaksızın tıslayan, uluyan, böğüren, dışarı çıkmak için kendilerini can havliyle parmaklıklara çarpan hayvanların durduğu kafesler, çevremdeki herşey, herşey kafamın içinde dönüyor, bulanıyor, dalgalanan ve birbirine karışan geniş renk yüzeylerine dönüşüyordu. Çok uzun süredir özlemle beklenen bir sağanak gibi nihayet boşanıveren sıcak gözyaşlarının arasında, Seyfettin Stigma'nın bana sımsıkı sarılmış olduğunu hissettim birden. Ne kadardır bu durumda olduğumuzu bilmiyordum. Sınırsız bir şaşkınlık içindeydim: Seyfettin Stigma bana sarılmak şöyle dursun, parmağının ucuyla dokunmaktan bile titizlikle kaçınırdı. Oysa şimdi beni şefkatle kucaklayıp göğsüne bastırmış, iniltilerinin laboratuarın yüksek tavanında yankılanmasına aldırmaksızın, ağzından salyalar saçarak, ciğerleri yırtılırcasına, höyküre höyküre ağlıyordu! O gün orada ne kadar süre öylece ağlaştık, bilmiyorum. Onunla ilk kez bu denli yakın, hatta neredeyse tek kişi olduğumuzu, aynı duyguyu paylaştığımızı hissediyordum ve bu durum tarifsiz

bir sevince boğuyordu beni. Acımın içinde tomurcuklanan yepyeni bir coşku buluyordum, diyebilirim. Biz birbirimize sarılmış ağlaşırken, acı çekmeme neden olan aygıt kapanmamıştı elbette, HACET kesintisiz devam ediyordu, hatta şiddeti biraz artmıştı belki. Görevinin bilincinde, tümüyle tarafsız bir insandı Seyfettin Stigma, duygularının kararlarını etkilemesine hiçbir koşul altında izin vermezdi. Çektiğim acıyı âdeta kendi bedeninde hissetmesi ve içinin kan ağlaması, yeterli neden değildi HACET'i durdurması için. Ceza kutsaldı, ne olursa olsun kesintiye uğramamalı, devam etmeliydi. O müstesna günden sonra, bu olayı ne o ne de ben bir daha açtık. Ve öğrenmek için yanıp tutuşmama karşın, o gün neden bana sarılıp hüngür hüngür ağladığını ona soracak cesareti hiçbir zaman bulamadım kendimde. Acımı gerçekten kendi ruhunun derinliklerinde hissederek irkilmesi miydi bunun nedeni, bu müthiş acıya kendisinin yol açmış olduğunu bilmenin yakıcı suçluluğu muydu, yoksa düpedüz sevinç gözyaşları mıydı bunlar, bunu asla bilemedim. Evet, bütün bunlardan sonra, Seyfettin Stigma'nın bende uyandırdığı korkuyla karışık saygının temelinde, acımasızlık, sadistlik, hainlik, sinsilik, kısacası en basit ve rezil haliyle düpedüz kötülük, hem de çok çok kötülük olduğunun farkındayım, ama bugün bile ona karşı derin bir saygı ve sevgi –evet, sevgi!– beslemekten alamıyorum kendimi. Anımsamaya çalıştığımda, şiddet ve acı, tuhaf bir biçimde olağanüstü sıcak ve yumuşak birşeye, suları karanlık, yüzeyi puslu, uçsuz bucaksız bir sevgi okyanusuna dönüşüyor kafamın içinde ve engel olamıyorum gözpınarlarımda tıpkı o günkü gibi pırıltılı, yakıcı, titrek gözyaşı damlalarının belirmesine: Üzüntüden mi, sevinçten mi, bilemiyorum... Ancak kesin olan birşey varsa, o da aziz velinimetim Seyfettin Stigma tarafından bedenim ve özellikle de anüsüm üzerinde bıkıp usanmadan yürütülen bu titiz çalışmaların önceden kestirilemeyen çok ilginç bir sonucu olduğu. Onun bu özverili çalışmaları yaparkenki asıl amacı, insan bedeninin zaten en duyarlı noktalarından biri olan anüsün, MASUM'un belirlediği ilkeler doğrultusunda uygulanan bu işlemler yoluyla daha da hassaslaştırılması, âdeta marazî bir hassasiyete ulaşmasıydı. Böylelikle ileride sodominin bende yaratacağı duygulanımlar ve tabii dolayısıyla da benim bunlara vereceğim tepkiler azamî şiddette olabilecekti. Piyasada nam salacak bir hizoğlanı olmamın en önemli koşuluydu bu. Ve ne yalan söylemeli, bunda son derece başarılı da oldu Seyfettin Stigma. Senin de birçok defa yakından tanık olma fırsatını bulduğun gibi, tükürüklediğin orta parmağını anüsümün ağzında hafifçe gezdirmen yeterli benim isterik kıkırtılarla kasılarak neredeyse kendimi kaybedecek hale gelmeme. Anüsümün iç çeperleri de dışından daha az hassas

değil. O muazzam cinsel organının bir topuzu andıran iri başını içime almakta nasıl zorlandığımı çok iyi biliyorsun ve benim bu denli zorlanmam seni daha da kışkırtıyor. Aletini bir kez anüsümün ağzına oturttuktan sonra, sfinkter kasını yumuşatmak için fazlaca oyalanmaya gerek görmeksizin ileri doğru abanıyorsun olanca gücünle. İlk birkaç parmak uzunluğundaki mesafe ağır ağır katedilirken, yüzüme kan hücum ediyor, dişlerim sımsıkı kenetleniyor, ağır bir yükün altında ezilen insanlarda genellikle olduğu gibi, iri ter tanecikleri beliriyor alnımda. Sanki ortadan ikiye yarıldığımı hissediyorum. Nihayet tok bir sesle dibe vuruyor cinsel organının başı ve hışımla gidip gelmeye başlıyorsun içimde. Düzülürken yüzüm şekilden şekile giriyor, betim benzim atıyor, sesim soluğum kesiliyor, gık bile edemiyorum. Ses çıkarmamak için kendimi tuttuğumdan değil, sen o kazma sapını andıran boğumlu uzantıyı haşin devinimlerle vücudumun en hassas yerine sokup çıkarırken elimde olsa ciyak ciyak bağırır, yeri göğü inletirdim. Hiç olmazsa azıcık bağırmayı başarsam, ah bir başarabilsem, gövdemin derinlerindeki o inanılmaz acı belki biraz hafifleyecek, belki biraz olsun rahatlatacağım. Ama hayır, çok çabalamama karşın olmuyor, çıt çıkaramıyorum. Duyduğum acı ve hazzın yoğunluğu engel oluyor ses çıkarmama. Tıpkı senin birçok kez yinelenen o ıslak düşünde olduğu gibi, senin altında bir koyun gibi dörtayak olmuş, kımıltısız yatıyorum. Alnım dua edercesine secdeye değiyor. Yüzümde senin düşlerine giren, bakmaya doyamadığın, hüzünle mutluluk arası o gizemli ifade, o kırık gülümseme... Senin düşlerini nereden mi böyle ayrıntısıyla biliyorum? Dediğim gibi, çektiğim bütün bu tarifsiz acıların benim açımdan hiçbir somut sonucu olmadıysa bile, ufacık bir armağan, bir tür teselli mükafatı aldım en azından! İnsanın beş organına bağlı beş duyusu olduğunu bilirsin: Gözümüzle görür, kulağımızla duyar, burnumuzla koku alır, dilimizle tadar, tenimizle de hissederiz. Duyuların altıncısı, altıncı duyu, ya da daha yaygın deyişiyle sezgi, çoğu kimse için alacakaranlık bir bölgedir ama. Oysa her gün, belki günde birkaç defa, hâlâ orada olup olmadığını anlamak için yoklarız onu mütecessis parmak uçlarımızla, şefkatle dokunuruz, okşarız. Ne denli bilmezden gelmeye çalışırsak çalışalım, alttan alta çok iyi biliriz aslında: Anüsümüz, yüzeyi beyinden bile daha yoğun bir kılcal damar ağıyla kaplı bu en hassas organ, gövdemizin duyu merkezidir. Tıpkı acı ve haz gibi, duyuların en keskini olan sezgi de anüs yoluyla gelir. Biz Yedi Uyurlar, ben ve altı uzak kardeşim, çok küçük yaşlarda başlayıp yıllarca süren titiz hassaslaştırma işlemleri sonucunda tam kapasiteyle kullanabiliyoruz artık anüsümüzü. Evvelce de dediğim gibi, Seyfettin Stigma ve MASUM'un diğer üyeleri tarafından

öngörülen bir etki değildi bu, izlenen programın doğal bir gölgeolayı olarak ortaya çıktı. Bu beklenmedik gelişme, velinimetlerimiz ve üstadlarımız olan MASUM'la aramızdaki dengenin biz Yedi Uyurlar lehine bozulması ve denetimin bizim elimize geçmesi anlamına geliyordu elbette ve sonuçta onlar da kabul etmek zorunda kaldılar bu yeni durumu. Artık düşünce okuyabiliyor, geleceği kısmen görebiliyorduk. İnsanların kafasındaki düşler, istekler ve bunlara bağlı olumsallıklardan ibaret bir devşirim ağıdır çünkü gelecek, olacağımız herşey en başından itibaren içimizde gizlidir. Sözgelimi, eninde sonunda seninle mutlaka karşılaşacağımı sen gelip beni bulmadan çok çok önce zaten biliyordum, çünkü sen—tam anlamıyla bilincinde olmasan bile—beni bulmayı istiyordun tüm benliğinle. Bir yazgıydı biraraya gelmemiz, ona karşı koymak boşunaydı. Sürekli yinelenen tedirgin edici düşlerinin, kimi kez kendine bile itiraf etmekten çekindiğin en mahrem arzularının farkındayım. Uykuda ve uyanıkken kafandan geçenlerin hepsini biliyorum en ufak ayrıntısına dek. Bunca düzülüşten sonra bile sıkılığından hâlâ birşey yitirmemiş olan anüsüm nasıl ki her an senin emrine amadeyse, gövdemin derinleri nasıl ki ister çamurlu çizmelerinle girip ortalığı kirlettiğin, ister bir köşeye kıvrılıp küçük bir çocuk gibi uslu ve masum uyuduğun sıcacık yuvansa, senin kafanın içi de benim ülkem: Elimi kolumu sallaya sallaya dolaşıyorum orada. Bu Allahın belası kara delikten dünyaya açılan bir pencere o benim için, dünyayı görüyorum oradan bakarak. Sana bakıyorum ve sende tüm insanlığı görüyorum. Üstelik, düşünebiliyor musun, başka hiçbir araç-gerece ihtiyacım yok, bütün bunlar acımasızca örselenmiş bir anüs sayesinde yalnızca! Şimdiye dek icat edilmiş en güçlü teleskop anüs, kimsenin göremediği en kuytu derinlikleri gösteriyor çünkü. Tahmin edebileceğin gibi, düşünce okuma ve geleceği görme yetimizin farkına varınca, bizim için çok daha kolay oldu AKT'ı yürürlüğe koymak. Hamamcı çıraklığından köçekliğe terfi ettikten sonra, olağanüstü dans yeteneğimle kısa sürede sivrilerek eğlence dünyasında nam saldım. Konstantiniye'nin bütün çapkın erkekleri, Sarı Köçek Şazinuş'un peşindeydi artık. Gerdanımdan buse almak, yanağımı ısırmak, kalçama çimdik atmak, belime sarılıp kısa bir an için bile olsa kucağına oturtmak için küçük bir serveti gözden çıkarıyordu hepsi. Aş kıvama ermişti, tavında dövmek gerekirdi demiri. Gösteri sektöründen fuhuş sektörüne acilen geçiş yapmalıydım, ama üzerime şüphe çekmeden, doğal bir yolla olmalıydı bu. Kentteki üst düzey fuhuş ağını denetimleri altında tutan Arrafî Kardeşler'in beni SIRZEVK'te çalıştırmaya can attıklarını biliyordum. Daha önce köçek olarak birçok kez dans etmiştim orada. Uluslararası fuhşun en önemli merkeziydi SIRZEVK, tam

benim aradığım yerdi. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı (zaten ne zaman uyar ki?), Varidat Hamamı'ndaki Külhancı Baba'nın işbilmezliği yüzünden MUHTEVA'nın eline düştüm. MUHTEVA da fena bir örgüt sayılmazdı aslında, fuhşun geniş bir toplum kesiminde yaygınlık kazanmasına önemli katkılarda bulunmuşlardı, çok kişiye ulaşabilirdim onlar aracılığıyla. Ama SIRZEVK'ten farklı olarak, daha çok orta ve alt tabakaya hizmet ediyordu onlar. Oysa SIRZEVK sayesinde doğrudan doğruya toplumun üst kesimine, kaymak tabakaya ulaşabilir, daha da önemlisi, uluslararası bir müşteri kitlesine hitap edebilirdim. Ancak bu kolay değildi, ilk önce külyutmaz bir bekçi köpeği gibi başımda sürekli nöbet tutup bana bir an bile nefes aldırmayan Cevri Kalfa'nın ve onu destekleyen açgözlü MUHTEVA'nın elinden kurtulmalıydım. SIRZEVK'in fahişesi olup Hârut ve Mârut Biraderler'in himayesine girmeme kesinlikle izin vermezdi Cevri Kalfa, sırtından para kazanacak başka bir enayi bulması gerektiği anlamına gelirdi çünkü bu. Elindeki altın yumurtlayan tavuğu kesmeyecek kadar kurnazdı. Ne malın gözüydü, bir bilsen! Kaçacağımın farkına varsa, dünyayı dar ederdi bana. Bu yüzden planımı dikkatle yaptım ve ardımda iz bırakmamaya özen gösterdim. Ne Hârut ve Mârut ne de bir başkası, ama elbette bendim sosyete avukatı Hakkı Huzur aracılığıyla seni tutan. Seyfettin Stigma sağlığında hukukî işleri için İTİMAD'la çalışırdı. Hakkı Huzur ve ortaklarını tanıyordum. Onlarla sahte bir kimlik altında yazılı olarak ilişkiye geçtim ve senin, Dava Vekili İbrahim Nemrûd'un, bu işle görevlendirmeni sağladım. Sana verilen yüklü vekalet ücreti de benden geliyordu tabii. Seni senden bile iyi tanıyordum. Zokayı yutacağından adım gibi emindim. Kaf Dağı'nın ardında bile olsam, yolunun üzerindeki bütün engelleri aşıp ulaşacaktın bana. Hayır, hile yapmadım, oyunun kurallarını bozmadım, gizli gizli yardım etmeye çalışmadım sana. Seni ustaca içine sürüklediğim labirentin tüm akıl karıştırıcı arabesklerine, tüm karanlık dolambaçlarına, önüne çıkan tüm yanıltıcı ipuçlarına karşın, beyaz ata binmiş bir şövalye gibi görkemle çıkageldin o gece ve beni, yardıma muhtaç küçük prensini, kötü cadının elinden kurtardın. Seni zaten öteden beri sevmiştim, ama o gece daha da çok sevdim. Venedik Oteli'nde birlikte geçirdiğimiz o birkaç güzel günü ömrüm oldukça unutmayacağım. Ama ne yazık ki ilelebet sürüp gidemezdi bu huzurlu ortakyaşam. Her güzel şey gibi bunun da bir sonu olmalıydı. Bir görevim vardı yerine getirmem gereken. Kendi kendimi Arrafî Kardeşler'e gizlice ihbar etmem zor olmadı. Gerçek gibi görünmeliydi herşey, güneş düşmanı kuşku kumkumalarının tüm beklentileri karşılanmalıydı. Olması gerektiğini düşündükleri gibi, ancak zorbalıkla, kaba güçle, yumruk

yumruğa dövüşerek ele geçirebilmelilerdi beni. Ama yine de sen iplerinden boşanmış o azgın tellak sürüsüne karşı tek başına kahramanca dövüşürken ve en çok da daha sonra, seni kanlar içinde yerde yatarken gördüğümde, inan, benim de içim kan ağladı, bir parça koptu yüreğimden ve o günden sonra hep seninle kaldı. Hiç olmazsa fedakârane hizmetlerinin karşılığını vermek isterdim sana, ama paragöz avukat Hakkı Huzur ödemesi gereken ikinci iki yüz elli altının üzerine yattı. Ona bu düzenbazlığının hesabını sormayı bilirdim elbette, ne var ki bununla uğraşamazdım artık, AKT yürürlüğe girmişti, kimliğimi gizlemeliydim. Ama bana yapmış olduğun ufak iyiliğin karşılığını bu son bir ayda sana yüzlerce kez kıçımı sunarak fazlasıyla ödedim, sanırım. Adalet duygum güçlüdür, insanların hakkını yemeyi sevmem, herkes hak ettiğini almalı. Tellaklar beni kaçırdıktan sonra, SIRZEVK'in en namlı hizoğlanı oldum, aylarca pahalı bir fahişe olarak çalıştım. Yoksa yıllarca mıydı, bilemiyorum. O kadar çok kösnül sırıtış, o kadar çok kıllı gövde, o kadar çok çarpık çurpuk cinsel organ girdi ki hayatıma, iç bulandırıcı bu kol-bacak sağanağının altında sanki yüz yıl yaşamış gibi yorgun hissediyorum kendimi. Ben henüz on iki yaşında mıyım? Gerçek mi bu? Gerçek olabilir mi? Ve tuhaftır, bunca zaman sonra, suratların hepsi aynı surat, gövdelerin hepsi aynı gövde, cinsel organların hepsi aynı cinsel organ gibi geliyor bana, onları birbirinden ayıramıyorum, birleşiyorlar, birbirlerinin içinde eriyorlar, tek bir devasa cinsel organa dönüşüyorlar: Kendi cisminde tüm insanlığı temsil eden, kudretle şahlanmış, kıpkırmızı, gergin, öfkeli bir cinsel organ... Bu süre içinde yüzlerce ve yüzlerce erkeğe düzdürmüş olmalıyım kendimi, kimi kez günde üç, kimi kez beş, kimi kez yedi farklı kişiye... Ama bundan yakındığımı sanma. Omlet yapmak için yumurta kırmak gerekir. Ayrıca, yedi uğur sayımdır, bilirsin. (Yedi Uyurlar'dan biri olarak, başka türlüsünü iddia etmem hiç de yakışık almazdı doğrusu!) Aksine, görevimi ne denli mükemmel bir biçimde yerine getirdiğimi, AKT'ın yaşama geçirilmesine nasıl önemli katkılar sağladığımı düşündükçe, göğsüm kabarıyor ve dünyanın altı farklı köşesindeki altı kardeşimin de en az benim kadar başarılı olmuş olmasını diliyorum. Öte yandan, Seyfettin Stigma ve arkadaşlarının bir hastalık olarak gördükleri insan ırkını dünya yüzünden silmek için yine bir hastalığı seçmiş oluşları, hem tümüyle doğal, hem de son derece adil görünüyor bana. Onyıllar boyunca yaptıkları kılı kırk yaran çalışmalar sonucunda, kusursuz virüsü yaratmayı başarmışlardı. Daha doğrusu "canlandırmayı" demeliyim, birşeyi yoktan var etmediler çünkü, yeniden tarih sahnesine çıkmasına yardımcı oldular yalnızca. Tarihin derinliklerinde, tarih öncesinde, ilk insanın henüz ortaya çıkmadığı dönemlerde

yaşamış ve sonra bilinmeyen bir nedenle soyu tükenmiş bir virüstü bu, en zor koşullara bile dayanıklı, inatçı, ilkel bir yaşam formu... Belki tam anlamıyla bir virüs bile denemezdi buna, virüsün ilk hali, öncüsü, prototipiydi. Doğanın garip bir cilvesi sonucu tarihten silinmiş olan bu canlı, bu kez gerçi doğanın değil ama insanın garip bir cilvesiyle yeniden dönüyordu yaşama. Henüz teşhis edilmemiş, tedavisi olmayan bir hastalığı dünyaya yaymak ve kendini bu dünyadaki yaratıkların en kudretlisi sayan insanoğlunu, ancak mikroskopla görülebilen, ufacık, minicik, miniminnacık ve insana oranla sonsuzca güçsüz bir organizmanın, tarih öncesi çağlardan kalma, devri dolmuş, modası geçmiş bir virüsün yardımıyla ortadan kaldırmak... Sen ne dersin, bilmem, ama ben bunda kusursuz bir uygunluk, ilahî bir adalet, hani neredeyse bir şiirsellik olduğunu düşünüyorum. Ancak bundan yanlış bir sonuç çıkarma sakın: Seyfettin Stigma ve arkadaşları—toprakları bol olsun!—kötü niyetli kişiler değillerdi kesinlikle, son derece iyi niyetliydiler, insanlığın iyiliği için çalışıyorlardı. Şeytanî planlarını gerçekleştirmek için, grip virüsü gibi bütün dünyayı bir anda sarıp kısa bir sürede milyonlarca insanı öldürecek azgın bir virüs seçmemiş oluşları, bu iyi niyetin açık bir göstergesidir. Tam tersine, hayli sakin, kendi halinde, iyi huylu bir virüs bu ve kanla, evet, yalnızca ve yalnızca kanla bulaşıyor. Cinsel ilişki, özellikle de sodomi, virüsün yayılması için en uygun ortamı sağlıyor haliyle. Biz Yedi Uyurlar işte bu noktada devreye giriyoruz. Virüs, koruyucu bir aşıyla birlikte hepimize zerk edildi, mükemmel birer taşıyıcıya dönüştük, ölüm damarlarımızda dolaşıyor. Bizi düzen kişilere yaşamları boyunca unutamayacakları ufacık birer hediye veriyoruz. Virüsün kişiden kişiye aktarımındaki bu kısıtlılık durumu, hastalığın daha sonraki aşamaları için geçerli değil. Kuluçka süresi gibi, etkiler de bir hayli değişken. İlk belirtiler virüsün bulaşmasından bir ay sonra ortaya çıkabildiği gibi, birkaç yıl sonra bile sapasağlam olabiliyor kişi. Bir tür biyolojik saatli bomba sözkonusu burada, ama tetikleyicinin hangi tarihe ayarlanmış olduğu belirsiz. Virüsün bulaştığı kişiler olağan yaşamlarını sürdürerek hastalığın yayılmasına bilmeden yardım ediyorlar. Hastalık nihayet olanca görkemiyle ortaya çıktığında ise, geri dönüş için çok geç oluyor artık. Hastalığın tanılanmasını güçleştiren belki de en önemli etken, bilinen hastalıkların tersine, bu hastalığın belli bir karakteristiğinin olmaması. Virüs farklı kişilerde birbirinden tümüyle farklı etkilere yol açabiliyor. En sık rastlanılan durum, virüsün sinir sistemine saldırarak vücudu yavaş yavaş felç etmesi. Gövdenin farklı bölümleri—parmaklar, eller, ayaklar, dizler, kollar, bacaklar, gözler, dudaklar, dil—hareket yeteneklerini teker teker yitiriyor ve sonunda iç

organların tümüyle paralize olmasıyla, uzun süren meşakkatli bir yolculuğun sonunda tahtalıköyü boyluyor hasta. Acelesi olan bir hastalık değil yani bu, vakti var, aheste ilerliyor, ama mutlaka varıyor menziline. Ancak hastalığın hep bu seyri izleyeceğini sanmak vahim bir hata. Başka bir hastada doğrudan doğruya beyin olabiliyor etkilenen, ki bu durumda hasta adım adım melankoliye, depresyona, şizofreniye, paranoyaya düşüyor ve bir süre sonra aklını tümüyle yitirip zincirlik deli haline geliyor. Aslında insanların yaşamları boyunca yaptıkları şeyler göz önüne alınırsa, pek çok kişi için hiç de tuhaf sayılmaması gerekir böylesi bir sonun. Herşey yerli yerine oturmuş oluyor, somutlaşıyor, açıklık kazanıyor yalnızca, o kadar. Yine başka hastalarda ise bambaşka bir görüntü çizebiliyor hastalık. En güzeli de bu belki! Mideyi fena halde bozup ishal olduğunu düşün. Altlı üstlü gidiyorsun. Yiyip içtiğin hiçbir şey midende durmuyor. Gitgide zayıflayarak bir insan müsveddesine, canlı olduğuna bin şahit isteyen bir korkuluğa dönüyorsun. Kolların bacakların inceliyor, karnın karnına yapışıyor, günden güne eriyorsun. Bir süre sonra o denli güçsüzleşiyorsun ki, ayağa kalkıp bir adım atamaz, yerinden bir parmak kımıldanamaz hale geliyorsun. Ağzını açtığında, ancak güçlükle duyulabilen bir fısıltı halinde çıkıyor sesin. Açlık ve susuzluktan hakkın rahmetine kavuşuyorsun sonunda. Çölün ortasında boğulmak gibi birşey bu! Ama bu sayede obeziteden şikâyet etmiyorsun en azından, ki bu da az şey değil... Bunun tam tersi de sözkonusu, yani inkıbaz. Ne var ki bildiğin türde bir inkıbaz değil bu. Sindirim organların bir bir iflas ediyor ve ne yersen ye, sert bir yumru halinde tıkıyor bağırsaklarını. Afacan veletler tarafından egzosuna mısır koçanı tıkılmış bir otomobil gibisin. (Üstelik "afacan veletler" eğretilemesi burada tamı tamına doğru da!) Keçi leblebisi kadar sıçabilmek için saatlerce kan ter içinde ıkınıyorsun tuvalete tüneyip. Kaçınılmaz olan oluyor nihayet ve dışkıyla birlikte götünden pörtleyip çıkıyor bağırsakların. Danalar gibi böğürerek geberip gidiyorsun. Daha türlü çeşidi ve tezahür şekli var hastalığın, dişlerinin dökülüp gözlerinin akmasından tut da ciğerlerinin su toplayıp patlamasına, vücudunda tepeden tırnağa cılk yaralar açılmasından derindeki tüm gözeneklerden kan, irin ve dışkı fışkırmasına, kemiklerinin eriyip unufak olmasından karnında yumak yumak yılancıklar toplanmasına ve sırtının içleri iltihap dolu koca koca çıbanlarla kaplanmasına dek... Dendiği gibi, olasılıklar yalnızca hayal gücünle sınırlı. Her görüntü altında gelebilen bin bir suratlı bir hastalık bu. Bir hastalık, ama bin hastalık... Bir adı yok bu yüzden, kısaca "hastalık" deyip geçiyoruz biz ona kendi aramızda, yaza yaz, kışa kış dediğimiz gibi tıpkı, basit bir doğa olayı... Ama dur,

herşeyi önceden söyleyip işin heyecanını kaçırmak istemem. Seni nasıl birşeyin beklediği hakkında üç aşağı beş yukarı bir fikrin olsun, yeter. Senin bahtına neyin düşeceği ve bu mutlu olayın hayırlısıyla ne zaman vuku bulacağı sorusu uykularını kaçırmalı. Bayramda alacağı birbirinden güzel hediyelerin hayaliyle yatakta gözüne bir damla bile uyku girmeyen bir çocuk gibi, karnında kelebekler kanat çırparak, tatlı bir telaşla beklemelisin hastalığı. Ve hastalık geldiğinde, tüm haşmetiyle gelmeli. Bu virüs, Seyfettin Stigma ve arkadaşlarının insanlığa mesajı, vasiyeti, kalıtı... Ve bu alçakgönüllü mesajı siz ölümlülere iletmek için biz, Yedi Uyurlar seçildik. Kardeşlerim Yemliha, Mislina, Mekselina, Mernuş, Tebernuş, Kefeşteteyyuş ve ben, Şazinuş, bize verilen bu yalvaçsı görevi kabul ettik seve seve ve insanlık adına sunduk birer gül goncası gibi açılan anüslerimizi insanlığın hizmetine. Daha önce sana Seyfettin Stigma'nın intihar düşüncesini kafasından bir an bile çıkaramadığını söylemiştim. Âdeta bir saplantı haline gelmişti onda bu. Ölümü bu yüzden hep bir soru işareti olarak kalacak benim için. Talihsiz bir kazaya mı kurban gitti, kendisini bilim uğruna feda mı etti, utangaç bir intihar mıydı yoksa ölümü? Yaptığı rutin bir deney sırasında, virüsü bir şempanzeye zerk ederken, yanlışlıkla mı batırdı şırınganın iğnesini eline, yoksa bilerek mi yaptı bunu? Eğer bilerek yaptıysa, kendisini öldürmek miydi amacı, yoksa virüsün etkisini ilk kez bir insan üzerinde gözlemlemek mi istiyordu? Başka bir deyişle, bilim uğruna kendisini bir denek olarak mı kullandı? Ya da biraz farklı, anlaşılması belki biraz daha güç, ama hiç de daha az akla yakın olmayan birşey mi yoksa? Seyfettin Stigma'nın ne denli dürüst bir insan olduğunu, nasıl güçlü bir adalet duygusundan beslendiğini anlatmıştım sana. Hayal âleminde yaşamıyordu; AKT sonucunda milyonlarca, belki milyarlarca insanın öleceğini, kimbilir belki de insan türünün dünya yüzünden kalkacağını biliyordu. İnsanlara karşı söndürülmez bir nefreti vardı, evet, bir adım bile geri atmamıştı ilk düşüncesinden, ama kimsenin hakkını yememek ilkesine de sonuna dek bağlıydı. Korkunç bir ölümle ölecek olan bütün bu insanların içinde kötüler kadar iyiler de bulunduğunun farkındaydı. Dünya üzerinde "saf iyi" ve "saf kötü" bireylerin olduğunu düşünecek kadar naif değildi; "iyi" ve "kötü"nün tümüyle kuramsal kavramlar olduklarını, gerçek yaşamda bir karşılıkları olmadığını bal gibi biliyordu. İyilik ve kötülük herkesin içinde vardı, kendisinde gözlemlemişti bunu. Düşünsene, sen, ben, tanıdığın diğer insanlar, hepimiz öyle değil miyiz? İyi ve kötü, gündüz ve gece, ak ve kara herbirimizin içinde el ele varolmuyor mu? İşte bu yüzden, kötü insanlar kadar iyi insanların ölümlerine de neden olacağının farkındaydı. Kaç kötü insan ölürse, o kadar da iyi

insan ölmüş olacaktı, her kötünün bedeninde bir iyi ölecekti çünkü. Kötülere ne olacağı umurunda değildi, ama onlarla aynı sonu paylaşacak olan iyiler için kan ağlıyordu içi. Bu düpedüz cinayetti ve her cinayet gibi, bunun da mutlaka bir bedeli olmalıydı. Bütün bu ölümlerin sorumluluğunu birisi üstlenmeli, cezasını çekmeliydi. Adalet bunu gerektiriyordu. Neredeyse insanlığın tarihi denli eski olan Hamurabi yasalarının, kısasa kısasın, "göze göz, dişe diş" düsturunun ateşli bir savunucusuydu Seyfettin Stigma. Bu yüzden kendi kendisini yargılayıp ölüm cezasına çarptırmış ve bu hükmü yine kendi elleriyle yerine getirmiş olması pek de uzak bir olasılık gibi gelmiyor bana. İlk bakışta bize intihar gibi görünen şey, aslında düpedüz bir infazdı belki de. Yargısız infaz değil ama; savunmaya söz hakkı tanınmış, uzun uzadıya tartılmış, inceden inceye düşünülmüş, taammüden bir infaz... Üzerlerine devasız bir hastalık salarak haşarat gibi telef edeceği insanların intikamını, kendisinden peşinen tamı tamına aynı şekilde almış olabilir Seyfettin Stigma. Öyle ya, başka bir ölüm şeklinin tam anlamıyla karşılık olmayabileceği riski vardı işleyeceği korkunç cinayete ve bu durumda adalete halel gelirdi. Onun düşünüş biçimini ayrıntısıyla tanıdığım için, bu açıklama son derece tutarlı geliyor bana. Üstelik cezanın zamansal olarak suçtan önce gelmesi de ancak onun hastalıklı kafasının ürünü olabilecek birşey. Virüs bulaştıktan sonra, kendi bedeninde hastalığın ilerleyişini tüm ayrıntılarıyla gözlemledi ve gözlemlerini bir deftere günbegün titizlikle not aldı. Kuluçka dönemiyle birlikte, altı aydan biraz fazla sürdü hastalık. Bunun ilk üç ayında virüs pusudaydı. Sonra bir sabah hafif bir bulantıyla uyandı. Gazı vardı. Sürekli geğiriyor, önceki akşam yedikleri ağzına geliyordu. Bu hayli can sıkıcı bir durum olmasına karşın, yediği birşeylerin dokunmuş olabileceğini, eğer yiyip içtiğine dikkat ederse, kısa sürede bu ufak hazımsızlık sorununu atlatacağını düşündü önce ve üzerinde pek durmadı. Oysa hastalığın başlangıcıydı bu ve bunu izleyen haftalarda olacakların mütevazı bir habercisiydi. Ama o bunu o sırada bilemezdi tabii. Hastalığın o kadar çok olası çehresi vardı ki, Kuzey Kutbu'ndaki dev bir buzulun derinlerinde bulup genetik sentez yöntemiyle yeniden yarattıkları bu gizemli virüsün tam olarak nelere yol açabileceğini Seyfettin Stigma ve arkadaşları da bilemiyorlardı. Basit bir hapşırık, kaşıntı ya da terleme, hastalığın bir semptomu olabilirdi. Seyfettin Stigma ilk iki hafta boyunca her yemekten bir saat kadar sonra kustu. Üçüncü haftadan itibaren, kusma nöbetlerinin aralarındaki süre kısalmaya, nöbetlerin sayıları, şiddetleri ve uzunlukları artmaya başladı. Öyle ki bir ayın sonunda saatbaşı kusuyordu. Derhal çıkarıyordu yediğini. Midesinde kuru ekmek ve su bile durmuyordu artık.

Beslenemediği için iğne ipliğe dönmüştü. Her an gelebilecek bulantının endişesiyle uyku da uyuyamıyordu. Bütün gece yatağın içinde terden sırılsıklam dönüp duruyor, dehşetten faltaşı gibi açılmış gözlerle boşluktaki belirsiz bir noktaya bakıyordu. Ancak herşeye karşın hayatta kalabilecek kadar yemesine izin veriyordu hastalık. Belli ki birden bitirmek istemiyordu kurbanının işini, acıyı uzatmak, bu anın tadına varmasını sağlamak istiyordu. Bu amansız hastalıktan sanki kendi iradesi olan bir insanmış gibi söz etmem sana tuhaf gelebilir, ama Seyfettin Stigma'nın, hamiyetperver velinimetimin, gitgide elden ayaktan düşmesini, günden güne eriyip gitmesini çaresizlik içinde izlerken, hastalığın tümüyle başına buyruk davrandığını, babasına isyan eden asi bir evlat gibi keyfî kararlar verdiğini, evet, âdeta kendisine ait bir kişiliği olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kimi kez bir kedi uysallığıyla yatağın ayakucunda kıvrılıp mışıl mışıl uyuyor, kimi kez ise şımarık bir çocuk gibi zalim kaprislerle işkence ediyordu hastaya. Onun amansız pençesinde bir oyuncaktan başka birşey değildi kişi. Ölümünden önceki son birkaç haftada, ağzından burnundan sürekli kusmuk fışkırarak, elleri ve dizlerinin üzerinde, bir odadan diğerine sürünüyordu Seyfettin Stigma. O yüce insan âdeta yabanıl bir hayvana dönüşmüştü. Çevresiyle iletişimi hemen hemen tümüyle kesilmişti. Söylediklerinden bir anlam çıkarmak olanaksız gibiydi. Ağzının içinde, konuşma denemeyecek, anlaşılmaz birtakım homurtu ve ilenmeler geveliyordu yalnızca. Kimi kez boğuk bir sesle "Su!" diye inliyordu. Aylardır midesine giren tek şey, içine çok az miktarda şeker karıştırılmış suydu. Ama bu en basit gıdayı bile kabul etmiyordu midesi. Yarısından çoğunu etrafa döküp saçtığı bir bardak suyu içtikten birkaç dakika sonra, tüm vücudu şiddetli kramplarla kasılıyor ve sarsıla sarsıla kusmaya başlıyordu. Aylardır sürekli öğürdüğü için midesinde çıkaracak hiçbir şey kalmamıştı; yeşil, gri, sarı, kahverengi mide suları ve bulanık renkli, köpük köpük bir safra çıkıyordu artık. Ama o bu halde bile hastalığa direniyor, çalışmalarını ölmeden önce tamamlayabilmek için kalan son gücüyle didiniyordu. Ya da belki acıyı uzatmaya, adaletin kesinlikle yerine gelmesini sağlamaya çalışıyordu, bilemiyorum. Elimde yer bezi, onu adım adım izliyor, yerlere saçılan kusmukları temizliyordum. Bir akşam, şekerli suyunu içtikten sonra yine kusmaya başladı. Kusarken, taş döşemenin üzerinde helaya doğru zahmetle sürüklemeye çalışıyordu gövdesini. Yine her taraf kusmuk içinde kalmıştı. Kahverengimsi kusmuk, taşlığın beyaz mermeri üzerinde, kahve falını andıran, tuhaf bir desen oluşturuyordu. Elimdeki havluyla yerleri temizlerken, bir yandan bu ayrıksı desenin ne anlama geliyor olabileceği hakkında akıl yürütüyor, bir yandan da

aylardır içine şekerli sudan başka hiçbir şey girmeyen bir mideden nasıl olup da bu kadar çok kusmuk çıkabildiğine hayret ediyordum. Seyfettin Stigma bu sırada sürüne sürüne helanın eşiğine varmış, kendisini son bir gayretle içeri atmıştı. Helada ne yaptığını merak ederek usulca yanına sokuldum. Öyle ya, vücudundaki katı ve sıvı tüm besinler kusularak dışarı atıldığı için, aylardır dışkılaması gerekmiyordu. İçeri girdiğimde, Seyfettin Stigma sidiğin sararttığı alaturka hela taşının üzerine abanmış, sağ elini dirseğine kadar karanlık kubur deliğine sokmuştu. İçerde birşeyler aranıyor gibiydi. Onu bu durumda görünce, kubura düşürdüğü değerli birşeyi el yordamıyla bulmaya çalıştığını sandım. Ama sonra aklım durdu bir anda. Elini dışarı çıkardığında, titreyen parmaklarının arasında, üstünde hâlâ buram buram dumanları tüten bir avuç bok vardı. Sanki dünyanın en lezzetli yemeğiymişçesine, büyük bir açlık ve özlemle baktı bu bir öbek boka bir süre ve sonra, engel olmama fırsat kalmaksızın, hepsini bir defada ağzına tıktı. Bundan sonrası çok hızlı olduğu için müdahale edemedim. Hayretten sersemlemiş, donakalmıştım. Bir düşte gibiydim. Yerimden kımıldanamıyor, onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Olanların uyuşuk bir seyircisiydim yalnızca. Ben işe yaramaz bir korkuluk gibi orada öylece dikilip dururken, Seyfettin Stigma, kuburdan çıkardığı avuç avuç boku ağzını şapırdata şapırdata oburca yiyor, iştahla yalanıp yutkunuyor, dilini şaklatıyor, büyük bir keyifle gözlerini deviriyor, sonra kuburdan bir avuç daha, bir avuç daha bok çıkartıp ağzına dolduruyordu. Yüzü ve elleri bok içindeydi. Göğsü bokla kaplanmıştı. Baştan ayağa boktan yaratılmış bir adamdı sanki. Bu çılgınca bok ziyafeti beş dakika kadar olanca hızıyla sürdü ve sonra başladığı gibi birden durdu. Seyfettin Stigma'nın yüzünde anlatılmaz bir doygunluk ifadesi vardı. Gergin yüz hatları gevşemiş, suratına sanki sıcak bir ışıltı yayılmıştı. Onu böyle görünce, gözlerim doldu. Aylardır ilk kez gerçekten doyuyordu. Derinden gelen bir geğirmeyle sarsıldı sonra birden. Ardından, tüm gövdesi kasılmaya başladı. Kahredici bir kusma nöbetinin olanca şiddetiyle gelmekte olduğunu anladım. Ama yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Yanına diz çöküp başını ellerimin arasına aldım. Ağzı bir mağara gibi açıldı ve bilek kalınlığında bir bok sütunu püskürdü birden. Helanın zemini ve duvarları, benim üstüm başım, onun suratı, herşey bir anda bok içinde kaldı. Mide sularıyla karıştığı için iyice yumuşayıp cıvıklaşmış, yarı yarıya sıvı bir boktu bu ve değdiği herşeyin üzerine yapışıyordu. Durdurmak olanaksızdı artık Seyfettin Stigma'yı. Sanki bütün yaşamı boyunca bu anı beklemiş gibi, hiç durmamacasına, şiddetle kusuyor, kusuyor, kusuyordu. Kusma nöbeti en az beş dakika sürdü. Bu sürenin

sonunda ikimiz de tepeden tırnağa bok kaplanmıştık. Seyfettin Stigma'nın kusması durmuştu, ama kucağımdaki başı hıçkırığa benzeyen hafif titremelerle sarsılmaya devam ediyordu. Helanın tavanındaki belirsiz bir noktaya bakan, faltaşı gibi açılmış gözlerinde, şaşkınlık, dehşet, çaresizlik ve öfke okunuyordu. Ağzının kıpırdandığını gördüm. Birşey söylemek istiyordu sanki. Ne dediğini duyabilmek için üzerine eğildim. Hafifçe aralanan dudaklarının arasından zorlukla işitilebilen boğuk bir fısıltı yükseldi: "Karanlık! Karanlık! Daha çok karanlık!" Gerçekten böyle mi diyordu, yoksa böyle dediğini ben mi düşledim, bilemiyorum. O akşam alacasının olayları belleğimde bulanıklaşıp tanınmaz hale geliyor. Bütün gece, her yanı boka bulanmış o helanın içinde, Seyfettin Stigma'nın başı kucağımda, sessizce oturdum. Gece boyunca aynı sözcüğü ya da benim aynı sözcük sandığım anlaşılmaz bir fısıltıyı birkaç kez daha yineledi. Arada sırada üzerine eğilip hırıltılı soluğunu dinliyordum. Bu hırıltının içinde, bana yardımı dokunacak çok önemli birşey işitecektim sanki. Sonra soluğu gitgide zayıfladı, seyrekleşti, hissedilmez oldu. Artık öylesine kımıltısız, öylesine dingindi ki, uyanık kalmak için kendimi zorluyor, arada sırada hafifçe silkinip canlanmaya çalışıyordum. Başlangıçta hiç geçmeyecekmiş gibi görünen bu korkunç nöbeti de nihayet atlatmayı başardığını düşünmeye başlamıştım. Günün ilk ışıklarıyla birlikte soluk alıp verişleri sıklaştı. Suratı, sanki bütün kanı damarlarından çekilmişçesine, kâğıt gibi beyazdı. Gözleri yarı yarıya kapalı durumdaydı. Alt dudağı sarkmıştı. Bakışlarımla bakışlarını yakalamaya çalışıyor, ama bu donuk gözlerde beni tanıdığına ilişkin en küçük bir işaret bulamıyordum. Gözleri bir ara açılır gibi oldu. Bana birşey söylemek istediği düşüncesiyle üzerine eğildim. Öncekilerden daha derin bir nefes aldı. Bir nefes daha almasını boş yere bekledim.

Artık elimden bırakıyorum kalemi, seni sana anlatmak için tuttuğum bu deftere burada son noktayı koyuyorum. Görür gibi oluyorum şimdi şaşkın ve kararsız bakışlarını. Anlattıklarıma inanmıyorsun, inanmak istemiyorsun çünkü, ve zoraki bir gülümseme kondurmaya çalışıyorsun dudaklarına. Bütün bunların yalnızca kötü bir şaka olduğunu umuyor, öyle olmasını diliyorsun. Gözlerini bir kez yumup açarsan, bunun tuhaf bir düş, boğuntulu bir karabasan olduğunu göreceksin. Bütün bunlar doğru mu, diye soruyorsun kendi kendine, ölümden kaçmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Herkes ölecek mi? Biz de ölecek miyiz? Ölebilir miyiz? Mümkün mü bu? Sen ve ben, biz, biz de mi? Ah, ne yazık ki evet, biz de öleceğiz herkes gibi ve hatta büyük olasılıkla birçok kişiden önce. Bu görkemli havaî fişek gösterisinin sonunu görmeye maalesef vefa

etmeyecek ömrümüz. Ama üzülme, bunca ölümün arasında, senin ve benim ölümlerimiz elbette sonsuzcasına önemsiz, elbette tümüyle sıradan olacak, bir tek gözyaşı bile dökülmeyecek ardımızdan. Unutulmayacağız, anımsanmayacağız çünkü! Belki bir metro istasyonunda, belki işlek bir caddede, belki kalabalık bir meydanın orta yerinde, ama mutlaka yüzlerce insanın gözü önünde, debelenerek, çırpınarak, inleyerek, uluyarak, yakararak, söverek, yardım dilenerek öleceğiz, ama yardım etmek şöyle dursun, kimse başını çevirip bize bakmayacak bile. Onlara kinlenme sakın, kişisel birşey değil bu, milyarlarca ölümün yanında iki ölüm nedir ki? İki bile değil, bir buçuk sefil ölüm? Sıfır virgül sıfır sıfır sıfır... Of, aklım karışıyor, şaşırıyorum, dilim dönmüyor kıyıya vuran dalgalar gibi silsileler halinde art arda gelen bu sıfırları telaffuz etmeye! İnsan yaşamının, hayır, herhangi bir yaşamın değil, senin ve benim yaşamlarımızın, eninde sonunda kişiliksiz birer sayısal değere indirgendiğini görmek senin için belki biraz tedirgin edici, biliyorum, ama ne yapalım ki gerçek bu: Ben bir, sen sıfır. Ya da tam tersi, sen biri al, ben sıfır olacağım! Öteden beri sıfır olmak istemişimdir hep: Bütün çizgilerin kesiştiği, bütün düzlemlerin buluştuğu, bütün cisimlerin yassıldığı, bütün sayıların yoğa yöneldiği o kör nokta, bir çukur, bir obruk, bir vakum, bir boşluk, bir yar, bir yarık, bir uçurum, bir çatlak, bir fay, bir falez, bir anafor, bir girdap, bir hortum, bir burgaç, bir düden, bir boru, bir çörten, bir yalak, bir oluk, bir çanak, bir lağım, bir oturak, bir kubur, bir hela, bir kenef, bir ayakyolu, mülevves bir memişhane, müteaffin bir abdesthane, dipsiz bir kuyu, obur bir gırtlak, karanlık bir abis, genleşen bir kursak, kasılmış bir anüs, düzülmüş bir dübür, çatlak bir büzük, sikilmiş bir makat, örselenmiş bir rektum, sıkı bir petka, utangaç bir karanfil, muzip bir ölü gözü, göz kamaştırıcı bir süpernova, ışık sızdırmaz bir karadelik, evet, çevresindeki herşeyi soğuran, herşeyi yutan, herşeyi yokeden, herşeyi boğan, çevrintili, uğultulu, homurtulu, ıpıssız ve bomboş ve kapkaranlık, devasa bir karadelik!

Artık içim rahat, çünkü biliyorum: Olmak istediğimi oldum.

Karadelik benim!

Ben, karadelik...

ZEYL

Sonun sonunun sonu...

Elif ve yâ; alfa ve omega...

İlk ve son, başlangıç ve bitiş…

Sonlar başlangıçların içinde saklı, sonlar ömrümüzü uçtan uca kateden, sonlar uyuz bir it denli düşkün ve yalnız…

Şazinuş gittiğinden beri karadeliğimde yalnızım.

Yiyecek birşeyler bulmak için çıktığım gündelik seferimden döndüğümde, koca konak bomboştu. Onu çağıran sesim, taş sofada yankılanarak bana döndü. Bütün odaları dolaştım, bütün kuytu köşelere baktım, hiçbir yerde yoktu. Çılgın gibi bahçeye fırladım, her tarafını diz boyu ayrık otlarının bürüdüğü araziyi karış karış aradım, bakılmadık kovuk, çevrilmedik taş bırakmadım, ama bulamadım onu. Duman olup uçmuştu sanki, imi timi kalmamıştı, sırra kadem basmıştı.

Onun gitmiş olabileceğine inanamadım önce, hayal gördüğümü sandım. Nasıl inanabilirdim ki? Et ve tırnak denli ayrılmaz birer parçasıydık birbirimizin. Eti etim, kanı kanımdı. Kötü bir düş olmalıydı bu. Gözlerimi açacaktım ve o herzamanki gibi yanıbaşımda olacaktı. Gülen gözlerini görecektim. İpeksi sarı saçlarını okşayacaktım. Pürüzsüz tenine dokunacaktım. İçimden haykıra haykıra ağlamak geliyordu. Oyuncağını yitirmiş küçük bir çocuk gibi kendimi yerlere atıp tepinerek doya doya zırlamak istiyordum.

Sonra, belki de boş yere endişelendiğimi, birşey almak için biryere gitmiş olduğunu ve bir süre sonra döneceğini düşünerek teselli ettim kendimi. Bu düşünce beni biraz rahatlattı, yeniden canlandım. Kalktım, çöp tenekelerinden topladığım yiyecekleri yere serdiğim bir gazete kâğıdının üzerine dizip mükellef bir sofra donattım. O geldiğinde, herşey hazır olmalıydı. Hep olduğu gibi, gönlümüzce yiyip içmeli, gülüp eğlenmeliydik. Yemeğimiz yağlı artıklardan ibaretti gerçi, ama hiç önemi yoktu bunun. Önemli olan, birlikte olmamızdı.

Sonra bu kara kaplı ufak defter ilişti gözüme. Geceleri birbirimize sarılıp yattığımız kerevetin kıtıkları çıkmış şiltesinin altında duruyordu. Sanki ben bulayım diye, bir ucu hafifçe dışarıda kalacak biçimde oraya bırakılmıştı. Hemen aldım. Kapağında eciş bücüş bir el yazısıyla adım yazıyordu. Bu yazıyı tanıdım. Bu onun yazısıydı. Defteri gördüğüm anda, içimi kemiren kuşkuların gerçek olduğunu, beni bırakıp gittiğini ve bir daha kesinlikle geri gelmeyeceğini anladım. Onu aramam boşunaydı, çünkü bir daha bulamayacaktım. Onu geri dönülmez biçimde yitirmiştim. Gidişinin kesinliği, bir çığ gibi çöktü üzerime. Bu ağırlığın altında ezildim, havasız kaldım. Başım dönüyor, soluğum tıkanıyordu. Defteri ellerim titreyerek açtım.

Şimdi biliyorum: Onu, kendimi ve herşeyi. Beni bana anlatmak için yazmış olduğu bu defteri baştan sona defalarca okudum. Ve, evet, kendimi çok daha iyi

tanıyorum şimdi, kim olduğumu, ne olduğumu biliyorum. O bir ayna tuttu benim ruhuma. Onun aydınlık yüzü, içinde kendimi gördüğüm kristal bir küreydi, görüntümü yansıtan duru bir suydu.

Kendime bile itiraf etmekten kaçsam da, herzaman bir oğlancı olduğumun ve bundan sonra da hep böyle olacağımın bilincindeyim. Neden bu denli uzun sürdü bunu anlamam? Kendimi bulmak için neden yazgının dolambaçlı yollarından geçmem gerekti? Oğlancılığın aşağılık birşey olduğunu biliyorum elbette, ama başka türlüsü gelmiyor elimden. Nasıl ki hava hafif, su ıslak, ateş yakıcıysa, ben de böyle olmak zorundayım ve bu yüzden kendimden nefret etmiyorum. Kımıltısız olduğu için insan bir taş parçasına kızabilir mi?

Düşünüyorum da, mümkün olsaydı, kendi oğlumu –evet, evet, özellikle onu– düzmek isterdim! Düşlerimle yüzleştim. Ne istediğimi biliyorum. Hayır, gurur duymuyorum bununla, ama bundan kesinlikle utanmıyorum da. Şazinuş sayesinde kendimi olduğum gibi kabullenmeyi öğrendim. Ben neysem oyum. Önemli olan, insanın kim olduğunu bilmesi ve bunun sonuçlarına sızlanmadan katlanması.

Çok gerekmedikçe dışarı çıkmıyorum artık. Çok az yiyip içiyorum. Ağzıma içki ve sigara koymuyorum. Şazinuş'un gidişinden sonra geçen bu son birkaç haftada bayağı zayıflamış olmalıyım. Artık tek yaptığım, sabahtan akşama dek karadeliğimde oturup birlikte geçirdiğimiz günlerin tatlı anısıyla kendimi avutmak. Hastalık arada sırada düşündürüyor beni: Ölümün ne zaman, nerede, hangi kılıkta geleceğini tahmin etmeye çalışıyorum. Bunu kesin olarak bilmek olanaksız elbette. Kesinkes bildiğim tek şey, yakın bir zamanda ölecek olduğum ve bunun acılı olacağı. Ama buna üzülmüyorum, böyle bir ölümü hak ettiğimi biliyorum çünkü. Durumumdan yakınmamalıyım. Dudaklarımda ince bir gülümsemeyle karşılamalıyım yazgımı.

Şazinuş'un yokluğuna bir türlü alışamıyorum ama. Ona bir daha dokunamayacak olmak beni çıldırtıyor. Ne var ki bunun da uygun bir ceza olduğunu anlıyorum. Bu yokluğu biraz olsun tahammül edilebilir kılmak için, onun yarım bırakmış olduğu bu deftere kaldığı yerden devam etmeye karar verdim. Ama bunu ne kadar sürdürebilirim, bilemiyorum. Daha ne kadar ömrüm kaldı? Bir yıl mı, bir ay mı, bir hafta mı, topu topu birkaç gün mü yoksa? Virüs, vücudumun derinlerindeki kedi uykusundan ne zaman uyanacak? Hastalık bana ne kadar süre tanıyacak? Ne zaman yerimden kımıldanamaz hale geleceğim?

Kalemi tutmaya gücüm yettiği sürece yazmaya kararlıyım ama.

Onun başladığı işi bitirmiş olurum belki böylece.
Bana yapmış olduğu iyiliğe karşılık, ona hiç olmazsa bu kadarını borçluyum.
Elif, lam, mim.
Alfa!

KISALTMALAR

A ADA: Adlî Arşiv ADAB: Adalet Bakanlığı ADAK: Adalet Akademisi ADİ: Advocatus Diaboli ADİMEND: Albatrosa Dönüşen İpek Mendil AF: Anal Falaka AĞU: Ağır Uçurtma AKT: Ashab-ı Kehf Tasarısı AKTASA: Ashab-ı Kehf Tasarısı AMOR: Aşkî Münasebetler Organizasyonu ANABEL: Anakent Belediyesi ANALİZ: Anal İzdüşüm ANÜS: Aldatıcı Nümayişler Sendikası ARAMAK: Araç ve Makinalar ARMUD: Arz-ı Rum Muhipleri Derneği ASİT: Adliye Sitesi AYAZMA: Afacan Yediler'in Akla Ziyan Maceraları AYIM: Ayılar Mahfili B

BANQUO: Banque Ottomane BARKOD: Barışsever Kodkırıcılar Derneği BETİM: Beynelmilel Ticaret Mahkemesi BİLİNSE: Bilinmeyen Numaralar Servisi BİTYENİK: Bireyleri Topluma Yeniden Kazandırma Bl. Bş.: Bölükbaşı BONİPAZ: Boynu On İki Parçaya Ayrılan Zürafa BÖLME: Bölük Meclisi BÜST: Bölükler Üstkurulu C

CALEPO: Canlanan Leopar Postu CİMA: Cinsî Meseleler Âlemi Ç

ÇAL: Çöp Ayıklayıcılar Loncası ÇIRÇIK: Çırak Çıkarma ÇİKO: Çocuk İğfal Komitesi D

DAKİK: Daimî Akçeli İşler Kethüdası DAMAT: Darbeli Matkap Teşkilatı DARAL: Dergâhlar Arası Amatör Lig DAVET: Dava Vekilleri Tavernası DAYIM: Dayılar Mahfili DERK: Dergâh Kütüphanesi DERKABR: Dergâh Kabristanı DİDE: Dilenciler Derneği DİSKUR: Disiplin Kurulu DOT: Divan Oteli DÖLÜT: Döngüsel Ölümler Tarihi DÜBÜR: Düzüşüm Ürünleri Bürosu E

EĞİTFAK: Eğitim Fakültesi ELCEZA: Elektrik Cezası F

FARG: Farabî Gücü FESAT: Felasyo Sevenler Atölyesi FİLİT: Fiil-i Livata Teşkilatı FORK: Kerhane Organizasyon Komitesi G

GAM: Gülhane Arkeoloji Müzesi GARC: Göt Araklayıcılar Cemiyeti GECE: Geleneksel Cezalar GENC: Genelev Cemiyeti GİZİL: Gizlilik İlkesi GOG: Goliath le Grand GÖMÜT: Görevden Müebbeden Tard GÖT: Gözüpek Talebe GÖTEKO: Gebeliği Önleyici Tenasüller Komitesi GÖZKO: Gözetim Komisyonu H

HACET: Hayatî Cezalar Töreni HAHAHAY: Hacı Hasan Hayratı HAKAPAK: Havada Kaybolan Papağan Kafesi HAMTELLAL: Hamamcılar ve Tellaklar Loncası HAND: Hipokrit Andı HARAMİ:

Hararet Amiri HAŞAD: Haşarat Dışarı HAVALE: Hayvanat-ı Vahşiyye Âlemi HAYKIR: Hayal Kıraathanesi HÖRGÜC: Hamal Örgütleri Cemiyeti HUKUK: Hususî Kulüp Kerhanesi İ

İÇNEBAT: İçtimaiyat-ı Nebatiye İMGE: İman Gençlik İNTİBA: İntikam Bana Aittir İSTİM: İstikamet Manavı İTİMAD: İtina ve Maharet Danışmanlık İTLAF: İğfal, Tecavüz ve Livata Aktiviteleri Federasyonu K

KABAK: Kanaat Bakkaliyesi KABE: Kaybolan Beşibiryerdelerin Esrarı KABİR: Kadim Ashabıkehf Biraderliği KADİD: Kadı İdmanyurdu KADİP: Kalfalık Diploması KALFA: Körler Alfabesi KAMEL: Kapı Melaikesi KANİŞ: Kararlılık Nişanı KAYB: Kayıp Yaratıklar Bürosu KEDER: Kebab-ı Derunî KODES: Korkular Diyarının Esrarı KOPAR: Koruma Parası KÖTEK: Köçek Teşkilatları Konfederasyonu KUDÜS: Kûn Düşkünleri Sendikası KULYÖNET: Kulüp Yönetimi KÜLOD: Külhanbeyleri Odası L

LAÇO: Layhar'ın Çocukları LAVAŞ: Lavman Anonim Şirketi LİVATA: Liyakat-ı Vataniyye Tarikatı M

MASUM: Mağara Sakinlerini Uyandırma Meclisi MELO: Meslek Loncası MEN: Millî Eğitim Nezareti METAL: Millî Eğitim Talimatnamesi MEVLİT: Müntekim Evliya Türbesi MİDE: Millî Dedektiflik Enstitüsü MİM: Mezuniyet İmtihanı MİZAC: Millî Zeplin Araştırmaları Cemiyeti MUHBİR: Muvazzaf Hukukçular Birliği MUHTEVA: Muhabbet Tellalları Vakfı, Muhabbet ve Temaşa Vakfı, Muhafaza-i Tekâmül Vakfı, Muhakkıkin-i Tensikat Vakfı, Muhalif Tefekkürat Vakfı, Muhasip Terziler Vakfı, Muhtelif Tespitler Vakfı MUTLAG: Mutlak Günah MÜLKİYE: Mülksüz İnsanlar Yerleşkesi MÜNNAZ: Müşahabet-i Nebatiye Nazariyesi Mvzf. Yvr.: Muvazzaf Yavru N

NARH: Narmanlı Hanı NEBİ: Net Bilicisi NEHAR: Nezaret-i Harbiye NEMF: Nemesis'in Fedaileri Ö

ÖKSE: Öksüzler Evi P

PEDER: Perendebaz Dergâhı PEDERAKS: Peştemal Değişim Raksı PEREST: Perendebaz Stadyumu POSTİŞ: Posta İşleri PROSED: Progetto di Sette Dormientes, Projeto de Sete Dorminhocos PROSES: Project of Seven Sleepers, Projet de Sept Sommeilleurs PROSID:

Proyecto de Siete Durmientes PROSIS: Projekt der Sieben Schläfer PSİKOPAD: Psikopatoloji Derneği R

RAKSED: Raks Sevenler Derneği REKTUM: Rektal Tuşe Müdürlüğü RUHNEBAT: Ruhiyat-ı Nebatiye S

SADA: Sağır Dilsiz Alfabesi SAFHA: Safran Hanı SAFİNAZ: Sıhhat ve Afiyet Nazırlığı SAHABA: Sahipsiz Hayvanlar Barınağı SARS: Sarı Sayfalar SAZ: Sarığıburma Ziyafeti SEÇME: Serbest Çağrışım Metodu SIRZEVK: Sıradışı Zevkler Kulübü SİK: Silahşorlar Kulübü SİLİNTİ: Silahşorların İntikamı SİLVER: Silsile-i Veraset SİRKAT: Sirkülasyon Kâtibi SMERMO: Le Sette Meraviglie del Mondo SOK: Sübyancı ve Oğlancılar Konfederasyonu SOKUL: Sosyal Kulüp STOK: Sivil Toplum Kuruluşu SULTA: Sultanahmet Adliyesi Ş

ŞAD: Şiirsel Adalet ŞEN: Şakulî Endaht T

TAMAH A.Ş.: Tarık Arrafî & Mahdumları Anonim Şirketi TART: Tarikat Töresi TEF: Te'dib-i Fennî TEK: Tenasül-i Etfal Kurumu TEKBİR: Tellak Köçekleri Birliği TEKTÜK: Tekke ve Türbeler Komitesi TELÖRGÜ: Tellaklar Örgütü TEMEL: Terbiye Metodları Lugati TİNG: Taksim İnönü Gezisi Tkm. Bş.: Takımbaşı TÜRTEMEL: Türlerin Temeli U

UFKEN: Ufkî Endaht Ü

ÜM: Üsküdar Matbaası V

VADE: Vakıflar ve Dernekler VAHA: Varidat Hamamı VENO: Venedik Oteli VİVA: Vicdansızlar Vakfı Y

YASAL: Yedikardeşler Atari Salonu YAVŞAK: Yavru Şavullama Kurumu YEKDANS: Yedi Kobra Dansı YERSARAY: Yerebatan Sarayı YOKYURD: Yoksullar Yurdu YUP: Yedi Uyurlar Projesi Yvr. Ad.: Yavru Adayı Yvr. Ad. Ad.: Yavru Aday Adayı Yvr. Ajn.: Yavru Ajanı Yvr. Bş.: Yavrubaşı Yvr. Emkl.: Yavru Emeklisi Yvr.: Yavru Z

ZORO: Zor Oyunu 0-9

5K: Kuzgun Kanatlı Kör Kâhin Kulübü *Somnia aegri, vita sani.*